A c h a r y a S

PLAN KRIST

Kako je skupina urotnika iz misterijskih škola, religijskih organizacija i masonskih loža stvorila državnu religiju kojom su zavladali Rimskim carstvom i svijetom

TELEdisk, 2009.

UVOD

Iako sjajno razotkriva pozadinu nastajanja hrišćanstva, ova knjiga je dobar primer kako se zamenjuju teze.

U želji da se razobliče neke prevare na kojima se zasniva lažna istorija koju danas imamo, kao što je istorija crkve, i da se sama pojava Isusa prikaže kao mit i zavera, težište kritike se toliko stavlja na mit, da se sam mit koristi kao dokaz da istorija nije tačna.

Ako za nešto nema istorijskih i materijalnih dokaza (posle svih manipulacija koje i sama knjiga dobro razotkriva), ne znači da se to nije ni dogodilo. Možda su manipulatori sami sakrili dokaze kada su već imali toliku moć da naprave tako veliku manipulaciju.

Otuda se, razotkrivanjem mitova i manipulacija, u ovoj knjizi tvrdi da Isus nije ni postojao, kao ni Buda. Kao dokaz se navode svi mogući mitovi koji su nastali oko njih. Ali, otkada je mit dokaz da se nešto zaista nije ni dogodilo? Tim pre je taj metod neodrživ jer se mnogi mitovi ovde prikazuju proizvoljno, površno i pogrešno.

S druge strane, postoje dokazi koje autorka ne vidi, a to su sama učenja Isusova i Budina. Njihove reči koje su dospele do nas su više nego dovoljan dokaz za njihovu stvarnost, ma kakva ona bila.

Njihove reči su takve da je apsolutno nemoguće da su ih izmislili ljudi kojima je vrhunac inteligencije da smišljaju laži i zavere za buduća pokolenja ili zarad političkih interesa.

Svakome ko razume njihovu poruku jasno je da ona predstavlja večnu istinu, nezavisno od toga kakva je bila istorijska realnost u kojoj je nastala.

Drugim rečima, autorka uopšte na vidi ezoterično i duhovno značenje hrišćanstva. Štaviše, ona ga sistematski prenebregava i zatire. Sve svodi na prevaru. Ako se istorijski Isus i njegovo raspeće nisu dogodili, to ne znači da cela ta priča nema duhovnu vrednost zbog koje je trebalo izmisliti celu stvar i predstaviti je ljudima - a to je vaskrsenje ili transcendencija telesnog u Božansko kao suštinski ideal čovekov, kao suštinu čovekovog postojanja.

Zapravo, taj ideal je toliko savršen da je teško zamisliti da se mogao istorijski dogoditi. On je zapravo nešto što čovek tek treba lično da ostvari. Zato ga je trebalo inscenirati kroz mit i nametnuti kao veru. Makar i lažiranjem. Sama realnost u kojoj živimo jeste iluzorna, pa je otuda i iluzija ponekad nužno sredstvo delovanja u njoj. Taj ideal je vredan toga. Zato taj mit o božanskom vaskrsenju i postoji pre Isusa i u drugim kulturama, kako se u knjizi i razotkriva. Vaskrsenje u Božansko je toliko suštinsko čoveku da je projektovano u mit u gotovo svim kulturama sveta, na ovaj ili onaj način.

U svom najdirektnijem i najtačnijem izrazu, na introvertnom Istoku, ostvarenje božanske prirode u čoveku izraženo je kroz praksu transcendencije uma i tela, u Patanjđalijevim Joga sutrama i praksi meditacije, koja se nastavila u budizmu, a u najdaljem i najgrubljem izrazu, na ekstrovertnom Zapadu je projektovana u mit kao vaskrsenje, ili čak u istorijski događaj, kako se predstavlja u hrišćanskom mitu.

Tako možemo biti i zahvalni njegovim tvorcima koji su inscenirali celu priču oko Isusa, nezavisno od toga da li je Isus postojao ili nije. On više nije važan. Ideja vaskrsenja je važna. Uostalom, on se i po samoj priči žrtvovao zbog nje.

Posebna je priča zašto je kroz tu insceniranu veru, hrišćanstvo, bilo toliko nasilja, terora i laži. Možda je to poticalo upravo od sila koje su pružale otpor čovekovom vaskrsenju u višu, Božansku svest (Iluminati, reptili, Jezuiti...). Sve ima svoju suprotnost. Gde bi se inače te sile ubacile da najefikasnije deluju, nego upravo u samu crkvu, odnosno predstavljale se kao sama crkva? Zato nije neophodno poistovećivati to dvoje: sam duhovni smisao sa praksom njegovog sprovođenja kroz vekove. A to se upravo radi u ovoj knjizi. Zapravo, sile koje se suprotstavljaju čovekovom vaskrsenju upravo to i rade: celu istoriju crkve su naružile i okrvavile i sada je prikazuju kao mit. I sada ga ovom knjigom razotkrivaju da bi navodno dokazale da je i samo vaskrsenje mit.

Značaj mita o vaskrsenju ima povezanosti sa mitom o čovekovom izgonu iz raja.

Čovekov izgon iz raja je navodno otpočeo sam Bog time što je naglasio da ne sme jesti sa "drveta znanja dobra i zla", objektivne svesnosti, i time je naveo čoveka da ga okusi i tako pokrene celu odiseju objektivne samospoznaje kao bogospoznaje. Da mu Bog nije naglasio zabranom, čovek to "drvo" nikada ne bi ni primetio niti bi znao šta treba da radi. Indirektno je postigao da čovek sam krene ka samospoznaji kao bogospoznaji.

Slično je na delu i sa mitom o Hristu i vaskrsenju: najpre je ideja vaskrsenja, koja je bila prisutna svuda u svetu u svim kulturama kao suštinska čovekova intencija, naglašena osnivanjem hrišćanske religije i crkve, upravo da bi se oslobodila mitske apstraktnosti i raznolikosti i učinila centralnom temom i konkretnim zadatkom čovekovim i celog čovečanstva - a zatim se cela priča hrišćanstva otkriva kao mit da bi se čovek tim indirektnim putem naveo da se i njega odrekne i sam krene ka samospoznaji kao bogospoznaji - da zaista vaskrsne (transcendira um) a ne samo da tu ideju večito projektuje van sebe, u veru i crkvu.

Priroda uma je takva da sve nesvesno projektuje van. Zato sve ovo nije moglo da se izvede na direktan način. Svako direktno spoljašnje i kolektivno ukazivanje na Božansku stvarnost kao već datu je lažno, zato jer je sam čovek nesvestan. On sanja i zato se na njega može delovati samo sadržajima snova, alegorijskim pričama i mitovima. Inače će i ono što dolazi iz stvarnosti da doživi kao deo svoga sna. Čovek tek treba lično da postane Božanska stvarnost, da se probudi. Stoga je to lažno (zavereničko) i jedini način da ono indirektno deluje na čoveka u ovom svetu koji je iluzoran. Svo prateće nasilje i patnja ovih indirektnih metoda, religijskih iluzija, aluzija i zavera, samo su pritisci i prinude koje nas teraju da se oslobodimo samih tih iluzija, ali su i posledica naše inercije i nesvesnosti.

Dok za manipulacije sa Isusom i celom Biblijom ima više nego dovoljno dokaza, koje ni sama crkva ne krije, od arheoloških i istoriografskih činjenica do besmislenih protivurečnosti u samom "svetom pismu", čije razotkrivanje daje veliku vrednost ovoj knjizi - dotle u slučaju Bude toga uopšte nema: sve njegove reči zapisane u palijskom kanonu poseduju potpunu doslednost i originalnost, a tu su i mesta i savremenici koji potvrđuju Budinu istorijsku autentičnost. Osim toga, nema nikakvog razloga da Buda bude lažiran. Budizam je u potpunosti meditativan i individualan, ne zasniva se na teokratiji niti na političkoj manipulaciji. Osim kod lažnog budizma, tibetanskog Lamaizma koji uveliko liči na katoličku crkvu, i danas je njen miljenik. Ako je autorka imala u vidu tibetanski budizam onda je donekle u pravu. U lamaizmu je Buda čista nebeska pojava prepuna fantazija. Ali u izvornom i pravom Budinom učenju ne postoji sumnja u autentičnost niti ikakvog traga istorijskim manipulacijama kao što je to slučaj u Rimskoj crkvi. Stoga možemo zameriti autorki što ne poznaje bolje budizam i ne razlikuje izvorni, pravi budizam od lažnog tibetanskog budizma koji je zapravo demonizam i šamanizam učvršćen u surovu teokratiju koja se samo maskira budističkim učenjem.

Uostalom uvodni moto cele ove knjige je izvod iz jednog Budinog govora, jedinstvenog u svetu svih religija. Tako da s njime autorka protivreči samoj sebi kada i pojavu Bude pokušava da svrsta u istu vrstu mitoloških manipulacija kao sa Isusom. Trebala je da se drži svog područja koje odlično poznaje: istorije hrišćanske crkve i svih njenih manipulacija. Stoga je ova knjiga od velike koristi za razotkrivanje tih manipulacija, iako se u svom dokaznom postupku ponajviše oslanja na masonske izvore i autore, pa je otuda i sama izvor svojevrsne manipulacije. Po svemu sudeći ovu knjigu su sami masoni i napisali, i samo podmetnuli lepu plavušu Acharyu, verovatno ćerku jednog od njih, da pozira za javnost.

Jedna od glavnih obmana u ovoj knjizi je zaključak da su hrišćansku crkvu i ceo mit o Hristu stvorili Gnostici (Eseni, Terapeuti…) koji su pre Hrista imali razvijenu mrežu tajnog društva ("sve do Kine" tvrdi autorka). Svi su se oni lukavo unapredili u hrišćane i tako osvojili svet. Previđa činjenicu koja uopšte nije skrivena niti lažirana, da je Rimska crkva progonila Gnostike vekovima, spaljivala i njih i njihove tekstove, a da je ona ta koja je stvorila crkvu kakvu i danas imamo. Ova obmana se u ovoj knjizi nameće da bi se sakrila istina da iza Rimske crkve stoje (ljudsko-reptilski) hibridni vladari, da oni i danas vladaju pomoću masona, i da su oni satanisti - u svim mogućim aspektima razumevanja tog pojma.

Tako sada možemo složiti sliku šta se zaista dogodilo: gnostičke i misterijske škole su kristalisale učenje o vaskrsenju, kao suštini čovekovog postojanja i bogospoznaje. Verovatno je tome najviše doprineo i jedan od njihovih najvećih majstora, danas poznat pod kasnije nametnutim imenom Isus Hrist, a bio je takođe poznat i kao 'Sin Božiji' što je titula posvećenika u misterijskim školama, a ne genealoška činjenica. Taj pokret se toliko širio da je ugrozio vlast u Rimu. Zato su rimski hibridni vladari preuzeli taj pokret, zapravo prisvojili su falsifikovanjem samo njegovu spoljnu formu, a suštinu prokleli i progonili kao jeres, i napravili Rimsku "hrišćansku" crkvu, kakvu i danas imamo. Ona je u svom 'hrišćanstvu' potisnula značaj vaskrsenja i svo težište stavila na kontrolu uma nametanjem mentaliteta grešnosti i stradanja (i našeg i Isusovog "za otkup naših grehova").

Na koji način je crkva potisnula značaj vaskrsenja? Tako što ga je projektovala kao bukvalan istorijski događaj. Tako je stvorila kontraefekat: to se već dogodilo, ne treba više da težite toj svrsi postojanja, vaskrsenju, to je previše za vas, vi samo jedite i radite, "Sin Božiji" je to uradio za vas, čak je i sve vaše grehe preuzeo (otkupio - za njih je to sve trgovina), treba samo da budete potpuno pokorni njegovom živom predstavniku na zemlji - rimskom papi.

Na isti način kao i vaskrsenje, potisnut je smisao i značaj čovekove božanske suštine. Po svojoj suštini svi smo mi 'sinovi božiji', kako su i učile gnostičke škole, odnosno individualna oličenja Apsoluta. Potiskivanje te činjenice učinjeno je uspostavljanjem jednog ('jedinorodnog') Sina Božijeg, Isusa hrista, koji po crkvenoj dogmi nije to samo meraforički, već mu je Bog i biološki otac. To je projektovano kao istorijski događaj, da ne bi više bilo najdublja istina svakog čoveka. Čovek je po toj dogmi iskonski grešan i sluga božije teokratije. I to je učinjeno po ugledu na ranije 'sinove božije' a to su bili svi faraoni u Egiptu, zatim Horus, sin Izide i Ozirisa, Tamuz ili Mitra u Vavilonu, sin Semiramide i Nimroda, začetnika Mitraizma, najraširenijeg kulta u starom Rimu, kome je pripadao i car Konstantin. Svi su oni bili modeli boga, boginje i njihovog 'sina božijeg'. Jevrejski Bog, Devica Marija i Isus samo su poslednji u tom nizu.

Ta vladarska crkva se nije primila u narodu, bila je omražena i prozrena, zato je bilo potrebno puno progona, nasilja i straha da se učvrsti njena vlast. To je trajalo sve do šestog veka kada su u Rimskoj crkvi shvatili da im treba pomoć u borbi protiv Gnostika i pravih Isusovih učenika. Tu pomoć su sami stvorili u vidu Islama, religije koju su sami pokrenuli među Arabljanima. Postoje dokazi u Rimu da su oni planirali, pomagali i finansirali sve muslimanske ratove i osvajanja, ali kada su muslimani ojačali postali su dovoljno samostalni da nisu morali da ispunjavaju sve zahteve Rimske crkve, posebno one koji su se odnosili na predaju Jerusalima kao centra svetske vlasti hrišćanske, katoličke crkve. Muslimani su ga zadržali za sebe, i tako je nastao mali sukob koji traje do danas, pri čemu obe strane paze da ne otkriju zajedničku tajnu: ko je i zašto stvorio islam.

Uostalom, u planu je masona i njihovih gospodara da sruše crkvu kakvu su sami napravili u davnim vremenima, jer su nastala nova vremena i novi metodi manipulacija i kontrole masa. Nove tehnologije, čipovi i hemikalije, mnogo su efikasniji u kontroli masa od zastarele i provaljene ideologije. Nameravaju da svoju zastarelu crkvu preobraze u jednu svetsku religiju sa sedištem u Jerusalimu i otuda potiču svi savremeni sukobi sa muslimanima, jer su im ovi zauzeli plac za gradnju hrama svojom džamijom Al Aksa.

Zato im treba verovati kao izvorima informacija. Niko bolje od njih ne zna kako je hrišćanska crkva nastala.

Stoga je ova knjiga odličan primer kako manipulacije nastaju i kako se nastavljaju stalnom promenom na istoj osnovi.

SADRŽAJ

PREDGOVOR 1

UVOD 70

I - POTRAGA ZA ISUSOM KRISTOM *23*

2- SVETA TVORNICA KRIVOTVORINA *34*

3-BIBLIJSKIIZVORI *41*

4-NEBIBLIJSKI IZVORI 59

5 - *DALJNJI DOKAZI 0 PRIJEVARI* *65*

6-FIZIČKI DOKAZI *86*

7-MITO HEBREJSKOM MONOTEIZMU *97*

8-LIKOVI *773*

9-ASTROLOGIJA I BIBLIJA *7JS*

10-SIN BOŽJI JE SUNCE BOŽJE *760*

11- UČENICI SU ZNAKOVI ZODIJAKA *730*

12- EVANĐEOSKA PRIČA *798*

13- DRUGI ELEMENTI I SIMBOLI KRŠČANSKOG MITA *232*

14- PATRIJARSI I SVECI SU BOGOVI DRUGIH KULTURA *254*

15- ETIMOLOGIJA PRIČA PRIČU *273*

16-ZNAČENJE OTKRIVENJA *283*

17-BIBLIJA, SEKS I DROGE *293*

18 - ESENI, ZELOTIISADOKITI *374*

19- ALEKSANDRIJA - LONAC ZA PRIPRAVU KRŠĆANSTVA *333*

20-A SADA RIM *349*

21-STVARANJE MITA *370*

22-IZ EGIPTA ILI INDIJE? *391*

23 - DOKAZI 0 DREVNOJ GLOBALNOJ CIVILIZACIJI *404*

ZAKLJUČAK *422*

0 PISCU *432*

BIBLIOGRAFIJA *433*

PREDGOVOR

Oslobođenje ljudskoga uma nikada nisu podupirali glupani; podupirali su ga razuzdani pojedinci koji su odvlačili mrtve mačke u svetišta i potom raskalašeno nastavljali svoj put cestama ovoga svijeta, dokazujući svim ljudima da je sumnjati ipak sigurno te da je bog u svetištu ograničen, kako u svojoj moći, tako i u obmani. Jedan grohotan smijeh vrijedi deset tisuća silogizama. Ne samo da je učinkovitiji nego i daleko inteligentniji.

H.L. Mencken

Potraga za konspirativnim korijenima imena autorice ove knjige kreće se zaobilaznim putem. „Acharya" znači „učitelj", ali ta titula priziva sliku malena starca u Indiji. Mahatma Gandhi je, na primjer, tu titulu dodijelio svom duhovnom nasljedniku, Acharyji Vinobi Bhaveu koji je začeo pokret Bhoodan u Indiji početkom 50-ih godina prošloga stoljeća. Točnije, ova riječ znači „nastavnik, odgojitelj" (*Preceptor;* ii/'. *prev.),* ravnatelj škole. Učenici bi ovu definiciju mogli i dodatno precizirati da <»tkriju da, doduše samo u nekim rječnicima, riječ „*preceptory"* uključuje i referencu na Vitezove Templare, red navodno osnovan 1119. kako bi se zaštitili hodočasnici u Svetu zemlju tijekom Drugog križarskog rata sve do njegove zabrane i prelaska u tajno djelovanje dva stoljeća kasnije. Danas Slobodno zidarstvo tvrdi da svoje podrijetlo vuče iz ovoga srednjovjekovnog bratstva.

Ovakvo razmišljanje ni na koji način ne sugerira da Acharya S prisvaja učiteljsku litulu ili neposredno srodstvo sa Slobodnim zidarima premda je pomogla repopula- i izaciji eseja Thomasa Painea o masonskom štovanju Sunca. Acharyjino preceptorsivo živi u *cyber* svijetu, na internetskoj adresi www.truthbeknown.com, na njezinoj diskusijskoj listi, kroz njezine postove na e-mjestima kao što su konformist.com i Stcamshovel Press koji izdajem upravo ja, te kroz njezin neprofitni Institut za točnost povijesti *(Institute for Historical Accuracy).* Acharya S isto tako nije neki ljubazni mali stari guru. Njezino pisanje odražava opaku oštroumnost i inteligenciju osobe koja nevoljko podnosi budale. Pod sjajnim vodstvom Boba Dobbsa na njezinoj internetskoj stranici te riječi „Bog je BORG" nalaze se eseji/tirade o Zemlji i kozmosu, postojanju ili nepostojanju „Boga", manjku duhovnosti u organiziranoj religiji, kao i zavjerama i činjenicama vezanima za NLO-e i izvanzemaljce. „Vjernici/teisti doživljavaju moja

stajališta kao netolerantna"- piše ona - „dok se pak nevjernici/ateisti protive misticizmu i u meni vide nekoga tko stvara nova vjerovanja... Ne želim živjeti u svijetu u kojem su svi obmanuti slijepim vjerovanjem, a isto tako ne želim u potpunosti odbaciti svu maštu i boje."

Suvremenošću i neposrednošću prožet stil pisanja Acharyju S razlikuje od ostalih, što iznenađuje s obzirom na to da u svojem nauku nastoji spasiti drevna shvaćanja od relativno modernih iskrivljavanja judeokršćanske kulture. Svojim stilom i sposobnošću opažanja podsjeća na pokojnog romanopisca i satiričara Williama S. Burroughsa i nesumnjivo se slaže sa sljedećom njegovom ocjenom: „Možda je temeljni koncept u mom pisanju vjera u čarobni univerzum, univerzum mnogih bogova koji su često u sukobu. Paradoks svemoćnog Boga koji sve vidi, a ipak dopušta patnju, zlo i smrt ne pojavljuje se." I doista, Acharya S voli reći: „Ne postoji jedan jedini divovski muški Bog koji upravlja svime. Šest je milijardi malenih bogova koji se natječu za tu poziciju."

Ono što je možda najzanimljivije vezano za djelo Acharyje S jest činjenica da usprkos njezinom demagoškom buntovništvu iza nje stoji impresivna akademska pozadina. Ona pripada jednom od najistaknutijih svjetskih instituta za proučavanje starogrčke civilizacije - Američkoj školi za klasične studije u Ateni. Predavala je na Kreti i radila na arheološkim iskapanjima u Korintu, na mjestu gdje se Pavao po legendi obratio Korinćanima, te u Novoj Engleskoj. Mnogo je putovala Europom i „služi se" grčkim, francuskim, španjolskim, talijanskim, njemačkim, portugalskim i drugim jezicima. Čitala je Euripida, Platona i Homera na starogrčkom, Cicerona na latinskom, kao i Chaucera na srednjoengleskom te proučavala Bibliju - na engleskom, u hebrejskom originalu i na grčkom - dovoljno dugo da je poznaje i razumije bolje od većine svećenstva.

I tako, koliko god zabavna i poučna bila dharmična bitka koju Acharya S vodi putem svoje razotkrivajuće cyberproze, ova knjiga, *PLAN KRIST: Razotkrivanje jedne od najvećih svjetskih zavjera - nastanka kršćanstva,* odražava učenost iz koje izviru njezina vatrena i strasna stajališta. Nekim će čitateljima neki njezini aspekti biti poznati. Na primjer, njezino istraživanje o nedostatku dokaza za postojanje povijesnog lika Isusa Krista sadrži podatke koje sve više prihvaćaju čak i kršćanske revizionističke skupine kao što je The Jesus Seminary. Ma koliko takvi sadržaji podjarivali mnoge krugove, oni su za Acharyju S tek početak. Svom snagom i podastirući činjenice zadire u mnoge druge nepovijesne ličnosti, obmanjujuće crkvene muljaže i pogrešno predstavljenu povijest, kroz poglavlja koja sadrže mitološke reference i detalje iz legendi. Ona se vraća astronomskim i kozmološkim elementima biblijskih tekstova koji su daleko stariji od iskrivljenih verzija koje se štuju u crkvama. Glavna teza njezina djela - da je kršćanstvo stvoreno umjetno, iz starijih religija kako bi se učvrstila rim-

ska državna kontrola nad tim religijama te različitim misterijskim školama i tajnim društvima - daje bogat izvor gradiva za razmišljanje svima koji proučavaju zavjere. Acharya S jednako jasno naznačuje postojanje drevne globalne civilizacije.

I dok će neki propitivati motive stvaranja takvog jednog monumentalnog rada koji će nesumnjivo potresti poglede na stvarnost mnogih ljudi, Acharya S mi je s velikom dozom sigurnosti rekla da „je jedan od razloga za stvaranje ovog djela činjenica tla je prvo desetljeće svoga života provela doslovce bolesna od rata, nasilja, smrti i ljudske nehumanosti prema drugim ljudima i stvorenjima. Takvo opako ponašanje prečesto se događalo upravo zbog religije i neutemeljenih vjerovanja. Obmane religijskog biznisa su zastrašujuće i krajnje je vrijeme da ih se razotkrije." Amen.

Kenn Thomas
Siječanj, 1999.

> Ne vjeruj zato što tako kažu neki stari rukopisi, ne vjeruj zato što je nešto općeprihvaćeno mišljenje, ne vjeruj zato što su te od djetinjstva tjerali da vjeruješ, nego prosudi istinu i ako nakon što je pažljivo ispitaš i raščlaniš uvidiš da će svima činiti dobro, vjeruj u nju, živi u skladu s njom i pomozi i drugima da čine isto.
>
> Buda

Povijest religioznog vjerovanja na Zemlji duga je i raznolika, sadrži ideje, doktrine i rituale svih vrsta uz pomoć kojih se želi umilostiviti i umoliti bogove i božice. I premda mnogi vjeruju da je religija dobra i neophodna, nijedna ideologija ne izaziva takve razdore kao što to čini religija, rascjepljujući čovječanstvo na razne načine, od ekstremnog rasizma, preko seksizma, pa čak do specizma (diskriminacija bića na temelju vrste, *op. prev.).* Religija je zapravo ovisna o podjelama jer iziskuje neprijatelja, bilo zemaljskog ili nekog u nekoj drugoj dimenziji. Religija nalaže da neki ljudi budu posebni ili izabrani, a drugi nemoralni i zli, prečesto inzistirajući na tome da je dužnost onih „izabranih" da unište ove potonje. Uz to, organizirana religija samom božanstvu daje lice koje je sektaško, seksističko i rasističko, prikazujući tako, na primjer, muškog boga nekog određenog etničkog podrijetla. Rezultat je da se čovječanstvo kroz stoljeća među sobom potpuno podijelilo i odvojilo od prirode i života oko sebe do te mjere da se sada nalazi na rubu kaosa.

U ime Boga i religije počinjeno je više strahota nego što je to dokumentirano, ali neki se primjeri mogu navesti, baš kao i ocjena načina na koji religije funkcioniraju:

> Molohove vatre u Siriji, svirepa sakaćenja u ime Astarte, Cybele, Jehove; barbarstva vladarskih poganskih mučitelja; još strašnije muke koje su rimsko-gotički kršćani nanosili svojoj braći; neljudske okrutnosti kojima su svjedočile Švicarska, Francuska, Nizozemska, Engleska, Škotska, Irska, Amerika nisu dovoljno snažne da upozore ljude na neizreciva zla koja proizlaze iz pogrešaka povezanih s religijom, posebno kad se Bogu Ljubavi pridaju okrutne i osvetljive strasti zabludjelog čovječanstva i kad se čini sve da krv u njegovim nosnicama zamiriše slatko, a uzdasi agonije budu glazba za njegove uši. Čovjek nikada nije imao pravo uzurpirati isključivo Božje pravo te osuđivati

> i kažnjavati druge zbog njihova vjerovanja. Rodimo li se u protestantskoj zemlji, takve smo i vjere. Da smo svjetlost svijeta ugledali u sjenci Bazilike sv. Petra u Rimu, bili bismo revni katolici; da smo se rodili u židovskoj četvrti Alepa, osuđivali bismo Krista kao varalicu; u Carigradu bismo zazivali *„Allah il Allah*, Bog je velik, a Muhamed je njegov prorok!" Rođenje, mjesto i obrazovanje daju nam našu vjeru. Malo je onih koji vjeruju u neku religiju jer su ispitali dokaze njezine autentičnosti i donijeli primjeren sud odvagavši svjedočanstva. Nijedan čovjek od njih deset tisuća ne zna ništa o *dokazima* za svoju vjeru. Vjerujemo u ono što nas nauče, a najfanatičniji su oni koji znaju najmanje o dokazima na kojima se njihovo vjerovanje zasniva[1].

Čak se i danas, kad se ljudska vrsta voli praviti da je evoluirala, diljem svijeta vode bitke oko toga čiji je bog veći i bolji, a religijski fanatici raznih vjera uvijek iznova traže i dobivaju krv „nevjernika" i „neznabožaca". Malo je iole starijih religija prošlo neokrznuto nebrojenim krvoprolićima. I dok je islam trenutno izvor velikog straha u svijetu, kršćanstvo je daleko najkrvavija religija u povijesti:

> ... i nakon najkraćeg pogleda na povijest kršćanskih crkvi - strašnu srdžbu i osvete svećenstva i sekti jednih protiv drugih u četvrtom i petom stoljeću nove ere, križarske ratove protiv hereze kod Beziersa i drugdje, masakre Albigenza u dvanaestom i trinaestom stoljeću, progone vještica i njihova spaljivanja u šesnaestom i sedamnaestom stoljeću, gnjusne ratove dvadesetog stoljeća koje je potaknula znanost, a uz blagoslov biskupa - strahote goleme kao i bilo koja za koju možemo optužiti Asteke ili Babilonce - moramo zastati[2].

Branitelji kršćanstva tvrde da je ono okončalo ljudsku žrtvu. To je možda i istina, .ili da bi u tome uspjelo moralo je žrtvovati milijune ljudi. Kršćani također tvrde da je kršćanstvo ukinulo ropstvo, što je netočna tvrdnja jer ne samo da su kršćani uvelike prakticirali ropstvo već i sama ta ideologija služi kao ugnjetavanje i podjarmljivanje iluše: „Vjeruj ili idi u pakao. Predaj svoju volju Bogu ili vječno pati." Kao što navodi Barbara Walker: „Antropolog Jules Henry je rekao: 'Organizirana religija, koja se voli smatrati majkom milosrđa, davno je izgubila pravo da to tvrdi zbog svoje organizirane potpore organiziranoj okrutnosti[3].'"

Kako bi prebacili strašnu krivnju s ramena vlastite vjere, zagovornici religije su upirali prstom u navodno sekularne ideologije kao što su komunizam i nacizam kao ugnjetavače i ubojice ljudi. Međutim, malo ih uvida ili priznaje da su začetnici komunizma bili Židovi (Marx, Lenjin, Hess, Trocki)[4] i da su najnasilniji vođe obaju ovih krvavih pokreta bili rimokatolici (Hitler, Mussolini, Franco) ili pravoslavni kršćani (Staljin). Despotske su to, dakle, i netrpeljive ideologije koje rađaju fašističke diktatore. Drugim riječima, ti pokreti nisu bili „ateistički", kao što to tvrde religionisti. I doista, Hitler se proglasio „kršćaninom" i borcem za „svog Gospodina Spasitelja" rabeći slavni prizor u hramu u kojem Isus istjeruje „leglo zmija i guja" kao motivaciju za svoje zločine[5]. Hitler je rekao:

> Nebitno je je li neki Židov častan. On posjeduje određene osobine koje mu je dala priroda i tih se osobina nikada ne može riješiti. Židov je za nas štetan... Moj kršćanski osjećaj navodi me da budem borac za svog Gospodina i Spasitelja. Vodi me čovjeku koji je, nekoć usamljen i sa svega nekoliko sljedbenika, shvatio kakvi to Židovi doista jesu i pozvao ljude da se bore protiv njih... Kao kršćanin, dugujem nešto svom vlastitom narodu.

Hitler je isto tako jednom svom generalu rekao sljedeće: „Ja sam sada, kao i prije, katolik i zauvijek ću to i ostati." O tome je li Hitler bio „pravi" kršćanin moglo bi se raspravljati jer je kršćanstvo navodno smatrao židovskim izumom i dijelom zavjere za dominaciju svijetom. Uz to, Hitlerova je baka s očeve strane navodno bila Židovka. Hitler je, međutim, odgojen kao rimokatolik i u velikoj ga je mjeri impresionirala moć crkvene hijerarhije. Povlađivao joj je te nju i religiju koristio kao oružje. Za čitavoga trajanja svog režima Hitler je usko surađivao s Katoličkom crkvom, poništavajući mnogobrojne tužbe protiv nje i razmjenjujući s njom velike svote novca. Uz to, tisućama nacista Vatikan je, kao i multinacionalne vladine agencije, kasnije ponudio siguran izlaz na mnogobrojne lokacije, uključujući Sjevernu i Južnu Ameriku, preko „štakorske linije" iz Njemačke kroz Švicarsku i Italiju.[6]

U stvari je Hitler samo nastavljao dugu tradiciju optuživanja Židova kao „Kristovih ubojica", što je optužba koja se nebrojeno mnogo puta koristila kroz stoljeća, svaki put kad bi Katolička crkva željela provesti pogrom protiv Židova i zaplijeniti im imovinu. Događaji iz Drugoga svjetskog rata bili su zapravo tek strašna kulminacija stoljetne politike koju je otpočela Crkva, a nastavio Martin Luther, što je Hitleru bilo vrlo dobro poznato. Hitler je prihvaćen kao kršćanski instrument, kao što navodi Barbara Walker:

> Uspon Hitlerove Njemačke zanimljiv je slučaj i prikazuje naciju koju je pomeo militaristički osjećaj udružen s osjećajem božanskog poslanstva. Crkve su prihvatile Hitlerovo huškanje na rat s vjerskim ushitom. U travnju 1937. godine jedna je kršćanska organizacija u Porajnju donijela rezoluciju po kojoj je Hitlerova riječ postala zakon Božji i posjedovala „božanski autoritet". Ministar za crkvene poslove u Trećem Reichu Hans Kerrl je objavio: „Pojavio se novi autoritet za ono što Krist i kršćanstvo doista jesu, a to je Adolf Hitler. Adolf Hitler ... je istinski Duh Sveti." I tako su mu pobožni dali svoj blagoslov, a crkve su mu dale blagoslov Boga.[7]

Hitler i ponašanje Crkve, međutim, nisu bilo nikakvo zastranjenje u povijesti kršćanstva jer je ta religija sa svojim pripadnicima koji su se okretali terorizmu od samog početka bila netrpeljiva, gorljiva i nasilna. Na primjer, dok je blagoslivljao mirotvorce, pozivao na ljubav i praštanje neprijateljima i prijestupnicima, „blagi" je Isus istovremeno i paradoksalno izjavio i sljedeće:

> Nemojte misliti da sam došao da na Zemlju donesem mir; nisam došao da donesem mir, nego mač. Došao sam da čovjeka okrenem protiv njegova oca, kćer protiv njene majke, snahu protiv svekrve; neprijatelji će čovjeku biti oni u njegovu vlastitom domu. (Matej 10:34)

Isus nadalje kazuje da će „narod ustati protiv naroda, kraljevstvo protiv kra Ijevstva". Na taj je način Isus u nekoliko rečenica unio ekstremne podjele, pobunu i neprijateljstvo, gdje god se kršćanstvo širilo. Međutim, pozivajući na taj način svoje sljedbenike na nasilje, Isus je nastavljao stoljetnu židovsku misao kojom se pozivalo na „islrebljenje" ne-Židova, tj. „nevjernika", kako bi to rekli kršćani. Primjer takvog judeokršćanskog fanatizma bio je apostol Pavao, koji je bio nasilni zelot i koji je kao Židov prvo progonio kršćane, a kao kršćanin potom terorizirao pogane. Kao što na vodi Joseph Wheless u svom djelu *Forgery in Christianity:*

> Pavao, taj nedosljedni prevrtljivac, progonitelj-plaćenik ranih kršćana željan pokolja, a sada /bog profita njihov glavni apostol progonitelj, opetovano proglašava ekskomunikaciju svih otpadnika od njegovih praznovjernih i mučiteljskih doktrina i dogmi, sve one „koje sam predao Sotoni" (I 1 im. i, 20) kad piše svom učeniku Timoteju. Hebrejima koji ga ismijavaju upućuje ovo pitanje: „Tko prekrši zakon Mojsijev, bez milosrđa biva pogubljen...: Zamislite koliko će goru kaznu zavri jedjeti onaj tko Sina Božjeg pogazi?" (Heb. x, 18, 29). Svi takvi „stoje za primjer, ispaštajući kaznu u vječnom ognju" (Poslanica Jude apostola 7); „da budu osuđeni svi koji nisu povjerovali istini" (Druga poslanica Solunjanima ii, 12); pa čak i „onaj tko dvoumi, osuđen je" (Poslanica Rimljanima xiv, 23). Ovog Pavla, koji s takvim nadutim fanatizmom „proklinje diljem zemlje sve koje smatra neprijateljima" svojih dogmi najprije vidimo kako „pristaje da se smakne" prvi mučenik Stjepan (Djela apostolska viii, 1); vidimo ga potom kako više i prijeti zemljom, „zadahnut prijetnjom i po koljem prema učenicima Gospodnjim" (Djela apostolska, ix, 1), novim preobraćenicima na novu vjeru. Zatim, kad je iznenada i sam priznao čudesno „obraćenje", njegovi stari učitelji okreću se protiv njega i pokušavaju ga pogubiti, a on bježi da se skloni tim istim učenicima, čega su se oni svi uplašili (Djela apostolska ix, 23-26) te odmah počinje prijetiti i maltretirati sve koji nisu željeli vjerovati njegovim novim propovijedima. Elima, koji „im se usprotivio", hrabri novi dogmatičar ošinuo je pogledom i sasuo mu u lice s puno nadmenog prijekora: „Pun svake lukavosti i previ tljivosti, sine đavolski, neprijatelju svake pravednosti, zar nikako da prestaneš iskrivljavati ravne putove Gospodnje?" (Djela apostolska xiii, 8-10). Navodi se čak da je i „krotki i nježni Isus" izrekao fatalnu opomenu: „Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu." (Matej 10:28) - ovdje po prvi put prijeti sam Isus Krist kako bi se izazvao strah od nevjerovanja. Pavao strah dovodi do vrhunca kad kaže: „Strašno je upasti u ruke Boga živoga." (Heb. X, 31)[8]

Mit o masovnom mučeništvu

Zajedno s pričom da je kršćanstvo započelo s „Princom mira" dolazi i mit da su rani kršćani bili nježni „jaganjci" koje su đavolski Rimljani u velikom broju servirali kao „mučenike za vjeru". Taj mit o mučeništvu započinje odlomkom rimskog povjesničara Tacita u kojemu oštro kritizira Nerona zbog ubojstva „ogromnog broja" kršćana 64. godine u Rimu. Međutim, taj je odlomak krivotvoren, jedan od mnogih koje su sastavili urotnici u djelima antičkih autora, a malo je drugih dokaza o takvim progonima za vrijeme Nerona ili Domicijana, navodnoga zloglasnog progonitelja kršćana. Kao što G.A. Wells kaže u *Did Jesus Exist?:*

> ... najraniji nedvosmisleni kršćanski spomen progona za vrijeme Nerona jest izjava koju je dao sardski biskup Meliton oko 170. godine nove ere. Bilo bi iznenađujuće da je „ogroman broj" kršćana živio u Rimu već 64. godine... Dokazi o progonima za vrijeme cara Domicijana, priznaje se, zaista su [također] vrlo maleni.[9]

Progoni koje su kršćani doživljavali nisu bili toliko strašni kao što to predstavljaju propagandisti, niti po broju, niti po okrutnosti:

> Ovi oblici kažnjavanja [kršćana] nisu poznavali smrtnu kaznu kao najveću javnu mjeru kažnjavanja: koliko je poznato, sve do 180. godine nijedan vladar u Africi nije pogubio kršćanina. Potkraj 40-ih 3. stoljeća Origen je s mnogo rijetko viđene iskrenosti ustvrdio da je „malo" kršćana umrlo zbog svoje vjere... Kako reče, lako ih se moglo prebrajati.[10]

Tu je i urednik Euzebijeve *Povijesti Crkve,* koji spominje:

> Ustvari, sve do progona za vrijeme cara Decija (250.-51.) na razini carstva nije bilo progona kršćana po naredbi careva."

Kako bi poduprli svoje tvrdnje o masovnom mučeništvu, pobožni su kršćani oko 9. stoljeća započeli krivotvoriti povijest mučeništva. Walker navodi:

> Mučenici kao žrtve znamenitih rimskih „progona" za vrijeme careva kao što su Neron i Dioklecijan, sedam stoljeća ranije, velikim su dijelom u to doba izmišljeni, budući da nije bilo spomena o takvim posebnim mučeništvima. Imena su birana nasumično s drevnih nadgrobnih kamenova, a priče o mučeništvima pisane po zapovijedi. U stvarnosti je Kršćanska crkva bila ta koja je vršila mnogo više progona i proizvela mnogo više mučenika nego što je to ikad učinio Rim jer je vjerska trpeljivost bila uobičajen dio rimske politike.[12]

Kako bi skovali svoje priče o mučeništvima, urotnici su koristili židovski apokrit (Četvrtu knjigu o Makabejcima, u kojoj su opisana stravična „mučenja": „Priču iznesenu u toj Knjizi o Makabejcima naveliko su čitali Grci i rani kršćani; služila je kao model za priče o kršćanskim mučeništvima."[13] Metode opisane u toj knjizi uznemirujuće su slične onima koje kasnije koristi Katolička crkva:

> ilražari su imali kotače, sprave za iščašivanje zglobova, rastezače, kostolomce, katapultove, veliki- kotlove, žeravnike, vijke za palčeve, željezne štipaljke, klinove, željezo za žigosanje...[14]

Autor Četvrte knjige o Makabejcima dalje opisuje najgore moguće torture, uključujući i zloglasne „rastezače" kojima su se udovi trgali od ostatka tijela, trganje mesa, < upanje jezika i utrobe, kao i obaveznu smrt paljenjem. Ove su tehnike s velikim entuzi 1.l/ mom kasnije preuzeli i sami kršćani, koji su sami postali progonitelji. Wheless kaže:

> k.ida su kršćani bili slabi, nemoćni i podvrgnuti povremenim progonima kao „neprijatelji ljudske rase" bili su glasni i uporni zagovaratelji slobode svijesti i slobodnog štovanja bilo kojega izabranog Boga; kršćanske „Apologije" carevima obiluju rječitim molbama za vjersku toleranciju; to im je, kao i svima, i pruženo Milanskim ediktom i drugim carskim dekretima. Kad su, međutim, Konstantinovom naklonošću zasjeli u sedlo države, sami su se odjednom latili mača i započeli ubijati i pljačkati sve one koji se nisu željeli pretvarati da vjeruju u ono što su od njih tražili katolički svećenici.[15]

Melodramatsko prikazivanje ranokršćanskog pokreta u kojem se kreposni „Majka i Otac" kršćani metu s lica zemlje i nemilosrdno progone nema veze sa stvarnošću, kao ni priče o masovnom mučeništvu. Ono što jest stvarnost je činjenica da su od četvrtog stoljeća nadalje *kršćani bili ti koji su vršili takve progone.*

Mit o brzom širenju kršćanstva

Rasprostranjeno je vjerovanje da se kršćanstvo širilo jer je predstavljalo divnu uleju koja je svijetu bez nade i vjere bila očajnički potrebna. Mit govori o kršćanstvu kao ideji koja je bila toliko briljantna da se proširila poput neobuzdanog požara u izgubljenom svijetu ogoljenom svakog duhovnog prosvjetljenja koji je vapio „poput l'J.isa u pustinji". Smatra se također da se kršćanstvo širilo zbog „mučeništva" svojih sljedbenika, što je navodno toliko impresioniralo mnogobrojne crkvene oce da su odlučili odbaciti svoje poganske korijene i prihvatiti „pravu vjeru". U stvarnosti, međutim, kršćanstvo nije bilo novi i iznenađujući koncept, slika starog svijeta koja se

nudi u ovoj priči nije točna jer su stare kulture posjedovale svu mudrost, ispravnost i praktički sve ostalo što se moglo naći i u kršćanstvu.

Uz to, prema istaknutom povjesničaru Gibbonu, a kako navodi Taylor, sredinom 3. stoljeća u Rimu je kao rasadištu kršćanstva postojao samo *„jedan* biskup, *četrdeset i šest* prezbitera, *četrnaest* đakona, *četrdeset i dva* akolita i *pedeset* čitača, egzorcista i vratara. Može se stoga procijeniti, zaključuje veliki povjesničar, da je kršćana u Rimu bilo oko *pedeset tisuća,* dok ukupan broj stanovnika ne može biti manji od *jednog milijuna...* Ni u jednom se trenutku ne smije zaboraviti da je bez obzira na čudesnu brzinu kojom se, kako se ponekad govori, odvijalo širenje kršćanstva, evanđelje u Engleskoj prvi je put propovijedao monah Austin po nalogu Pape Grgura krajem sedmog stoljeća. Može se stoga izračunati da je *Radosna vijest* o spasenju s navodnog mjesta zbivanja do željene odredišne zemlje putovala brzinom od oko dva centimetra u razdoblju od četrnaest dana."[16] Robin Lane Fox kaže:

> ... četrdesetih godina 3. stoljeća kršćanski intelektualac Origen priznao je da su kršćani bili tek sićušni dio svjetskog stanovništva... Da su kršćani doista bili toliko brojni, očekivali bismo i neke dokaze o postojanju njihovih susretišta koja bi mogla primiti tolike štovatelje. U to doba, međutim, na javnom zemljištu nije bilo crkvenih građevina...[17]

Uzmemo li u obzir ostatak Carstva, procjenjuje se da je sredinom trećeg stoljeća na kršćane otpadalo možda tek dva posto ukupnog stanovništva.[18]

Kao što je spomenuto, mučenika je zapravo bilo malo, a rani krivotvoritelji kršćanstva nisu bili impresionirani tim navodnim mučeništvom već pozicijom moći do koje bi stigli „obraćenjem". Kršćanstvo se u stvarnosti nije širilo zato što je bilo velika ideja ili zato što je bilo pod natprirodnim vodstvom uskrsloga „Jaganjca Božjeg". Da je bilo tako, njega bi se trebalo smatrati odgovornim zato što se kršćanstvo širilo mačem i na tisuće milja dugim tragom krvi, i sve to u jednom razdoblju koje nemali broj ljudi naziva „besramnim dobom".

Kao toliko mnogo toga drugoga o kršćanstvu, i tvrdnje o njegovu brzom širenju velikim su dijelom mitske. U stvari je na nekim mjestima trebalo mnogo krvlju natopljenih stoljeća da se njegovi protivnici i njihova loza u dovoljnoj mjeri unište kako bi kršćanstvo moglo preoteti mjesto vladajućoj ideologiji. Poganski Europljani i drugi borili su se protiv njega svim silama u epskom i herojskom nastojanju da očuvaju vlastitu kulturu i autonomiju pred naletom onih u kojima su vidjeli „idiote" i „zadrte pristaše". Kao što kaže Walker:

> Kršćanski povjesničari često prenose dojam da su europski barbari radosno pozdravili novu vjeru, koja je pružala nadu u besmrtnost i dobrodušniju etiku. Taj je dojam pogrešan. Ti se ljudi nisu volj-

no odrekli vjere svojih predaka koju su smatrali ključnom za pravilno odvijanje zemaljskih ciklusa. Imali su vlastitu nadu u besmrtnost i vlastitu etiku koja je u mnogim pogledima bila dobronamjer nija od one kršćanske, nametnute silom. Justinijan je postigao 70.000 preobraćenja u Maloj Aziji metodama koje su bile toliko surove da je stanovništvo koje im je bilo izloženo na kraju prihvatilo islam kako bi se riješilo surovosti vladavine kršćanstva. Poganski se narod u pravilu opirao kršćan sivu što je duže mogao, čak i nakon što su se njegovi vladari priklonili novoj vjeri zbog materijalnih nagrada... Neke riječi svojim podrijetlom pokazuju opiranje na koje su nailazili misionari. Pogani Savojardi kršćane su nazivali „idiotima", otkud i dolazi riječ *cretin,* tj. „idiot", izvedeno od *Chretian,* t j. „kršćanin". Njemački su pogani skovali termin „bigot" u značenju „zadrte pristalice" od riječi *be i* ***Gott,*** što je izraz koji stalno koriste monasi.[19]

Kršćanstvo je tako nailazilo na žestok otpor gdje god bi se nametalo, a narodi su jedan za drugim padali pod mačem braneći se od njega jer su njegove doktrine i zagovaratelji bili nepodnošljivi i bogohulni. Evo što dalje govori Walker:

I 'rizijski kralj Radbod odbio je odreći se vjere kad mu je kršćanski misionar rekao da je Valhala isto što i kršćanski pakao. Ako Valhala ne postoji, pitao se Radbod, gdje su onda svi njegovi preci? Rečeno mu je da gore u paklu jer su bili pogani. „Podli svećeniče!", uzviknuo je Radbod. „Kako se usuđuješ reći tla su moji preci otišli u pakao? Kunem se njihovim bogom, velikim Wodenom, da bih se deset tisuća puta radije pridružio tim herojima u njihovu paklu nego s tobom bio u tvom svećeničkom raju."[20]

Neki „barbari" koji su se opirali kršćanstvu zapravo su bili daleko napredniji od onih koji su slijedili nešto što su pogani smatrali vulgarnom ideologijom. Na primjer, ..za irske Fenijce, čije pravilo je bilo da nikad ne vrijeđaju žene, rečeno je da su završili u paklu zbog osporavanja kršćanskih antifeminističkih doktrina."[21]

Kad „velika ideja", prijetnje paklom i druge slatke riječi nisu uspjele impresionirati pogane, kršćanski su urotnici započeli pojačavati pritisak donošenjem zakona koji zabranjuju poganske svećenike, blagdane i „praznovjerja". Pogani više nisu mo-j-,li biti elitni carski stražari ili zauzimati neku civilnu ili vojnu poziciju. Njihovi su imovina i hramovi uništavani ili konfiscirani, a ljudi koji su prakticirali „idolatriju" ili žrtvovanja su ubijani. Kao što navodi Charles Waite u *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred:*

Za vrijeme vladavine Konstantina i njegovih sinova izdavali su se nalozi protiv heretika, posebice protiv donatista, koje se najrigoroznije kažnjavalo... Dekreti za istrebljivanje poganstva bili su još okrutniji. Jeronim i Lav Veliki zauzimali su se za smrtnu kaznu.[22]

Za vladavine „velikog kršćanina" Konstantina „sljedbenici Mitre proganjani su tolikom žestinom da se više nitko nije usudio pogledati Sunce, a seljaci i pomorci

nisu se usuđivali promatrati zvijezde iz straha da će ih se optužiti za herezu."[23] Tamo pak gdje nisu uspijevali pakleni oganj, represivni zakoni i podmićivanja rabila se sila. Vladari poput cara Julijana, koji su bili tolerantni prema drugim religijama osim kršćanstva, su ubijani. U svom djelu *Bible Myths and Their Parallels in Other Religions* Doane govori kako se ova „velika vjera" ustvari propagirala najsurovijim metodama:

> U Maloj Aziji ljudi su progonjeni po nalogu [kršćanskog] cara Konstantina... „Pravo na obred krštenja dano je ženi i djeci, koji su se za tu svrhu trgali iz naručja prijatelja i roditelja; usta pričesnika otvorenima su se držala posebnom drvenom napravom dok im se posvećena hostija silom gurala niz grlo; prsa nježnih djevica palila su se užarenim ljuskama jaja ili ih se neljudski pritiskalo između oštrih i teških ploča." ... Progoni u ime Isusa Krista snalazili su pogane u gotovo svakom dijelu tada poznatog svijeta. Čak i među Norvežanima kršćanski je mač izvađen iz korica. Oni su se uporno držali štovanja svojih pradjedova i mnogi su umrli kao pravi mučenici za svoju vjeru nakon što su im njihovi progonitelji priredili najokrutnije muke. Norvežani su kršćanstvo prihvatili isključivo pod čistom prisilom. Vladavina Olafa Tryggvasona, kršćanskog kralja Norveške, zapravo je u cijelosti bila posvećena promicanju nove vjere najneljudskijim sredstvima ... Oni koji su se protivili mučeni su nasmrt zlotvornim divljaštvom, a njihovi posjedi su konfiscirani. To su neki od razloga „zašto se kršćanstvo proširilo."[24]

Uobičajena isprika za ovakve surovosti bila je da zagovaratelji kršćanstva imaju pravo očistiti svijet od „zla" i preobratiti „pogane" na „pravu vjeru". U razdoblju dužem od tisuću godina Crkva će u tom „pročišćavanju" i „obraćanju" na religiju „Princa mira" primijeniti najstrašnije metode mučenja ikad smišljene i naposljetku usmrtiti na desetke milijuna ljudi diljem svijeta.

Te metode „preobraćivanja" koje su katolici podjednako primjenjivali protiv muškaraca, žena i djece, bilo da je bila riječ o kršćanima ili poganima, uključivale su paljenje, vješanje i mučenja svih vrsta uz pomoć sprava opisanih u Četvrtoj knjizi o Makabejcima. Ženama i djevojkama užarene bi žarače i oštre predmete gurali u rodnicu, često nakon što bi ih svećenici prethodno silovali. Muškarcima i dječacima su drobili, trgali ili rezali penis i testise. Muškarcima i ženama svih starosnih skupina trgali su kožu užarenim kliještima, čupali im jezik i stavljali ih na monstruozne sprave konstruirane za najkrhkije dijelove tijela kao što su koljena, zglobovi, laktovi i vršci prstiju te ih potom gnječili i drobili. Noge i ruke bi im lomili čekićima i, u slučaju da je od njih išta ostalo, vješali ih ili palili žive. Ništa zlotvornije nije se moglo zamisliti. Iz toga krajnjeg zla proizašlo je „brzo" širenje kršćanstva.

Do sada su ovo prezira vrijedno nasljeđe i zločini protiv čovječanstva ostali neosvećeni, a glavni krivac nekažnjen. Ne samo da je ostao netaknut nego i na neobjašnjiv način uživa trajnu i bezrezervnu potporu stotina milijuna ljudi, uključujući liječnike,

odvjetnike, znanstvenike itd. Ovakva prešutna suglasnost rezultat je višestoljetnog i.izaranja i degradacije kultura njihovih predaka, što ih je demoraliziralo i otrgnulo mi njihovu duhovnost i baštinu. Istrebljujući te kulture, kršćanski su urotnici uništili i bezbrojne knjige i gomilu znanja, uživajući u nepismenosti i neznanju koji su uslije dili i pomogli širenju kršćanstva. Wheless opisuje stanje u kojem se nalazio svijet pod kršćanskom dominacijom:

> Propadanjem i propašću Rimskog Carstva kršćanska je religija rasla i širila se među barbai skim razaračima Rima. Mračno doba istovremeno je raširilo svoj intelektualni plašt nad Europom. Rijetko je tko osim svećenika znao čitati. Karlo Veliki naučio je samo perom ispisali svoj potpis. Baruni koji su od Ivana Bez Zemlje iskamčili Magnu Cartu potpisivali su se svojim pečatima i oznakama. Najgori zločinci, pod uvjetom da su bili obdareni tom rijetkom i ču desnom vrlinom znanja čitanja slova, pa makar to činili i loše, uživali su poseban privilegij svećenstva (tj. svećeničke učenosti) i izvlačili se imuni ili sa znatno ublaženim kaznama. Nije bilo drugih knjiga osim uz puno muke pisanih rukopisa, vrijednih dovoljno da se njima plaća otkupnina za prinčeve, i koji su bili potpuno nedostupni svima osim velikim bogatašima i Crkvi. Prva tiskana knjiga u Europi nije bila poznata do otprilike 1450. godine. Biblija je postojala samo na hebrejskom, grčkom i latinskom, pa mase o njoj nisu znale ništa osim onoga što su čuli od svećenika, koji su im govorili da joj moraju vjerovati ili da će u protivnom bili mučeni i ubijeni u ovom životu, a zauvijek prokleti u ognju pakla nakon smrti. Ne čudi stoga što je vjera pod takvim iznimno povoljnim uvjetima cvjetala.[25]

Takva je, dakle, sramotna povijest religije „blagog Princa mira". Pa ipak, ima 1 danas onih koji ne samo da podupiru monstruozno zdanje koje je ona izgradila, •..igrađeno na krvi i pougljenjenim kostima desetaka milijuna ljudi te smrti učenosti u zapadnom svijetu nego, što je nevjerojatno, žele da se ono i obnovi u svoj svojoj vrličanstvenosti, sa svim krvoprolićima, paljenjem vještica, progonima, zatiranjem nevjernika i slično. Činjenica je da se kroz tisućljeća dogodilo previše traumatičnih 1 krvavih događaja isključivo zbog neosnovane vjere i prevelike nelogičnosti, te da je izgubljeno previše znanja i mudrosti, tako da su ljudskom poviješću zavladali neznanje i nerazumijevanje. Zbog tih se razloga, između ostaloga, uključujući obnovu čovječanstva, nadamo da će se ugnjetavačka i eksploatacijska zavjera koja se krije iza religije općenito - te kršćanstva u ovome konkretnom slučaju - razotkriti. Kao što se kaže, oni koji se ne sjećaju prošlosti osuđeni su na to da je ponavljaju, a ljudska je vrsta sklona amneziji. Stoga je imperativ da se ova nadasve važna pitanja religijske ideologije i doktrine temeljito istraže i ne prepuste slijepoj vjeri.

[1] Pike, 164-5.

[2] Carpenter, 118.

[3] Walker, WEMS, 447.

[4] *Jewish Encyclopedia,* 1905,418; *Universal Jewish Encyclopedia,* 1943., „Hess, Moses", „Soviet Russia'

[5] Walker, WEMS, 474.

[6] Aarons i Loftus, xiii.

[7] Walker, WEMS, 474.

[8]Wheless, IIGW.

[9] Wells, DJE, 41.

[10] Fox, 434.

[11] Euzebije, xxvi.

[12] Walker, WDSSO, 271-2.

[13] Barnstone, 154.

[14] *The Forgotten Books of Eden,* 187.

[15] Wheless, FC, 303.

[16] Taylor, 82-3.

[17] Fox, 269.

[18] Fox, 317.

[19] Walker, WEMS, 760.

[20] Walker, Wems, 1039.

[21] Walker, WEMS, 771.

[22] Waite, 528.

[23] Larson, 191.

[24] Doane, 448-9.

[25] Wheless, IIGW.

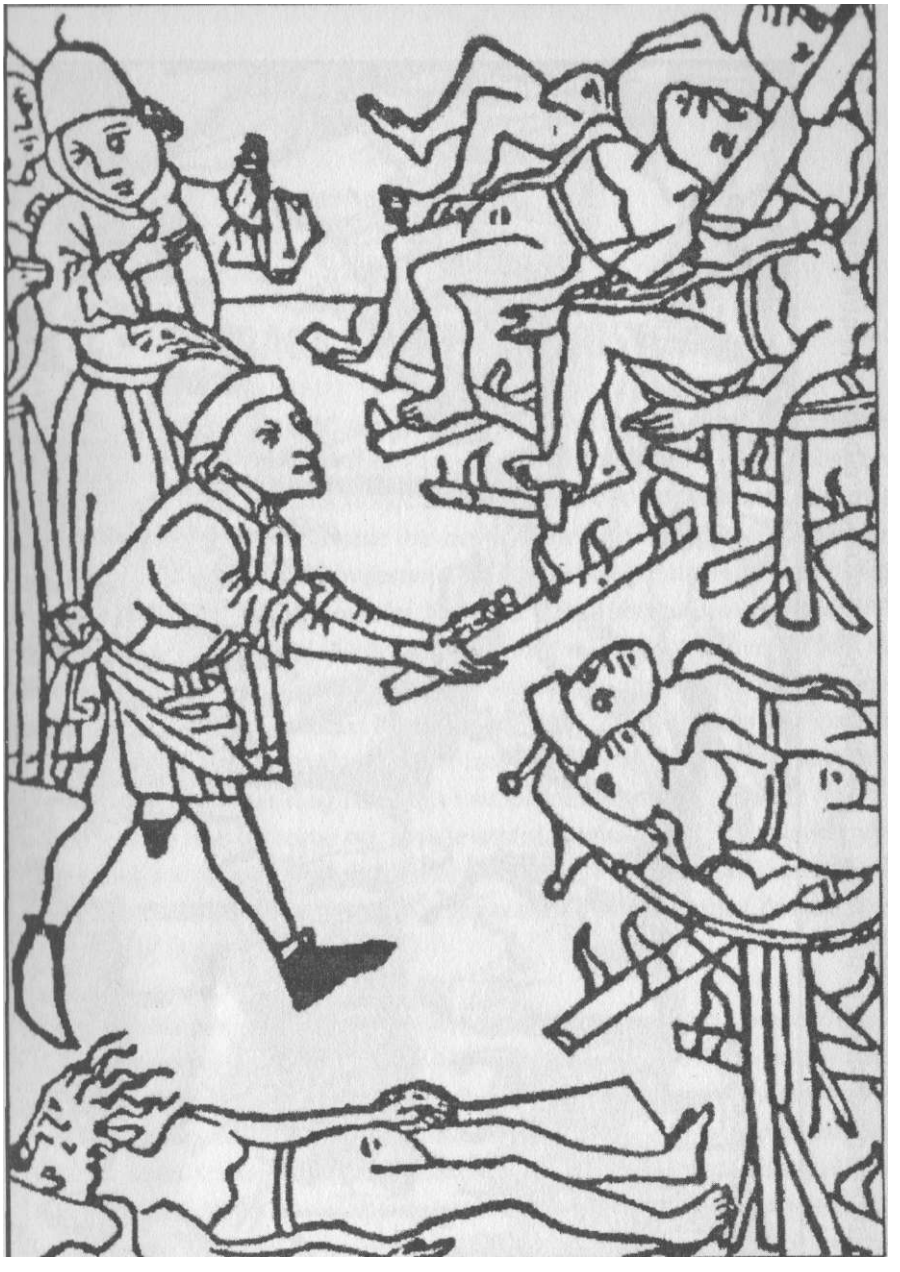

Židovi izTridenta, u Italiji, spaljeni 1475. zbog optužbi
žrtvovanje kršćanske djece. (Haught)

Protestanti iz Haarlema, u Nizozemskoj, pogubljeni 1573. od katoličkih trupa. (Haught)

1

U istraživanju podrijetla kršćanstva u središtu je našeg zanimanja dakako njegov navodni utemeljitelj i predmet štovanja - Isus Krist - o kojem nam govori Novi zavjet. Inliko se zanimanja i oduševljenja stoljećima vrtjelo oko ovog čudotvorca da su nastali brojni i opširni svesci za popunjavanje ove novozavjetne priče iskopavanjem malenog broja tragova o Isusovoj naravi i povijesnoj pozadini kako bi se napravio nacrt njegove biografije koji podupire vjeru ili otkriva ljudskiju stranu ovoga božanskog čovjeka s kojom se svi mogu poistovjetiti. Naravno, s obzirom na vrijeme i energiju koji su na n|ih potrošeni, sljedbenici kršćanstva i njegov legendarni utemeljitelj zauzimaju vrlo va/.no mjesto u zapadnjačkom umu i kulturi, a sve više i u istočnjačkom. Pa ipak, malo su loga donijeli sav taj posao i trud jer „pravi" Isus i dalje ostaje fantom koji mutira kako Ъi zadovoljio potrebe vremenskog razdoblja i određenih promatrača.

Rečeno je da je Isus svakome sve. Ova je tvrdnja svakako točna jer su od najrani-n 11 vremena njegova priroda i karakter interpretirani i reinterpretirani na način da se uklope u kulturološki kontekst njegovih zagovaratelja i predstavnika. Burton Mack u *Ilir Lost Gospel of Q* o tome piše:

> **I** ijekom kršćanske povijesti, uzmimo tek jedan primjer brojnih društvenih i kulturnih promjena, Krist je nebrojeno puta drukčije prikazivan. U doba prije Konstantina, kad su biskupi zauzimali svoja mjesta vođa crkvi, Krista se uobičajeno prikazivalo kao dobrog pastira koji svoje stado može odvesti do njegovoga nebeskog doma. Poslije Konstantina opisivalo ga se kao pobjednika nad smrću i vladara svijeta. U srednjovjekovnom razdoblju, kad je crkva bila glavni pokretač i društvene i kulturne tradicije, priča o Kristovu usponu s križa (ili iz grobnice) do pozicije vrhovne vlasti, suda i spasa u raju usmjerila je kršćansku maštu na Krista jednog istinski sveobuhvatnog, trorazinskog svijeta. Nešto kasnije vidimo gotičkog Krista, pa Krista s raspela, čovjeka iz Galileje, kozmičkog Krista, ženskog Krista i tako dalje. U svakom pojedinom slučaju bile su nužne preinake kako bi se mitski svijet prilagodio novim društvenim zadanostima i kulturološkim sustavima znanja.[1]

Isusova je svemoguća vladavina zapravo otpočela kad su Božji sinovi i sveti kraljevi bili glavna moda. Nakon šokantnih i krvavih previranja koje je donio Srednji vijek on je u glavama očajnika postao milosrdni, a ipak ljudski učitelj moralnosti, jer je bilo očito da nikako nije mogao imati nadnaravnu vlast u svoje ime nad crkvom koja je vršila mučenja i pokolje nad milijunima ljudi. Tijekom političkih prevrata u 20. stoljeću Isusa se smatralo herojskim revolucionarom koji se bori protiv ugnjetavanja i komunistom. Kad su popularni postali razni indijski gurui i jogiji sa svojim čarobnim trikovima, postalo je moderno Isusa smještati u Indiju i/ili Tibet. To je i doba procvata psihodelije, tako da je Isus uskoro postao čarobna gljiva. U „New Age" pokretu, koji je započeo preporodom spiritualizma u prošlom stoljeću, postao je „Kozmički Krist" i „Kristova Svijest". Nedavno je također postao i crnac, bijeli supremacist, homoseksualac, žena, heretik, „mediteranski seljak", ortodoksni mesar čije ime nije Isus, „cinički mudrac", Arapin, suprug Marije Magdalene te otac brojne djece, od koje potječe barem jedna europska kraljevska obitelj. Sada kada je popularna tema NLO-a i izvanzemaljaca, on je izvanzemaljac neobičnih moći jer dolazi iz superiorne rase, a mnogo „izvanzemaljskih" skupina polaže pravo na njegovu lozu. Kao zapovjednik golemoga svemirskog broda taj izvanzemaljski Isus čeka u krilima broda da prave vjernike otme sa Zemlje u zadnji čas prije nego lije snađu nadolazeće promjene. U određenom smislu Isus doista *jest* izvanzemaljac, utoliko što su ljudi toliko otuđeni od stvarne povijesti Zemlje da ne mogu pojmiti njegovu pravu prirodu.

Na popis Isusovih „biografija" Wells dodaje:

> Tijekom proteklih naraštaja „pravi" je Isus bio čarobnjak (Smith), galilejski rabin (Chilton), marginalni Židov (Meyer), kopile (Schaberg), šifra (Thiering), kumranski disident (Allegro i dr.), Židov gnostik (Koester), Židov disident (Vermes), sretno oženjen čovjek i otac sinova (Spong), bandit (Horsley), strastveni (možda Zelot?) protivnik hramskog kulta (Sanders). Najneobičniji od svih je možda „pravi" Isus u Westar projektu/Seminaru o Isusu, čije se postojanje oslanja na više od trideset „autentičnih" izreka, koje su izvedene iz eklektične primjene biblijsko-kritičkih aksioma i potvrđene glasovanjem članova seminara.[2]

Unatoč čitavoj toj literaturi koja se kontinuirano izbacuje kao po traci, očito je da ovdje nije riječ o biografiji, nego o špekulaciji, i da u javnosti ostaje uglavnom ozbiljan i žalostan nedostatak obrazovanja o religiji i mitologiji, posebno onih o Kristu. Većinu se ljudi zapravo u većini škola uči da je Isus Krist bio stvarna povijesna osoba i da je jedina kontroverzija koja ga okružuje činjenica da ga jedni ljudi prihvaćaju kao Sina Božjeg i Mesiju, a drugi ne. Međutim, premda je ova žestoka rasprava u današnje vrijeme najočitija, ona nije i najvažnija. Koliko god se to javnosti moglo činiti

šokantnim, *najtrajnija i najdublja kontroverzija oko ovogpitanjajestje li osoba koju se naziva Isusom Kristom zapravo ikada i postojala.*

Povijest i stajališta u debati

Debata o tome je li Isus Krist povijesna ličnost možda i nije razvidna iz publikacija koje možemo naći u javnim knjižarama. Međutim, pred više od dva stoljeća značajna skupina znanstvenika počela je preispitivati dugotrajna vjerovanja. Nešto nama vremenski bliže ova je kontroverzija izbila kad je G.A. Wells objavio knjige *Did Jesus Exist?* i *The Historical Evidence for Jesus,* medu ostalima, koje su pokušavale dokazati tla je Isus nepovijesna ličnost. Pokušaj da se porekne Wellsa nalazimo u *Jesus: The Evidence,* čitavom omanjem svesku napisanom da se dokaže da je Isus postojao. Valja napomenuti da takva knjiga ne bi bila ni potrebna da je postojanje Isusa Krista kao povijesne ličnosti dokazana činjenica koju svi prihvaćaju. Uz to, nije neuobičajeno u nekoj diskusiji čuti nešto poput: „Nemojte me krivo shvatiti, vjarujem da je postojao", što je vrlo neobična izjava s obzirom na to da prema popularnom vjerovanju „svi znaju da je postojao". Da je ova posljednja tvrdnja točna, za ovakvom vrstom sumnjičavih komentara kao što je „nemojte me krivo shvatiti" ne bi bilo potrebe. Nitko tko, na primjer, diskutira o Abrahamu Lincolnu, ne treba pojašnjavati svoju pretpostavku izražavanjem vjerovanja da je Lincoln doista i postojao.

Sumnja je to koja postoji od početka kršćanske ere i koja je potaknula mnoge pojedince u potrazi za istinom kroz stoljeća da detaljno prouče ovaj važan problem iz nezavisne perspektive te da proizvedu impresivnu količinu literature koja je - premda skrivana, potiskivana ili ignorirana - ipak logično i inteligentno pokazala da je Isus Krist mitološki lik, kao što su to i egipatski, engleski, grčki, indijski, feničanski bogovi Rimski, sumerski i drugi bogovi - bića koja i današnji srednjostrujaški znanstvenici i ljudi priznaju kao mitove, a ne povijesne figure. Uronimo li dublje u taj veliki broj djela, otkrit ćemo dokaze da se lik Isusa ustvari temelji na tim, bitno starijim mitovima i junacima. Otkrivamo da priča o evanđelju stoga nije povijesni prikaz buntovnog židovskog drvodjelca koji se fizički inkarnirao u Levantu prije 2000 godina. Drugim riječima, stoljećima se kontinuirano dokazivalo da je priča o Isusu Kristu izmišljena i da ne opisuje stvarnu osobu koja je bila nadljudski „Sin Božji" ili čovjek koji je „evemeristički" prenesen u nadljudsku bajku od strane svojih oduševljenih sljedbenika.

U ovoj su debati o prirodi i karakteru Isusa Krista postojala tri glavna pravca razmišljanja: vjernici i evemeristi, koji i jedni i drugi historiciziraju, te miticisti.

Vjernici

Vjernici u judeokršćasnkoj Bibliji vide doslovnu „Riječ Božju" i „po vjeri" prihvaćaju da je sve što je u njoj sadržano povijesna činjenica koju su nepogrešivo zapisali pisari „inspirirani Bogom". Kao što ćemo vidjeti, ovakvo je stajalište u potpunosti neodrživo i zahtijeva slijepu, neznanstvenu odanost jer čak ako i uzmemo u obzir nebrojene pogreške koje su pri prijepisu tekstova tijekom stoljeća napravili pisari, takozvana „Riječ Božja" obiluje nedosljednostima, proturječjima, pogreškama i nevjerojatnim pričama koje lakovjernost dovode sve do nepostojanja. Kako bismo prihvatili navodnu istinitost kršćanske priče o muškom Bogu koji je sišao s nebesa kao Njegov vlastiti sin kroz uterus židovske djevice, činio zadivljujuća čuda, doživio ubojstvo, uskrsnuo i uzašao na nebo, moramo ne samo napustiti kritičko mišljenje i integritet nego i biti spremni tolerirati vrlo odbojan i generalno pogrešan prikaz drevnog svijeta i naroda. Posebno moramo biti voljni čvrsto vjerovati da su „blagog Isusa" - koji je navodno bio svemogući Bog - nemilosrdno bičevali, mučili i ubili Rimljani i Židovi, od kojih ove potonje prati sramota i stigma vječitih „guja", „zmija", „sotonskih izroda" i „ubojica Krista" koji su krivi za bogoubojstvo, koji su radosno izvikivali: „Razapnite ga!" i „Krv njegova na nas i na našu djecu!"

Uz ovu strašnu predodžbu od nas se očekuje i da vjerujemo da svemogući i savršeni Bog može popraviti svijet, koji je ionako stvorio vrlo loše, isključivo činom pomirenja krvlju, i to svojom vlastitom. No, mi znamo da takvo pomirenje krvlju svoje korijene ima u drevnom običaju žrtvovanja ljudi i životinja, koji je u biti služio kao barbarski žrtveni ritual. Žrtva Boga čini se svakako daleko gorom od ljudske ili životinjske, pa ipak se to bogoubojstvo smatra jednim od najviših „religijskih" koncepata. To je ustvari „Božji plan"! Kao što kaže Kersey Graves u *The World's 16 Crucified Saviors:*

> I odsada, kad se smiju židovskom praznovjerju o žrtvenom janjetu, neka zapamte da će se razumniji i inteligentniji ljudi možda zauzvrat nasmijati njihovoj praznovjernoj doktrini o žrtvenom Bogu... Krv Božja mora okajati grijehe čitave ljudske obitelji kao što su ovnovi, jarci, volovi i druge životinje okajavale grijehe obitelji i naroda u starijim sustavima... Netko mora platiti kaznu krvlju, nekoga se mora poklati za svaku malu slabost, sitan grijeh ili moralno zastranjenje koje na hodočašću svog života može snaći grješnog čovjeka dok putuje kroz divljinu vremena, čak i ako se Boga mora odvući s njegovog prijestolja na nebu i ubiti ga da bi se to postiglo... Čija se to duša, posjeduje li imalo moralnog osjećaja, iznutra instinktivno ne gnuša nad takvom doktrinom? ...' Držimo da je ta doktrina bahata uvreda za Sveljubećeg Oca koji, kako nam se govori, „trpi u svom milosrđu" i „obilato prašta", da bi ga se optuživalo za dopuštanje takve doktrine ili njezino pokretanje.

Prihvaćajući kršćanstvo kao stvarnosti također moramo prihvatiti da je Bog, kako bi prenio „svoju" važnu poruku, došao na Zemlju u dalekom predjelu drevnog svijeta i govorio sve opskurnijim aramejskim jezikom, nasuprot univerzalnijem grčkom ili latinskom jeziku. Ujedno moramo biti spremni vjerovati da i sada postoji nevidljivi čovjek određenog etničkog podrijetla koji sveprisutno lebdi nebom. Od nas se, pritom, traži da ismijavamo i odbacujemo kao fikciju gotovo identične legende i priče mnogih drugih kultura, a u isto vrijeme prihvaćamo kršćansku bajku kao činjenicu. Ovakvo dogmatsko stajalište u biti znači kulturni fanatizam i predrasude. Sve u svemu, slijepo vjerujući suočavamo se s onim što nam može izgledati samo kao grozan i smiješan „Božji" plan.

Evemeristi

Upravo su zbog takvih iracionalnih vjerovanja i zahtjeva zasnovanih na predrasudama mnogi ljudi odbacili kršćanske postavke kao nevjerojatne i neprihvatljive. Pa ipak, mnogi su takvi disidenti ostali pri vjerovanju da iza čudesnih, bajkovitih priča koje nalazimo u evanđeljima doista negdje *stoji* historijski Isus Krist, što je mišljenje koje se najčešće temelji na činjenici da se tako uobičajeno smatra, a ne na činjenici da su zagovaratelji proučili to pitanje ili za njega vidjeli jasne dokaze. ()vakav „meme" ili mentalno programiranje već se gotovo 2000 godina utuvljuje u ('Jave milijardi ljudi, tako da ga mnogi *a priori* prihvaćaju, uključujući „učenjake" koji su iznijeli niz očito sumnjivih i krhkih hipoteza o Isusovu životu. Takvi špekulanti često tvrde da su povijesnog židovskog učitelja imenom Isus deificirali ili ..evemerizirali" njegovi gorljivi sljedbenici, pridodavši njegovoj svjetovnoj „povijesl i" obilje nadnaravnih svojstava i aspekata koji se u velikom broju mogu pronaći u starijim mitovima i misterijskim religijama.

Ova škola mišljenja, zvana „evemerizam" ili „euhemerizam", naziv je dobila po I vemerasu ili Euhemerosu, grčkom filozofu iz 4. stoljeća pr.n.e. koji je razradio ideju da su drevni bogovi zapravo bili povijesne ličnosti, kraljevi, carevi i junaci čiji •u podvizi kasnije deificirani, a ne mitska stvorenja, kao što su to shvaćali vladajući Intelektualci. Od tih raznih evemerističkih „biografija" najpopularnije su one koje govore da je Isus bio milosrdan učitelj koji je svojom dobrotom rasrdio Rimljane, ili politički buntovnik koji je razljutio Rimljane svojim poticanjem nesloge, zbog čega je i smaknut. Wells daje komentar o ovoj teoriji *du jour:*

> Kako je politički aktivizam danas a la mode, posvuda vlada mišljenje da je revolucionarni Isus „relevantniji" od Isusa liberalnih teologa iz 19. stoljeća koji su „prošli zemljom čineći dobro" (Djela

apostolska, 10:38). Oba ta Isusa jednostavno iskazuju ono što u svakom tom slučaju komentatori najviše cijene, a ne breme tih tekstova. Da je Isus bio politički problematičan njegove bi pristaše uhitili zajedno s njim. O tome, međutim, nema nikakve naznake ni u jednom evanđelju.[3]

Dalje navodi sljedeće:

Tri su očite poteškoće što se tiče pretpostavke da je historijski Isus zapravo smaknut kao buntovnik:
(ii) Svi ga kršćanski dokumenti stariji od evanđelja prikazuju na način koji je teško spojiv s mišljenjem da je bio politički agitator...
(ii) Ako su njegove aktivnosti bile u prvom redu političke, a evanđeliste nije zanimala, ili nisu smatrali da je njegova politika spomena vrijedna, što je onda bio motiv za njihov velik interes za njega? Kako su došli do pretpostavke da je jedan buntovnik, čije su revolucionarne nazore pokušavali zataškati u svojim evanđeljima, univerzalni spasitelj?
(iii) Ako epizoda kao što je čišćenje hrama nije bio religiozni čin (kao što to tvrde evanđelja), nego oružani pokušaj da se osvoji zgrada i ubrza opći ustanak, zašto onda o tome Josip ništa ne govori? Kao što je primijetio Trocme,... vojni napad na hram ne bi naišao na ignoriranje kod ovog pisca, koji je toliko nastojao ukazati na opasnosti pobune i nasilja. Josipovu šutnju potkrjepljuje i Tacitova potvrda da za vrijeme Tiberija (14.-37.) nije bilo nemira u Palestini, dok su prethodne i naredne vladavine ondje bile obilježene pobunama i nemirima...[4]

O tim različitim „Isusovim životima" Wells kaže i ovo:

Sada je uobičajeno s prezirom odbacivati mnogobrojne Isusove živote iz devetnaestog stoljeća zato što su njihovi autori u njemu nalazili sve one osobine koje su oni sami smatrali vrijednim poštovanja. Međutim, čini se da je velika cirkulacija knjiga danas koje ga prikazuju kao buntovnika samo još jedan primjer istog tog fenomena. [5]

Evemeristički znanstvenik Shaye Cohen, profesor židovskih i religijskih studija na Sveučilištu Brown, priznaje očajničke pokušaje da se taj „historijski" reformator/ buntovnik pronađe pod sraslim slojevima čudesa:

Moderni su znanstvenici rutinski nanovo stvorili Isusa ili u njemu rutinski ponovno pronašli ono što žele naći, bilo daje riječ o racionalističkom, liberalnom kršćanstvu 19. stoljeća, ili apokaliptičkim čudotvorcima 20. stoljeća, ili revolucionarima, ili što god da već traže - znanstvenici su u Isusu uspjeli pronaći gotovo sve što žele naći. Čak i u naše doba znanstvenici to još uvijek čine. Ljudi još uvijek pokušavaju pronaći Isusove autentične izjave..., svi naši liberalni protestantski naučnici iz srednje klase ... glasovat će i odlučiti što je Isus trebao reći ili je možda rekao. Njihovi glasovi pritom bez sumnje odražavaju njihove vlastite duboko ukorijenjene, vrlo iskrene i autentične kršćanske vrijednosti, koje ni u jednom trenutku ne poričem. Međutim, njihove se posljedice, dakako, kompliciraju time što ne

možemo imati bilo kakve pouzdane kriterije na osnovu kojih bismo razlikovali stvarno od mitskoga ili ono što želimo da bude na odreden način od onoga što je tako doista i bilo...

Ove raznovrsne teorije na kraju predstavljaju vrtnju u krug, uzaludan trud da se spasi historicitet, bilo kakav historicitet, u priči o evanđeljima. Zbog nedostatka osobnosti u evanđeljima i iracionalnosti priče historicisti moraju obojiti karakter vlastitom osobnošću i interpretacijama stvarnosti, kao npr.: „Kad je Isus rekao 'Blagoslovljeni siromasi', zasigurno nije mislio da je siromaštvo blagoslov, nego da su oni koji žive u bijedi dobri jer ne pribjegavaju pljački."[6] Kako bi se nadopunilo „pravog" Isusa nakon što se odstrani najveći dio njegovog „života", znanstvenici moraju pribjeći najmučnijoj vrsti razmišljanja:

I dok su se Isusova čuda mogla lako stvoriti i umnožiti lakovjernošću Njegovih sljedbenika, sljedbenici nikad ne bi mogli izmisliti etičke, Spekulativne ili soteriološke doktrine, koje su, premda *ni u kom pogledu originalne*, predstavile nove kombinacije utvrđenih religijskih koncepata i etičkih načela.[7]

Na taj se način priznaje da Isus nije donio ništa novo, ali se ipak i tvrdi da ima i zasluga jer je na nov način iskombinirao svoje neoriginalne koncepte. U stvarnosti ova vrsta eklekticizma također nije bila nova, već poprilično uobičajena, davno prije pojavljivanja lika Krista. U *The Historical Jesus and the Mythical Christ* Gerald Massey o radu znanstvenika kaže:

Žalosno je otkrivati jadne, vjerne sakupljače koji su kupili svaki otpali komadić ili razasute i zalutale ostatke mitosa te promatrati kako su brižno sabirali i čuvali svaki detalj idealnog Krista s ciljem da stvore osobni portret onog stvarnoga kakvim su ga oni već zamišljali.[8]

U *Ancient History of the God Jesus* Edouard Dujardin o evemerizmu kaže:

Ova je doktrina danas izgubila ugled, osim u slučaju Isusa. Nijedan znanstvenik ne vjeruje da su Oziris, Jupiter ili Dioniz bili povijesne ličnosti uzdignute na poziciju bogova, ali samo se u slučaju Isusa pravi iznimka... Nemoguće je osloniti kolosalno kršćansko djelo na Isusa, ukoliko je bio čovjek.

Kvemeristički znanstvenici će priznati da ovaj humanizirani Isus lišen svih čuda ne bi „izazvao reakciju na Pilatovom radaru" jer bi bio beznačajan kao jedan od mnogih demagoga koji su se u to vrijeme kretali Palestinom. Da izostavimo sve čudesne događaje koji okružuju priču o Isusu kako bismo razotkrili čovjeka, zasigurno ne bismo našli nekoga tko bi svojim propovijedanjem bio u stanju okupiti oko sebe

ogromne mase ljudi. Činjenica je da ovaj propovjednik i magnet za mase svoje mjesto u „povijesti" pronalazi samo u Novom zavjetu i da ga u potpunosti zaobilaze na deseci povjesničara njegova vremena - razdoblja koje se smatra jednim od najbolje dokumentiranih u povijesti. Takva nevidljiva osoba u to vrijeme nikako ne bi mogla postati bog kojeg štuju milijuni.

Ustvari, standardni kršćanski odgovor evemeristima glasio je da takav Isus, lišen svojih čuda i drugih nadnaravnih atributa, nikad ne bi mogao biti „obožavan kao bog ili pozdravljan kao izraleski Mesija". Ovaj odgovor je više nego točan: nijedan čovjek nije mogao prouzročiti takav metež i fanatizam, koji su rezultirali prolijevanjem krvi i podjarmljivanjem duha. Ludo „nadahnuće" koje je Crkvu držalo živom samo potvrđuje mitološke korijene ove priče. Nadalje, teorija evemerizma poslužila je Katoličkoj crkvi, kao što primjećuje Higgins:

> ... na prvi se pogled čini vjerojatnim da su bogovi drevnih ljudi bili ništa drugo nego heroji ili dobročinitelji čovječanstva u vrlo nepismenom i dalekom dobu, kojima su zahvalni budući naraštaji odavali božanske počasti; budući da je poslužio svrsi kršćanskog svećenstva, omogućivši mu da sruši religiju drevnih naraštaja i, izlažući njene apsurdnosti, uspoređujući je u negativnom svjetlu s vlastitom, evemerizam je bio, i još uvijek jest, trajno prisutan u svakom javnom i privatnom sjemeništu... Premda se na prvi pogled to tobožnje štovanje heroja čini prihvatljivim, dovoljno je tek nešto dubljeg promišljanja ili znanja da se uvidi da nema čvrstih temelja u istini...[9]

U *Pagan Christs* J.M. Robertson o evemerizmu kaže:

> Pripisivanje čudesa jednom izuzetnom čovjeku nije to što nas navodi da sumnjamo u njegovo stvarno postojanje. Svaki se slučaj mora razmatrati isključivo po onome što jest kad se primjenjuju testovi historijskih dokaza. Moramo razlikovati ono što je imaginacija dodala oskudnoj biografiji i one slučajeve u kojima je sama biografija dodana onome što je izraslo iz rituala ili doktrine.[10]

Najvažnije je ovdje to da kad se uklone svi elementi tih prethodnih mitova koji su doprinijeli stvaranju židovskog bogočovjeka, ne preostaje nitko i ništa iiistorijski za što bismo se mogli uhvatiti. Kao što kaže Walker: „Nastojanja znanstvenika da eliminiraju poganstvo iz evanđelja kako bi pronašli historijskog Isusa pokazali su se beznadnim kao što je i traganje za jezgrom u luku." Massey kaže: .... mješavina dvadeset različitih osoba spojenih u jednu ... niie *bilo tko",* a jasno je da su u svojim očajničkim pokušajima evemeristički znanstvenici toj mješavini dodali svoj vlastiti lik.

Miticisti

Ovu su nepostojeću jezgru u luku tijekom stoljeća prepoznali mnogi koji zbog loga nisu mogli prihvatiti historijsku prirodu Isusa Krista, jer ne samo da ne postoji dokaz o tome da je postojao nego gotovo svi dokazi upućuju na to da je mitološki lik. Kao što je navedeno, ova je „miticistička škola" procvjetala prije nekoliko stotina godina, potaknuta arheološkim i lingvističkim otkrićima i istraživanjima, kao i opadanjem moći Crkve i oštrim progonima njezinih kritičara. Ova se skupina sastoji od brojnih smjelih pojedinaca erudita koji su prevladali uvjetovanost vlastitom kulturom te pomno i bistra pogleda zavirili u mutno podrijetlo kršćanske vjere. Massey pojašnjava njihova stajališta:

> Generalna je pretpostavka kad govorimo o kanonskim evanđeljima da je historijski element bio jezgra cjeline i da su se oko nje formirale priče, dok mitos, koji je postojao prije, dokazuje da je srž tog pitanja mitska, iz čega slijedi da je povijest inkrementalna.... Ljudska je povijest bila ta koja se formirala oko božanstva, a ne ljudsko biće koje je postalo božansko."

I dok je miticistička škola značajniji utjecaj stekla tek u posljednjih nekoliko stoljeća i premda su njezino briljantno djelovanje i uvidi naišli na ignoriranje kod sreilnjostrujaških „stručnjaka" te kod vjernika i evemerista, njihovi argumenti su dugo prisutni u biblijskoj kritici. Ova kontroverzija postoji od samog početka, čemu svjedoče i spisi samih crkvenih otaca, tj. onih koji su osnovali Kršćansku crkvu, a koji su otkrili da ih je „poganska" inteligencija konstantno prisiljavala da brane ono što mi i nekršćani i ostali kršćani („heretici") gledali kao besmislenu i izmišljenu priču bez ikakvog dokaza o tome da se ikad doista odigrala u povijesti. Kao što vlč. Robert T.iylor kaže u *The Diegesis:* „Od apostolskog doba nadalje, u nikad prekinutom nizu, >ili nikad toliko jako i naglašeno kao u najprimitivnija vremena, postojanje Krista kao t'ovjeka najsnažnije se poricalo." Ustvari, kao što navodi Taylor:

> Oni koji su poricali *čovjekolikost* Krista bili su prvi razred ispovjednih kršćana, i ne samo prvi vremenski nego i dignitetom karaktera, inteligencijom i moralnim utjecajem... Osporavatelji čovjekolikog Krista ili, jednom riječju, oni koji su ispovijedali kršćanstvo, koji nisu prihvaćali da je čovjek kao Stoje Isus Krist ikada postojao, koji su smatrali da ime Isus Krist znači samo apstrakciju, prozopopeju, personifikaciju načela Razuma, koji su u cijeloj priči o evanđeljima vidjeli uzvišenu alegoriju... to su bili prvi i (nije sramota za kršćanstvo takvima ih proglasiti) najbolji i najrazumniji kršćani.

Ovo poricanje živog Krista od krvi i mesa nalazimo često u današnjim spisima, uključujući i sam Novi zavjet, ali ga historicisti, vjernici i evemeristi svi odreda igno-

riraju. U svom „iscrpnom" istraživanju ovog nadasve važnog predmeta historicisti su ili namjerno i neopravdano ignorirali velike umove miticističke škole, ili pak na njih nikada nisu ni naišli. Pretpostavimo li da je njihovo zanemarivanje ovih učenjaka namjerno, možemo samo zaključiti da je to zato što su argumenti miticista bili preinteligentni i presnažni. Naravno, djela miticista nisu postala lako dostupna javnosti i bez sumnje su potisnuta sa strahom jer su u neku ruku neoboriva, tako da ne možemo u potpunosti kriviti „stručnjake" što ih nikad nisu pročitali. Argumenti koje su ponudili ovi miticisti su, međutim, najvažnije djelo koje se na ovom polju do danas pojavilo, tako da svako njihovo pobijanje i odbacivanje koje se s njima nije propisno pozabavilo nije ni iscrpno ni uvjerljivo.

Oni historicisti koji su priznali tvrdnje miticista jer ne mogu odbaciti veliku količinu dokaza o Kristovoj mitskoj prirodi prisiljeni su odbaciti miticistička istraživanja i zaključke uz tvrdnje da je njihov rad „zastario". Usprkos tome, argumenti koji nude miticisti postoje od početka kršćanske ere i još uvijek nema uvjerljivog objašnjenja koje bi ukazalo na to da su doista „zastarjeli". Osim toga, ako su „zastarjeli" samo zato što se pojavljuju prije, koliko je onda tek zastarjela Biblija koja se pojavila još ranije?

Tvrdi se također da miticisti previše inzistiraju na poganskom podrijetlu, zanemarujući židovske aspekte priče u evanđeljima. Židovski elementi, tvrde historicisti, mora da su povijesni, stoga je i Isus postojao. Koliko god ona sofistička bila i lijepo izgledala, jer svatko može unijeti kvazihistorijske podatke u fikcionalnu priču, a mnogi su to i činili, od autora *Ilijade* do autora Starog zavjeta i drugih djela, ova historicistička objašnjenja tako su omogućila da se odbaci čitava miticistička škola, usprkos jakim dokazima u njenu korist, te potpunom nedostatku istih u historicističkom taboru.

Činjenica je da su sami historicistički učenjaci ti koji ne pridaju dovoljno pozornosti židovskim elementima jer da to čine otkrili bi da su ti elementi pogrešni, anakroni i da ukazuju na nedostatke u poznavanju geografije i drugih pojedinosti, što ne bi bio slučaj da su autori pripadali dotičnom razdoblju i svjedočili tim događajima.

Massey sažima miticističko stajalište:

> Može se pokazati da je kršćanstvo prethodno egzistiralo bez Krista kao osobe, da su ga nastavili kršćani koji su potpuno odbacivali povijesni karakter u drugom stoljeću, i da je navodni historijski prikaz u kanonskim evanđeljima bio mitski i mistički još prije nego što su postojala sama evanđelja.[12]

Dalje kaže: „Bilo da ga se smatra Bogom koji je postao čovjek ili čovjekom koji je postao Bog, ovaj lik nikada nije postojao kao osoba."[13] K tome, tvrdnju o prethodnom postojanju evanđeoskog prikaza mnogo su puta potvrdili kršćani, što ćemo i

vidjeti. Prema miticistima Novi bi se zavjet stoga s pravom mogao nazvati „Evanđeoska bajka", a kršćanska religija mogla bi se nazvati „zavjerom Krist".

[1] Mack, 210.

• Wells, JL,viii.

[1] Wells, WWJ, 137.

"Wells, DJE, 160.

Wells, DJE, 176.

' Larson.

' I arson, 352.

" Massey, HJMC, 170.

' Hlggins, 1,44.

'" Nobertson, 96.

" Massey, HJMC.

[1] Massey, GHC, 2.

[1,] Massey, GHC, 22.

2

SVETA TVORNICA KRIVOTVORINA

Od samog početka naše potrage za razjašnjenjem zavjere oko Krista nailazimo na vrlo sumnjiv teritorij kad gledamo u prošlost i vidimo da stvarni temelj kršćanstva nimalo ne liče na sliku koju nudi svećenstvo i srednjostrujaške vlasti. Slika podrijetla kršćanske religije koju dočaravaju interesne skupine daleko je ružičastija i vedrija od stvarnosti: osnivač-čudotvorac i pobožni, nadahnuti apostoli koji su vjerno i nepogrešivo zabilježili njegove riječi i djela ubrzo nakon njegova dolaska, a zatim krenuli u promicanje njegove vjere s velikim zanosom u uspjeh u „spašavanju duša". Suprotno ovoj uobičajenoj zabludi, stvarnost je ta daje povijest kršćanstva, uz obilje krvoprolića koja su popratila njegovo utemeljenje, prepuna krivotvorina i prijevare. Te obmane i prijevare toliko su raširene da se svaki ozbiljni istraživač istoga časa mora zapitati 0 čemu se tu radi. Priču o kršćanstvu uvijek je bilo podjednako teško progutati kao i mitove i bajke drugih kultura, ali je ipak nebrojeno mnogo ljudi uspjelo ne obazirati se na racionalnost i voljno u nju povjerovati premda istom takvom lakoćom odbacuju gotovo identične priče iz tih drugih kultura.

U priču o Isusu kakva je izložena u evanđeljima, dakle s obiljem nemogućih detalja 1 proturječnosti, bilo je toliko teško vjerovati da je čak i fanatični kršćanski „doktor" svetac Augustin (354.-430.) priznao: „Ne bih vjerovao u istinitost evanđelja da me na to ne primoravaju vlasti Katoličke crkve."[1] Pa ipak, „monumentalno praznovjerno i lakovjerno Dijete Vjere" Augustin mora da se nije previše opirao jer je već bio prihvatio „kao historijsku istinu Romulovo i Removo veličanstveno osnivanje Rima, njihovo djevičansko rođenje od boga Marsa i odgajanje pod zaštitom vučice..."[2]

Očito ne mogavši samog sebe racionalno uvjeriti u ispravnost svoje vjere, ranocrkveni otac Tertulijan (oko 160.-200.) dao je čuvenu izjavu: *„Credo quia incredibilis* ***est***" - Vjerujem jer je nevjerojatno.[3] „Bivši poganin" Tertulijan odlučno je i iracionalno branio svoju novu vjeru koju su drugi pogani smatrali izmišljenom, priznavši da je kršćanstvo „sramotno" i „čudovišno apsurdno":

... Držim da je Sin Božji rođen; zašto se ne sramim tako misliti? Zašto? Jer to je samo po sebi nešto sramotno. Držim da je Sin Božji umro - to je u potpunosti vjerojatno jer je čudovišno apsurdno. Držim da je nakon što je pokopan ponovno uskrsnuo - i to smatram potpuno istinitim jer je očigledno nemoguće.[4]

Uz priznanja lakovjernosti, kako u pogana, tako i u kršćana, nailazimo također i na stalne optužbe i priznanja za krivotvorenje i prijevare. I dok se mase navode da vjeruju da su kršćansku religiju osnovali historijski čudotvorac i njegovi odani svjedoci koji su precizno opisali događaje iz njegova života i službe u sjajnim knjigama koje su postale „Riječ Božja", stvarnost kaže da nijedno evanđelje nije napisao dotični .•utor, te da se zapravo nikakav tekst Novog zavjeta ne spominje nigdje prije početka 2. stoljeća nove ere, dugo nakon spomenutih događaja. Te „svete" knjige, koje sljedbenici duboko štuju, tako se pokazuju lažnima, a budući da u njima pronalazimo priču o Kristu, moramo iskazati sumnje i u njenu nepobitnost.

O kanonskim evanđeljima Wheless kaže:

Sva evanđelja su svećeničke krivotvorine, nastale više od stoljeća nakon tobožnjih datuma... Kao što je rekao veliki kritičar Salomon Reinach: „Izuzev Papije, koji govori o Markovu tekstu, te zbirke Isusovih izreka, nijedan kršćanski pisac prve polovice 2. stoljeća (tj. do godine 150.) ne citira evanđelja ili njihove navodne autore.[5]

Bronson Keeler u *A Short History of the Bible* s time se slaže:

Za njih se ne čuje do 150. godine, tj. do vremena kad je Isus već bio mrtav gotovo sto i dvadeset godina. Nijedan pisac prije 150. godine uopće ih ne spominje.[6]

U *The Book Your Church Doesn't Want You to Read* John Remsburg pojašnjava:

Četiri evanđelja ranim crkvenim očima bila su nepoznata. Justin Mučenik, najeminentniji od svih ranih otaca, pisao je o sredini 2. stoljeća. Njegova djela koja dokazuju Kristovo božanstvo zahtijevala bi korištenje tih evanđelja da su ona u njegovo doba postojala. On koristi više od 300 citata iz knjiga Starog zavjeta i gotovo stotinu iz Apokrifnih knjiga Novog zavjeta, ali nijedan iz četiri evanđelja. Vlč. Giles kaže: „Sama imena evanđelista - Matej, Marko, Luka i Ivan - on (Justin) nikada ne spominje, nijednom se ne spominju ni u jednom njegovom djelu."[7]

Waite kaže sljedeće:

Već na samom pragu ovog problema susrećemo se s činjenicom da Justin ni u jednom svom spisu **ne** daje **ni** najmanji **spomen** niti jednog od tih evanđelja, niti pak spominje njihove navodne au-

tore, osim Ivana. Njegovo se ime jednom pojavljuje, ali ne kao autora evanđelja, nego u kontekstu koji vodi zaključku da Justin nije poznavao nikakvo Evanđelje Ivana Apostola."

Waite nastavlja:

Nijedno od četiriju evanđelja se ne spominje u bilo kojem drugom dijelu Novoga zavjeta... Nikada nije otkrivena bilo kakva umjetnina - slika, gravira, skulptura ili kakav drugi trag iz starine - koji bi podastrli kakav dodatan dokaz o postojanju tih evanđelja a koji su nastali prije druge polovice 2. stoljeća. Čak ni istraživanja kršćanskih katakombi nisu uspjela otkriti nikakav dokaz toga tipa... Četiri su evanđelja napisana na grčkom jeziku i prije 3. stoljeća nije bilo njihovog prijevoda na druge jezike.[9]

U *The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets* Barbara Walker navodi:

Otkriće da su evanđelja krivotvorena stoljećima nakon događaja koje opsuju još uvijek nije osobito poznato premda Katolička enciklopedija priznaje: „Ideja potpunog i jasno definiranog kanona Novog zavjeta koji postoji od početak... nema temelja u povijesti." Nijedan postojeći rukopis ne može datirati se ranije od 4. stoljeća nove ere, a većina ih je napisana čak i kasnije. Najstariji rukopisi proturječe jedan drugom, što je slučaj čak i sa sadašnjim kanonom sinoptičkih evanđelja.[10]

Naime, kao što kaže Waite: „Gotovo sve napisano u vezi s evanđeljima do godine 325., kao i sve kopije samih evanđelja do istog razdoblja, izgubljeno je ili uništeno."[11] Istina je ta da postoji vrlo malen broj ranokršćanskih tekstova jer su originalni rukopisi uništeni nakon Nicejskog koncila i „retuširanja" 506. godine, za vrijeme cara Anastazija, koje je uključivalo „reviziju" djela crkvenih otaca,[12] katastrofalne odluke koje bi bile nezamislive da su ti „dokumenti" uistinu bili dragocjeni testamenti samih apostola o „Gospodinu Spasitelju", čiji je navodni dolazak bio toliko značajan da je izazvao snažan fanatizam i nebrojene ratove. Uz ponavljanje onog što bi trebala biti krajnja blasfemija, u 11. i 12. stoljeću razni su crkveni dužnosnici ponovno prepravljali „nepogrešivu Riječ Božju". Osim ovih glavnih „revizija" bilo je još mnogo drugih, uključujući pogreške pri prepisivanju i prevođenju te namjerna izvrtanja i zamagljivanja značenja.

Nikada nisu samo klevetnici nevjernici optuživali biblijske pisce za prijevaru i krivotvorenje. Oni pojedinci koji su sastavili neke od na stotinu „alternativnih" evanđelja i poslanica koje su kružile tijekom prvih nekoliko stoljeća čak su i priznali da su krivotvorili tekstove. Od tih brojnih rukopisa *Katolička enciklopedija,* kao što citira Wheless, priznaje:

Poduzetni su duhovi na ovu prirodnu žudnju reagirali *izmišljenim evanđeljima,* prepunim romantičnih priča te fantastičnih i neobičnih detalja. Njihove je izmišljotine pohlepno čitao i *uzimao za*

istinu obični puk koji *nije imao nimalo kritičnosti* i koji je bio *sklon vjerovati* onome što je toliko obilno hranilo njegovu pobožnu znatiželju. I katolici i gnostici pisali su takvu fikciju. *Ovi prvi* nisu imali nikakav drugi motiv osim POBOŽNE PRIJEVARE.[13]

Krivotvorenja su tako tijekom prvih stoljeća postojanja Crkve bila otvoreno česta pojava, toliko uobičajena, ustvari, da je i ova fraza - „pobožna prijevara" - skovana da je opiše. I dok priznaje da su katolici bili uključeni u te prijevare, *Katolička enciklopedija* uz to implicira i da gnostici nisu lagali o fiktivnoj i alegorijskoj prirodi svojih tekstova. C) ovom katoličkom običaju varanja Mangasarian u *The Truth about Jesus* izjavljuje:

Crkveni povjesničar Mosheim piše da su „kršćanski oci smatrali pobožnim činom koristiti obmanu i prijevare"... On kaže: „Najveći i najpobožniji učitelji gotovo su svi bili zaraženi ovom boljkom." Neće li nam neki vjernik reći zašto su krivotvorenje i prijevara bile potrebne da se dokaže historicitet Isusa Krista ... Jedan drugi povjesničar, Milman, piše: „Pobožnu su prijevaru priznali i ispovijedali rani Isusovi misionari." „Bilo je to doba literarnih prijevara", piše biskup Ellicott govoreći o vremenu neposredno nakon navodnog Isusovog raspeća. Dr. Giles kaže: „Nema sumnje da je velik broj knjiga napisan samo s jednom jedinom namjerom - da zavaraju." A mišljenje dr. Robertsona Smitha je sljedeće: „Postojala je golema količina lažne literature stvorene da ugodi stranačkim nazorima."[14]

Prijevara je bila u tolikoj mjeri od temelje važnosti za „vjeru" da Wheless napominje:

Već su sama priznanja svećenstva o lažima i prijevarama u glomaznim svescima Katoličke enciklopedije dovoljna ... da razore Crkvu i potpuno unište kršćansku religiju... Crkva postoji uglavnom zbog bogatstva i samouzdizanja; prestanak davanja novca svećenicima cijelu bi strukturu za nekoliko godina razorio. To je vrhunski lijek."[15]

Prema kršćanskom ocu i povjesničaru Crkve Euzebiju (260?-340?), korintski biskup Dioniz žestoko je napao krivotvoritelje koji su izmasakrirali ne samo njegova |>isma nego i sama evanđelja:

Kad su me moji kršćani pozvali da im napišem pisma, to sam i učinio. Ti su ih đavolji apostoli ispunili kukoljem, neke stvari izbacujući, a dodajući druge... Nikakvo čudo stoga ako su se neki usudili dirnuti čak i u riječ Gospodinovu kad su se urotili zadrijeti u moje skromno djelo.[16]

Ove Dionizove izjave podrazumijevaju da su ta pisma i evanđelja osakatila sama iiU gova „braća kršćani" zato što su pisma vjerojatno bila u njihovom posjedu, osim tko ih putem nisu presreli i oteli neki drugi „đavolji apostoli", te s obzirom na to daje .. r i|c*č Gospodinova" zasigurno bila u posjedu kršćana i nikog drugog.

Uz to, znatan broj otaca, kao što je i sam Euzebije, njihovi su kolibe proglasili nevjerojatnim lašcima koji su redovito ispisivali vlastite priče o onome šio je „Gospodin" rekao i činio tijekom „svog" navodnog boravka na Zemlji. U jednom od svojih djela Euzebije ispisuje jedno vrlo zgodno poglavlje pod naslovom: „Kako može biti zakonito i prikladno rabiti neistinu kao lijek, a za dobro onih koji žele d.i ih se zavara". Waite o Euzebiju piše: „Ne samo najbestidnije neistine nego i literarne krivotvorine najgoreg tipa nagrđuju stranice njegovih apologetskih i povijesnih spisa."[17]

Wheless Justina Mučenika, Tertulijana i Euzebija naziva „trojicom blistavih lažaca".[18] Keeler kaže: „Ranokršćanski oci bili su veliki ignoranti puni praznovjerja, bili su nesposobni baviti se nadnaravnim." Larson zaključuje da su mnogi rani biskupi poput „Jeronima, Antonija i sv. Martina definitivno bili psihotični. U staroj Crkvi ustvari jedva da je i postojao neki otac koji je bio čist od hereze, mentalnog poremećaja ili moralne gnusnosti."[19] Prevari skloni i mentalno bolesni pojedinci tako u biti tvore temelj nastanka kršćanstva.

O njihovim djelima Wheless dalje kaže:

> Ako su pobožni kršćani po vlastitom priznanju počinili toliko mnogo velikih krivotvorenja i prijevara kako bi prilagodili ove popularne židovske bajke o njihovom Bogu i svetim dostojnicima novom kršćanskom Isusu i njegovim Apostolima, ne treba nas iznenaditi kad vidimo te iste kršćane kako bez ustezanja krivotvore nove priče o čudesima svog Krista u djelima najistaknutijih kršćanskih imena te u obliku nadahnutih Evanđelja, Poslanica, Djela i Apokalipsi...[20]

U nastavku kaže:

> Pedesetak lažnih i krivotvorenih apostolskih „Evanđelja Isusa Krista" zajedno s još većim brojem krivotvorina „Svetog pisma" rezultat je, koliko danas znamo, lažljivih pera pobožnih kršćana prvih dvaju stoljeća kršćanskog „doba apokrifnih djela"...[21]

Wheless također spominje protestantsku *Encyclopediu Biblicu* i napominje: „Gotovo je svakom apostolu neka rana sekta pripisala neko evanđelje."[22]

Doane govori o riječima dr. Conyersa Middletona o temi biblijskih krivotvorina:

> U cijeloj crkvenoj povijesti nije postojalo vremensko razdoblje u kojem su se javno ispovijedale hereze, u kojem su kršćani krivotvorili i objavljivali toliko mnoštvo na neistinama zasnovanih knjiga pod imenom Isusa Krista, Apostola i apostolskih pisaca, kao u ta primitivna vremena. Nekoliko tih krivotvorenih knjiga neki najeminentniji crkveni oci iz tog doba često citiraju i koriste u obrani kršćanstva kao istinita, izvorna djela.[23]

Wheless pokazuje koliko su ti oci i *doktori* tekstova bili spremni pasti:

> ... Ako su priče iz Evanđelja bile istinite, zašto bi Bogu trebale pobožne laži da se u njih povjeruje? Laži i krivotvorine potrebni su samo da se podupre neistinitost: „Ništa ne treba laganje osim laži." Isus Krist se, međutim, mora propagirati jednom laži za drugom. A ima li boljeg dokaza njegova stvarnog postojanja nego da se predoče pisma koja je on napisao svojom rukom? „Maleni lažovi Gospodinovi" bili su jednaki krivotvorenjima potpisa njihovog Boga - lažna pisma u njegovo ime, kao gore citirana iz tog neiscrpnog rudnika svećeničkih neistina - *Katoličke enciklopedije [CE].* [2i]

Kršćanska tradicija lažno prikazuje da je Krist bio izuzetno poznat čak i za svoga vremena, da je razmjenjivao korespondenciju sa sirijskim kraljem Abgarom koji je bio oduševljen što se kršćanski spasitelj sklonio u njegovoj zemlji. Dakako, ova priča i besmislena pisma koja su tobože ova dvojica razmjenjivala lažni su kao i novčanica od tri dolara i pokazuju smiješne laži kojima su historicisti morali pribjegavati da smjeste svoj izmišljeni lik i dramu u ovo vrijeme.

Krivotvoritelji nisu bili osobito vješti ili savjesni, tako da su ostavili brojne tragove iza svojih potajnih djela. Wheless o tome kaže: „... hebrejski i grčki vjerski krivotvoritelji bili su takve neznalice ili toliko nepažljivi po pitanju kritičkih načela da su „interpolirali" svoju prijevarnu novu materiju u stare rukopise, ne pazeći pritom da izbrišu ili zataje prethodne izjave s kojima nove interpolacije stoje u upadljivoj kontradikciji."[25]

Utvrdili smo atmosferu koja je vladala u vrijeme osnutka kršćanstva: zavjera, krivotvorenja i prijevare, rezultat kojih su njegovi sveti tekstovi za koje se neistinito tvrdi da su nepogrešivi iskazi očevidaca o najizuzetnijim događajima u ljudskoj „povijesti". Razmotrimo sada „dokaze" koje su nam ostavili ti pobožni krivotvoritelji o „historicitetu" velikog spasitelja i bogočovjeka Isusa Krista.

' Steiner, 168.

' Wheless, FC, 163.

'Wheless, FC, 145.

[4]Doane, 412.

[1] Wheless, FC, 94.

' Keeler, 23.

' Leedom, 173.

" Waite, 307.

• Waite, 346.

[10] Walker, WEMS, 469.

te, 461.
gins, 1,680.
eless, FC, 99-100.
w.infidels.org
eless, xxxi.
ebije, 132.
te, 328.
eless, FC, 105.
son, 506.
eless, FC, 67.
eless, FC, 101.
eless, 102.
jne, 459.
eless, FC, 109.
eless, FC, 178.

3

BIBLIJSKI IZVORI

Priču o Isusu Kristu može se naći samo u krivotvorenim knjigama Novog zavjeta - zbirci evanđelja i poslanica za čije je stvaranje trebalo mnogo stoljeća i ruku. Kao što je rekao dr. Lardner: „... sve do sredine šestog stoljeća kanon Novog zavjeta nije utvrdilo neko tijelo koje je bilo mjerodavno i univerzalno priznato..."[1] Mead daje opis konfuzne kompilacije „nepogrešive Božje Riječi":

> Novi zavjet nije jedna knjiga nego zbir knjiga i pojedinačnih svezaka koji su isprva, a i dugo zatim, kružili odvojeno... Egipatska tradicija na prvo mjestu među Evanđeljima stavlja ono Ivanovo."[2]

Bilo je potrebno više od tisuću godina da se kanonizira Novi zavjet, a kanon Starog zavjeta do dana današnjeg ostaje drukčiji u katoličkoj i protestantskoj verziji. Taje kanonizacija iziskivala mnogobrojne koncile kako bi se odlučilo koje će se knjige smatrati „nadahnutima", a koje „neistinitima". Posve suprotno dojmu koji se želi ostaviti, ovi koncili nisu bili mirna okupljanja „dobrih Kristovih pastira", već bučni događaji praćeni obiljem svađe i galame između razbojničkih bandi i njihovih arogantnih i umobolnih biskupa. Kao što navodi Keeler:

> Čitatelj se grdno vara ako misli da je na tim zasjedanjima stotinu ili dvije stotine uglađenih ljudi sjedilo nastojeći tiho i dostojanstveno raspraviti o određenim pitanjima koja je trebalo riješiti. Naprotiv, mnogi od tih biskupa su bili neuki grubijani, a slijedile su ih mase pokvarenih pristaša koji su bili spremni i iz najmanjeg razloga ozlijediti ili ubiti svoje protivnike.[3]

Na Efeškom koncilu 431. godine rulja, sastavljena od samog društvenog šljama, koja je predstavljala suprotstavljene frakcije iz Antiohije i Aleksandrije započela je nerede i međusobno se poubijala u velikom broju. To je bio samo jedan takav primjer, takva krvoprolića od strane kršćanskih sljedbenika bila su samo početak odvratne višestoljetne ostavštine.

Crkveni povjesničar Euzebije priznaje da je za utemeljenja kršćanstva vladao los:

> Sve veća sloboda promijenila je naš karakter, učinivši ga arogantnim i tromim. Počeli smo jedni drugima zavidjeti, zloupotrebljavati jedni druge, rezati si grla kad god bi se za to pružila prilika oružjem oštrih riječi. Vladari su nasrtali na vladare, a svjetovnjaci jedni protiv drugih vodili frakcijske bitke. Nevjerojatno licemjerje i himba dovedeni su do granice s pokvarenošću... Oni medu nama koji su trebali biti pastiri odbacili su uzde straha Božjeg i žestoko se međusobno prepirali, bavili se samo raspirivanjem rasprava, prijetnji, zavisti, međusobnog neprijateljstva i mržnje, sumanuto zahtijevajući željenu despotsku vlast.[4]

Na takav je način Novi zavjet naposljetku kanoniziran. O Novom zavjetu kakvog a znamo Wheless danas kaže:

> Dvadeset i sedam novozavjetnih knjižica - koje se pripisuju osmorici „apostolskih" autora i koje su odabrane između 200 priznatih krivotvorina zvanih Evanđelja, Djela apostolska i Poslanice - tvore današnji „kanonski" ili prihvaćeno nadahnuti pregled primitivne povijesti kršćanstva.[5]

Razna evanđelja, od kojih su svega četiri od njih danas prihvaćena kao „kanonka" ili „izvorna", zapravo nisu najraniji kršćanski tekstovi. Najraniji kanonski tek•tovi, što se može i dokazati, Pavlove su poslanice, tako da se u našem istraživanju lajprije moramo upravo njima okrenuti.

Poslanice

Razne Pavlove poslanice koje sadrži Novi zavjet važan su dio kršćanstva, ali ovi „najraniji" kršćanski tekstovi nigdje ne raspravljaju o historijskoj pozadini Isusa Krista, iako je Pavao navodno živio tijekom i nakon Isusovog dolaska te bi zasigurno znao o čudotvornom životu svoga učitelja. Umjesto toga, ova se pisma bave spiritualnim konstruktom koji nalazimo u raznim religijama, sektama, kultovima i mislerijskim školama stotinama i tisućama godina prije kršćanske ere. Kao što navodi Dujardin, pavlovska literatura „ne spominje Pilata ili Rimljane, Kaifu, Sanhedrin, I leroda, Judu, svete žene ili bilo koju osobu iz evanđeoske priče o Muci Kristovoj, i nikada na njih ne aludira; konačno, ne spominje niti jedan događaj iz Muke Kristove, ni izravno, ni aluzijom."[6]

Mangasarian napominje da Pavao također nikada ne citira Isusove navodne propovijedi i govore, parabole i molitve, niti spominje Isusovo nadnaravno rođenje

ili bilo koje od njegovih navodnih čudesa koja bi sva vjerojatno bila iznimno važna Isusovim sljedbenicima da su takva djela i izreke prethodile Pavlu. Razumljivo, Mangasarian potom pita:

> Je li zamislivo da bi Isusov propovjednik išao svijetom preobraćati ljude na Isusov nauk, kao što je to činio Pavao, a da pritom nikada ne citira nijednu njegovu izreku? Da je Pavao znao da je Isus držao propovijed, osmislio molitve ili rekao mnoge nadahnute stvari o sadašnjosti i budućnosti ne bi mogao tu i tamo ne citirati riječi svoga učitelja. Ako se kršćanstvo moglo utemeljiti i bez znanja 0 Isusovu nauku, zašto je onda Isus došao učiti i zašto mu je nauk održavalo božansko nadahnuće? ... Da je Pavao znao za čudotvorca Isusa, onog koji je umio nahraniti mnoštvo s tek nekoliko hljebova kruha i ribe, koji je znao zapovjediti grobu da se otvori, koji je znao istjerivati vragove i očistiti zemlju od najstrašnije gube, koji je mogao izvesti i izveo je mnoga druga čudesna djela da uvjeri nevjernički naraštaj u svoje božanstvo - je li zamislivo da se u svim svojim propovijedima Pavao nijednom ne bi na njih osvrnuo, bilo namjerno ili ne? ... Mišljenje da ne postoji nijedna Isusova izreka u evanđeljima koju Pavao citira u svojim mnogobrojnim poslanicama nepobitno je 1 svakako fatalno za historicitet evanđeoskog Isusa.

I premda se za Očenaš u evanđeljima jasno kaže da dolazi iz Isusovih usta, Pavao kaže da se ne zna moliti. Pavlov Isus je, osim toga, i podosta drukčiji od Isusa iz evanđelja. Kao što kaže Wells:

> ... ove poslanice ne samo da u nevjerojatnoj mjeri šute o povijesnom Isusu nego je i Isus iz Pavlovih pisama (najstarijih novozavjetnih poslanica te stoga i najranijih postojećih kršćanskih dokumenata) na neki način nekompatibilan s Isusom iz evanđelja; iznenađuje da niti Pavao, niti oni njegovi kršćanski prethodnici čija gledišta asimilira u svoja pisma, niti kršćanski učitelji koje u njima napada, ne pridaju pozornost takvoj jednoj osobi...[7]

Čini se tako da Pavao, premda govori o „evanđelju", nikada nije čuo za kanonska evanđelja, a možda čak ni za usmeno preneseni život Isusa Krista. Za nekoliko ,,hi-'l arijskih" referenci na stvarni život Isusa Krista koje se citiraju u poslanicama lako je dokazati da su interpolacije i krivotvorenja, kao što su to i same poslanice, koje uopće nije napisao Farizejac/Rimljanin Pavao, a o čemu Wheless kaže:

> (čitava „pavlovska skupina" je jedna te ista krivotvorena grupa ... kaže *E.B. [Encyclopedia Biblica]*... ..Sto se kanonskih pavlovskih poslanica tiče,... *nijednu od njih* nije napisao Pavao; ni četrnaest, ni trinaest, ni devet, ni osam, čak niti one četiri koje se „univerzalno" smatralo neosporivima. *One* su *sve bez iznimke pseudografija* (lažni spisi, krivotvorine)..." Sve su one nenadahnute anonimne crkvene krivotvorine stvorene samo zbog Krista![8]

U djelu *The Myth of the Historical Jesus* Hayyim ben Yehoshua dokazuje da se priznata datacija pavlovskih poslanica (oko 49.-70.) ne može prihvatiti, te predstavlja jednu od najvažnijih ličnosti u osnivanju kršćanstva - gnostičko-kršćanskog „heretika" Marciona iz Ponta (oko 100.-160.), obrazovanog „pisca" koji je ušao u bratstvo i u biti preuzeo kormilo mladog gnostičko-kršćanskog pokreta:

> Okrećemo se sada poslanicama koje je navodno napisao Pavao. *Prva Pavlova poslanica Timoteju* upozorava na marcionističko djelo poznato kao *Antiteza.* Marcion je izgnan iz Rimske crkve oko 144. godine nove ere, a Prva Pavlova poslanica Timoteju napisana je ubrzo nakon toga. Na taj način ponovno imamo očit slučaj pseudoepigrafije. *Drugu Pavlovu poslanicu Timoteju* i *Pavlovu poslanicu Titu* napisao je isti autor, potječu iz otprilike istog tog razdoblja. Ove tri poslanice poznate su kao „pastoralne poslanice". Preostalih deset „nepastoralnih" poslanica napisanih u Pavlovo ime Marcion je oko 140. godine poznavao. Neke od njih nisu napisane samo u Pavlovo ime već su u obliku pisama koje je napisao Pavao u suradnji s raznim prijateljima kao što su Sosten, Timotej i Sila... Nekanonska *Prva Klementova poslanica Korinćanima* (napisana oko 125. n.e.) koristi *Prvu Pavlovu poslanicu Korinćanima* kao izvor i stoga vrijeme nastanka te poslanice možemo ograničiti na razdoblje od oko 100. do 125. godine nove ere. Međutim, ostaje zaključak da su sve pavlovske poslanice pseudoepigrafske. (Polumitski Pavao navodno je umro tijekom huškanja koje je poveo Neron oko 64. n.e.) Čini se da su neke pavlovske poslanice izmijenjene i preuređene više puta prije nego što su dobile svoj moderni oblik... Možemo stoga zaključiti da nam one ne nude nikakve povijesne dokaze o Isusu.

Jasno je da poslanice ne prikazuju historijskog Isusa i da nisu onoliko stare koliko se prikazivalo, već da su ih pisale ili uređivale mnogobrojne ruke u razdoblju od nekoliko desetljeća tijekom 2. stoljeća, tako da se čini da tada „historijski" Isus još nije ni bio poznat. Kao što pokazuju dokazi, ti su tekstovi i dalje masakrirani tijekom stoljeća.

Evanđelja

Premda ih pravi vjernici drže „nadahnutim" djelima apostola, sva su četiri kanonska evanđelja krivotvorena potkraj 2. stoljeća, vjerojatno između 170. i 180. godine, što je vrijeme koje se podudara s osnivanjem ortodoksne, vrhovne Rimske crkve. Usprkos tvrdnjama da su im autori apostoli, evanđelja nisu bila tek prijevodi rukopisa koje su židovski apostoli napisali na hebrejskom ili aramejskom, budući da su izvorno napisana na grčkom jeziku. Kao što govori Waite:

> Može se primijetiti da se na svakom mjestu u evanđeljima osim jednom (a njihov je ukupni broj gotovo stotinu) gdje se spominje Petar daje grčko ime „Petros", za koje se smatra da ga kao i drugi koriste i Židovi. To sugerira da su sva kanonska evanđelja, uključujući i Matejevo, originalna grčka djela.®

O tim grčkim tekstovima i njihovom navodnom apostolskom autorstvu Wells kaže:

> ... galilejski ribar ne bi mogao napisati ono što Ktimmel naziva takvim „kultiviranim grčkim" s „mnogo retoričkih sredstava" i sa svim onim starozavjetnim citatima i aluzijama koji potječu iz grčke verzije ovih djela, a ne iz hebrejskog originala.[10]

Uz to, kao što je spomenuto, ali i prema priznanju pisca Lukinog evanđelja kad kaže da su postojale mnogobrojne verzije „priče", brojna su evanđelja cirkulirala prije sastavljanja njegovog evanđelja. Ustvari, između više desetaka evanđelja koja su po stojala tijekom prvih stoljeća kršćanske ere nekoliko njih koja su se nekoć smatrala kanonskima ili izvornima kasnije su odbačena kao „apokrifna" ili lažna, i obrnuto.

Od tih brojnih evanđelja, kanonska evanđelja odabrao je crkveni otac i lionski biskup Irenej (oko 120,-oko 200.) koji je tvrdio daje broj četiri utemeljen na „četiri strane svijeta". Ovaj je komentar ustvari masonski, a ove knjige predstavljaju četiri knjige magije egipatskog Rituala,[11] što su činjenice koje daju naznake u kojem smjeru vodi naša potraga.

Prema nekim ranim kršćanima, Matejevo evanđelje je najstarije i zato se i pojavljuje prvo u kanonu. Međutim, kao što je spomenuto, evanđelja su slagana svakakvim redom, a učenjaci posljednjih nekoliko stoljeća smatraju da je Markovo evanđelje najstarije i da su ga koristili pisci/kompilatori Matejevog i Lukinog. Protivno ovoj •i ruj i mišljenja Waite je dokazao da je Lukino bilo prvo, a da su ga slijedili Markovo, Ivanovo i Matejevo. Ova evanđelja zapravo nisu pisana jedna na temelju drugih, nego Iz jednog zajedničkog izvora, uključujući i priču, ili *Dijegezu,* kako se naziva u originalnom grčkom jeziku. Čini se daje prvo evanđelje „narativnog" tipa ustvari bio proiti l.nkin tekst - „Gospodinovo Evanđelje", koji je u Rimu objavio gnostički kršćanin M.ircion kao dio Novog zavjeta. Waite o tome kaže sljedeće:

> l'rvi Novi zavjet koji se pojavio prikupio je i objavio Marcion. Bio je na grčkom jeziku. Sasto jao se od „Evanđelja" i „Apostolicona" - bez Djela apostolskih, bez Otkrivenja i sa samo jednim evanđeljem. Apostolicon je uključivao deset Pavlovih poslanica, poredanih ovim redom: Galaća nima, Prva i Druga poslanica Korinćanima, Rimljanima, osim 15. i 16. poglavlja, Prva i Druga

poslanica Solunjanima, Efežanima, Kološanima, Filemonu i Filipljanima. Ovaj je kanon Novog zavjeta pripremljen i objavljen nedugo nakon njegova dolaska u Rim, vjerojatno oko 145. godine. Baring-Gould misli da je donio evanđelje iz Sinope... Marcionovo evanđelje nalikuje Lukinom, ali je mnogo kraće.[12]

Zanimljivo je napomenuti da su dva poglavlja Poslanice Rimljanima koja nedostaju historicistička, a ostatak poslanice nije. Nadalje, evanđelje koje u ovoj i drugim poslanicama spominje Pavao prozvano je „Pavlovim evanđeljem" i pretpostavljalo se da je izgubljeno, ali Marcion tvrdi da je ono zapravo knjiga koju je on pronašao u Antiohiji zajedno s deset „pavlinskih" poslanica, a zatim ju uredio i između 139. i 142. godine donio u Rim, gdje ju je preveo i na grčki i na latinski.

Gospodinovo evanđelje

Izvorno na siro-kaldejskom ili samaritanskom jeziku, Marcionovo Gospodinovo evanđelje, datirano desetljećima ranije od kanonskih evanđelja, u biti je osnovna evanđeoska priča minus ključni elementi koji ukazuju na zavjeru. Premda gotovo isto kao i kasnije Lukino, Marcionovo je evanđelje bilo gnostičko, nehistorijsko i od Isusa nije radilo Židova, tj. on nije rođen u Betlehemu i nije bio iz Nazareta, koji u to doba čak nije ni postojao. U Marcionovom evanđelju nema priče o djetinjstvu jer Marcionov Isus nije rođen, već je „sišao u Kafarnaum", tj. pojavio se „pete godine vladavine Tiberija Cezara", što je ista rečenica koja se koristi u Lukinu evanđelju za „dokazivanje" Isusovog historiciteta. Marcionov originalni, nehistorizirajući i nejudaizirajući Novi zavjet bio je trn u oku urotnicima koji su bili primorani u svoju korist izvrtati činjenice, tvrdeći da je „heretik" pročistio Lukino evanđelje, odstranivši, primjerice, genealogije i druge „povijesne" i „biografske" detalje. Marcion je tako optužen za „pročišćavanje Pavlovih i Lukinih pisama od židovskih elemenata", što je poslužilo kao izgovor da se prikrije činjenica da Marcionov Isus doista nije bio Židov koji se inkarnirao stoljeće prije. Međutim, kao što pokazuju Waite i ostali, Marcionovo evanđelje je bilo prvo, a Lukino je nastalo iz njega. Nije stoga Marcion bio taj koji je osakatio tekstove, nego historicisti koji su dodavali njegovom djelu.

Lukino evanđelje (170. n.e.)

Rani crkveni oci tvrde da je Lukino evanđelje kasnijeg datuma. Kao što kaže Waite:

... Jeronim priznaje da su ne samo Bazilidovo evanđelje, sastavljeno oko 125. n.e., i druga evanđelja za koja se priznalo da su prvi put objavljena u drugom stoljeću napisana prije Lukinog nego čak i Apelovo evanđelje, koje nije napisano prije 160. n.e.[13]

Kao i ostala evanđelja, i Lukino se uklapa u vremenski okvir između 170. i 180., kao što priznaje i *Katolička enciklopedija:*

... *prema Katoličkoj enciklopediji* Lukina knjiga nije napisana do gotovo dvjesto godina nakon tog događaja [Isusovog odlaska]. Dokaz za to je to što je Teofil, kome ga je Luka naslovio, bio antiohijski biskup od 169. do 177. godine nove ere.[14]

Lukino evanđelje je kompilacija na desetke starijih rukopisa, njih 33, uključujući Gospodinovo evanđelje. Koristeći Marcionovo evanđelje, lukanski je pisac (pisci) interpolirao i uklonio tekstualnu gradu kako bi historicizirao priču i judaizirao Marcionovog Isusa. Osim što nije uključivao djetinjstvo i genealogiju koje nalazimo u prva dva poglavlja Lukinog evanđelja, kod Marciona također nedostaje i gotovo čitavo treće poglavlje, izuzev malenog dijela o Kafarnaumu, a sve je to interpolirano u Lukino evanđelje kako bi se Isusu dali povijesna pozadina i židovsko nasljeđe. Isto tako, tamo gdje Marcionovo evanđelje govori o Isusu koji dolazi u Nazaret, Luka dodaje „gdje je odrastao", što je fraza koja kod Marciona nedostaje, a što je još jedan Lukin pokušaj da se Isusa učini Židovom.

Još jedan primjer historicizirajućih i judaizirajućih interpolacija kompilatora 1 ukinog evanđelja u Marcionovo nalazimo u prikazu Kristove muke, koju Marcion prikazuje ovako:

Pridodade: „Sin Čovječji mora trpjeti mnogo, biti ubijen i nakon tri dana ponovno uskrsnuti."[15]

U Lukinu evanđelju 9:22 ovaj odlomak izgleda ovako:

Pridodade: "Sin Čovječji mora trpjeti mnogo, bit će od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca odbačen i ubijen, ali će treći dan uskrsnuti."

Uključivanje „starješina, svećeničkih glavara i pismoznanaca" pokušaj je da se priča pn dstavi na način da izgleda kao da se dogodila jednom u povijesti, suprotno motivu koji se ponavlja u kultu boga-spasitelja i misterijskoj školi na koju upućuje Marcion.

O ovom Lukinom djelu Massey kaže:

Može se dokazati kako su se odlomak po odlomak dodavali ranijem evanđelju u procesu proizvodnje kasnije povijesti. Na primjer, oplakivanje Jeruzalema (Luka xiii. 29-35) preuzeto je od riječi

do riječi iz 2. Ezdre (i. 28-33) a da se to nigdje ne napominje, a riječi koje je prethodno izgovorio „Svemogući Bog" ovdje se pripisuju Isusu kao originalnom govorniku.[16]

Markovo evanđelje (175. n.e.)

Nakon što su Rimljani 135. godine uništili Jeruzalem i Judeju, Jeruzalemsku crkvu preuzeli su ne-Židovi. O ovom uništavanju i prisvajanju Euzebije kaže:

> Kad je grad na ovaj način zatvoren za Židove i pretrpio potpuno uništenje svojih bivših stanovnika kolonizirali su ga tuđinci, a grad Rim koji se nakon toga izdigao promijenio mu je ime, tako da je sada u čast caru koji je tada vladao, Eliju Hadrijanu, poznat kao Elija. Budući da je crkva u gradu sada bila sastavljena od Nevjernika (Gentiles), prvi nakon biskupa Obrezivanja koji je postavljen da ondje vodi kršćane bio je Marko.[17]

Ova devastacija i promjena dogodile su se osamnaeste godine Hadrijanove vladavine, tj. 135. n.e., tako da vidimo da *Marko* o kojem govori Euzebije nije mogao biti učenik Marko. Vrijeme je, međutim, savršeno da to bude gnostik *Marcion.* Euzebije potvrđuje ove veze Marka i Marciona kad odmah nakon svog komentara o Marku nastavlja s diskusijom o „vođama u to doba Znanja koji nezasluženo nose to ime", tj. gnosticima i *gnozi.* Po legendi, Marko je svoje evanđelje napisao u Rimu i donio ga u Aleksandriju, gdje je osnivao crkve, dok je Marcion navodno objavio svoje evanđelje u Rimu i bez sumnje, prije ili kasnije, išao u Aleksandriju.

Poput Waitea, ni Mead ne stavlja Marka na prvo mjesto: „Posve je očito da Mt. i Lk. ne koriste *našeg* Mk. iako koriste većinu građe sadržane u našem Mk..."[18] Sva tri rukopisa su ustvari koristili Marciona kao jedan od svojih izvora.

Kao kod Marciona, ni Markovo evanđelje nema genealogiju; za razliku od Marciona, on svoju priču započinje Ivanom Krstiteljem, junakom Nazarena/Mandejaca, koji je dodan da se inkorporira i ta skupina. Priznato je da se u Markovo evanđelje zadiralo, kao što se vidi u Novom zavjetu u nekoliko redaka (16:9-20) koji govore o uskrsloj utvari i uzašašću koji su dodani pod kraj. Ovdje imamo apsolutni dokaz da su se evanđelja mijenjala kako bi odgovarala okolnostima, a ne da bi bilježila „povijest".

Marko također daje primjer kako se interpolacija koristila da smjesti priču na određeno mjesto:

> Na primjer, u Mk. 1:16 stoji: „I prolazeći uz Galilejsko more ugleda Šimuna i Andriju..." Gotovo se svi tumači slažu daje riječi „uz Galilejsko more" dodao Marko. One su u grčkoj sintaksi složene vrlo negramatički... Marko je interpolirao referencu na *mjesto* u izvještaj u kojem nije bilo..."

O Markovom autorstvu ben Yehoshua kaže: „... jezični stil u Markovom evanđelju pokazuje da gaje (vjerojatno u Rimu) napisao rimski preobraćenik na kršćanstvo čiji je prvi jezik bio latinski, a ne grčki, hebrejski ili aramejski." Dojam je, dakle, da je kompilator Markovog evanđelja koristio latinsku verziju Marcionovog evanđelja, dok su Luka i Matej koristili grčku, što objašnjava njihove međusobne razlike. Autor Markovog evanđelja očito nije bio palestinski Židov jer, kako navodi Wells, Marko „u 7:31 pokazuje nepoznavanje geografije Palestine."[20]

Ivanovo evanđelje (178. n.e.)

Većina Ivanovo evanđelje smatra najmlađim od četiri evanđelja, ali Waite nudi neoboriv argument da ga se treba staviti na treće mjesto i pokazuje da mu je svrha bila ne samo pobiti gnostike nego i uspostaviti primat Rimske crkve:

> Dokazi o kasnom datumu ovog evanđelja toliko su čvrsti da najvještiji pisci o evanđeljima napuštaju njegovo apostolsko podrijetlo... I Irenej i Jeronim tvrde daje Ivan pisao protiv Kerinta. Kerint je na svom vrhuncu bio oko 145. godine nove ere. Postoje dokazi da je u stvaranju ovog evanđelja, kao i u stvaranju Matejevog, autor imao u vidu izgradnju rimske hijerarhije, temelji koje su se tada (oko 177.-189. n.e.) polagali... Postoji razlog u korist uvjerenja da su oba evanđelja [Ivanovo i Matejevo] napisana u.interesu supremacije Rimske crkve.[21]

Ton ovog evanđelja je antižidovski, što otkriva da ga je napisao/kompilirao ne-/iiiov, možda neki „Nevjernik" ili „izgnani" Izraelit iz drugog plemena, kao npr. Samaritanac, koji ne samo da je o „Židovima" govorio kao o od sebe odvojenima i posebnima nego nije poznavao ni geografiju Palestine. Kao što također kaže Waite:

> Postoje također mnoge pogreške u geografiji zemlje. Autor govori o Enonu, u blizini Salima, u ludeji; također, govori o Betaniji iza Jordana te o „samarijskom gradu Siharu". Ako su takva mjesta postojala, drugim su piscima na neki neobičan način bila nepoznata. Učeni dr. Bretschneider ukazuje na takve pogreške u geografiji, kronologiji, povijesti i statistici Judeje koje nijedna osoba koja je ikada živjela u toj zemlji ili koja je rođenjem bila Židov nikako ne bi mogla napraviti.[22]

Keeler navodi:

> Ivanovo evanđelje kaže da je Betsaida bila u Galileji. Na tom području takav grad ne postoji, a nikada i nije postojao. Betsaida se nalazila na istočnoj strani Tiberskog mora, dok je Galileja bila

smještena na zapadnoj. Sv. Ivan je rođen u Betsaidi i vjerojatno bi znao geografski smještaj vlastitoga rodnog mjesta.[23]

Nadalje, autor Ivanova evanđelja govori o nekoliko događaja za koje nije prikatno da im je prisustvovao i apostol Ivan, a ne bilježi neke druge za koje se govori da st. Uz to, Ivanovo je evanđelje jedino koje sadrži priču o podizanju Lazara iz mrtvih, o je egipatski mit.

To daje Ivanovo evanđelje služilo za pobijanje gnostika ili pokušaj da se preotme jihova premoć i da ih se povrati nazad razvidno je iz njegovog gnostičkog stila. Sueriralo se zapravo da je autor Ivanovog evanđelja iskoristio Kerintovo vlastito evanelje kako bi oborio „heretika". Kao što navodi Waite:

Povijest i Kerintovi spisi neobično su ispremiješani sa spisima prezbitera Ivana, pa čak i s onima apostola Ivana... Sekta Aloga mu [Kerintu] je (tako kaže Epifanije) pripisivala evanđelje, kao i druga Ivanova djela.[24]

Matejevo evanđelje

Premda su kasniji kršćanski pisci tvrdili da je ovo evanđelje „prijevod" rukopisa <oji je na hebrejskom napisao apostol Matej, Matejevo evanđelje nije postojalo prije <raja drugog stoljeća i izvorno je napisano na grčkom. Waite o tome kaže:

Grčko evanđelje po Mateju nastalo je poslije i izvorno se pojavilo ili na grčkom jeziku ili je bilo prijevod Evanđelja Hebreja, sa znatnim promjenama i dodacima. Opravdano je vjerovati da je to originalna kompilacija, koja se temelji na Kristovim proročanstvima, ali u cjelini ili djelomično sadrži niz drugih rukopisa.[25]

Matejevo evanđelje posebice je vrijedno pozornosti jer sadrži interpolaciju u 16 : 17-19 koju ne nalazimo u Markovu ili Lukinu, a kojom se priznaje vlast Rimskoj crkvi. Riječ je o Isusovoj izjavi da je Petar stijena na kojoj će sagraditi crkvu i čuvar ključeva kraljevstva nebeskog. Pojavljivanje ovog evanđelja kojim se utvrđuje rimska dominacija slaže se sa žestokim raskolom u razdoblju 180.-190. između ogranaka unutar crkve oko proslave Uskrsa.

Jasno je da su kanonska evanđelja kasnijeg datuma krivotvorena dugo nakon vremena u kojem su živjeli njihovi navodni autori. Kao što kaže Doane: „U ova četiri lažna evanđelja ... imamo jedinu povijest Isusa iz Nazareta."[26]

Priča

Neki će vjernici usprkos ovoj činjenici o neistinitosti evanđelja tvrditi da je njih nadahnuo svemogući Bog i da nepogrešivo prikazuju život „Gospodina". Daleko od toga da budu „nepogrešiva", ova si lažna evanđelja na mnogim mjestima međusobno proturječe. Kao što napominje Otto Schmiedel, jedan od najvećih autoriteta o „Isusovu životu": „Ako Ivan posjeduje autentičnu povijest Isusovog života, onda je ona koju nude prva tri evanđelista (sinoptici) neodrživa. Ako su sinoptici u pravu, Četvrto se evanđelje mora odbaciti kao povijesni izvor."[27]

Odnosno, kao što kaže Wheless:

> Takozvane „kanonske" knjige Novog zavjeta, kao i one Starog zavjeta, hrpa su proturječja i tekstualnog meteža, s oko, kako se danas procjenjuje, 150.000 i više „različitih čitanja", koliko ih je poznato i koja su priznata."[28]

O tim „različitim čitanjima" Waite kaže:

> Od 150.000 različitih čitanja koliko ih je Griesbach pronašao u rukopisima Novog zavjeta, vjerojatno su njih 149.500 bili *dodaci i interpolacije.*[29]

U takvoj zbrci navodni autori evanđelja - apostoli - iznose proturječne priče i genealogije. Isusovo se rođenje vremenski smješta u različito vrijeme - u Matejevu evanđelju oko dvije godine *prije,* a u Lukinu više od devet godina *poslije* Herodove smrti. Isusovo rođenje i djetinjstvo u Markovom se evanđelju ne spominju, i premda Matej i Luka tvrde da je „rođen od djevice", loza mu se preko Josipa prati sve do kuće I)avidove kako bi mogao „ispuniti proročanstvo". Nadalje, genealogije koje su iznesene u Lukinu i Matejevu evanđelju međusobno su neuskladive. Wheless o tome piše: „Obje su genealogije lažni i krivotvoreni popisi uglavnom fiktivnih imena."[30] Niz tih imena u stvarnosti nisu „patrijarsi" već stariji bogovi.

O kontradiktornoj kronologiji u Novom zavjetu ben Yehoshua kaže:

> Novi zavjet miješa toliko povijesnih razdoblja da se ne može uskladiti s poviješću. Tradicionalna godina Isusovog rođenja je 1. n.e.. Isus navodno nije mogao imati više od 2 godine kad je Herod naredio pokolj nevinih. Međutim, Herod je umro prije 12. travnja 4. godine pr.n.e. To je neke kršćane navelo da premjeste datum Isusovog rođenja na 6.-4. pr.n.e. Međutim, smatralo se i da je Isus rođen za vrijeme Kvirinijevog popisa stanovništva. Taj je popis izvršen nakon što je 6. g.n.e. svrgnut Arhilaj, deset godina poslije Herodove smrti. Isusa je navodno krstio Ivan ubrzo nakon što je ovaj počeo s krštenjima i propovijedanjem petnaeste godine Tiberijeve vladavine, tj. 28.-29. n.e.,

kad je Poncije Pilat bio guverner Judeje, tj. 26.-36. n.e.. Prema Novom zavjetu, to se dogodilo i kad je Lizanije bio tetrarh Abilene, a Ana i Kaifa veliki svećenici. Međutim, Lizanije je Abilenom vladao od oko 40. pr.n.e pa sve dok ga 36. pr.n.e. nije smaknuo Marko Antonije, oko 60 godina prije Tiberija i otprilike 30 godina prije navodnog Isusovog rođenja. Osim toga, nikada nisu postojala dvojica zajedničkih velikih svećenika - Ana nije bio veliki svećenik zajedno s Kaifom. Ana je maknut s mjesta velikog svećenika 15. n.e. nakon što je na tom mjestu proveo oko devet godina. Kaifa je veliki svećenik postao tek oko 18. n.e., otprilike tri godine poslije Ane... Čini se da su mnogi takvi kronološki apsurdi zasnovani na pogrešnim čitanjima i pogrešnim interpretacijama Josipove knjige *Židovske starine,* na koju se pozivao autor *Lukinog evanđelja* i *Djela apostolskih.*

Ono malo događaja koji su korisni za datiranje nalazimo uglavnom u Lukinu evanđelju, no oni se tako pokazuju neistinitima. Doane kaže:

U Luki ii. 1 otkriva se da je autor (tko god on bio) živio mnogo kasnije od događaja o kojima se govori. Njegovi datumi - oko petnaeste godine Tiberijeve vladavine i za vrijeme Kvirinijeve vlasti (jedine naznake vremena u Novom zavjetu) - očito su pogrešni. Opće neznanje četiriju evanđelista, ne samo iz geografije i statistike Judeje nego i njenog jezika, te njihove prekomjerne zablude, koje nijedan pisac koji je živio u to doba ne bi mogao imati, dokazuju ne samo da oni nisu bili onakve osobe kakvima su ih smatrali oni koji su bili spremni i voljni da ih se zavara, nego i da nisu bili Zidovi, da nikada nisu bili u Palestini i da nijedan od njih nije živio u doba ili čak ni približno u doba o kojemu, čini se, govore njihove priče.[31]

Što se tiče mjesta Isusova rođenja, sinoptici ga smještaju u Betlehem, selo Davidovo, Ivan kaže da je iz Galileje i da su ga Židovi odbacili jer *nije bio* iz Betlehema, dok Mesija mora doći da „se ispuni Sveto pismo" (Iv. 7:41-42). Osim toga, u proturječnoj i nelogičnoj evanđeoskoj priči Isusovo rođenje najavljuju zvijezda, anđeli i trojica maga, odnosno mudraca koji putuju izdaleka, te predstavlja toliku opasnost za Heroda da ovaj pribjegava groznom i očajničkom činu pokolja sve muške djece u Betlehemu. Ipak, kad se Isus konačno pojavljuje u svom rodnom gradu ondje jedva da ga prepoznaju, kao da stanovnici nisu nikad čuli za njegovo čudesno i svečano popraćeno rođenje, niti za Herodov stravični čin, niti za Isusovu „mudrost" i „čudotvorna djela", pa čak ni za njegovo navodno zadivljujuće učenje u hramu u dobi od 12 godina. Odbacuje ga čak i njegova vlastita obitelj koja je očito znala za njegovo čudesno rođenje i čudotvorna djela. U kršćanskoj priči tri su mudraca opisana kako slijede zvijezdu sve dok ne stignu u blizinu Herodove kuće, gdje im on govori da nastave slijediti zvijezdu dok ne dođu do mjesta gdje leži djetešce Isus. Mudraci zatim odlaze i dolaze do djeteta, ali Herod to ne može pa daje pobiti svu mušku prvorođenčad. Moramo se zapitati kako to da su „mudraci" trebali Herodovu pomoć da bi saznali tla će ih zvijezda odvesti do djeteta kad su je već ionako slijedili? I zašto 1 lerod nije jedno-

stavno sam slijedio zvijezdu i ubio samo Isusa, a ne sve dječake? Ova strašna priča o Herodu koji ubija novorođenčad, opisana samo u Matejevu evanđelju, ustvari se temelji na drevnoj mitologiji i ne može je se pronaći ni u jednom povijesnom prikazu do dana današnjeg, uključujući i Josipa, koji inače bilježi Herodove stvarne zločine.

U evanđeoskoj priči praktički se ništa ne otkriva o Isusovu djetinjstvu, on potpuno nestaje od 12. do 30. godine svoga života, kada se ponovno iznenada pojavljuje i započinje svoju službu. Sinoptici govore da je nakon ovog dramatičnog i nehistorijskog pojavljivanja niotkud učio godinu dana prije nego što je umro, dok se u Ivanu ta brojka kreće oko tri godine. Uz to, u Matejevu, Markovu i Lukinu evanđelju Isusov se dolazak odvija u Galileji, osim kraja u Jeruzalemu, dok Ivan tu priču najvećim dijelom smješta u Jeruzalem i druge lokalitete u Judeji, a to su razlike koje otkrivaju dvije važne sile na djelu u evanđeljima: sjeverno Kraljevstvo Izrael i južno Kraljevstvo Juda.

Ben Yehoshua nastavlja kritizirati navodnu „povijest" iz Novog zavjeta:

> Priča o Isusovu suđenju također je izuzetno upitna. Njome se očito žele umiriti Rimljani i ocrnit i Židovi. Historijski Poncije Pilat bio je arogantni tiranin. Mrzio je Židove i nikad im nije dao ni kakve ovlasti. Međutim, u kršćanskoj se mitologiji on prikazuje kao vladar kojemu je stalo, koji se ogradio od optužbi protiv Isusa i koji je bio prisiljen ispuniti židovske zahtjeve. Prema kršćanskoj mitologiji, svakog Pesaha Židovi bi molili Pilata da oslobodi jednog zločinca po njihovom izboru. To je, dakako, najobičnija neistina. Zidovi nikada nisu imali običaj oslobađati osuđene zločince za Pesah kao ni u bilo koje drugo doba u godini. Prema mitu, Pilat je Židovima dao da biraju između oslobađanja Isusa Krista ili ubojice koji se zvao Isus Baraba. Židovi su navodno oduševljeno iza brali Isusa Barabu. Ova je priča opaka antisemitska laž, jedna između mnogih sličnih koje se mogu pronaći u Novom zavjetu (koji su velikim dijelom napisali antisemiti).

Walker ukazuje na druge pogreške u činjenicama i opažanju o dijelu svijeta o kojem se govori tijekom Isusovog navodnog dolaska:

> „Najpovjesnija" ličnost u Evanđeljima bio je Poncije Pilat kojem je Isus predstavljen kao „kralj" Zidova te istodobno kao zločinac koji zaslužuje smrtnu kaznu zbog „bogohuljenja" jer se nazivao Kristom, Sinom Blagoslovljenoga... Taj navodni zločin nije bio stvarni zločin. Istočne su provincije bile prepune samoprozvanih Kristova i Mesija koji su se nazivali Sinovima Božjim i najavljivali smak svijeta. Nijedan takav nije smaknut zbog „bogohuljenja".[32]

Mangasarian se slaže da je ta priča neuvjerljiva:

> Premda priznaje da u Isusu ne vidi nikakvu krivnju zbog koje bi zaslužio smrt, rimski je sudac ipak prikazan kako ga predaje rulji da ga ubije nakon što ga je on sam izbičevao. Nijedan se rimski

sudac ne bi mogao ponašati prema optuženiku na suđenju za njegov život na način kako je to u ovom slučaju opisano.

Massey kaže:

> Priču o Pilatovom krvoproliću Galilejaca i miješanju njihove krvi s krvlju njihovih žrtava (Luka xiii. 1) dodao je netko tko u tolikoj mjeri nije poznavao hebrejsku povijest da je Pilatu pripisao čin koji je počinjen kad je Kvirinije bio guverner, dvadeset i četiri godine prije navodne pojave Isusa.[33]

Da bi poduprli svoje pogrešne tvrdnje o Kristu koji je razapet za Poncija Pilata, kršćanski su krivotvoritelji otišli toliko daleko da su stvorili „Djela Pilatova", koja su se jedno vrijeme smatrala „kanonskima". Nakon što je kanon formaliziran, knjiga je proglašena „lažnom", pokazujući na taj način da se radilo tek o mišljenju o tome što je „nadahnuto", a što „krivotvoreno". Djela Pilatova navodno govore o suđenju Isusu pred Pilatom, u skladu s pričom kanonskih evanđelja, ali detaljnije. Neki od prizora iz te knjige preuzeti su iz *Ilijade:*

> ... Pilat je pretvoren u Ahileja,... Josip je dobri Prijam koji moli za Hektorovo tijelo, a cijela se priča temelji na dramatičnim odlomcima dvadesetčetvrte knjige Ilijade.[34]

Djela Pilatova, koja se još nazivaju i Nikodemovo evanđelje, idu toliko daleko da tvrde da sadrže razgovore zadivljenih vjernika i starih proroka, kao što su David i Henok, koji su uskrsnuti iz mrtvih nakon Isusovog uskrsnuća i uzašašća! Ovo „istinito" evanđelje također sadrži apsurdan razgovor između Sotone i njegovog „princa" u Paklu. Fiktivna narav takvih spisa posve je jasna, kao što je to uostalom slučaj i s evanđeljima.

Osim toga, evanđeoski prikazi Isusove muke i uskrsnuća posve se međusobno razlikuju i nijedan ne navodi koliko je bio star kad je umro. Ranokršćanski oci stalno su se prepirali oko toga koliko je „Gospodin" imao godina kad je umro, pri čemu je Irenej, kojega su njegovi kolege nadaleko poštovali kao izuzetno obrazovanog utemeljitelja doktrine, vatreno zagovarao mišljenje da je Isusu tada bilo barem 50 godina, a ne 30 ili 33 kako se smatra u drugim tradicijama, uključujući i četiri evanđelja koje je on pomogao kanonizirati. Irenej je „glatko odbacio kao 'herezu' priče iz Evanđelja o njegovu raspeću u dobi od oko trideset godina".[35]

Da je evanđeoska priča kakvu nalazimo u kanonu postojala prije 170.-180. godine i da je istinita, ne bi bilo objašnjenja za različite navode o „Spasiteljevoj" **smrti:** „Oko 3. stoljeća nove ere bilo je više od 25 verzija Isusove **smrti i uskrsnuća! U nekima ga uopće ne ubijaju, u nekima se vraća u** život, **a u nekima doživlja-**

va starost i umire u Egiptu."[36] Ovakvi raznoliki detalji o Kristovom životu trebali su biti nepromjenjivo definirani da je priča bila istinita i da su te knjige napisali apostoli, pa čak i da je usmeno prenošenje „Kristova života" bilo rašireno u stoljećima koja su uslijedila.

Razni drugi aspekti evanđeoskih priča otkrivaju njihovu nepovijesnu prirodu, uključujući, kao što je već spomenuto, pogrešne geografske podatke i događaje kao što je Isusovo propovijedanje u Galileji, koje se navodno dogodilo baš u doba kad je Herod gradio grad Tiberias. O tom događaju Dujardin kaže:

> Ovdje moramo spomenuti potpuni izostanak povijesne istine o činjenicama i mjestima izneseni ma u evanđeljima. S u ono vrijeme dostupnim tehnikama izgradnje grad se nije mogao izgradili brzo, taj posao ne bi bio dovršen 27. pa čak ni 30. godine nove ere. Pisci evanđelja stoga nisu bili svjesni da veći dio Isusovog učenja smještaju u krajolik obilježen razaranjem i obnovom.
> Ako su priče historijske, tada prenošenje božanskog nauka moramo zamišljati usred stovarišla drva i uz pratnju buke motika, pijuka i pila te viku radnika.'[7]

U evanđeljima, osim toga, i sam Isus iznosi mnoga nelogična proturječja o nekim od svojih najvažnijih učenja. Prvo govori da je poslan samo „izgubljenim ovči čama Izraela" i brani svojim učenicima da propovijedaju Nevjernicima, a zatim kaže: „Zato idite i učite sve narode..."

Isus potom tvrdi da se bliži kraj svijeta i upozorava svoje učenike da budu u svakom trenutku spremni. Također im govori da sagrade crkvu iz koje će propovijedati njegovu poruku - čin koji bi bio nepotreban da je kraj svijeta blizu. Ovo proročanstvo o „smaku svijeta" ustvari se nije dogodilo, niti se Isus vratio „ubrzo", kao što je glasilo njegovo obećanje. Čak i daje stvarno postojao, njegova vrijednost kao propovjednika bila bi vrlo malena jer se njegova najvažnija „proročanstva" nisu obistinila, doka/u jući na taj način da nije bio ništa više prorok ili božanstvo od prosječnog novinskog astrologa ili hiromanta.

Proturječja u evanđeljima ogromna su i nepomirljiva za racionalni um. Evanđelje zapravo nije ni stvoreno da bude racionalno jer je pravo značenje te riječi ***(engl.*** *(lospel*) „Gods Spell", tj. Božja čarolija, kao u magiji, hipnozi ili obmani.

Kao što kaže Mack:

> Priče koje donose evanđelja više se ne mogu promatrati kao vjerodostojni zapisi jedinstvenih i čudesnih povijesnih događaja na začetku kršćanske vjere. Evanđelja sada treba promatrati kao rezultat ranokršćanskog stvaranja mitova.[38]

Djela apostolska

Uz stotine poslanica i evanđelja napisanih tijekom prvih stoljeća postojala su i mnoga „Djela" ovog ili onog apostola. Kanonska Djela apostolska ne mogu se datirati prije kraja drugog stoljeća, dugo vremena nakon navodnih događaja. Ta Djela navodno govore o ranim godinama kršćanske crkve, ali u njima nalazimo jednu već posve utemeljenu zajednicu koja nije mogla postojati u doba kad je ova knjiga navodno napisana, a to znači nedugo nakon Kristove smrti. U Djelima čitamo da se prvi „kršćani" nalaze u Antiohiji iako ondje nije bilo kanonskog evanđelja sve do iza 200. n.e. Taylor Djela naziva „izlomljenom pričom", a Higgins tvrdi da su ih izmislili monasi, „istjerivači đavla" i pape, koji su htjeli stvoriti savez pisanjem knjige „čiji je latinski karakter vidljiv na svakoj stranici...".[39] Prema Whelessu, čak i protestantska *Encyclopedia Biblica* priznaje da su Djela „nevjerodostojna".

Svrha Djela ustvari nije zabilježiti povijest rane Crkve nego premostiti vrlo velik jaz između evanđelja i poslanica. Kao i Matejevo i Ivanovo evanđelje, i ona su trebala osnažiti rimsku hijerarhiju. Kao što kaže Waite:

> Posve je jasno da su Djela apostolska napisana u interesu rimske Katoličke crkve i kao podrška tradicionalnoj priči po kojoj su Rimsku crkvu zajedničkim nastojanjima osnovali Petar i Pavao.[40]

Autor ili autori Djela koristili su Josipov tekst, a očito i spise sofista Aristida s kraja drugog stoljeća, da spomenemo tek nekoliko njihovih izvora, koji su navodno također uključivali i život Apolonija iz Tijane, kvazimitskog kapadokijskog/samaritanskog/grčkog čudotvorca iz prvog stoljeća nove ere.

Biblijsko proročanstvo

Mnogi vjeruju da biblijska priča o Isusu mora biti istinita jer je sama Biblija predvidjela njegov dolazak te zato što su se mnoga druga starozavjetna „proročanstva" ispunila, što dokazuje da je ta knjiga doista „Riječ Božja". Kao prvo, velik dio biblijskog „proročanstva" napisan je na temelju činjenica te samo izgleda kao proročanstvo. Drugo, knjiga je služila kao nacrt čija su proročanstva u određenoj mjeri vladari namjerno slijedili i na taj način davali dojam da se ta proročanstva i ispunjavaju. Treće, vrlo se je malo ili ništa od tih proročanstava obistinilo, osobito onih nadnaravne prirode. Četvrto, tumači Biblije tvrde da se opisi stoljećima starih događaja na neki način odnose na budućnost. O navodnim proročanskim aluzijama na Isusa u Starom zavjetu Wells kaže:

> Gotovo svi novozavjetni autori silom izvrću najnekorisnije odlomke Starog zavjeta u proročanslv.i koja se tiču kršćanstva. Tko bi bez poznavanja Mt. 2:16-9 mogao pretpostaviti da se u Jeremiji 31: 15 (gdje Rahela plače za svojom djecom) odnosi na Herodov pokolj nevine dječice?[41]

Kako bi pokazali daje njihov Mesija najavljen, kršćani su posegnuli i za kratkim spominjanjem „Gospodina i Pomazanika njegova" u Psalmima 2. Riječ „pomaza nik" se u grčkom prijevodu hebrejske Biblije - Septuaginti - prevodi kao „Christos". Septuaginta, navodno prevedena i redigirana tijekom trećeg i drugog stoljeća prije nove ere u egipatskom gradu Aleksandriji, riječ „Christos" ustvari spominje barem 40 puta.[42] Ta *titula* „Christos" ili „pomazanik" odnosila se, međutim, samo na izrae-litskog kralja ili svećenika, ali ne i na nadnaravnog spasitelja. Ova obrana kršćanstva dokazuje da su puno prije Isusa postojali drugi Kristovi, uključujući Davida, Zadoka i Kira. Titulu „Krist" ili „Pomazanik" („Mashiah") imali su zapravo svi izraelski kralje-vi, a isto su je tako „toliko često uzimali razni samozvanci, magi i oni koji su tvrdili da mogu prakticirati nadnaravnu komunikaciju da se samo pozivanje na nju u evanđelju smatra znakom prijevare..."[43]

O pouzdanosti Starog i Novog zavjeta Hilton Hotema je rekao: „Nijedan redak u Bibliji nema poznatog autora i tek nekoliko događaja potkrepljuju i neka druga svedočanstva."[44] Kršćanstvo se zato zasniva na pogrešnim pretpostavkama i bez na dahnutog autorstva apostola uz njihovog nepogrešivog boga Crkvi ostaje malo toga na čemu može temeljiti svoje tvrdnje. Wheless o tome kaže:

> Nevjerna Kristova crkva stoga nema božansku potvrdu i nikad je nije osmislio i stvorio Isus Krist Kršćanska crkva je zasnovana na krivotvorinama navodnih riječi navodnoga Krista.[15]

'Taylor, 108.
[2] Mead, GG, 59,123.
' Keeler, 101.
[4] Euzebije, 258.
Wheless, FC,91.
[6] Dujardin, 33.
'Wells, DJE, 3.
"Wheless, FC,231.
" Waite, 32.
[10] Wells, WWJ, 198.
[11] Massey, HJMC, 161.

[12] Waite, 274-5.

[13] Waite, 80.

"Graham, 284.

[15] Waite, 294.

[16] Massey, GHC, 19.

"Euzebije, 108.

[18] Mead, GG, 128.

"Wells, DJE, 71.

[20] Wells, DJE, 78.

[2'Waite, 400-1.

[22] Waite, 387-8.

[23] Keeler, 16.

[24] Waite, 265.

[25] Waite, 75.

[26] Doarie, 459.

[27] Steiner, 119.

[28] Wheless, FC, 174. Vidi također Wells, naročito WWJ.

[29] Waite, 213.

[30] Wheless, FC, 207.

[31] Doane, 462.

[32] Walker, WEMS, 470.

[33] Massey, GHC, 19.

[34] Mead, DJL, 66.

[35] Wheless, FC, 173.

[36] Notovich, 6.

[37] Dujardin, 100.

[38] Mack, 10.

[39] Higgins, II, 131-2.

[40] Waite, 417-19.

[41] Wells, HEJ, 36.

[42] Carpenter, 202.

[43] Taylor, 7.

[44] Hotema, EBD (Massey), uvod, 26.

[45] Wheless, FC, 224.

4

Vidjeli smo da su priče u evanđeljima posve nepouzdane po pitanju povijesti i ne mogu služiti kao dokaz daje Isus Krist ikada postojao. Sada ćemo istražiti postoje li kakve nebiblijske, nepartizanske bilješke povjesničara tijekom navodnog vremena u kojem su se ti nevjerojatni događaji zbili: „Sin Božji" rođen od djevice, slavljen nadaleko kao veliki učitelj i čudotvorac, koji je čudesno liječio ljude i hranio mnoštvo, hodao po vodi i podizao mrtve; koji je na planini preobražen u sijajuće sunce; čije je raspeće popraćeno snažnim potresima, zatamnjenjem sunca i ustajanjem iz grobova brojnih „svetaca" i koji je sam uskrsnuo iz mrtvih. O tim navodnim događajima Euzebije tvrdi:

> Zbog Svoje sposobnosti da izvodi čuda naš je božanski Gospodin i Spasitelj Isus Krist u svakoj zemlji postao predmetom ushićenih priča i privlačio ogroman broj ljudi iz stranih zemalja vrlo daleko od Judeje...[1]

Ove je neobične i nadaleko poznate događaje zasigurno zabilježio kakav kompetentni povjesničar toga vremena! Kao što je navedeno, vrijeme Tiberija i Augusta, tj. stoljeća u kojima je započela kršćanska era, jedno je od najbolje dokumentiranih u povijesti, kao što priznaju čak i kršćanski apologeti.[2] Na primjer, Livije (59. pr.n.e.-17. n.e.), rimski povjesničar za Augustove vladavine, sam je napisao 142 sveska, od kojih su više od stotinu kasnije uništili zavjerenici koji su htjeli zamesti svoj trag.

Unatoč tome, međutim, *historijskog Isusa* gotovo da izvan Biblije ne spominje nijedan poznati povjesničar u vremenu tijekom i nakon Isusovog navodnog dolaska. Kao što kaže Walker: „Nijedna ga pismena osoba iz njegovog vremena ne spominje u bilo kojem poznatom spisu." Istaknuti helenistički židovski povjesničar i filozof Filon (20. pr.n.e. - 50. n.e.), koji je živio u vrijeme navodnog Isusovog života, ne govori ništa o temi velikog židovskog čudotvorca i demagoga koji je izazvao gnjev Rima i Judeje. Isusa i njegove sljedbenike ne spominje nijedan od četrdesetak drugih povje-

sničara koji su pisali tijekom prvog i drugog stoljeća nove ere, uključujući Plutarha, rimskog biografa, koji je živio u isto to vrijeme (46. - 120. n.e.) i na onom području koje je navodno bilo prepuno kršćana, ali ih ipak nigdje ne spominje, kao ni njihova utemeljitelja i njihovu religiju. Kao što se govori u *McClintock and Strong's Cyclopedia of Theological Literature:*

> Dovoljno je spisa tih autora ... da napune biblioteku. Pa ipak, u toj gomili židovske i poganske literature, osim dva krivotvorena ulomka u djelima jednog židovskog autora i dva sporna ulomka u djelima rimskih pisaca, ne nalazimo nijedan spomen Isusa Krista.[3]

Josip Flavije, židovski povjesničar (37.-oko 95. n.e.)

Josip Flavije najpoznatiji je židovski povjesničar, posebno zato što je pisao tijekom prvog stoljeća. Njegov otac Matija bio je ugledni i učeni član svećeničke obitelji i živio je u Jeruzalemu u isto vrijeme kada i Pilat. On bi svom sinu povjesničaru sasvim sigurno spomenuo bizarne i veličanstvene događaje opisane u evanđeljima da su se dogodili nekoliko godina ranije. Josip je tijekom Židovskih ratova upućen u Galileju i boravio je u Rimu u isto vrijeme kada je ondje navodno bio i Pavao, navlačeći na sebe i svoju zajednicu kršćana gnjev vladajućih. Međutim, u cjelokupnom Josipovom opusu, koji se sastoji od mnogih svezaka s brojnim pojedinostima koje pokrivaju stoljeća povijesti, nema ni spomena o Pavlu ili kršćanima, a samo su dva ulomka koja se navodno odnose na Isusa. Iako su se mnogi snažno uhvatili za te dvije „reference", i učenjaci i kršćanski apologeti odbacili su ih kao krivotvorine, kao i one koje se tiču Ivana Krstitelja i Jakova, „brata Isusova". Čak i takav autoritet poput gloucesterskog biskupa Warburtona (1698.-1779.) Josipovu interpolaciju o Isusu opisao je kao „očitu krivotvorinu, i to vrlo glupu".[4] O Josipu i ovoj glupoj krivotvorini Wheless kaže:

> Činjenica je da izuzev odlomka 3, krivotvorenog paragrafa koji se ondje ne uklapa, Josip medu svojim čudima nijednom ne spominje svog čudotvornog zemljaka Isusa Krista - premda bilježi djela nekih drugih Jošua ili Isusa - a ne spominje nijedno njegovo transcendentno čudo... Ovaj ulomak i njegov tekst prvi put spominje onaj „vrlo nečasni pisac" biskup Euzebije u svojoj Crkvenoj povijesti u četvrtom stoljeću... *CE [Katolička enciklopedija]* priznaje ... da gore navedeni citat *nisu poznavali Origen i raniji patristički pisci.*[5]

Odvjetnik Wheless i svećenik Taylor slažu se s mnogim drugima, uključujući kršćanske apologete kao što je dr. Lardner, da je Euzebije sam krivotvorio ulomak u

Josipovom djelu. U svakom slučaju, Josipovi su ulomci lažni, što njegov opsežan opus ostavlja bez priče o Isusu Kristu. Govoreći o nepostojanju te priče, Waite pita:

> ... Zašto Josip nije spomenuo Isusa zvanog Krist? ... Točno je da Josip nije bio Isusov suvremenik ako je Isus doista razapet onda kada se uobičajeno smatra da se to dogodilo. Međutim, tijekom Josipove službe u Galileji, zemlju mora da su preplavile priče o razapetom Galilejcu. Nakon čitavog naraštaja i nakon što se Isusova slava proširila i u druge zemlje, je li mogla biti imalo manja u Galileji? Pavao je bio Josipov suvremenik i ako se na priče iz Djela apostolskih možemo imalo osloniti, na svojim je putovanjima morao više od jedanput naići na trag židovskog svećenika i suca.[6]

Josip, dakle, o temi Krista i kršćanstva šuti.

Plinije Mlađi (oko 62.-113. n.e.)

Jedan od žalosno malobrojnih „spomena" koje kršćani drže dokazima za Isusovo postojanje je i pismo Trajanu koje je navodno napisao rimski povjesničar Plinije Mladi. Međutim, u tom je pismu samo jedna relevantna riječ - „kršćani" - a dokazano je i da je ona patvorena, što se sumnja i za „dokument" u cjelini. Na temelju Plinijevog izvještaja o Esenima, ako je pismo izvorno, ukazano je na mogućnost da su originalno upotrijebljenu riječ „Eseni" u jednoj od mnogih „revizija" djela starih vlasti kršćanski krivotvoritelji kasnije promijenili u „kršćani".

Tacit (oko 55.-120. n.e.)

Kao i Plinije, ni povjesničar Tacit nije živio za vrijeme navodnog Isusovog života, već je rođen dva desetljeća nakon navodne smrti „Spasitelja", tako da čak i da se u njegovom djelu spominju Krist ili njegovi sljedbenici, oni bi bili iz druge ruke i mnogo vremena poslije navodnih događaja. To je, međutim, nebitno jer je, kao što je već spomenuto, ulomak u Tacitovom djelu koji navodno govori o Neronovom progonu kršćana također interpolacija i krivotvorina. Gorljivi branitelj vjere Euzebije nigdje ne spominje ulomak iz Tacita, baš kao ni nitko drugi prije 15. stoljeća nove ere. Kao što kaže Taylor:

> Ovaj ulomak, koji bi bolje od svih u Tacitovom opisu poslužio kršćanskom citiranju ili bilo kojem poganskom piscu, ne citira nijedan kršćanski otac... Ne citira ga Tertulijan iako je on iščitao i često citira Tacitova djela... Nigdje na svijetu nema mu ni traga sve do 15. stoljeća.[7]

Svetonije (oko 69.-140. n.e.)

Branitelji kršćanstva kao dokaz za svog bogočovjeka vole ponuditi i malen, i možda interpoliran, odlomak iz djela rimskog povjesničara Svetonija u kojem se spominje netko pod imenom „Chrestus" ili „Chrestos" u Rimu. Naravno, Krist navodno nikada nije bio u Rimu, tako da se ovaj odlomak ne može odnositi na njega. Uz to, dok su neki špekulirali da je postojao Rimljanin tog imena u to doba, titulu „Chrestus" ili „Chrestos", u značenju „dobar" i „koristan", često su, medu ostalima, nosili oslobođeni robovi, uključujući i razne bogove.

O tim „povijesnim referencama" Taylor kaže: „Čak i da su autentične i da potječu iz ranijih izvora, ne bi nas odvele ranije od razdoblja u kojem se oblikovala evanđeoska legenda i mogle bi posvjedočiti samo o legendi o Isusu, ali ne i njegovoj povijesnosti." U svakom slučaju, ove rijetke i kratke „reference" o čovjeku koji je navodno uzdrmao svijet teško mogu poslužiti kao dokaz za njegovo postojanje i apsurdno je da se navodni historicitet kršćanske religije zasniva na njima.

U vrijeme navodne pojave Krista doista je bilo na desetke relativno pouzdanih povjesničara koji svoju perspektivu uglavnom nisu bojali s previše mitologije, kulturoloških predrasuda i slijepe vjerske privrženosti; gdje su njihova svjedočanstva o tim zadivljujućim događajima zabilježenima u evanđeljima? Kao što govori Mead: „Povjesničara koji istražuje početke kršćanstva uvijek i bez iznimke zapanji to što nijedan poganski pisac iz prvog stoljeća nove ere nijednom riječju ne piše o onome što bi se na bilo koji način moglo odnositi na čudesnu priču koju ispisuje autor evanđelja. Postojanje Isusa Krista čini se nepoznatim."[8] Šutnja ovih povjesničara u stvari glasno svjedoči protiv historicista.

Talmudske ili židovske reference

Mogli bismo pomisliti da će spominjanja „historijskog" Isusa biti barem u židovskim tekstovima koji su bili poznati po bilježenju događaja. To, međutim, nije tako usprkos svim onim mahnitim upozoravanjima na spominjanje „Isusa ben Pandire", koji je navodno živio u prvom stoljeću prije nove ere, ili drugih „Isusa" koji se spominju u židovskoj literaturi. Te osobe se nažalost ne uklapaju niti u priču, niti u navodni vremenski okvir Isusa iz evanđelja, koliko god se izmišljale činjenice i brojke.

Priča o Isus ben Pandiri, na primjer, kaže da je stoljeće prije kršćanske ere „čarobnjak" imenom „Isus" izašao iz Egipta i usmrćen kamenovanjem ili vješanjem. Međutim, ritualna ili sudska smaknuća ove vrste bila su uobičajena, kao i ime „Isus" i čarobnjaci koji hrle iz Egipta. U ovoj priči, uz druge propuste, nema ni jednog spo-

mena Rimljana. Čak i ako je ben Pandira bio stvaran, u Novom zavjetu se zasigurno ne priča njegova priča.

Massey objašnjava probleme u teoriji o ben Pandiri:

> Općenito se priznavalo da je postojanje Jehošue, sina Pandirinog ... kojeg priznaje Talmud, dokaz za to što Isus Krist postoji kao povijesna osoba u evanđeljima. Temeljitije istraživanje podataka, međutim, otkriva da je ta teorija potpuno neodrživa... Jehošua ben Pandira je morao biti rođen znatno prije 102. godine prije nove ere... Židovski pisci u cjelini poriču identitet talmudskog Jehošue i evanđeoskog Isusa... Židovi ne poznaju Isusa kao Krista iz evanđelja...[9]

O priči o Pandiri/Panderi Larson govori: „Kroz cijeli Srednji vijek provlačila se legenda o Panderi i Ješui *koju većina učenjaka smatra židovskom izmišljotinom*,"[10] Ta židovska fikcija možda je stvorena da se kapitulira kršćanskim vlastima koje su progonile „nevjernike". Stoga tu priču nalazimo u Talmudu koji je napisan nakon što je mit o Kristu već postojao.

Da citiramo Wellsa:

> Klausnerovo detaljno istraživanje relevantne građe u Talmudu dovelo ga je do zaključka da se najranija spominjanja Isusa u rabinskoj literaturi ne pojavljuju prije otprilike početka drugog stoljeća... Ako je postojao Isus kao povijesna osoba sa životnim putem kakav mu se pripisuje u evanđeljima, nepostojanje ranijih referenci postaje vrlo teško objašnjivo. Kad ga rabini počinju spominjati toliko su neodređeni u svojoj kronologiji da se razlikuju i do 200 godina u datumima s kojima ga dovode u vezu... Iz ovoga je jasno da im nikada nije palo na pamet provjeravati je li on ikad postojao, nego su zdravo za gotovo uzeli da je njegovo ime ime stvarne osobe... Pogledajmo, međutim, što nam suvremena židovska znanost, čiji su predstavnici i Sandmel i Goldstein, ima za reći o povijesnosti Isusa. Sandmel kaže da i ono što o njemu znamo „dolazi samo iz Novog zavjeta jer je u židovskoj i poganskoj literaturi svoga vremena ostao nepoznat" i da odlomci o njemu u staroj rabinskoj literaturi odražavaju novozavjetnu građu i ne nude podatke koji su neovisni o kršćanskoj tradiciji. Da je Talmud bezvrijedan kao izvor pouzdanih informacija o Isusu priznaje većina kršćanskih učenjaka."

Druge talmudske reference o Isusu, koje se kriju pod imenom „Balaam", derogatorne su osude napisane stoljećima nakon njegove navodne pojave, služeći tako kao komentari tradicije, a ne svjedočanstva o bilo kakvoj „povijesti".

Wells dalje kaže:

> Sada kada je na toliko toga u Novom zavjetu bačena sumnja, postoji prirodna sklonost da se uvećava važnost nekršćanske građe koja to navodno potkrjepljuje - premda su i prijašnji i sadašnji

kršćanski učenjaci priznali da o problemu Isusove povijesnosti nema poganskih ili židovskih dokaza koji vrijede...[12]

Da ponovimo: „Krivotvorene knjižice Novog zavjeta i glupavi spisi otaca jedini su „dokazi" koje imamo za navodne činjenice i doktrine naše najsvetije Vjere", kao što, navodi Wheless, potvrđuje i sama *Katolička enciklopedija,* [13]

Kaže se: „izuzetne tvrdnje zahtijevaju i izuzetne dokaze". Međutim, nikakvi dokazi za povijesnost Isusa nisu nikada postojali, niti se naziru na vidiku.

[1] Euzebije, 30.
[2] Jackson, 186.
[3] Wheiess, FC.
[4] Mangasarian.
[5] Wheless, FC, 115-6.
[6] Waite, 506-7.
[7] Taylor, 395-6.
[8] Mead, DJL, 48.
[9] Massey, HJMC, 186-197.
[10] Larson, 281.
[11] Wells, DJE, 12.
[12] Wells, DJE, 207.
[13] Wheless, FC, 125.

5

U biti nema nikakvih tekstualnih dokaza o postojanju Isusa Krista, izuzev krivotvorenih biblijskih knjiga i poslanica. U našoj ćemo potrazi sada proučiti što su zagovaratelji i protivnici kršćanske religije tvrdili početkom drugog stoljeća, tijekom kojega je „nova vjera" zapravo i započela. Nažalost, malo je stvarnih djela većine protivnika preživjelo jer su ih kršćanski urotnici stoljećima bijesno cenzurirali. Međutim, u svojim su pobijanjima sami kršćani sačuvali osnovna stajališta svojih protivnika, od kojih je najvažnije ono da je cijela priča izmišljena. Po vlastitim priznanjima, rani su kršćani neprekidno bili na udaru kritike uglednih učenjaka, koje su kršćani isprva grubo napadali i poricali, a kasnije na tisuće njih i ubili. Međutim, nisu samo disidenti i pogani shvaćali istinu jer su i sami kršćani kontinuirano otkrivali da znaju da priča o Isusu Kristu i njegova religija nisu izvorne nego da se temelje na starijim mitovima i ideologijama iz cijelog tada poznatog svijeta.

Na primjer, istaknuti doktor Crkve Augustin spremno je priznao da je kršćanstvo samo ponovno iznošenje nečega što je već postojalo daleko prije kršćanske ere:

> Ono što poznajemo kao kršćansku religiju postojalo je i medu našim starima, oduvijek je postojalo; od početka čovječanstva do vremena kad se tijelom pojavio Krist i kada se prava religija, koja je već postojala, počela nazivati kršćanstvom.[1]

Suočen s kritikama da je kršćanstvo izmišljeno, Euzebije je pokušao pokazati da nije „novo i neobično", tvrdeći da se temelji na starijim idejama. On govori:

> ... premda smo mi mladi i ovo bez sumnje novo ime *kršćani* tek je nedavno postalo poznato medu narodima, naš život i ponašanje, kao i naša vjerska načela nismo nedavno osmislili mi, već potječu od gotovo samih čovjekovih početaka i zasnivaju se na prirodnim konceptima onih koje je Bog volio u dalekoj prošlosti...

Euzebije je tako priznao ne samo da je kršćanstvo izgrađeno na ranijim ideologijama nego i da je ime „kršćani" još uvijek bilo „bez sumnje novo" u njegovo doba, 300 godina nakon navodnog početka kršćanske ere, usprkos novozavjetnim pričama da se evanđelje „propovijedalo svim narodima" i da je tijekom prvog stoljeća nikla golema crkvena mreža.

O tim priznanjima Crkve Doane kaže:

> U apologiji upućenoj caru Marku Antoniju 170. godine Meliton (sardski kršćanski biskup) traži carev patronat nad onim što se *sada* zove kršćanska religija, koju on zove *„naša filozofija",* „zbog njezine *velike starosti,* a koja je *uvezena* iz zemalja izvan granica Rimskog Carstva, s područja njegovog prethodnika Augusta, koji je njezin *uvoz* smatrao znakom dobre sreće za svoju vlast". Ovo je apsolutni dokaz da kršćanstvo nije poteklo iz Judeje, koja je bila rimska provincija, nego daje ono bilo egzotična orijentalna bajka uvezena iz Indije...[2]

Kad je ova egzotična orijentalna bajka pustila korijenje, smještena je u Judeju, zasnovana na starozavjetnim pričama, kao što dokazuje Tertulijan u svom djelu *Protiv Prakseja,* u kojem navodi sljedeći smiješni argument kad se suočava sa sličnostima između Krista i niza starozavjetnih osoba, kao što su Jošua ili *Isus,* kao što mu ime glasi na grčkom:

> Rane manifestacije Sina Božjega, zabilježene u Starom zavjetu; probe za Njegovu kasniju inkarnaciju... On je tako stalno učio, a Bog koji na Zemlji govori s ljudima nije bio ništa drugo nego Riječ koja je tijelom postala. On je tako učio (vježbao) da nam utre put vjere i da možemo spremnije vjerovati da je Sin Božji sišao u svijet ako znamo da je nešto slično učinjeno i u prošlosti.

Više je nego neobično da bi „sveznajući" Bog trebao učiti kako biti čovjek; posebice sami ljudi ne dobivaju takvu priliku „vježbati". U stvarnosti ovaj Tertulijanov jadan „izgovor" zvuči više kao da Bog nastupa u *drami* (i da Tertulijanu nisu sve na broju).

U svojoj Prvoj apologiji kršćanski otac Justin Mučenik (oko 100. - 165. n.e.) priznaje sličnosti između starijih poganskih bogova i religija te kršćanstva kad, suočen s ismijavanjem, pokušava dokazati da kršćanstvo nije ništa smješnije od ranijih mitova:

> ANALOGIJE S POVIJEŠĆU KRISTOVOM. I kad kažemo da je Riječ - Božji prvorođenac - nastala bez spajanja spolova i da je On - Isus Krist, naš Učitelj - razapet i umro, pa ponovno uskrsnuo i uzašao na nebesa ne govorimo ništa drugo od onoga što se vjeruje za Jupiterove sinove. Jer vi znate koliko su sinova vaši cijenjeni pisci pripisali Jupiteru: Merkura, tumača i učitelja; Asklepija kojeg

je, premda je bio sjajan liječnik, pogodila i ubila munja te je tako uzašao na nebo, Bakha, koji je živ rastrgan i Herkula, koji se predao vatri da izbjegne svoje muke; i Ledine sinove Dioskure; i Perzeja, sina Danajinog; i Belerofona koji je, premda je nikao iz svijeta smrtnika, uzašao na nebo na konju Pegazu. Što tek reći o Arijadni i onima koji su poput nje postavljeni među zvijezde? Ili o carevima koji umiru među vama, a vi ih smatrate vrijednima deifikacije i u njihovu čast nalazite nekoga tko se kune da je vidio gorućeg Cezara kako se uzdiže na nebo sa svoje posmrtne lomače?

U svojoj beskonačnoj apologiji Justin ponavlja sličnosti između svoga bogočovjeka i bogova iz drugih kultura:

Što se tiče opovrgavanja da je naš Isus razapet, reći ću da je muka bila svojstvena svim prethodno spomenutim Jupiterovim sinovima... Kažemo li da ga je rodila djevica, to isto možemo reći i za vašega Perzeja. Govorimo li o njegovom liječenju hromih, oduzetih i bogalja od rođenja, nije to ništa više nego što ćete vi reći o svom Asklepiju.[3]

Baveći se ovim usporedbama između kršćanstva i prethodnog mu poganstva Mučenik je, međutim, mračno ustvrdio:

Kad je do Đavoljih ušiju došla vijest da su proroci pretkazali dolazak Krista, Sina Božjeg, on je natjerao poganske pjesnike da stvore veliki broj onih koji će se zvati Jupiterovim sinovima. Đavao je upleo svoje prste u ovo kako bi ljudi zamišljali da je *prava* Kristova povijest istog karaktera kao i čudnovate priče koje se prepričavaju o sinovima Jupiterovim.[4]

U svom *Dijalogu sa Židovom Trifonom* Mučenik ponovno priznaje ranije postojanje kršćanske priče i koristi svoju standardnu iracionalnu apologiju u svoju korist, tj. „Davao je stigao prvi":

Znaj, Trifone, da su moje znanje iz Pisama i moju vjeru u Pisma učvrstile one prijevare koje je onaj što se naziva đavlom dao ispričati među Grcima; kao što su neke skovali Magi u Egiptu, a druge lažni proroci iz Ilijinog doba. Jer kad kažu da je Bakho, sin Jupiterov, rođen iz odnosa Jupitera i Semele i da je on otkrio vino, kad kažu da je nakon što je rastrgan na komade umro i ponovno ustao te uzašao na nebo; i kad u njegove misterije uvode vino, ne bih li trebao primijetiti da đavao oponaša proročanstvo koje je dao patrijarh Jakov, a zabilježio Mojsije? I kad kažu da je Herkul bio snažan, proputovao cijeli svijet i da je rođen od Zeusa i Alkmene te uzašao na nebo nakon smrti, ne bih li trebao primijetiti da se Pismo koje govori o Kristu koji je „snažan kao div i vodi svoje ljude" oponaša na isti način? I kad đavao govori o Asklepiju koji je oživljavao mrtve i liječio sve bolesti, ne bih li mogao reći da time isto oponaša proročanstva o Kristu?... I kad čujem, Trifone, da je Perzej začet od djevice, shvatim daje i ta priča plod ove lažljive zmije.

Ovakav „đavao je to učinio" odgovor postao je *de rigeur* protiv stalne i racionalne kritike. Kao što kaže Doane:

> Tertulijan i sv. Justin objašnjavaju sve podudarnosti koje postoje između kršćanstva i poganstva tvrdeći „davno prije nego što je bilo kršćana đavao je zadovoljno uredio da njihove misterije i obrede kopiraju njegovi štovatelji".[5]

Kršćanski autor Laktancije (240.-330.) u svojim nastojanjima da potvrdi cara Konstantina u novoj vjeri i preobrati „pogansku" elitu također se naveliko pozivao na poganske priče kao dokaz da kršćanstvo nije apsurdno, nego jednako smisleno kao što su bile i one, premda je on naravno odbacio ove ranije verzije kao đavolje djelo. Kao što Wheless kaže: „Jednom riječju, temelji i dokazi kršćanstva leže u poganskim mitovima."[6]

Drugi su kršćani bili izravniji u svojim priznanjima prirode i svrhe kršćanske priče, ne praveći se da vjeruju u više sfere duhovnosti, već pokazujući praktičnije razloge za fanatičnu vjernost svojim nevjerojatnim doktrinama. Na primjer, papa Leon X., upućen u istinu zbog svog visokog položaja, zanimljivo je izjavio: „Kakav nam je samo profit donijela ta ***bajka*** o Kristu!" Kao što kaže Wheless: „Dokazi za moju optužnicu čudesno su jednostavni."

Gnostici

Premda su kršćanski zavjernici bili vrlo temeljiti u svojem zločinačkom uništavanju dokaza, posebice starih tekstova, tako da je mnogo nezamjenjivog znanja izgubljeno, iz onog što je ostalo možemo vidjeti da učenjaci iz drugih škola i sekti nikada nisu odustali od historicizacije vrlo drevnog mitološkog bića. Ova je skupina kritičara uključivala i mnoge gnostike koji su se snažno protivili kršćanskoj karnalizaciji i judaizaciji svojih alegorijskih tekstova i likova.

Stvoren je dojam da su filozofija i religija gnosticizma započele tek tijekojn kršćanske ere i da je ova prva bila iskrivljenje potonje. Međutim, gnosticizam je daleko stariji od kršćanstva i proteže se tisućama godina u prošlost. Termin *gnosticizam* zapravo dolazi od grčke riječi *gnosis* što znači *znanje,* a *gnostik* jednostavno znači *„onaj koji zna"* i ne označava sljedbenika neke određene doktrine. Od davnine se one koji su razumjeli „misterije" smatralo „čuvarima gnoze". Grčki filozofi Pitagora i Platon bili su „gnostici", kao i povjesničar Filon, čija su djela utjecala na autora Ivanovog evanđelja.

Tijekom ranih stoljeća kršćanske ere „gnosticizam" je ipak postao u većoj mjeri monolitski pokret jer su određene skupine i pojedinci počeli amalgamirati mnoge re-

ligije, sekte, kultove, misterijske škole i ideologije koje su preplavljivale Rimsko Carstvo i šire, od Engleske do Egipta, Indije i Kine. Ovaj posljednji prodor gnosticizma dogodio se u Siriji, dakle, vidi čuda, u istom onom narodu u kojem su kršćani prvi pUt nazvani tim imenom, u Antiohiji. Massey o ovim događajima kaže:

> U Knjizi zakona kaže nam se da je ime *Christian i* prvi put nadjenuto u Antiohiji. Međutim, 200. g.n.e. u Antiohiji, navodnom rodnom mjestu kršćanskog imena, nije bio poznat nikakav kanonski Novi zavjet. Nije bilo nikakvog posebnog razloga zašto bi se „učenici" u Antiohiji prozvali kršćanima, osim što je to bio velik centar gnostičkih kršćana, koje se prije povezivalo s učenjem i djelima maga Šimuna iz Samarije.[7]

Ovi antiohijski gnostički kršćani bili su sljedbenici „Maga Šimuna", kojeg su napadali kao „herezijarha", tj. začetnika svih kršćanskih hereza. Čini se da je taj Mag Šimun, međutim, bio mitski lik izveden iz dva mistička bića, a to su Saman i Maga, koje su Sirijci štovali prije kršćanske ere. Ova bi se religija mogla nazvati siro-samaritanskim gnostičkim kršćanstvom. Siro-judeo-gnosticizam, s druge strane, izvorno je bio židovska hereza, koja je započela s mandaizmom, izrazito astrološkom ideologijom koja datira iz četvrtog stoljeća prije nove ere, koja je pokušavala spojiti judaizam i zoroastrijanizam i izvršila jak utjecaj na kršćanstvo. Gnostički je sustav mišljenja tako bio vrlo razgranat - nije bio uniforman, bio je obilježen raznim kulturama i mjestima u kojima se pojavio, a takav je razvoj stvorio konkurenciju. Pagles kaže: „Ti takozvani gnostici nisu dijelili istu ideologiju i pripadali jednoj određenoj skupini; čak ni nisu svi bili kršćani."[8]1 doista, različiti gnostički „kršćanski" tekstovi iz Chenoboskona pronađeni su u nekršćanskim, poganskim grobnicama,[9] tako da u starom svijetu nalazimo sirijski ili samaritanski gnosticizam, židovski gnosticizam, kršćanski gnosticizam i poganski gnosticizam.

Međutim, kao što je navedeno, gnosticizam je bio eklektičan i okupljao gotovo sve religijske i kultne ideologije tog vremena, čineći kombinaciju „filozofija Platona, Filona, Aveste i Kabale, misterija Samotrake, Eleusine i orfizma". [10] Budizam i ozirijanizam također su izvršili bitan utjecaj. Gnostički su tekstovi bili multinacionalni i koristili termine iz hebrejskog, perzijskog, grčkog, sirijskog/aramejskog, sanskrtskog i egipatskog jezika.

Premda se sada čini da postoji jasna razlika između gnostika i kršćana, na početku takve razlike nije bilo i gnosticizam je ustvari bio protokršćanstvo. Razlika nije bila osobito velika ni u trećem stoljeću kad je neoplatonski filozof i oštar kritičar kršćanstva Porfirije napadao „gnostike", koje je smatrao kršćanima, baš kao i Plotin (205.-270.), a obojica su optuživala kršćane/gnostike da izmišljaju svoje tekstove. Pagels opisuje nejasnu razliku između „gnostika" i „kršćana":

... jedan uvaženi crkveni otac, Klement iz Aleksandrije,... pišući u Egiptu oko 180. godine predstavlja se ortodoksnim iako dobro poznaje pripadnike gnostičkih skupina i njihove spise, neki čak navode da je i sam bio gnostički inicijat.[11]

Biskup Irenej ustvari je bio gnostik i imao zodijak na podu svoje crkve u Lyonu.[12] Veliki „kršćanski" svetac Augustin izvorno je bio mandejac, tj. gnostik, sve do nakon Nicejskog koncila kad se preobratio, tj. kad mu je obećano istaknuto mjesto u novoosnovanoj Katoličkoj crkvi, pa je onda udario s kritikom protiv svoje bivše sekte.

O ovom miješanju kršćana i gnostika Waite kaže: „Većina kršćanskih pisaca iz drugog stoljeća koji su došli odmah nakon apostolskih otaca zagovarala je doktrine koje su se kasnije smatrale heretičnima."[13] Pa ipak, ortodoksni kršćani za svoju korist koristili su koju god su doktrinu mogli, uzdižući te iste „heretike", uključujući Origena (oko 185.-254.) i Tertulijana kao osnivače.

Mnogi su „kršćanski" koncepti zapravo gnostički, kao na primjer preziranje tjelesnoga i stvari općenito. Gnostičko-kršćanska ideologija u stvarnosti je zlim smatrala i materijalno i boga materijalnoga svijeta „Demiurga", zvanog također i „bog ovog svijeta" ili „princ ovog svijeta", kao i „Ialdabaoth" ili ljubomorni bog. Gnosticizam samog Isusa otkriva se u Ivanu 7:7: „Vas svijet ne može mrziti, ali mene mrzi jer svjedočim da je ono što čini zlo." Pavlovo gnostičko razmišljanje izlazi na vidjelo kad otkriva svoje gnušanje nad tjelesnim i u Drugoj poslanici Korinćanima 4:4, na primjer, gdje gnostički govori daje „bog ovoga svijeta" zao. U ovom odlomku apostol također otkriva da se u pisma zadiralo i daje naslutiti čak i da su on i njegovi ljudi sami u nekim slučajevima krivi za „potajne postupke" koji, kako se čini, uključuju i ono sakaćenje tekstova kojeg su se kasnije odricali:

Odričemo se sramotnih tajni; odbijamo podmuklost i iskrivljavanje riječi Božje... Čak i ako je naše evanđelje pokriveno, u onima je pokriveno koji ginu. U njima *bog ovoga svijeta* oslijepi mišljenje nevjernika da im ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Kristove...

0 takvom mišljenju Massey daje sljedeći komentar:

Govoreći sa svog gnostičkog gledišta, Pavao je historijskim kršćanima koji su bili sljedbenici Ivana 1 Petra objavio da im je Bog poslao zabludu i da bi trebali vjerovati u laž jer su se odrekli istine prema njegovom duhovnom evanđelju![14]

Pavao nije samo nudio „pokriveno" ili „duhovno" evanđelje, on je bio klasični gnostik kojeg su ustvari i zvali „Apostolom gnostika" jer nije priznavao Krista kao povijesnu osobu. Massey o tome dalje govori:

> ... Pavao je bio protiv karnalizacije Krista i svim se silama borio protiv Sarkolatera [karnalizatora]... Ako su karnalizatori izmijenili Pavlova djela, to će biti razlog zašto u njegovim Poslanicama ponekad čujemo dva glasa i što se čini da mu je doktrina *dvolična*... Nakon njegove smrti Pavlova su djela ostala kod neprijatelja - izmijenili su ih, reindoktrinirali i pretvorili u svoju verziju njegovi stari protivnici koji su propovijedali evanđelje o karnaliziranom Kristu.[15]

Pavlov gnostički Krist vidi se i u Poslanici Galaćanima 3:27-8: „Jer koliko vas se god u Kristu krstiste, Krista obukoste. Nema tu više ni Židova ni Grka, nema više ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muškoga roda ni ženskoga, jer svi ste vi jedno u Kristu Isusu." O ovom konceptu Massey kaže:

> Gnostički Krist bio je mistička figura nastavljena iz mitologije da bi prikazala duhovnu stvarnost unutarnjeg života. Stoga je Krist u toj ljudskoj fazi mogao biti i žena i muškarac; kako bi postao povijesnim, ili da ga se takvim učini, osim zamjenom mitskog utjelovljenja za hermafrodita! [16]

Naglasak gnostika na postizanje gnoze ili „kraljevstva Božjeg iznutra" koncept je koji je ušao i u kršćansku religiju i Bibliju, ali ga se ignorira u korist „agnoze" tj. neznanja i „pistisa" tj. slijepe vjere.

Činjenica je da je gnosticizam postojao prvi i da je naposljetku promijenjen u ortodoksno kršćanstvo oko 220. n.e.. Kako je vrijeme prolazilo, kršćani koji su zagovarali karnalizaciju udaljili su se od sebe i svojih gnostičkih korijena prepisujući tekstove u vlastitu korist. Jackson kaže: „Primjećuje se da, generalno govoreći, ranije Poslanice pokazuju znakove gnostičkog utjecaja, dok one kasnije pokazuju znakove antignostičke pristranosti."[17]

Gnostici su zauzvrat ortodoksne kršćane uspoređivali s „mutavim životinjama" i tvrdili da su ortodoksi, a ne gnostici, ti koji su bogohulnici jer ortodoksija ne zna „tko je Krist".[18] Kao što govori Pagels, „gnostički su se kršćani... obrušili na ortodoksne jer su po njima napravili pogrešku što su Sveto pismo, posebice Knjigu Postanka, pročitali doslovno, promašivši tako njegovo „dublje značenje".[19] Ustvari, kao što kaže Massey:

> Historijsko kršćanstvo započelo je izvrtanjem gnostičkih i ezoteričkih učenja i eksternalizacijom mitske alegorije u osobnu povijest čovjeka.[20]

Kao što je rečeno, mnogi su gnostici bili gorljivi protivnici materijalnoga, tako da kada su se pojavili historicisti i započeli s tvrdnjama da je kršćanski spasitelj uistinu „tijelom stigao", gnostici su s jednakim žarom tvrdili da *njihov* Krist nikada ne bi mogao poprimiti ljudski oblik. To su ustvari bili kršćanski „heretici" koje Taylor spominje kao „prvi razred ispovjednih kršćana".

Osporavanje Kristovog „dolaska u tijelu" nazivalo se *docetizam* - termin koji je urotnicima služio da uljepšaju svoju nevjeru u inkarnaciju govoreći da to znači da je Krist postojao, ali da se nikada nije materijalno utjelovio, a ne da odbace evanđeosku priču. I dok su se kasniji gnostičari možda i držali ovog mišljenja, pioniri nisu, a isto tako nisu ni pogani, koji su bili izravniji u svojem viđenju povijesnosti Krista. O docetizmu Massey kaže:

> Dqcetističke sekte, na primjer, navodno su smatrale da su se izvještaji evanđeoske priče uistinu i dogodili, ali u fantazmagoriji nestvarnosti. Ovo je, međutim, samo lažni način prikazivanja stajališta onih koji su poricali da se Isus mogao inkarnirati i postati čovjekom da bi bio mučen i umro na križu. Kršćani koji govore o vjerovanjima gnostika, docetista i drugih uvijek *pretpostave stvarnu povijest i onda pokušavaju objasniti ne-ljudsko tumačenje kao heretičko poricanje navodnih činjenica.* Docetističko tumačenje je, međutim, bilo prvo, pretpovijesno...[21]

U djelu *Protiv hereza* Irenej govori o sljedbenicima gnostičkog kršćanina Valentina (2. st.) koji je prethodio Ireneju i koji je bio toliko ortodoksan da je zamalo izabran za biskupa:

> Jer prema njima, Riječ nije izvorno tijelom postala. Jer oni drže da je Spasitelj poprimio tijelo životinje, stvoreno u skladu s posebnom voljom neizrecive providnosti da bi postalo vidljivo i opipljivo... Istovremeno oni poriču da je On poprimio išta materijalno [u Svoju prirodu] jer materija ne može donijeti spasenje.

Irenej se dalje žali na docetiste i prijeti im, priznajući pritom da su sljedbenici Učiteljevi, tj. kršćani:

> On će suditi i onima koji Krista opisuju samo kao čovjeka. Kako mogu zamišljati da vode pravu raspravu ako im je Učitelj bio tek imaginarno biće? Kako od Njega mogu primiti išta postojano ako je On bio tek zamišljeno biće, a ne stvarnost? I kako ti ljudi mogu biti spašeni ako se On, u koga tvrde da vjeruju, objavio samo kao imaginarno biće?

Uz poricanje da je Krist tijelom došao, rani su sljedbenici bili izuzetno zbunjeni oko pitanja „povijesti" svog spasitelja, opisujući njegovu smrt, na primjer, na desetke različitih načina, iako bi takvi izuzetni događaji trebali biti urezani u pamćenje. Irenej govori o drugim gnostičko-kršćanskim „herezama", počevši sa samaritanskim vjerovanjem da nije Krist bio taj koji je umro na križu, već „Šimun", što je vrlo neobično ako je Isusova „povijest" utemeljena na činjenicama i naširoko poznata sve od doba njegove navodne pojave.

U svojoj oštroj kritici gnostika Valentina, Marciona, Bazilida i Saturnina Irenej ukratko ponavlja njihova različita vjerovanja i doktrine:

> Prema Marcionu, međutim, i onima sličnim njemu, niti je On stvorio svijet, niti je došao Svojim vlastitim stvarima, nego onima od drugoga. Prema nekim gnosticima, isto tako, ovaj su svijet stvorili anđeli, a ne Riječ Božja. Međutim, prema Valentinovim sljedbenicima, svijet nije stvorio On, nego Demiurg... Jer kažu da je on, Gospodin i Stvoritelj plana stvaranja, od kojeg je stvoren ovaj svijet, rođen od Majke; dok Evanđelje jasno tvrdi da su sve stvari nastale Riječju, koja je u početku bila s Bogom, a ta je riječ, kaže on, „tijelom postala i prebivala među nama". Prema ovima, međutim, niti je riječ postala tijelo, niti Krist, niti Spasitelj (Soter)... Oni drže da Riječ i Krist nikada nisu došli na ovaj svijet; da Spasitelj, također, nikad nije inkarniran i da nikad nije patio, nego da je sišao poput golubice na dispenzacijskoga Isusa; i da je odmah po objavi nepoznatog Oca On ponovno uzašao u Pleromu... Međutim, *nitko od heretika nije držao daje Riječ Božja tijelom postala.*

Druge sekte, kao na primjer sljedbenici Apelovi, smatrali su da je Kristovo tijelo bilo sačinjeno od „zvjezdanih stvari", a ebioniti su tvrdili da je Krist bio „neka vrsta Salomona" ili „neka vrsta Jone", što su, kao što ćemo vidjeti, prikladni opisi. Gnostici očito nisu bili jedinstveni u svojim vjerovanjima i doktrinama, usprkos svojim nastojanjima da ih harmoniziraju, uglavnom zato što je gnosticizam poticao kreativnost i slobodu izražavanja. Najviše je od tih hereza, naravno, uznemirivalo poricanje Kristove povijesnosti.

U svom djelu *Dvanaest poglavlja o vjeri* Grgur Taumaturg (205.-265.), predvodnik aleksandrijske škole, napisao je:

> Tko god kaže da tijelo Kristovo nije stvoreno i odbija priznati da je On, nestvorena Riječ (Bog) Božja, uzeo tijelo stvorenog čovjeka i inkarnirao se, kako je i napisano, neka ga se izopći.

Kao Poglavlje I, ova je tema očito bila od najveće važnosti i još jednom pokazuje da su oce neprestano optuživali za prijevare u prikazivanju Isusa kao povijesne osobe.

Doresse ukazuje na najveću „herezu" gnostika, iako je on tumači kao daje povijest na prvom mjestu:

> Prvo se baca snop svjetla na neobičnu figuru gnostičkog Isusa... Za njih je njegovo utjelovljenje bilo fiktivno, kao i njegovo raspeće.[22]

Drugim riječima, oni su poricali da je Isus ikada i postojao. Ustvari, najraniji gnostički kršćani nisu čak ni bili svjesni što mu se pripisuje, a druge je, kako je na-

vedeno, taj koncept revoltirao. O jednoj od najraširenijih i najutjecajnijih gnostičko-kršćanskih sekti, manihejstvu, Doane kaže:

> Manihejski kršćanski biskup Faust kaže sljedeće:
> Pitate me prihvaćam li evanđelje. Bez sumnje - da! Onda također priznajete da je Isus rođen? Ne, jer ako vjerujem u evanđelje, to ne znači odmah da bih zato trebao vjerovati da se rodio Krist. Mislite li da ga je rodila Djevica Marija? Mani je rekao: „Ne bih nikada mogao priznati tog Našeg Gospodina Isusa Krista [nastalog sablažnjivim rođenjem od žene]."[23]

Faustovo evanđelje po svom je konceptu, čini se, bilo jednako Pavlovom „duhovnom evanđelju" i Marcionovom nehistoricističkom Gospodinovom evanđelju. Kao i Marcion, tako i Faust u izuzetnoj mjeri izražava gnostičku nesklonost „tjelesnome" i „materijalnome", tj. mizoginiju ili prijezir prema ženama, što je bilo logično jer je riječ „materija" s korijenom *mater,* kao i u riječi „materijalno", bila i riječ za „majku", a materija se smatrala ženskim rodom. Potpuno razdvajanje duha i materije koje nalazimo u kršćanskoj religiji svoje korijene tako ima u gnosticizmu, kao i seksizam. Druge su gnostičke sekte, ipak, bile uravnoteženije i govorile su o ženskom aspektu božanskog.

Graves sažima stajališta manihejaca:

> Jedna od najranijih i najučenijih sekti", kaže pisac, „bili su manihejci koji su poricali da je Isus Krist od krvi i mesa ikad postojao i vjerovali da je on Bog samo duhom..."[24]

Ovi „heretici" bili su toliko brojni da su urotnici morali krivotvoriti dvije Ivanove poslanice kako bi se protiv njih borili i zaprijetili im: „... svaki duh koji priznaje da je Isus došao tijelom je od Boga, a svaki onaj duh koji ne priznaje Isusa to nije." (1 Iv. 4:2-3) U Drugoj Ivanovoj poslanici, 7, ponovno se kaže: „Jer brojni zavodnici su se razasuli po svijetu, oni koji ne propovijedaju vjeru u dolazak Isusa Krista u tijelu. Eto ga, zavodnika i antikrista!" O ovim Ivanovim odlomcima Higgins kaže:

> Ovakav se govor ne bi mogao koristiti da se istina o postojanju Isusa Krista kao čovjeka nije mogla osporiti ili da je sam apostol mogao podastrijeti bilo kakav dokaz za tu tvrdnju.

Massey komentira:

> Iz Ivanove poslanice vidimo koliko su se smrtno osnivači historijske prijevare bojali gnostičkog spiritualizma. „Mnogi su se zavodnici razasuli po svijetu koji ne propovijedaju vjeru u dolazak Isusa Krista u tijelu." Ove Ivanove riječi izražavaju gnostičko stajalište. Njihov Krist nije tako došao

i nije se mogao karnalizirati. Ti su gnostici po svijetu bili dugo prije nego što su čuli za takvu doktrinu. Kad su čuli, međutim, poricali su je i suprotstavili joj se. To je, kaže Ivan, antikrist.[25]

Ignacije, biskup antiohijski

Očito je bio zadatak antiohijskog biskupa Ignacija (oko 50. - 98./117.) da pisanjem pisama crkvama u Maloj Aziji i Rimu sve one sklone docetizmu uvjeri da je „Krist stvarno i doista živio". O Ignaciju Wheless kaže:

> Njega se puno krivotvorilo; petnaest poslanica nosi njegovo ime, uključujući onu Djevici Mariji i njezin odgovor; dvije apostolu Ivanu, druge pak Filipljanima, Taršanima, Antiohljanima, Efežanima, Magnežanima, Tralcima, Rimljanima, Filadelfljanima, Smirnjanima i Polikarpu, uz krivotvoreni *Martirij*; svećenički su krivotvoritelji bili vrlo aktivni s imenom sv. Ignacija.[26]

Waite kaže: „Danas se smatra da su Ignacijevi jedini izvorni postojeći spisi Curetonove poslanice. One se sastoje od oko dvanaest 8° stranica i napisane su 115. n.e."[27] Nekoliko desetljeća kasnije nekih 100 stranica krivotvoreno je pod njegovim imenom. Curetonove poslanice uključuju tri sirijska teksta: Poslanice Polikarpu, Rimljanima i Efežanima. Druge su poslanice kasne krivotvorine, a one koje su bile "izvorne", ne nužno iz Ignacijeva pera, ali iz ranog drugog stoljeća, interpolirane su nakon početka rimske dominacije krajem tog stoljeća. Stariji elementi odražavaju gnosticizam koji je, kao što je spomenuto, prethodio ortodoksnom i historicizirajućem kršćanstvu i koji je potekao iz Sirije, osobito Antiohije, gdje je Ignacije navodno bio biskup. Na primjer, gnostički nastrojen Ignacije spominje „princa ovog svijeta" koji obmanjuje, kao u Poslanici Efežanima, gdje kaže: „Nikada ne smijete dopustiti da vas pomaže vonjajuća krizma doktrina *princa ovog svijeta..."* „Vonjajuća krizma" o kojoj govori Ignacije je, čini se, misterij lingama (falusa) koji su stoljećima prakticirali u raznim misterijskim školama prije kršćanske ere, uključujući i likove iz Starog zavjeta. Riječju „vonjajuća" Ignacije također očito misli na vrlo ezoteričku krizmu ili pomast koja je rabila sjeme.

Cilj mnogih poslanica koje se pripisuju Ignaciju bio je obračunavati se s onim „bogohulnicima" koji su osporavali da je Gospodin „ikad imao pravo ljudsko tijelo" (Poslanica Smirnjanima) i navesti svoje sljedbenike da vjeruju u Isusovu „povijest". U njegovoj (krivotvorenoj) Poslanici Magnežanima „Ignacije" nagovara svoje sljedbenike da se odupru takvim „herezama":

> ... budite sigurni u rođenje, muku i uskrsnuće koji su se dogodili za vrijeme upravljanja Poncija Pilata jer to je sve uistinu učinila naša nada Isus Krist...

I u pismu Smirnjanima „Ignacije" opet počinje naglašeno protestirajući:

> On je patio, stvarno i uistinu, kao što je stvarno i uistinu ponovno ustao. Njegova Muka nije bila nestvarna iluzija, kao što tvrde neki skeptici koji su sami svi lažni... Što se mene samog tiče, ja znam i vjerujem da je bio u tijelu čovjeka...

U Smirnjanima ponavlja:

> ... naš Gospodin... je uistinu Davidove loze po svom tijelu, ali Sin Božji po svojoj božanskoj volji i moći, rođen od djevice i kršten od Ivana da bi bio krepostan i pravedan, uistinu razapet čavlima za nas za Poncija Pilata i tetrarha Heroda, a mi Njegov plod i plod Njegove blažene muke...

U svojoj Poslanici Tralcima „Ignacije" ponavlja pravila za „stado":

> Zaklopite svoje uši ako vam itko propovijeda, a ne govori o Isusu Kristu. Krist je bio iz loze Davidove. On je bio Marijin sin. Stvarno je i uistinu rođen, jeo je i pio. Uistinu je progonjen u vrijeme Poncija Pilata i stvarno i uistinu razapet... Doista je također ustao iz mrtvih...

U Poslanici Mariji „Ignacije" nastavlja pretjerano protestirati i pokazuje koliko su rasprostranjena bila osporavanja povijesti:

> Izbjegavajte one koje poriču Kristovu muku i Njegovo tjelesno rođenje; *a mnogo je danas takvih* koji pate od te bolesti.

Ignacije dalje okreće Filipljane protiv nevjernika i gnostika, ironično se služeći gnostičkim konceptom da im zaprijeti, te priprema pozornicu za višestoljetne progone svojim klevetanjem Židova:

> Krist je uistinu rođen i umro jer samo je jedan koji je utjelovljen ... jedino Sin koji je takvim postao ne u mašti nego u stvarnosti. Jer „Riječ je tijelom postala"... I Božja Riječ rodila se kao čovjek s tijelom, od Djevice, bez općenja s čovjekom... On je tada uistinu rođen, uistinu odrastao, uistinu jeo i pio, uistinu razapet, umro i ponovno ustao. Oni koji vjeruju u ovo kako se stvarno dogodilo blagoslovljeni su. Oni koji ne vjeruju nisu manje prokleti od onih koji su Gospodina razapeli. Jer *princ ovog svijeta* se raduje kad netko porekne križ jer zna da je priznanje križa njegovo vlastito uništenje... Ti koji se praviš da znaš sve ne znaš tko je uistinu rođen. Ako itko slavi Pesah zajedno sa Židovima, pridružuje se onima koji su ubili Gospodina i Njegove apostole.

U svim svojim protestima Ignacije ne nudi baš nikakav dokaz za svoje tvrdnje i gnusne optužbe osim da je „Isus Gospodin uistinu rođen i razapet...". Ovakva neznanstvenost učestalo se ponavlja u djelima kršćanskih otaca bez trunke opipljivog dokaza. Upravo se na takvom fanatičnom dizanju glasa, a ne na činjeničnim događajima, temelji kršćanstvo.

Razumije se po sebi, da su svi u ranokršćanskom pokretu znali i/ili vjerovali da je Isus postojao „tijelom", autori ignacijanskih poslanica ne bi morali stalno obznanjivati svoje historicističke tvrdnje. O izabranim historicizirajućim elementima kod Ignacija Earl Doherty u *The Jesus Puzzle* kaže:

> Prije Ignacija ne može se naći nijedan spomen Poncija Pilata, Isusova egzekutora. Ignacije također prvi spominje Mariju. Josip, Isusov otac, ne pojavljuje se nigdje. Najraniji spomen Isusa kao bilo kakvog učitelja javlja se u Prvoj Klementovoj poslanici, baš prije Ignacija, čiji se autor i sam čini neobično neupoznatim s Isusovim učenjem. Kako bismo pronašli prve znakove o Isusu kao čudotvorcu moramo ići dalje od Ignacija, sve do Barnabine poslanice.

Usprkos „Ignacijevim" nastojanjima, u Irenejevo vrijeme, oko 170., gnostici su još uvijek bili toliko moćni da se Irenej osjećao primoranim snažno ih pobijati, iako je i sam bio gnostik. U svojim je napadima Irenej bio prisiljen napasti i najutjecajnijeg od svih gnostika - Marciona.

Marcion iz Ponta

Utjecaj kapadokijskog/sirijskog/samaritanskog Marciona na kršćanstvo bio je golem. On je objavio prvi Novi zavjet na kojem je utemeljen i kanon. Iako su ga njegovi protivnici smatrali kršćaninom, Marcion je bio jedan od onih „heretika" koji su žestoko poricali da je Krist došao u tijelu, umro i uskrsnuo. Marcion je bio „protiv materije" i njegov gnostički bog nije bio isti kao siloviti, srditi JHWH iz Staroga zavjeta, knjige koju Marcion nije prihvaćao. Kao i drugi prije i poslije njega, Marcion je vidio zlo u „bogu ovog svijeta" koji se spominje u Pavlovim djelima, a upravo je Pavla Marcion smatrao najistinitijim apostolom.

Kao što je rečeno, jedna „historijska" činjenica iz Marcionovog evanđelja koju su koristili kasniji historicisti bila je: „Petnaeste godine vladavine Tiberija Cezara Isus je došao u galilejski grad Kafarnaum i učio ih na dane sabata." Ovaj „dolazak u Kafarnaum" Marcion nije smatrao povijesnim događajem. On je poricao inkarnaciju, pa su kršćanski historicisti to protumačili kao da to znači da je Marcion tvrdio da je „Gospodin" bio „fantom" ili duhovno biće koje je u to doba doslovno „sišlo s nebesa".

Massey tumači ovaj odlomak u njegovom pravom mitološkom, alegorijskom i gnostičkom kontekstu:

> Tertulijan kaže: „Prema Marcionovu evanđelju, petnaeste godine Tiberijeve vladavine Krist Isus *se udostojio pojaviti s nebesa, zdravi duh."* Prema ovom „velikom antikršćaninu", kaže on dalje, Isus je bio fantom koji se iznenada pojavio u sinagogi u Kafarnaumu u liku odraslog muškarca da bi digao glas protiv zakona i proroka! Sigurno je, međutim, da je Marcionov Gospodin ili Krist u potpunosti nehistorijski. On nema rodoslovlje ili židovsku lozu, nema zemaljsku majku, nema oca, nema svjetovno rodno mjesto ni ljudsko rođenje.[28]

U svom djelu *O tijelu Kristovu* „spin doktor" Tertulijan ponavlja svoje optužbe da je Marcion pročistio Lukino evanđelje, izbacivši iz njega historicizirajuće i judaizirajuće elemente:

> Marcion je, kako bi mogao opovrgnuti i tijelo Kristovo, opovrgnuo i Njegovo rođenje, to jest opovrgnuo Njegovo tijelo kako bi mogao opovrgnuti Njegovo rođenje, i to zato što se, naravno, bojao da su Njegovo rođenje i Njegovo tijelo dva dokaza koja međusobno potvrđuju svoju istinitost jer nema rođenja bez tijela, niti tijela bez rođenja...
>
> On ne podnosi odgađanje jer je iznenada (bez ikakvog proročanskog pretkazanja) doveo Krista na Zemlju s nebesa i kaže: „Dosta je bilo onih vječnih i dosadnih Cezarovih poreza, prepunog svratišta, prljave odjeće za novorođenčad i tvrde slame u podrtoj štalici. Neka ona nebeska stvorenja noću samo slave svog Gospodina. Pastiri neka bolje paze na svoje stado, a mudraci neka poštede svoje noge takvog dugog putovanja i svoje zlato zadrže za sebe. Neka Herod, također, popravi svoje ponašanje da Jeremija ne likuje nad njim. Djetešce poštedite obrezivanja da izbjegne tu bol i neka se ne vodi u hram da ne bude na teret svojim roditeljima. Ne dajte da ga dadu Šimunu u naručje da se starac ne rastuži pred smrt. Ona starica neka šuti da ne začara dijete." Nakon svega ovog, Marcione, pretpostavljam da ti je bilo teško poništiti izvorne dokaze o Kristu (i njegovoj povijesti) da Njegovo tijelo izgubi dokaze o svojoj istinitosti...

Marcion u stvari nije „izbacio" te razne historicizirajuće i judaizirajuće elemente jer oni ni nisu uključeni u priču prije Marcionove smrti.

Tertulijan nastavlja svoju nelogičnu kritiku prepunu iskrivljenih činjenica:

> Poglavlje V. - Krist je uistinu živio i umro u ljudskom tijelu. Događaji njegovog ljudskog života na Zemlji i poricanje Marcionove docetističke parodije istog. Ima i drugih besmislenih stvari (kao Kristovo rođenje) koje se odnose na poniženja i patnju Boga... Marcion će, međutim, nožem nasrnuti i na ovu doktrinu, čak i s jačim razlogom... Jesi li onda odstranio svu patnju iz Krista zato što je kao fantom nije bio u stanju iskusiti? *Rekli smo već daje možda već istrpio neistinita ismijavanja*

o imaginarnom rođenju i djetinjstvu. Odgovori mi smjesta, ti koji ubijaš istinu: nije li Bog uistinu razapet? I kada je razapet, nije li uistinu i umro?

Ovdje Tertulijan zapravo priznaje da su Isusovo rođenje i djetinjstvo možda bila imaginarna i „neistinita ismijavanja".

Da ponovimo, gnostički su tekstovi bili nehistorizirajući, alegorijski i mitološki. Drugim riječima, oni nisu pričali priču o „historijskom" židovskom učitelju. Još jedan primjer: o gnostičkim tekstovima koji datiraju iz četvrtog stoljeća, pronađenima u Nag Hammadiju u Egiptu, Frank Muccie kaže: „Još jedna zanimljiva činjenica zabilježena u ovoj istoj koptskoj zbirci fragmenata evanđelja jest da učenici o sebi nisu govorili kao Židovima, nego su bili iz drugih naroda, te da ni Isus nije bio Židov!"[29]

Nekoliko drugih gnostičkih tekstova bili su nehistoricizirajući i nejudaizirajući, kao na primjer *Diatessaron* marcionitsko-kršćanskog autora Tacijana (na vrhuncu bio 170.), evanđelja koje je navodno kompilacija četiriju kanonskih evanđelja i čijih je 200 primjeraka bilo u upotrebi u sirijskim crkvama čak i u doba „crkvenog nadzornika" Teodoreta (435.) koji ih je uklonio, i to bez sumnje silom, jer nisu sadržavala genealogije i nisu tvrdila da je Isus „rođen od sjemena Davidovoga". Slijedeći tako Marciona, Tacijan nije vjerovao da je Isus Krist bio povijesna osoba, niti je „Spasitelja" vidio kao Židova. Ustvari, Tacijanovo evanđelje nije bilo kompilacija četiriju kanonskih evanđelja, nego poput četiri egipatske magijske knjige, za koje su korišteni isti izvori koje su koristili i evanđelisti. Ova priča o Teodoretu i 200 tekstova u sirijskim crkvama također otkriva da je duboko u 5. stoljeću još uvijek bilo mnogo kršćana koji nisu vjerovali u inkarnaciju.

Pogani

Uz gnostike koji nisu vjerovali u karnalizaciju bilo je mnogo negnostičkih „poganskih" klevetnika, iako je „pogani" bila pejorativna riječ koja se koristila za nepismeni seoski narod i koju su kršćani upotrebljavali u svojim prijevarom obojenim nastojanjima da pokažu da su učeniji od svojih kritičara. Ti „poganski" kritičari bili su zapravo iznimno obrazovani i mnogo znanstveniji od svojih protivnika, a često i, kako je već rečeno, mnogo moralniji.

Kao nekršćani, pogani su bili mnogo manje skloni eufemizaciji od gnostika u svom osporavanju Kristovog postojanja u tijelu, proglašavajući to očitom izmišljotinom i izlažući kršćane beskonačnom izrugivanju, u tolikoj mjeri da su mnogi kršćanski apologeti bili prisiljeni pisati dugačke, nepovezane i nelogične priče u pokušaju da ušutkaju svoje kritičare. Jedan od najoštrijih kritičara kršćanstva bio je epikurejski i platonski filozof Celzo koji je imao tako moćne argumente da je gnostički kršćanin

Origen bio primoran napisati *Protiv Celza,* djelo u kojem ga pobija. Govoreći o Celzovim viđenjima kršćanske religije i njezinih pobornika, Doane kaže:

> Celzo (epikurejski filozof s kraja drugog stoljeća) zajedno s većinom Grka gledao je na kršćanstvo kao na *slijepu vjeru koja bježi od svjetla razuma.* Govoreći o kršćanima, on kaže:
> *„Oni vječito ponavljaju: 'Ne ispituj. Samo vjeruj* i tvoja će te *vjera* blagosloviti. *Mudrost* je u životu loša stvar; *glupost* treba voljeti više."
> On se ruga činjenici da su *neuki ljudi* mogli propovijedati i kaže da su se „tkalci, krojači, valjači sukna i najnepismeniji pojedinci sa sela" nametnuli kao propovjednici neobičnih paradoksa. „Oni su otvoreno rekli da nitko osim neukih nije dobar učenik za Boga kojeg su štovali" i da je jedno od njihovih pravila „nijednom učenom čovjeku dopustiti da ude među njih".[30]

Doane također izlaže Celzov opći dojam o kršćanstvu, onaj koji dijele mnogi drugi i koji priznaju kršćani:

> Kršćanska religija sadrži ništa drugo osim onog što je zajedničko kršćanima i poganima - ništa novo niti istinski veliko.[31]

Govoreći o Celzovim optužbama kršćanstava, Doresse primjećuje:

> On tvrdi da učenje iz evanđelja djelomično potječe od Platona, Heraklita, stoika, Židova, Egipćana, perzijskih mitova i Kabira![32]

Budući da je poznavao te filozofije, Celzu nije bilo teško odrediti biblijsku priču kao fikciju. Kao što kaže Bowersock u *Fiction and History:*

> *Fikcija i laž koje je Celzo želio izložiti u svom djelu Istinita riječ* nisu bili ništa manje nego kršćanski prikaz života i smrti Isusa Krista.[33]

Bowersock nastavlja:

> Origen je dao sve od sebe u trećem stoljeću da ospori Celzov razrađen pokušaj izlaganja evanđeoske priče kao fikcije... Postaje jasno da se pri svakom dosljednom i uvjerljivom tumačenju Rimskog Carstva fikcija mora promatrati kao dio njegove povijesti.[34]

Za Neronove vladavine fikcija je cvjetala jer je njega krasila takva neutaživa žeđ za grčkom i rimskom literaturom daje izazvao renesansu, s brojnim pjesnicima, dramatičarima i prozaistima koji su se borili za carevu naklonost i patronat.

U takvoj se atmosferi i iz takve atmosfere rodilo kršćanstvo. Bowersock također kaže:

> Paralele u formi i sadržaju između djela Novog zavjeta i fikcionalne proizvodnje carskog razdoblja preizražene su da bi ih se zanemarilo ili odbacilo kao slučajnost. I Celzo u svom napadu na kršćane i Origen u svojoj obrani istih prepoznaju sličnosti, posebno na mjestima gdje se radilo o navodnim čudima, kao što su otvaranje grobnice ili uskrsnuće mrtvih.[35]

Tijekom stoljeća stari su tekstovi prerađivani kako bi objasnili osnivanje nacija i drugih sretnih i velikih događaja, kao što je bio slučaj s rimskom knjigom *Trojanski rat,* koja je iznenada „otkrivena" stoljećima nakon svog navodnog nastanka, a koja je obrada *Ilijade* s ciljem da veliča osnivanje rimske države.[36] Svaka su kultura i narod imali svoje junačke epove i legendarna utemeljenja, uključujući Grčku i Rim. Izrael u tome nije bio nikakva iznimka i njegovo legendarno osnivanje o kojem se govori u Starom zavjetu jednako je toliko fiktivno kao i priča o Romulu i Remu, mitskim osnivačima Rima. Utemeljenje kršćanstva nije ništa manje fiktivno, osim u glavama ljudi kojima je drukčije rečeno.

Celzo nije bio jedini glasni i učeni kritičar „novog praznovjerja", kako su zvali kršćanstvo. Drugi klevetnik, ironično k tome i Origenov učitelj nakon što se Origen okrenuo od ortodoksnog kršćanstva, bio je Amonije Sakas, grčki filozof i osnivač aleksandrijske neoplatonske škole iz trećeg stoljeća, koji je učio da se „kršćanstvo i poganstvo, kad se pravilno shvate, ne razlikuju ni u jednoj bitnoj stvari, da imaju zajedničko podrijetlo te da su *zapravo jedna te ista stvar".*[37] Higgins otkriva još jednu skupinu „poganskih" kritičara: „... Brahmani stalno govore [kršćanskim] misionarima da je [kršćanska] religija tek iskvareni brahmanizam."[38]

Ovakve su kritike i ismijavanja bili toliko rašireni da se stariji kršćanski uglednik Arnobije (4. st.) požalio: „Nevjernici se stalno rugaju našoj vjeri i svojim veselim šalama ismijavaju našu lakovjernost."[39] Ustvari, kao što navodi Massey: „Sva rimska inteligencija tretirala je novu religiju kao ponižavajuće praznovjerje zasnovano na pogrešnom tumačenju njenih vlastitih dogmi."[40] Svetac i aleksandrijski biskup Atanasije (oko 293.-373.) bjesnio je beskonačno zbog izrugivanja, posebice zato što je vjerovao daje Isus Krist povijesna osoba:

> Dolazimo sada i do nevjere nevjernika, a to je doista nešto što potpuno zapanjuje, jer oni se smiju nečemu što nije prikladan predmet ruganja, a ne vide pritom sramotnost i komičnost svojih vlastitih idola... Kao prvo, što je to u našem vjerovanju što nije prikladno ili što je vrijedno podsmijeha? *Je li to to što govorimo da se Riječ pokazala u tijelu?*

Još jedan glasni kritičar kršćanstva bio je poganski car Julijan koji je, došavši nakon vladavine fanatičnog ubojice i „dobrog kršćanina" Konstantina, vratio prava poganskim štovateljima, zbog čega je ubijen. Julijan je ovako izrazio svoje protivljenje kršćanskoj religiji:

> Poželi li itko saznati istinu o vama kršćanima, naići će na bezbožnost sačinjenu dijelom od židovske drskosti, a dijelom od ravnodušnosti i konfuzije nevjernika, te uvidjeti da ste od to dvoje uzeli ne najbolje nego najgore osobine.

Kršćane se zapravo nije samo ismijavalo, već ih se smatralo i zločincima. Kao što kaže Pagels:

> U otvorenom pismu naslovljenom na „vladare Rimskog Carstva" Tertulijan priznaje da poganski kritičari preziru pokret: „Vi mislite da je kršćanin čovjek od svih zločina, neprijatelj bogova, cara, zakona, dobrog morala i cjelokupne prirode."[41]

Kršćani su tako optuživani za gnusno ponašanje, uključujući infanticid i orgije, što su optužbe koje su sami kršćani kasnije upotrebljavali protiv svojih neprijatelja. Suočen s takvim optužbama, Justin Mučenik bio je prisiljen reći: „Vjerujete li vi da mi jedemo ljudsko meso i da nakon svojih banketa gasimo svjetla i prepuštamo se nesputanim strastima?"[42] A Tertulijan je bio primoran napisati: „Optužuju nas da prakticiramo sveti obred u kojem ubijamo maleno dijete i zatim ga jedemo... i da nakon gozbe prakticiramo incest... To je ono za što nas se *stalno* optužuje."[43]

Pagels također navodi:

> Kršćane su krasili svi znakovi zavjere. Kao prvo, predstavljali su se kao sljedbenici čovjeka optuženog za magiju i smaknutog zbog toga i zbog izdaje; kao drugo, bili su „ateisti" koji su bogove koji su čuvali sreću rimske države odbacili kao „demone"... Osim tih djela koja su se mogla identificirati, glasine su upućivale i na njihova tajna, skrivena zvjerstva: njihovi su neprijatelji govorili da su u obredima jeli ljudsko meso i pili ljudsku krv...[44]

Još jedna poganska kritika, kao što smo vidjeli, odnosila se na to da su kršćani bili plagijatori (i omalovažavatelji) starih ideologija i koncepata, što je bila optužba koju su kršćani bili prisiljeni potvrditi kad su pokušavali zadobiti poštovanje prema svom „novom praznovjerju". Kršćani su tako priznali superlativnu prirodu i moral tih „poganskih" ideologija. U svojoj Apologiji Justin Mučenik svrstao se uz nekoliko ideologija koje su postojale davno prije kršćanske ere:

> Kad govorimo da je sve stvari u ovaj divni red posložio Bog, što to govorimo više od onoga što je govorio Platon? Kad učimo o općoj konflagraciji, što to učimo više nego što to čine stoici? U svom suprotstavljanju obožavanju djela ljudskih ruku slažemo se s komičarom Menandarom, a tvrdeći da je Logos, prvorođeni sin Božji, naš učitelj Isus Krist, rođen od djevice bez miješanja s čovjekom, razapet i umro, pa ponovno ustao i uzašao na nebo ne tvrdimo ništa više od vas kad govorite o onima koje nazivate sinovima Jupiterovim.[45]

Platona su zapravo kršćanski oci/krivotvoritelji naveliko proučavali, kao što je razvidno iz njihovih djela, posebno oni koji su pontificirali o „Riječi", drevnom konceptu koji je taj grčki filozof preradio. Justin Mučenik je izvorno bio platonist. O navodnoj razlici između „pogana" i „kršćana" Doanne kaže:

> Najslavljeniji oci kršćanske crkve, najčešće citirani i oni čija su imena najistaknutija, bili su ni više ni manje nego pogani, rođeni i obrazovani kao takvi.[46]

Takvi pogansko-kršćanski oci bili su, između ostalih, i Panten, Origen, Klement Aleksandrijski, Grgur i Tertulijan.

Židovi

Ortodoksni su Židovi, dakako, također poricali stvarno postojanje Isusa Krista iako su, poput drugih kultura, naposljetku bili nasiljem primorani tvrditi da ta priča u sebi ima barem nešto povijesnosti. U svojoj raspravi s Trifonom Justin opisuje Trifona govoreći:

> Ako si me, dakle, voljan poslušati (jer te već smatram za prijatelja), najprije daj da te obrežu, potom poštuj obrede koji vrijede za sabat, slavlja i nove mjesece Božje; jednom riječju, čini sve što je zapisano u zakonu i tada ćeš možda od Boga zadobiti milosrđe. *Ali Krist - ako se doista rodio i igdje postoji - nepoznat je i ne poznaje čak ni Sebe samog i nema moći sve dok ne dođe Ilija, da mu pomast i svima ga obznani.* Vi ste prihvatili neosnovano učenje, stvorite samima sebi Krista i umrite zbog toga sada u svojoj nepromišljenosti.

Trifonovi argumenti otkrivaju ne samo da Židovi nisu prihvaćali Krista kao povijesnu osobu nego ni Kristovu pravu narav jer je Ilija, onaj koji mu daje pomast, ne samo titula Ivana Krstitelja nego i *Helios,* tj. sunce. Na takve optužbe Justin pokušava odgovoriti u poglavlju naslovljenom *Kršćani nisu vjerovali neosnovanim pričama,* ali pritom ne nudi nikakve dokaze, već samo neosnovana uvjeravanja.

O podrijetlu kršćanstva Massey jasno kaže:

> Kršćanstvo je započelo kao gnosticizam i potom prekriveno neistinama o nizu činjenica za koje se tvrdi da su se u povijesti doista dogodile, ali za koje se može dokazati da pripadaju mitovima. Pod mitovima pritom ne mislim preuveličavanja ili iskrivljavanja povijesne istine, nego pripadnost prethodno postojećem mitosu... Očito je da je Rimska crkva ostala gnostička na početku drugog stoljeća i neko vrijeme nakon toga. Marcion, veliki gnostik, nije se od nje odvojio sve do otprilike 136. n.e. Tacijan to nije učinio još dugo nakon toga. U oba je slučaja uzrok svađe bio isti. Napustili su Crkvu koja je stvarala laž o historijskom kršćanstvu. Napustili su je kao gnostički kršćani koji su izopćeni kao krivovjerci jer su odbacili tvrdnje o Kristu u tijelu i nove temelje religije u lažnoj židovskoj povijesti.[47]

Vidimo, dakle, da su se vjerodostojnost evanđeoske priče i povijesnost njezinog glavnog lika dovodili u pitanje sve od vremena kad je ta priča plasirana lakovjernoj publici.

[1] Jackson, 1.
[2] Doane, 409.
[3] Doane, 411-12.
[4] Wheless, FC,32.
[5] Doane, 231.
[6] Wheless, FC, 152.
[7] Massey, GHC, 12.
[8] Pagels, AES, 60.
[9] Doresse, 133-5.
[10] Doresse, 2.
[11] Pagels, GG, 67.
[12] Higgins, II, 129.
[13] Waite, 251.
[14] Massey, GHC, 25-26.
[15] Massey, HJMC, 193-7.
[16] Massey, GHC, 21.
"Jackson, 119.
[18] Pagels, GG, 102-3.
[19] Pagels, AES, 63.
[20] Massey, GHC, 25.
[21] Massey, HJMC, 177.

[22] Doresse, 305.
[23] Doane, 512.
[24] Graves, WSCS, 101.
[25] Massey, GHC, 24-5.
[26] Wheless, FC, 133.
[27] Waite, 212.
[28] Massey, GHC, 18.
[29] Notovich, 6.
[30] Doane, 272.
[31] Doane, 411.
[32] Doresse, 62.
[33] Bowersock, 3.
[34]Bowersock, 9-12.
[35] Bowersock, 124.
[36] Bowersock, 60. i dalje
[37] Doane, 411.
[38] Higgins, 1,663.
[39] Doane, 275.
[40] Massey, HJMC, 180.
[41] Pagels, AES, 32.
[42] Larson, 298.
[43] Larson, 298.
[44] Pagels, GG, 76.
[45] Doane, 411-12.
[46] Doane, 412.
[47] Massey, GHC, 12-13.

6

Pokazali smo da nema pouzdanih tekstualnih dokaza za postojanje Isusa Krista i da su njegovo postojanje i povijesnost izložene u evanđeoskoj priči zapravo od najranijih vremena poricali i pogani i kršćani („heretici"). A što je s fizičkim ostacima? Što nam arheologija govori o povijesnosti kršćanske priče? Da bismo utvrdili te dokaze moramo se, između ostalog, okrenuti arhitekturi, spomenicima, kovanom novcu, medaljama, natpisima, keramici, kipovima, freskama i mozaicima. Mnogo je dokaza, nažalost, u potpunosti uništeno, uglavnom zbog „vjerske" gorljivosti. Međutim, ostalo ih je dovoljno da se razotkriju zavjera i prijevara.

Isusov fizički izgled

U Novom zavjetu nema fizičkog opisa Isusa osim onog koji nalikuje suncu, kao pri njegovoj transfiguraciji u Mateju 17:2: „Tada se preobrazi pred njima i lice se njegovo zasja kao sunce, a haljine se njegove zasvijetliše kao svjetlo." To je sasvim prikladan opis „svjetlosti svijeta koju može vidjeti svako oko". Androgini lik iz Otkrivenja 1:13-15 također je protumačen da se odnosi na Isusa: „I u sredini sedam svijećnjaka [vidjeh] nekog tko sličiše Sinu Čovječjem. On bijaše ogrnut dugom haljinom, jedan mu zlatni pojas pritezaše grudi. Njegova glava i njegove vlasi bijahu bijele kao bijela vuna, kao snijeg..." Mnogo ljudi tvrdi da „vunenasta" kosa znači daje Krist bio crnac, a kao dokaz navode crne križeve i umjetničke prikaze crnog djeteta Isusa. Kao što se vidi, dokazi iz Svetog pisma o Isusovoj fizičkoj pojavi izazivaju više problema nego što ih razrješavaju.

Rani kršćanski oci su priznali da je Isusov izgled nepoznanica. Na primjer, sv. Augustin je prema *Katoličkoj enciklopediji* o Kristu rekao sljedeće: „u njegovo doba nije postojao autentični portret Krista i... njegove crte lica nisu utvrđene, tako da *nemamo apsolutno nikakvog saznanja o Njegovom izgledu".* [1] Ovaj nedostatak podataka vrlo je neobičan s obzirom da se tvrdilo da „Isusa znaju diljem svijeta". Kako li su ga

onda samo prepoznavali? Usprkos tome što u evanđeljima ne postoji opis, Isusa su rani kršćanski oci opisivali ili kao „najljepšeg čovjeka" ili „najružnijeg", što je također neobično ako je istina da ta osoba nije bila stvarna. Kao što priznaje Augustin, ova je debata postojala prije nego su utvrđene „crte lica", tj. prije nego što su izmišljene i standardizirane. Fox govori o neodređenosti Kristova izgleda:

> Nitko se ne sjeća kako je izgledao Isus. Prema Izaiji, jedno je krilo kršćanskog mišljenja tvrdilo da je izabrao ružan ljudski oblik. Oko 200. godine prikazivalo ga se na ranim kršćanskim sarkofazima u stereotipnom poganskom prikazu kao filozofa koji naučava među svojim učenicima ili kao pastira s ovcama u svom stadu.[2]

Teško je vjerovati, ako je Isus postojao i ako su ga vidjele „mase", da se nitko ne sjeća kako je izgledao. Autori evanđelja izdaju se za apostole koji se točno sjećaju Isusovih djela i riječi, do u najsitnije detalje, a ne mogu se sjetiti kako je on izgledao!

Mnogi ljudi misle da je standardna slika s dugom, tamnom kosom prikaz kako su ga vidjeli Isusovi rani sljedbenici. Međutim, najraniji prikazi Krista daju sliku mladog dječaka bez brade, ponekad plave kose. Kao što kaže Carpenter:

> Kršćanska je umjetnost [prvih tri do četiri stoljeća] ostala dražesno poganska. U katakombama vidimo Spasitelja kao golobradog mladića nalik mladome grčkom bogu; ponekad prikazanog, poput Hermesa, kao čuvara stada s ovnom ili janjetom oko vrata; ponekad kao Orfeja sa svojom lutnjom među divljim životinjama.[3]

O ovim ranim prikazima Krista Doane kaže:

> Jedan od najomiljenijih načina njegova prikazivanja bio je, kao što napominje g. Lundy, sljedeći: „Prekrasan, dražestan mladić, star između petnaest i osamnaest godina, bez brade, slatkog izraza lica i s dugom, raskošnom kosom koja mu u kovrčama pada preko ramena. Čelo mu ponekad okružuje dijadema ili vrpca, *kao mladom svećeniku poganskih bogova*; to mu je zapravo omiljeni lik. Na sarkofazima, freskama i mozaicima Isusa se prikazuje kao dražesnog mladića, *kao što su Apolona vidjeli pogani,* i kao što kršćani prikazuju anđele...[4]

Prema priči u evanđeljima, Isus je nestao otprilike između dvanaeste i dvadeset i devete godine života prije nego je započeo svoju službu, tako da bi ovakav prikaz mladića starog između „petnaest i osamnaest godina" bio čudan jer ga u toj starosti njegovi sljedbenici nikada nisu vidjeli.

Takvi prikazi pokazuju daje Isusov izgled bio proizvoljan, alegorijski, nehistorijski i neutemeljen na nekom određenom pojedincu. Dujardin kaže:

Što se arheoloških dokaza tiče, najstarije slike u katakombama ne samo da ne prikazuju izgled koji se nudi u legendi iz evanđelja nego prikazuju Isusa na način koji je s njom u neskladu.[5]

Osim toga, kršćansko je raspelo izvorno nosilo sliku janjeta umjesto čovjeka, sve do osmog ili devetog stoljeća, kada se Isusa ipak opisivalo kao mladog poganskog boga:

Najraniji umjetnici koji prikazuju temu raspeća kršćanskog Spasitelja daju u liku golobradog mladića, uvijek bez krune od trnja, živog, uspravnog, naizgled razdraganog i bez znakova tjelesne patnje.[6]

Neki od najranijih prikaza s Kristom ne uključuju samo janje nego i ribu, a ne čovjeka:

Riba je općenito po mišljenju proučavatelja starine simbol Isusa Krista. Riba se prikazuje na nizu kršćanskih spomenika, a posebno na starim sarkofazima. Nalazimo je i na medaljama, gdje nosi ime Spasitelja, te na kamenju s graviranim motivima, kamejama i intaljima. Riba se može primijetiti i na amajlijama koje su obješene oko vrata nosila djeca, kao i na starim čašama i svjetiljkama. Krstionice su posebno ukrašene motivom ribe. Riba se na Posljednjoj večeri stalno prikazuje na tanjuru položenom posred stola, među kruhom, noževima i čašama koji su se koristile na gozbi.[7]

Riba ustvari predstavlja astrološko doba Riba, čiji su simbol dvije ribe.

Uz to, arheološki dokazi otkrivaju postojanje lika tamnokosog i bradatog „Isusa" daleko *prije* kršćanske ere. Higgins opisuje medalju sa „Spasiteljem" pronađenu među pretkršćanskim ruševinama sa slikom čovjeka s bradom i dugom kosom na jednoj strani i urezanim natpisom na hebrejskom na drugoj. Zatim se pita:

A sada bih vas htio pitati kako je moguće da novčić s glavom Isusa Krista i tekstom *na jeziku koji je u doba Isusa Krista već bio zastario,* stigne u Wales i bude zakopan u starom druidskom spomeniku?[8]

Današnja slika bijelog čovjeka duge kose i brade također je i slika Serapisa, sinkretičkog boga iz egipatske religije trećeg stoljeća prije nove ere, koji je u četvrtom stoljeću nove ere bio najštovaniji bog u Egiptu. Serapis je zapravo smatran „posebnim kršćanskim bogom". Kao što kaže Doane:

Nema sumnje da je Serapisova glava, čije je lice prožeto ozbiljnom i zamišljenom dostojanstvenošću, *poslužila kao prva ideja za uobičajene prikaze Spasitelja.*[9]

Kovani novac

Dokazivanje pomoću kovanog novca jedan je od podcijenjenijih metoda u arheologiji, ali omogućuje izvrsno datiranje iz niza razloga, između ostalog i zato što se kovanice s vremenom ne raspadaju. Na žalost kršćanskih propagandista, ovakvih kovanih dokaza za rano kršćanstvo nema:

> „Pomno razmatranje dokaza koje nude kovanice moglo bi uzdrmati temelje literarne priče. To je zato što se kovanice proizvode odmah nakon događaja kao reakcija na njih, dok se literarna bilješka često sastavlja dugo nakon događaja te može patiti od pristranosti ili čak otvorenog izvrtanja ili zatajivanja činjenica." Zašto nema kršćanskih kovanica koje datiraju iz prvog, drugog i trećeg stoljeća nove ere? Zato što su „događaji" bili samo puka literarna fikcija! [10]

Rodne spilje, grobnica i druga mjesta

Mnogi ukazuju na „brdo Kalvariju", Isusovu grobnicu, postaje križnog puta i druga turistička mjesta u Jeruzalemu i Izraelu kao dokaze da je ondje *nekog* moralo biti i da se neka drama morala odigrati. Zbog toga, nažalost, i do dana današnjeg mnogobrojni nestabilni ljudi trče oko tih takozvanih svetih mjesta u pokušaju da ih se „razapne". Ista je to religijska mahnitost koja je dopustila ne samo pričama kao što je mit o kršćanstvu da procvjetaju nego i rastućem biznisu povezanom s relikvijama, svetim mjestima itd. O tim navodnim svetim mjestima Wells kaže:

> U Jeruzalemu ne postoji nijedno danas postojeće mjesto koje se spominje u vezi s kršćanstvom prije 326. godine, kada je Helena (majka cara Konstantina) vidjela spilju koja je upravo iskopana i koja je poistovjećena s Isusovom grobnicom."

Navodi se da kad je Helenin izaslanik u Jeruzalemu pitao za „Gospodina i Spasitelja Isusa Krista", nitko za njega nije čuo osim, navodno, jednog starca koji je Heleninom poklisaru odmah pokazao mjesto sa zakopanim raspelima, što je izgleda bio dovoljan dokaz za ove velike umove i poštenjačine da na osnovi toga zaključe slučaj i ustvrde da su pronašli „pravi križ".

Doherty se bavi problemom tih takozvanih svetih mjesta:

> Od svih kršćanskih pisaca prvog stoljeća, u svoj toj odanosti Kristu i novoj vjeri koju pokazuju, nijedan od njih ni u jednom trenutku ne izražava ni najmanju želju da vidi Isusovo rodno mjesto, da posjeti njegov rodni grad Nazaret, mjesta na kojima je propovijedao, sobu u kojoj je održao

Posljednju večeru, njegovu grobnicu u kojoj je pokopan i iz koje je uskrsnuo iz mrtvih. Ta se mjesta nikad ne spominju! Štoviše, nema ni trunke spomena same Kalvarije, gdje je dovršen spas čovječanstva. Kako to da takvo mjesto nije pretvoreno u svetište? Je li moguće zamisliti da Pavao ne bi htio pohitati na brdo Kalvariju i pasti na koljena na sveto tlo na kojem se prolila krv njegova ubijenog Gospodina? On bi svakako sa svojim čitateljima podijelio takvo snažno emocionalno iskustvo! Ne bi li ga nešto vuklo da ode u Getsemanski vrt gdje je Isus navodno prošao kroz strah i sumnju koje je i sam Pavao poznavao? Ne bi li se ponosio što stoji pred praznom grobnicom, jamstvom i njegova vlastitog uskrsnuća? Postoji li u ovoj velikoj zemlji nedavno ispunjenoj prisutnošću Sina Božjeg ijedno sveto mjesto, ijedna točka na njenom tlu na kojoj se ta prisutnost još uvijek osjeća, mjesto posvećeno koracima, dodirom ili riječju Isusa Nazarećanina? Ni Pavao ni bilo koji drugi pisac iz prvog stoljeća ne spominje ni riječi o nečemu sličnom.

Doista je nezamislivo, pogotovo s obzirom na vjerski fanatizam koji je vidljiv čak i danas, da su takvi gorljivi sljedbenici poput Pavla i drugih ranih kršćana, koji su navodno u ogromnom broju „umirali za vjeru", bili potpuno nezainteresirani za takva sveta mjesta i relikvije.

Što se tiče vrijednosti današnjih lokacija za koje se tvrdi da nude dokaze za kršćansku priču, potrebno je napomenuti da na užas kršćanskih pravovjernika Kašmirska dolina u Indiji polaže pravo na grobove i Mojsija i Isusa, koji su, kao lutajući prorok Yuz Asaf, navodno ondje živjeli mnogo godina nakon njegova uskrsnuća. Dokazi se neupućenima mogu činiti uvjerljivima. Međutim, „Yuz Asaf" je u biti isto što i „Josip", što je često bila svećenička titula, a ne ime. Uz to, neki su pokušali smjestiti Isusove „izgubljene godine" u Indiju i/ili Tibet, gdje su putniku Nicholasu Notovitchu tibetanski redovnici navodno dali tekst o Isusovu životu i vremenu. Notovitch je tvrdio da je taj tekst napisan „odmah nakon Uskrsnuća". Čak ako izvorno potječe iz ranih stoljeća nove ere, sam tekst na početku kaže: *„Ovo je što o toj temi kažu trgovci koji su pristigli iz Izraela".* To pokazuje ne da je „Isus" - ili „Issa", kako se u tekstu naziva - živio u Indiji, nego da je isusovska tradicija u Indiju i Tibet donesena putem široke mreže trgovaca i bratstava koja je dopuštala takvim pričama da se šire. Notovitchev tekst pozitivno gleda na Židove i svu odgovornost za raspeće prebacuje na Pilata i Rimljane, a čini se da je napisan ne samo kao židovska, nego i budistička propaganda, čemu u prilog govori i sljedeći odlomak, kojim se Buda želi izdignuti iznad Isusa: „Šest godina poslije Issa, kojeg je Buda izabrao da širi njegovu svetu riječ, mogao je savršeno objašnjavati svete svitke."

Treba isto tako napomenuti da je u to drevno doba bilo nebrojeno mnogo „putujućih proroka" koji su pričali iste parabole i prazne priče te izvodili iste magične trikove kao Isus, kao što to danas čine nebrojeni indijski jogiji. Teško je vjerovati da bi Indijce ili Tibetance takve priče pretjerano impresionirale s obzirom na to da je nji-

hova tradicija prepuna takvih bogoljudi. Isto je tako nemoguće da Hindusi u „životu Krista" ne bi prepoznali Krishnin život. Ustvari i jesu.

Što se indijskog „Mojsijeva groba" tiče, ime „Mousa" tj. Mojsije u Kašmiru je uobičajeno, kao i grobovi. Zajedno s Mojsijevim i Isusovim grobovima u Indiji postoje barem *dvije* grobnice apostola „Tome".

Tijekom tisućljeća osnivanje takvih grobnica postalo je rutina. Japan također svojata grobnice Mojsija i Isusa. Mještani sela Shinga tvrde da su Isus i njegov brat pokopani ondje i da imaju grobove koji to dokazuju. Kao što to za sebe čine Indijci i Tibetanci, tako i seljaci iz Shinga tvrde da su Isusa obrazovali vjerski učitelji u Japanu tijekom njegovih „izgubljenih godina". Japanska priča ide još dalje od indijske i kaže da je Isus, nakon što je izbjegao raspeće, kad je njegov brat zabunom smaknut umjesto njega, pobjegao u Shingo s posmrtnim ostacima svoga brata i svojim sljedbenicima, gdje je oženio Japanku, postao ocem triju kćeri i doživio 106 godina. Premda će se neki lokalni stanovnici zakleti da je ova priča istinita, pokazuje se da grobovi u Shingu pripadaju kršćanskim misionarima i da potječu iz 16. stoljeća.

Ovaj tip miješanja bogova i njihovih glasnika prisutan je u pozadini mnogih priča o ovom ili onom bogu ili bogočovjeku koji je stvarno postojao i živio, hodao ovdje ili ondje. Često osoba koja propovijeda o stranom ili „tuđem" bogu nosi isto ime kao i bog, pa se tako njegova djela miješaju s mitologijom koju predstavlja. Na primjer, „svećenik Apolona" postaje „svećenik Apolon" te možda još kraće „Apolon". U slučajevima sudara kultura čitava se kultura ili mjesto mogu prozvati imenom boga. Kad se odvijaju migracije, tradicija se može namještati tako da se čini da pripada pojedincu umjesto čitavoj kulturi. Do zabune također dolazi kad velik broj pojedinaca nosi isto ime ili titulu, kao u budizmu, gdje se djela i izreke mnogih Buda, mitskih i historijskih, slijevaju u jednog.

Postojanje „grobnica" ili drugih svetih mjesta malo toga samo po sebi dokazuje jer je uobičajeno stvarati simbolična mjesta čiji se simbolizam gubi pred masama. Stvaranje takvih svetih mjesta ujedno je i velik biznis: zamislite da u svom vlasništvu imate dio zemljišta na kojem se rodio Bog, po kojem je hodao i na kojem je umro. Dajući primjer ove vrste profiterstva, Fox kaže:

> Odmah izvan Atene, tvrdili su oni, nalazila se spilja u kojoj je kao djetešce dojen Zeus. Prisvajajući Zeusa kao novorođenče, grad je dobio poštovanje, posjetitelje i hram posebnog dizajna. Tu su tvrdnju, naravno, osporavali drugi gradovi koji su imali spilje - Zeusovo je rodno mjesto tako, poput njegove grobnice, postalo povodom za žestoko rivalstvo između gradova...[12]

Otok Kreta je također prisvajao spilje u kojima je rođen i umro Zeus. U Delfima se navodno nalaze grobovi Dioniza i Apolona, a Oziris je svoju grobnicu imao u

Saisu u Egiptu. Orfejeva je grobnica bila u Trakiji. Ima i nekoliko mjesta u kojima je boravila i/ili umrla Djevica Marija, uključujući Betlehem, Efez i Getsemani, a ovaj posljednji u to doba čak nije ni postojao. Nedavno je mjesto u Nepalu prisvojilo titulu „Budinog rodnog mjesta". Trebamo li doista vjerovati da su ova božanstva rođena ili sahranjena na ovim mjestima? Herkulovi stupovi su božanski, ali im je ipak dana geografska lokacija. Znači li to da je Herkul bio stvarna osoba? U slučaju raznih bogova i njihovih lokacija apstraktno je na prvom, a povijesno na drugom mjestu.

Mjesta na kojima je ovaj ili onaj bog navodno rođen, hodao, patio, umro itd. nalazimo diljem svijeta i tako otkrivamo jednu uobičajenu i po ničem posebnu praksu nad kojom kršćanstvo nema nikakav monopol i koja nije od njega potekla. Kao što kaže Walker:

> Diljem Indije u svetištima se još uvijek klanjaju „tragovima Budinih stopala", ali neka su od tih budističkih stopala izvorno štovali kao stopala Višnua. Još ranije, neka su mogla biti crvena, kanom oslikana stopala Božice. U drevna vremena kamenje posvećeno Izidi i Veneri označavalo se tragovima stopala, što je značilo „bio sam ovdje". Taj je običaj kasnije preslikan na kršćanskim grobnicama, gdje je trag stopala rodio legendu *In Deo.*[13]

Takvi se tragovi stopala nalaze i nad navodnim Isusovim grobom u Srinagaru u Indiji.

Ako dokazi o povijesnosti boga leže u grobovima, rodnim mjestima itd., tada su svi ti bogovi morali biti i povijesne osobe, što bi značilo da je Isus zakašnjela pojava u dugačkom nizu povijesnih bogoljudi. Ovakvo izmišljanje relikvija i lokacija standardno je ponašanje u svijetu stvaranja mitova i nije znak ili dokaz povijesnosti. Kao što je već spomenuto, o ovim se rodnim mjestima, grobovima i relikvijama bogova, bogoljudi i svetaca u tolikoj mjeri govori zbog turizma odnosno novca.

Torinsko platno i druge „svete relikvije"

U svom poslanju da stvori religiju kako bi došla do moći i bogatstva, crkvena tvornica krivotvorina nije se ograničavala samo na spise, nego je stoljećima izbacivala na tisuće lažnih „relikvija" svoga „Gospodina" te svojih „apostola" i „svetaca". Iako istinski vjernici očajnički nastavljaju dokazivati suprotno jednom nevjerojatnom teorijom nakon druge, Torinsko se platno ubraja u ovu skupinu prijevara:

> Bilo je barem 26 „autentičnih" pogrebnih platna razasutih po opatijama diljem Europe, od kojih je ono Torinsko tek jedno... Torinsko plato jedna je od mnogobrojnih relikvija nastalih zbog profita tije-

kom Srednjeg vijeka. Ubrzo nakon što se pojavilo, ovo je platno lažnim proglasio biskup koji je otkrio umjetnika. To potvrđuje i nedavno znanstveno istraživanje koje je pronašlo boju u području slike. Torinsko platno, osim toga, nije u skladu s onim što se govori u evanđeoskoj priči o Isusovu pokopu, a u kojoj izričito stoji da je pokopan s više komada odjeće i posebnim rupčićem preko lica.[14]

Kao što kaže Gerald Larue:

Datacija uz pomoć ugljika-14 pokazala je da je platno krivotvorina iz 14. stoljeća i jedna je od mnogobrojnih takvih namjerno stvorenih relikvija nastalih u istom tom razdoblju, koje su sve stvorene da bi privukle hodočasnike u određena svetišta te osnažile i povećale status i financijske prihode lokalne crkve.[15]

Walker o tvornici svetih relikvija komentira:

Otprilike početkom 9. stoljeća kosti, zubi, kosa, odjeća i druge relikvije fiktivnih svetaca prikladno su se „pronalazile" diljem Europe i Azije te pobjednički izlagale u relikvijarima svake crkve sve dok cijela katolička Europa nije bila na koljenima pred onim što je Calvin nazivao njezinim „mravinjakom kostiju"... Sv. Luka slavljen je kao jedan od najplodnijih umjetnika starog svijeta, sudeći po brojnim portretima Djevice koje je naslikao i koje su se našle u mnogim crkvama. Neki još uvijek ostaju ondje, usprkos brojnim dokazima da su svi ti portreti ustvari naslikani u Srednjem vijeku.[16]

Wells kaže:

Oko 1200. godine Carigrad je bio toliko preplavljen relikvijama da se može govoriti o pravoj industriji s vlastitim tvornicama. Blinzler (katolički proučavatelj Novog zavjeta) kao primjere navodi: pisma koja je Isus napisao vlastitom rukom, zlato koje su Mudraci donijeli novorođenčetu Isusu, dvanaest košara s kruhom pokupljene nakon čudesnog hranjenja 5000 duša, Davidovo prijestolje, jerihonske trube, sjekira kojom je Noa izradio arku itd...[17]

Jedno su vrijeme neke crkve tvrdile da posjeduju Isusov prepucij, a iverja sa Isusovog križa bilo je toliko da je Calvin rekao da bi se tom silnom količinom drva „mogao natovariti veliki brod".[18] Taj se sramotni popis besmislica i prijevara nastavlja i, kao što je rekao Papa Leon X, bajka o Kristu za Crkvu je bila izuzetno unosna. Ponovno se mora postaviti pitanje zašto su bili potrebni sila, krivotvorenje i obmana da se proširi „radosna vijest" koju je sa sobom donio „povijesni Sin Božji".

Biznis s relikvijama nije bio ograničen samo na kršćansku vjeru. Oduvijek je bilo relikvija koje su se povezivale s drugim lučonošama velikog panteona diljem svijeta. Kao što kaže Hislop:

Ako se, dakle, Rim može podičiti sa šesnaest ili dvadeset svetih plašteva, sedam ili osam ruku sv. Mateja te dvije ili tri glave sv. Petra, to nije ništa više od onoga čime se može ponositi Egipat sa svojim Ozirisovim relikvijama. Egipat je bio doslovce *prekriven* grobnicama svog boga mučenika i mnogo je nogu, ruku i glava izloženo, a sve od njih navodno prave, za njegovo štovanje u konkurentskim mjestima pokopa.[19]

Što se tiče drugih „dokaza" u prilog kršćanstvu, kao što su kipovi koji plaču ili krvare - toliko popularni u današnje vrijeme - ili vizije, glasovi, čuda i drugi, i oni imaju svoje poganske prethodnike:

Lažna proročanstva, čuda i relikvije bile su glavno uporište među poganima, kao i među kršćanima, za poticanje vjere i lakovjernosti neukih i praznovjernih masa. Vjerovalo se da prikazi bogova imaju nadnaravne moći. Na nekima su mogle krvariti rane, na nekima su oči mogle treptati, na nekima su pak glave mogle klimati, a noge i ruke se podizati; Minervine statue su mogle zamahivati kopljem, a Venerine zaplakati; druge su se mogle znojiti; bilo je i slika na kojima su se obrazi prikazanih likova mogli zacrvenjeti. Sveto raspelo iz Boxleyja u Kentu pomicalo je i podizalo glavu, pomicalo usne i oči; u Londonu se slomilo i iz njega su izletjele opruge na opće ismijavanje publike - to je bila krivotvorina pobožnog kršćanina, a ne poganina. Jedno od čuda mnoga je stoljeća bio Memnonov kip. Čiji bi se božanski glas mogao čuti u praskozorje... Obilje drugih svetih relikvija sačuvano je i pokazano pobožnima: Jupiterov *aegis*... alat kojim je napravljen trojanski konj... Krećani su izložili Zeusovu grobnicu, što im je priskrbilo reputaciju lažljivaca. Međutim, muhamedanci pokazuju Adamovu grobnicu, a kršćani Petrovu! Bilo je nebrojeno mnogo hramova i svetišta gdje su se mogla vršiti čudotvorna izlječenja... Sami bogovi dolazili bi redovito i na gozbama pokazivali pred svojim kipovima...[20]

Stvaranjem svojih „svetih relikvija" katolici su samo nastavljali dugu tradiciju obmanjivanja koju su gradili svećenici. Ako se takve relikvije shvate kao „dokazi" za stvarno postojanje Isusa i Marije, nisu li onda isto tako i „dokazi" za stvarno postojanje Venere, čiji je kip isto tako plakao, ili indijskog boga Ganeša sa slonovskom glavom koji na slikama pije mlijeko iz kante? Istinski pobožna osoba tada bi trebala štovati sve njih, a ne samo nekolicinu njih iz Palestine.

Doane sažima:

Takozvani Isusovi učenici uzalud ukazuju na odlomke u Josipu i Tacitu: uzalud ukazuju na mjesto na kojem je razapet, na fragmente pravog križa ili čavle kojima je proboden i na grobnicu u koju je položen. Drugi su isto to činili za mnoštvo mitoloških bića koji nikad nisu stvarno postojala. Nije li Damis, voljeni učenik Apolonija iz Tijane na svom putu u Indiju na planini Kavkazu

vidio identične lance kojima je Prometej bio prikovan za stijene? Nisu li Skiti rekli da je Herkul posjetio njihovu zemlju? I nisu li pokazali otisak njegova stopala na kamenu kako bi potkrijepili svoju priču? Nije li se njegova grobnica mogla vidjeti u Cadizu, gdje su se pokazivale i njegove kosti? Nije li se Apolonov hram mogao vidjeti u Delfima? Nije li se Ahilejeva grobnica mogla vidjeti u Dodoni...? Nije li se Asklepijeva grobnica mogla vidjeti u Arkadiji...? Nije li se grobnica Deukalionova - onoga koji je spašen od Potopa - dugo vremena pokazivala ... u Ateni? Nije li se Ozirisova grobnica mogla vidjeti u Egiptu...? ... Kakvu vrijednost onda imaju takvi dokazi o postojanju Isusa Nazarećanina?[21]

Fizički dokazi o postojanju Isusa Krista u biti ne postoje. Budući da posvuda po svijetu za svaku kulturu postoje sveta mjesta, samo zbog kulturološke pristranosti mnogi tvrde da su njihova jedina prava i da je baš njihova zemlja „Sveta Zemlja" ili nešto tome slično.

Biblija kao povijest?

Osim toga, pogledamo li arheološke nalaze u želji da potkrijepimo ono što stoji u Starom zavjetu, naći ćemo mnogo manje od očekivanog. Premda tekstovi prikazuju Židove kao silu na koju se u toj regiji moralo računati, nema dokaza o velikim židovskim građevinama, židovskoj mornarici ili vojsci. Ustvari, u stoljećima prije kršćanske ere Grci su Židove jedva zamjećivali, a znameniti povjesničar Herodot nije znao pronaći „veliko" judejsko kraljevstvo: „... Salomon, *čije je veličanstveno kraljevstvo Herodotu bilo nevidljivo* u traganju za kraljevstvom u Judeji..."[22] Kao što kaže Hazelrigg:

„Gdje je kraljevstvo Salomona Veličanstvenog? Herodot, Platon i Diodor Sikulski ga ne zamjećuju. Nevjerojatno je da je povjesničar Herodot pišući o Egiptu s jedne i Babilonu s druge strane i posjetivši oba mjesta, prolazeći pritom gotovo sigurno nekoliko kilometara dalje od veličanstvene prijestolnice Jeruzalema, previdio židovski narod, nad kojim je moćni Salomon vladao u svojoj svojoj slavi i veličanstvu, kojoj teško da je bilo premca među najvećim vladarima, i potrošivši gotovo *osam milijardi u zlatu* na hram. Kako to objasniti? Sulejman je bila perzijska titula kojoj je Eol bio grčki ekvivalent, a značila je univerzalnog vladara. Poput faraona, to nije bilo ime nego statusna oznaka. Židovi, koji su pretendirali na univerzalno kraljevstvo, hinili su da jedan od njihovih kraljeva nosi to ime i s tim sitnim posjednikom (jer u mjestu malenom kao što je Judeja ništa drugo ni nije mogao biti) moćne Sulejmane s Istoka brkaju i civilizirani Europljani i neuki Beduini." - Kenealy: *The Book of God.* Ne treba tražiti mnogo da se pronađu slične nepodudarnosti između onoga što tvrdi Biblija i povijesnih dokaza.[23]

Ovaj nedostatak dokaza o postojanju takvog carstva zamijećen je prije barem 2000 godina i na kraju je potaknuo židovskog povjesničara Josipa da napiše svoje *Židovske starine* kako bi pokazao daje hebrejska kultura vrlo stara. I dok je hebrejska kultura možda i bila stara, „narod Izraela" zapravo nije bio „veliko kraljevstvo", već skupina zaraćenih pustinjskih plemena s veličanstvenim pričama „posuđenima" iz drugih kultura. Iz ove je plodne mašte i oportunizma nastala još veličanstvenija priča, stvorena da potuče sve ostale priče - mit o kršćanstvu.

[1] Wheless,FC, 112.

[2] Fox, 392.

'Carpenter, 180-1.

[4] Doane, 502.

[5] Dujardin, 2.

[6] Doane, 203.

[7] Levi, 4.

[8] Higgins, 11,154.

[9] Doane, 501.

[10] P. J. Casey, *Understanding Ancient Coins An Introduction for Archaeologists and Historians*, Batsford, 1986., 43. (www.christianism.com)

"Wells, HEJ, 194.

[12] Fox, 69.

[13] Walker, WDSSO, 309.

[M] Freethought Datasheet #5, Atheists United.

[15] Leedom, 164.

[16] Walker, WEMS, 880-1.

"Wells, HEJ, 184.

[18] Walker, WEMS.

[19] Hislop, 179.

[20]Wheless, FC, 11-12.

[21] Doane, 511.

[22] Higgins, 1,668.

[23] Hazelrigg, 178.

7

Kao što smo pokazali, povijesna i arheološka građa nikako ne uspijeva dokazati da je novozavjetna priča istinita, niti potvrđuje važne starozavjetne priče na kojima se kršćanska religija navodno temelji. Ustvari, cijeloj ideji o monoteističkom hebrejskom Bogu, kako govori Stari zavjet, koji je mogao dati sina, nedostaju temelji.

Raširenо je vjerovanje da su Hebreji, počevši s Mojsijem, bili monoteisti čiji je jedini Bog Jahve bio jedini pravi bog, koji se objavio isključivo hebrejskim prorocima. Vjeruje se da su ti izvorni monoteisti bili superiorni drugima i da su imali pravo uništavati politeističke kulture oko sebe ubijanjem njihovih ljudi, pljačkanjem njihovih gradova, odnošenjem plijena i krađom djevica, a što su ti „Božji izabranici", prema onome što je zabilježeno u Starom zavjetu, i činili. Ovakav „monoteističko naspram politeističkog" scenarij uobičajen je ali nije točan, zato što su Hebreji kasno prihvatili koncept monoteizma i izvorno su i sami bili višebošci. Hebreji u biti nikako nisu bili začetnici ideje monoteizma jer su Egipćani, na primjer, imali svog Jedinog Boga barem tisuću godina prije navodnog Mojsijevog vremena po ortodoksnoj dataciji. Kao što kaže Wheless:

> Ovo jednoboštvo koje se konačno i vrlo kasno razvilo nije niti zakašnjela božanska objava Židovima, niti njihov originalni izum; tisuću su mu godina prethodili Amenhotep IV i Tutankamon u Egiptu, a ni oni u tom nisu bili nikakvi pioniri. Mogli smo vidjeti [katoličko] priznanje da je religija zoroastrijskog Mitre bila „božanski objavljen monoteizam". *(CE,* ii, 156).'

Monoteizam perzijske religije zoroastrijanizma u biti je identičan judaizmu, ili jahvizmu, koji je dijelom izdanak zoroastrijanizma:

> Ormuzd u Boundeheschu govori Zoroasteru: „Ja sam onaj koji drži Zvjezdano Nebo u nebeskim visinama; koji ovoj kugli, nekoć zavijenoj u tamu, daje bujicu svjetlosti. Kroza me je Zemlja postala čvrst i vječan svijet - Zemlja kojom hoda Gospodar svijeta. Ja sam onaj koji Sunce, Mjesec i

> Zvijezde probija kroz oblake. Ja činim da niče kukuruz, koji mrtav iz zemlje niče nanovo... Ja sam stvorio čovjeka, čije je oko svjetlost i čiji je život dah u njegovim nosnicama. Ja sam u njega usadio neiscrpnu životnu snagu."[2]

Prije nametanja monoteističkog jahvizma Hebreji nisu bili monoteisti drukčiji i odvojeni od svojih „Nevjernih" susjeda, ni prije ni poslije Mojsija. Upravo se zbog toga hebrejskog politeizma „odabrani" u Starom zavjetu stalno opisuju kako „idu" za drugim bogovima i zašto se i sam „Gospodin Bog" kreće od junaka do junaka, kralja do kralja i knjige do knjige. O politeizmu Hebreja i navodnoj superiornosti monoteizma Robertson kaže:

> Postoje nebrojeni dokazi o neograničenom politeizmu velikog broja ljudi čak i u Jeruzalemu, posebnom sjedištu Jahve, netom prije „sužanjstva". Monoteizam zapravo nije zaživio u Svetom gradu sve dok dugi niz političkih pritisaka i previranja nije doveo do snažnog fanatizma prema jednom kultu... Ta vrsta monoteizma u svakom je slučaju moralno slabija od politeizma jer oni koji su ga podržavali nisu bili naklonjeni svojim susjedima. Mnogi su židovski kraljevi bili politeisti. Ono što želim osporiti jest pretpostavka - nastala pod utjecajem kršćanstva - daje židovski monoteizam u biti višeg ranga od politeizma i da označava velik korak naprijed u napretku religije... Ako je puko priznavanje jednoga Vrhovnog Boga Stvoritelja znak superiornosti, mora se smatrati da neka primitivna plemena koja podržavaju tu doktrinu a ipak prinose ljudske žrtve imaju „višu" religiju od kasnih Grka i Rimljana.[3]

Hebrejski politeizam ogleda se u raznim biblijskim imenima za „Boga", od kojih su najstariji Elohim, Baalim i Adonai, oblici u množini koji predstavljaju i muška i ženska božanstva. Kako bi Hebreje prikazali monoteistima, biblijski su pisci i prevoditelji ova raznovrsna imena prevodili u jednini kao „Bog" (Elohim), „Gospodin" (Adonai), „Gospodin Bog" (Elohim JHWH) ili „Gospodin" (JHWH/IEUE). Higgins o tome kaže:

> Izvorno se Bog naziva raznim imenima, često istim onima koje su pogani davali svojim bogovima. Kako bi to prikrili, prevoditelji su se služili trikom koji su razvili Židovi u prevođenju s hebrejskog na grčki, a to je da se riječ *Ieue* [JHWH] i nekoliko drugih imena kojima se Bog naziva u Bibliji prevode kao... Gospodin... Činjenica da se imena Boga skrivaju u svim prijevodima dokazuje da se nijednome od njih ne može dati prvenstvo. Ta činjenica vrlo jasno objašnjava stanje uma i stav s kojim su prevoditelji vršili svoj zadatak. Boga se naziva različitim imenima. Kako da to čitatelj zna ako su u prijevodu koji čita sva ta imena prevedena kao jedno? Očito je da ga se pritom zavarava. Nije opravdanje ukoliko prevoditelj kaže da to sa sobom ne donosi velike posljedice. Bile one velike ili male, on nema pravo na takvu vrstu zatajivanja. Ako vidi da se Bog naziva Adonai, nema ga zašto nazivati Jehova ili Elohim... Dugo se već govori da je Abraham štovao nekoliko bogova, koji su

u biti bili isti oni kao i u Perzijanaca - stvoritelj, održavatelj i uništavatelj - a ta je tvrdnja bila krajnje neugodna i Židovima i brojnim kršćanima. Da bi izbjegli ili prikrili ono što nisu mogli objasniti, morali su mnogo puta pribjegavati pogrešnim prijevodima izvornika...[4]

Biblijski pisci

Premda mnogi još uvijek vjeruju da je Biblija monolitni proizvod samog Svemogućega koji su bez greške zabilježili navodni autori, u stvarnosti „Mojsije" nije napisao Petoknjižje, tj. prvih pet knjiga Starog zavjeta, a ostali su starozavjetni tekstovi, baš kao i novozavjetni, pseudoepigrafski, što znači da ih nisu napisali oni pod čijim se imenima navode. Kao i u Novom zavjetu, različiti tekstovi Starog zavjeta kroz stoljeća su „redigirani" mnogo puta, što je tek pristojan način da se kaže da su interpolirani, masakrirani i krivotvoreni. Wheless o Starom zavjetu kaže:

Može se sa sigurnošću ustvrditi da nijedna od tih knjiga ne nosi ime svoga pravog autora i da je svaka od njih djelo koje je složilo mnogo ruku „interpolirajući" anakronističke i kontradiktorne sadržaje u originalne spise, često navodeći kao dovršene činjenice stvari koje su se dogodile mnogo stoljeća nakon vremena u kojem su živjeli navodni autori...[5]

Petoknjižje je, na primjer, imalo barem četiri autora ili škole autora. Iako potječu od različitih pisaca, ovi zasebni segmenti, od kojih su neki napisani sa nekoliko stoljeća vremenske razlike, isprepleteni su na vrlo zbunjujući ali vrlo inteligentan način. Najstariji dio tih knjiga naziva se „E" (kao „elohistički"), nazvan tako jer autor uglavnom za „Boga" rabi riječ „Elohim", premda bi se trebalo govoriti o „Bogovima". Sljedeći dio je „J" („jahvistički"), u kojem se Boga naziva „Jahve", a označava ga tetragram JHWH. Najveći dio Petoknjižja je „P" („svećenički"), u kojem se Boga većinom naziva Elohim, a rjeđe Jahve. Idući prepoznatljivi utjecaj je „D" („Deuteronomist"), koji je, kako se čini, pomiješao J i E, zajedno sa zakonima iz Knjige ponovljenog zakona, a zatim napisao „povijesne" knjige koje slijede, uključujući Jošuu, Suce, Samuela (obje knjige) te 1. i 2. Kraljevima. Deuteronomist je fanatično jahvistički nastrojen i piše svoje „povijesti" kraljeva iz pristrane perspektive, dajući sud o njihovim vladavinama na osnovi toga jesu li ili ne „učinili ispravno po Jahvi". Na kraju, neka osoba ili škola koju proučavatelji zovu „Redaktor" („R"), moguće autor „Ezre" obuhvatila je ova razna djela tijekom ili nakon „babilonskog sužanjstva" (586.-538. pr.n.e.).

Ovi različiti tekstovi i njihovi autori predstavljaju različite utjecaje i škole mišljenja, kao i konkurentsko svećenstvo, što objašnjava zašto je šikanirani narod Levanta stalno gubio ljubav svojeg Boga (Bogova). Elohističke su priče često smiješne i besmislene kad se shvate doslovno jer u stvari odražavaju mitologije različitih kultura od

Kanana/Fenicije do Egipta, Perzije i Indije. Jahvist, koji prikazuje neke iste antropomorfne mitove kao i E, bavi se Ljubomornim Bogom, Jahvom, za razliku od različitog Elohima. Kod P nema pretjeranih priča. On svog Elohima, koji je sada jedinstveni entitet, prikazuje kao kozmičku i nehumaniziranu pojavu, a ne kao nekoga, na primjer, tko šeće Rajskim vrtom. D i R su, naravno, jahvisti.

Kao što je rečeno, kako bi politeiste Hebreje prikazali kao monoteiste, biblijski su pisci zadirali u tekstove i reinterpretirali povijest, dok su prevoditelji te mnogobrojne bogove i božice u prijevodu spominjali kao jedninskoga „Boga", „Gospodina" ili „GOSPODINA". Na primjer, riječ JHWH, koja se transliterira kao Jehova, pojavljuje se preko 6700 puta u svakom od Darbyjevih i Youngovih doslovnih prijevoda (YLT), dok se rabi samo četiri puta u verziji Kralja Jamesa (KJV), a nijednom u najmodernijim verzijama, kao što su RSV i NIV. Od tih verzija samo Darbyjeva zadržava riječ „Elohim" za „Boga/Bogove", a tu riječ gotovo uvijek prati i riječ „Jehova", iako se „Gospodin Bog" nije zvao JHWH do Mojsijeva vremena. Na ovaj su način prevoditelji stvorili dojam uniformnosti ondje gdje je nije bilo.

Elohim

Množinski izraz Elohim pojavljuje se više od 2500 puta u Starom zavjetu, ali se u većini verzija pogrešno prevodi. Činjenica da je riječ o množini objašnjava zašto su u Knjizi postanka „Bogovi" rekli: *„Napravimo* čovjeka na svoju sliku i priliku." Kao što je spomenuto, Elohim se odnosi i na „bogove" i na „božice", a njegov jedninski oblik „El" služio je kao prefiks ili sufiks u imenima bogova, ljudi i mjesta - otud Emanu-el, Gabri-el, Bet-el itd. Kao što govori Walker, čak je i „Sotona" bio jedan od Elohima:

> U originalnom tekstu Sotona je bio jedan od *bene ha-elohim,* sinova „bogova", ali prevoditelji Biblije su uvijek singularizirali množinu kako bi sakrili činjenicu da su biblijski Židovi štovali panteon mnogobrojnih bogova.[6]

O Elohimu Taylor kaže:

> Židovski *Elohim* su bili dekani Egipćana, kao i genii mjeseca i planeta kod Perzijanaca i Kaldejaca; a Jao, ili Yahouh, koji se smatra samo jednim od bića koji se generički zovu Elohim ili Alehim, je, kako se čini, bilo samo nacionalno ili lokalno božanstvo.[7]

Elohim su zapravo bili „El" bogovi, ako, primjerice, El Elion (Svevišnji Bog), El Sabaot (Bog Nebeske Vojske), El Chay (Živući Bog), El Neqamah (Bog Osvete), El

Ma'al (Bog Iznad) i El Šadaj (Bog Svemoćni). El Šadaj bilo je ime boga Abrahama, ili „Boga očeva", kojega je u šestom poglavlja Izlaska zamijenio Jahve:

> Reče Bog Mojsiju: „Ja sam Gospod! Ja se objavih Abrahamu, Izaku i Jakovu kao Bog Svemoćni (El Šadaj), ali imenom svojim 'Gospod' (Jahve) ja im se ne pokazah."[8]

Charles Potter kaže da je El Shaddai kasnije demoniziran u Psalmima 106:37, gdje ga se osuđuje kao jednog od „vragova" - kanaanskog *Shedima,* kojem su Izraeliti žrtvovali svoje sinove i kćeri. U Psalmu 106 sažeto se prikazuje kako je „odabrani narod" „trčao" za drugim bogovima, tj. bio politeističan.

Uobičajenim razvojem ljudskog uma, koji dopušta i politeizam, i panteizam, i monoteizam i ateizam odjednom, na Elohim se počelo gledati kao na jedno „EL". Riječ *El* značila je i muško i žensko božanstvo, ali su ga kasniji Židovi generalno tumačili isključivo kao muško. El je bilo Sunce ili zvijezda Danica, kao i planet Saturn, koji se jedno vrijeme smatrao „središnjim i vječnim suncem" noćnog neba. Štovanje Ela/Saturna odražava se u činjenici da Židovi još uvijek smatraju subotu šabatom ili „Božjim danom". Osim toga, El je Ilija, „bog sunca Helios kog je Isus zazvao s križa..."[9] Budući da je El sunce, mnoštvo unutar biblijskog Elohima također predstavlja zvijezde.

Elohim nisu bili samo feničanski i kanaanski bogovi, nego su kao „Ali" izvorno bili egipatski. Ale se smatralo „udruženim bogovima" ili „članovima, to jest usnama, udovima, zglobovima, rukama itd. Atuma, ili Amena, sina boga Ptaha".[10] Dakle, kao i u indijskom sustavu, u Elohimu imamo neku vrstu politeističkog monoteizma. „Sina boga Ptaha" se također naziva i Iao/Iau/Iahu/Iu, jednako kao i Jahvea. Za elohističko i jahvističko izlaganje Postanka stoga bi se moglo reći da odražavaju stariju egipatsku religiju: „Elohim tako u prvom stvaranju predstavlja stvoritelj Ptah, a u drugom Iu, Ptahov sin; Iu, Ptahov sin, je Iahu-Elohim (biblijski Gospodin Bog), koji postaje stvoritelj drugog Adama [Atuma] u drugom poglavlju hebrejske Knjige Postanka."[11]

Baalim i Adonai

Bog „Baal" i bogovi „Baalim" spominju se nekoliko desetaka puta u Starom zavjetu kad se govori da Izraelite često kažnjavaju ili ubijaju njihovi „vlastiti" svećenici zato što „slijede Baala". Kao i kod Elohima, množinski oblik *Baalim* ili *Baali* često je zamjenjivan jedninom „Baal" ili „Baal", egipatskim terminom koji je spoj „Ba", simbola planeta i božice Venere te „al" ili „el", oznake za Sunce. Baal je tako bilo ime za Sunce u doba Bika kojim je vladala Venera. Doba Bika jedno je od 12 doba koja predstavljaju astrološki fenomen koji se zove „precesija ekvinocija", pri čemu Sunce

koje izlazi na proljetnom ili vernalnom ekvinociju poprati druga konstelacija svakih 2150 godina. Precesiji treba gotovo 26.000 godina da prođe kroz 12 konstelacija, a taj se ciklus naziva „Velikom godinom". Poznavanje precesije staro je nekoliko tisuća godina i nalazimo ga diljem svijeta, od Kine do Meksika,[12] što pokazuje da su takozvani „primitivni stari" ustvari bili izuzetno napredni. Kad je Sunce bilo u Biku, s početkom pred oko 6500 godina, motiv bika se pojavio u mnogim dijelovima svijeta, uključujući Levant, gdje je simbolizirao Baala.

Kao i drugi epiteti za „Boga", Baal je titula koja znači „Gospodin" ili „muž". To je, ustvari, vrlo stara oznaka za Božanstvo i nalazimo je ne samo u Egiptu nego i u Indiji u obliku *BalaP* U drevnim jezicima Irske i Šri Lanke „Baal" znači „Sunce".[14] Baal je zapravo starije ime za lik kasnije poznat pod imenom Jahve, kao što se govori u Hošeji 2:16:

> "U onaj dan", govori Gospod, "opet ćeš me zvati: 'Dragi mužu!' a nećeš me više zvati: 'Baale moj!'

Walker govori da je Baal bio „Gospodin" među starim Semitima, suprug božice Astarte... Svaki je bog bio Baal. Titula je došla do Irske preko feničanskih kolonija iz Španjolske... Starozavjetni Židovi štovali su mnoge *baalim* kao bivše ili sadašnje supruge božice Zion (Hošea 2:2-8). Jahve je dugo vremena dijelio hramove drugih bogova sve dok njegovo svećenstvo nije uspjelo izolirati njegov kult i potisnuti druge."[15] Blavatsky kaže: „Izraelitski *Baal* (moabitski Šemeš i amonitski Moloh) bio je identični „Sunce-Jehova" i on je do dana današnjeg „Kralj Nebeske Vojske", Sunce, kao što je i Astoret [Astarte] bila „Kraljica neba" - ili Mjeseca."[16] Među ostalim Baalima koje su Izraeliti štovali bili su „Baal Peor" (Gospodar jaza) i „Baal Berit" (Gospodar zavjeta) te „Baal Jehošua", tj. Jošua ili Isus, „Gospodar spasenja", davno prije kršćanske ere.

Još jedna riječ koja je u biti ista kao i Baal je Adon, koja u množini glasi Adonai - termin koji se u hebrejskoj Bibliji za „Gospodina" koristi više od 400 puta. Adon je, baš kao i Baal i El, oznaka za Sunce.

Jahve

Pokušaj mijenjanja Elohima/Baalima/Adonaja u Jahvu „podudarilo se" s nastupanjem glavne faze levitskog svećenstva kad je Mojsije, kome se Jahve navodno prvom objavio, navodno bio „sin Levijev". Između ostalog, leviti su bili fanatični svećenici koji su silno željeli pomaknuti Izrael iz doba Bika u doba Ovna/Jaganjca. U Knjizi Izlaska 12 Mojsije namješta precesijski sat tako što mijenja početak godine te uvodi Pesah i „gozbu jaganjčevu i spasenje Izraela *krvlju* jaganjčevom".[17]

Kao što je rečeno, prije nego što je prozvan Jahvom, izraelitski se bog zvao „Baal", što je označavalo Sunce u doba Bika. Kad je Sunce prešlo u Ovna, „Gospodinovo ime je promijenjeno u egipatsko Iao,[18] koje je zatim postalo JHWH, IEUE, Jahve, Jehova i Jah. Ovo drevno ime „IAO/Iao" označava cjelovitost „Boga" jer „I" simbolizira jedinstvo, „a" je „alfa" ili početak, a „o" je „omega", odnosno kraj.

Ime Jahve, Iao i njegove razne varijante ustvari se mogu pronači u nekoliko kultura:

> U Feniciji je Sunce bilo Adon... isto što i Iao ili, prema kineskoj vjeri, Yao (Jehova), tj. Sunce, koje se u svijetu javlja „u ponoć dvadeset i četvrtoga dana dvanaestoga mjeseca"."

JHWH/IEUE je k tome bio i egipatski bog sunca Ra:

> Ra je bio otac na nebesima, koji ima titulu vječnog „Huhija", iz čega su Hebreji izveli ime „Ihuh".[20]

Tetragram ili sveto ime Božje IAO/IEUE/JHWH je, dakle, vrlo staro i predizraelitsko te se može etimološki povezati s brojnim bogovima, pa čak i s „Isusom", ili „Jehovom", čije ime znači „spasenje" ili ,,Iao/JHWH spašava". Higgins pojašnjava:

> Pobožni dr. Parkhurst... dokazuje, na osnovi autoriteta Diodora Sikulskog, Varona, sv. Augustina itd., da je Iao, Jehova ili *ieue,* tj. *ie* kod Židova, bio Jupiter kod Latina i Etruščana... on priznaje da je to *ie* bilo ime Apolonovo... Potom priznaje da je taj *ieue* Jehova Isus Krist kad kaže: „Gotovo ne bi bilo kraja odlomcima u Svetom pismu u kojima se to ime *(ieue)* koristi za Krista... ne može se ne primijetiti da Pismo kaže da je Isus Jehova." Vidjeli smo priznanja da je Jehova Jupiter, Apolon, Sol, iz čega proizlazi da je Isus Jupiter itd.[21]

Tu je i još jedan aspekt Jahveove ličnosti zato što je u ranoj fazi „sveti Božji tetragram" bio dvorodan. Kao što kaže Walker:

> Židovska je mistička tradicija originalnog Jehovu vidjela androginog, a ime mu je bilo složeno od Jah *{jod)* i prethebrejske varijante imena Eva - *Hava* ili *Hawa* - što je hebrejskim slovima he-vau-he. Ova četiri slova su zajedno tvorila sveti tetragram JHWH, tj. tajno ime Boga... Biblija sadrži mnogo plagiranih odlomaka iz ranijih himni i molitvi upućenih Ištar i drugim božicama, u kojima se ime Jahve zamjenjivalo imenom ženskog božanstva.[22]

To znači da je i Jahve nekoć bio množinski oblik, ali je „on" na kraju postao muški, nebeski bog. Ovaj jedninski Jahve bio je bog ratnik koji je predstavljao Sunce u Ovnu kojim vlada ratoborni Mars. Simbolizira ga Ovan „uhvaćen u guštiku" pored Abrahama, kojeg je ovaj iskoristio kao žrtvu u zamjenu za svog sina Izaka. Ovaj bog

ratnik Jahve nije bio samo ljubomoran *{jealous),* nego i vatren *(zealous),* kako mu se ime spominje u Youngovu *Doslovnom prijevodu:*

> ... jer nikojem drugome Bogu ne smiješ se klanjati. Jer Jehova, čije je ime Vatreni, jest vatren Bog. (Izlazak 34:14)

Ista se riječ u hebrejskom koristi i za „ljubomoran" i za „vatren" iako se drukčije transliterira - „qanna" kao „ljubomoran", a „qana" kao „vatren".

Kao što je E1 Elion bio tek jedan od kanaanskog Elohima (Svevišnji Bog), takav je bio i Jahve kao „E1 Kana" (Ljubomorni/Vatreni Bog), zbog čega u Starom zavjetu stalno zabada nos i više na sve. Naziv „Ljubomorni/Vatreni" prikladan je za boga kojeg predstavlja vulkan, kao što je Jahvu predstavljala zadimljena i vatrena gora Sinaj. Jahvini su sljedbenici otuda bili netrpeljivi i naprašiti zeloti.

Kao što smo vidjeli, Jahve nije samo predstavljao nebo nego i Sunce, čija su toplina, energija i vatra na Zemlji lokalizirane u židovskom Jahvi. Njegovi su svećenici polagali pravo na dominaciju nad drugim bogovima i svećenicima koristeći vulkan da bi strahom dobili pokornost Hebreja. Riječ Jahve na sanskrtu znači „prelijevanje", što je prikladan opis vulkanskog boga koji se svojim ljudima nameće uz pomoć erupcija i kuljanja lave. Govoreći o Jahvinoj vulkanskoj naravi, Stone kaže:

> U priči u Knjizi Izlaska o „Božjoj gori" čitamo sljedeče opise: "Treči dan kad osvanu jutro, zagrmješe gromovi i zasijevaše munje. Teški se oblaci nadviše nad gorom, i odjeknu glas trube veoma jak. Sav narod, što je bio u taboru, zadrhta." (Izlazak, 19:16) U Izlasku 20-18-21 čitamo: „Kad vidje sav narod gromove, munje, glas trube i goru gdje se dimi, prepade se narod i zadrhta i ostade stojeći u daljini."[23]

U Ponovljenom zakonu 9:21 govori se da je Mojsije uzeo zlatno tele, razbio ga u prah i bacio ga „u potok što teče s gore". Nadalje, u Brojevima 11 te Psalmima 11,18 i 97 govori se o Gospodinovu ognju i vulkanskoj aktivnosti. Stone tumači:

> Zacijelo najživlji opis Jahve kao vulkanske aktivnosti nalazimo u Ps. 18, gdje čitamo: „Tada se uznemiri zemlja i zadrhta, temelji se gora uzdrmaše i pomakoše; tako je on bio pun gnjeva. Iz nosa je njegova sukljao dim, iz usta je njegovih buktio oganj, što proždire, požar je vrcao od njega... Od sijevanja je oko njega kroz oblake njegove udarao grad i živo ugljevlje... Strijele odapne i raspršiih, munje izbaci i pomete ih." Vrlo je teško zanemariti ove slike.[24]

Osim toga, prikaz židovske „svečanosti povodom donošenja zakona" sadrži sliku eruptirajućeg vulkana - gore Sinaja - s dvije ploče na kojima je iznad njega zapisano

Deset zapovijedi. Kao što navodi Jordan Maxwell, znak tog ceremonijalnog blagoslivljanja jednak je pozdravu razmaknutim prstima vulkanskog lika Spocka u „Zvjezdanim stazama", koji kaže: „Živi dugo i napreduj!" Rimska riječ *vulkan* označavala je i boga munja i vulkana. U vulkanskim kultovima gromovita buka koja dolazi s planine smatra se „glasom Boga", istim onim koji se u mitu „obratio" Mojsiju.

Da Jahve nije bio bog vulkana, njegova žestoka i ljutita persona bila bi dvostruko odbojna. Kao što kaže Taylor:

> Ponekad ga se opisuje da riče poput lava, ponekad da sikće poput zmije, izgara od gnjeva i ne može zauzdati svoje strasti, udara, raspaljuje, proklinje, psuje, vonja, bljuje, kaje se, žaluje, bijes mu se čita na licu, iz nosnica izlazi dim itd.[25]

Kao što je već navedeno, vulkanski bog Jahve pojavio se u isto vrijeme kao i Mojsije i Aron, braća i „sinovi Levijevi". Mojsije i Aron su u biti samo predstavljeni kao Leviti - pleme čiji su pripadnici, kako se tvrdi, zapravo bili „indoeuropski uljezi" koji su zavladali pustinjskim plemenima i nametnuli im centraliziranu religiju kako bi se dokopali moći i bogatstva. Ovi fanatici nisu nužno bili „uljezi" jer su Indoeuropljani/Arijci već živjeli među Semitima. Iako „kuća Levijeva" navodno potječe od „Šemovih sinova" i po tome je semitska, čini se da su ipak možda barem neki Leviti bili „Jafetovi sinovi", poznati kao Asirci, Perzijanci, Babilonci i drugi „Hitim", „Kitim" ili „Kitejci", što je opći židovski izraz za Arijce. Za obje se ove skupine, i Semite i Arijce, u Bibliji tvrdi da su „Noini sinovi" koji će „dijeliti isti šator" i zarobiti potomke Noina trećeg sina Hamite, tako da u nekom trenutku razlika između njih nije mogla biti vrlo velika. Arijci i Semiti zapravo su više međusobno izmiješani nego što se misli jer su neki „Jafetovi sinovi" postali Aškenazi ili „europski Židovi", o čemu se govori u Knjizi Postanka 10:2-3. Ta je razlika u stvari formirana tek mnogo kasnije, kad su jahvisti kompilirali svoje knjige i pokušavali se propagirati kao strogi segregacionisti. Uz to, ovi su Jahvini fanatici obuhvatili i egipatsku mitologiju, tako da su bili „Indoarijoegipćani", što je upravo ona mješavina koju nalazimo u Levantu. Odakle god bili, Leviti su svakako predstavljali odvajanje od starih, politeističkih semitskih/hebrejskih plemena.

Ovo odvajanje se tako odražava u priči o Mojsiju, u kojoj se opisuje kako je Hebrejima teško okrenuti leđa drevnom štovanju egipatskog boga Hora kao zlatnog teleta, sina svoje egipatske majke božice Hator, koju se prikazivalo kao kravu. Walker tumači:

> U Egiptu se Majka Hator štovala kao nebeska krava čije je vime stvorilo Mliječnu stazu, čije je tijelo bilo nebeski svod i koja je svakodnevno rađala sunce - Hora tj. Ra - njezino Zlatno tele, koje je bilo isto ono božanstvo koje su štovali Aron i Izraeliti: „Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske." (Izlazak 32:4)[26]

Iako se i Jahvu poistovjećivalo sa Suncem, Zlatno tele je judejskim Levitima bilo toliko zastrašujuće da su pisali dijatribe protiv njegova štovanja, kao što je Knjiga Hošejina čiji autor ustaje protiv Baalova i „samarijskog teleta" naroda koji se također zove Izrael, kao i Efrajim, po „sinu Josipovu". Mojsijev levitski/jahvistički zakon se, međutim, očito nije održao jer je čak i uzvišeni hebrejski patrijarh Salomon za svoje žene strankinje postavljao oltare moabitskom bogu Sunca Kemošu te tirskom bogu Sunca i vatre Molohu, Molehu, Melehu ili Meleku. Iako ga je „Gospodin" navodno mrzio, Kemoš je bio, kao što kaže Walker, „hebrejski oblik Šamaša, boga sunca Moaba i Sippara, koji se štovao u Salomonovu hramu (Prva knjiga kraljeva 11:17). Budući da je Kemoš bio jedan od Jahvinih rivala, kojeg su kasniji svećenici nazivali „ogavnim" u nastojanjima da uguše sve kultove osim svog, on je u kasniji kršćanski pakleni panteon ušao kao demon."[27]

Kao indijski i egipatski, tako je i levantski panteon u prvom tisućljeću prije nove ere zapravo bio prepun božanstava. Kao što je spomenuto, čak ni sam Jahve nije bio zasebni pojedinačni bog, niti se nalazi i u jednoj drugoj kulturi. Jahvu se ustvari jedno vrijeme povezivalo s Ganešom, indijskim bogom s glavom slona, koji je nosio titulu „Gospodara Nebeske vojske", što je bio i biblijski epitet za Jahvu. Kao što se u kasnijoj evanđeoskoj priči i za Jahvu tvrdi da je učinio, tako je i u indijskoj mitologiji Ganeš „oplodio djevicu božicu Maju, koja je potom rodila Budu".[28] Ako je Jahve monoteistički bog-otac koji je rodio Isusa, onda je isto tako morao roditi Budu. Međutim, kao i hebrejskog boga Behemota, tako su i Ganeša kršćani kasnije demonizirali.[29] Jahve je također mnogo svojih atributa uzeo od babilonskog boga Marduka, koji je „stvorio svijet razdvojivši nebeske vode i vode bez dna".[30] Marduka i Ištar su ustvari štovali Židovi u Elamu.[31] Među svim tim brojnim bogovima kojima su se klanjali Hebreji bila je i sumersko-babilonska božica Aruru koja se štovala u židovskom hramu.[32]

Osim toga, sama riječ Izrael nije židovski naziv nego dolazi od kombinacije triju različitih vladajućih božanstava: Iziđe (Isis), božice koju su štovali diljem starog svijeta, Ra, egipatskog boga Sunca, i Ela. Hazelrigg kaže:

> ... Izrael, što znači 'nebeski pojas ili 'nebeska zemlja, čijih se dvanaest plemena slaže s brojem konstelacija koje okružuju ekliptiku i kroz koje Sunce radi svoj godišnji krug... Issa-ra-el, kraljevstvo Mjeseca (Isis), Sunca (Ra) i zvijezda (El).[33]

Uz to, sirijski spasitelj Tamuz bio je bog Jeruzalema gdje je i grčki bog Dioniz štovan „pod svojim frigijskim imenom Zeus Sabazije".[34] Nađeni su i židovski novčići sa slikama Dioniza s jedne strane i riječju JHWH s druge. Walker govori da su „Židovi koji su živjeli u Maloj Aziji govorili da je njihov Jehova drugi oblik Zeusa Sabazija".[35] Postoje i podaci da su Hebreji također žrtvovali ovnove Jupiteru.[36]

Dakle, kao što kaže Wheless: „Hebrejsko-kršćanski jednobog obična je krivotvorina i mit..."[37]

Nametanje monoteizma

Mit o hebrejskom monoteizmu dolazi od Jahvinih propagandista koji su se primili formuliranja jedne i jedine židovske religije. I dok su se pod *Elohim* podrazumijevali posebni bogovi sjevernih plemena i Kraljevstva Izraelova, levitski Jahve je zapravo bio lokalni bog južnog Judinog Kraljevstva. Kao takav, Jahve uzdiže Judu iznad ostalih plemena i čini ga praocem izraelskih kraljeva. Štoviše, *Jahve* i *Juda* su jedna te ista riječ jer Juda je zapravo „Yahuda", što znači „Jahvu ću slaviti". Isto to ime Juda nosio je i plemenski bog.

Jahvu su, dakle, fanatično štovali Židovi, a ne svi Hebreji i Izraeliti. Drugi su narodi često bili nezainteresirani za njega i odbijao ih je taj nasilni, srditi, ljubomorni i gorljivi bog u kojeg se Jahve pretvorio. Kao što kažu Knight i Lomas:

> Za mnoge je Jahve bio samo izraelitski bog rata, od koristi kad bi se vodile bitke, ali inače vrlo nebitna figura medu ostalim bogovima panteona. Imena koja su se kroz stoljeća davala Izraelitima pokazuju veliko poštovanje prema Baalu i čak ni najzadrtiji jahvisti ne bi tvrdili da su Židovi tog doba vjerovali u samo jednog boga.[38]

Jahvisti su zapravo bili surova skupina razbojnika koji su se pretvarali da zagovaraju svog „Gospodina", a onda stoljećima uništavali drevni hebrejski politeizam kako bi zadobili potpunu dominaciju nad ljudima. Omiljena su im meta bili sljedbenici Velike Božice, kojih je u drevnom svijetu bilo posvuda. Larson pokazuje koliko je rasprostranjeno i dugovječno bilo štovanje Božice te s kolikim se žarom ono željelo suzbiti:

> Stari zavjet sadrži barem četrdeset odlomaka u kojima Jahvini proroci svojim svetim bludništvom oskvrnjuju hram božice Astoret (Ištar). Očito je da su Izraeliti slavili njezin ritual gotovo univerzalno sve do polovice sedmog stoljeća.[39]

Napadana i ocrnjivana biblijska Jezebela u stvarnosti je bila plemenita svećenica Baala i božice Astoret, dok je njezin glavni suparnik Ilija, vatreni zagovornik Jahvin, kao što mu i ime govori, bio neotesani, prljavi i dlakavi divljak. Osim u očima jahvista, Jezebelu su smatrali hebrejskim kraljevskim rodom i njezino je štovanje Velike Božice bilo u potpunom skladu s onime što je postojalo prije jahvističke invazije. U

Starom zavjetu se opisuje kako jahvistički svećenici doslovce s pjenom na ustima bjesne u opisima „njihovih" ljudi koji štuju Baala i Astoret, ali velik dio tih „njihovih" ljudi bile su mlade djevojke, djevice koje su jedine pošteđene kad su jahvistički razbojnici osvajali grad za gradom, ubijajući stanovništvo, pljačkajući im imovinu i silujući mladež (Knjiga Brojeva 31:17-18 i dr.). Preživjele djevojke nastavljale su svoje drevno štovanje, uključujući i štovanje Božice i Baala, izazivajući frustracije i srdžbu seksističkih i patrijarhalnih porobljivača djevica.

Kako bi uspostavili svoju dominaciju jahvisti su slijedili vjerovanje da moraju izvršiti ovu dužnost:

> Srušite iz temelja sva mjesta, u kojima su narodi, koje ćete pobijediti, štovali svoje bogove, na visokim brdima, na humovima, pod svakim zelenim drvetom. Porušite žrtvenike njihove! Porazbijajte kamene likove njihove! Popalite sveta stabla njihova! Raskomadajte slike bogova njihovih i istrijebite imena njihova iz tih mjesta! (Ponovljeni zakon 12:2-3)

Sastavni dio drevnog vjerovanja i štovanja Hebreja bilo je podizanje „mjesta na visinama" za žrtvenike i druge religijske pojedinosti, uključujući i „Ašerim" (u jednini Ašera) - „stilizirano drvo s mnogo grana koje je simboliziralo Veliku Božicu Kanaana".[40] Ašere su postavljali Hebreji, kao na primjer patrijarh Abraham u Beer-Šebi, ali su ih kasniji jahvistički fanatici uništili.[41] Takvi ašeri u svetim lugovima služili su kao „astronomski instrumenti" i pokazivali vezu između drveća i zvijezda koje su nosile imena drveća.[42]

Takva sveta mjesta posebno su podizana diljem Levanta kao mjesta na kojem su i ne-Semiti i Semiti prinosili žrtve, i životinjske i ljudske. Semiti su zapravo bili posljednji koji su zadržali prinošenje ljudskih žrtvi u Hadrijanovo doba, kada je ono zabranjeno.[43] Te žrtve na povišenim mjestima nisu, međutim, služile samo za molitve bogovima za iskupljenje grijeha, nego i za *hranu,* i upravo je to bio glavni razlog zašto su monopola željni jahvisti krenuli u lov na takva mjesta. Željeli su kontrolirati Hebreje i hranu koju jedu, dajući pritom svećenicima ogromnu moć. Naravno, više je nego besmisleno inzistirati da ljudi, žele li jesti, svi moraju odlaziti na neko centralizirano mjesto, gdje ih se prisiljava da plate svećeniku da žrtvuje njihove životinje za hranu, tako da su ljudi neumorno iznova podizali takva mjesta i ignorirali svećenike koji su željeli takvu centralizaciju. Međutim, kad prijetnje i uništavanja nisu uspjeli istrijebiti politeizam, jahvisti su učestalo klali „svoje vlastite" ljude (Brojevi 25, Ezek. 9), pokazujući tako da represivni i despotski monoteizam nije nimalo „moralniji" od drugih vjerskih ili svjetovnih ideologija i sustava vlasti. Suočeni s takvim nepodnošljivim ugnjetavanjem i kontroliranjem hrane, ljudi su se ne samo pobunili protiv nametnutog Ljubomornog/Vatrenog Boga JHWH nego su se i okrenuli drugim bogovima da ga se riješe.

Prema biblijskoj priči upravo je ovo ugnjetavanje dovelo do rascijepa kraljevstva na dva dijela nakon Salomonove smrti, kada se Sjeverno Kraljevstvo Izrael vratilo na stari politeizam pod vladavinom efraimitskog kralja Jeroboama. Treba napomenuti da je Jeroboama Salomon imenovao nadzornikom *robova* „kuće Josipove", tj. Efrajima/ Manašea (Prva knjiga o kraljevima 11:28), koji su izvorno nastanjivali sjeverne zemlje, ali koje genocidno pleme Jude nije uspjelo istrijebiti (Prva knjiga o kraljevima 9:20). Podjela se zapravo dogodila nakon što je narod, uključujući Jeroboama, zamolio Salomonova sina Roboama da „olakša jaram" koji im je nametnuo njegov otac. Jeroboam je tada napravio dva zlatna teleta u svetim hebrejskim mjestima Danu i Betelu rekavši narodu: „*Dosta ste uzlazili u Jeruzalem!* Evo, Izraele, tvoga boga koji te izveo iz zemlje egipatske." Jeroboam je na taj način izražavao nezadovoljstvo ljudi, i „Židova" i „Nevjernika", koji su robovali jeruzalemitskom svećenstvu. Kralj je također govorio da je zlatno tele Hora/Baala/Iuse, a ne vulkanski Jahve, izveo Izrael iz Egipta. Prema toj priči, Jeroboamova nastojanja bila su, međutim, osuđena na propast jer su se nekoliko stoljeća kasnije pojavila dva kralja „reformatora", Ezekija i Jošija, koji su obnovili represivno i eksploatacijsko centralizirano štovanje. Ezekija (715.-687. pr.n.e.) je u mahnitom divljanju u kojem su uništena stoljetna vjerska svetišta „očistio" Judu i Efrajim od mjesta na uzvisinama i ašera. O tom čišćenju Friedman kaže:

> Vjerska reforma značila je više od uništavanja idola i čišćenja Hrama. Značila je i uništavanje mjesta za klanjanje *Jahvi* izvan Hrama u Jeruzalemu. Osim Hrama postojala su razna druga mjesta gdje su ljudi mogli odlaziti prinositi žrtve Bogu. Takva su se mjesta u lokalnim zajednicama nazivala „mjestima na uzvisini". Ezekija ih je ukinuo. On je promicao centralizaciju religije u jeruzalemskom Hramu.[44]

Visoki svećenik u Jeruzalemu tako je stekao veliku moć jer je Jeruzalem bio jedino preostalo „židovsko" vjersko središte. Ezekija je također navodno uništio Mojsijevu brončanu zmiju, pet stotina godina staru relikviju, udarivši na levitsko svećenstvo koje ide preko Mojsija („Mushite"), na što se moramo zapitati kako je Ezekija mogao služiti kao „veliki" primjer mojsijevskog zakona i religije.

Nakon Ezekijine smrti njegov je sin Manaše vratio lokalnu „pogansku" vjeru narodu, ali reformatori su uzvratili udarac sa svojim omiljenim kraljem Jošijom, koji je bio još žešći od Ezekije u svojim nasrtajima na staru religiju. Kako bi objasnili stalno vraćanje Hebreja svojim bogovima, biblijski su pisci izmislili da je Mojsijeva „knjiga Zakona" „izgubljena" i da ju je 600 godina poslije (622. pr.n.e.) pronašao Jošijin veliki svećenik Hilkija, „sin Zadokov" ili Saducej. Nakon čitanja zakona, ili prije, ovisno koju kontradiktornu priču u „nepogrešivoj riječi" čitate, Jošija kreće u svoj divljački pohod čišćenja mjesta na uzvisini.

Ta je priča očito izmišljena jer se ne može objasniti zašto bi se, ako je Mojsije stvarno postojao i imao tako dramatičan i utjecajan život, njegov Zakon uopće „izgubio". Ako je doista izgubljen, kako ga je Ezekija znao slijediti kad je provodio svoja čišćenja i reforme? Neobjašnjivo je i zašto bi „Gospodin" prolazio kroz tolike muke da redovito priča s Mojsijem i Aronom, davao im tako ogroman broj detaljnih uputa, a zatim samo tako dopustio da ga „njegovi odabrani" sklone na 600 godina. Gdje je bio „Gospodin" za to vrijeme? On je navodno bio uključen u sve, pa i najmanje detalje izraelitskog života, ali ih nikada nije podsjetio na davno izgubljeni zakon?

Istina je ta da je Hilkijina knjiga zakona stvorena za njegova vremena ili kasnije kako bi se konsolidirala moć svećenstva, u prvom redu judejskih Levita. Ubrzo nakon toga Jeruzalem je uništen jer se smatrao problematičnim, a ugnjetavačko ozračje moglo je biti jedan od razloga zašto se većina „Židova" nije vratila u Palestinu nakon okončanja „babilonskog sužanjstva".

Ovaj važan događaj s Jošijom i novim zakonom pokazuje kako Stari zavjet nije stvaran na način na koji se to obično prikazuje, nego je proizvod nekoliko ruku ili škola. Rane priče su u biti drevni mitovi pomiješani s plemenskim „pričama zasnovanim na povijesnim događajima" koje su onda brojni pojedinci kroz stoljeća mijenjali u propagandističke svrhe, dugo nakon njihovog navodnog datuma nastanka. Činjenica je da su Hebreji/Izraeliti bili politeisti prije i nakon navodnog ustanovljenja zakona i da su taj zakon različita plemena/narodi različito tumačili. Uz različite bogove i doktrine koje zastupaju i predstavljaju biblijski pisci tu su i ta različita plemena - elohistička su, na primjer, povezana s Kraljevstvom Izrael, a jahvistička s Judom. Različite su se verzije onda kombinirale u pokušaju da se kraljevstva ujedine. Pleme/bog čiji su pisci pisali priče uzdizani su ponad ostalih. Kao što kaže Robertson: „Jahve (ili Jah, ili Jaha) bio je samo lokalni predmet štovanja koji je uveličao [plemenski] kralj i koji je nametnut fiktivnoj povijesti Hebreja dugo nakon toga."[45]

Doane sažeto izlaže stanje u Izraelu u biblijska vremena:

> Mnogi smatraju - ustvari, često smo puta čuli da to tvrde oni koji navodno znaju - da su Izraeliti uvijek bili *monoteisti* i da su štovali samo Jednoga Boga - *Jehovu.* To je u potpunosti pogrešno. Oni nisu bili ništa drukčiji od svojih susjeda, takozvanih pogana, što se religije tiče. Kao prvo, znamo da su [Izraeliti] obožavali i štovali *Bika*, kojeg su zvali *Apis,* baš kao što su to činili i drevni Egipćani. Štovali su *Sunce, mjesec, zvijezde* i svu nebesku vojsku. Štovali su *vatru* i palili je da gori na žrtveniku, baš kao što su to radili i Perzijanci i drugi narodi. Štovali su *kamenje, drvo hrasta* i „klanjali se *prikazima".* Štovali su „Kraljicu Neba", koja se zvala *Astarte* ili *Mylitta* i za nju „palili tamjan". Štovali su *Baala,* Moloha i *Kemoša i prinosili im žrtve,* nakon čega bi ponekad *žrtvu i jeli.*[46]

Hebreji se tako nisu razlikovali od svojih politeističkih susjeda. Tek su stoljeća programiranja i uvjetovanja na kraju dovela do toga da su postali „posebni i odvojeni od ostatka svijeta". Stone govori:

> Kao što piše George Mendenhall: „Stari Izrael više se ne može promatrati kao izolirani i neovisni predmet proučavanja. Njegova je povijest neraskidivo povezana s drevnom orijentalnom poviješću, bilo da se radi o religiji, političkoj povijesti ili kulturi."[47]

Levant je ustvari bio svojevrsni „lonac za taljenje" najrazličitijih ideologija i bogova iz čitavoga tada poznatog svijeta, iz kojeg će se na kraju izdići jedan „kralj svih kraljeva" i „gospodar svih gospodara" i sve ih svladati.

' Wheless, FC, 70.
[2] Pike, 612.
[3] Robertson, 17-18.
[4] Higgins, 1,62.
[5] Wheless, 69.
[6] Walker, WEMS, 895.
[7] Taylor, 21.
[8] Potter, 42
[9] Walker, WEMS, 84,125, 271-2.
[,0] A. Churchward, 318.
"A. Churchward, 318.
[12] Jackson, 183-4.
[13] Higgins, I, 238.
[14] Higgins, II, 289.
[15] Walker, WEMS, 84.
[16] Blavatsky, SD, i, 397fn.
[17] Anderson, 79.
[18] Higgins, 1,259.
[19] Hazelrigg, 20.
[20] A. Churchward, 280.
[2,] Higgins, 1,327.
[22] Walker, WDSSO, 202.
[23] Stone, 122-3.
[24] Stone, 123.
[25] Taylor, 22.

[26] Walker, WEMS, 180-1.

[27] Walker, WEMS, 163.

[28] Walker, WDSSO, 372.

[29] Walker, WDSSO, 236.

[30] Walker, WEMS, 581.

[31] Walker, WEMS, 829.

[32] Walker, WEMS, 815.

[33] Hazelrigg, 20-21.

[34] Walker, WEMS, 236-7.

[35] Walker, WEMS, 874.

[36] Carpenter, 47.

[37] Wheless, FC, 78.

[38] Christopher Knight i Robert Lomas, *The Hiram Key: Pharaohs, Freemasons and the Discovery of the Secret Scrolls of Jesus,* marlowe.wimsey.com/~rshand/streams/thera/canaan.html

[39] Larson, 210.

[40] Walker, WDSSO, 196.

"'Higgins, II, 194.

[42] Higgins, II, 193.

[43] Walker, WEMS, 464.

[44] Friedman, 91-92.

[45] Robertson, 17.

[46] Doane, 108.

[47] Stone, 103

8

Vidjeli smo da ne postoje dokazi za povijesnost utemeljitelja kršćanstva te da su najraniji njegovi zagovaratelji u načelu bili krajnje lakovjerni i zapanjujuće lake žrtve obmane. Isto tako smo vidjeli da su „branitelji vjere" pod stalnim optužbama za prijevaru bili primorani priznati da je kršćanstvo samo verzija starijih religija. Pokazalo se i da je svijet u kojem se kršćanstvo pojavilo bio prepun bogova i božica, a ne monoteistički vakuum. Mnogi su ti bogovi i božice sa svojim čudesnim djelima i nevjerojatnim moćima zapravo identični liku Isusa Krista, što potvrđuju i sami kršćanski apologeti. Daljnjim proučavanjem ove teme dolazimo do saznanja daje „Isus Krist" u stvari kompilacija tih različitih bogova koje se štovalo i o čijim su pothvatima govorili drevni narodi davno prije kršćanskog doba.

Premda mnogi ljudi imaju dojam da se drevni svijet sastojao od nepovezanih naroda i plemena, prava je istina da je u doba u koje je Isus navodno živio postojala trgovačka i bratska mreža koja se protezala od Europe do Kine. Ta je informacijska mreža uključivala i knjižnicu u Aleksandriji i imala pristup mnogobrojnim usmenim predajama i rukopisima koji su prenosili istu onu priču koja se izlaže u Novom zavjetu, s različitim imenima lokaliteta i etničkim podrijetlom likova. Legenda o Isusu ustvari gotovo identično prati priču o Krišni, čak i do nekih detalja, indijski mit koji seže davno u prošlost, ne prije 1400. pr.n.e.. Još stariji je dobro satkani egipatski mit o Horu koji je također praktički identičan kršćanskoj verziji, ali stariji od nje tisućama godina.

U priču o Isusu utkani su elementi iz priča o drugim božanstvima koje su bile zabilježene na širokom teritoriju drevnog svijeta, uključujući i neke priče o spasiteljima svijeta, od kojih većina ili čak svi vremenski prethode kršćanskom mitu. Time se ne želi reći da su svi ti likovi upotrijebljeni u stvaranju kršćanskog mita, s obzirom na to da neke od njih nalazimo u dijelovima svijeta koji u to vrijeme navodno nisu bili poznati, ali je sigurno da je jedan značajan broj tih božanstava iskorišten. Nalazimo tako iste priče diljem svijeta o raznim bogoljudima i sinovima Božjim, od kojih su mnogi rođeni od djevica ili su bili božanskog podrijetla, rođeni 25. prosinca ili oko

tog datuma, u spilji ili pod zemljom, bili kršteni, izvodili čuda, bili iznimnog morala, milosrdni, prolazili muke za čovječanstvo, liječili bolesne, bili temelj za spasenje duše i/ili nazivani „Spasiteljima, Iskupiteljima, Izbaviteljima", imali Euharistiju, pobjeđivali tamu, bili vješani na stabla ili razapinjani, nakon smrti uskrsavali i vračali se na nebesa, otkuda su i došli. Na popisu tih spasitelja i Božjih sinova nalaze se:

Adad i Marduk iz Asirije, koji je smatran „Riječju" (Logosom)
Adonis, Asklepije, Apolon (koji je uskrsnuo na proljetni ekvinocij kao janje), Dioniz, Heraklo (Herkul) i Zeus u Grčkoj
Alkidej u Tebi (božanski iskupitelj rođen od djevice oko 1200. pr.n.e.)[1]
Atis u Frigiji
Baal ili Bel u Babilonu/Feniciji
Balder i Frey u Skandinaviji
Bali u Afganistanu
Beddru u Japanu
Buda i Krišna u Indiji
Chu Chulainn u Irskoj
Codom i Deva Tat u današnjem Tajlandu
Krit u Kaldeji
Dažbog kod Slavena
Dumuzi (Tamuz) u Sumeru
Fo-Hi, Lao-Kiun, Tien i Chang-Ti u Kini, čije je rođenje popraćeno nebeskom glazbom i kojem su svjedočili anđeli i pastiri[2]
Hermes u Egiptu/Grčkoj, kojeg je rodila Djevica Maja i kojeg su zvali „Logos" jer je bio glasnik svog nebeskog oca Zeusa
Hesus kod Druida i Gala
Hor, Oziris i Serapis u Egiptu
Indra u Tibetu/Indiji
Ieo u Kini, koji je bio „veliki prorok, zakonodavac i spasitelj" sa 70 učenika[3]
Issa/Isa u Arabiji, kojeg je rodila Djevica Marija i koji je bio „Božanska Riječ" među drevnim arapskim Nazarencima oko 400. pr.n.e.[4]
Jao u Nepalu
Jupiter/Jove u Rimu
Mitra u Perziji/Indiji
Odin/Wodin/Woden/Wotan u Skandinaviji, koji je „ranjen kopljem"[5]
Prometej na Kavkazu/u Grčkoj
Quetzalcoatl u Meksiku
Kvirinije u Rimu

- Salivahana u južnoj Indiji, koji je bio „božansko dijete, rođen od djevice i drvodjeljin sin", kojeg su i samog zvali „Drvodjelja" te čije ime ili titula znači „spasenje"[6]
- Tamuz u Siriji (bog spasitelj štovan u Jeruzalemu)
- Thor među Galima
- Univerzalni Monarh kod Sibila
- Wittoba kod Bilingoneza/Telingoneza
- Zalmoksis u Trakiji, spasitelj koji je „obećao vječni život gostima na njegovoj svetoj Posljednjoj večeri, a zatim otišao u podzemlje te treći dan ponovno ustao"[7]
- Zaratustra/Zoroaster u Perziji
- Zoar kod Bonza

Ovaj popis nije potpun i nema dovoljno prostora da se o svim ovim mitološkim likovima ide u detalje. Treba napomenuti da se, baš kao i Isusa, mnoge od ovih likova u prošlosti smatralo povijesnim osobama, ali danas se gotovo ni na jednog od njih tako više ne gleda.

Glavni igrači

Atis u Frigiji

Priča o Atisu, razapetom i uskrslom frigijskom sinu Božjem, stoljećima je starija od one o kršćanskom spasitelju, i odvija se na istom području kao i priča u Evanđeljima. Atis s Isusom dijeli sljedeće karakteristike:

- Rođen je 25. prosinca od Djevice Nane.
- Smatrali su ga spasiteljem koji je ubijen za spas čovječanstva.
- Tijelo su mu kao kruh jeli njegovi štovatelji.
- Svećenici su mu bili „eunusi za kraljevstvo nebesko".
- Bio je i Božanski Sin i Otac.
- Na Veliki petak je razapet na drvetu, s kojeg je potekla njegova sveta krv da otkupi zemlju.
- Otišao je pod zemlju.
- Nakon tri dana, 25. ožujka (kao što se u tradiciji govori i za Isusa), uskrsnuo je kao „Svevišnji Bog".

Doane iznosi detalje o Atisovoj muci, u kojoj se ponavlja pomirenje po krvi:

> *Atisa,* koji je nazivan *„Jedinorođenim Sinom"* i *„Spasiteljem",* štovali su Frigijci, koje se smatralo jednim od najstarijih naroda Male Azije. Prikazivali su ga kao *čovjeka privezanoga za drvo,* pod kojim se nalazilo *janje* te nesumnjivo i kao *čovjeka zakucanoga za drvo ili kolac,* jer kod Laktancija .... Apolon iz Mileta .... kaže: „Tijelom je bio smrtnik, mudrac u svojim čudesnim djelima, ali kad gaje zarobila naoružana sila pod vodstvom kaldejskih sudaca, *umro je mučnom smrću čavlima i kolcima".* *

U *Christianity Before Christ* Jackson govori:

> Dana 22. ožujka na svetkovinu Atisovu srušili su drvo bora i na njega zakucali lik boga, koji je tako ubijen i obješen na drvo... Kad se spustila noć, svećenici su pronašli grobnicu osvijetljenu iznutra ali praznu, jer je trećeg dana Atis ustao iz groba.[9]

Atisova muka odvila se na mjestu koje će kasnije postati Galacija; upravo je Atisovim sljedbenicima Pavao uputio svoju Poslanicu Galaćanima i rekao (3:1): „O nerazumni Galaćani! Tko vas je opčarao da se ne pokoravate istini, vas, kojima je bio pred očima naslikan Isus, kao da bi bio među vama raspet?" Budući da Galaćani vjerojatno nisu bili u Jeruzalemu kad je Isus navodno razapet, opravdano možemo postaviti pitanje tko je to onda „javno *naslikan* kao da je razapet" pred njihovim očima? Ovo „slikanje" svakako sugerira ponavljanje muke u kultu Atisa.

U obraćanju Galaćanima Pavao opet spominje ono što je, kako se čini, događaj koji se stalno ponavlja: „Krist nas je otkupio od prokletstva zakona, jer je za nas postao prokletstvo; jer napisano je: 'Proklet svaki, koji visi na drvetu.'" Kao sljedbenici Atisovi, oni kojima su ove riječi upućene razumjeli bi dio o „svakome tko visi na drvetu" jer su oni, baš kao i drugi biblijski narodi, svake godine ili periodično repliku ili sliku boga vješali na drvo. Kao što je slučaj i u Starom zavjetu s obrednim vješanjima, ovo „proklinjanje" ustvari je blagoslov ili posvećivanje.

Atis nije bio popularan samo u Frigiji/Galaciji nego i u Rimu, gdje su on i Kibela, Velika Majka Bogova, šest stoljeća imali svoj hram na Vatikanskom brdu.[10] Mit o Atisu bio je toliko sličan kršćanskoj priči da su kršćani bili prisiljeni pribjeći lažnom argumentu da je vrag najprije stvorio kult Atisa kako bi zavarao Kristove sljedbenike.

Buda

Premda većina ljudi misli da je Buda osoba koja je živjela oko 500. pr.n.e., može se dokazati da je lik koji se uobičajeno prikazuje kao Buda zapravo zbir bogoljudi, le-

gendi i izreka različitih svetaca koji su živjeli i prije i poslije vremena koje se pripisuje Budi (Gautami/Gotami). O tome govori Robertson:

> ... Gotama je bio samo jedan u dugom nizu Buda koji su se pojavljivali u intervalima i koji svi poučavaju istu doktrinu. Zabilježena su imena dvadesetčetvorice takvih Buda koji su se pojavili prije Gotame... Smatralo se da nakon smrti svakog Bude njegova religija jedno vrijeme cvjeta, a potom izumire. Kad se zaboravi, pojavljuje se novi Buda i propovijeda izgubljenu *dhammu*, odnosno Istinu..
> U svjetlu ovih činjenica čini se sasvim vjerojatnim da je niz tih nauka koji se pripisuju „jednom Budi" postojao i prije ili u vrijeme kad se vjerovalo da je živio Gotama...
> Ime Gotama je često i obiluje mitološkim asocijacijama. Postojao je, kao što se priznaj *e, još jedan* Gotama kojeg su poznavali rani budisti i koji je osnovao red. Koji su to onda dokazi da se riječi i djela različitih Gotama možda nisu pripisali jednoj osobi? ..."

Zbog ove nepovijesnosti i karakteristika mita o Budi koje ćemo upravo navesti, a koje nisu osobito poznate, ali imaju svoje stare korijene u davnoj prošlosti, možemo sa sigurnošću ustvrditi da je Buda samo još jedna personifikacija drevnog i univerzalnog mita.

Lik Bude ima mnogo toga zajedničkog s figurom Krista:

> Buda je rođen 25. prosinca[12] od Djevice Maje, a rođenju su mu nazočili „Zvijezda Navještenja",[13] mudraci[14] i anđeli koji su pjevali nebeske pjesme.[15]
> Kad se rodio, imenovan je vladarom svijeta i darovani su mu „skupocjeni dragulji i dragocjenosti".[16]
> Život mu je doveo u opasnost „kralj kojem je savjetovano da uništi dijete jer je postojala mogućnost da će ga ono zbaciti s trona".[17]
> S dvanaest je godina učio u hramu.[18]
> Smrskao je zmijinu glavu (kao što se po tradiciji govori o Isusu) i u iskušenje ga je dovela Mara („Zla") dok je postio.
> Buda je kršten u vodi uz prisutnost „Duha Božjeg" ili „Duha Svetog".[19]
> Činio je čuda, iscjeljivao bolesne, nahranio 500 ljudi iz malene „košare s kolačima" te hodao po vodi.[20]
> Buda je ukinuo idolopoklonstvo, bio „sijač Riječi" i propovijedao o „uspostavi kraljevstva pravde".[21]
> Njegovi su se sljedbenici morali zavjetovati na siromaštvo i odreći se svijeta.[22]
> Doživio je preobraženje na gori i priča se da mu je tada lice „sjalo blistavo poput sunca i mjeseca".[23]
> U nekim je tradicijama umro na križu.[24]

- Uskrsnuo je, pri čemu su mu nadnaravne sile s tijela skinule posmrtne tkanine i otvorile grobnicu.[25]
- Uzdigao se tjelesno u Nirvanu, odnosno „nebesa".
- Zvali su ga „Gospodin", „Učitelj", „Svjetlo svijeta", „Bog Bogova", „Otac svijeta", „Svemogući i sveznajući vladar", „Iskupitelj svih ljudi", „Sveti", „Tvorac sreće", „Posjednik svega", „Svemogući", „Vrhovno biće", „Vječni".[26]
- Smatrali su ga „Nositeljem grijeha", „Dobrim pastirom",[27] „Drvodjeljom",[28] „Beskonačnim i neuništivim"[29] te „Alfom i Omegom".[30]
- Došao je da provede, a ne da uništi zakon.[31]
- Buda će se vratiti „u posljednje dane" da vrati red i sudi mrtvima.[32]

Osim ovih karakteristika boga spasitelja, budistički utjecaj u kršćanstvu uključuje i: odricanje od svijeta i njegovih bogatstava, uključujući seks i obitelj, potom bratstvo među ljudima, milosrđe i okretanje drugog obraza te obraćenje. Neosporno je da je budizam prethodio kršćanstvu, a isto se tako ne može osporiti ni njegov utjecaj u svijetu davno prije početka kršćanske ere. Kao što navodi Walker:

> Utemeljen 500 godina prije kršćanstva i snažno propagiran diljem Bliskog istoka, budizam je izvršio veći utjecaj na rano kršćanstvo nego što su crkveni oci to željeli priznati jer su oni orijentalne religije općenito smatrali štovanjem vraga... priče o Budi i njegovim brojnim inkarnacijama bez prestanka su kružile drevnim svijetom, osobito zato što su budistički redovnici četiri stoljeća prije Krista putovali u Egipat, Grčku i Malu Aziju kako bi širili svoj nauk... Mnogi su učenjaci ukazali na to da su osnovne postavke kršćanstva najprije bile i osnovne postavke budizma. Međutim, isto je tako točno da su i obredi obiju ovih religija bili sličniji nego što je ijedna od njih to htjela priznati.[33]

0 budističkom utjecaju na području gdje se navodno odvila Kristova muka Larson kaže:

> Budistički misionari ulazili su u svaki kutak tada poznatog svijeta, uključujući Grčku, Egipat, Baktriju, Malu Aziju i Drugo Perzijsko Carstvo. Palestina je zasigurno bila preplavljena budističkom ideologijom u prvom stoljeću... Literatura u Indiji dokazuje da se Isus, izravno ili neizravno, uvelike oslanja na budizam kako bi došao ne samo do sadržaja svoje etike nego i oblika u kojem je izložena. I Gautama i Isus smatrali su da je parabola efikasan način."[34]

1 doista, čini se da je niz Isusovih parabola izravno preuzet iz budizma, na primjer ona o sinu razmetnome.[35]

Postojanje budizma na Bliskom istoku za vrijeme kršćanskog doba priznaju i sami kršćanski apologeti, kao na primjer Ćiril i Klement Aleksandrijski, koji su rekli da su šamani ili budisti bili perzijski svećenici.[36]

Mnogi su učenjaci podrijetlo budizma pomaknuli još mnogo tisuća godina prije navodne pojave Gautame Bude. Albert Churchward podrijetlo mita o Budi smješta u Egipat:

> Prvi Buda se zvao Hermias i može ga se smjestiti među Egipćane. Podrijetlo mu leži u stelarnom kultu. Kasnije je, međutim, solarni kult prenesen u Indiju pa je Buda ondje ekvivalent egipatskog Ptaha... Sakya-Muni ili Gautama, čiji su se život i povijest razvili iz prethodno postojećih mitova, pravi Buda,... nije mogao postati ništa povjesniji od Isusa. Kad bi budizam mogao razjasniti svoje podrijetlo, pokazalo bi se da je ono i prirodno i znanstveno, tj. stari egipatski stelarni kult. Međutim, slijepi pokušaji da se od Bude napravi jedna povijesna osoba na kraju će ga baciti na dno crne rupe.[37]

Higgins također dokazuje da je istinski „budizam" mnogo stariji od legendi o jednom Budi jer u drevnim indijskim hramovima koji su daleko stariji od „Gautamina" vremena postoje prikazi Bude kao *crnog* čovjeka, ne samo u smislu boje nego i fizičkih osobina.[38] Po Higginsovu mišljenju, budizam je bio najraširenija religija na planetu koju se moglo naći i u Engleskoj, gdje je postojala kao religija Druida. On također navodi da je „Hermes iz Egipta, ili Buda, bio dobro poznat drevnim Kanaancima", tj. ljudima koji su prethodili Izraelitima, a onda velikim dijelom to i postali. Budizam je stoga nedvojbeno izvršio rani utjecaj na hebrejsku misao i religiju.

Dioniz/Bakho

Dioniz ili Bakho se smatra grčkim, ali on je zapravo prerada egipatskog boga Ozirisa, čiji se kult tisućama godina rasprostirao velikim dijelom starog svijeta. Dionizova je religija bila dobro razvijena u Trakiji, sjeveroistočno od Grčke, i Frigiji koja je postala Galacija, gdje je kasnije vladao Atis. Premda se Dioniz najviše pamti po raskalašenim svetkovinama u njegovo ime, koje u latiniziranoj verziji glasi Bakho, on je imao brojne druge funkcije, a liku Isusa svoj je doprinos dao u nekoliko pogleda:

- Dioniz je rođen od djevice 25. prosinca[39] i kao Sveto Dijete položen u jasle.
- Bio je putujući učitelj koji je činio čuda.
- „Jahao je u trijumfalnoj povorci na magarcu."[40]
- Bio je sveti kralj koji je ubijen i kojeg se jelo u euharistijskom obredu za plodnost i čišćenje.

- Ustao je iz mrtvih 25. ožujka.
- Bio je bog vina i pretvarao vodu u vino.
- Zvali su ga „Kralj Kraljeva" i „Bog Bogova".
- Smatrali su ga „Jedinorođenim Sinom", „Spasiteljem", „Iskupiteljem", „Nositeljem grijeha", „Pomazanim" te „Alfom i Omegom".[41]
- Poistovjećivan je s ovnom ili janjetom.[42]
- Njegova žrtvena titula „Dendrites" ili „Mladi Čovjek s Drveta" sugerira da je obješen o drvo ili razapet.[43]

Kao što kaže Walker, Dioniz je bio „prototip Krista sa središtem kulta u Jeruzalemu" gdje su ga, kao što je već i spomenuto, tijekom 1. stoljeća pr.n.e. štovali Židovi. Dionizov/Bakhov simbol bio je ,,IHS" ili ,,IES", što je postalo „Iesus" ili „Isus". „IHS" se do dana današnjeg koristi u katoličkoj liturgiji i ikonografiji. Roberts o tome kaže:

> „IES" je feničansko ime boga Bakha ili personifikacije sunca, a etimološke objašnjenje te titule kaže da znači ,,jedan", a „es" ,,vatra ili svjetlo", tj. ako se spoji kao „ies", dobiva značenje ,,jedno jedino svjetlo". To je ustvari svjetlo iz Ivanova evanđelja. Ovo se ime može naći posvuda na kršćanskim oltarima, i protestantskim i katoličkim, na taj način jasno pokazujući daje kršćanska religija samo modifikacija orijentalnog štovanja Sunca, koje se pripisuje Zoroasteru. Ta ista slova IHS, koja su u grčkom tekstu, kršćani čitaju „Jes", a rimsko im je kršćansko svećenstvo dodalo i nastavak „us"...

Larson kaže:

> Dioniz je postao univerzalni bog spasitelj drevnoga svijeta. Nikad nije bilo nijednog poput njega. Prvi kojemu su pripisani njegovi atributi bio je Oziris. Smrću poganstva njegove je središnje osobine preuzeo Isus Krist.[44]

Poput Isusa Nazarećanina, Dioniz je „prava loza", a slike grožđa bitne su za oba kulta. Walker objašnjava:

> Vinova loza je prvenstveno bila utjelovljenje Dioniza, ili Bakha, u njegovoj ulozi žrtvenog spasitelja. Njegova se žrtva uspoređuje s obrezivanjem vinove loze, koje je nužno za njenu godišnju obnovu... U Siriji i Babilonu loza je bila sveto drvo života. Autori Starog zavjeta prihvatili su je kao simbol odabranog naroda, a novozavjetni su je pisci učinili simbolom Krista (Ivan 15:1, 5). U kombinaciji sa snopovima klasja u svetoj umjetnosti loza je značila spasiteljevu krv (vino) i tijelo (kruh). To je ikonografija koja je započela u pogansko doba, a uskoro ju je prihvatilo i rano kršćanstvo.[45]

Na Kreti se Dioniz zvao Iasius,[46] što je bila i titula bogočovjeka orfičkih misterija na Samotrakiju, kojeg se poistovjećivalo s Dionizom i kojeg je promicao „apostol" Orfej u svom misionarskom radu, u kojem se kretao istom onom rutom kojom je navodno putovao Pavao. Iasius, Iesius ili Jazon su ustvari Isusovi ekvivalenti.

Herkul/Heraklo

Heraklo, ili Herkul, poznat je po svojih 12 teških zadataka koji odgovaraju 12 znakova zodijaka i ukazuju na njegovu ulogu „Spasitelja". Rođen od djevice, poznat je i kao „Jedinorođeni" i „Univerzalna Riječ".[47] Heraklova/Herkulova djevica majka zvala se Alkmena, čije je ime na hebrejskom bilo „almah" („žena-Mjesec") i koja je, kako kaže Walker, „rodila svete kraljeve u jeruzalemskom kultu i čija je titula predana Djevici Mariji. Paralele između ranijih mitova o Alkmeni i kasnijih o Mariji bile su prebrojne da bi bile slučajne. Alkmenin se muž suzdržavao od spolnih odnosa s njom sve dok nije rodila svoje, od Boga začeto dijete".[48]

Walker također izlaže priču o Herkulu i njezinu vezu s kršćanskom pričom:

> Njegovih dvanaest zadataka simboliziralo je prolazak Sunca kroz dvanaest kuća zodijaka... Kad je došao do kraja, odjeven je u grimiznu halju svetog kralja i ubijen, da bi nakon toga uskrsnuo kao njegov božanski otac i uzašao na nebo... Utjecaj Heraklova kulta na rano kršćanstvo ne može se podcijeniti. U rodnom gradu sv. Pavla Tarsu redovito su upriličavali svetu muku Heraklove smrti od vatre, zbog čega je Pavao smatrao spasonosnim dati spaliti svoje tijelo, poput Herakla i njemu sličnih mučenika (Prva poslanica Korinćanima 13:3). Herakla su zvali Princem Mira, Suncem Pravde i Svjetlom Svijeta. On je bio isto ono sunce koje su Perzijanci i Eseni svakodnevno pozdravljali ritualnom frazom: „Ustao je". Istom se tom formulacijom objavio Isusov povratak iz podzemlja (Evanđelje po Marku 16:6). Žrtvovan je na proljetni ekvinocij (Uskrs) tj. novogodišnju svetkovinu po starom računanju. Rođen je na zimski solsticij (Božić), kad Sunce dođe u svoj *nadir* i Djevičina konstelacija izađe na istoku. Kao što je Albert Veliki rekao stotinama godina kasnije: „Znak nebeske djevice uzdiže se nad horizont u trenutku rođenja našeg Gospodina Isusa Krista."[49]

Hor/Oziris u Egiptu

Legende o Ozirisu/Horu stare su tisućama godina i mnogi su tisućljećima smatrali da je Oziris stvarna osoba. Neki su tvrdili da je doživio 22.000 godina. Kult Ozirisa, Iziđe i Hora bio je raširen u drevnom svijetu, uključujući Rim. U egipatskom

mitu Hor i njegov nekadašnji i budući Otac, Oziris, često se zamjenjuju, kao na primjer kad se govori: „Ja i moj Otac smo jedno." O Ozirisu Walker kaže:

> Od svih bogova spasitelja koji su se štovali na početku kršćanske ere Oziris je možda dao više pojedinosti za sve značajniju figuru Isusa Krista od svih drugih. Već vrlo starog u Egiptu, Ozirisa se poistovjećivalo s gotovo svakim drugim egipatskim bogom i bio je na putu da ih sve apsorbira. Imao je preko 200 božanskih imena. Zvali su ga Gospodar Gospodara, Kralj Kraljeva, Bog Bogova. On je bio Uskrsnuće i Život, Dobri Pastir, Vječnost i Neuništivost, bog koji je „učinio da se muškarci i žene ponovno rode". Budge kaže: „Oziris je Egipćanima bogočovjek koji je patio, umro i ponovno ustao te vječno vladao na nebu. Vjerovali su da će naslijediti vječni život poput njega..."
>
> Ozirisov dolazak navijestila su tri mudraca, tri zvijezde: Mintaka, Anilam i Alnitak u Orionovu pojasu koje pokazuju izravno na Ozirisovu zvijezdu na istoku, Sirijus (Sotis), koja ukazuje na njegovo rođenje...
>
> Oziris je svakako bio prototipski Mesija, kao i hostija. Njegovo se tijelo jelo u obliku pričesnih kolačića od pšenice, „biljke Istine"... Ozirisov kult dao je niz ideja i fraza Bibliji. U Psalmu 23 prepisuje se egipatski tekst u kojem se zaziva Dobri Pastir Oziris da mrtvaca odvede na „zelene poljane" i „vrutke tihane" zemlje *nefer-nefer* i okrijepi mu dušu i da zaštitu u dolini smrtne sjenke (Tuat). Nagovještaj Očenaša nalazimo u egipatskoj himni Ozirisu-Amenu, koja je započinjala: „O Amene, o Amene, koji jesi na nebesima". Amen se također invocirao i na kraju svake molitve.[50]

Kao što James Churchward naivno uzvikuje: „Ozirisovo i Isusovo učenje očaravajuće je isto. Mnogi su odlomci identični, od riječi do riječi."[51]

Massey navodi druge pojedinosti o sličnosti između ozirijanizma i kršćanstva:

> Na primjer, u jednoj od mnogih Ozirisovih titula u svim njegovim oblicima i mjestima on se naziva *„Ozirisom u monstranci"*... U rimskom obredu monstranca je prozirna posuda u kojoj je izložena žrtva ili hostija... Oziris u monstranci bi kao takav trebao biti dovoljan da pokaže da je egipatski Karast (Krst) originalni Krist i da su egipatske misterije nastavili gnostici te da su u Rimu kristijaniziram.[52]

Oziris je bio i bog vinove loze i veliki putujući učitelj koji je civilizirao svijet. Bio je vladar i sudac mrtvima. U njegovoj pasiji protiv njega su kovali urotu i ubili ga Set i „72". Kao i Isusovo, i Ozirisovo je uskrsnuće služilo da podari nadu svima da i oni mogu učiniti isto i postati vječni.

Ozirisov „sin" ili novo utjelovljenje - Hor - s Isusom dijeli sljedeće:

- Hora je rodila djevica Isis-Men 25. prosinca u spilji/jaslama, a to je rođenje navijestila zvijezda na istoku; rođenju su prisustvovala tri mudraca.

Njegov zemaljski otac se zvao „Seb" („Josip").
Bio je kraljevskog podrijetla.[53]
U dobi od 12 godina bio je mladi učitelj u Hramu, a u dobi od 30 godina je kršten. Na 12 je godina nestao.
Hora je u rijeci Eridanu ili Iarutani (Jordan)[54] krstio „Anup Krstitelj" („Ivan Krstitelj"),[55] kojemu je odrubljena glava.
Imao je 12 učenika, od kojih su dvojica bili njegovi „svjedoci" i zvali su se „Anup" i „Aan" (dva „Ivana").
Činio je čuda, istjerivao demone i podigao El-Azarusa („El-Osirisa") iz mrtvih.
Hodao je po vodi.
Osobni mu je pridjevak bio „Iusa", „zauvijek pravi sin" "Ptaha", tj. „Oca".[56]
Nazivali su ga stoga „Svetim Djetetom".[57]
Održao je „propovijed na gori", a njegovi su sljedbenici prepričavali „Iusine izreke".[58]
Doživio je preobraženje na gori.
Razapet je između dva lopova, bio zakopan tri dana u grobnici i potom uskrsnuo.
Bio je poznat i kao „Put, Istina, Svjetlo", „Mesija", „Božji Sin Pomazanik", „Sin Čovječji", „Dobri Pastir", „Jaganjac Božji", „Riječ Tijelom Postala", „Riječ Istine" itd.
Bio je „Ribar" i povezivao se s ribom („Ihtis"), janjetom i lavom.
Došao ja ispuniti zakon.[59]
Zvali su ga „KRST", što znači „Pomazanik".[60]
Poput Isusa, i Horus je „vladao tisuću godina".[61]

Prije otprilike 3500 godina na zidovima hrama u Luksoru oslikane su slike navještenja, bezgrešnog začeća, rođenja i obožavanja Hora, na kojima Tot navješćuje Djevici Izidi da će začeti Hora, Knef ili „Duh Sveti" je oplođuje, a novorođenče dolaze vidjeti i darove mu donijeti tri kralja ih maga. Uz to, u katakombama u Rimu nalaze se slike Hora kao djeteta kojeg drži djevica majka Izida - izvorna „Majka s djetetom". Massey tumači:

> Gnostička je umjetnost bila ta koja je reproducirala egipatsku Hathor-Meri i Hora kao Djevicu i djetešce Isusa u Rimu... *Vi jadni idiotai,* rekli su gnostici [ranim kršćanima], *stare ste misterije zamijenili za moderne priče i doslovno shvatili i prihvatili sve što je mišljeno tek mistički.* [62]

Osim toga, A. Churchward govori o još jednom aspektu egipatske religije koji je prisutan u kršćanstvu:

U starim katoličkim crkvama nad glavnim oltarom vidimo jednostranični trokut, a unutar njega oko. Dodavanje oka trokutu potječe iz Egipta. Bilo je to „svevideće oko Ozirisovo".[63]

Krišna u Indiji

Na stotine je sličnosti između Krista i indijskog mesije Krišne, posebice kada se uračunaju ranokršćanski tekstovi koji se sada smatraju apokrifnima. U engleskom je jeziku uobičajeni rani način pisanja imena Krišna bio „Christna", otkrivajući tako njegovu vezu s Kristom. U bengalskom je jeziku Krišna „Christos", što je isto kao i grčka riječ za Krista, i koje su vojnici Aleksandra Velikog izgovarali Krišna. Treba reći da su, kao i u slučaju Isusa, Bude i Ozirisa, mnogi ljudi vjerovali i još uvijek vjeruju u historijskog Krišnu. Ovo bi bio nepotpuni popis podudarnosti između Isusa i Krišne:

Krišna je rođen od Djevice Devaki („Božanske") 25. prosinca.[64]
Njegov zemaljski otac bio je drvodjelja[65] koji je otišao u grad platiti porez kad je Krišna rođen.[66]
Njegovo rođenje je navijestila zvijezda na istoku, nazočili su mu anđeli i pastiri; darovane su mu mirodije.
Nebeska vojska plesala je i pjevala na njegovu rođenju.[67]
Progonio ga je tiranin koji je naredio pokolj na tisuće djece.
Krišnu je po glavi uljem pomazala žena koju je iscijelio.[68]
Prikazuje ga se sa stopalom na glavi zmije.
Činio je čuda, oživljavao mrtve i liječio gubave, gluhe i slijepe.
Koristio je parabole da ljude nauči milosrđu i ljubavi te „živio siromašno i ljubio siromašne".[69]
Korio je svećenstvo, optužujući ih za „častohleplje i licemjerje... Predaja kaže da je postao žrtva njihove osvete."[70]
Krišnin „omiljeni učenik" bio je Arjuna ili Ar-jouan (Ivan).
Preobrazio se pred svojim učenicima.
Svoje je učenike naučio da čine čuda.[71]
Put mu je bio „posut grančicama".[72]
U nekim je predajama umro na drvetu ili je razapet između dvaju lopova.
Krišna je ubijen oko 30. godine života,[73] a Sunce se tada pomračilo.[74]
Ustao je iz mrtvih i uzašao na nebo „pred svim ljudima".[75]
Prikazan je na križu s rupama od čavala na stopalima i znakom srca na odjeći.[76]
Krišna je „lav plemena Saki".[77] Zvali su ga „Pastirski Bog" i smatrali „Iskupiteljem", „Prvorođencem", „Nositeljem grijeha", „Osloboditeljem", „Univerzalnom riječju".[78]

- Smatrali su ga „Božjim Sinom" i „Gospodinom i Spasiteljem", koji je došao na Zemlju umrijeti za spasenje ljudi.[79]
- Bio je druga osoba u Trojstvu.
- Njegovi su mu učenici dodijelili naslov „Jezeus" ili „Jeseus", što znači „čisti duh".[80]
- Krišna će se vratiti suditi mrtvima jašući na bijelom konju i voditi bitku s „Princem Zla", koji će opustošiti Zemlju.[81]

Priča o Krišni kako je zabilježena u drevnim indijskim legendama i tekstovima na Zapad je prodrla u mnogo navrata. Po jednoj teoriji štovanje Krišne doprlo je do Europe već 800. pr.n.e., a donijeli su ga možda Feničani. Higgins tvrdi da je štovanje Krišne u Irskoj još i starije te ukazuje na mnogobrojne lingvističke i arheološke dokaze za tu ranu migraciju. Krišna je u zapadnu kulturu ušao u nekoliko drugih navrata, uključujući i onaj kada ga je Aleksandar Veliki donio sa sobom nakon ekspanzije svog carstva i boravka u Indiji. Osim toga, tvrdi se da je njegovo štovanje tijekom prvog stoljeća nove ere ponovno uveo Apolonije iz Tijane, koji je donio svježu pisanu kopiju priče o Krišni na Zapad, odakle je dospjela do Aleksandrije u Egiptu. Graham o tome kaže:

> U drevnoj je Indiji postojao veliki mudrac koji se zvao Deva Bodhisatoua. Između ostalog, on je napisao i mitološku priču o Krišni, čije se ime ponekad pisalo i kao Chrishna. Oko 38. ili 40. n.e. Apolonije je za svojih putovanja po Istoku pronašao tu priču u Singapuru. Smatrao ju je toliko važnom da ju je preveo na svoj jezik - samaritanski. U tom je prijevodu napravio nekoliko izmjena u skladu sa svojim shvaćanjima i filozofijom. Na povratku ga je donio u Antiohiju i ondje umro. Tridesetak godina kasnije našao ga je jedan drugi Samaritanac, Marcion. On je također napravio kopiju s dodatnim promjenama. Donio ju je u Rim oko 130. n.e. i ondje ju preveo na grčki i latinski.[82]

Tu, dakle, vidimo navodno podrijetlo Marcionova Gospodinova evanđelja, za koje je on tvrdio daje Pavlovo evanđelje. Uz evanđeosku priču, moralističko učenje koje je navodno uveo Isus utemeljio je davno prije njega Krišna. Te sličnosti su razlog zašto unatoč stalnim stoljetnim pokušajima kršćanstvo nije uspjelo uznapredovati u Indiji, budući da su brahmani prepoznali kršćanstvo kao relativno novu imitaciju njihovih znatno starijih predaja, koje su osim toga smatrali i superiornima. Higgins kaže:

> Učeni jezuit Baldaeus primjećuje da svaki dio života Cristne [Krišne] jako nalikuje predaji o Isusu Kristu. On pokazuje da je vrijeme kada su čuda navodno učinjena bilo tijekom Dwaparajuga, a ono je,

priznaje on, završilo 3100 godina prije kršćanskog doba, tako da, kao što kaže Cantab, *ako riječi imaju značenje, kršćanski misionar priznaje da je priča o Kristu utemeljena na priči o Chrishnu* [Krišni].[83]

Mitra u Perziji

Mitra/Mithra je vrlo stari bog kojeg nalazimo i u Perziji i u Indiji i koji stotinama ili tisućama godina prethodi kršćanskom spasitelju. Kult Mitre je ustvari nedugo prije kršćanskog doba bio „najpopularnija i najraširenija 'poganska' religija tog vremena", kako kaže Wheless i onda nastavlja:

> Mitraizam je jedan od najstarijih religijskih sustava na svijetu i potječe od početka povijesti, prije prvobitne iranske rase koja se podijelila na dijelove koji su postali perzijska i indijska... Kad su 65.-63. pr.n.e. osvajačku Pompejevu vojsku velikim dijelom preobratila mitraistička visoka načela, ona je tu religiju donijela sa sobom u Rimsko Carstvo. Mitraizam se velikom brzinom proširio cijelim Carstvom i prihvatio ga je, potpomagao i štitio velik broj careva sve do Konstantinova doba.[84]

Mitraizam je ustvari bio najveći izazov za kršćanstvo koje je za dlaku pobijedilo svoj suparnički kult. Mitra s likom Isusa Krista ima sljedeće zajedničke karakteristike:

- Rođen je od djevice 25. prosinca u spilji, a rođenju su mu nazočili pastiri koji su donijeli darove.
- Smatrao se velikim putujućim učiteljem.
- Njegovim je sljedbenicima obećana besmrtnost.
- Činio je čuda.
- Kao „veliki Sunčev bik" Mitra se žrtvovao za mir u svijetu.[85]
- Pokopan je u grobnici i nakon tri dana ponovno ustao.
- Njegovo se uskrsnuće slavilo svake godine.
- Zvali su ga „Dobrim Pastirom" i poistovjećivali ga i s janjetom i s lavom.
- Smatrali su ga „Putem, Istinom i Svjetlom", „Logosom", „Otkupiteljem", „Spasiteljem" i „Mesijom".
- Njegov sveti dan bila je nedjelja - „dan Gospodnji" - još stotinama godina prije pojave Krista.
- Njegova glavna svetkovina bila je ona koja je kasnije postala Uskrs.
- Njegova je religija imala euharistiju ili „Večeru Gospodnju", na kojoj je Mitra rekao: „Onaj tko neće jesti od mog tijela i piti od moje krvi da bude jedno sa mnom i ja s njime neće biti spašen."[86]
- „Njegova godišnja žrtva je Pesah maga, simbolično pomirenje ili zalog moralne i fizičke obnove."[87]

Nadalje, sam Vatikan se zasniva na papinstvu Mitre i kršćanska je hijerarhija gotovo identična mitraističkoj verziji koju je zamijenila. Kao što kaže Walker:

> Vatikanska spilja pripadala je Mitri do 376. n.e., kada je načelnik grada ugušio kult konkurentskog spasitelja i zauzeo svetište u ime Krista na sam rođendan poganskog boga - 25. prosinca.[88]

Walker dalje tumači:

> Kršćani su kopirali brojne pojedinosti iz mitraističke misterije i religije, objašnjavajući kasnije te sličnosti svojim omiljenim argumentom da je vrag predvidio i preduhitrio pravu vjeru imitirajući je prije Kristova rođenja.[89]

Shmuel Golding kaže u svojoj *The Book Your Church Doesn't Want You to Read:*

> Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima 10:4 kaže: „I svi su pili od te duhovne hridi, a ta hrid je bila Krist." Ovo su riječi koje su identične onima koje su pronađene u mitraističkim djelima, osim što se umjesto imena Krist koristi ime Mitra. Vatikansko brdo u Rimu, koje se smatra svetim za Petra, kršćansku stijenu, već je bilo sveto za Mitru. Ondje su pronađeni mnogobrojni mitraistički ostaci. Stapanje štovanja Atisa u štovanje Mitre, a potom u štovanje Isusa, izvedeno je gotovo bez prekida.[90]

Tars, legendarni Pavlov dom, ustvari je bilo mjesto u kojem se štovao Mitra.

Kao što govori Wheless, *Katolička enciklopedija* o mitraizmu kaže: *„Oci* su predvodili bogoštovlje. Glavni medu očima, neka vrsta *pape koji je uvijek živio u Rimu,* zvao se 'Pater Patratus". Mitraistički papa također je bio poznat kao Papa i Pontimus Maximus.

Praktički svi elementi katoličkog obreda, od mitre preko hostije do oltara i doksologije izravno su preuzeti iz ranijih poganskih misterijskih religija. Taylor kaže: „Da je Rimokatolička crkva svoje temeljne obrede i doktrine posudila od poganskih rituala činjenica je u koju su najučeniji i najortodoksniji članovi Crkve najsnažnije vjerovali i koju su s najvećem uvjerenjem dokazivali."

Prometej u Grčkoj

Grčki bog Prometej navodno je iselio iz Egipta, ali njegova se muka odvila na planinama Kavkaza. Prometej dijeli nekoliko napadnih sličnosti s likom Isusa Krista:

- Prometej je sišao s neba kao utjelovljenje Boga kako bi spasio čovječanstvo.
- Imao je „posebno vjernog" prijatelja „Petraeusa" (Petra), ribara, koji ga je napustio.[91]

- Razapet je, prošao muku i uskrsnuo od mrtvih.
- Zvali su ga Logos ili Riječ.

Quetzalcoatl u Meksiku

Suvremena znanstvena ortodoksija ne slaže se niti s datumom koji daje Graves, po kojem meksički Quetzalcoatl vuče podrijetlo iz 6. stoljeća pr.n.e., niti s pretkolumbovskim kontaktom „Starog" i „Novog" svijeta. Dokazi, međutim, ukazuju na to da je taj mit doista postojao u Meksiku davno prije kršćanske ere, što sugerira upravo takav susret svjetova. Po predaji su ustvari drevni Feničani, vrsni moreplovci, znali za „izgubljenu zemlju" na zapadu. Ne bi nas stoga trebalo iznenaditi otkrije li se da su priče o Novom svijetu postojale u drevnim knjižnicama prije kršćanske ere, kao što je bila ona aleksandrijska, kao što je tvrdio Graves.[92]

Kako god onamo dospjela, ne može se sumnjati u ogromnu sličnost između meksičke religije i katoličanstva. Doane primjećuje:

> Stoljećima prije Kolumbova dolaska na njegovu obalu stanovnici drevnog Meksika štovali su „Spasitelja", kako su ga oni zvali (*Quetzalcoatle*), koji je *rođen od čiste djevice. Nebeski glasnik je navijestio njegovoj majci da će roditi sina bez dodira s muškarcem.* Lord Kingsborough nam govori da je navještenje *djevici Sochiquetzal,* Quetzalcoatlovoj majci koja je prikazana kao *„Nebeska kraljica",* predmet jednog meksičkog hijeroglifa. [93]

Quetzalcoatl je također prikazivan kao jutarnja zvijezda, doveden je u iskušenje i postio 40 dana te ga se jelo u euharistiji nazvanoj po njemu. Kao što kaže Walker:

> Ovaj Spasitelj kojeg se jelo i kojeg je pomno čuvalo njegovih deset ili dvanaest čuvara bio je utjelovljenje boga Quetzalcoatla, kojeg je rodila djevica, koji je ubijen za iskupljenje izvornog grijeha i čiji se Drugi dolazak sa sigurnošću iščekivao. Često ga se prikazivalo kao trojstvo u znaku tri križa, od kojih se jedan veliki nalazio između dvaju manjih. Otac Acosta naivno je izjavio: „Čudno je da je vrag na svoj način pretvorio Trojstvo u idolatriju." Njegovoj je crkvi to sve bilo suviše poznato i dugo je njegovu knjigu čuvala kao jednu od svojih tajni.[94]

Meksikanci su štovah križ i krstili su svoju djecu u obredu obnove i novog rođenja davno prije kontakta s kršćanstvom.[95] U jednom od rijetkih sačuvanih kodeksa nalazi se slika meksičkog spasitelja koji se savija pod teretom teškog križa na potpuno isti način na koji se prikazuje Krist. Meksički je križ nosio čovjeka s rupama od čavala na nogama i rukama: meksičkog Krista i iskupitelja koji je umro za grijehe ljudi. Na

jednom prikazu takvog raspela Spasitelj je bio prekriven suncima.[96] Uz to, Meksikanci su imali samostane i ženske manastire, a svoje velike svećenike zvali su *Papes.*[97]

Meksički spasitelj i rituali bili su toliko uznemirujuće slični kršćanstvu konkvistadorskih Španjolaca da je Cortes bio primoran pribjeći standardnoj lažnoj pritužbi da je „Vrag naučio Meksikance da čine iste stvari koje je Bog naučio kršćane".[98] Španjolci su morali uništiti što više dokaza, spaljujući knjige te nagrđujući i uništavajući hramove, spomenike i razne druge rukotvorine.

Serapis u Egiptu

Još jedan bog čija je priča izrazito slična Kristovoj, a za koju su dokazi također uništeni, bio je egipatski bog Serapis ili Sarapis, kojeg su zvali „Dobrim Pastirom" i smatrali iscjeliteljem. O Sarapisu Walker kaže:

> On je bio sinkretički bog koji je štovan kao vrhovno božanstvo u Egiptu do kraja 4. stoljeća nove ere. Iznimno popularni kult Sarapisa koristio se istom simbolikom koju su kasnije prihvatili kršćani: napjevima, svjetlima, zvonima, posebnom odjećom, procesijama, glazbom. Sarapis je predstavljao konačnu preobrazbu spasitelja Ozirisa u monoteističku figuru gotovo identičnu kršćanskom bogu... Ovaj ptolemejski bog bio je kombinacija Ozirisa i Apisa... Kao što je Krist bio žrtveno janje, tako je Sarapis bio žrtveni bik, kao i bog u ljudskom obliku. Svake su ga godine žrtvovali za otkupljenje grijeha Egipta..."

Kao što smo vidjeli, sliku Serapisa, koji je nekoć stajao u Serapionu/Serapeumu u Aleksandriji, preuzeli su kasniji kršćani kao sliku Isusa, a kult Serapisa smatrao se kultom izvornih kršćana. Albert Churchward pojašnjava:

> Rimske katakombe prepune su ilustracija koje su reproducirane kao egipatsko-gnostička pravila, doktrine i dogme koje su služile Perzijancima, Grcima, Rimljanima i Židovima kao dokazi za nehistorijsko podrijetlo kršćanstva. Pri prelasku sa stare egipatske religije na novi kult kršćanstva nije bilo važnijeg čimbenika od štovanja Serapisa. Kao što govori car Hadrijan u svom pismu Servijanu: „Oni koji se klanjaju Serapisu su kao kršćani. Čak i oni koji se predstavljaju kao Kristovi biskupi odani su Serapisu."[100]

Zoroaster/Zaratustra

Kao i u slučaju osnivača drugih religija i sekti, mnogi ljudi vjeruju da je Zoroaster bio stvarna ličnost koja je raširila perzijsku religiju oko 660. pr.n.e. Međutim,

tvrdi se da je zoroastrijanizam postojao prije 10.000 godina te da je bilo barem „sedam Zoroastera ... koje su zabilježili različiti povjesničari".[101] Jasno je stoga da Zoroaster nije jedna osoba, nego drukčije začinjena verzija sveprisutnog mita s drukčijim etničkim podrijetlom. Ime Zoroaster znači „sin zvijezde", što je uobičajeni mitski pridjevak, za koji Jacolliot tvrdi daje perzijska verzija starijega indijskog „Zuryastare (koji je obnovio štovanje sunca) i od kojeg potječe ovo ime Zoroaster, koje je samo po sebi tek titula koja se dodjeljuje političkom i religijskom zakonodavcu". Sličnosti Zoroastera s Kristom su sljedeće:

- Zoroaster je rođen od djevice i začet je „bezgrešnim začećem zrakom božanske mudrosti".[102]
- Kršten je u rijeci.
- U svojoj je mladosti zadivio mudrace svojom mudrošću.
- U divljini ga je u iskušenje dovodio vrag.
- Započeo je službu s 30 godina života.
- Krstio je vodom, vatrom i „svetim vjetrom".
- Istjerivao je demone i vratio vid slijepcu.
- Učio je o nebu i paklu i otkrivao misterije, uključujući uskrsnuće, sud, spasenje i apokalipsu.[103]
- Imao je sveti gral.
- Ubijen je.
- Njegova je religija imala euharistiju.
- Bio je „Riječ koja je tijelom postala".
- Zoroasterovi sljedbenici očekuju „drugi dolazak" u od djevice rođenom Saoshyantu (Spasitelju), koji treba doći 2341. godine i započeti svoju službu u dobi od 30 godina te tako započeti zlatno doba.

Dobro je poznata činjenica da je zoroastrijanizam preplavio Bliski istok prije kršćanske ere. Kao i mazdaizam i mitraizam, bila je to religija koja je postojala stoljećima prije navodnog vremena „historijskog" Zoroastera. Njezin utjecaj na judaizam i kršćanstvo je nedvojben:

> Kad je Ivan Krstitelj govorio da može krstiti vodom, ali da će iza njega doći onaj koji će krstiti vatrom i Duhom Svetim, izgovarao je riječi koje su došle izravno iz same srži zoroastrijanizma.[104]

„Zoroaster" je nomade smatrao zlima, a zemljoradnike dobrima. Perziju tj. Iran smatrao je svetom zemljom. Poput kršćanskih misionara i on je vjerovao da vrag (Angra Mainyu ili Ahriman) „sije lažne vjere", a njegovi sljedbenici su kasnije tvrdili

da su to judaizam, kršćanstvo, manihejstvo i islam.[105] Kao i njegov potomak jahvizam, i zoroastrijanizam je bio monoteistička religija koja je zabranjivala slike ili idole Boga, koji se u zoroastrijanizmu nazivao „Ormuzd" ili „Ahura-Mazda". Stoga je u njegovoj doktrini moguće pronaći i vjersku nesnošljivost. Larson govori o utjecaju zoroastrijanizma na kršćanstvo:

> Od osnovnih elemenata koje su sinoptičari preuzeli iz zoroastrijanizma možemo spomenuti sljedeće: naglašeno osobni i živopisni koncepti neba i pakla; upotreba vode za krštenje i duhovno čišćenje; spasitelj rođen od majke čiste djevice; vjerovanje u demone koji prljaju ljudska bića i moraju se izgnati; Mesija moralne pravednosti; opći veliki sud na temelju dobrih i loših djela; osobna besmrtnost i poseban život svake ljudske duše; apokaliptička vizija i proročanstvo; te konačne muke i nevolje prije drugog dolaska... Uz to, Pavao, Otkrivenje i Četvrto evanđelje snažno su se oslonili na zoroastrijanizam u elementima kojih u sinoptičkim evanđeljima nema, kao što su primjerice: doktrina apsolutnog metafizičkog dualizma, koncept Logosa, preobrazba u nebeski duh, tisućgodišnje kraljevstvo, Armagedon, konačni požar, pobjeda nad Sotonom, obnova svemira i nebeski grad koji se s najviših nebesa spušta na Zemlju.[106]

Wheless kaže:

> Vidjeli smo da su sve te božanske i „otkrivene" doktrine kršćanske vjere izvorno dio poganske zoroastrijanske mitologije, koji su prvo preuzeli Zidovi, a potom hrabro plagirali kršćani koji su bili bivši pogani.[107]

Drugi Spasitelji i sinovi Božji

Mnogi drugi sinovi Božji i nekoliko „kćeri Božjih", kao i božice poput Diane Soteire, dijele brojne karakteristike s kršćanskim spasiteljem, kao što su sljedeći istaknuti primjeri.

Arapski Issa navodno je živio oko 400. pr.n.e. u zapadnoj arapskoj regiji Hijazu, gdje su također postojala mjesta koja su se zvala Galileja, Betlehem i Nazaret, grad koji u Palestini nije osnovan sve do *nakon* navodnog vremena „Isusa iz Nazareta". Sličnosti između arapskog Isse i palestinskog Isusa brojne su i izražene.

Asklepije je veliki grčki bog iscjelitelj koji je imao dugu kovrčavu kosu, nosio halje i činio čuda, uključujući i podizanje iz mrtvih. O Asklepiju Dujardin kaže:

> Riječ Soter ne znači samo Spasitelj, nego i Iscjelitelj. Ta se titula pridaje Eskulapiju... i zanimljivo je vidjeti da su isti oni ljudi koji su svijetu prenijeli revolucionarnu poruku o spasenju putem saveza

s Bogom istovremeno bili organizirana skupina iscjelitelja koji su iz dana u dan zarađivali za život iscjeljivanjem.[108]

Također je utvrđeno da je orfička religija slična kršćanstvu. U djelu *Jesus Christ: Sun of God* David Fideler govori o grčkom junaku/bogu Orfeju:

> Orfizam je propagirao ideju vječnog života, koncept „izvornog grijeha" i čišćenja, kažnjavanje zlih u zagrobnom životu te alegorijsko tumačenje mita, koji su ranokršćanski oci primijenili na kršćansko Sveto pismo. Orfej je bio poznat kao Dobri Pastir, a Isus se često prikazivao kao Orfej, dok svira okružen životinjama, simbol Miroljubiva Kraljevstva ili Zlatnog doba, koji predstavlja vječni sklad Logosa. Poput Orfeja i Isus je sišao u pakao kao spasitelj duša.[109]

Werner Keller kaže:

> U Berlinu postoji malena amajlija s razapetom osobom, Sedam Sestara i Mjesecom na kojoj je ispisano ORPHEUS BAKKIKOS. Izgleda iznenađujuće kršćanski. Isto se može reći i za prikaz visećeg Marsije u Kapitolinskom muzeju u Rimu.[110]

Zaključak

Očito je da je Isus mitska figura koja se temelji na raznim, posvuda prisutnim bogoljudima i univerzalnim spasiteljima koji su bili dijelom drevnog svijeta tisućama godina prije kršćanskog doba. Massey tumači:

> Ista se legenda ponavljala u mnogim zemljama s promjenom imena, a ponekad i spola mučenika, ali nitko od upućenih u ezoteričku mudrost nikad nije gledao na kamitskog Iusu, gnostičkog Hora, Isusa, Tamuza, Krišnu, Budu Wittobu i mnoge druge spasitelje kao na povijesne osobe iz jednostavnog razloga što su u svom učenju bolje spoznali istinu.[111]

Postojanje i identitet svih ovih misterioznih likova, koji su isti kao osobe i po svojim djelima te tvore univerzalni mit, skrivani su od ljudi kao dio Plana Krist.

[1] Graves, WSCS.
[2] Graves, WSCS, 36.
[3] Higgins, II, 421.
[4] Lockhart, 116.
[5] Graham, 351.

[6] Higgins, 1,662-9.

[7] Walker, WEMS, 1100.

[8] Doane, 190-1.

[9] Jackson, 67.

[10] Walker, WEMS, 77.

[11] Robertson, 75-6.

[12] Doane, 363.

[13] A. Churchward, 334.

[14] Doane, 290.

[15] Larson, 136; Doane, 147,290.

[16] Doane, 290.

[17] Doane, 168.

[18] Doane, 291.

[19] Doane, 292.

[20] Mead, GG, 133.

[21] Mead, GG, 133.

[22] Doane, 294.

[23] Doane, 292.

[24] Pike, 290; Higgins, 1,159,444.

[25] Doane, 293.

[26] Doane, 116.

[27] Blavatsky, IU, II, 209, 537-538.

[28] Massey,HJMC, 150.

[29] Mead, 134.

[30] Daone, 292.

[31] Doane, 294.

[32] Doane, 293.

[33] Walker, WEMS, 123.

[34] Larson, 142-8.

[35] Larson, 149.

[36] Higgins, 1,163.

[37] A. Churchward, 331, 339.

[38] Higgins, 1,161.

[39] Carpenter, 52; Doane, 364; Higgins, II, 102.

[40] Higgins, II, 102.

[41] Doane, 193.

[42] Carpenter, 52.

[43] Walker, WEMS, 237.

[44] Larson, 82.

[45] Walker, WDSSO, 456.

[46] Pike, 357.

[47] Doane, 193.

[48] Walker, WEMS, 22.

[49] Walker, WEMS, 393-4.

[50] Walker, WEMS, 748-754.

[51] J. Churchward, CM, 254.

[52] Massey, EBD, 54-5.

[53] Doane, 163.

[54] Jackson, 168.

[55] A. Churchward, 397.

[56] A. Churchward

[57] Walker, WEMS, 1054.

[58] Jackson, 118.

[59] Massey, EBD, 126.

[60] A. Churchward, 397; viz. Massey, EBD, 13,64; MC.

[61] Higgins, 1,217.

[62] Massey, EBD.

[63] J. Churchward, LCM, 320.

[64] Graves, WSCS, 257.

[65] Leedom, 185; viz. Taylor.

[66] Jackson, 81.

[67] Doane, 147.

[68] Graves, WSCS, 261,280.

[69] Jacolliot, 250.

[70] Blavatsky, II, 538.

[71] Pike, 277.

[72] Jacolliot, 241.

[73] Graves, WSCS, 261.

[74] Jackson, 80.

"Leedom, 137.

[76] Graves, WSCS, 104-5.

[77] Graves, WSCS, 258.

[78] Blavatsky, Walker.

[79] Jacolliot, 56.

[80] Jacolliot, 251.

[81] Jacolliot, 282.

[82] Graham, 290.
[83] Higgins, 1,197.
[84] Wheless, FC, 20.
[85] O'Hara, 65.
[86] Lockhart, 65.
[87] Pike, 613.
[88] Walker, WEMS, 155.
[89] Walker, WEMS, 663.
[90] Leedom, 203.
[91] Doane, 193.
[92] Graves, WSCS.
[93] Doane, 129.
[94] Walker, WEMS, 47.
[95] Higgins, II, 30-31.
[96] Doane, 200.
[97] Doane, 404.
[98] Carpenter, 25
[99] Walker, WEMS, 893.
[100] A. Churchward, 367.
[101] Higgins, 591.
[102] Graves, 45.
[103] Larson, 88.
[104] Larson, 89.
[105] Larson, 91.
[106] Larson, 105.
[107] Wheless, FC, 90.
[108] Dujardin, 53.
[109] Fideler, 175.
Keller, 392.
[111] Massey, EBD, 51.

Egipatska božica probada glavu zmije.
(Hislop)

Indijski Krišna drobi glavu zmije.
(Hislop)

Babilonski dualni Bog (egipatski Hor i Set).
(A. Churchward)

Hesus„drvodjelja", keltski/druidski bog sunca,
1. st. pr.n.e.

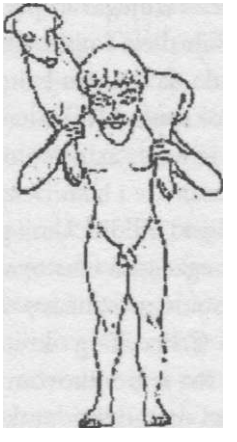

Bog Hermes kao Dobri pastir, 6. st. pr.n.e.
(Walker, WDSSO)

9

Sve ima svoje vrijeme. Svaka stvar ima svoje vrijeme pod kapom nebeskom. Vrijeme kad se rada, i vrijeme kad se umire; vrijeme kad se sadi, i vrijeme kad se čupa posađeno... (Propovjednik 3:1-2)

Kršćanska je religija zasnovana na brojnim bogovima, božicama, religijama, sektama, kultovima i misterijskim školama koji su postojali diljem svijeta prije kršćanske ere, čak i u hebrejskom svijetu, gdje su Izraeliti štovali brojna božanstva, uključujući „Sunce, mjesec, zvijezde i svu Nebesku Vojsku". Kako bismo utvrdili postavke na koje su kršćanski zavjernici oslanjali svoje mitove, trebat ćemo se okrenuti onom drevnom znanju koje se u gotovo svakoj kulturi smatralo svetim i koje su svećenici željeli zadržati samo za sebe - astrološkoj znanosti.

Kršćanske se mase, dakako, uvijek uči da odbace sve oblike „astrologije" ili „gledanja u zvijezde" kao „đavolja posla" i mnogi biblijski tekstovi se uzimaju da se pokaže da je astrologija „zlo" koje treba izbjegavati pod svaku cijenu. Ovakvo neprijateljstvo prema proučavanju nebeskih tijela i njihovih međusobnih odnosa ustvari je propaganda čiji je cilj spriječiti ljude da saznaju istinu o Bibliji, a ta je da je ona prepuna astroloških elemenata, što dokazuje i činjenica da su hebrejski bogovi velikim dijelom bili nebeska tijela. Biblija je u biti astroteološki tekst, odraz onoga što se na nebu zbivalo tisućljećima i lokalizirano je i historicizirano na Zemlji. Ovoj činjenici, osim toga, u prilog idu i brojni biblijski odlomci koji govore o utjecaju nebeskih tijela, ali ta činjenica postaje jasna i kroz egzegezu tekstova iz upućene perspektive.

Iako je Katolička crkva svoje stado grozničavo odvraćala od gledanja u zvijezde - a ljudi su se toliko bojali gnjeva Crkve zbog okretanja astrologiji da čak ni moreplovci nisu htjeli gledati zvijezde, što je u njihovom zanimanju od ključne važnosti - prava je istina da Crkva već dugi niz godina prakticira astrologiju. Mnogi pripadnici crkvene hijerarhije ne samo da su „gledali zvijezde" nego su bili stalni i tajni pristaše tih „čarobnih vještina" koje su naširoko prakticirali pogani a javno osuđivali kršćani[1] te se može sa sigurnošću pretpostaviti da ta praksa zakulisno traje sve do da-

našnjih dana. Mnoge crkve i katedrale, kao na primjer Notre Dame u Parizu, obiluju astrološkim simbolima, punim zodijacima itd. Kad se u 19. stoljeću čistilo papinsko prijestolje, stolica sv. Petra, otkrio se prikaz 12 Herkulovih zadataka,[2] a on je, vidjeli smo, bio bog Sunca. Walker tumači:

> Astrologija u našoj kulturi opstaje jer ju je kršćanstvo jednom rukom prihvatilo, dok ju drugom osuđuje kao đavolju vještinu. Crkveni oci poput Augustina, Jeronima, Euzebija, Kristostoma, Laktancija i Ambrozija svi su odreda anatemizirali astrologiju, a veliki Toledski koncil zabranio ju je za sva vremena. Pa ipak, šest stoljeća kasnije konzistorij i datumi krunidbi papa utvrđeni su uz pomoć zodijaka. Aristokratski prelati upošljavali su svoje osobne astrologe, znakovi zodijaka pojavljivali su se po crkvenim ornamentima, pločicama, ulazima, rukopisima i krstionicama. Tradicionalnih dvanaest dana Božića slavilo se uzimanjem astroloških omena svaki dan za odgovarajuće mjesece godine koja dolazi.[3]

Usprkos tom očitom ocrnjivanju od strane svećenstva, astrologiju su također rabili nebrojeni kraljevi i vođe država koji su bili upućeni u astrološki, a ne doslovni, karakter Biblije. Biblijski literalisti, ne toliko upućeni, tvrde da se sve opisano u Bibliji doslovce tako doista i dogodilo na Zemlji, uključujući zmiju koja govori, Noinu arku, razdvajanje Crvenog mora, podizanje mrtvih i mnoga druga nemoguća čudesa koja su se, čini se, dogodila samo biblijskim ljudima toga vremena i u tom dijelu svijeta. Čudesna i nevjerojatna djela i događaji drugih kultura, međutim, trebaju se odbaciti kao nepovijesni, mitološki i krajnje besmisleni. Kao što smo vidjeli i kao što ćemo vidjeti i dalje, te su druge kulture imale priče identične onima koje nalazimo u Bibliji. Dakle, slijedeći „logiku" zagovornika Biblije, trebali bismo također odbaciti i judeokršćanske verzije kao „ništa drugo nego" mitološke i alegorijske u najboljem slučaju, a dijaboličke u najgorem. Kao povijest, ove su razne biblijske priče ništa više činjenične od priča o grčkim bogovima ili arapskim vitezovima. Kao alegorija, međutim, one bilježe drevnu mudrost koja je daleko starija od osnivanja hebrejskog naroda i smještena je davno u izmaglici povijesti.

U dokazivanju astrološke naravi Biblije najprije moramo definirati samu riječ astrologija. Iako mnogi misle da je astrologija besmislena zbrka svega i svačega, ona nije samo izrada i čitanje horoskopa nego znanost jer „astrologija" znači proučavanje nebeskih tijela (astronomija) i njihova utjecaja jednih na druge i na život na Zemlji. Jedina razlika između cijenjene astronomije i ponižavane astrologije jest u tome što ova prva opisuje gibanja i sastav nebeskih tijela, dok astrologija nastoji utvrditi njihove međusobne odnose i značenje. Sveta astrološka znanost započela je s astronomijom kad su ljudi zapazili da mogu utvrditi neke pravilnosti u životu promatrajući nebo i nebeska tijela, što danju, što noću. Tako su mogli predvidjeti godišnja doba,

uključujući i vrijeme sjetve i žetve, kao i vrijeme godišnjeg izlijevanja Nila, primjerice. Isto su tako zamijetili utjecaj Sunca na biljke, kao i rast i opadanje mjeseca te njihov utjecaj na plimu i oseku. Kao što je već spomenuto, poznavanje neba je bilo ključno i za moreplovce, a mnogi su drevni narodi tisućljećima bili izuzetni moreplovci, što bi bilo nemoguće bez preciznog i detaljnog poznavanja neba, a ono bi pak bilo nemoguće bez znanja da je Zemlja okrugla i da se okreće oko Sunca, što je bilo znanje od ključne važnosti koje su potisnuli urotnici, a koje se tobože tek kasnije u povijesti ponovno otkrilo. Znanje o tome su, međutim, oduvijek imali oni iza kulisa.

Ljudi su tako promatrajući zvijezde mogli shvatiti svemir i pronaći stvari primjenjive na svoj svakodnevni život. Higgins objašnjava:

> Među svim drevnim narodima vladalo je univerzalno mišljenje da planetarna tijela određuju ljudske živote. Kršćani koji vjeruju u transsupstancijaciju i da njihovi svećenici imaju neograničenu moć da opraštaju grijehe mogli bi biti skloni preziranju onih koji su takvog mišljenja... Međutim, njihov je prezir neopravdan i apsurdan... Vjerovalo se da bi se budućnost svakog čovjeka mogla saznati razlaganjem stanja u kojem su se nalazili planeti u trenutku njegova rođenja... To je dovelo do krajnje genijalnih ljudskih napora da se otkrije točno trajanje razdoblja u gibanjima planeta ili, drugim riječima, da se usavrši astronomska znanost. Tijekom tog procesa otkrilo se, ili se vjerovalo da se otkrilo, da su gibanja planeta podložna raznim odstupanjima što će, smatralo se, jednog dana dovesti do propasti cijelog sustava.[4]

Kako je vrijeme prolazilo ova je znanost postajala sve složenija jer su se zbog promjena na nebu u njen sustav uključivale nebrojene nove zvijezde. Prepoznavši interakciju između planetarnih tijela i njihova utjecaja na Zemlju, stari su ljudi nebu započeli davati oblik, osobnost i stav. Kako bi prenosili dalje ovo iscrpno znanje, koje je bilo i još uvijek jest od izuzetne važnosti za sve aspekte života, personificirali su nebeska tijela i pleli priče o njihovim „djelima", dajući im pritom jedinstvenu osobnost i temperament koji su odražavali posebnosti njihova gibanja i neke druge osobine kao što su, na primjer, veličina i boja. Te su se priče prenosile kroz mnoga tisućljeća, a to su uglavnom činili svećenici jer se njih cijenilo zbog svetih astronomskih, astroloških i matematičkih znanja. Higgins o tome kaže: „... astrologija je bila toliko povezana s religijom da ih je bilo nemoguće razdvojiti".[5] Ova nebeska kretanja i/ili priče o njima pune štovanja ovjekovječeni su u kamenu diljem svijeta, na velikim spomenicima i u izgledu gradova. Ti spomenici važan su dio naših dokaza da su drevni ljudi posjedovali to zadivljujuće zamršeno znanje, ali isto tako možemo pronaći brojne dokaze za njega u legendama i zapisima tih ljudi, uključujući i judeokršćansku Bibliju, koja je prepuna simbolike i alegorije.

Oni koji vjeruju da je Biblija „doslovna riječ Božja" ne samo da nisu svjesni njezine simbolike nego i ne poznaju odlomke u njoj koji jasno pokazuju da su barem

neki aspekti biblijskih priča *alegorijski.* Na primjer, u Ezekielu 23 autor(i) izlaže dugu priču o dvije sestre, Oholi i Oholibi, i njihovom „bezvjernom bludu" kad su „dirali prsa njihova i doticali se djevojačkih njedara njihovih". Čim se dođe do glavne stvari u priči, „Ezekiel" naglo kaže da priča *alegorijski* o gradovima Samariji i Jeruzalemu, koje se optužuje da su „činili blud u Egiptu". Drugim riječima, klanjali su se drugim bogovima. Očito je da Ezekiel uživa u ovoj seksualnoj alegoriji kad ulazi u iskričave detalje o prijestupima dviju „sestara", njihovoj „golotinji" i „postelji ljubavi". Također je očito da se ovakvo alegorijsko izražavanje u Bibliji koristi češće nego što to njezini autori i zagovornici žele priznati. Kao i u živahnoj Ezekielovoj priči, i o nizu se drugih biblijskih mjesta, naroda i plemena često alegorijski govori kao o „njemu" ili „njoj", što otežava razumijevanje govori li onaj koji priča o osobi, skupini, mjestu ili stvari.

Kršćanski laskavac „Pavao" također je znao da u Bibliji postoji alegorija, kao što je to i rekao u Poslanici Galaćanima 4:22-25 kad spominje priču o Abrahamu koji je imao sinove s dvije žene. Govoreći o tim ženama, za koje nas se u Starom zavjetu navodi da vjerujemo da su bile stvarne povijesne osobe, Pavao pojašnjava što one zapravo predstavljaju:

> A to je *u slici rečeno,* jer ovo su dva zavjeta: jedan od gore Sinajske, koji rađa djecu za robovanje, i to je Agara. Agara znači Sinaj goru u Arabiji, a odgovara sadašnjemu Jeruzalemu, koji robuje s djecom svojom.

Ovo nam opet govori da biblijski likovi nisu stvarne osobe, nego alegorija za mjesta. Vidimo i da su neka mjesta alegorija za neka druga:

> ... i tjelesa njihova ležat će na ulici grada velikoga, koji se *alegorijski* zove Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin njihov raspet. (Otkrivenje 11:8)

Naravno, tu činjenicu skrivaju neki prevoditelji koji riječ „alegorijski" prevode kao „duhovno".

I drugi su rani kršćani znali za alegorijski karakter Biblije, ali su njihovi kasniji nasljednici najozbiljnije započeli s unosnom historicizacijom, brišući tako tisućljeća ljudskog proučavanja i znanja i gurajući zapadni svijet u zastrašujuće Mračno doba. Sv. Atanasije, aleksandrijski biskup i patrijarh, ne samo da je bio svjestan alegorijske prirode biblijskih tekstova, već nas i opominje „da ako shvatimo Sveto pismo kako je slovima napisano, zagrest ćemo u najveće bogohuljenje".[6] Drugim riječima, *grijeh je Bibliju shvatiti doslovno!*

Kršćanski otac Origen, kojeg se naziva „najuspješnijim proučavateljem Biblije ranocrkvenoga razdoblja", priznao je alegorijski i ezoterički karakter Biblije: „Sveto pismo

je bilo od male koristi onima koji su ga shvaćali doslovno, na način na koji je napisano."[7] Sv. Augustin je kao i Origen vrlo snažno naglašavao da je Knjiga postanka alegorija:

> Prvo poglavlje Postanka ne može se shvaćati doslovno, a da se pritom ne bude bezbožan i da se Bogu pripisuju stvari koje ga nisu dostojne.

Jasno je stoga da u Bibliji postoje simbolika i alegorija. Jasno je i da biblijski pisci, iako se tvrdi suprotno, zvijezde, Sunce i mjesec opisuju i učestalo koriste u alegorijskom i astrološkom kontekstu. Pažljivim proučavanjem biblijskih tekstova uviđamo da su razna mjesta i osobe koje se prikazuju kao stvarni povijesni entiteti ustvari alegorijske zamjene za nebo i planetarna tijela. Gotovo sva hebrejska imena mjesta imaju astronomska značenja.[8] Taj običaj poštivanja načela „kako gore, tako i dolje" toliko je raširen da je jasno da su „odabrani" bili očarani nebom jednako kao i njihovi suparnici i susjedi, kao na primjer Kaldejci, koji su bili vrsni astrolozi, ljubomorno napadani od svojih hebrejskih susjeda. Suprotno uobičajenom vjerovanju, poštovanje drugih naroda prema „Božjem nebu" pokazuju i Izraeliti čije je ime, kao što smo vidjeli, astroteološko. Biblijske su ljude od početka poticah da proučavaju zvijezde i znakove na nebu, kao i u Knjizi postanka 1:14, gdje se u biti opisuje zodijak:

> Tada reče Bog: "Neka budu svjetlila nebeska na svodu, da rastavljaju dan od noći, kao znakovi neka ona služe i pokazuju vremena, dane i godine.

Usprkos negativnim komentarima koje nalazimo u Bibliji te opomenama upućenima protiv astrologije, gledanja u zvijezde, pretkazivanja i proricanja nailazimo na razne odlomke koji očito s naklonošću govore o tim magijskim vještinama. Na nekoliko se mjesta nebesa personificiraju i pojavljuju kao čudesne osobe koje pjesmom veličaju biblijski likovi, na isti način na koji to rade pogani. Autor(i) Knjige o Jobu jedna je takva osoba i upravo u toj knjizi se nedvosmisleno spominje astrologija. U njoj „Gospodin" personificira „jutarnje zvijezde" - „sinove Božje" - i čini da „radosno kliču". U svom nastojanju da Joba učini malenim i sebi pokornim Gospodin daje popis svojih božanskih atributa, uključujući i sposobnost da zapovijeda radosnim nebesima:

> Znaš li vezati lance Plejada, možeš li razriješiti okove Oriona? Izvodiš li na vrijeme Mazarot i vodiš li Medvjeda zajedno s njegovom djecom? Znaš li zakone neba i učiniti da vladaju zemljom? (Knjiga o Jobu 38:31-33)

Mazarot je zapravo zodijak. Orion je važna pojava na kozmičkoj pozornici, baš kao i Medvjed. Plejade, „Sedam Sestara", od drevnih suvremena sastavni dio mnogih

mitologija i astroteologija, uključujući egipatsku, babilonsku, indijsku, grčku i meksičku. Prikaz sedam sestara kao „sudaca" česta je tema i ponekad se smatralo da su iziskivale žrtvu da bi se umilostivile. Plejade su u judaizmu prisutne više nego što se priznaje jer se neki od mnogobrojnih brojeva sedam koji se spominju u Bibliji odnose upravo na te „sestre". Kao što kaže Walker:

> Plejade je u pretpatrijarhalnom Jeruzalemu vjerojatno predstavljala sveta Menora (sedmerokraki svijećnjak) koja je simbolizirala sedmerostruke Men-horae ili Mjesečeve svećenice, kao što to pokazuju njezine dekoracije ženskih genitalija, ljiljana i badema (Izlazak 25:33).[9]

U Knjizi o Jobu, koja je prepuna nebeskih slika, autor opisuje Gospodina kao onog koji „opiše krug oko površine vode, gdje svjetlost graniči s tminom. Stupovi neba tresu se i dršću... ruka njegova probode hitru zmiju." U mitologiji se nebesa opisuju kao „ponor voda", tako da se ovo odnosi na zodijački krug, koji je opisao ili iscrtao Bog. „Granica između svjetlosti i tmine" je horizont, a drhtavi „stupovi neba" su isti oni koje drži Samson, „jarko Sunce". „Ruka koja probija hitru zmiju" mogla bi se odnositi na egipatskog boga Seta, konstelaciju Serpens ili samo nebo. Međutim, ovaj bi se zadnji dio mogao prevesti i kao „iskrivljena zmija" koja ne bježi nego je *oblikuje* Gospodinova ruka i označava Škorpiona. O ovom zagonetnom i očito astrološkom djelu koje se pripisuje Jobu Anderson kaže: „... čitava je knjiga detaljni opis masonskih ceremonija ili egipatskog masonstva, ili Ozirisova suđenja mrtvima..."[10]

U Psalmu 19 čitamo o nebesima koja „pripovijedaju slavu Božju... to nisu govori, nisu riječi, kojima se glas ne razabire; u sav svijet prodire povik njihov, riječ njihova do na kraj zemlje." Neupućenima to zvuči čudno - kako to nebesa mogu pripovijedati „slavu Božju"? I kako njihov „glas" i „riječi" prodiru na kraj svijeta bez govora i riječi? Riječ za „glas" na hebrejskom je pravilno prevedena kao „linija". Ta linija ili linije kozmičke su zrake koje dolaze s različitih planetarnih tijela, linije koje su drevni ljudi vidjeli kako prodiru i na Zemlju, što im je utjeralo strah od osnivanja „kraljevstva nebeskog na Zemlji" oponašanjem onog što se događa na nebu. Anderson objašnjava važnost takvih linija ili zraka:

> Medu narodima Istoka učilo se da je sav duhovni život došao od Sunca i njegovog magnetskog spuštanja na Zemlju. Nakon što je postalo zemaljsko i boravilo na Zemlji, i poslije brojnih evolucija i različitih rođenja i promjena od minerala, biljki i životinja, uspinjanja ili spuštanja po ljestvici [kao Jakovljevi anđeli] u skladu s dobrim ili zlim magnetskim zrakama pri njegovim rođenjima i probnim postojanjima, konačno se pročistilo i intelektualno oplemenilo i taj je gospodar sebe samoga, *čisti* Ra, ili *astralno* tijelo konačno privučeno nazad u grudi svoga oca, Sunca, od kojega je i poteklo."

Astrologija, ili na grčkom *astrologos,* smatrala se tako „riječju Božjom", što dokazuju pjevajuće zvijezde i nebesa koja odašilju svoj „glas" i „riječi" Zemljom.

Psalam dalje kaže: „Suncu je stvorio šator na njima [nebesima]." Taj „šator" predstavlja svetište ili svetu kuću štovanja. Nebesa su, dakle, pravi Sunčev hram, kao i hram drugih nebeskih tijela. Taj se nebeski hram, međutim, neprestano iznova stvarao, što se čini i do danas, bez znanja masa.

U Knjizi o Jobu 9 očito je da je Bog božanski arhitekt zodijaka „koji je stvorio Medvjeda i Oriona, Plejade i zvijezde juga...". U Amosu 5:8 pak čitamo: „On, koji je stvorio zvijezde Plejade i Orion, koji pretvara tamu u jutro i dan potamni u noć." Gospodin „gradi u nebu odaje svoje i osniva svod svoj na Zemlji". (Amos 9:6) Hvali ga se zbog njegove astrološke kreacije: „Ti stvori mjesec, da pokazuje vremena i Sunce da poznaje mjesto zapada svojega." Poput samog Gospodina, i njegove kreacije poput Sunca, mjeseca i neba smatraju se pravima i vječnima, kao što se govori u Psalmu 89:37 i u Danijelu 12:3. Nebeska su tijela tako služila kao sveti simboli i predstavnici Boga.

Iz tih raznih biblijskih odlomaka jasno je da je Gospodin ne samo graditelj neba, nego da i uživa u svojim stelarnim kreacijama i mogućnosti da njima upravlja. Jasno je tako i to da astrologija nije zlo, osim ako Gospodin nije zao, što je ideja koju su podržavali gnostici koji su govorili da svatko tko je zadužen za ovaj kaotični i surovi „donji" svijet mora biti nitkov. Međutim, ako je „Bog" dobar, tada i „njegova" kreacija mora biti dobra, a biblijski pisci jasno daju do znanja da su astrologija i zodijak kreacija njihova „Gospodina".

Iz biblijskih je tekstova ujedno razvidno da se smatralo da zvijezde, mjesec i Sunce imaju osobnost. Ranokršćanskog oca Origena ismijavali su „heretici" i „pogani" jer je tvrdio da su „sve zvijezde i sva nebeska tijela živa, razumna bića koja imaju dušu", citirajući pritom Izaiju 14:12 kao dokaz za to i govoreći da je Gospodin „svim zvijezdama dao zapovijedi".[12]

U Psalmu 147:4 zvijezde imaju imena koja im je dodijelio „Gospodin". Da su biblijski autori bili svjesni konstelacija vidljivo je i iz Izaije 13:10: „Zvijezde nebeske i prilike zvjezdane zaustavljaju svjetlost svoju." Činjenica da su Hebreji vjerovali da Sunce i mjesec imaju osobnost i dušu očituje se i iz Izaije 24:23: „Zacrvenjet će se mjesec i zastidjet će se Sunce." Sunce i mjesec se ponovno antropomorfiziraju ili personificiraju u Psalmu 148:3, kad se od njih traži da slave Gospodina.

Važnost neba kroz cijeli se Stari zavjet stalno ponavlja, a Sunce i mjesec čak se smatraju „gospodarima" dana i noći, sačinjeni od „vječne ljubavi" Gospodinove (Psalam 136:9). U Salomonovoj Pjesmi nad pjesmama, koja je zbog svoje otvorene putenosti bila sramotna za bogobojazne kršćane, „Salomon" upotrebljava nebeske slike kad opisuje svoju voljenu: „Tko je ona, koja sja kao zora, lijepa kao mjesec, čista kao Sunce..." (Pjesma nad pjesmama 6:10)

Sunce i mjesec smatraju se i iscjeliteljima, kao što se govori u Izaiji 30:26 gdje svjetlost Sunca i mjeseca postaje jača „kad Gospod zavije ranu narodu svojemu i iscijeli modrice, što ih je zadao". (A sve to Bog „koji ljubi"!) Nadalje, medicina i astrologija bile su neraskidivo povezane jer su se lijekovi određivali ne samo na temelju simptoma nego i na temelju natalnih karti i drugih astroloških metoda. Zato su „liječnici" i „doktori" često bili i astrolozi, kao i svećenici i proroci. Allegro pojašnjava:

> Da bi se znale pravilne doze u ovim je slučajevima trebalo uzimati u obzir osjetljivost pacijenta na djelovanje lijeka, što je možda bilo i najteže od svega. Mnogo je toga ovisilo o „sudbi" te osobe koja mu je zacrtana rođenjem, a to je bio čimbenik koji je određivao njezinu osobnost, fizički izgled, boju očiju itd. To je mogao znati samo astrolog, tako da je uspjeh medicine ovisio o astrologiji i astronomskom znanju koje je ona pretpostavljala... Kombinaciju medicinskih i astroloških vještina poznavali su i prakticirali Sumerani i njihovi mezopotamijski nasljednici, kao što nam je poznato iz njihovih zapisa na klinastom pismu i glasa koji su uživali u ta drevna vremena... Te osobine karaktera i tjelesne građe mogle su se utvrditi uz pomoć astrologije, tako da su stari liječnici ujedno bili i astrolozi. Takav je stari liječnik bio i prorok, proricatelj. Vještina iscjeljivanja i religija bile su neodvojive jedna od druge.[13]

Biblijski štovatelji Sunca i mjeseca

Možemo, dakle, vidjeti da astrologija uopće nije „zla" nego sveta znanost, kao što to u velikoj mjeri priznaju biblijski autori. Ustvari, kao što je rečeno, politeisti Hebreji i Izraeliti štovali su Elohim, Baalim i Adonai, od kojih su mnogi označavali aspekte Sunca, kao na primjer E1 Elion, Svevišnji Bog. U Amosu 5:26 postoji redak koji govori o zagonetnom „Kevanu", „zvjezdanom bogu" kuće Izraelove. Taj zvjezdani bog je El, Sunce ili Saturn, „središnje Sunce", koje su štovali Hebreji, što se vidi u njihovu šabatu subotom. Kao što je također rečeno, Jahve ili Iao isto je tako bio bog Sunca. Nadalje, vidjeli smo već i da je Salomon u duhu predjahvističkih kultura, na primjer, štovao Kemoša, moabitskog boga Sunca.

Hebreji su bili i „štovatelji mjeseca", tako da su se brojne njihove svetkovine i blagdani vrtjeli oko mjesečevih gibanja i mijena. Takvo štovanje mjeseca u mnogo navrata nalazimo u Starom zavjetu (Psalmi 8:13, 104:19; Izaija 66:23), a Židovi do dana današnjeg slave blagdane na temelju lunarnog kalendara. U Izaiji 47 ti se štovatelji mjeseca poistovjećuju s astrolozima, tj. onima „... koji mjere nebo, koji motre zvijezde, koji proriču svakoga mjeseca mlađaka što će te stići".

Židovsko klanjanje noćnom nebu vidi se i u nekanonskoj Poslanici Diognetu, ranokršćanskom zapisu koji dodatno pokazuje da je astrologija kršćanima bila važna

jer autor, kojem se očito ne sviđa to što Židovi konzultiraju nebo, ipak „ciklus godišnjih doba" smatra „božanski određenim":

> Što se tiče toga kako [Zidovi] pažljivo proučavaju mjesec i zvijezde za svoje obredno obilježavanje mjeseca i dana te dijele božanski određeni ciklus godišnjih doba proglašavajući neke njegove dijelove vremenom za svetkovanje, a druge za oplakivanje...

Kao što možemo vidjeti, Hebreji/Izraeliti su, kao i drugi narodi diljem svijeta, štovali niz nebeskih koncepata, i s noćnog i s danjeg neba. Iz biblijskih tekstova razvidno je i to da su Hebreji bili u vječitoj nedoumici oko toga tko je doista „Gospodin" i što želi od „svojih odabranih" jer ih se u njihovu štovanju nebesa beskonačno vuče na sve strane. Kao što piše u Knjizi Jashera, koja se mjerodavnom spominje u Jošui 10:13 i Drugoj knjizi o Samuelu 1:18, ali koja je zataškana velikim dijelom zbog svojih očiglednih astroloških slika, Abrahamov otac Terah „imao je dvanaest velikih bogova, napravljenih od drva i kamena, po dvanaest mjeseci u godini i svaki je mjesec služio jednom od njih" (Jas. 9:8). Abram se prikazuje kako najprije štuje Sunce, sve dok ne zađe, a potom mjesec: „I Abram je služio Suncu toga dana i molio mu se... i Abram je služio mjesecu i molio mu se cijele te noći" (9:14-17). Abram na kraju shvaća da „to nisu bogovi koji su stvorili Zemlju i ljude, već sluge Božje..." Ova epifanija ustvari nije ništa posebno jer je inteligencija gotovo svih kultura u planetarnim tijelima vidjela prisutnost ili „prst" Svemogućega. Abraham potom uništava bogove svog oca, ali Hebreji se ipak nisu odrekli svoje astro teologije s kojom su vječito „bludničili". Kao što je već spomenuto, u doba kralja reformatora Jošije kraljevi Jude navodno su strašno sagriješili kad su se predali štovanju neba, iako su njihovi prethodnici za to isto doživjeli odobravanje:

> I odstrani svećenike idolske, koje su bili postavili kraljevi Judini i koji su kadili na visinama u gradovima Judinim i u okolici Jeruzalema, tako i one, koji su kadili Baalu, Suncu i mjesecu, slikama životinjskim i svoj vojsci nebeskoj. (Druga knjiga o kraljevima 23:5)

Ti kraljevi Jude bili su štovatelji Sunca, kao što se jasno kaže u Drugoj knjizi o kraljevima 23:11, kad Jošija „dade odstraniti konje, koje su bili postavili kraljevi Judini u čast Suncu..".

Očito je da u Starom zavjetu postoji velik broj osoba ili skupina koje se opisuju kao „Gospodin" jer u jednoj se knjizi traži da se nebesa slave kao djelo Svemogućega, ali u drugima se to isto proglašava idolatrijom. O proturječjima u judeokršćanskom Svetom pismu istaknuti slobodni mislilac Robert Ingersoll kaže: „Da čovjek danas slijedi nauk Starog zavjeta bio bi zločinac. Da strogo slijedi nauk izložen u Novom bio bi lud."

Isto tako, da zagonetne odlomke u Ezekielu pokušamo shvatiti doslovno, mogli bismo poludjeti. Ezekiel ustvari nudi zanimljivo svjedočanstvo o prakticiranju politeizma i astrologije među Hebrejima/Židovima u svom „viđenju" u kojem ga Jahve vodi u obilazak „gadova" Izraela, koji uključuje i posjet jeruzalemskom Hramu i njegovom „dvoru s unutarnjim vratima što stoje prema sjeveru, gdje je stajao kip ljubomore, koji podražuje ljubomoru". „Kip ljubomore" je naravno Jahve, El Qanna, ljubomorni bog. Čini se, međutim, daje „živi Bog" bio ljubomoran čak na svoju sliku, smatrajući je idolom. Ezekielu se zatim pokazuje rupa u sjevernom zidu dvora, koji probija i nalazi vrata:

> On mi reče: "Uđi i vidi opake grozote što ih čine ovdje!" Uđoh i pogledah oko sebe. Tu su bile svakojake slike crva i gmazova. Svi idoli kuće Izraelove bili su urezani po zidu unaokolo. Sedamdeset ljudi između starješina kuće Izraelove stajalo je pred njima, Jaazanija, sin Šafanov, u sredini njihovoj. Svaki je imao kadionicu svoju u ruci i dizao se gore gust oblak od kada. Tada mi reče: "Vidiš li, sine čovječji, što čine starješine kuće Izraelove u mraku, svaki u sobi svojega idola? Jer misle: "Gospod nas ne vidi; Gospod je ostavio ovu zemlju." Tada mi reče: "Vidjet ćeš još većih gadova, što ih oni čine."

Vidimo, dakle, izraelske starješine koji u skrivenoj sobi hrama prakticiraju svoju tajnu, ezoteričnu religiju koja je u biti astrološka. Ovaj Šafan, Jaazanijin otac, očito je i ironično bio pisac Hilkija, zadokitski svećenik koji je navodno „pronašao" zakon zbog kojeg je Jošija pomahnitao i uništio druge bogove i „mjesta na uzvisinama". Treba spomenuti i da je El Quannin dvor na sjevernoj strani bio rezerviran samo za zadokitske svećenike, koji su postali Saduceji.

Ezekiel zatim opisuje hebrejske žene na sjevernom ulazu u Hram koje su oplakivale Tamuza, sirijskog/samaritanskog spasitelja/boga Sunca i plodnosti koji je svake godine umirao i uskrsavao. Ezekiela potom vidimo „između trijema i žrtvenika" „hrama Gospodnjeg" s „oko dvadeset i pet ljudi leđima okrenutima prema hramu, licima prema istoku, klanjajući se Suncu na istoku". Takve su, dakle, bile „grozote" kuće Izraelove, zbog kojih je ljubomorni/vatreni bog zapovjedio skupini jahvističkih razbojnika da pokolju Hebreje i do uništenja pobiju „starce, mladiće, djevojke, djecu i žene", koji prema jahvistima i njihovim predrasudama nisu vjerovali u ono u što je trebalo. Ljubomorni/vatreni bog El Qanna stoga je naredio istrebljenje Židova i Hebreja koji su štovali drugi Elohim, kao i njihovi očevi prije njih.

Usprkos toj navodnoj mržnji „Gospodinovoj" prema takvim „grozotama", on Ezekielu dalje pokazuje zodijački krug, znameniti „krug u krugu" o kojem se toli-

ko mučno raspravljalo i tvrdilo, uključujući i posljednje tvrdnje da krug predstavlja svemirski brod. Razočaravajuće za sve „x-file", Ezekielove alegorije - *a Gospodin mu doista i zapovijeda da govori alegorijski* (17:1-2; 24:3) - nešto su manje zagonetne jer krug nije ništa tajnovitiji od zodijaka. Četiri „kerubina" - čovjek, vol, lav i orao - predstavljaju četiri glavne strane svijeta i četiri elementa - Vodenjak (zrak), Bik (zemlja), Lav (vatra) i Škorpion (voda). Walker pojašnjava ova stvorenja:

> Ezekielovo biće s četiri lica sastavljeno od orla, lava, bika i čovjeka pobožno se tumačilo kao proroštvo četvorice evanđelista. Međutim, originalni biblijski opis kopija je legendarnih asirijskih kompozitnih čudovišta koja su predstavljala četiri godišnja doba.[14]

Biblijski proricatelji i astrolozi

Osim ovih primjera astrologije u Bibliji se može naći niz referenci na poznate biblijske likove koji koriste „vještinu proricanja" na svoju i Gospodinovu korist. Dakako, u slučajevima kad su biblijski autori likovima naklonjeni, te su astrološke i magijske vještine pozitivne, ali kad ih rabe oni kojima nisu naklonjeni, tada su „zle". Bez obzira na ove predrasude, nema sumnje da su „dobri" biblijski likovi prakticirali magijske vještine. Ustvari, u najstarijim dijelovima Biblije takvo se gatanje slavi kao način komunikacije s Bogom ili *proricanja* budućnosti (Knjiga postanka 30:27). Engleska riječ za proricanje ili gatanje *divination* dolazi od riječi *divine* (božanski, božji - *op.prev.),* što pokazuje da su se te aktivnosti izvorno smatrale *pobožnima* i nimalo zlima.

Proricanje se smatralo pozitivnim sve do kasnijih knjiga, da bi na kraju bilo „grijeh" u Prvoj knjizi o Samuelu, u kojoj izraelitski kralj Saul koristi proricateljicu da mu „zaklinje mrtvace i dozove mu onoga kojeg joj kaže". Proricateljica ili žena medij kojoj se Saul pod krinkom obraća protivi se njegovu zahtjevu govoreći: „Pa ti znaš što je učinio Saul. On je istrijebio u zemlji zaklinjače mrtvaca i vračare. Zašto mi podmećeš zamku, da me ubiješ?" Zanimljivo je da je *ovaj* Saul, baš kao i Saul iz Novog zavjeta, ozloglašen po progonima ljudi drukčije vjere.

Kad opisuju ljude koji su se pridružili Davidu u njegovoj borbi protiv Saula, biblijski pisci zamagljuju okupaciju ljudi iz Isakarova plemena: „Od sinova Isakarovih, koji su razumijevali prilike vremena, tako da su znali što ima da čini Izrael, dvjesta stotnika i pod njihovim zapovjedništvom svi njihovi suplemenici". (Prva knjiga ljetopisa 12:32) Ti ljudi koji su „razumjeli prilike vremena" ustvari su astrolozi i velik ih je broj. Očito je da su usprkos protivljenjima Izraeliti koristili astrologe da bi znali „što ima da čini Izrael". Iz učestalih je biblijskih opomena usmjerenih protiv tih magijskih

vještina jasno da je velik broj ljudi u Izraelu i Judi prakticirao astrologiju i proricanje, kao što se sugerira i u Izaiji 3:2, na primjer, gdje „Gospodin" oduzima Judi i Jeruzalemu „suca i proroka, vračara i starješinu". „Suci" u Starom zavjetu su i svećenici i sudski astrolozi.[15]

Uz to, premda se u Jasheru prikazuje kako se Abraham okreće od Sunca i mjeseca, njegova titula „Kaldejca" značila je njegov status astrologa, a to potvrđuje i crkveni povjesničar Euzebije koji je tvrdio da je Abraham „poučavao znanost svećenicima iz Heliopolisa ili Ona".[16]

Mojsije i tabernakul

Lik Mojsija stoljećima se izuzetno cijenio. Proučavala se svaka njegova riječ i bilježio svaki njegov korak. Međutim, malo ih je doista razumjelo pravu prirodu njegova „saveza s Gospodinom" koja se pokazuje u ezoteričnom i mističnom značenju Mojsijeva tabernakula, koji je zapravo bio „šator Sunca". Cijenjeni židovski povjesničar Josip, koji je bio član nekoliko tajnih društava, pojašnjava Mojsijev tabernakul:

> I kad je [Mojsije] naredio da se na stol postavi dvanaest hljebova kruha, time je označio jednu godinu podijeljenu na toliko mjeseci. Razgranavši svijećnjak u sedamdeset dijelova na umu je imao *Dekane* ili sedamdeset podjela planeta. Sedam svjetiljki na svijećnjaku odnosilo se na put sedam planeta... Odjeća velikog svećenika izrađena od lana označavala je zemlju, njezina plava boja nebo, kao munja u njegovim šipcima i u zvuku zvončića koji je poput grmljavine... Svaki sardoniks na dugmadi na ramenima velikog svećenika označava Sunce i mjesec. Što se dvanaest kamenova tiče, bilo da ih shvatimo kao mjesece ili broj znakova u onom krugu koji Grci nazivaju zodijakom, nećemo pogriješiti.

Dvanaest kamenova, naravno, su plemena ili „sinovi" Jakovljevi, koje Josip predstavlja kao konstelacije.[17] Josip također izričito govori o drugim aspektima židovske „povijesti" kao astrološkim. Dakle, ovo astrološko ili astroteološko značenje Biblije već je vrlo dugo poznato. Higgins o tome kaže:

> ... Mojsijeva priča... po mišljenju mnogih filozofa, kao i većine ranih Židova i kršćanskih otaca, sadrži mit ili alegoriju - među njima su Filon, Josip, Papija, Panten, Irenej, Klement Aleksandrijski, Origen, Grgur iz Nise i Grgur Nazijanski, Jeronim, Ambrozije...[18]

Jakov, njegovi sinovi i ljestve

Jakov, „otac" ovih dvanaest konstelacija ili plemena, je „zamjena" (Iakovo), što je titula za suparnika i Sunčeva blizanca Seta (ili Setha) noćnog neba. Svako je od tih dvanaest plemena imalo svoj vlastiti totem, boga i simbole vjere izvedene „iz Egipta". Kao što pokazuju biblijski tekstovi, ove skupine nisu živjele zajedno u miru, nego su se stalno borile jedna protiv druge i protiv pripadnika drugih skupina oko toga čiji je bog superioran i čiji su obredi i simboli božanski nadahnuti i ispravni.

U zodijaku je Jakovljev prvorođeni sin Ruben Vodenjak, „prvina snage moje... uskipio kao voda". „Braća" Šimun i Levi su Blizanci. Juda, „lavić", je Lav. Zebulun, koji „prebiva na obali morskoj i luka je spasa brodovima" odgovara Vagi, „znaku broda i arke".[19] Isakar je „koščat magarac koji leži među ogradama", što može odgovarati znaku Bika, „teglećeg konja". O Jakovljevu sinu Danu Anderson kaže:

> „Dan će biti zmija pokraj staze, guja na putu koja će konja ujesti za petu, a njegov će jahač nauznak pasti." Ovo je... škorpion ili zmija i aludira na konstelaciju koja se nalazi do naoružanog konjanika Strijelca koji *pada* nauznak u zimski solsticij [Jarca].[20]

Jakovljev sin Gad je obrnuto od Dag, imena ribljeg boga, i moguće označava Ribe. Za Ašera se kaže da će imati „hrane u izobilju" i stoga odgovara Djevici, hraniteljici ili jesenskoj žetvi. Naftali je „puštena košuta" i predstavlja Jarca. Josip, kojeg su divlje napali strijelci, je Strijelac. Rahelin sin Benjamin, „vuk grabežljivi" koji „dijeli plijen" bio bi Ovan koji „dolazi kao lav" i dijeli proljeće od zime. Prema Andersonu, Josipovo „plodno stablo" koje predstavlja njegove sinove Efrajima i Manašea, moglo bi dijeliti „dio podijeljen među njima" dvostrukog znaka raka. Sam Josip je, naravno, „tumač snova i znani čarobnjak" s čarobnim „srebrnim peharom" uz pomoć kojeg proriče.

Jakovljeve ljestve sa 72 anđela koji se po njima uspinju i spuštaju predstavljaju 72 dekana, tj. dijelova zodijaka od kojih svaki obuhvaća pet stupnjeva. Istu takvu priču o Ijestvama nalazimo u indijskoj i mitraističkoj mitologiji, o čemu Doane kaže:

> Slike koje prikazuju takav prizor mogu se vidjeti u umjetničkim djelima koja prikazuju *indijsku mitologiju.* Manrice govori o jednoj takvoj i kaže:
>
> „Ljudske duše prikazane su kako se u skladu s općeprihvaćenim stavom o sideralnoj metempsihozi uspinju i spuštaju (Ijestvama)."
>
> ... A grof de Volney kaže:
>
> „U Mitrinoj spilji *nalazile su se ljestve sa sedam prečki,* koje su simbolizirale sedam sfera planeta kojima se *duše uspinju i spuštaju.* To su upravo one ljestve iz Jakovljeva viđenja."[21]

Uz sve ovo ime „Jakov" je naziv titule svećenika božice Iziđe,[22] što u potpunosti odgovara jer je ona Kraljica neba koja vlada noćnim nebom, to jest „zamjena" Set.

Jošua/Isus, sin Nunov

Jošua, ili *Isus,* sin Nuna („ribe") bio je drugi veliki prorok nakon Mojsija, koji je vodio Izraelite u obećanu zemlju u Jerihonu, utaborivši se najprije kod Gilgala (ili *Galileje).* Kao i Jakov, i Jošua postavlja dvanaest kamenova koji predstavljaju plemena i znakove zodijaka. Govori se da je u Jošuino doba Sunce zastalo. Događaj je to koji je izazvao brojna nagađanja o tome kako se to i kada moglo dogoditi. U biti, međutim, to se događalo vrlo često i još uvijek se događa - za vrijeme solsticija, kao što i sam naziv govori jer znači „Sunce stoji", a tada „Sunce malo mijenja svoju deklinaciju od jednog dana prema sljedećem i čini se da stoji na jednom mjestu sjeverno ili južno od nebeskog ekvatora".[23] Sunce je također stajalo i stoljećima prije toga, kad je umro Krišna: „1575. godina prije Krista, nakon smrti Cristne (Boodh sin Deirce), Sunce se zaustavilo da čuje pobožno klicanje Arjunino."[24] Ovaj motiv solsticija također se pojavljuje i u kineskoj i meksičkoj mitologiji.[25]

O Jošuinoj knjizi Higgins kaže:

> *Sir* William Drummond je pokazao da je većina imena mjesta u Jošui astrološka, a general Vallancey da je Jakovljevo proročanstvo također astrološko i izravno se odnosi na konstelacije.[26]

Govoreći o Jošui i raznim drugim aspektima Starog zavjeta, Higgins sažima:

> Navodna genealogija u desetom poglavlju Knjige Postanka [od Noe nadalje] slijedi se s mnogo poteškoća. Čita se kao genealogija: ona je geografska karta... Ne sumnjam da je Jošuina raspodjela zemalja bila astronomska. Izvedena je po identičnom principu kao i egipatska imena koja su, znaju to svi, davana astronomski ili, rekao bih prije, astrološki. Dvostruko značenje je jasno... Većinu imena... nalazimo u mističkom djelu Ezekielovu... U desetom poglavlju [Knjige Postanka] svijet se dijeli na 72 naroda. Trebalo je mnogo dovitljivosti da se slože s točnim brojem dodekana na koje se dijelio veliki krug.[27]

Daniel

U znamenitom prizoru u kojem Daniel tumači Kirove i Nabukodonozorove snove implicira se da su drugi koji su nastojali činiti to isto bili astrolozi, vračevi i slično,

a Daniel nije. Sasvim suprotno, Daniel je također bio astrolog. Otkrivamo i da on nije povijesna osoba, o čemu Walker kaže:

> Pisci Starog zavjeta nisu voljeli Danite, koje su nazivali zmijama (Knjiga Postanka 49:17). Pa ipak, prihvatili su Dan-Ela ili Daniela, feničanskog boga proricanja i preobrazili ga u hebrejskog proroka. Njegove čarobne moći su bile poput onih danitskih koje su izlazile iz božice Dane i njezinih svetih zmija. On je služio kao dvorski astrolog i tumač snova i za perzijskog kralja Kira i za babilonskog kralja Nabukodonozora (Daniel 1:21, 2:1), što upućuje na to da „Daniel" nije bilo osobno ime nego titula, poput one keltske: „osoba božice Dane".[28]

Graham kaže: „Priča o Danielu preuzeta je iz sjevernosirijske pjesme napisane prije 1500. pr.n.e.. Njezin junak Daniel bio je sin Ela tj. Boga - izvora hebrejskog Ela. On je bio moćni sudac i zakonodavac, onaj koji se brine za svoj narod. Ova pjesma 0 njemu postala je toliko poznata da su mnoge rase iskoristile njezina junaka kao model za svoje vlastite."[29]

O njegovim „viđenjima" Larson kaže: „Očito je da su apokaliptičke muke Danielove 1 one opisane u Novom zavjetu prisvojene iz zoroastrijanske literature..."[30] Uz to, premda se često smatra da su Danielova „proročanstva" bila zapanjujuće točna, što je dokaz da je Biblija nadahnuta Riječ Božja, ona su zapravo napisana prema činjenicama. Takozvano proročanstvo u Danielu 9:24-27 koje spominje „dolazak pomazanika" s posebno se mnogo žara tumačilo kao Isusov dolazak. Međutim, u sljedećem odlomku Daniel otkriva o kome doista govori - o kralju Kiru. Kir se zapravo naziva „Gospodinovim Kristom (pomazanikom)", kao u Izaiji 45:1: „Ovako veli Gospodin Kiru, Kristu svojemu..."

Estera

U priči o junakinji Esteri njezina budućeg supruga kralja Ahasvera razbjesni ponašanje njegove tadašnje supruge kraljice Vašti pa sazove vijeće „mudraca koji su se razumjeli u povijest, jer je kralj običavao predlagati sve svoje stvari vještacima u zakonu i pravu..." Ti „mudraci koji su se razumjeli u povijest" bili su astrolozi, koje je kralj očigledno smatrao „vještima u zakonu i pravu" i neophodnima na području svoje vlasti. Ova knjiga, međutim, nije povijesna jer je „Estera" obrada božice i Kraljice Neba Ištar, Ašerah, Astarte, Astoret ili Iziđe, od koje i dolazi englesko Easter (Uskrs). O Esteri Walker kaže:

> „Zvijezda", hebrejska verzija Ištar ili Astarte. Biblijska knjiga o Esteri sekularizirani je elamski mit o Ištar (Esteri) i njenom pratitelju Marduku (Mordokaju), koji polaže žrtvu bogu Hamonu, ili Amo-

nu (Haman). Jahve se nijednom ne spominje jer su elamski Židovi štovali Marduka, a ne Jahvu... Čak i biblijska priča priznaje da Estera-Ištar nije bilo pravo ime elamsko-židovske kraljice. Njeno pravo ime je bilo Hadasa (Estera 2:7).[31]

Walker nastavlja:

Priča o Esteri alegorijska je priča o zalaganju Ištar, koju su Zidovi u to doba štovali, za kralja koji je trebao biti njezin suprug u ime podaničkih židovskih plemena. S ovom se temom isprepliće i tema obredne žrtve.[32]

Ahazov sunčani sat

U Drugoj knjizi o kraljevima i u Izaiji kralj reformator Ezekija na samrtnoj postelji zaziva Gospodina koji dodaje još 15 godina njegovu životu, vrativši „sjenu koja je sišla po stupnjevima Ahazova sunčanog sata za deset stupnjeva natrag. I vrati se Sunce unatrag na sunčaniku za deset stupnjeva po kojima bijaše već sišlo." Ova priča označava ispravljanje kalendara kako bi se uskladio s promjenama na nebu. Higgins pojašnjava:

Ciklusi su zahtijevali ispravak nakon nekoliko revolucija i vidimo Izaiju kako vrača sjenu za deset stupnjeva na Ahazovu sunčaniku. To bi značilo ništa drugo nego drugi ispravak Nerosa (ciklusa od 600 godina) ili ispravak nekog ciklusa planetarnog tijela kako bi se uskladio s nekim drugim. U kineskim ljetopisima, točnije ljetopisima kineskih budista govori se da se za vladavine cara Yaua (ime je upadljivo s obzirom da se radi o imenu židovskog Boga) Sunce zaustavilo deset dana, što vjerojatno znači deset Izaijinih stupnjeva, pri čemu stupanj odgovara jednoj godini, 360 stupnjeva i 360 dana.[33]

Debora

Velika biblijska proročica Debora također je astrologinja koja se služi zvijezdama da porazi Siserinu vojsku: „S neba se bore zajedno zvijezde, vojuju protiv Sisere sa svojih staza." (Suci 5:20) Naravno, poput Daniela, Estere i drugih, Debora je božanstvo iz starijih vremena, predstavljeno kao ljudsko biće:

„Pčela matica", vladarica Izraela u razdoblju matrijarhata, istog imena kao i Božica inkarnirana u ranim mikenskim i anatolijskim vladarima kao „Čista Pčela Matica"... Biblija ju je nazivala „proročicom" ili „sutkinjom" kako bi se prikrila činjenica da je bila jedna od vladajućih matrijarha prethodnog doba (Suci 4:4).[34]

Osim biblijskih tekstova postoje izravni dokazi o židovskom služenju astrologijom u svitcima pronađenima na Mrtvom moru, točnije u „Horoskopima" koji potječu iz prvog stoljeća prije nove ere. Ti su horoskopi slični onima koji se koriste danas, ali kombiniraju astrologiju s fizionomijom, odnosno proučavanjem crta lica i fizičkih karakteristika. Horoskopi s Mrtvog mora u biti izgledaju kao obrasci po kojima se određuje tko će biti „dobar", a tko „loš" čovjek, a ne kao skup parametara za određene pojedince. Uz to, kao što govori Zecharia Sitchin:

> Još prije u ovom stoljeću arheolozi su u Galileji, u sjevernom Izraelu, otkrili ostatke sinagoga koji potječu iz desetljeća i stoljeća odmah nakon što su Rimljani uništili Drugi hram u Jeruzalemu 70. godine n.e.. Na njihovo iznenađenje, zajednička karakteristika tih sinagoga bilo je ukrašavanje njihovih podova zamršenim mozaičkim uzorcima koji su uključivali znakove zodijaka.[35]

Astrologija u Novom zavjetu

Međutim, biblijski astrološki motivi ne završavaju sa Starim zavjetom jer je i Novi zavjet astroteološki tekst. Iako su biblijska i kršćanska osuđivanja astrologije glasna i histerična, od početka evanđelja nailazimo na astrologiju jer su „tri mudraca" ili „maga" koji su uz pomoć zvijezda pronašli djetešce u jaslama astrolozi. O tom događaju ben Yehoshua kaže:

> Treba napomenuti da je središte astrološkog praznovjerja u Rimskom Carstvu bio grad Tars u Maloj Aziji - mjesto odakle potječe legendarni misionar Pavao. Ideja da je posebna zvijezda navijestila rođenje Isusovo i da je u trenutku njegove smrti došlo do pomrčine Sunca tipična je za astrološko praznovjerje u Tarsu.

Nadalje, u Ivanovu evanđelju 14:2 Isus kaže: „U kući Oca mojega mnogo je prostorija" što se prevodi i kao „mnogo stanova". Walker objašnjava:

> Izvorno značenje tih stanova glasi „mjesečeve kuće" tj. zodijačke konstelacije kroz koje je Božica Mjeseca prolazila na svom mjesečnom putu.[36]

Te je kuće, dakako, moguće primijeniti i u priči o Suncu. Kao što Pavao kaže u Prvoj poslanici Korinćanima 15:41, otkrivajući svoje astroteološko razmišljanje: „Drugi je sjaj sunca, drugi sjaj mjeseca i drugi sjaj zvijezda; jer zvijezda se od zvijezde razlikuje u sjaju."

U evanđeljima Isus spominje različita „doba", koja su ustvari podjele koje tvore precesiju ekvinocija. Kao što je Mojsije stvoren da uvede doba Ovna, tako je i Isus uveden da služi kao Avatar doba Riba, što je razvidno iz obilja slika povezanih s ribama koje se pojavljuju u čitavoj evanđeoskoj priči. Taje zodijačka veza toliko zataškavana da ljudi sa simbolom ribe na zadnjem dijelu svojih automobila nemaju pojma što on predstavlja iako im se laže da predstavlja „ICHTHYS", anagram „Isusa Krista, Sina Božjeg, Spasitelja", kao i grčku riječ za „ribu" (grč. ix6uc; - ichthys). Ostaci simbola iz prethodnog doba Ovna mogu se pronaći u prikazima Isusa kao „Jaganjca", uključujući i „Agnus Dei" ili „Jaganjca Božjeg". Uz to, Isus spominje precesiju ekvinocija ili promjenu doba kad svojim učenicima, koji ga pitaju kako da se pripreme za Pesah, odgovara: „Kad uđete u grad, namjerit ćete se na čovjeka koji nosi krčag s vodom. Pođite za njim u kuću u koju on uđe..." (Lk. 22:10) Ovaj znameniti, ali zagonetni odlomak odnosi se na „kuću" ili doba Vodenjaka, Vodonoše, a Isus svojim učenicima govori da uđu u njega. Nadalje, „gornja soba" u koju Isus šalje svoje učenike da „priprave" isto je što i „gornje odaje u nebu" koje nalazimo u Amosu.

Da su stari ljudi, uključujući kršćane, bili vrlo svjesni astrologije i njezina utjecaja jasno je ne samo iz kanonskih biblijskih tekstova nego i iz onih koji nisu dospjeli u završnu verziju. Na primjer, nekanonska Barnabina poslanica (oko 100.-120. n.e.) govori o dvije tisuće godina starom eonu, očito misleći na ekvinocijska razdoblja, a autor Prve Klementove poslanice također izražava svoje poznavanje astrologije, kao i svoju ljubav prema njoj:

> Nebesa se gibaju po Njegovu vodstvu i mirno mu se pokoravaju. Dan i noć prelaze put koji im je On zadao, ne ometajući se pritom međusobno. Sunce i mjesec i rasplesane zvijezde po Njegovu nalogu skladno kruže u granicama koje su im zadane i izvan njih ne prelaze. Zemlja, da ispuni volju Njegovu, rađa plodove u svoja doba, dajući hranu koja obilno snabdijeva i ljude i zvijeri i sva živa bića kojih na njoj ima, ne radeći neslogu i ne mijenjajući ništa što je On odredio.

Gnostici kao najraniji „kršćani" također su bili astrolozi, a njihovi tekstovi su prepuni astroloških slika i motiva. Gnostici su razvili stoljetni koncept po kojem su nebeska tijela vodilje i razine kroz koje duše moraju proći poslije smrti, neke odrađujući pokoru u privremenom paklu, a ostale odlazeći izravno u mir ili „nebo". Kao što kaže Allegro:

> Za gnostike su tako, baš kao i za religioniste diljem svijeta, nebeska tijela bila prožeta božanstvom i štovana su kao anđeoska tijela.[37]

Gnostici su također znali za alegorijsku i astroteološku prirodu „Kristova života", kao što priznaje kršćanski otac Irenej; ona je bila u samoj srži njihova osporavanja „historijskog" Krista. Kao što kaže Graham:

> Irenej je rekao: „Gnostici su *doista* ustvrdili da su sve nadnaravne pojave o kojima se tvrdi u evanđeljima ekvivalent onoga što se zbiva gore.[38]

Astrološke slike bile su osnovna razlika između gnosticizma i kršćanstva i glavni razlog zašto se gnostike pobijalo, a njihove tekstove uništavalo ili sakatilo.

U kanonskom Svetom pismu nalazimo brojne astrološke reference koje nisu jasne kao ove koje ovdje obrađujemo. Ono što jest jasno je da Hebreji i kršćani nisu bili ništa „oslobođeniji" od astrologije od bilo kojih svojih suvremenika ili prethodnika, iako su ti prethodnici, kao na primjer Kaldejci i Babilonci, općenito bili upućeniji i izučeniji u astrološkim vještinama. Karl Anderson, autor djela *Astrology in the Old Testament,* naziva Bibliju „najvećim od svih astroloških djela...".[39] Jordan Maxwell s time se slaže:

> Biblija nije ništa drugo nego najveća astrološka i astronomska priča ikad ispričana. Ona je čista astrologija, utemeljena na zodijaku. Činjenica je da ako si uspješno riješio zadatak, otkrit ćeš da je Biblija čista astroteologija, štovanje Božjeg neba.[40]

Astrologija nije ništa „gora" od neba i nebeskih tijela, za koje su biblijski pisci tvrdili da su božanske emanacije Velikog Arhitekta. Objede o astrologiji nisu samo pokazatelj neznanja, nego je stav da je njenim pobornicima nedostajalo znanja ili ih je na stranputicu zaveo davao isto tako i znak kulturoloških predrasuda jer se astrologija cijenila i upotrebljavala u brojnim zemljama diljem svijeta. Stari su narodi zapravo stalno iznova prikazivali nebesa, a to je prikazivanje naposljetku literalizirano i karnalizirano kao Plan Krist.

[1] Wheless, FC, 164.

[2] Higgins, I, 691.

[3] Walker, WEMS, 287.

[4] Higgins, I, 207-8.

[5] Higgins, 1,559.

[6] Pike, 266.

[7] Higgins, II, 270.

[8] Higgins, 1,423; II, 136.

[9] Walker, WEMS, 804.

[10] Anderson, 113.

" Anderson, 20.

[12] Wheless, FC, 150-1.

[13] Allegro, SMC, 31-5.

[14] Walker, WEMS, 401.

[15] Anderson, 105.

[16] Higgins, 1,85, 593.

"Jackson, 151; A. Churchward, 348.

[18] Higgins, 1,34.

[19] Anderson, 66.

[20] Anderson, 66.

[21] Doane, 45.

[22] Anderson, 66.

[23] Webester's.

[24] Higgins, 1,197.

[25] Doane, 91.

[26] Higgins, 1,370.

[27] Higgins, 1,265.

[26] Walker, WEMS, 207.

[29] Graham, 256.

[30] Larson, 99.

[31] Walker, WEMS, 286.

[32] Walker, WEMS, 829.

[33] Higgins, 1,197.

[34] Walker, WEMS, 217.

[35] Sitchin, WTB, 183.

[36] Walker, WDSSO, 144.

[37] Allegro, DSSCM, 112.

[38] Graham, 354.

[39] Anderson, 10.

[40] „The Naked Truth".

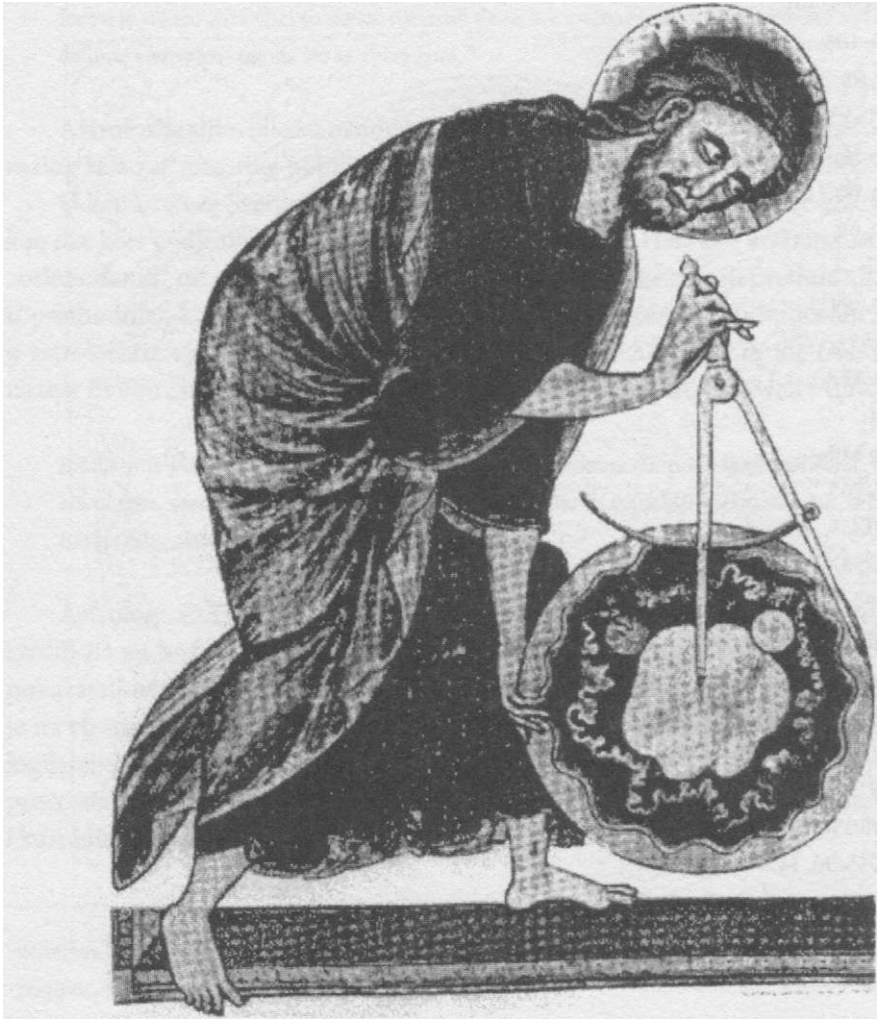

Veliki Arhitekt Univerzuma, francuski rukopis iz 13. st.
(Mysteries of the Past.)

Zodijak s 12 znakova i četiri kardinalne točke.
Mozaik s poda sinagoge u Bet-Alfi, Galileja, 1.-2. st. pr.n.e./n.e.
(Sitchin, WTB)

10

... nema ništa novo pod Suncem. (Propovjednik 1:9)

Kroz stoljeća drevni ljudi nisu samo promatrali kretanja nebeskih tijela već su ih i personificirali i stvarali priče o njima koje su se obnavljale na Zemlji. Iz ovog je politeističkog, astrološkog ozračja iznikao Plan Krist ili *najveća priča ikad prodana* (igra riječi iz podnaslova engleskog izvornika ove knjige - *The Greatest Story Ever Sold* ; op. prev.), a to je priča iz evanđelja, koja je astroteološka, nepovijesna i sadrži mitove koji se eonima nalaze na Zemlji. Kršćanska religija, stvorena i potkrjepljivana pomoću krivotvorenja, prevare i sile ustvari je astroteološka, a njen utemeljitelj pripada mitu, a temelji se na tisućljećima promatranja kretanja i međusobnih odnosa Zemlje i nebeskih tijela, od kojih je jedno od najomiljenijih, razumljivo, bilo Sunce.

Sunce je imalo važnu ulogu u pričama gotovo svake kulture svijeta. Na mnogim se mjestima i u mnogim vremenskim razdobljima smatralo najvidljivijim znakom božanskog i najmoćnijim izvorom Duha. Smatralo se prvim entitetom u „Praznini" i praocem života i materije. Sunce je predstavljalo i Arhetipskog Čovjeka jer se na ljudska bića gledalo kao na „solarne entitete". Osim što je bilo simbol duha jer izlazi i zalazi, Sunce je bilo i „duša svijeta" koja znači besmrtnost jer vječno uskrsava nakon što „umre" ili zađe. Smatralo se i da pročišćava dušu, kao što je već spomenuto. Najkasnije, dakle, od egipatskog doba pa sve do gnostičkih kršćana u Suncu se, kao i u Mjesecu i drugim nebeskim tijelima, vidjelo „vodiča" u život nakon smrti. Gnostički zoroastrijanci smatrali su ga „Arhimagom, najplemenitijim i najmoćnijim predstavnikom božanske moći, koji „stiže kao Osvajač s vrha strašnog Alborja da zavlada svijetom koji osvjetljuje s Ormuzdova prijestolja".[1] Davno prije kršćanske ere Sunce je bilo poznato kao „Ormuzdov Sin", „Posrednik", dok je njegov protivnik Ahriman predstavljao tminu koja je dovela do čovjekova pada.[2]

Sunce se smatralo „Spasiteljem svijeta" jer je svojim izlaskom donijelo svjetlost i život Planetu. Štovalo ga se jer je od njega klijalo sjeme te tako davalo svoj život za

rast biljaka. Stoga se smatralo da se žrtvuje da bi darovalo plodnost i vegetaciju. Sunce je „duh čuvar sve vegetacije",[3] kao i bog uzgoja i čovječanstva. Kad ono zimi „umre", umire i vegetacija da bi u proljeće „ponovno uskrsla". Prvi plodovi, vinova loza i žito, smatrali su se simbolima njegove snage i nudili su mu se u posebnim obredima kao lučonoši. Za solarne junake i bogove govorilo se da su i učitelji jer je agrikultura, znanost koja se razvila iz astronomije, oslobodila čovječanstvo i omogućila mu da se okrene drugim stvarima osim hrani, primjerice kao što su znanost i umjetnost.

Različite personifikacije Sunca predstavljaju „sliku plodnosti koja ovjekovječuje i pomlađuje svijet".[4] Sunce je pritom bilo falus, ili lingam, a mjesec vulva, ili yoni, odnosno muški i ženski generativni princip pokretači cjelokupnog života na Zemlji.

Misteriozni Jahin i Boaz u mitu su dva stupa Nebeskog hrama i označavaju Sunce i mjesec.[5] O odnosu između Sunca i mjeseca Hazelrigg dodaje: „Sunce se može usporediti sa žicom kroz koju se električki prenose planetarne poruke, a lunama vlaga njena je izolacija".[6]

U drevnom svijetu svjetlost je izazivala strahopoštovanje, a sposobnost Sunčeve svjetlosti da potiče biljke na rast smatrala se čarobnom i čudesnom. Svjetlost je bila toliko posebna da pisac Propovjednika ushićeno govori: „Slatka je svjetlost i godi očima vidjeti Sunce." Mi znamo da *nije* ugodno za oči gledati izravno u Sunce, ali ga je ugodno promatrati kako ujutro izlazi, donoseći svjetlost i život. Sunce je uistinu „lice božanskog" u koje je nemoguće gledati.

Sunce je, dakle, bilo od iznimne važnosti drevnim ljudima, i to toliko da su tisućljećima diljem svijeta razni narodi gradili Sunčeve hramove i spomenike te osnivali čitave religije sa svećenicama i svećenicima Sunca, složenim ritualima i drugim elementima. U tim je religijama sadržan sveprisutni mit, uzorak ih arhetipska priča koja personificira nebesa i Zemlju te stvara dramu o njihovu međusobnom odnosu. Umjesto da bude samo zabavna ali beskorisna „bajka", kakvima se mitovi pogrešno smatraju, ovaj je mit stvoren da s naraštaja na naraštaj prenosi informacije od ključne važnosti za život na Zemlji, tako da ih ljudi ne moraju uvijek iznova učiti, nego da mogu napredovati. Bez znanja, odnosno gnoze, o nebeskom mitu ljudska bi vrsta još uvijek živjela u spiljama.

Nebeski mit složen je jer se solarni mit isprepliće s lunarnim, stelarnim i terestrijalnim. Osim toga, razni su nebeski igrači u njega uvedeni kasnije od ostalih i mnogi su od njih preuzeli nove uloge kako se fokus premještao sa zvijezda na mjesec, na Sunce, na druge planete i nazad. Na primjer, Hor nije samo Sunce nego i sjeverna polarna zvijezda, a njegov brat blizanac i protivnik Set ne predstavlja samo tminu, nego i južnu polarnu zvijezdu. Kako vrijeme prolazi i nebo se mijenja, kako s precesijom ekvinocija i godišnjim kretanjem Sunca kroz zodijak i dnevnim kroz njegove „kuće", tako i s kataklizmom, značajke planetarnih tijela u mitu također doživljavaju promjene. Uz to, uključivanjem mjesečevih faza u mit on postaje još složeniji:

> Mjesec je, baš kao i Sunce, stalno mijenjao put kojim putuje nebesima, vječito se gibajući u raznim smjerovima između gornje i donje granice zodijaka. Te njegove različite pozicije, mijene i aspekti, kao i odnosi sa Suncem i konstelacijama bili su bogat izvor mitoloških priča.[7]

Kao primjer složenosti ovog mita može poslužiti priča o „Kraljici Neba", božici Izidi, Horovoj majci, koja nije samo mjesec koji odražava Sunce, nego izvorna stvoriteljica i konstelacija Djevice. Kao mjesec, ona je „žena odjevena u Sunce, a kao Djevica, ona je Sunčeva majka. Ujedno je i Stella Maris, „Zvijezda mora", jer upravlja plimom i osekom, što je činjenica o Mjesecu koja je poznata već eonima, kao i činjenice o Zemlji kao okruglom planetu i heliocentričnosti Solarnog sustava: i opet znanje koje nikad nije „izgubljeno" pa ponovno „otkriveno", kao što se to popularno prikazuje.

Sunce i mjesec predodređeni su da budu jedno bića u nekim kulturama, a blizanci u drugima. Kad bi se događale pomrčine, govorilo se da se mjesec i Sunce sjedinjuju da stvore manje bogove. Na taj je način panteon nastavio rasti.

Iako se sada općenito smatra „muškim", Sunce se na nekim mjestima smatralo i „ženskim", između ostalog na Aljaski, u Anatoliji, Kanaanu, Engleskoj, Njemačkoj, Indiji, Japanu, Sjevernoj Americi i Sibiru. Sunčevu žensku stranu je, dakako, odbacivala i potiskivala vlast patrijarha. Kao što kaže Walker:

> Narodna europska predaja obično je Sunce prikazivala kao muško, a Mjesec kao žensko, u prvom redu kako bi naglasila da je „njegova" svjetlost snažnija, a da „ona" sja samo kao odraz njegove slave, što je bilo simbolično za poziciju žena u patrijarhalnom društvu. Međutim, u orijentalnim i pretkršćanskim sustavima Sunce je često bilo božica.[8]

Kad se ovoj složenosti pribroji i aspekt plodnosti bogova i božica vinove loze i žita - zajedno sa seksualnim slikovnim prikazima koje nalazimo u svim mitologijama i religijama -možemo razumjeti zašto je sve to bilo toliko teško razjasniti.

Zodijak

Kako se ovaj mit razvijao, s vremenom je poprimio oblik dramske igre, s popisom likova koji uključuje 12 odjeljaka neba koje nazivamo znakovima ili konstelacijama zodijaka. Simboli koji označavaju ovih 12 nebeskih pregrada, od kojih svaki iznosi 30°, nisu se temeljili na samom izgledu konstelacija, već simboliziraju aspekte Zemaljskog života. Drevni su ljudi tako mogli uklopiti te Zemaljske aspekte u mit i projicirati ih na taj općevažni nebeski ekran.

Ovi su se zodijački znakovi razlikovah od mjesta do mjesta i od razdoblja do razdoblja u desecima tisuća godina koliko se nebo promatra, i to iz niza razloga,

uključujući promjene na nebu koje donosi precesija. Na primjer, Škorpion je ujedno i orao. Teško je utvrditi sva njihova podrijetla, ali zodijački znakovi ili totemi koje danas poznajemo možda su smišljeni na sljedeće načine, na temelju formule stanovnika sjeverne hemisfere:

- Ovna se prikazuje kao Ovna/Janje jer su mjeseci ožujak i travanj vrijeme u godini kad se janjad rada.
- Bik je tu zato što su travanj i svibanj razdoblje oranja i obrade zemlje.
- Blizanci nose taj naziv po Kastoru i Poluksu, zvijezdama blizankama u toj konstelaciji, i zato što su svibanj i lipanj vrijeme kad Sunce „raste" i „udvostručuje se" i doseže najveću jakost.
- Nakon što Sunce dosegne vrhunac u ljetnom solsticiju, u lipnju i srpnju počinje se smanjivati u Raku. Zvijezde nose taj naziv jer se rak „povlači unatrag".
- Lav nosi taj naziv jer bi za vrućina u srpnju i kolovozu lavovi u Egiptu dolazili iz vruće pustinje.
- Djevica, izvorno Velika Majka Zemlja, je „Djevica Sakupljačica sa snopom pšenice" i simbolizira kolovoz i rujan kao doba žetve.
- Vaga u rujnu i listopadu označava jesenski ekvinocij kad su dan i noć opet jednako dugi.
- Škorpion nosi to ime zato što su se u pustinjskim predjelima jake oluje u listopadu i studenom nazivale „škorpionima" i zato što to doba u godini „kleveće" Sunce koje počinje slabiti.
- „Osvetoljubivi" Strijelac zadaje ranu Suncu i slabi ga u studenom i prosincu kad se primiče svom zimskom solsticiju.
- U Jarcu oslabljeno Sunce susreće „prljavog i zloslutnog Jarca" koji u prosincu i siječnju odvlači solarnog junaka.
- Vodenjak je Vodonoša jer su siječanj i veljača vrijeme zimskih kiša.
- Ribe su simbol ove konstelacije jer su veljača i ožujak doba kad se otapajući led razbija i kroz njega vade utovljene ribe.[9]

Priča o nebu bila je od tolikog značenja za drevne ljude da su bili iznimno usredotočeni na nju, a životi su im se vrtjeli oko nje. Kao što smo vidjeli, međutim, nebo nisu štovali samo takozvani pogani nego i biblijski narodi, uključujući Izraelite, čije su ime i razni Elohim također bili zvijezde i aspekti solarno-nebeskog mita. U Bibliji Hebreji i „kraljevi Jude" štuju Sunce u različitim oblicima koje se otvoreno personificira i prožima božanskim i etičkim osobinama, kao u Ponovljenom zakonu: „A koji te ljube da budu kao Sunce kad izlazi u sili svojoj". U cijelom Starom zavjetu važna se djela čine

„kad se ugleda ovo Sunce", „pred Suncem" ili „pod Suncem", što pokazuje prastaro viđenje Sunca kao Božjeg zamjenskog znaka, suca ili „oka". Toliko je važna bila Sunčeva kugla da je uvijek postojala velika zabrinutost da će Sunce „zaći prorocima".

U Psalmu 113:3 odabranima se savjetuje da slave Gospodina „od istoka sunčanoga do zapada". U Psalmu 85:11 čitamo „Vjernost će niknuti iz zemlje, a pravda će gledati s neba." U Psalmu 84:11 stoji: „Jer je Bog, Gospod, Sunce i štit". U Psalmu 68:32 vjernicima se govori da „slave Jaha, koji jaše nebesima, nebesima iskonskim... čije veličanstvo stoluje nad Izraelom i čija moć je u oblacima", baš kao što je rečeno o sveprisutnom solarnom junaku.

U Psalmu 72:17 čitamo: „U vijeke neka traje ime njegovo! Dok je Sunca, neka ime njegovo traje", a u Malahiji 1:11: „Jer od istoka Sunca do zapada njegova veliko će biti ime moje medu narodima". Ne kaže se da će ime Gospodnje biti veliko *nakon* zapada Sunca, tijekom noći, jer njegovo „ime" Iao, Jah, JHWH i tako dalje, kao što smo vidjeli, *je* Sunce. Dakle, hebrejsko štovanje Sunca je očigledno, ali priča o solarnom junaku nalazi se i na brojnim mjestima u Starom zavjetu. Te su priče, međutim, skrivene pod krinkom karnalizacije i historicizacije. I doista, Sunce je bilo toliko važno drevnim narodima, uključujući i Izraelite, da su stvorili „Sunčevu knjigu", „Helio Biblio" ili „Svetu Bibliju",[10] čiji se original može pronaći u mitovima kodiranim u kamenu i priči diljem starog svijeta tisućljećima prije sastavljanja judeokršćanske Biblije.

Riječ „Biblija" dolazi od imena grada Biblosa u Feniciji, grada Velike Majke. Walker pojašnjava: „Biblije su dobile naziv po njezinu gradu jer su najstarije knjižnice bile smještene uz njezin hram."[11] Kao što je spomenuto, judeokršćansku Bibliju napisalo je više ruku, prerađivana je mnogo puta i sadrži nebrojene pogreške i netočnosti. Predstavlja preradu drevnih legendi i mitova zbog čega nije „nepogrešiva Riječ Božja". „Takva je", kaže Graham, „'otkrivena istina u Bibliji - mitologija drugih rasa, osnova kojih je kozmologija."[12] Kozmologija ili nebeski mit zapravo se stoljećima skrivao od masa kako bi se vladajućoj eliti priskrbili bogatstvo i moć. Njihovi urotnički svećenici-kraljevi vladali su svojim carstvima oduvijek znajući za njih i tako dominirali svojim „slugama".

Sunce Božje

U Sunčevu knjigu ili Svetu Bibliju uklopljena je - zahvaljujući iznimnoj vještini svećenstva - najkonsolidiranija verzija nebeskog mita ikad sastavljena: priča o „Sinu Božjem". Kao prvo, vidjeli smo da je „bog" Sunce. Drugo, u Knjizi o Jobu 38 zvijezde se nazivaju „sinovima Božjim", što znači da bi jedna zvijezda bila „sin Božji", kao i „sin Sunca". Dakle, *sin Božji je Sunce Božje.* Solarni mit zapravo objašnjava zašto su

priče o sinovima Božjim koje smo prethodno proučili toliko slične, uvijek s bogočovjekom kojeg se razapinje, koji uskrsava, čini čuda, ima 12 učenika itd. Naime, te su priče zapravo zasnovane na kretanju Sunca nebom. Drugim riječima, Isus Krist i drugi iz kojih se on izvodi personifikacije su Sunca, a evanđeoska priča je tek ponavljanje mitološke formule koja se vrti oko gibanja Sunca nebom.

Na primjer, mnogim razapetim bogoljudima diljem svijeta rođendan tradicionalno pada 25. prosinca („Božić"). Taj je datum određen jer su drevni ljudi shvatili da (iz geocentričke perspektive na sjevernoj hemisferi) Sunce svake godine silazi prema jugu sve do ponoći 21. prosinca, zimskog solsticija, kad se prestaje gibati južno na tri dana, a zatim ponovno započinje svoje kretanje prema sjeveru. Ti su ljudi ustvrdili da tijekom tog vremena „Sunce Božje" umire na tri dana i da se „ponovno rada" nakon ponoći 24. prosinca. Sve te mnogobrojne različite kulture stoga su s velikom radošću slavile rođendan „Sunca Božjeg" 25. prosinca. Glavne karakteristike „Sunca Božjeg" su sljedeće:

- Sunce „umire" na tri dana na zimski solsticij da bi se ponovno rodilo ili uskrslo 25. prosinca.
- Sunce Božje je „rođeno od djevice", pri čemu se misli i na mladi („djevičanski") mjesec i na konstelaciju Djevice.
- „Rođenju" Sunca prisustvuje „sjajna Zvijezda" (ili Sirijus/Sotis ili planet Venera) i „Tri kralja" (tri zvijezde u Orionovu pojasu).
- Sunce u zenitu, u podne, nalazi se u kući ili nebeskom hramu „Svevišnjega"; zato započinje „posao Oca" u „dobi" od 12 godina. Maxwell kaže: „U tom trenutku sav je Egipat upućivao molitve 'Svevišnjem' Bogu!"[13]
- Sunce ulazi u svaki znak zodijaka pod 30° pa zato i „Sunce Božje" započinje svoju službu u „dobi" od 30 godina. Hazelrigg tumači: „... Sunce vidljivog neba pomaklo se prema sjeveru za 30° i stoji pred vratima Vodenjaka, Vodonoše, ili Ivana Krstitelja mističke planisfere i ovdje započinje služba u Palestini..."[14]
- Sunce je „Drvodjelja" koji pravi svoje dnevne „kuće" ili dvanaestosatne odjeljke.
- Sunčevi „sljedbenici" ili „učenici" su 12 znakova zodijaka kroz koje Sunce mora proći.
- Sunce se „pomazuje" kad mu zrake uranjaju u vodu.[15]
- Sunce „pretvara vodu u vino" stvaranjem kiše, dozrijevanjem grožđa na vinovoj lozi i vrenjem grožđanog soka.
- Sunce „hoda po vodi", pri čemu se misli na njegov odraz.[16]
- Sunce „umiruje more" dok spava u „nebeskoj lađi".[17] (Mt. 8:23-27)

- Kad se Sunce svake godine ili svakog mjeseca ponovno rodi, ono donosi život „solarnoj mumiji", svom bivšem sebi, podižući ga iz mrtvih.
- Sunce trijumfalno „jaše magarca i njegovo mlado" i ulazi u „Grad Mira" kad zađe u znak Raka, koji sadrži dvije zvijezde koje se nazivaju „magarčićima", i dosegne svoju puninu.[18]
- Sunce je „Lav" kad je u znaku Lava, najvrelijem dobu godine, koje se zove „prijestolje Gospodinovo".
- Sunce „izdaje" konstelacija Škorpiona, „klevetnika", u doba godine kad solarni junak gubi svoju snagu.
- Sunce se „razapinje" između dva lopova: Strijelca i Jarca.
- Sunce visi na križu, što označava njegov prolazak kroz ekvinocije, a proljetni ekvinocij je pritom Uskrs.
- Sunce se pomračuje kad „umire": „Solarni bog kao bog večeri ili jeseni bio je patničko, umiruće Sunce ili mrtvo Sunce sahranjeno u donjem svijetu."[19]
- Sunce „nesigurno istupa" na zimski solsticij, ne znajući da li da se vrati u život, tj. uskrsne i u njega sumnja njegov „blizanac" Toma.
- Sunce je s nama „u sve dane do svršetka svijeta" (Mt. 28:20), što se odnosi na doba precesije ekvinocij a.
- Sunce je „Svjetlost svijeta" i „dolazi na oblacima i svako će ga oko vidjeti".
- Sunce koje izlazi ujutro je „Spasitelj čovječanstva".
- Sunce nosi krunu („krunu od trnja" ili aureolu).
- Sunce su zvali „Sinom Nebeskim (Božjim)", „Svevidećim", „Tješiteljem", „Iscjeliteljem", „Spasiteljem", „Stvoriteljem", „Čuvarom", „Gospodarom svijeta", „Darovateljem svakodnevnog života".[20]
- Sunce je Božja Riječ ili Logos.
- Svevideće Sunce ili „Božje oko" smatralo se sucem za sve žive i mrtve koje se vratilo na Zemlju „na bijelom konju".[21]

A. Churchward opisuje složenu, ali poetičnu nebesku mitologiju Egipćana, koja se razvila oko temeljnog mita prije kršćanske ere:

> Sunce se nije smatralo ljudskim kad je Sunčevu silu u osvit dana predstavljao Atum s licem lava, plamen peći vatrena zmija Uati, Dušu njegova života Sokol, Ovan ili Krokodil. Nijedna ljudska figura nije personalizirana u egipatskoj mitologiji sve dok stariji Hor, Har-ur u solarnom kultu nije prikazan kao dijete na mjestu teleta ili janjeta, ribe ili izdanka biljke papirusa... U ovom kultu Izida zauzima mjesto Hator kao Majke-Mjeseca, roditeljice svjetla u podzemnom svijetu. Mjesto spajanja s Bogom-Suncem i ponovnog oplođivanja od njega bilo je u podzemlju, kad bi postala žena odjevena u Sunce. Na kraju lunacije stari bi Mjesec umirao i postajao leš. Ponekad se prikazuje

kao mumija u podzemnom svijetu i tamo ga oživljava Bog-Sunce, pri čemu to solarno oplođivanje Mjeseca predstavlja Majku, nakon čega ona rađa dijete svjetla, „božanstvenog bogalja", koje je začeto u tmini.[22]

Massey daje još jedan opis,tog mita, o Horu, koji je, kao i Baal, bio Sunce u doba Bika:

... dijete Hor, koje se spustilo u Had kao napaćeno Sunce da umre na zimski solsticij i preobrazi se, ponovno ustane i vrati se u punoj svojoj slavi i snazi za ekvinocij na Uskrs.[23]

Kao što smo vidjeli, priča o Isusu je posve identična solarnom mitu o Horu u mnogo važnih pojedinosti. Higgins kaže:

Priča o Suncu... je priča o Isusu Kristu. Sunce se rađa 25. prosinca, što je i rođendan Isusa Krista. Prvi i najveći zadatak Isusov njegova je pobjeda nad zmijom, načelom zla, odnosno đavlom. U svom prvom zadatku Herkul je zadavio zmiju, kao i Cristna, Bakho itd. To je Sunce koje trijumfira nad silama pakla i tame, i kako raste postaje sve moćnije sve dok se ne razapne na nebu ili ukrsti u obliku križa (po Justinu Mučeniku) kad dođe iznad ekvatora na proljetni ekvinocij.[24]

U Knjizi Malahijinoj 4:2 JHWH kaže: „Za vas koji se bojite mog imena, Sunce pravde dizat će se donoseći iscjeljenje u svojim zrakama." Tko je to 'Sunce pravde koje donosi iscjeljenje u svojim zrakama? Knjiga Malahijina posljednja je knjiga Starog zavjeta, ove su riječi jedne od posljednjih u toj knjizi i izravno uvode u priču o Isusu, kojeg su crkveni oci doista zvali „Suncem pravde". Malahijino Sunce pravde koje izlazi i nosi „iscjeljenje u svojim zrakama" ustvari je spasonosna svjetlost koja dokida tminu noći, dnevno uskrsnuće zore i rođenje Sunca novog doba, koje je karnalizirano i historicizirano u liku Isusa Krista. Kao „šamaš", što je hebrejska riječ za Sunce i ime babilonskog boga Sunca, Malahijino Sunce pravde je i Salomonov moabitski bog Kemoš, koji je isto što i šamaš na hebrejskom, što je vrlo ironično s obzirom na to da su Kemoša kršćani kasnije demonizirali.

Isusovi solarni atributi izlažu se i u priči njegovih sljedbenika koji čekaju do *izlaska Sunca* da odu do njegove „grobnice". U Evanđelju po Ivanu 2 Isus kaže: „Razvalite ovaj hram, i za tri ću ga dana opet sagraditi." Međutim, kao što govori Ivan: „... on je mislio na hram tijela svojega", što je priznanje o biblijskoj alegoriji. U toj izjavi Isus opisuje svoje vlastito *solarno* uskrsnuće, a ne uskrsnuće jeruzalemskog Hrama, iako je izvorni „Hram Svevišnjega" uistinu isti onaj Hram Sunca koji je Isusovo „tijelo". Ustvari, Isus se naziva „sinom Svevišnjeg Boga" (Lk. 8:28; Mk. 5:7) i svećenikom po redu Melkizedekovu, koji je bio svećenik Svevišnjeg, E1 Eliona, Heliosa, odnosno Sunca. U Djelima apostolskim 26:13, govoreći o svom obraćenju, Pavao kaže: „Vi-

djeh, kralju, na putu, u podne svjetlost s neba veću od sjaja sunčanoga, koja obasja mene i one što su bili zajedno sa mnom." Ta svjetlost je, dakako, Isus. „U podne" se odnosi na Sunce u zenitu koje je tada u Hramu Svevišnjeg i sjajnije nego inače.

Očekivano, rane kršćane smatralo se štovateljima Sunca kao i pogane iako je netočno nazvati ih „štovateljima" jer drevni ljudi nisu „štovali" Sunce kao „jednog Boga", nego ga poštovali kao jedan od najmoćnijih simbola božanstva. Na primjer, Krišnu su smatrali ne samo samim Suncem nego i *svjetlošću* Sunca i mjeseca,[25] čineći ga, baš kao i Isusa, sjajnijim od Sunca. Kao i mnogi hramovi prije njih, i mnoge su ranokršćanske crkve bile okrenute prema istoku kao mjestu izlazećeg Sunca. Doane pojašnjava: „Tertulijan kaže da su kršćane smatrali štovateljima Sunca jer su se molili okrenuti prema istoku na način na koji to rade oni koji obožavaju Sunce."[26] Doslovne riječi bivšeg poganina i kartaškog biskupa Tertulijana iz njegove Apologije su sljedeće:

> Neki drugi s više znanja i bliže istini zasigurno će vjerovati da je Sunce naš bog. Ubrojat će nas možda u Perzijance iako ne štujemo kuglu naslikanu na komadu lanene tkanine koja kruži posvuda na svom kružnom putu. Ta predodžba nedvojbeno potječe od poznate činjenice da se okrećemo ka istoku u molitvi. Ali i mnogi od vas ponekad pod krinkom štovanja nebeskih tijela mičete svojim usnama u smjeru izlaska Sunca. Na isti način, ako posvećujemo nedjelju (Sunčev dan) slavljenju iz razloga sasvim drukčijeg nego što je štovanje Sunca, slični smo na neki način onima među vama koji posvećuju Saturnov dan spokoju i obilju, iako se i takvi jako udaljavaju od židovskih običaja, o kojima doista ne znaju ništa.

U svojim uvjeravanjima i pobijanjima kritičara Tertulijan nakon toga ironično priznaje pravo podrijetlo priče o Kristu i drugih takvih bogoljudi kad kaže: *„Kažete da štujemo Sunce, to činite i vi."*[27] Zanimljivo, nekoć gorljivi vjernik i branitelj vjere, Tertulijan se kasnije odrekao kršćanstva.[28]

Krista su često poistovjećivali sa Suncem ili smatrali za Sunce drugi rani ortodoksni kršćanski oci, uključujući sv. Ciprijana (umro 258.), koji je „govorio o Kristu kao o pravom Suncu (sol verus)", i sv. Ambrozija (oko 339.-397.), milanskog biskupa koji je o Kristu rekao: „On je naše novo Sunce."[29] Medu drugim crkvenim očima koji su Krista poistovjećivali sa Suncem bili su i sv. Grgur Nazijanski (oko 330.- oko 389.) i sv. Zenon Veronski (umro oko 375.), koji Krista naziva „sol noster, sol verus". Ovo otvoreno kršćansko štovanje Sunca nije bilo samo kratkotrajno zastranjivanje, kakvim bi ga prikazali zagovornici kršćanstva. Wheless kaže da je „Leon Veliki za svog vremena (440.-461.) rekao daje običaj mnogih kršćana bio stajati na stubama Crkve sv. Petra i Suncu odavati poštovanje naklonima i molitvama".[30]

O tom „znanju upućenih" o pravom značenju kršćanstva Doane kaže:

> Mnogi su kršćanski pisci vidjeli da je priča o njihovu Gospodinu i Spasitelju tek priča o Suncu, ali oni ili ne kažu ništa ili, poput Dr. Parkhursta i vlč. J.P. Lundyja, tvrde da je Sunce vrsta pravog Sunca Pravde.

Takva „vrsta" sofisterije često se koristila u „religijskim" raspravama za izvlačenje iz kuta u koji ste stjerani. Pa ipak, kršćanski urotnici ne mogu skriti činjenicu da je „Dan njihova Gospodina" uistinu Sunčev dan tj. nedjelja. Dakle, njihov je Gospodin Sunce.

Premda su se te informacije dobro skrivale, rani su kršćani bili svjesni da je Krist Sunce jer su bili pravi gnostici, a solarni je mit bio poznat posvuda oko njih. Kad je član barem jedne takve gnostičke sekte htio postati ortodoksan, bio je prisiljen odbaciti svoju „herezu" izjednačavanja Krista sa Suncem. Higgins govori o utjecajnoj i raširenoj gnostičkoj skupini čiji su se članovi nazivali manihejcima:

> Kad bi manihejac došao pravovjernom, morao je proklinjati svoje bivše prijatelje sljedećim riječima: „Proklinjem Zaradesa [Zaratustru/Zoroastera] koji se, kako je rekao Mani, pojavio kao Bog prije njegova vremena među Indijcima i Perzijancima i kojeg on naziva Suncem. Proklinjem one koji govore *Krist je Sunce* i koji upućuju svoje molitve Suncu, mjesecu i zvijezdama i gledaju na njih kao da su doistaUogovi, koji im dodjeljuju titule najsjajnijih Bogova, koji se ne mole pravom Bogu nego samo Istoku, koji se okreću prateći kretanja Sunca sa svojim smjernim zaklinjanjima. Proklinjem one koji govore da su Zarades i Budas [Buda] i Krist i Manihej i Sunce svi jedno te isto.[31]

U svojoj Drugoj apologiji Justin Mučenik priznaje da su gnostičko-kršćanski manihejci bili „štovatelji Sunca" i kaže:

> U skladu s tim, čini mi se da je Menander bio u zabludi kad je rekao: „Sunce, tebe kao prvo od svih božanstava treba štovati jer ti nam omogućuješ da vidimo druge bogove." Sunce mi nikada ne može pokazati pravoga Boga; već samo Riječ koja liječi, to jest Sunce duše, kad izađe u dubinama duše, obasjava njezino oko.

Kako bi zamaglio podrijetlo kršćanstva, Justin pokušava praviti razliku između sunca gnostika, koje je bilo sunčeva kugla, i „sunca (sol) duše" u „osobi" Isusa Krista. Ustvari, sunce gnostika i drugih „štovatelja sunca" predstavljalo je i kozmičko i stanično „sunce" koje se nalazi u živim entitetima, uključujući ljudska bića, koje, kako se smatralo, gnosticizam može *osvijetliti.* I gnostički i ortodoksni kršćani su tako govorili o istom „suncu duše" ali je ortodoksija inzistirala na tome da mu da određeno lice i oblik. Možemo se zapitati i kako je *sveprisutno* božanstvo odvojeno od svoje kreacije tako da je „posvuda", ali ne i u Suncu, mjesecu, zvijezdama, nebu, zemlji i čitavoj svojoj kreaciji. Da ponovimo, drevni ljudi nisu bili samo monoteisti, politeisti

i „ateisti" - kako su kršćani zvali svoje protivnike, a oni njih - nego panteisti koji su vidjeli božanstvo u svemu, što je i u definiciji „sveprisutnog".

Jasno je da su od ranih vremena gnostičke sekte u Isusu ispravno vidjele Sunce. To je činjenica protiv koje su se historicizmu naklonjeni kršćani stalno bili prisiljeni boriti, kao što dokazuje i antimanihejska zakletva posebno osmišljena za pobijanje tvrdnji takve vrste. Pa ipak, kao što tvrdi Higgins: „... Sunce, Iaoa i Isusa drevni su ljudi shvaćali kao isto biće i bit će potrebno mnogo više od vještine svih svećenika da se to ospori".[32]

Uz to, prihvaćanje (ili prije, stvaranje) kršćanstva nije bilo previše naporno za rimske urotnike:

> U ranokršćanskom razdoblju rimski su se carevi uobičajeno poistovjećivali s bogom Sunca i svim njegovim simbolima: križem, orlom, vatrom, zlatom, lavom itd. Konstantin I, kojeg konvencionalna povijest slavi kao prvog kršćanskog cara, ustvari je štovao boga Sunca i njegovu sliku stavljao na svoje novčiće, posvećene „nepobjedivom Suncu, čuvaru mom".[33]

Novčić od 100 lira koji je izdao Vatikan ustvari prikazuje ženu, koja simbolizira Crkvu, koja drži čašu u svojoj desnoj ruci, koja predstavlja „poganskog boga s hostijom koja isijava".[34] Ta hostija koja se u Katoličkoj crkvi koristi u pričesti kao simbol tijela Kristova zapravo je vrlo star simbol Sunca. Katolička „monstranca" ili „ostenzorij" koji se koristi za izlaganje „Gospodinove hostije", također isijava zrake, što katoličke vlasti i priznaju.[35] Kršćanska umjetnost, kao i ona budistička i hinduistička, često koristi motiv aureole ili isijavajućih zraka iza svog bogočovjeka, Majke Božje i svetaca. Massey o tome kaže: „Aureola svjetla koja obično okružuje Isusovo lice i lica kršćanskih svetaca još je jedan koncept preuzet od boga Sunca."

Solarna priroda Isusa Krista odražava se tako u umjetnosti i objašnjava da „nitko nije znao kako je on izgledao" i zašto su ga različito prikazivali kao boga Sunca, kao što je Apolon ili Ilija. Biedermann kaže:

> U kršćanskoj ikonografiji Sunce, koje uvijek iznova izlazi na istoku, simbolizira besmrtnost i uskrsnuće. Postoje mozaici iz četvrtog stoljeća koji prikazuju Krista kao figuru Heliosa u Sunčevoj kočiji okruženog Sunčevim zrakama ili solarnom aureolom. Budući da je Krist i vladar vremena *(chronocrator),* često ga se dovodi u vezu sa Suncem (koje mjeri trajanje svakog dana) u romaničkoj umjetnosti.[36]

Izraz „dovodi se u vezu" tipičan je primjer historicizirajućeg zamagljivanja jer Krist *jest* Sunce, što su kršćanski umjetnici očito znali. Apolon/Helios/Isus često se prikazuju svijetle puti, kratke plave kose, podsjećajući na svjetlost i boju Sunca, a ne

na stvarnu osobu. Drugi solarni prikazi uključuju muškarce crvene kose, koja predstavlja zalazeče i ljetno Sunce, te crne slike, koje simboliziraju Sunčevu kuglu u mračnom podzemlju noći, što je i razlog postojanja crnih Isusa kao djeteta i crnih raspela u crkvama diljem svijeta, uključujući i prikaze Krišne i drugih solarnih junaka. Kao što je već navedeno, ta su crna raspela neke navela da pretpostave da je Isus bio crnac, tj. Afrikanac. Međutim, usprkos tom prisiljavanju da se se od Krista napravi „sve za sve ljude", ove slike prikazuju crno tj. noćno Sunce. Ustvari, one su dio mita po kojem su Sunčeva kugla i noćno nebo bog s dvostrukom naravi kojeg predstavljaju „blizanci" koji se bore za premoć.

Pogledajmo sada dalje kako je solarni mit došao do nas kao kršćanski. Pri tome ćemo slijediti godišnja kretanja Sunca kroz nebeski zodijak:

- Prema legendi, Isus je rođen u štalici između konja i koze, simbola Strijelca i Jarca.
- Kršten je u Vodenjaku, odnosno Vodonoši.
- Svoje prve učenike, ribare, izabrao je u znaku Riba.
- Postao je Dobri Pastir i Jaganjac u znaku Ovna.
- Parabole o sjetvi i oranju njiva pričao je u znaku Bika.
- U Raku, „nebeskom Galilejskom moru",[37] utišao je oluju i more, govorio o odmetnicima koji se vraćaju grijehu (Rak) i pobjednički na magarcu i magaretu ujahao u Grad Mira - Jeruzalem.
- Isus je bio Lav u znaku Lava.
- U Vagi je bio prava vinova loza u Getsemanskom vrtu, „preša za grožđe" jer ovo je vrijeme berbe.
- Isusa je izdao Juda, „klevetnik" ili Škorpion.
- U Strijelcu Isusa u bok ranjava Kentaur ili centurion.
- Razapet je na zimski solsticij između „dvojice lopova", Strijelca i Jarca, koji mu je isisao snagu.

Robertson komentira ovu solarnu dramu:

> ... prolazak Sunca na njegovu godišnjem putu kroz konstelacije zodijaka; rada se u znaku Jarca, u grčkoj Augijinoj staji; krštenje u Vodenjaku - Ivan Krstitelj na nebu; trijumf kad postaje Jaganjac Božji na nebu u Ovnu; njegovo najviše uzvišenje na Ivanovo, dan voljenog mu učenika, 21. lipnja u znaku Blizanaca, simbolu dvostruke moći; njegova patnja u vrtu Getsemani u znaku seoske Djevice; njegova izdaja u znaku Škorpiona, zloćudnog simbola nadolazeće mu smrti u burnom i neprijateljskom znaku Strijelca te njegovo uskrsnuće ili ponovno rođenje 25. prosinca u istom znaku nebeskog Jarca...

Govoreći o tajanstvenom Getsemanskom vrtu, Massey kaže: „Otišli su na mjesto koje se zove Getsemani. O takvom mjestu ne znamo ništa."[38] Taj vrt ustvari postoji na nebu.

Uz to, Isus u „gornjoj sobi" simbolizira Sunce u „gornjim znakovima" jer dva ekvinocija dijele Sunčevu orbitu na dvije polovice, koje predstavljaju dva Isusova rodoslovlja u evanđeljima.[39]

Hazelrigg izlaže astrološko značenje navještenja rođenja Boga:

> Usmjerimo li pogled na desno, vidimo da se na istočnom uglu planisfere uzdiže konstelacija Djevice, šestog znaka zodijaka ili šestog mjeseca, ako se računa od ožujka (Ovna). „U šestom mjesecu Bog posla anđela Gabrijela... djevici danoj na udaju jednom čovjeku imenom Josip iz kuće Davidove; ta djevica se zvala Marija". (Lk. i. 26,27)[40]

On dalje objašnjava Muku, kako se pojavljuje u mitu:

> Pravilnim redoslijedom, sljedeća četvrt uvodi Muku - izraz prikladno izabran i primijenjen - koja počinje u Ovnu, prvom znaku vatrenog tripliciteta, a to je dolina Gehena... Zatim dolazi Kalvarija, prikladno s raspećem Sunca Prirode na vratima Vage, sa zodijačkom Djevicom koja leži do ovog mjesta najveće žrtve.[41]

Priča o Suncu je dnevna, mjesečna, godišnja i precesijska drama koja se odvija ciklički, tisućama godina. Da bi se mit promijenio u život čovjeka - drugim riječima, da bi ga se personificiralo i historiciziralo - bilo je potrebno priču učiniti linearnom, tako da postoje nepodudaranja između priče o Suncu i priče o „historijskom" Isusu. Na primjer, dok Sunce „umire" i „rađa se", tj. „uskrsava" dnevno, mjesečno, godišnje i precesijski, Isus kao „osoba" kroz takvo iskustvo može proći samo jednom. U ranokršćanskim vremenima, kad se priča još uvijek slagala, vodila se još jedna vruća debata o tome koliko je dugo nakon početka svoje službe Krist trebao prolaziti kroz svoju muku. Uobičajeno se prikazivalo da se to dogodilo „u dvanaestom mjesecu nakon njegova krštenja", tj. za zimski solsticij, nakon krštenja u Vodenjaku, što priznaje Irenej, koji je pisao protiv „heretika": „Oni potvrđuju daje trpio muku u dvanaestom mjesecu, tako da je nastavio propovijedati godinu dana nakon krštenja." Irenej potom tvrdi da Krist „nije doživio muku dvanaestog mjeseca nakon krštenja, nego je imao više od pedeset godina kad je umro". Irenejeve tvrdnje otkrivaju ne samo Isusovu solarnu prirodu nego i da u njegovo vrijeme (oko 140.- oko 200. n.e.) evanđeoska priča nije bila „zapisana u kamenu", što bi bila da se povijesno dogodila. Ustvari, neki zapisi ranokršćanskih otaca pokazuju da raspravljaju o nizu različitih pojedinaca, što je i za očekivati jer je lik Krista zbroj velikog broja njih.

Te razne debate odražavaju složenost ovog mita, što dalje pokazuje Massey:

> Kad je otkriveno da je mjesec zrcalo Sunčevoj svjetlosti, bog Sunca kao Oziris ponovno se rađao mjesečno za ili od mjeseca! Uskrsnuće za tri dana tako je postalo uskrsnuće lunisolarnog boga... Krist koji je ponovno ustao za tri dana da se ispuni Sveto pismo mora biti Krist prema onom pismu koje je sadržavalo mit, a ispunjenje Pisma značilo je završetak astronomskih ciklusa, bilo lunarnog, solarnog ili precesijskog.[42]

Kao što je spomenuto, lik Isusa Krista ustvari je stvoren kao solarni avatar ili junak doba Riba, u koje je Sunce ulazilo tijekom prvih stoljeća prije kršćanske ere - zloslutno vrijeme između doba nebeske „ničije zemlje". Isus kao Jaganjac Božji bio je ostatak prethodnog doba Ovna:

> Dok se približio „vratima Proljeća", „Jaganjac Božji" ili „Jaganjac Ožujka" pokupio je „grijehe svijeta" ili grijehe Zime i odnio ih sa sobom. Na taj je način, astronomski, „Jaganjac Božji ne samo oduzeo grijehe svijeta", nego su ostvareni i smrt i uskrsnuće Sina Božjeg, ili točnije, Sunca Božjeg.[43]

Massey opisuje izmjene doba:

> Kad je Hor ispunio razdoblje od 2155 godina s uskrsnim ekvinocijem u znaku Ovna, rodno je mjesto prešlo u znak Riba, kad je Onaj Koji Dolazi, Obnovitelj i Vječno Dijete koji je došao kao Lav u znaku Lava, Jelenak u Raku, jedan od Blizanaca u Blizancima, kao tele u znaku Bika, janje u znaku Ovna, predodređen da se pokaže kao Riba u znaku Riba. Ponovno rođenje Atuma-Hora, ili Isusa, kao Ribe Iusaasa i Kruha Neftis astronomski je određeno da se dogodi u Bet-Lehemu - Kući Kruha - oko 255. pr.n.e., u vrijeme kad je uskrsni ekvinocij ušao u znak Riba, kuću Kukuruza i Kruha.

Massey također tvrdi da je „Hor u Egiptu bio riba od vijeka vjekova i kad je ekvinocij ušao u znak Riba, Hora se prikazivalo kao *Ihtis* sa znakom ribe oko glave". Dalje kaže: „Mesija koji se pokazao u ovom znaku bio je predodređen da dođe kao ribar Ihtis ili, doktrinalno, ribar ljudi."[44]

Isus je tako riblji bog koji u Evanđelju po Luki 24:41-42 nakon svog uskrsnuća pita: „Imate li ribe?", odredivši na taj način pričesnu hranu novog doba. Od tada se u katoličanstvu određuje da se jede riba. Osim toga, rani kršćani su nazivani „Pisciculi" -„ribice".[45] Kao solarni junak doba Riba Isus također govori: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta." Sada je svršetak doba Riba i Sunce ulazi u doba Vodenjaka, „drugog dolaska" koji znači izmjenu straže.

[1] Pike, 612.

[2] Pike, 613.

[3] Pike, 475.

[4] Pike, 594.

[5] Pike, 776.

[6] Hazelrigg, 56.

[7] Pike, 469.

[8] Walker, WDSSO, 353.

[9] Hazelrigg, 43.

[10] Hotema, EBD.

" Walker, WEMS, 127.

[12] Graham, 74.

[13] Leedom, 23.

[14] Hazelrigg, 163.

[15] Anderson, 206.

[16] Massey, HJMC, 21.

[17] Leedom, 27.

[18] Pike, 465.

[19] Massey, EBD, 50.

[20] Doane, 472,478,492, 562.

[21] Doane, 487-8.

[22] A. Churchward, 226.

[23] Massey, EBD, 9.

[24] Higgins, II, 144.

[25] Doane, 284.

[26] Doane, 500-2.

[27] Wheless, 147.

[28] Wheless, 144.

[29] www.christianism.com

[30] Wheless, 30.

[31] Higgins, I, 722.

[32] Higgins, 1,325.

[33] Walker, WDSSO, 15.

[34] www.aloha.net/~mikesch/monstr.htm

[35] www.aloha.net/~mikesch/monstr.htm

[36] Biedermann, 330.

[37] Hazelrigg, 161.

[38] Wells, DJE, 136.

[39] Hazelrigg, 120.

[40] Hazelrigg, 105.

[41] Hazelrigg, 165.

[42] Massey,HJMC, 108-9.

[43] Graves, BS,81.

[44] Massey, HJMC, 20.

[45] Higgins, 568.

Slika iz Babaina, Egipat - svećenici prinose žrtvu Suncu.
(Hislop)

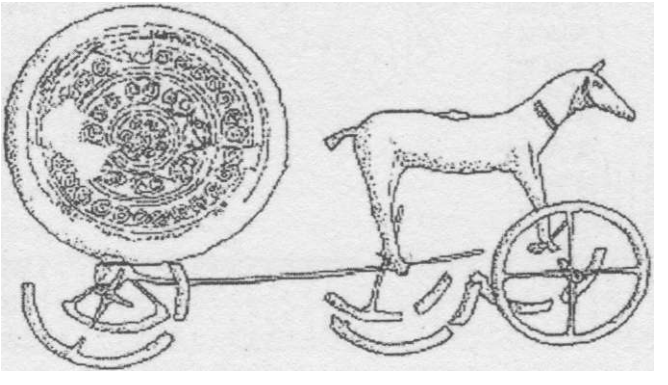

Brončani solarni konj i kola, Danska, oko 1 000 pr.n.e.
(Campbell, CM)

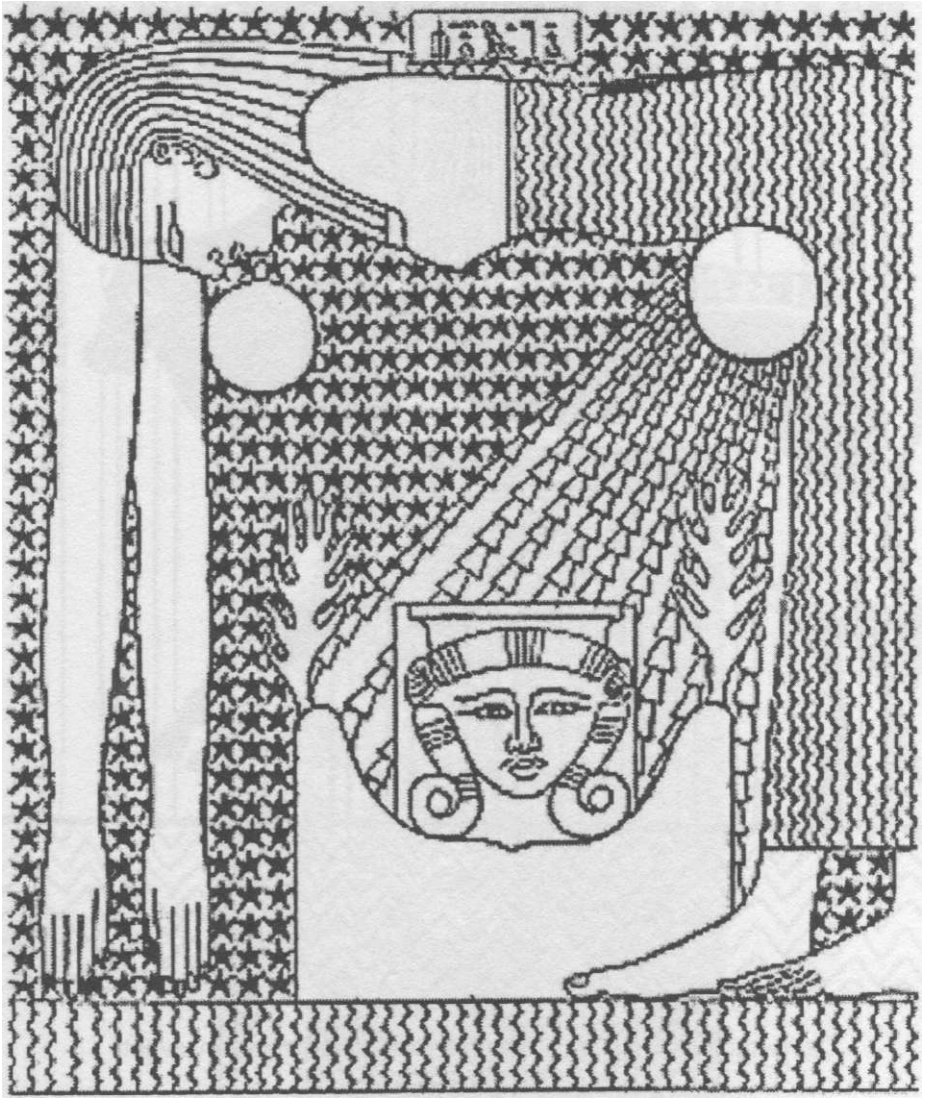

Nut (Nebo) rađa Sunce, čije zrake padaju na Hator.
(Campbell, HWTF)

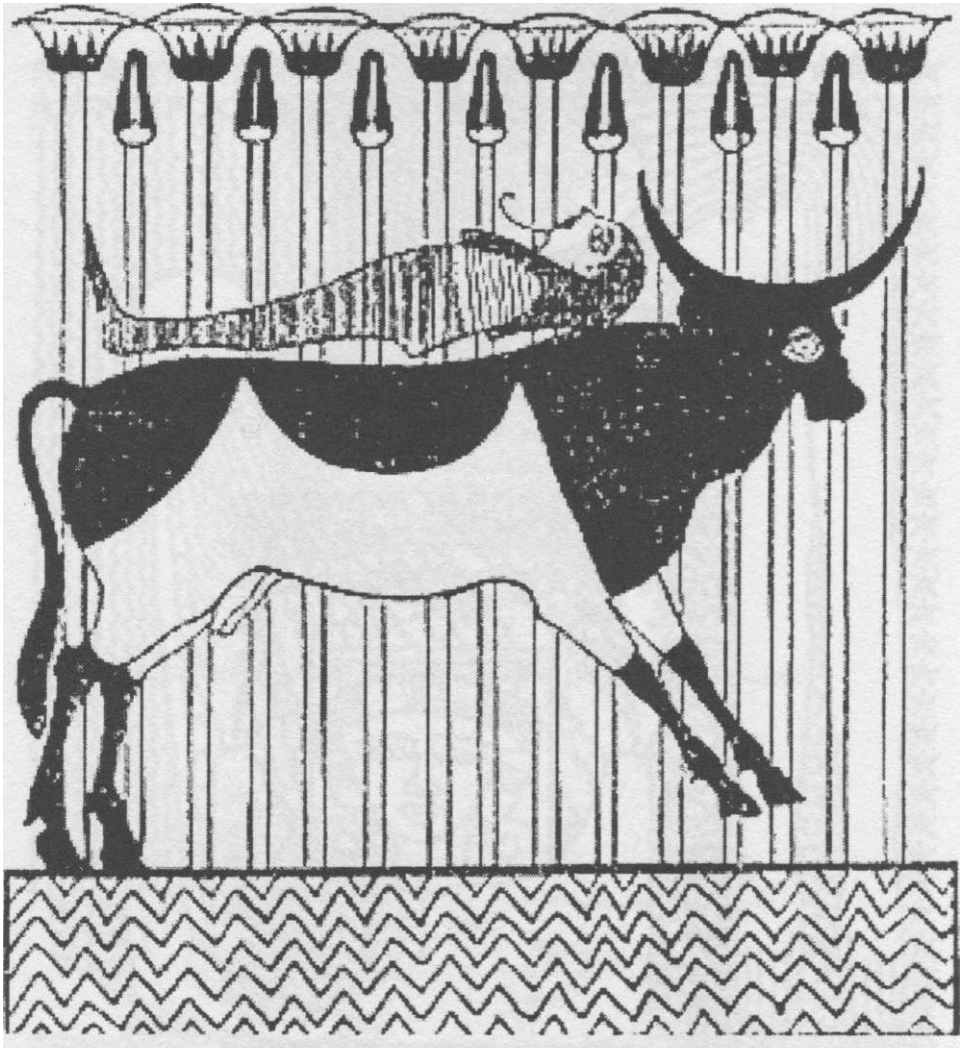

Oziris kao Bik koji svog štovatelja prenosi u Podzemni svijet.
(Campbell, HWTF)

Medaljon s carem Konstantinom i Sol Invictus,
rimski bog Sunca, 313. n.e. (I. Wilson)

Isus kao bog Sunca u sunčevoj kočiji s bijelim konjima.
Mozaik iz 3. st. n.e., pronađen ispod oltara
u Bazilici sv. Petra u Rimu. (I.Wilson)

11

UČENICI SU ZNAKOVI ZODIJAKA

Kao što smo vidjeli, Sin Božji s dvanaest učenika nije povijesna osoba, nego stari astrološki motiv koji se već tisućama godina može naći diljem svijeta, a simbolizira Sunce i njegovo kretanje nebom, a koji je onda karnaliziran, judaiziran i historiciziran u evanđeoskoj priči o Isusu Kristu. Poput Isusa, ni njegovi slavni biblijski učenici u stvari se nigdje ne spominju u djelima povjesničara svog vremena. Jedini izvor podataka o njima je kršćanska literatura, u kojoj su priče o njihovim „životima" izuzetno apokrifne, alegorijske i stoga se ne mogu promatrati kao „povijest" ili „biografije". O tim raznim pričama o apostolima Walker kaže: „Guignebert kaže 'da nijedna od njih nije istinita... nema nikakvih podataka kojima bi vrijedilo vjerovati o životima i djelu Isusovih apostola.'"[1]

Kao što kaže Wells kad govori o evanđeoskoj predaji o „dvanaestorici":

> Dvanaestorica apostola često se navode kao jamci Isusove povijesnosti iako nam se o većini njih ništa ne kaže, izuzev njihovih imena, a dokumenti se čak i o njima ne slažu u potpunosti. U Markovu i Matejevu evanđelju popis imena je vrlo nespretno uklopljen u tekst. Iz svega je ovog razvidno da je *broj* starija tradicija nego *osobe* i da ideja dvanaestorice ne potječe od dvanaest stvarnih apostola, nego iz drugih izvora...[2]

Ben Yehoshua tumači:

> Dvanaestorica apostola prvi se put spominju u dokumentu koji je poznat kao *Nauk dvanaest apostola* ili *Didahe.* Taj je dokument navodno izvorno nastao kao sektaški židovski spis napisan u prvom stoljeću nove ere, ali su ga prihvatili kršćani, značajno ga promijenivši i dodavši mu kršćanske ideje. Iz najranijih verzija je jasno da je „dvanaest apostola" dvanaest sinova Jakovljevih, koji predstavljaju dvanaest izraelskih plemena. Kršćani su kasnije „dvanaestoricu apostola" smatrali alegorijskim Isusovim učenicima.

Ustvari, sam Euzebije odaje podrijetlo „Dvanestorice" kad kaže: „U to je doba istina bila da je *govor Njegovih učenika prodirao u cijelu zemlju, a riječ njihova do na kraj svijeta*",[3] što je aluzija na Psalam 19:4 i odnosi se, kao što smo vidjeli, na konfiguracije ili konstelacije zvijezda, čiji „glas" ili „zraka" prodire u zemlju.

Nije slučajno ustvari da postoji 12 patrijarha, 12 izraelskih plemena i 12 učenika jer je 12 broj astroloških znakova, kao i 12 „kuća" kroz koje svakodnevno prolazi Sunce te 12 sati dana i noći. I doista, poput 12 Herkulovih zadataka, 12 Horovih „pomagača" i 12 Ahura-Mazdinih „generala", Isusovih 12 „učenika" simbol su znakova zodijaka i ne opisuju nikakve doslovne osobe koje su djelovale na Zemlji oko 30. godine n.e.. Tih dvanaest učenika su tako „Sunčevi knjižničari, pisari rizničari".[4]

Hazelrigg ovako sažima evanđeosku priču:

> ... Rimljani... su personificirali naše Sunce, odnosno središte Sunčeva sustava kao živog čovjeka, a dvanaest znakova zodijaka kao njegovih dvanaest učenika; kretanje Sunca kroz različite znakove, budući da su ovog čovjeka zvali Sin Božji, personificirali su kao obavljanje posla njegova Oca, odnosno izvršenje Očeve volje.[5]

Higgins pojašnjava zodijačku ulogu „dvanaestorice" u mitu:

> Brojka od dvanaest apostola koji su pratili Isusa tijekom njegove službe je broj znakova i sekundarnih genija, skrbničkih bogova zodijačkih znakova kroz koje prolazi Sunce u svojoj godišnjoj revoluciji. To je broj dvanaest rimskih bogova, od kojih je svaki vladao jednim mjesecom u godini. I Grci, i Egipćani, i Perzijanci - svi su imali svojih *dvanaest* bogova kao što su kršćanski sljedbenici Mitre imali *dvanaest* apostola. Glavni medu dvanaestoricom Genija godišnje Sunčeve revolucije imao je jedrenjak i ključeve vremena, kao i voda rimskih sekundarnih bogova ili Janus, koji je poslužio kao model za sv. Petra, Bar-Jonu, s njegovim jedrenjakom i ključevima.[6]

Petar Stijena

Učenik, apostol i svetac Petar, „Stijena" kojoj se povjerava toliko toga u kršćanskoj religiji, lako se razotkriva kao mitološki lik i stari motiv:

> Postoje dokazi da se u nekim [tajnim] skupinama davno prije kršćanskog doba „hijerofant" ili glavni veliki svećenik i glavni glasnogovornik Sina Božjeg na Zemlji nazivao imenom „PETR" ili „Petar", što znači „stijena". Nekima se ovo činilo previše sličnim imenu za koje se tvrdi da je Isus dodijelio svom neobično nazvanom prvom učeniku Petru, čije ime također znači „Stijena", a da se to shvati tek kao puka slučajnost.[7]

Taj PETR bila je stijena Vatikanskog brda na kojoj je osnovano mitraističko bratstvo. Walker govori o krajnjoj svrsi uvođenja lika Petra:

> Mit o sv. Petru bio je tanak konac o kojem je visjela cjelokupna teška struktura rimskog papinstva... Kao udarac papinskom kredibilitetu, takozvani Petrovski ulomak bio je krivotvorina. Namjerno je ubačen u Sveto pismo oko 3. st. n.e. iz političkih razloga, kako bi podupro primat Rimske crkve nad suparničkim crkvama s istoka. Razne kršćanske biskupije borile su se za premoć, pri čemu su glavna oružja bila podmićivanja, krivotvorenja i spletke, a dotjerane fiktivne priče i obmane upisivale su se u svete knjige dok je uokolo vladala nemilosrdna konkurencija između protivničkih stranki za unosnu poziciju Božje elite... Mnoge su rane crkve lažno tvrdile da su ih osnovali apostoli iako su *apostoli bili samo obvezna „zodijačka brojka dvanaest" koja se pridodavala figuri svetog kralja.'*

Isus daje ključeve kraljevstva nebeskog Petru, ali se okreće i naziva Petra „Sotonom", ironično implicirajući da će se njegova crkva izgraditi na „Sotoninoj stijeni". Petar je tako bio „vratar" neba, što je također uloga u mitu. Robertson napominje: „... mora se obratiti pozornost na značajnu podudarnost da je u Egipatskoj knjizi mrtvih Petra ime božanskog čuvara nebeskih vrata..."[9] Massey o Petrovoj ulozi i njegovu ekvivalentu u egipatskoj mitologiji kaže i sljedeće:

> ...Kebehsenuf ima sokolovu glavu i, kako mu ime govori, okrjepljuje svoju braću, a tu funkciju dobiva i Petar kao hranitelj ovaca. Petar je bio taj koji je požurio u vodu da dođe do Isusa, a u *Ritualu* - kad dolazi Oziris poslije smrti i uskrsnuća - *Kebehsenuf moči svoje noge u vodama da čuvaju Ozirisa...'*[10]

„Petar" nije samo „stijena" nego i „pijetao" ili penis (engl. *cock* - penis u žargonu, *op. prev.),* riječ koja se u žargonu u tom značenju koristi i danas. Walker kaže: „Pijetao je bio i simbol sv. Petra, čije je ime značilo i falus ili muškog čelnika (*pater*) i falički stup (*petra*). Iz tog se razloga na vrh crkvenih tornjeva postavljao motiv pijetla."[11] Higgins pojašnjava falički karakter Petra Stijene:

> Na ovom je *kamenu*, koji je bio simbol muškog generativnog principa ili Linga, Isus utemeljio svoju crkvu. Ovaj se sveti kamen može naći diljem svijeta. U Indiji ga nalazimo u svakom hramu. Židovi su ga imali u Jakovljevu kamenu, koji je on pomazao uljem. I Grci su ga u Delfima, poput Jakova, pomazivali uljem. Crni kamen je postojao u Kabi pored Meke davno prije Muhamedova doba i on ga je sačuvao kad je uništio Golubicu i Slike. Ne samo da ga je sačuvao nego je dao da ga se ugradi u zidove svete Kabe, gdje ga sada ljube i obožavaju svi muhamedanci koji hodočaste u Meku... G. Bryant kaže: „Kad je štovanje Sunca bilo gotovo univerzalno, ovo je bilo jedno od imena tog božanstva. Zvali su ga Petor i Petros, a njegov hram Petra." Tamo gdje su hramovi nosili

njegovo ime... u pravilu je postojao sveti kamen za koji se smatralo da je sišao s nebesa... G. Bryant primjećuje: „Pator ili Petor je bila egipatska riječ; Mojsije ju, kad govori o Josipu i faraonovim snovima, koristi više puta..."[12]

Nadalje, obožavanje petra ili lingama odraz je homoeroticizma u patrijarhalnim kultovima. To obožavanje lingama bilo je toliko revno da se smatrao „Spasiteljem svijeta":

Lingam je bio još jedan totemski „petar" koji se ponekad smatrao božjim alter egom. Vatikanski vrh je sačuvao brončani prikaz lingama s predimenzioniranim penisom na muškom tijelu i postoljem na kojem piše „Spasitelj svijeta". I lingam je bio solarni simbol.[13]

Kao što je rečeno, Petar je bio obrađena verzija rimskog boga Janusa pa ga se stoga dovodilo u vezu s mjesecom siječnjem, „kad je Sunce ušlo u znak Vodenjaka, simbol vrata koja vode u godinu i Bisernih vrata Marije-Afrodite". [14] Doane kaže:

Rimski bog Jonas, ili Janus, sa svojim ključevima promijenjen je u Petra, koji je dobio prezime Bar-Jonas. Pred mnogo godina u Rimu je pronađen brončani kip boga Janusa. Postavljen je u Bazilici sv. Petra s ključevima u ruci: identični bog u svoj svojoj prirodnoj ružnoći. Ovaj kip je smješten pod kupolom Bazilike sv. Petra. Svi ga vjernici gledaju s najdubljim štovanjem i samo što mu poljupcima ne otkinu prste na nogama.[15]

Kao ni kanonska evanđelja, ni kristijanizirane priče o Petru nisu postojale u doba Justina Mučenika (100.-165.) koji je, kao što kaže Blavatsky, „iako je pisao u ranom drugom stoljeću *u Rimu,* gdje si je stvorio dom u želji da se dokopa i najmanjeg dokaza u prilog istini za koju je patio, izgleda bio *savršeno nesvjestan postojanja* sv. *Petra!!* Ni bilo koji drugi značajniji pisac ga ne spominje u vezi s Rimskom crkvom prije vremena Ireneja, koji si je tada dao u zadatak izmisliti novu religiju iz dubina svoje bujne mašte.[16]

IzdajnikJuda

Premda je jedan od najnapadanijih likova u literaturi uopće, Juda je zapravo bio ključna figura u „Božjem planu" spašavanja iskupljenjem krvi i Isus mu je dao da ga izda, zadatak koji je on izvršio i na taj se način potvrdio kao najbolji od svih učenika. Međutim, evanđeoska priča o Judinu izdajničkom poljupcu nema smisla kao povijest. Da je takav pretendent na židovsko kraljevsko prijestolje doista postojao i bio poznat u čitavoj zemlji, ne bi bilo potrebe za Judinim poljupcem da ga se prepozna. Moramo se također zapitati zašto je uopće morao poljubiti Isusa - ne bi li obično po-

kazivanje prstom ili stisak ruke bili dovoljni? Poljubac je ne samo homoerotičan nego služi i kao literarno sredstvo jer je bio dio drevnog rituala koji se redovito izvodio.

Kao što je spomenuto, Juda nije povijesna osoba nego označava Škorpiona, „klevetnika", doba godine kad Sunčeve zrake slabe i čini se da Sunce umire. Juda označava i posljednji sat u danu, jer su dvanaestorica apostola simbolizirala i dvanaest sati danjeg svjetla.[17] U mitu o Horu ulogu izdajnika igra Set ili Tifon, kojeg se prikazuje s crvenom kosom, što je boja zalaska Sunca (engl. *sunset, op. prev.). Kad je mitjudaiziran izdajnik je postao Juda kojeg se isto prikazivalo s crvenom kosom.*

Juda je, naravno, još jedan u nizu drevnih bogova koje se zaodijeva u historijsko ruho jer Judino ime je i toponim. Walker objašnjava:

> Juda je prije bio rodovski bog, otac naroda Jude i Židova *(Judaei).* Kao Juda ili Jeud on je bio „jedini začeti sin" Božanskog Oca Isra-Ela. Juda je bilo dinastijsko ime svećenika-kraljeva Judeje stotinu godina nakon što je Juda Makabejac 165. pr.n.e. vratio drevne žrtvene običaje u jeruzalemski hram. Kraljevsko ime Juda tako se često davalo žrtvama koje su se polagale kao surogati za vladajućeg monarha.[18]

Kao što je Juda izdao Isusa, tako je i Juda izdao svog brata Josipa. Čini se da se ime Juda koristilo da se odgovornost za Isusovu smrt prebaci na Židove i da ih se okleveta zbog toga što su odbijali vjerovati u novostvorenu priču, izdajući tako svoju vlastitu „braću" koji su je propagirali, od kojih su neki bili Židovi, a ostali samaritanski Izraeliti. Josip je isto predstavljao sjeverno kraljevstvo Izrael, tako da je Stari zavjet prikazivao izdaju sjevernog kraljevstva od strane južnog, kao što to čine i evanđelja. Ova vrsta personifikacije nacije ili naroda kao lika u drami česta je pojava u stvaranju mita i svoju preteču za Novi zavjet pronalazi u Starom. Još jedan primjer pojavljuje se u „Papijinim fragmentima". Papija je bio ranokršćanski otac koji je napisao egzegezu o *Logia Iesou* tj. o Izrekama/Proročanstvima Kristovim, u kojima govori o Judinoj smrti, koja također proturječi evanđeoskoj priči:

> Juda je ovim svijetom hodao kao tužan primjer bezbožnosti jer mu je tijelo toliko oteklo da nije mogao proći onuda kuda je lako mogla proći kočija. Kočija ga je zdrobila, tako da mu je iscurila utroba.

Ova priča nije povijesna već alegorijska i predstavlja „napuhnutog" Judu/Judeju kojeg gnječi rimska „kočija" koja je njezine stanovnike rastjerala prema van. Uz to, priče o Judinoj smrti u evanđeljima su kontradiktorne i alegorijske i mogu se objasniti samo ako ga se shvati kao drevni lik u sklopu mita.

Judu se poistovjećivalo i s Mjesecom, što još jednom pokazuje složenost ovog mita. Neko vrijeme dominantan je bio stelarni kult, zatim lunarni pa solarni itd. Lunarni kult je u osnovi bio matrijarhalan, a solarni patrijarhalan, tako da nemamo samo borbu između Sunca i Mjeseca nego i muškog i ženskog. O Judinoj lunarnoj prirodi Massey govori:

> Francuzi čuvaju predaju da je čovjek u Mjesecu Juda Iškariotski, koji je ondje prebačen zbog svoje izdaje Svjetla Svijeta. Taje priča, međutim, pretkršćanska i prepričavala se prije barem 6000 godina o Ozirisu i egipatskom Judi - Sutu - koji je rođen kao njegov blizanac od jedne majke i koji ga je izdao predavši ga na Posljednjoj večeri u ruke 72 Šamija ili urotnika koji su ga potom ubili. Iako je taj mit postao solaran, izvorno je bio lunaran jer su Oziris i Sut bili braća blizanci po mjesecu."

Pisar Matej

Govoreći o apostolu Mateju, kojemu se pripisivalo bilježenje „Gospodinovih proročanstava", Massey opisuje njegov ekvivalent u egipatskoj verziji mita o Gospodinu Horu:

> Taht-Matiu je bio pisar bogova, a u kršćanskoj se umjetnosti kao takav opisuje Matej, s anđelom kraj njega koji mu diktira evanđelje... Matejev simbol je lav, a to je zodijački znak mjeseca Taht-Matiu (Thoth) u fiksnoj godini. Po predaji, Matej je bio *osmi* apostol, a osmi (Esmen) je i titula koju nosi Taht-Matiu. Osim toga, Matej je bio taj na kojeg je pala kocka i koji je izabran da zauzme mjesto tifonskog izdajnika Jude. Tako je u mitu Matiu (Taht) naslijedio Suta [Seta] i zauzeo njegovo mjesto nakon izdaje Ozirisa... Gnostici su ti kojima se moramo okrenuti za kariku koja nedostaje između usmene i pisane riječi; između egipatskog *Rituala* i kanonskih evanđelja; između Mateja koji je napisao hebrejsko ili aramejsko evanđelje izreka i Tahta-Matiu, koji je napisao *Ritual,* hermetične (što znači *nadahnute)* zapise za koje se govori da ih je hijeroglifima napisao sam *Mati.* [20]

Blizanac Toma

Apostol Toma vrlo se rijetko pojavljuje u kanonskim evanđeljima, uglavnom u Ivanovu, ali on je lik od vrlo velikog utjecaja jer je izabran da dodirivanjem Isusa dokaže da je ovaj uskrsnuo. O tom događaju Walker govori:

> ... Kasnije je nepoznati pisac evanđelja umetnuo priču o nevjernom Tomi koji je inzistirao da dotakne Isusa. Učinjeno je to kako bi se pobila teza heretika da nije bilo uskrsnuća tijelom i da se

lokalni jeruzalemski bog Tamuz (Toma) podredi novom spasitelju. Najvjerojatniji izvor prvobitne kršćanske mitologije bio je Tamuzov kult u Jeruzalemu. Poput Tamuza, Isus je bio Mladoženja Zionove Kćeri...[21]

Sirijskom i jeruzalemskom bogu Tomi/Tamuzu u mitu je dodijeljena uloga „genija" vremena kad je Sunce najslabije - u vrijeme zimskog solsticija. Carpenter daje objašnjenje: „... dan zimskog solsticija (kad svatko može posumnjati u ponovno rođenje Sunca) Crkva posvećuje sv. Tomi, koji je posumnjao u istinu o uskrsnuću!"[22] Kao što smo vidjeli u Ezekielu, jeruzalemska hijerarhija u vrijeme kad se ondje štovao Tamuz sastojala se od starješina „iza skrivenih vrata", koji su činili zadokitsko/saducejsko svećenstvo i koji ustvari nisu vjerovah u uskrsnuće tijela. Tamuzovo je ime još uvijek sačuvano u hebrejskom mjesecu tamuzu.

Tomu se naziva Didimus, što je ime koje „dolazi od grčke riječi *Didymos,* grčke varijante rimskih *Gemini,* zodijačkih Blizanaca".[23] I samo ime „Toma" znači „blizanac" na aramejskom/sirijskom. Didimus Toma je stoga zalihosno i nije ime nikakvog apostola, nego prerada drevne priče o bogu blizancu. Tomu se zove još i „Juda Toma", a Juda također znači „blizanac". Walker kaže: „Čini se da su Juda i Isus bila tradicionalna imena koja su uzimale žrtve u kojima se utjelovio bog Tamuz",[24] misleći pritom na sveti kraljevski obred koji je propisan u Judeji i mnogim drugim mjestima.

Govori se da je „Toma" propovijedao Partima i Perzijancima, ali ono što se time zapravo kaže jest da su te skupine slijedile Tamuza ili Dumuzija, kako mu je glasilo sumersko ime. Iako je navodno Tomina grobnica u Vodanu, predaja također kaže da je umro u blizini Madrasa u Indiji, gdje je i danas moguće vidjeti njegove *dvije* grobnice. Priča se temelji na činjenici da kad su portugalski kršćanski misionari stigli u južnu Indiju, ondje su naišli na sektu koja je štovala boga zvanog „Toma" i čija je religija bila gotovo identična kršćanstvu. Kršćanski su misionari bili toliko zatečeni da su izmislili i razradili priče koje će objasniti prisutnost „svetog Tome Kršćanina" tvrdeći da su apostoli Toma i/ili Bartolomej jednom prilikom putovali u Indiju te ondje propovijedali i umrli.

Međutim, ono što je uistinu zbunilo kršćane bila je spoznaja da Krist nije bio predmet obožavanja samo u toj sekti. Stoga su došli do zaključka da je ta sekta bila krivovjerna, ali ipak kršćanska, iako joj Krist nije bio bog. Istina je da su ti indijski „kršćani" štovali Tamusa ili Tamuza, žrtvovanog boga spasitelja, davno prije kršćanskog doba.[25] Ta indijska sekta koja je štovala Tamusa/Tomu očigledno je imala evanđelje napisano na starom kaldejskom ili protohebrejskom, što objašnjava djelomično podrijetlo evanđeoske priče kao „Tamusova promontorija... u Indiji, blizu naseobine Tominih kršćana u Malabaru",[26] a ne obrnuto. Ti „Tomini kršćani" iz „Core-mandirla" ustvari su bili indijski nazarenski karmelićani,[27] kao i Nazarenci sv. Ivana ili Mandejci. O Nazarencima Higgins tvrdi:

> ... ove Mandejce, ili Nazarene, ili učenike sv. Ivana nalazimo u centralnoj Indiji i oni zasigurno nisu učenici zapadnjačkog Isusa iz Nazareta... sav je gnosticizam izvorno stigao iz Indije... Mandejci ili Nazareni samo su sekta gnostika, a krajnji istok je mjesto gdje su se rodili.[28]

Tragovi štovanja Tamuza/Tome postoje i u Kini, gdje su ga navodno smatrali utjelovljenjem Bude.[29]

Apostol Pavao

U evanđeoskoj priči Pavao nije jedan od „dvanaestorice" nego najutjecajniji preobraćenik poslije Isusove smrti. Pavao je djelovao kao misionar i pastor i bio „neuništivo odlučan u svojoj misiji da skupi novac od svojih uglavnom nevjerničkih crkava i dostavi ga samo židovskoj kršćanskoj crkvi u Jeruzalemu.[30]

Iako Pavao u Djelima apostolskim tvrdi: „Moje dakle življenje od mladosti, što je isprva bilo među narodom mojim u Jeruzalemu, *znaju svi Židovi*", kao Isus i dvanaest apostola ni on se ne pojavljuje u bilo kakvom povijesnom spisu iako su neki događaji u njegovu životu bili od prilično velikog značenja. Na primjer, Josip i ostali uopće ne spominju „dvije stotine vojnika sa sedamdeset konjanika i dvije stotine kopljanika" koji su navodno došli „čak do Cezareje" da dovedu Pavla pred guvernera Feliksa. Kao što govori Graham, povjesničar Seneka je bio „brat Galija, ahajskog prokonzula baš onda kad je Pavao navodno ondje propovijedao. Premda je pisao o mnogo beznačajnijim događajima, nijednom se riječju ne spominje Pavao ili čudotvorni Krist".[31] Pavlova životna priča odiše mitologijom kao i priče o drugim velikim „ljudima" koje se mijenjaju u skladu s onim što pripovjedaču odgovara. Na primjer, u Novom zavjetu postoje tri različite (i apokrifne) priče o njegovu preobraćenju (Djela apostolska 9:7, 22:9, 26:13 i dalje).

Kao i toliko drugih biblijskih likova, i Pavao je izmišljen. Ustvari, tvrdilo se da su „povijesni" detalji koji su kasnije dodani evanđeoskoj verziji mita preuzeti iz života Apolonija Nazarenca. Po toj su teoriji Apolonija također zvali „Apolos" ili „Paulus" na latinskom. Mnogi se elementi Pavlova života slažu s Apolonijevim, uključujući kartu njegovih putovanja, koja je prema Filostratovu prikazu njegova života gotovo identična Apolonijevoj. Činjenica da je Pavao bio iz dominantno grčkog grada Tarsa i najviše od svega nalikovao Grku ovu tvrdnju čini vjerodostojnom jer je Grk Apolonije, prema Filostratu, proveo dio svoje mladosti u Tarsu. Poput Pavlovih, i Apolonijeva su putovanja započela u Antiohiji. Zabilježeno je i da je Apolonije putovao u Indiju sa svojim vjernim učenikom Damisom (Demasom) i daje ondje posjetio brahmane. Dok je bio na tom putovanju, priča Filostrat, Apolonije je „od Arapa naučio jezik životinja", što je vrlo zanimljivo jer u Poslanici Galaćanima Pavao tvrdi da je bio u trogodišnjem posjetu

Arabiji, za kojega je po legendi naučio razne misterije. Pavlov navodni posjet „Arabiji" ili istoku također se slaže s tvrdnjom da je Apolonije išao na istok, gdje je prikupio različite knjige, uključujući i one koje su sadržavale priču o Krišni.

Apolonije se vratio kući iz Indije, kako Waite kaže, „putujući prema jugu do mora, od tamo brodom uz Eufrat do Babilona, a onda preko Antiohije do Cipra i Pafosa". [32] Ovaj zadnji dio putovanja identičan je onom koje se pripisuje Pavlu. Apolonije je potom otišao u Efez, gdje su mu pohrlili ljudi i gdje je činio čuda, kao što je radio i poslije u Ateni, što je opet ista ruta kojom je išao i Pavao, iako navodno u suprotnom smjeru. Kao i Pavao, i Apolonije je zatim otišao u Korint, gdje je imao učenika pod imenom Licijan ili Luka. Nakon putovanja po Grčkoj nastavio je put do Rima, gdje je optužen za izdaju, poslije čega je otišao u Španjolsku i Afriku i vratio se u Italiju i na Siciliju.

Nakon putovanja u Aleksandriju i južno u Nubiju u drevnu gimnosofističku/ budističku/brahmansku zajednicu Apolonije se ponovno vratio u Italiju, Grčku i sve do Helesponta, gdje je izazvao lutajuće Egipćane i Kaldejce, koji su kao tipični svećenici varali narod. Prolazeći kroz to područje Apolonije se nesumnjivo zaustavio na Samotraku, otoku koji je bio dom uzvišenih misterija i jedno od najmoćnijih središta pretkršćanskog kulta Iasiosa/Isusa, a na istom je putovanju bio i Pavao. Poput Pavla, i Apolonije je pozvan u Rim i bačen u zatvor, odakle je pobjegao. Pripisivala su mu se i mnoga druga čuda, uključujući i pojavljivanje u rodnom gradu Tijani nakon smrti.

Govorilo se da Samaritanac Apolonije nije volio Judeju i da je uglavnom propovijedao Nevjernicima (Gentiles), kao što se govorilo i za Pavla, koji je prema priči iz Biblije propovijedao poganima 17 godina prije negoli je krenuo propovijedati Židovima. Vrijedi spomenuti da su mnogi od tih „Pogana" zapravo bili Samaritanci, koji su po njihovoj priči tvorili ostalih deset izraelskih plemena.

Osim toga, kao što je već navedeno, niz „povijesnih" pojedinosti u Novom zavjetu preuzet je iz Josipovih povijesnih knjiga, uključujući elemente iz Pavlova života:

> I Josip i Pavao doživjeli su strašno putovanje morem na putu za Rim. Obje su se posade morale spašavati kad im je brod napušten u oluji, koja ih je odvela na Jadran. Obje su posade ušle u drugi brod koji ih je odvezao u Rim, njihovo odredište. Svrha putovanja morem u oba je slučaja bila dovesti zatvorenike svećenike (Pavla u Novom zavjetu i neimenovanog svećenika u Josipu) u Rim u lancima da im se sudi pred Cezarom. U objema pričama zatvorenicima je prethodno u Jeruzalemu sudio prokurator Feliks.[33]

Kao i Isus, i Pavao je mozaik različitih likova. Dokazano je da je on verzija grčkog junaka Orfeja, koji je sa svojim pratiocem *Timotejem* putovao istim područjem koje se kasnije spominje i u vezi s Pavlom, propovijedajući u ime Dioniza, tj. „IHS", „IES",

„JES", „Iasiosa", „Iesiosa", „Jasona", „Isusa" i slično, Spasitelja iz samotračkih misterija i pretkršćanskog kulta Isusa. Kao što kaže i autor *Drugog Isusa:*

> Postoji tajanstvena sličnost između legende o Orfeju i priče o Pavlu koja nije promakla istraživačima i učenjacima. Dojam je da se Pavao namjerno prikazao kao neka vrsta drugog Orfeja. Mnogi su ukazivali na paralele između Pavlovih shvaćanja i orfičkih ideja... Pavlov nauk po kojem svako ljudsko biće u sebi sadrži „dvije prirode" zvuči vrlo orfički po karakteru. Pavlova ideja da svako ljudsko biće ima izopačenu, grešnu prirodu unutar „tijela" koje je u neprestanoj borbi s višom „pobožnom" prirodom, povezano s njegovom voljom... u biti je identična sržnoj ideji pretkršćanske orfičke filozofije.
>
> Priča o Pavlu i priča o Orfeju dijele i druge biografske pojedinosti. Jedan od Orfejevih najbližih pratioca, primjerice, bio je njegov brat imenom Linus. On je, čini se, preuzeo dužnosti kad je Orfej ubijen. Slično tome, službena katolička doktrina drži da je drugi rimski papa bio netko po imenu Linus, Pavlov prijatelj, kojeg je na mjesto pape izričito postavio upravo Pavao... i koji je preuzeo dužnost kad je Pavla ubio Neron. Priča je tim čudnija što je u izravnoj kontradikciji s ostatkom katoličke doktrine koja kaže da je Petar, a ne Pavao bio prvi kršćanski rimski papa i da su svi naredni pape svoju vlast držali kao nasljednici Petrovi, a ne Pavlovi. Još jedna sličnost je u tome što je jedan od najuspješnijih članova reda svećenika koji je osnovao Orfej u Eleusini bio čovjek koji se zvao Timotej. Timotej je napustio Eleusinu i postao misionar, pomažući širiti te misterije izvan zemlje. Pripisuje mu se da je napustio unutrašnjost Grčke i otputovao na jug kako bi popularizirao Demetrine misterije u Aleksandriji u Egiptu. Slično tome, prema Novom zavjetu, jedan od najuspješnijih Pavlovih štićenika također je bio mladić imenom Timotej koji je... također postao misionar i kojem se pripisuju postignuća kao što je napuštanje grčke unutrašnjosti i odlazak na jug da bi utemeljio kršćanstvo na grčkom otoku Kreti.
>
> Činjenica da se imena bliskih Pavlovih suradnika izgleda u potpunosti podudaraju s velikim figurama koje se povezuju s Demetrinim misterijima općenito, a posebno s Orfejom, još je jedna od onih tema koje ljude zabrinjavaju manje nego što bi trebale. Još jedan zajednički element je to što je Orfej bio slavan kao prvi koji je sastavio i širio svetu literaturu povezanu s misterijima...
>
> Sličnost uloga koje su Orfej i Pavao navodno igrali u svojim predajama teško je odbaciti. Pogledajmo te paralele: Orfej je nakon što mu se „objavio" pretkršćanski Sin Božji Isu kao rezultat toga... krenuo u iznimno uspješnu kampanju širenja svoje verzije samotračkih misterija u unutrašnjost Grčke. Pavao je, kažu, zato što mu se „objavio" kršćanski Sin Božji Isus krenuo u iznimno uspješnu kampanju širenja svoje verzije kršćanskog štovanja Isusa dalje od Palestine i zapadno, u unutrašnjost Grčke.[34]

Orfički obredi bili su vrlo slični kasnijim kršćanskim običajima. Jedan primjer orfičkog zapisa kaže: „Sve je stvari stvorio jedan bog u tri imena i ovaj bog je sve."[35] Orfej je tako pretkršćanski zagovornik Trojstva i panteizma. Walker pojašnjava orfički misterijski kult i njegovu sličnost s kršćanstvom i budizmom:

> Orfizam je bio neka vrsta zapadnog budizma, s bijegom od karmičkog kotača asketskom kontemplacijom, duhovnim putovanjima sličnim astralnim projekcijama i složenim otkrivenjima. „Orfizam je bio uronjen u sakramentalizam koji je preplavio kasnije misterije i prelio se u kršćanstvo. Spasenje je bilo spasenje sakramentom, inicijacijskim obredima i ezoteričkom doktrinom... Orfizam je bio najmoćnije sredstvo rastvaranja tradicije ikad zabilježeno u grčkom vjerskom životu... Orfici su sijali sjeme nepovjerenja u nacionalno i nasljedno načelo u religiji i najvažnijim proglasili spasenje pojedinačne duše. Orfizam je tako izvršio ogroman utjecaj na kasniju povijest religije." Orfizam je postao jednim od najozbiljnijih rivala kršćanstva u prvih nekoliko stoljeća nove ere dok Crkva nije smislila način da orfičkog spasitelja poistovjeti s Kristom... Orfičko evanđelje propovijedalo se diljem Sredozemlja barem dvanaest stoljeća. Dalo je velik doprinos kršćanskoj ideologiji... Orfičko otkrivenje bilo je gotovo nemoguće razlikovati od kršćanskog...[36]

Orfizam je tako bio ono što bi se moglo nazvati „kultom spasenja", na čijem je čelu bio spasitelj, „IES". Orfeja se također poistovjećivalo s Krišnom[37] i Horom, ili Orom, jer se „Orfej" moglo prevesti kao „Orov glas", a „Or" na hebrejskom, posve prikladno, znači „svjetlost".

Nadalje, za Apolonija se govorilo da je dobio dnevnike s putovanja svog učitelja Pitagore, koje je slijedio i tako stigao do tajnih bratstava na istoku. Po povratku on kreće gotovo identičnim putem kao Orfej i Pavao, uključujući prolazak kroz Samotraku nekoliko puta. Čini se stoga da je Apolonije namjerno pokušao ponoviti Orfejev mitski put kojim je pošao u svom naučavanju.

Ivan Krstitelj

Već smo vidjeli da je Ivan Krstitelj obrađena verzija Horusova krstitelja Anupa. Obojica su, između ostalih sličnosti, izgubili glave. Postoje različite astroteološke interpretacije Ivana/Anupa Krstitelja, što je i za očekivati s obzirom da se mit stalno mijenjao i razvijao. Kao što je ranije spomenuto, Ivan Krstitelj je bio znak Vodenjaka, u koji Sunce ulazi i „pokrštava se" nakon što se uputi u „doba" od 30°. Walker ppojašnjava:

> Srednjovjekovni su redovnici pokušali kristijanizirati zodijak, kao što su kristijanizirali i sve ostalo, njegovim preimenovanjem u *Corona seu Circulus Sanctorum Apostolarum* - Kruna od kruga svetih apostola. Ivana Krstitelja smjestili su na poziciju Vodenjaka kako bi zatvorili krug.[38]

Krstiteljev identitet otkriva i Goodman:

> ... najveći rasplet čeka istraživača koji se koristi julijanskim kalendarom u rimokatoličkom kalendaru svetaca u vezi s velikim zodijakom. Otkrit će da se smrt Ivana Krstitelja smješta na dan 29.

kolovoza. Tog dana izlazi posebno sjajna zvijezda, koja predstavlja glavu konstelacije Vodenjaka, dok je ostatak njegova tijela ispod horizonta, točno u vrijeme kad Sunce zalazi u Lavu (kraljevski znak koji predstavlja Heroda). Stoga ovaj potonji *odrubljuje glavu* Ivanu jer se Ivan povezuje s Vodenjakom, a *horizont odrubljuje glavu Vodenjaku!* [39]

Uz to, istočnjački tekstovi opisuju Sunčevo zračenje kao „vječnu Sunčevu dekapitaciju".

O ulozi Krstitelja u egipatskoj verziji mita Massey kaže:

Anup je klicao o putu i vodio kroz divljinu crne zemlje An. Ivanov glas je glas u pustinji... Ivanu je glavu odsjekao čudovišni Herod, a Anupa se prikazuje obezglavljenog u planisferi odmah iznad Vodenjaka... Obezglavljeni Anup neka je vrsta razgraničenja - znak podjele solsticija. Rijeka koja razdjeljuje je Iaru-tana ili Jordan... To se može vidjeti u planisferi, gdje je Anup s odrubljenom glavom originalni Ivan.[40]

Massey dalje objašnjava:

U Zodijaku iz Dendere vidimo lik Anupa prikazanog s odsječenom glavom i osobno ne sumnjam da je dekapitirani Aan ili Anup prototip Ivana iz Evanđelja koji je bio iznad rijeke „Vodenog čovjeka", grčkog Eridanusa, egipatske Iarutane, hebrejskog Jordana...[41]

Biblijska priča o Ivanovu rođenju također je element mita: Ana, Ivanova majka, nadnaravno je začela u starijoj dobi i rodila na ljetni solsticij, šest mjeseci prije nego što je Marija rodila Isusa. Massey kaže: „Činjenica da su se Ivan i Isus rodili sa šest mjeseci razmaka pokazuje solarnu fazu mita..."[42] Nadalje, majka dvoglavog rimskog boga Janusa također je bila Ana. Ivan Krstitelj i Isus po tome bi bili isti dvoglavi bog, tj. „Jan-Esa", što je ime indijskog spasitelja.

Higgins objašnjava da Ivan „Preteča" predstavlja šestomjesečni ciklus od zimskog solsticija do ljetnog, što dekodira zagonetni odlomak u Evanđelju po Ivanu 3:30:

Isus je svoju egzaltaciju ili slavu dostigao 25. ožujka, na proljetni ekvinocij. U tom je trenutku njegov rođak Ivan bio u jesenskom ekvinociju: kako je Isus uzlazio, Ivan je silazio. U Evanđelju po Ivanu 3:30 Krstitelj kaže: *„On mora rasti, a ja se umanjivati..."* Kako itko može sumnjati u istinitost onoga što su priznali oci - da su kršćani imali *ezoteričnu* i *egzoteričnu* religiju?[43]

Drugim riječima, oci su znali, tj. i dalje su znali što to točno predstavljaju, ali su se urotili da zavaraju ljude.

Hazelrigg govori o spomenutom odlomku, također ukazujući na kompleksnost mita:

Krštenje se dogodilo u tridesetoj godini nakon prolaska Sunca kroz trideset stupnjeva Jarca i **po-**dudarivši se s njegovim ulaskom u Vodenjak ili Vodonošu, a to je Ivan Krstitelj. Ivanove riječ: i 3:30 da „on (djetešce Isus) mora rasti, a on se umanjivati" slažu se s činjenicom da je Ivan rode 24. lipnja, kad Sunce doseže svoju najvišu visinu i deklinacija mu počinje opadati. Isus je rođen 25. prosinca, kad Sunce postiže onaj prvi stupanj svoga uzlazećeg luka i otuda ide u divljinu (zimu "

Higgins kaže:

... Krstitelj je bio Ilija, tj. na grčkom Sunce - 'HAioq [Helios]... Ivan Krstitelj ili Prorok, Onaj koi: obnavlja vodom, koje je bio i ponovno oživljeni Ilija, bio je neposredna preteča Isusa i u gotove svakom pogledu kopija Bala-rame, preteče Krišne. Ivan Krstitelj ili Spasitelj ljudi vodom bio **je** Oannes ili Avatar Riba.[45]

Karnalizirani i judaizirani Ivan Krstitelj bio je „Nazarenac" ili Nazarit, što znači da je bio član „bratstva Sunca". Kao što kaže Hazelrigg: „Bio je Nazarit, a zanimljiva je i neobična okolnost da je izvor u Enonu, na kojem je krstio, bio posvećen Suncu."[46]

Andrija

Navodno ribar iz Betsaide, apostol Andrija je, kažu, razapet u Patrasu u Grčkoj u žrtvenom obredu povodom Pesaha: „... proljetnu su Isusovu žrtvu oponašali i drugi junaci, kao na primjer Andrija, Filip i Petar".[47]

„Andrija" je ustvari bio lokalni bog u Patrasu koji je vjerojatno ritualno i perio-dički žrtvovan kao sveti kralj. Walker o Andriji kaže:

Ime mu dolazi od *andros* i znači „muškarac" ili „muževnost", a to je i titula solarnog boga u Patrasu u Ahaji, gdje je apostol Andrija navodno razapet nakon što je utemeljio bizantinsko papinstvo. Legenda o sv. Andriji izmišljena je kako bi se suprotstavilo pretenzijama Rima na primat putem njihove legende o sv. Petru... Patras, mjesto Andrijina navodnog mučeništva, bio je staro svetište faličko-solarnog boga-oca kojeg se različito nazivalo, imenima kao što su Pater, Petra ili Petar, čije ime u osnovi ima isto značenje kao Andrija.[48]

Hazelrigg govorio o Andrijinom astrološkom karakteru:

Sunce kao sv. Andrija je genij koji vlada jesenskom četvrti, koja započinje solarnim „raspećem" u Vagi. Otud Pavlovo spominjanje njegova raspeća u Poslanici Rimljanima 6:6. Zato se sv. Andrija uvijek prikazuje kao starac koji na leđima nosi križ, goniometar, što ukazuje na ovaj orbitalni kut u prolasku Sunca iznad ekvatora.[4]®

U egipatskoj verziji mita Andrijin je ekvivalent Hapi ili Šu, jedan od Horusove braće.

Filip

Apostol Filip rođen je u Betsaidi i bio je sljedbenik Ivana Krstitelja tj. Mandejac/ Nazarenac. Prisustvovao je hranjenju mnoštva pa je stoga „uobičajeni simbol za Filipa kruh, kao odraz priče o kruhu i ribama".[50] Možda zato Filip predstavlja konstelaciju Djevice, božice žita, iako ga se dovodilo u vezu s Vagom, što je također vrijeme žetve.

Bartolomej

Bartolomej na hebrejskom znači „orač". Navodno je rođen u Galileji, a po legendi je putovao u Indiju, Armeniju, Mezopotamiju, Etiopiju i Perziju. Kao i drugi učenici, međutim, Bartolomej je mitski lik kojeg nesumnjivo nalazimo na spomenutim područjima. Walker pojašnjava:

> Pseudosvetac koji se temelji na tituli svetog kralja: Bar-Tholomeus, „sin Ptolemeja". Ubačen je u Evanđelja kao apostol, ali hagiografi su mu pripisivali drugo podrijetlo. Zvali su ga sinom „princa Ptolemeja", koji je razapet u Armeniji i živ oderan kao satir Marsija... Alternativna povijest Bartolomeja prikazuje kao misionara u Indiji, gdje je svrgnuo idole neobično neindijskih božanstava Astarte i Baal-Beritha. Mnogim čudima Bartolomej je preobratio kralja te zemlje na kršćanstvo, ali kraljevu bratu je bez obrazloženja dopušteno da kasnije razapne ovog sveca, odere mu kožu i odrubi glavu.[51]

BratJakov

Jakov, „brat Isusov" i „brat Gospodinov", u egipatskoj verziji mita ima svog ekvivalenta u Amsetu, Ozirisovu i Gospodinovu bratu.[52] Kao što kaže Massey:

> Jakov se također poistovjećuje s drvodjeljom u evanđeljima... *To je lik Amseta... drvodjelje.* Amset kao onaj koji proždire nečistoću označava velikog čistitelja, a Jakov je tradicionalno na glasu kao veliki čistitelj.[53]

Jakov je i „zamjena", a to je titula koju je nosio Set, kao i Am-sef, Horusov brat.

Jakov stariji i Ivan Evanđelist, sinovi grmljavine

Braća Jakov i Ivan nazivaju se „Boanerges", „Sinovi groma", što je mitsko određenje. Munje i gromovi boga Zeusa zvali su se „Brontes" i „Arges", a to je uloga koju imaju braća u Evanđelju po Luki: „Kad to vidješe učenici Jakov i Ivan, rekoše: 'Gospodine, hoćeš li da zazovemo oganj s neba, da ih uništi...'"

Kao što je navedeno, Ivan, ljubljeni Kristov učenik, također je verzija Arjune, voljenog Krišninog učenika: „U tibetanskom jeziku Ivan se naziva Argiun, a to je Arjon *(Ar-ivan*), Cristnin koadjutor."[54] Uz to, kao što je Arjuna bio Krišnin rođak, tako je i Ivan bio Kristov.[55]

Marko

Premda mnogi misle da je Marko bio jedan od dvanaestorice Isusovih izvornih apostola, tomu nije tako. Njegova je glavna svrha bila služiti Petru kao pisar. Kao jedan od četvorice evanđelista, Marko predstavlja jednu od kardinalnih točaka zodijaka, kao što priznaje Irenej. Evanđelisti se u kršćanskim katedralama prikazuju kao četiri stvorenja apokalipse: čovjek, vol, lav i orao, a oni opet simboliziraju četiri kardinalne točke: Vodenjaka, Bika, Lava i Škorpiona. Marko u toj kardinalnoj strukturi predstavlja ljeto, odnosno Lava.

Luka

Luka također nije jedan od „dvanaestorice", ali se povezao s Pavlom. Bio je „liječnik" tj. *Terapeut,* kao i svi „liječnici" Crkve. Za Luku se kaže da je putovao u Grčku, Makedoniju, Jeruzalem i Rim kao Pavlov kolega, ali „učenjaci sumnjaju u snažnu vezu između Luke i Pavla". Kao što kaže ben Yehoshua:

> Moramo posumnjati i u priču o „dobrom iscjelitelju" Luki koji je navodno bio Pavlov prijatelj. Originalni grčki oblik imena „Luka" je „Lykos", što je bilo drugo ime za boga liječenja Apolona.

Luka je tako još jedan u nizu skrbničkih bogova čije se ime upotrebljavalo da se narod i svećenstvo određene kulture uključi u „univerzalnu" tj. Katoličku crkvu.

Tadej/Juda i Šimun Revnitelj/Kanaanac

Tadej se naziva i „Juda sin Jakovljev" a ponekad Lebej, iako do takvih asocijacija dolazi jednostavno zato što si popisi apostola u evanđeljima međusobno proturječe. Juda i Šimun dijele blagdan 28. listopada. Šimun je propovijedao u Egiptu, Juda mu se pridružio u Perziji. Šimun je umro kao mučenik: tijelo mu je prepiljeno napola ili je pak umro mirnom smrću u Vodenu, što je nepodudarnost koja pokazuje da nije bio povijesna osoba. Kršćanska tradicija Judu povezuje s Vodenjakom, a Šimuna s Jarcem.

Međutim, zodijačke oznake apostola razlikuju se od izvora do izvora i povezuje ih se s različitim znakovima. Juda Izdajnik naravno nije uključen u kršćansku ikonografiju, ali ga je u priči zamijenio Matej, a u zodijaku Juda/Juda Tadej, koji je očigledno jedno vrijeme također simbolizirao Škorpiona. Ova je zbrka odraz situacije u kojoj su se unosile različite fiktivne činjenice bratstva koje se ujedinjavalo, a doktrina se žestoko raspravljala. Naravno, egzoterički se s zodijačkim podrijetlom ovih biblijskih likova na kraju raskinulo, ali je ono u varijantama nastavilo živjeti ezoterički. Neovisno o tome kako ih se označavalo, apostoli i drugi učenici ovdje spomenuti nisu bile stvarne osobe. Wheless kaže:

> Sveta Dvanaestorica nisu postojala tijelom. Zasnovani na legendama Starog zavjeta, oni su bili samo imena iz „predaje" - *dramatis personae* - maske u drami, kakve Shakespeare i drugi dramatičari i prozaisti stvaraju za glumce u svojim dramama i proznim ostvarenjima.[56]

Oni su bili dio sveprisutnog mita i obreda koji je postojao u mnogim kulturama davno prije kršćanske ere te sastavni dio onog što je kasnije postala evanđeoska priča.

[1] Walker, WEMS, 48.

[2] Wells, DJE, 122.

[3] Euzebije, 77.

[4] Massey, HJMC, 162.

[5] Anderson, 18.

[6] Higgins, I, 781-2.

[7] „The Other Jesus" internetska stranica.

[8] Walker, WEMS, 787. (Naglasak dodan.)

[9] Robertson, 133.

Massey, HJMC, 144.

" Walker, WDSSO, 397.

[12] Higgins, 1,645.

" Walker, WEMS, 79.

[14] Walker, WEMS, 79.

[15] Doane, 399.

[16] Blavatsky, IU, II, 24fn.

[17] Walker, WEMS, 483.

,[8] Walker, WEMS, 481.

[19] Massey, *Lectures on the Moon.*

[20] Massey, HJMC, 157-8.

[21] Walker, WEMS, 467-8.

[22] Carpenter, 51.

[23] Graham, 318.

[24] Walker, WEMS, 995.

[25] Higgins, 1,663-4.

[26] Higgins, I, 596.

[27] Higgins, 1,808.

[28] Higgins, 1,657-8.

[29] Higgins, 1,755.

[30] Funk&Wagnall's.

[31] Graham, 292.

[32] Waite, 105.

[33] Holley, 40.

[34] home.pacbell.net/gailk/iasius.html

[35] Doane, 375.

[36] Walker, WEMS, 745-8.

[37] Higgins, 589.

[38] Walker, WDSSo, 286.

[39] Jackson, 185.

[40] Massey, HJMC, 119.

[41] Massey, *Lectures on the Moon.*

[42] Massey, HJMC, 123.

[43] Higgins, 1,647.

[44] Hazelrigg, 119-20.

[45] Higgins, 1,655-6.

[46] Higgins, II, 66.

[47] Walker, WDSSO, 153.

[48] Walker, WEMS, 32.

[49] Hazelrigg, 24-5.

[50] Funk&Wagnall's.

[51] Walker, WEMS, 92.

[52] Massey, HJMC, viii.

[53] Massey, HJMC, 147.

[54] Higgins, 1,658.

[55] Higgins, II, 137.

[56]Wheless, 127.

12

EVANĐEOSKA PRIČA

Uz „živote" Krista i dvanaestorice, doslovno cijela evanđeoska priča može se naći u starijim mitologijama kao dio drevnog mita koji govori o nebeskim tijelima i kretanjima. O mnogim od ovih elemenata već se raspravljalo, a njihovo detaljno istraživanje zahtijevalo bi još jedan svezak, ali možemo detaljnije istražiti određeni broj tih aspekata kršćanske priče i doktrine, počevši sa stvaranjem svemira i ključnim padom koji zahtijeva spasonosnu milost Isusovu.

Postanak

Već je dugo poznato da je priča o kozmičkom podrijetlu koja se nalazi u judeokršćanskoj Bibliji posuđena iz drevnijih inačica, ponajviše onih iz Egipta i Babilona. Priču je također moguće pronaći u Kini, Japanu, Indiji, Skandinaviji te na Britanskom i Irskom otočju, da navedemo samo neke. Iz toga je razvidno da nijedna kultura ne polaže pravo na „Boga" ili stvaranje. Činjenica je to koju je nemoguće dovoljno naglasiti. Nadalje, biblijska priča nikada nije bila dostatna za potpuno objašnjenje podrijetla svemira; ustvari, ona je samo mitološko, pojednostavljeno objašnjenje filtrirano kroz naše ograničene umove. Walker o biblijskom Postanku kaže: „Koliko god bili apsurdni, ti mitovi ipak opstaju u vjerovanju golemog broja ljudi koje zastarjeli fundamentalizam namjerno održava neukima. Ponekad čak i obrazovani pojedinci tvrde da je sveznajući Bog stvorio svijet u svrhu poznatu samo njemu."[1]

Adam, Eva i Rajski vrt

Kao i drugi glavni biblijski likovi i priče, bajka o Adamu, Evi i Rajskom vrtu utemeljena je na mnogo starijim inačicama koje pripadaju različitim kulturama iz ci-

jelog svijeta. Hinduska inačica prvog para bila je priča o Adimu i Hevi, koja je starija stotinama, ako ne i tisućama godina od hebrejske inačice, kao što su to Hindusi stoljećima naglašavali kršćanskim misionarima. Jackson kaže da „se čini da su ti mitovi potekli iz Afrike, ali da su u drevnim vremenima postojali diljem svijeta..." Dakle, očito je da nećemo pronaći povijesne Adama i Evu u Mezopotamiji.

U sumerskim i babilonskim inačicama mita o Rajskom vrtu, iz kojih također proizlazi hebrejska inačica, izvorni par stvorila je moćna Božica i bili su ravnopravni. Kada je gorljivi patrijarhat preuzeo priču, ona je promijenjena na način da su žene postale ne samo inferiorne, već i krivci za pad cijelog čovječanstva. Stone o tom nazadovanju kaže:

> Žena, kao pronicljivi ili mudri savjetnik, ljudski tumač božanske volje Božice, više nije poštovana već omražena, predmet straha ili se prema njoj, u najboljem slučaju, ponašaju sumnjičavo ili je pak ignoriraju... Žene se smatraju bezumnim, tjelesnim stvorenjima, a oba stava su opravdana i „dokazana" mitom o Raju... Izjave pažljivo osmišljene za potiskivanje prethodne društvene strukture neprestano su predstavljale mit o Adamu i Evi kao božanski dokaz da muškarac mora zadržati prvobitni autoritet.[2]

Daleko od toga da bude doslovna, priča o Rajskom vrtu/raju odvija se u nebesima. Prema Hazelriggu, riječ „raj" znači „među zvijezdama". On naglašava da ako „odani proučavatelj Biblije" doslovno shvati priču, ona postaje ponižavajući prikaz „Boga" jer objavljuje da je „Bog" osvetoljubiv prema svome vlastitom grešnom potomstvu, „lakovjernom paru kojeg je On stvorio 'na Svoju sliku', naizgled samo u svrhu da može poslati zlobnu zmiju koja iskušava slabost i nemoralnost što su nehotično usađeni u njihove bogomdane naravi. Doista monstruozna doktrina koja Boga može prikazati toliko zlokobnim da će izdati nevinost Svog vlastitog potomstva!"[3]

Ipak, zdrav razum nije prevagnuo jer su se pojavile razne teorije o „pravoj" lokaciji Rajskog vrta.

Walker nadalje kaže:

> Prije tisuću i sedam stotina godina, Origen je pisao o mitu o Rajskom vrtu: „Nitko nije toliko ograničen da shvaća ovu alegoriju kao opis stvarnih činjenica." No Origen je izopćen, a nebrojeni milijuni bili su baš toliko ograničeni.[4]

Adam

Adam nije povijesna ličnost jer riječ „Adam" znači jednostavno „muškarac" i nije osobno ime. U Egiptu, Adam je Atum ili Amen, arhetipski muškarac i sin Oca

Ptaha.[5] U kaldejskim svetim spisima, koje su izraelski spisi uglavnom plagirali, ime mu je „Adami", dok je u babilonskima poznat pod imenom „Adamu". Kao i u hebrejskoj inačici, bogovi su spriječili sumersko-babilonskog Adamua da pojede plod besmrtnosti, tako da ne postane „poput boga". Adam je također „adamah" što znači „krvava glina", a odnosi se na menstrualnu krv.[6] Walker objašnjava da je „biblijska priča o božjem stvaranju Adama iz gline plagirana iz drevnih tekstova, uz uobičajenu promjenu spola božanstva od strane patrijarha", a to božanstvo bila je sumersko-babilonska „Grnčarska" božica oblikovanja Aruru.[7]

Eva

Eva također nije stvarna osoba koja je izazvala pad čovječanstva ili ga pak izrodila. Eva je ustvari arhetipska žena i Božica koju nalazimo diljem zemaljske kugle:

> Biblijska titula Eve, „Majka Svega Živoga", bila je prijevod Kali Maove titule *Jaganmata.* U Indiji je bila poznata i kao Jiva ili leva, stvoriteljica svih manifestiranih oblika.[8]

Kao što je rečeno, ranije mitologije smatrale su da je stvorena žena jednaka muškarcu, a ne da je samo „rebro." U nekim od tih drevnih priča, Eva je bila superiorna u odnosu na Adama pa čak i u odnosu na Boga, kao njegova „stroga majka".[9] Prema jednom mitu, prije nego što je Bog napravio Evu stvorio je Lilit kao jednaku Adamu, ali ona se pokazala previše problematičnom za patrijarhat s obzirom nije željela popustiti Adamovim seksualnim nasrtajima te je zahtijevala vlastitu kuću. Iz tog razloga oslobođena Lilit morala je biti ubijena kako od strane Boga, tako i od strane biblijskih pisara. Opravdane su sumnje da postoji još nešto u toj priči, kao što objašnjava Walker: „Hebrejska tradicija govorila je da je Adam bio oženjen s Lilit jer je bio umoran od seksualnih odnosa s životinjama, što je bio čest običaj kod bliskoistočnih pastira, iako je Stari zavjet to proglasio grijehom."[10]

Eva je jednaka Izidi-Meri, prema tome i Djevici Mariji i zviježđu Djevice, kao i Mjesecu.[11]

U izvornoj astroteološkoj priči, kako se Djevica uzdiže, prati je ili „za petu grize Zmija, koja se zajedno sa Škorpionom uzdiže odmah iza nje".[12] U odlomku Otkrivenja 12:14 nalazimo to astronomsko zapažanje: „Ali ženi su dana dva krila moćnog orla tako da može pobjeći od zmije u pustinju..." Kao što je poznato, Škorpiona ne predstavlja samo škorpion već i orao.

Zmija

Simbol zmije susreće se u cijelom svijetu a predstavlja božansku mudrost, kao što to potvrđuje Isus kada govori: „Budite mudri poput zmije." Zmija je bila „falusna pratnja" Božice, zmije su pronađene ispod njezinih hramova, gdje se njihov otrov, po svemu sudeći, koristio kao poticajno sredstvo proročanskih i halucinatornih zanosa. Moguće je da je egipatska kraljica Kleopatra umrla tijekom takvog obreda sa zmijom otrovnicom, ukoliko to nije apokrifna priča. Ove ženske svećenice nazivale su se „pitonicama", a Ezekiel ih je, kao primateljice proročanstava i božanskog otkrivenja, vrijeđao zbog stjecanja znanja „iz svojih vlastitih glava", kao da se njihov način postizanja otkrivenja razlikovao od njegova.

Zmijino odbacivanje kože i neprekidno obnavljanje učinilo ju je simbolom vječnosti i besmrtnosti, stoga i simbolom božanstva i mnogih bogova. Ustvari, naziv „zmija" prethodno je označavao svećeničke dužnosti i nije imao negativne konotacije. Kako navodi Pike:

> U Misterijama Bakha bikovskih rogova službenici su držali zmije u rukama, dizali su ih iznad svojih glava i glasno uzvikivali „Eva!", što je bilo generičko orijentalno ime zmije i konkretno ime zviježđa u koje Perzijci smještaju Evu i zmiju.[13]

Gornji opis otkriva podrijetlo uvjeravanja iz Novog zavjeta za „prihvaćanje zmija", a oni koji sudjeluju u takvim obredima nastavljaju drevnu tradiciju koja je stara barem 4000 godina.

Iako se zmija u judeokršćanskoj ideologiji prikazuje kao zlo, Hebreji je nisu oduvijek smatrali takvom. Walker navodi:

> Rani Hebreji prihvatili su zmiju-boga kojeg su štovali svi njihovi suvremenici, a židovski svećenički klan levita bili su „sinovi Velike Zmije", odnosno Levijatana, „vijugavog".[14]

Hebrejsko obožavanje zmije-boga očito je iz Knjige brojeva 21:9: „Mojsije je načinio zmiju od mjedi i stavio je na stup, a kad bi koga ujela ljutica, pogledao bi u mjedenu zmiju i ozdravio." O ovom zanimljivom fetišu koji je također kaducej Asklepija, grčkog boga iscjeljenja, Stone kaže: „A u samom Jeruzalemu postojala je brončana zmija za koju se govorilo da potječe iz vremena Mojsija, a koja se ondje štovala kao sveti idol hrama sve do oko 700. godine prije nove ere."[15]

Kao što je poznato, Mojsijev kult zmije izgubio je naklonost tijekom vladavine Hezekije, kralja Judeje, koji je „uklonio mjesta na visinama i slomio stupove, te sasjekao Ašere. On je u komade razbio brončanu zmiju koju je načinio Mojsije, jer joj je do

tih dana narod Izraela palio tamjan; zvali su je Nehuštan". (Druga knjiga o kraljevima 18:4) Nadalje, Walker kaže:

> Biblijski Nehuštan bio je namjerna maskulinizacija slične proročanske zmije ženskog spola, Nehuštah, Božice Kadeša (u značenju „Sveta"), hram poput onoga Pitonica. Čini se da su Izraeliti oskvrnuli svetište i silovali njegove svećenice, ali „Mojsije i Jahve morali su smiriti bijesnu zmijsku Božicu Kadeša, sada svrgnutu, podizanjem njezina bakrenog prikaza... Mitološki, zmija je uvijek žensko božanstvo".[16]

Nadalje, biblijska zmija koja je „u početku" prikazivana kao zlo, pa slavljena, a zatim ponovno prikazivana kao zlo, još jednom se slavi kada se kasnije povezuje s Kristom, kao „vrsta" njega: "I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima i Sin Čovječji biti podignut." (Iv. 3:15) Doista, zmija se smatrala spasiteljicom čovječanstva zbog svoje uloge u donošenju znanja.

Zmija je, dakako, nebeski simbol koji predstavlja kako zviježđe Zmije, tako i cijela nebesa, sa Suncem kao jednim okom, a Mjesecom kao drugim. Zmija je bila „Princ Tame", vladarica noćnog neba, pa je prikazivanje zmije kao zla ujedno i odbacivanje zvjezdanog kulta u korist solarnog.

Istočni pad/grijeh

„Istočni pad" ili „grijeh" literalisti tumače kao prijestup Adama i Eve zbog neposluha prema Bogu i izbacivanje iz raja, ali i kao način na koji ljudi nastaju, odnosno seks. Kršćani priznaju da bez koncepta prvotnog pada/grijeha čovjeka i njegovog izbacivanja iz Rajskog vrta ne bi bilo potrebe za spasiteljem ili kršćanskom vjerom. Na primjer, „reformirani" bivši otac Petar Mučenik je rekao:

> Kada ovaj čin [vjere] ne bi postojao, ne bi bilo istočnog grijeha; Kristovo obećanje postalo bi prazno, a sva životna snaga naše vjere bila bi uništena.[17]

To snažno uvjerenje razlog je zašto se zagovaratelji kršćanstva tako snažno protive teoriji evolucije, jer ona ukazuje na izostanak izvornog pada ili grijeha koji zahtijeva spasitelja. O teoriji evolucije i njenim učincima na kršćanstvo Walker kaže:

> Američka Episkopalna crkva je izjavila: „Ako je ova pretpostavka točna Biblija je nepodnošljiva fikcija... u tom se slučaju kršćane već gotovo dvije tisuće godina obmanjuje monstruoznom laži."[18]

Doista, Jackson izražava svoje gađenje prema „...toj prokletoj doktrini istočnog grijeha koja kleveće prirodu i vrijeđa sveukupno čovječanstvo...".[19] Početkom 19. stoljeća Higgins je primijetio:

> Moguće je da je najopasnija doktrina u povijesti ona Istočnog grijeha. Ona sada demoralizira Britaniju. Uzrokom je svih ljudskih žrtava u drevnim vremenima i pretvorila je Židove u naciju Kanibala, kao što je to lord Kingsborough ... dokazao.[20]

Kao i mnogi drugi aspekti kršćanstva, pojam istočnog grijeha nije originalan: *„Indijanci* su upoznati s doktrinom *istočnog grijeha.* Njihovo nepokolebljivo uvjerenje je da je *čovjek palo stvorenje;* to uvjerenje postoji od davnine."[21]

Međutim, umjesto da pokazuje grešnu narav čovjeka, „pad" se nikada nije dogodio, kao što tvrdi Gerald Massey:

> Pad je u potpunosti neutemeljen u povijesti, a prvo uporište za stvarnog Krista Spasitelja nedostaje od samog početka. Iz toga proizlazi da netko tko se postavio ili je bio postavljen za povijesnog Spasitelja, zbog pada neutemeljenog u povijesti, može biti samo povijesni varalica.[22]

Priča o Rajskom vrtu nije doslovna već alegorijska, i događa se u nebesima jer se Pad u stvari događa kada Sunce prolazi kroz jesenski ekvinocij, u znaku Djevice (Eve). Kako Sunce prelazi u Vagu, „on" se spušta ili *pada* u „zimsku četvrt ili pad" godine - naziv se u potpunosti podudara sa samim fenomenom", kao što to kaže Hazelrigg. Nadalje ocrtava „duboku astrologiju" nebeske drame o Rajskom vrtu:

> Dakle, zmija nepravde, koja igra ulogu Napasnika, mora se promatrati kroz svoj astronomski a ne etički ili moralni karakter koji, u alegorijske svrhe, nije načinjen zavisti vrijednim. On je zločinac u drami, i to dosta izdužen jer, kao što je to opisano u planisferi, „njegov rep povlači za sobom trećinu zvijezda nebeskih" (Otkrivenje xii, 4), ili od Raka do Vage, što čini četiri zviježđa, trećinu od dvanaest. Krećući se ispred, on vodi ženu prema točki zalaza na zapadu, te je tako njegova uloga da „zavede" (latinski *seducere),* dok ih zaljubljeni Adam u istinskom bračnom duhu prati prema obzoru, nošen Silom koja uzrokuje revoluciju nebesa koja ih izvodi iz Vrta. U trenutku izbacivanja, ili dok likovi Adama (Volar) i Eve (Djevica) nestaju iz vida tonući ispod zapadne linije, na istoku se pojavljuje zviježđe Perzej, mrgodan u oklopu i kacigi, stvorenje osvete koje iznad glave drži plamteći mač.[23]

Graham dodatno pojašnjava priču o rajskom vrtu:

> Svijet nije stvorio ovaj Bog ni u šest dana ni u milijun. Rajski vrt ili zmija koja govori nikada nisu postojali. Prvi muškarac Adam ili žena Eva nikada nisu postojali. Nisu počinili moralni grijeh, a mi nismo za njega osuđeni. Oni nisu izgubili milost pa nema potrebe za iskupljenjem.[24]

Dakle, temelji kršćanstva su lažni, mitološki i neoriginalni, baš kao i sama evanđeoska priča.

Djevica Majka Božanskog Otkupitelja

Kao što smo vidjeli, djevica majka i njeno božansko dijete sveprisutni su motiv u drevnom svijetu, davno prije kršćanske ere. U solarnom mitu smatralo se da se „sunce Boga" rađa iz novog, odnosno djevičanskog mjeseca. Aspekt djevičanskog rođenja također potječe iz zapažanja da se u nekim razdobljima zviježđe Djevice uzdizalo zajedno sa Suncem:

> U trenutku zimskog solsticija, Djevica se uzdizala helijakalno *(sa* Suncem), noseći Sunce (Horusa) u svojim njedrima... Djevica je bila Izida, a prikaz iz njenog hrama na kojem nosi dijete (Horusa) u rukama popraćen je ovim natpisom: „JA SAM SVE ŠTO JEST, ŠTO JE BILO I ŠTO ĆE BITI; plod koji sam donijela je Sunce."[25]

Betlehem

Po priznanju ranokršćanskog doktora Jeronima, „mali grad Betlehem" bio je sveti gaj posvećen sirijskom bogu Adonisu (Tamuzu), bogu Sunca-plodnosti-spasitelju, koji je rođen stotinama godina prije kršćanske ere u nekoj spilji koja se kasnije smatrala rodnim mjestom Isusa. Kao i Isus, Adonis je rođen 25. prosinca[26], a rodila ga je djevica Mira koja je bila:

> ...žena iz hrama ili hijerodula, koju su rani kršćani poistovjećivali s Marijom i koji su Isusovu majku zvali Mira mora... Sirijski Adonis umro je u vrijeme Uskrsa... Adonis je umirao i uskrsavao u redovitim ciklusima, kao i svi bogovi vegetacije i plodnosti. Njega se također poistovjećivalo sa Suncem koje je umiralo i ponovno se uzdizalo na nebu.[27]

Kao što je već spomenuto, Adonis/Tamuz bio je omiljeni semitski i hebrejski bog. Svake godine za vrijeme njegove pasije u Jeruzalemu žene su „naricale za mrtvim spasiteljem Tamuzom u jeruzalemskom hramu, gdje je Ištar obožavana kao Mari, Kraljica Neba (Ezekiel, 8:14)".[28] U to vrijeme Adonis/Tamuz nosio je „krunu od trnja" načinjenu od smirne. Walker o Tamuzu kaže:

Kristos ili sveti kralj koji je svake godine žrtvovan u hramu u Jeruzalemu ... Rimljani su Tamuza nazivali glavnim bogom Židova.... Jedan mjesec židovskog kalendara još uvijek se zove po Tamuzu ... Židovi su Tamuza uvezli iz Babilona, ali on je stariji čak i od njega. Izvorno je bio sumerski bog-spasitelj Damuzi ili Damu, „jedini začeti sin" ili „sin krvi". Oplodio je zemlju svojom krvlju kada je umirao, a zvali su ga Iscjelitelj, Spasitelj, Nebeski Pastir. Brinuo se o zvjezdanim grupama za koje se smatralo da su duše umrlih u nebu. Svake godine na Dan iskupljenja žrtvovan je u obliku jaganjca ... Iako je Tamuz zauzimao glavni položaj u svetoj drami u Jeruzalemu, Novi zavjet ga je pretvorio u pukog apostola novoga umiručeg boga s grčkim oblikom njegova imena - Toma.[29]

Kao bog plodnosti, Adonis/Tamuz bio je predstavnik „duha kukuruza", a „Betlehem" znači „kuća kruha", „kuća kukuruza" ili „kuća kukuruznog kruha, žita ili pšenice".[30] Taj je motiv preuzeo kršćanski mit kada Isus, kao i njegov prethodnik Horus, kaže: „Ja sam kruh života" (Iv. 6:48). Kao i mnoga druga mjesta u Izraelu, Betlehem je izvorno postojao u mitu da bi zatim postao mjesto na planetu Zemlji.

Nazaret

Grad Nazaret pojavio se tek nakon što je evanđeoska priča postala poznata. Holley o tome kaže: „U Starom zavjetu, Josipovim djelima ili na ranim mapama Svete zemlje ne postoji mjesto Nazaret. Ime je očigledno kasnija kršćanska izmišljotina." Ustvari, grad koji se danas naziva Nazaret smješten je u blizini brda Karmel, što ukazuje na to da su ga osnovali Karmelićani.

To znači da Isus nije bio iz Nazareta koji nije postojao u vrijeme njegova navodnog dolaska. Stvaran razlog zašto je smješten u taj grad jest učiniti ga Nazarenom ili Nazaritom, jer je on isto kao i najpoznatiji Nazarit, Samson, bio solarni mit. Naslov potječe od egipatske riječi „natzr", što se odnosi na „biljku, izdanak, natzar ... pravu vinovu lozu", a Nazarit je epitet za Sunce koje daje život vinovoj lozi.[31] Nazarit se također prevodi kao „princ", primjerice u frazi „princ mira". Nazariti/Nazareni bili su asketi koji nisu brijali glave i brade osim u obredne svrhe, budući da im je kosa bila simbol svetosti i snage, predstavljajući ustvari „kosu" Sunca ili njegove zrake, što je pak razlog zašto solarni junak onemoća kada žena odreže njegovu kosu. Dok bi mu kosa bila duga, Nazarit nije imao nikakvih dodira s grožđem, vinovom lozom ili vinom, ali kada je bio ošišan u obredu pio bi vino. Ova priča odražava vrijeme godine kada dozrijeva grožđe i proizvodi se vino, vrijeme kada Sunčeve zrake oslabe.

Očito je, dakle, da Nazaret nije Isusovo rodno mjesto već predstavlja još jedan aspekt mita. Massey navodi: *„Stvarno* rodno mjesto karnaliziranog Krista NIJE NI BETLEHEM NI NAZARET, VEĆ RIM!"[32]

Jasle i spilja, rodno mjesto mnogih bogova

Prema kršćanskoj tradiciji, Isus je bio rođen ili u jaslama, staji i/ili spilji, kao i mnogi drugi bogovi prije njega. Već je spomenuto da je sveto dijete Adomis/Tamuz rođeno davno prije kršćanskog doba baš u onoj betlehemskoj spilji koja se danas smatra mjestom Isusova rođenja. Što se tiče Adonisove spilje, kršćanski apologet Weigall priznaje:

> Prikladnost ovog prisvajanja tim je veća zbog činjenice da je obožavanje boga u spilji bilo učestalo u poganstvu: Apolon, Kibela, Demetra, Heraklo, Hermes, Mitra i Posjedon obožavani su u spiljama; Hermesa, grčkog logosa, rodila je Maja u spilji, a Mitra je rođen iz stijene.[33]

Kao i Isus, grčki bog Hermes također je bio povijen i položen u jasle, kao i Dioniz.[34]

Motiv spilje/jasli dio je mita koji predstavlja kako zimu tako i zalazak Sunca, kada se čini da silazi pod zemlju ili u podzemni svijet, koji je maternica neba i Zemlje. Walker o tome kaže: „Spilja se općenito poistovjećivala s maternicom Majke Zemlje, logičnim mjestom simboličnog rođenja i regeneracije."

Zbunjujuće priče koje se odnose na solarno dijete rođeno u spilji, jaslama *i/ili* staji odražavaju promjenu nebesa, posebice precesiju ekvinocija. Kako navodi Massey:

> Dakle, spilja i staja dvije su vrste rodnog mjesta solsticija.... Međutim, niti jedan Mesija, bez obzira zove li se Mitra, Horus ili Krist, nije mogao biti rođen u Augijinoj staji ili spilji *Abba Udde* 25. prosinca nakon 255. pr.n.e. zato što je solsticij prešao iz tog znaka u *asterim* Strijelca.[35]

Herod i pokolj nevine dječice

„Pokolj dječice" još je jedan dio standardnog mita, element tipične tradicije svetog kralja koju nalazimo u mnogim mitologijama, gdje vladajući monarh pokušava spriječiti ispunjenje proročanstva koje govori o rođenju novog kralja koji će ga svrgnuti. Walker kaže: „Nevini su poklani u mitovima o Sargonu, Nimrodu, Mojsiju, Jazonu, Krišni i Mordredu, kao i u mitu o Isusu."[36] Također su poklani u pričama o Edipu, Perzeju, Romulu i Remu, te Zeusu. Doane navodi:

> Bijeg djevice majke s djetetom ... jednostavno je jedna te ista, stara priča koja se neprestano ponavlja. Netko je predvidio da će dijete rođeno u neko vrijeme biti moćno, on je „opasno dijete", te ga vladajući monarh ili neka druga zainteresirana strana pokušava uništiti, ali on uvijek bježi i odrasta te uglavnom ispunjava svrhu koja mu je namijenjena. Taj univerzalni mit dodali su izmišljenoj

povijesti Isusa izmišljeni autori, koji su omogućili da on kao novorođenče pobjegne od vladajućeg tiranina uz uobičajenu dozu sreće.[37]

Tri mudraca i Istočna zvijezda

Omiljena priča djece diljem svijeta, priča o tri mudraca ili maga i istočnoj zvijezdi koja se pojavljuje u času Isusova rođenja također se može naći u drugim mitologijama. Da ponovimo, tri mudraca ili kralja tri su zvijezde na Orionovu pojasu „čije je uzdizanje objavilo dolazak Sotisa, zvijezde Horusa/Ozirisa, odnosno Sirijusa, najsjajnije zvijezde na nebu, čiji je dolazak najavljivao godišnju poplavu Nila".[38] Osim toga, bilo bi veoma prikladno tri kralja, koji izražavaju štovanje djetešcu, smatrati magovima jer su magovi obožavali Sunce. Nadalje, darovi mudraca Božanskom Djetetu također su standardni dio mita. Kako Higgins zapaža: „Upadljiva je podudarnost da su darovi koje su donijeli mudraci - zlato, tamjan i smirna, ustvari darovi koje su arapski magovi uvijek nudili Suncu."[39]

Walker govori o slavnoj zvijezdi: „Drevni Hebreji nazivali su istu zvijezdu Efraim ili Jakovljeva zvijezda. U sirijskoj, arapskoj i perzijskoj mitologiji bila je Messaeil - Mesija."[40] Massey pojašnjava:

> ... istočna zvijezda pružit će neoborive podatke koji dokazuju mitsko i nebesko podrijetlo evanđeoske povijesti. Kada je rođeno božansko dijete, mudraci ili magovi objavljuju da su vidjeli njegovu zvijezdu na istoku.... Tri kralja ili tri sunčana predstavnika jednako su drevna kao i muška trijada koja je prvo tipizirana kada su tri regije ustanovljene kao nebo, zemlja i podzemni svijet, iz kojih trijada donosi svoje darove... Kada je rodno mjesto bilo u znaku Bika, [@6,500-4,400 BP], Istočna zvijezda koja je izašla da obznani rođenje djetešca bila je Orion, koji se iz tog razloga naziva zvijezdom Horusa. *To je nekada bila zvijezda tri kralja*; jer *„tri kralja*" još uvijek je naziv triju zvijezda u Orionovu pojasu...

Istočna zvijezda je također povezana s planetom Venerom koja je ponekad služila kao „jutarnja zvijezda", najavljujući dolazak „boga Sunca" koji je također „jutarnja zvijezda". Da ponovimo, to javljanje nije povijesni događaj, već ponovljeno zapažanje koje je jedan milenij starije od kršćanske ere. Nadalje, Higgins kaže: „Svaki Amid ili *Želja svih naroda* imao je zvijezdu koja je najavila njegovo rođenje."[41] U tom pogledu, rođenja Abrahama i Mojsija, kao i mnogih drugih, također su popraćena zvijezdama.[42] Doane objašnjava: „Činjenica da pisac ove priče ne govori o *nekoj zvijezdi,* već *njegovoj zvijezdi,* pokazuje da je to bilo popularno vjerovanje ljudi među kojima je živio, da je svaka osoba rođena pod nekom zvijezdom, te da je ta zvijezda koja je viđena *njegova zvijezda."*[3]

Isus kao dvanaestogodišnjak i tridesetogodišnjak

Već je spomenuto da se Horusu gubi trag između dvanaeste i tridesete godine života, „a samo mit može objasniti jaz koji je dovoljno širok i dubok da proguta pretpostavljenu povijest dugu 18 godina".[44]

Isus/Horus u hramu ustvari predstavlja Sunce Boga u podne, 12 sati, njegovu najvišu točku, te se zato naziva „Hram Svevišnjeg". Priča o Isusu koji je kršten i postaje svećenik u dobi od trideset godina prerada je identične priče o Horusu i predstavlja Sunce koje prelazi u novu konstelaciju pod kutom od 30°. Alternativno se opisuje da je Isus započeo svoju svećeničku službu u dobi od 28 godina, što predstavlja 28-dnevni mjesečev ciklus ili jedan mjesec prema shvaćanju Egipćana.

Golubica na rijeci Jordan

Kao što je to opisano (samo) u Evanđelju po Ivanu, tijekom Isusova krštenja na rijeci Jordan pojavljuje se golubica koja objavljuje da je on Božji Sin. Ta priča je ponavljanje priče o krštenju Horusa u rijeci Eridan ili Nilu, a golubica predstavlja božicu Hator koja Horusa čini odraslim u ceremoniji koja simbolizira ponovno rođenje. Higgins kaže:

> Kada je Isusa krstio taj vrlo tajanstveni lik (Ivan) na rijeci Jordan, Sveti Duh spustio se u obliku golubice, a u rijeci se zapalila vatra. Sada ja moram posumnjati da taj čin predstavlja mistično povezivanje dvaju principa - ustvari ponovno ujedinjenje sekti Linge i Ioni ili Golubice - koje ponovno pronalazimo u Isusu i njegovoj majci u rimskoj religiji.[45]

Četrdeset dana i iskušenje u pustinji

Mnogi bogovi spasitelji, uključujući Budu, Horusa, Manua, Quetzalcoatla i Zaratustru, doživjeli su iskušenje u pustinji koje je standardni dio mita. Kao što je pokazano, priča o Isusu i Sotoni prerada je priče o egipatskim „blizancima" Horusu i Setu, a taj mit o iskušenju predstavlja borbu između svjetla i tame, dana i noći te zime i ljeta. Churchward objašnjava te elemente mita:

> Evanđeoska priča o đavlu koji Isusa vodi na izrazito visoku planinu s koje je moguće vidjeti sva kraljevstva svijeta i njihov sjaj, te sukob na vrhu izvorno je legenda astronomskog kulta koja je u Evanđeljima pretvorena u povijest. U Ritualu ... opisano je da se borba odvija na planini, odnosno

„planini posred Zemlje, ili planini Amenti koja doseže nebo", a koja je prema solarnom kultu stajala na točki ekvinocija, gdje se sukob nastavljao a blizanci se mirili godinu za godinom. Smatralo se da je ekvinocij na vrhu planine u ekliptici, te je prizor sukoba napokon utvrđen u zviježđu Blizanaca, znaku braće blizanaca koji su se uvijek borili i hrvali „po cijelom vrtu", izmjenjujući se na položaju na vrhu tijekom dvije polovice godine, ili noći i dana.... Taj sukob u pustinji bio je jedan on velikih bitaka između Horusa i Seta... U Egiptu se smatralo da je potrebno četrdeset dana da žito nakon sadnje iznikne iz zemlje. U Egiptu je to bilo vrijeme oskudice i posta, doba korizme... Isusov post u pustinji predstavlja odsutnost hrane koju u divljini izaziva Set u trajanju od četrdeset dana, koliko je potrebno da kukuruz nikne, a zahtjev koji Sotona postavlja Isusu da pretvori kamen u kruh odnosi se na simbol Seta, koji se ponekad predstavlja kao „kamen". Natjecanje osobnog Krista s osobnim Sotonom iz Novog zavjeta jednako je povijesna činjenica kao i natjecanje između sjemena žene i zmije zla iz Starog zavjeta. Obje priče su mitske i obje su egipatski misteriji.[46]

Ta borba između Seta i Horusa također se ponavlja na Zemlji, budući da su se tisućama godina između sebe borili svećenici i sljedbenici zvjezdanog, mjesečevog i solarnog kulta.

Taj dio mita ranokršćanski su oci odbacili kao „izmišljen", ali je, kao i mnogi drugi elementi solarnog mita, kasnije ponovno dodan da bi čovjek-bog bio konkurentniji, „da bi se pokazalo da je Krist Isus bio dokaz protiv svih iskušenja, da se je *on* također, kao i *Buda* i ostali, mogao oduprijeti sili princa zla".[47]

Svatovska gozba u Kani/Pretvaranje vode u vino

U evanđeljima se tvrdi da je Isus za vrijeme vjenčanja u Kani vodu pretvorio u vino kako bi dokazao svoje božansko podrijetlo. I ovu priču nalazimo u drugim mitologijama i dio je solarnog mita. Davno prije kršćanskog doba vjerovalo se da Dioniz/Bakho može pretvoriti vodu u vino, kao što to opisuje A. J. Mattill:

Ta priča je ustvari kršćanski ekvivalent poganskim legendama o Dionizu, grčkom bogu vina, koji je na godišnjem festivalu u svom hramu Elisu napunio tri prazne posude vinom - voda nije bila potrebna! A petog siječnja iz njegova hrama u Androsu umjesto vode teklo je vino. Ako vjerujemo u Isusovo čudo, zašto ne bismo vjerovali u Dionizovo?[48]

Walker pojašnjava:

Priča o njegovu čudu u Kani neposredno se temelji na dionizijskom obredu svetog vjenčanja koje se slavilo u Sidonu; čak je i izbor riječi u evanđelju preuzet iz festivala starijeg boga.[49]

U pretkršćanska vremena svećenici bi pretvarali vodu u vino da bi uvjerili naivnu gomilu da posjeduju čudotvorne moći. U Korintu, gdje je „Pavao" navodno poučavao, postojao je uređaj za pretvaranje vode u vino, u koji se ulila voda, koju su zatim svećenici, skriveni u zaklonjenim dijelovima ustave, skrenuli i umjesto nje na drugom kraju izlijevali vino. Takav uređaj korišten je i u Aleksandriji.

Kao što možemo vidjeti, smatralo se da Sunce mijenja vodu u vino kada, poslije obilnih kiša, grožđe sazrije na vinovoj lozi te poslije berbe provre na vrućini.

Marija Magdalena

U Novom zavjetu „kurva" Marija Magdalena ima središnju ulogu jer unatoč svojoj navodnoj nedostojnosti Magdaleni je ukazana čast pomazivanja novog kralja Isusa uljem, što je čin koji njega čini Kristom, a nju svećenicom. Marija Magdalena, a ne njegovi muški apostoli, ujedno je prva osoba kojoj se Isus ukazuje nakon čuda svog uskrsnuća. U ranim gnostičko-kršćanskim evanđeljima Marija Magdalena je najdraži Isusov sljedbenik. Neke tradicije govorile su da su Isus i Marija bili ljubavnici koji su stvorili krvnu lozu na koju mnoge skupine polažu pravo. Unatoč tomu, kao ni Isus ni dvanaestorica, ni Magdalena nije povijesni lik već element tipičnoga solarnog mita/drame o svetom kralju: sveta bludnica. Kao takva, ona je bila visoko cijenjena, što objašnjava zašto zauzima središnje mjesto u evanđeoskoj priči. Walker navodi:

> Dakle, dojam je da je Kurva Marija bila samo drugi oblik Djevice Marije, koja je također bila poznata kao božica Mari-Ana-Ištar, Velika Kurva Babilonska, koja je uz svog sina-spasitelja obožavana u jeruzalemskom hramu. *Evanđelje po Mariji* navodi da su sve tri Marije iz kanonskih knjiga jedna te ista osoba. ... Čini se da je sedam „đavla" istjeranih iz Marije Magdalene bilo sedam Maskima ili Anunaka, odnosno sumersko-akadskih duhova sedam podzemnih sfera koje je rodila božica Mari. ... Evanđelja kažu da niti jedan muškarac nije pohodio Isusov grob, samo Marija Magdalena i njezine žene. Samo su žene objavila Isusovo uskrsnuće. To je bilo zato što su muškarcima bili zabranjeni središnji misteriji Božice. Svećenice su objavljivale uspješni završetak obreda, kao i spasiteljevo uskrsnuće. Biblija govori da muški apostoli nisu znali ništa o Isusovu uskrsnuću i da su za to morali vjerovati ženama (Luka 24:10-11). Apostoli nisu poznavali svetu tradiciju, čak nisu shvatili da se uskrsnuće očekuje: „Jer oni još ne upoznaše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih." (Ivan 20:9).[5]

Walker nadalje navodi:

> Marija je bila prva koja je zamijetila navodno čudo i o njemu izvijestila. Na isti takav način poganske su svećenice objavljivale uskrsnuće bogova spasitelja kao što su to svake godine stoljećima bili

> Orfej, Dioniz, Atis i Oziris. Marija Magdalena opisivana je kao bludnica, no u ta vremena bludnice i svećenice često su bile jedno te isto. Svetu bludnicu u epu o Gilgamešu na sličan se način povezivalo sa žrtvom-junakom: „Bludnica koja te je pomazala mirisnim uljem sada žali za tobom." ... U kršćanstvu svećenici su ubrzo preuzeli sve obrede koje su provodile žene, izjavljujući da žene nemaju pravo voditi bilo kakav vjerski obred.[51]

Dakako, to isključenje i degradacija žena u izravnoj je suprotnosti Isusovu ukoru Jude, kad mu on govori da će ženu koja ga je pomazala pamtiti svi narodi. Postoji dobar razlog zašto ona treba biti zapamćena: ona je „kršćanska inačica Mari-Ištar Marija Magdalena, sveta bludnica koja je rekla da bludnice suosjećaju sa cijelim čovječanstvom'."[52]

Legende o Mariji Magdaleni izvor su tvrdnji o podrijetlu iz njene maternice. Na primjer, ona i Isus bili su ljubavnici čiji su potomci „kraljevska obitelj" u Europi, kao što to tvrdi „misterij o Sionskom prioriju". Walker o različitim marijanskim legendama kaže:

> Veliki dio kršćanske proizvodnje mitova pretvoren je u kasniju povijest Marije Magdalene. Rečeno je da je ona neko vrijeme živjela s Djevicom Marijom u Efezu. Ta priča je vjerojatno izmišljena da bi opravdala povezanost imena Maria s efeškom božicom. Poslije toga, Marija Magdalena otišla je u Marseilles, još jedan grad nazvan po drevnoj morskoj majci Mari. Ondje je bilo središte kulta posvećenog u njenu čast. U Vezelayu su pronađene kosti za koje se tvrdilo da su upravo njene. Njen dom bila je spilja koja je prethodno bila sveto mjesto pogana, u mjestu St. Baume (Sveto Drvo).[53]

Pet hljebova kruha, dvije ribe i 12 košara

U evanđeoskoj priči Isus hrani 5000 ljudi s pet kruhova i dvije ribe. Dvije ribe u stvari su zodijački znak Riba. Pet hljebova kruha navodno predstavljaju pet manjih planeta. Naravno, to bi bilo istih pet hljebova kruha koje od svećenika traži David u Prvoj knjizi o Samuelu 21:3. U kasnijem evanđeoskom mitu broj hljebova penje se na sedam, što predstavlja sedam „planeta" po kojima su nazvani dani u tjednu. „Isus", Sunce, „razbija" umnožene kruhove u 12 „košara" ili zviježđa, što simbolizira stvaranje bezbrojnih zvijezda i njihovo postavljanje na nebo.

Nadalje, kako se Sunce smatralo „ribarom", tako se grčka verzija Velike Majke, Demetra, nazivala „Gospodaricom zemlje i Sunca, umnožiteljicom kruha i riba."[54] Doista, kruh i ribe su pretkršćanska pričesna hrana koja se na svetim gozbama jela kao inicijacija u drevni mistični obred, često nakon uskrsnuća njihova boga.

Demoni i svinje

Priča o Isusu koji istjeruje demone iz opsjednutog čovjeka također je egipatskog podrijetla. Massey o tome kaže:

> Demoni preklinju Isusa da ih ne šalje u bezdan, te upitaju za dozvolu mogu li prijeći u krdo svinja koje je paslo na planini. „*/ on im to dopusti."* Zatim su demoni izašli iz čovjeka i ušli u svinje koje su otrčale u jezero, što je isti prizor kao iz egipatskih scena posljednjeg suda, gdje je osuđenim dušama naređen povratak u bezdan, te se one vraćaju u jezero praiskonske tvari preuzevši oblik svinje.[55]

Donošenje mača umjesto mira, Princ mira

Izjava da Isus, „Princ mira", dolazi s mačem (Mt. 10:34) uvijek je bila izvor proturječja koje već stoljećima uznemiruje etičare. Naime, dio gdje se govori o maču prouzročio je stravičnu količinu ljudske patnje jer su se zadrti kršćanski fanatici obrušili na svijet, ubijajući milijune pod barjakom „Princa mira".

I ovu je proturječnost moguće objasniti isključivo mitom. Kada tama guta Sunce, ono se mora boriti mačem sve dok ne stigne sljedeći dan i donese mir.

Preobraženje na planini

U evanđeoskoj priči Isus se „preobražava" na planini pred svojim sljedbenicima Petrom, Jakovovom i Ivanom. I preobraženje je dio mita jer se nekoliko drugih bogova-spasitelja također preobražava na vrhovima planina. Massey objašnjava mitsko značenje preobraženja:

> Prizor preobraženja na planini očito potječe iz priče o Ozirisovom penjanju na mjesečevu planinu. Šesti dan slavljen je kao dan promjene i preobraženja solarnog boga u lunarnu kuglu, kada se on vraća kao obnovitelj svog svjetla. Možemo to usporediti s Matejevom izjavom da je „Isus nakon šest dana" otišao „na visoku osamljenu planinu; i bio je preobražen", a njegovo lice sjalo je kao Sunce, a njegova odjeća postala je bijela kao svjetlo."[56]

Magarac

Jahanje magarca na putu za „Jeruzalem", „Grad mira" ili „Sveti grad" javlja se u egipatskoj mitologiji barem dvije tisuće godina prije kršćanskog doba. Magarac je Setova totemska životinja na kojoj on trijumfalno ulazi u grad. Massey ističe astrološko značenje te epizode:

> Ni bog ni čovjek ne mogu u isto vrijeme jahati magaricu i njezino mlado. Takav čin mora biti figurativan; čin koji nije moguće sprovesti u stvarnosti. Vidjeli smo kako je bio sproveden u mitu i prikazan u planisferi. Magarica i njezino magare opisani su u Knjizi Postanka kao vlasništvo Šiloha [kralja] koji ih veže za vinovu lozu ... Vinova loza za koju su privezani magarica i njezino mlado prikazana je u dekanima Djevice, magarica i mlado u onima Lava; a dva magarca u znaku Raka.[57]

Set, „Horusov blizanac", ponekad se predstavlja kao bog s glavom magarca, razapet i ranjen u bok. Walker razrađuje mit o bogu-blizancu:

> Iz toga proizlazi da su Set i Horus bili ostaci primitivnog kulta svetog kralja koji su usvojili Židovi. Priča o bogovima suparnicima pojavila se u Bibliji kao Setova zamjena žrtvovanog pastira Abela, očigledno istog „Dobrog pastira" kao Oziris-Hor (Postanak 4:25). Njihovo suparništvo u Egiptu je razriješeno tako što je faraon u sebi objedinio oba boga.... slično tome, židovskog boga koji je ujedinjavao Oca i Sina ponekad se prikazivalo kao muškarca s glavom magarca razapetog na drvetu. To je jedan od najranijih prikaza raspeća Mesije. Neki su rekli da je Isus bio identičan židovskom bogu-magarcu Iaou, koji se poistovjećuje sa Setom.[58]

Massey dalje pojašnjava:

> U prizorima podzemnog svijeta bog s glavom magarca prikazan je kao nositelj Sunca... U grčkom obliku mita, Hefest se uspinje na nebesa, ili na nebo, na Dionizov poticaj, te se prikazuje kako se odande vraća jašući na magarcu.... Bog vina ga je opio i odveo na nebesa; u takvom stanju nalazimo i hebrejskog Šiloha koji je opisan kako veže svog magarca za vinovu lozu, njegove oči crvene su od vina; njegova odjeća natopljena krvlju grožđa, a on očigledno pijan kao Hefest....[59]

Kao što je već spomenuto, Sut/Set također je biblijski Set, sin Adama ili Atuma, praiskonskog bića. Kao i egipatski Set, biblijski Set je „neprijatelj egipatskih bogova". On je također praotac hebrejskog naroda. Ustvari, Massey tvrdi da su Židovi bili „Sutiti" ili Setijci „od samih početaka, a Suta su obožavali kršćani u Rimu".[60] Set je, dakle, bio štovan u drevnoj Palestini koja je ustvari nazvana po njemu, jer je „Pales" njegovo rimsko ime. Što se tiče tog blizanca s glavom magarca, Doresse objašnjava:

Na nekim egipatskim spomenicima nalazimo najstarije dokaze pripisivanja magareće glave nekom bogu, koji će se s vremenom sve češće poistovjećivati s bogom Zidova. To potječe od azijskog boga Sutekha, kojeg su Egipćani asimilirali i pretvorili u jednog od svojih najvažnijih bogova - Seta, Ozirisova protivnika. Nakon razdoblja perzijskih invazija oni također prikazuju Seta kao lik s ljudskim tijelom i glavom magarca. Posije toga Egipćani su Seta definitivno smatrali... ocem legendarnih junaka Hijerosolima i Judeja - odnosno, pretka Židova![61]

Židovi kao zmije otrovnice i vražje potomstvo

Isusova izjava u kojoj je Židove nazvao zmijama otrovnicama i vražjim potomstvom jedna je od glavnih točaka evanđeoske priče koja je izazvala brojne probleme na našem planetu. Shvati li se priča doslovno, ti su nazivi ružni, a nemali broj „dobrih kršćana" iskoristio je te klevete kako bi opravdali svoju mržnju i nasilje prema Židovima, istovremeno štujući neke od njih. Ali ta priča nikada nije bila povijesna, a „Židovi" su pretvoreni u predstavnike „demona, zmija otrovnica i drugih tifonskih vrsta" postojećeg mita. U egipatskoj priči Set, Horusov neprijatelj, zapovijeda Apofisu ili smrtonosnoj zmiji, kao i „zmijama koje dave", te različitim demonima i vragovima. Ta priča odražava i činjenicu da su Židovi bili sljedbenici Seta, zmije noćnog neba.

Posljednja večera/Euharistija

Euharistija ili dijeljenje božje krvi i tijela sveti je obred mnogih drevnih mističnih vjera, a rečenica pripisana Isusu: „Ovo je moja krv koju pijete, ovo je moje tijelo koje jedete" standardni je dio teofagijskog obreda (obreda jedenja boga)| Dok je kanibalistički obred danas alegorijski, sudionici su u prošlosti zaista jeli i pili „božje" tijelo i krv, što je u stvarnosti bila žrtvovana osoba ili životinja, jer se od pamtivijeka smatralo da konzumacija mesa prenosi magične sposobnosti žrtve na osobu koja ju jede.

Kršćanski oblik euharistije do u pojedinosti je sličan obredu koji se prakticirao kao dio Eleusinskih misterija, kao što to kršćani od samih početaka nevoljko priznaju. Eleusinska euharistija odavala je počast božici pšenice Cereri i Bakhu/Dionizu, bogu vinove loze.

U Tibetu je Dalai Lama također slavio euharistiju s kruhom i vinom.[62] Tibetanska vjerska hijerarhija veoma je slična katoličkoj, što je činjenica koja izaziva nelagodu kod zagovaratelja katoličanstva, kao i činjenica da se euharistija prakticirala i među meksičkim domorocima davno prije dolaska kršćana u obje Amerike. Higgins navodi:

Otac Grebillion začuđeno zapaža da Lame koriste svetu vodu, pjevaju u crkvenoj službi, mole za mrtve, da njihovi biskupi nose mitre, te da Dalai Lama ima isti položaj među svojim Lamama kao i Papa u Rimskoj crkvi. Otac Grueger ide još dalje; on kaže da se njihova vjera u svim bitnim točkama podudara s rimskom vjerom, bez ikakvog prethodnog kontakta s Europljanima: zato što, kaže on, oni slave žrtvovanje s kruhom i vinom; daju posljednju pomast; blagoslivljaju brakove; mole za bolesne; održavaju procesije; poštuju relikvije svojih svetaca, odnosno njihove idole; imaju manastire ili samostane za mlade žene; pjevaju u svojim hramovima kao i kršćanski redovnici; poštuju nekoliko postova tijekom godine te obuzdavaju svoja tijela, naročito putem discipline ili bičeva; posvećuju svoje biskupe i šalju misionare, koji žive u krajnjem siromaštvu, bosih nogu pješice u Kinu.[63]

Trideset srebrnjaka i lončareva njiva

Prema Evanđelju po Mateju, kada Juda izdaje Isusa za 30 srebrnjaka, on je prožet krivnjom i vješa se, nakon čega svećenici koji su ga podmitili kupuju njegovim krvavim novcem „Krvavu njivu" ili lončarevu njivu. Međutim, u Djelima apostolskim Judina utroba eksplodira u polju, te ono tako dovija svoje krvavo ime. Očito je da ti opisi nisu povijesni; štoviše, nalaze se i u drugim mitologijama. Walker donosi raniju inačicu na kojoj je zasnovana biblijska priča:

Sumersko-babilonska božica Aruru Velika bila je izvorni Lončar koji je stvorio ljudska bića iz gline.... Božica je obožavana kao Lončar u židovskom hramu, gdje je primila „trideset srebrnjaka" kao cijenu žrtve (Zaharija 11:13). Posjedovala je Krvavu njivu, Alkedemu, gdje je glina bila navlažena krvlju na taj način kupljenih žrtava. Juda, koji je navodno prodao Isusa za istu cijenu, i sam je bio Lončareva žrtva. Na Lončarevoj njivi bio je ili obješen (Matej 27:5), ili mu je izvađena utroba (Djela apostolska 1:18), što ukazuje na činjenicu daje Lončar ustvari bila Božica koja je i stvarala i uništavala.[64]

U lunarno-solarnom mitu, 30 srebrnjaka predstavlja 30 dana mjesečeva ciklusa.

Petrovo odricanje i kukurikanje pijetla

Kada raspravlja o njegovoj izdaji, Krist tvrdi da će ga se Petar, njegova „stijena", tri puta odreći prije nego što se oglasi pijetao. Taj element nalazi se u drugim mitovima i ranijim običajima. Walker navodi:

U *Žoharu* je rečeno da je trostruko kukurikanje pijetla znak smrti. ... Evanđeoska priča o Petrovu odricanju od Krista, tri puta prije kukurikanja, vezana je uz starije legende koje povezuju kukurikanje sa smrću i uskrsnućem solarnog Spasitelja.[65]

Usprkos njegovom odricanju, „Sveti Petar" smatra se čuvarom nebeskih vrata. Ta priča nema povijesno već astronomsko podrijetlo, gdje su Petar i pijetao jedno i predstavljaju navještenje jutarnjeg Sunca, kojemu Petar „čuvar vrata/pijetao" napokon dozvoljava prolazak nakon što ga je najprije zanijekao. Kako Walker navodi:

> Uskrsli bog nije prije zore mogao ući u svoje kraljevstvo. Anđeo navještenja pojavljivao se kao pijetao da bi „objavio dolazak Sunca", kao što navodi Pausanije. Poslije kukurikanja, Spasitelj se uzdigao kao Svjetlost svijeta i rastjerao demone noći. Ali ako je pokušao ranije ući u svoje kraljevstvo i poremetiti cikluse noći i dana, Vratar bi ga odbio. Obredno odbijanje također se odvijalo u kultovima plodnosti Kanaana, gdje se umirućeg boga Mota odricao svećenik koji je predstavljao Nebeskog Oca. Ta priča izazvala je kršćanskim teolozima poteškoće jer su pogani ispitivali zašto je Isus zasnovao svoju crkvu na sljedbeniku koji ga se odrekao, a ne na nekom drugom koji bi bio odaniji.[66]

Kao i pijetao koji objavljuje uskrslog spasitelja, Petar je povezan sa znakom Ovna, kada Sunce svladava noć i započinje svoj put prema punoći.

Žrtva svetog kralja

Evanđeoska priča ustvari je još jedna prerada već prije spomenute sveprisutne drevne drame i žrtve svetog kralja. Taj mit i obred bio je uobičajen diljem Sredozemlja, uključujući Grčku, Italiju, Malu Aziju, Levant i Egipat, kako i u navodno Isusovo vrijeme, tako i davno prije njega. Kao što smo prije vidjeli, priča je izvorno bila alegorija koja je predstavljala nebeska tijela i prirodne sile, ali je s vremenom degradirana tako da se odvija na Zemlji, sa solarnim junakom koji daje svoj život svijetu, a predstavlja ga stvarna tjelesna i krvna žrtva.

Drama o svetom kralju obred je žrtvenog jaganjca u kojem su zla ljudi prenesena na neku osobu ili životinju, npr. kozu, često kroz vikanje na tu osobu ili životinju kada ju se vodi ulicama. Dujardin opisuje obred žrtvenog jaganjca:

> Grijesi zajednice magično se prenose na osobu boga; ubijajući boga rješavamo se grijeha, a bog se vraća u život bez grijeha.[67]

Dujardin nadalje opisuje tipičnu dramu o „žrtvenom bogu", koja je uključivala ili stvarnog kralja ili njegovu zamjenu, zločinca ili nešto treće:

> Bog je pomazani kralj i veliki svećenik. On se sprovodi u procesiji, odjeven u grimizni plašt, noseći krunu, sa žezlom u ruci. Njega se obožava, zatim lišava svog znakovlja i odore, te biču-

> je; to bičevanje je značajka svih sličnih obreda. Ubijaju ga, a njegova krv prska se po glavama vjernika. Zatim se pribija na križ. Žene oplakuju smrt svog boga ... To se događalo trećeg sata, odnosno u devet sati ujutro. U zalazak Sunca bog se skida s križa i sahranjuje, a preko groba se postavlja stijena. ... Mnoga žrtvovanja boga odvijala su se u proljeće, kao što je to, na primjer, smrt i uskrsnuće Atisa, a odgovarala su evanđeoskoj predaji koja smješta Isusovu Muku u vrijeme židovske Pashe.[68]

Tijekom žrtvovanja može doći do lomljenja nogu svetog kralja, ali najviša žrtva - ona za otkupljenje grijeha - traži savršenu žrtvu. Zbog toga je zapisano da je Isus pošteđen takvog sakaćenja tako da se „Sveto pismo može ispuniti." Ponekad se žrtva ubijala na način da joj se srce probadalo svetim kopljem, a ponekad bi se ranjavala kopljem i ostavljala da umre na Suncu. Često je bilo neophodno da žrtva bude dobrovoljna, iako protivna, kao što je to Isus. Ponekad se žrtvama, koje su također mogle biti ratni zarobljenici, davala omamljujuća droga kao npr. datura ili opijum, „ocat sa žuči" ili „vino sa začinima" koje je dano Isusu.

Ta drama ujedno je služila kao obred plodnosti, a bog-kralj se smatrao božanstvom vegetacije. Nakon njegove žrtve, njegova krv i meso se dijelilo, ponekad u kanibalističkoj euharistiji, a uglavnom se posipalo po žitnim poljima tako da obilno rode. Na nekim mjestima takva obredna praksa obavljala se godišnje ili čak i češće. Drugim riječima, to nikada nije bio jedinstveni povijesni događaj koji se odvio prije 2000 godina, već se odvijao na tisuće puta tijekom proteklih tisućljeća. Massey kaže:

> Legenda o dobrovoljnoj žrtvi koja se kroz muku božanskog sažaljenja utjelovljuje, a za spasenje svijeta prikazuje u ljudskom obliku i s ljudskim svojstvima, nije proizašla iz vjerovanja da se Bog samo jednom prikazao kao povijesna osoba. Ona ima korijene u pradavnim vremenima.[69]

Drama svetog kralja u Levantu se odvijala tisućama godina prije kršćanskog doba. Frazer tumači:

> Među Semitima Zapadne Azije kralj je ponekad, u vrijeme nacionalne opasnosti, žrtvovao svog vlastitog sina za spas svog naroda. Filon iz Biblosa u svom djelu o Židovima govori: „Postojao je drevni običaj da u doba krize i velike opasnosti vladar nekog grada ili nacije žrtvuje voljenog sina za dobrobit naroda, kao otkupninu koja se nudi osvetoljubivim demonima; a djeca tako ponuđena žrtvovala su se u mističnim obredima. Tako je Kron, koga su Feničani zvali Izrael, kralj koji je imao jednog sina koji se zvao Jeoud (na feničanskom jeziku Jeoud znači „jedini sin"), u ratno vrijeme, kada je zemlja bila u velikoj opasnosti od neprijatelja, odjenuo svog sina u kraljevsku odoru i žrtvovao ga na oltaru."[70]

Robertson pojašnjava židovsku žrtvu:

> ... obješeni ljudi u drevnom židovstvu bili su žrtve prinošene sunčanom ili kišnom bogu. Može se smatrati povijesnom činjenicom da je takva ljudska žrtva bila priznati dio hebrejske religije sve do Egzodusa. ... Vješanje se ne treba sagledavati u uskom smislu smrti davljenjem. Uobičajeni način „razapinjanja" bilo je vješanje o ručne zglobove.[71]

U evanđeljima, dok planira Kristovu smrt, veliki svećenik Kaifa („stijena" ili „tlačitelj") govori gomili: „... bolje je ... da jedan čovjek umre za narod i da cijeli narod ne propadne", što se odnosi na obred žrtvenog jaganjca i dokazuje da je Kristova žrtva bila u svrhu otkupljenja, a ne kažnjavanja.

Muka

Obred žrtvenog jaganjca ujedno je „Muka" svetog kralja. Isusova Muka dobro je poznata zato što je već stoljećima mnoge nacije izvode u predstavama ili na ulicama. Poznata je činjenica da je Muka također izvođena na isti način davno prije navodnog pojavljivanja Kristovog lika, jer su postojale „Muke" velikog broja bogova-spasitelja i Božica-spasiteljica. Kako kaže Dujardin:

> Drugi učenjaci bili su zadivljeni sličnošću između Isusove Muke kako je ona opisana u evanđeljima i narodnih svetkovina kao što su to Saceja u Babilonu, Kronov festival u Grčkoj, te Saturnalije u Italiji.... Ako su priče o Mukama Dioniza, Atisa, Ozirisa i Demetre transpozicije kultnih drama a ne stvarni događaji, vrlo je vjerojatno da se isto odnosi i na Muku Isusovu.

Dolje navedena Muka nije priča o Isusu, već priča o babilonskom/feničanskom Baalu ili Belu, koja je otkrivena na ploči staroj 4000 godina i koja se danas nalazi u Britanskom muzeju:

1. Baal je zarobljen.
2. Sudi mu se u palači pravde.
3. Rulja ga muči i ruga mu se.
4. Odvode ga na planinu.
5. Baal se tamo odvodi s još dva zatvorenika, od kojih je jedan oslobođen.
6. Nakon što je žrtvovan na planini, rulja pobjesni.
7. Otima mu se odjeća.
8. Baal nestaje u grobnicu.

9. Traže ga uplakane žene.
10. On uskrsava, ukazujući se svojim sljedbenicima nakon što je s ulaza u grob odmaknuta stijena.[72]

Nadalje, očito je da je veliki broj značajki kršćanske pasije preuzet iz Psalama (22, 69:21) zasnovanim na starijim tradicijama, jer Psalmi ustvari predstavljaju preradu kanaanskih/egipatskih poslovica. Pasijska predstava je u stvarnosti veoma staro sredstvo koje su koristile mnoge mistične vjere. Izvorno nebeska, kao što je to prije spomenuto, ona nije ni u kom slučaju povijesni događaj, osim u tome da se tisućama puta odvijala u cijelom drevnom svijetu.

Muka koja je opisana u evanđeljima lako se može prepoznati kao predstava. Primjerice, Isus se moli tri puta dok njegovi sljedbenici spavaju; iako te molitve nitko nije čuo ni vidio, one su zabilježene. Robertson objašnjava: „Međutim, na pozornici to uopće nije problem jer bi molitvu čula publika, kao solilokvij."[73] Drugi znak je vremensko sažimanje događanja, kao i njihov dramatski ton. Cijela evanđeoska priča navodno se odvija u razdoblju od nekoliko tjedana, a cijeli „Isusov život" predstavljen je u ukupno 50-ak sati. Nadalje, Robertson navodi:

> Činjenica da se cijeli sudski proces odvio noću pokazuje da nije povijesne naravi. Dramske potrebe odgovorne su za potragu za „lažnim svjedocima" kroz cijeli Jeruzalem u pola noći. ... Prizori Raspeća i Uskrsnuća, čak i u završnom pojavljivanju u Galileji, u Matejevu evanđelju su prikazani kako bi bili predstavljeni na pozornici. Evanđelje naglo završava riječima uskrslog Gospodina. Gdje završava predstava, završava i naracija.[74]

Carpenter kaže:

> Ako netko pročita, na primjer u četiri Evanđelja, o događajima iz noći koja je prethodila raspeću i izračuna vrijeme koje bi bilo potrebno za odvijanje tih događaja - Posljednje večere, agonije u vrtu, Judine izdaje, dovlačenje pred Kaifu i Sanhedrina, a zatim pred Pilata u Palači pravde ... zatim - u Luki - dodani posjet Herodu i *povratak* Pilatu; Pilatove govore i pranje ruku pred gomilom; zatim bičevanje i ruganje, te odijevanje Isusa u kraljevsku grimiznu odoru; zatim priprema Križa i dugo i bolno putovanje na Golgotu; te napokon Raspeće u zoru - vidjet će - kao što je to često isticano - da je cijela priča fizički nemoguća. Kao zapis o stvarnim događajima priča nije moguća, ali kao zapis ili niz bilješki izvedenih iz svjedočenja „misterijskoj predstavi" - a takve predstave s *veoma sličnim* sadržajem vezane uz kultove umirućeg Spasitelja bile su uobičajene u drevna vremena - vjerojatno je istinita (možete zamijetiti izrazito dramatsku narav događaja: pranje ruku, Petrovo trostruko odricanje, grimizna odora i kruna od trnja, itd.); a danas ju takvom prihvaćaju mnogi kvalificirani autoriteti.[75]

Dujardin se slaže:

> Nevjerojatnost događanja opisanih u evanđeljima je očigledna ... uzmimo u obzir da je Isus uhapšen, optužen pred dva suda i smaknut unutar nekoliko sati. Židovski sud zasjeda tijekom noći, a ta ista noć je noć vjerskog posta, što je besmislica koja sama po sebi dokazuje da je pisac bio udaljen od događaja i mjesta o kojem je pisao. Ne poštuje se niti jedan običaj; na primjer, šabat se neprestano krši, ignoriraju se židovski zakon i običaji. Što se tiče Pilata, on je nezamisliva karikatura rimskog upravitelja.

Iz toga proizlazi da je Isusova Muka ustvari predstava, sa svojim sažetim vremenskim okvirom, uputama za pozornicu i ritualnim recima.

„Neka njegova krv padne na nas i na djecu našu "

Kao što je već navedeno, krv žrtvenog jaganjca prskana je po kongregaciji ili publici na predstavi, koja bi uzvikivala: *„Neka njegova krv padne na nas i na djecu našu* ", što je standardna ritualna izreka u predstavama, osmišljena za osiguravanje plodnosti i produljenje života. Taj obred prikazan je u Egzodusu 24:8, kada Mojsije baca volovsku krv na ljude da bi zapečatio božji sporazum s njima. On je prenesen u kršćanskoj doktrini „pranja u krvi božjeg jaganjca". Također je prikazan u Poslanici Hebrejima, gdje su svećenici čak razvili „tehnologiju" za imitiranje prskanja krvi.

Golgota, „mjesto lubanja"

Mjesto gdje je Isus razapet naziva se Golgota ili Kalvarija, što je latinski naziv za „mjesto golih lubanja". Walker navodi:

> Običaj mnogih bliskoistočnih naroda bio je čuvanje lubanja mrtvih za kasnije nekromantsko savjetovanje, a posebice lubanja svetih kraljeva. Njihovo mjesto žrtvovanja Golgota, navodna scena Isusova raspeća, značilo je „mjesto lubanja."[76]

Prema Doaneu, riječ Golgota ne pojavljuje se u židovskoj literaturi, niti postoji spomen takvog mjesta u blizini Jeruzalema. Dujardin navodi:

> Kao i u slučaju Nazareta, prije evanđelja nemoguće je pronaći bilo kakav trag [Golgote]. To je neobjašnjivo, jer priča smješta Golgotu ispred vrata Jeruzalema ... Takva razmišljanja sugeriraju da se Golgota koja je bila stvarno mjesto žrtvovanja ustvari nalazila negdje drugdje. Golgota, na hebrejskom *Golgolet,* bila je kako uobičajeno, tako i vlastito ime, što može značiti da je Isus razapet na jednom od mnogih brda u Palestini koja se mogu opisati kao golgolet. Također se čini da je Golgolet bio jedan oblik Golgole ... te da je Golgola identična Gilgalu. Gilgal je opća imenica koja označava krug (može se primijeniti na drevne megalitske krugove koje mi nazivamo dolmenima - to jest, sveta ili visoka mjesta Kanaana) te također vlastito ime nekoliko gradova. Ako je Isus žrtvovan na gilgalu - to jest, drevnom dolmenu - suočeni smo s najstarijim od svih palestinskih kultova.... Ustvari, Biblija govori da je mjesto nazvano Gilgal bilo glavno središte patrijarha Jehošue - odnosno Isusa-Jošue.... Isus-Jošua bio je drevni patrijarh, a čini se da je bio i palestinski bog ... U svakom slučaju, stoji činjenica da je Golgota iz evanđelja ustvari gilgal, da je gilgal sveti krug u Palestini, a da je u njemu stari Isus-Jošua imao svoje sjedište, odnosno svetište.[77]

Zaista, Stari zavjet opisuje samo tri slučaja raspeća, svi raspeti su kraljevi, ukupno njih sedam, koje je Jošua žrtvovao na „visinama" Gilgalu, Ai i Makkedi. Te svete kraljeve nije žrtvovao *sam* Jošua/Isus, već su oni žrtvovani u njegovo ime.

Nadalje, meksički bog-spasitelj i solarni mit Quetzalcoatl također je razapet na „mjestu lubanje", davno prije bilo kakvog doticaja s kršćanima. Lubanje i nekromancija ujedno su značajni dio tibetanske budističke vjere, kao i mnogih drugih vjera kroz milenije.

Treba naglasiti i da su postojale „kalvarije", odnosno svete planine gdje su se davno prije kršćanskog doba na mnogim mjestima podizali križevi. Te planine uzurpirali su kršćani, a križevi su prerađeni u kršćansku inačicu.

Raspeće

Kao što smo vidjeli, velik broj bogova i božica spasitelja smaknut je ili razapet u svrhu otkupljenja „grijeha" i/ili kao obred plodnosti. Kao dio standardne drame o svetom kralju, raspeće „Kralja nad kraljevima" nije ni u kojem slučaju povijesni događaj, osim u smislu da se tisućama puta događao diljem svijeta. U drevnom svijetu postojale su dvije osnovne vrste raspeća: kazneno ili u svrhu otkupljenja. Iako su evemeristi u Isusu pokušali pronaći „povijesnog" kriminalca koji je smaknut za kaznu, činjenica je da je njegovo raspeće alegorijsko a ne činjenično, i u svrhu otkupljenja, a ne kažnjavanja.

Iako je tipična žrtva ubijena prije postavljanja na križ, drvo ili kolac, u drami otkupljenja svetog kralja, koja je bila važnija i ritualnija od običnog žrtvovanja, žrtva je ostajala živa dijelom predstave, tako da može izreći žalobne riječi i zadobiti sažaljenje publike.

Nadalje, Isus bi bio žrtvovan u sveto vrijeme Pashe samo ako je bio žrtva u svrhu otkupljenja. Graham o tome kaže:

> Nije li neobično da se raspeće dogodilo za vrijeme Pashe? Kod Židovima je to najsvetije vrijeme. Razapinjanje nekoga u to vrijeme za njih bi predstavljalo kršenje barem sedam različitih vjerskih zakona.[78]

Dujardin sažima:

> Raspeće je bila stvarnost, ali ne i sudsko smaknuće; bilo je to žrtvovanje. I nije postojalo samo jedno povijesno žrtvovanje, već bezbrojna raspeća boga Isusa u Palestini.[79]

Iako je obred bio sveden na ljudsku dramu, on je u krajnosti simboličan:

> Kršćanska doktrina raspeća sa žrtvom podignutom visoko iznad kao žrtvom za grijehe cijelog svijeta nije ništa drugo nego doslovni prikaz primitivnog značenja, sjena izvornika...[80]

Degenerirano kada je smješteno na zemlju, „raspeće" je ustvari „krusifikacija" Sunca kroz ekvinocije, što je uzrok različitih prikaza raspeća u Novom zavjetu. U prvom opisu Isusova majka nije prisutna, što u stvarnosti predstavlja proljetni ekvinocij, kada zviježđe Djevice nije aktualno. Međutim, krusifikacija/raspeće jesenskog ekvinocija odvija se u zviježđu Djevice, stoga je Djevica Marija prisutna.

Također postoje dva datuma raspeća, koji se mogu objasniti samo u sklopu mita: „14. dan mjeseca bio bi lunarni izračun Anupa=Ivana, a 15. onaj Taht-Matija=Mateja iz dva oblika egipatskog mita... Oba ne mogu biti povijesno točna, ali su zato oba *astronomski* točna."[81]

Tri Marije na raspeću

U jesenskoj priči o raspeću prisutne su ne samo Djevica Marija, već i druge dvije Marije iz evanđelja. U egipatskoj verziji mita na Horusovom raspeću pojavljuju se tri Meri. Walker o priči o Isusu kaže: *„Tri Marije na raspeću nosile su isti naslov kao i poganske svećenice smrti, mirofore,* nositeljice smirne".[82] Tri Marije/Meri su Mojre ili suđenice:

> Tri inkarnacije Mari ili Marije stajale su u podnožju Isusova križa, kao grčke Mojre. Jedna je bila djevica majka. Druga je bila njegova „ljubljena" ... Treća Marija zasigurno je predstavljala Staricu (fatalnu Mojru), tako da je prizor podsjećao na tri Nome u podnožju Odinova žrtvenog drveta.

Suđenice su prisustvovale žrtvovanjima koja su naredili Nebeski Očevi, čije su žrtve visjele na drveću ili stupovima „između neba i zemlje".[83]

Longinovo koplje

Longin je bilo ime rimskog vojnika koji je Isusa kopljem ubo u bok. Legenda govori da je Longin bio slijep te je nakon probadanja izliječen Isusovom krvlju. Ponovno, to nije povijesni događaj, već dio mita i obreda svetog kralja, kako navodi Walker:

Čini se da je stvarni prototip legende bio slijepi bog Hod, koji je pogubio nordijskog spasitelja Baldera ubodom koplja načinjenog od imele.... 15. ožujka, „Martovske ide", vrijeme kada je umirala većina poganskih spasitelja, bio je dan koji su neznabošci posvetili Hodu, a koji je kasnije pokršten kao dan svetkovine blaženog Longina.[84]

Walker također navodi:

Sve do Hadrijanovih vremena, žrtve koje su u Salamisu nuđene Zeusu pomazivale su se svetim uljima - na taj način postajući „Pomazanici" ili „Kristovi" - te zatim vješale i kopljem ubadale u bok.[85]

Nadalje, skandinavski bog Odin i bog Marsije iz Mindanaa na Filipinima obješeni su na „fatalno drvo" i probodeni kopljem.[86] Hinduski bog Višna (Bal-ii) razapet je s kopljem u boku, noseći naziv „ranjen u bok".[87] Bogovi Wittoba i Adonis također su bili razapeti spasitelji „ranjeni u bok".[88]

Iako mitskog podrijetla, mnoga „autentična" Longinova koplja „pronađena" su u kršćanskom svijetu. Doista, Hitler je navodno potrošio veliku količinu vremena, novaca i energije na pronalazak „stvarnog" koplja, vjerujući da kao i mnogi drugi „sveti" predmeti ima okultne moći.

Kao što je to ranije prikazano, ranjavanje u bok u mitu posljedica je položaja Sunca u blizini Sagittariusa, strijelca.[89]

Bože moj, bože moj, zašto si me ostavio?

Kao što je to očito, sažaljive i tugaljive riječi koje Isus izgovara dok visi na križu bile su još jedan standardni dio mita i obreda koji se nalazio u starijim tradicijama, kao što je to žrtvovanje Alejina od strane njegove Djevice Majke Anat, „blizanke božice Mari kao Gospe rođenja i smrti, koju su obožavali Kanaanci, Amoriti, Sirijci, Egipćani i Hebreji".[90] Kako Walker navodi:

U tipičnom stilu svetog kralja, Mot-Alejin bio je sin Djevice Anat i mladoženja svoje vlastite majke. Kao Isus, i on je bio Božji jaganjac. Rekao je: „Ja sam Alejin, Baalov (Gospodinov) sin. Pripremite stoga žrtvu. Ja sam jaganjac koji je s čistom pšenicom spreman za žrtvovanje u svrhu okajanja." Nakon Alejinove smrti, Anat ga je uskrsnula i umjesto njega žrtvovala Mota. Rekla je Motu da ga je napustio njegov nebeski otac El, isti bog koji je „napustio" Isusa na križu. Riječi pripisane Isusu: „Moj Ele, moj Ele, zašto si me ostavio?" (Marko 15:34) očigledno su kopirane iz drevne liturgijske formule koja je postala dio rituala Pashe u Jeruzalemu.[91]

Trganje zavjese u hramu

Kada Isus umire, on glasno uzvikuje i „predaje svoj duh", nakon čega je, prema Mateju, „zavjesa u hramu razderana na dva dijela, od vrha prema dnu; a zemlja se zatresla, stijene su se raskolile; grobovi su se također otvorili, a mnoga zaspala tijela svetaca su ustala i, napustivši grobove nakon njegovog uskrsnuća, otišla u sveti grad i ukazala se mnogima."

Očito je da to nije doslovni i povijesni događaj. Takve izvanredne pojave teško bi promakle pažnji tadašnjih povjesničara i znanstvenika. Međutim, o tome ne postoji niti jedan zapis. Ista priča ispričana je o mnogim solarnim bogovima i može se objasniti isključivo u okviru mita. U egipatskoj inačici, Horus trga zavjesu ili veo šatora ili hrama, što znači da unutar svog uskrsnuća on uklanja mumificirane ostatke svog starog sebe kao Ozirisa. Ovaj prizor predstavlja novo Sunce koje se rađa ili uskrsava iz starog, mrtvog Sunca. Osvježeni duh probija veo, s glasnim uzvikom o svom uskrsnuću i drhtanjem Amente, „zemlje vječnosti." Massey navodi:

Oni koji su napravili „povijesno" ruglo od egipatskog rituala mijenjaju prizor [iz evanđelja] od Amente na Seba [Josipa], a značenje koje je toliko dugo bilo prikriveno gubi se iz vida.[92]

Pomrčina Sunca za vrijeme raspeća

Događaj koji je potresao zemlju, pomrčina Sunca za vrijeme Kristovog raspeća, također nije povijesan i stoga se ne pojavljuje ni u kakvim zapisima iz tih dana, što je detalj koji muči vjernike i evemeriste. Hazelrigg piše:

C. Plinije Sekundus stariji i Seneka, oba značajni filozofi, pisali su u prvom stoljeću naše ere, detaljno opisujući svjedočanstva seizmičkih fenomena, ali niti najednom mjestu ne spominjući čudesnu tamu koja se navodno nadvila nad zemlju za vrijeme raspeća; isto tako, niti na jednom mjestu u svom velikom opusu ne spominju čovjeka zvanog Isus.[93]

Kao i druge proturječne i nemoguće događaje biblijske priče, taj događaj moguće je objasniti samo kroz mit. Kao što je to navedeno, ista mitska pomrčina Sunca dogodila se u trenutku smrti Herakla/Herkula, Krišne, Prometeja, Bude i Ozirisa.[94] Fenomen koji se dogodio u trenutku Budine smrti ustvari je dojmljiviji od onih u trenutku Kristove smrti, jer nije samo zavladala tama, već je i „pala tisuća užasnih meteorita".[95] Ta pomrčina je prirodna u smislu da kada je Sunce „razapeto", ono se gasi.

Uskrsnuće

Kao što smo vidjeli, opisana su uskrsnuća mnogih bogova i božica. Takvo uskrsnuće je neprekidni događaj neutemeljen u povijesti koji predstavlja mnoge prirodne sile i tijela, kao i svemir koji se uglavnom okreće oko Sunca. Kako Dujardin navodi:

> Danas riječ „uskrsnuće" znači povratak iz smrti u život, ali uskrsnuće bogova nikada nije jednostavni povratak u život na Lazarov način. U primitivnim vjerama uskrsnuće izražava ponovni početak koji odgovara početku prirode u proljeće, a obično je vezan uz obnovu vegetacije i vrsta. Međutim, to nije samo ponovni početak, to je i obnova. Kroz žrtvu eliminacije, bog se vraća obnovljen u život. To znači da je uskrsnuće ispunjenje - odnosno objekt - žrtvovanja; bog se usmrćuje da bi se obnovljen ponovno vratio u život... Dioniz i Oziris ponovno se rađaju obnovljeni, kao i slavljeni; mrtvi za zemaljski život, oni obnavljaju božanski život.... Bog umire i ponovno oživljava da bi se ljudsko društvo kroz njega obnovilo.[96]

Uznesenje na Maslinskoj gori

Kao što je prije spomenuto, nekoliko bogova i božica u cijelom svijetu na neki način se uzdiže na nebo. Prije kršćanstva, Maslinska gora koristila se kao mjesto žrtvovanja na kojem se odvijao hebrejski[97] obred Crvene Junice, preuzet iz Egipta. Churchward navodi:

> Isus se uzdiže na Maslinskoj gori, ali ne onoj koja se nalazila istočno od Jeruzalema. Maslinska gora Egipćana bila je planina Amenta. Nazvana je „gora Bakhu", „gora maslinovog stabla", gdje je zelenu zoru predstavljalo to stablo umjesto stablo javora. Gora Bakhu, gora maslinovog stabla, bila je put uznesenja uskrslog Spasitelja nakon što je on s Amente krenuo u zemlju nebeskih duhova.[98]

Massey pojašnjava:

> Isus ulazi u nebo s planine zvane Olivet - Olivet je tipična planina ekvinocija s koje se uzdizao solarni bog."

Uznesenje je značajno jer bez njega kršćanska vjera gubi svrhu. Pa ipak, Graham zapaža:

> Uznesenje Krista vrlo je bitan dio kršćanske doktrine; ono podrazumijeva besmrtnost, trijumf nad smrću, nebeski svijet, kao i mogući Drugi dolazak. Zašto su ga onda Matej i Ivan ignorirali? Luka ga spominje u svega nekoliko stihova od devetnaest riječi, nekoj vrsti dodatka koji se ne nalazi u nekim rukopisima. Nadalje, netko ga je dodao Marku kao jednostavan spomen uznesenja, s izdajničkim malim znakom **f.** [100]

Kao i mnoge druge biblijske priče, zapisi o uznesenju su proturječni. Luka ga smješta tri dana nakon uskrsnuća, dok ga Djela apostolska smještaju 40 dana kasnije. Ta neslaganja nisu objašnjiva kroz povijesni kontekst, već unutar mita, predstavljajući lunarno uskrsnuće za vrijeme jesenskog ekvinocija, a solarno za vrijeme proljetnog ekvinocija.

Mnogi drugi elementi, kao što su to na primjer bijeg u Egipat, žena na zdencu, bazen Bethesda, proklinjanje smokvinog drveta, žeteoci, Salome i „ples sedam velova", dvije sestre Marija i Marta, Marija kao Isusova majka, jeruzalemske palme, grimizna odora, te sedam ribara u čamcu, također se mogu pronaći u drugim mitologijama. Na primjer, bazen Bethesda predstavlja jedan od misterija tajnih društava i misterijskih škola.

Zaključak

Izračunano je da se, osim 40 dana u pustinji, sve što je u Novom zavjetu opisano o tome što je Isus rekao ili napravio moglo dogoditi unutar razdoblja od tri tjedna. Dakle, evanđeoska priča ne može se smatrati povijesno vrijednim „životopisom" o životu jednog navodno svjetski vrlo utjecajnog lika. Ono što ona bilježi je „povijest" razvoja vjerskih ideja i način na koji se oni prisvajaju i prenose s kulture na kulturu. Evanđelje također odražava usklađene napore za ujedinjenjem rimskog svijeta pod jednom državnom religijom, koristeći veliki broj sekti i kultova koji su u to vrijeme postojali. Međutim, priča prije svega bilježi kretanja planetarnih tijela i prirodnih sila u mitu koji, kada mu se vrati njegov izvorni, neutjelovljeni, fiktivni sjaj, oslikava svemir na način koji nije samo poučan već i zabavan.

[1] Walker, WEMS, 186.

[2] Stone, 221-5.

[3] Hazelrigg, 33.

[4] Walker, WEMS, 292.

[5] A. Churchward, 315.

[6] Walker, WDSSO, 337.

[7] Walker, WEMS, 815.

[8] Walker, WEMS, 108.

[9] Walker, WEMS, 291.

[10] Walker, WEMS, 541.

[11] Hazelrigg, 35.

[12] Pike, 497.

[13] Pike, 494.

[14] Walker, WEMS, 905.

[15] Stone, 209.

[16] Walker, WDSSO, 387.

[17] Wheless, 72.

[18] Walker, WEMS, 292.

[19] Jackson, 123.

[20] Higgins, 1,255,511.

[21] Doane, 189.

[22] Massey, HJMC, 185.

[23] Hazelrigg, 35-36.

[24] Graham, 234-5.

[25] Pike, 455.

[26] Doane, 364.

[27] Walker, WEMS, 10.

[28] Walker, WEMS, 1026.

[29] Walker, WEMS, 970-1.

[30] Massey, HJMC, 27.

[31] Massey,GHC.

[32] Massey, HJMC, 28.

[33] Jackson, 206.

[34] Jackson, 206.

[35] Massey, HJMC, 41.

[36] Walker, WEMS, 435.

[37] Doane, 172.

[38] Walker, WDSSO, 75.

[39] Higgins, II, 96.

[40]Walker, WEMS, 749.

[41] Higgins, II, 95.

[42] Higgins, 1,560.

[43] Doane, 140.

[44] Massey, HJMC, 58.

[45] Higgins, 1,648.

[46] A. Churchward, 387-9.

[47] Doane, 175.

[48] Leedom, 125.

[49] Walker, WEMS, 464.

[50] Walker, WEMS, 614.

[51] Walker, WDSSO, 88-9.

[52] Walker, WEMS, 496.

[53] Walker, WEMS, 615.

[54] Walker, WDSSO, 105.

[55] Massey, HJMC, 63.

[56] Massey, HJMC, 78.

[57] Massey, HJMC, 121.

[58] Walker, WEMS, 68.

[59] Massey, HJMC, 123-7.

[60] Massey, HJMC, 123-7.

[61] Doresse, 42.

[62] Carpenter, 66.

[63] Higgins, 1,232.

[64] Walker, WEMS, 815.

[65] Walker, WDSSO, 397.

[66] Walker, WEMS, 79.

[67] Dujardin, 8-9.

[68] Dujardin, 56.

[69] Massey, EBD, 51.

[70] Frazer, 340-1.

[71] Robertson, 36.

[72] to jest, Jackson, 43-4.

[73] Robertson, 49.

[74] Robertson, 50-1.

"Carpenter, 212.

[76] Walker, WEMS, 988.

[77] Dujardin, 58-9.

[78] Graham, 345.

[79] Dujardin, 57.

[80] A. Churchward, 364.

[8,] Massey, GHC, 32.

[82] Walker, WDSSO, 467.

[83] Walker, WEMS, 469.

[84] Walker, WEMS, 549.

[85] Walker, WEMS, 469.

[86] Frazer, 410-12.

[87] Higgins, I, 572,670.

[88] Doane, 185,218.

[89] Anderson, 60.

[90] Walker, WEMS, 29.

[91] Walker, WEMS, 30-1.

[92] Massey, EBD, 79.

[93] Hazelrigg, 178.

[94] Walker, WEMS, 393.

[95] Doane, 207.

[%] Dujardin, 70-1.

[97] Robertson, 37.

[98] A. Churchward, 376.

[99] Massey, HJMC, 78.

[100] Graham, 359-60.

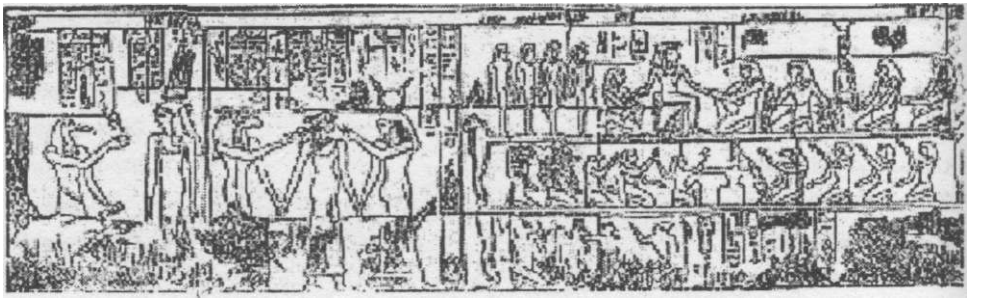

Prizor iz hrama u Luxoru u Tebi, Egipat, datiran oko 1600 g. pr.n.e., koji opisuje kako bogTaht objavljuje Riječ Djevičanskoj Kraljici o rođenju njenog sina; bezgrešno začeće po Knephu, Duhu svetom; rođenje solarnog djeteta; te obožavanje djeteta i predstavljanje darova tri čovjeka. (Massey, HJMC)

Pretkršćanska egipatska Madona s djetetom.
(A. Churchward)

Pretkršćanska babilonska
Madona s djetetom
(A. Churchward)

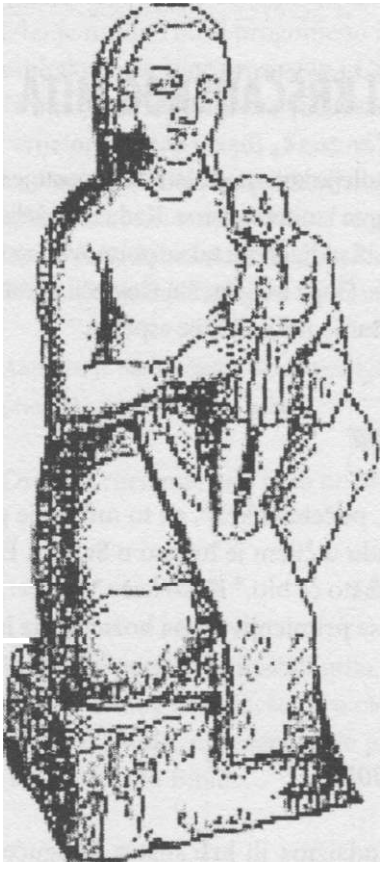

Pretkršćanska indijska
Madona s djetetom
(Hislop)

Indijska djevičanska majka
Devaki s djetetom Krišnom,
crnim bogom. (Hislop)

13

Uz brojne aspekte Biblije i judeokršćanske tradicije koji su već istraženi postoje mnogi koji se mogu pronaći u drugim, starijim kulturama i mitologijama. Kada bi ih željeli sve opisati, za to bi bila potrebna još jedna knjiga koja bi uključivala takve pojmove kao što su to npr. Pepelnica, Uzašašće blažene Djevice Marije, Gog i Magog, Sin Čovječji, Emanuel i križne postaje. Međutim, ovdje ćemo spomenuti samo neke važnije aspekte.

Alfa i Omega

U evanđeoskoj priči Isus je „Alfa i Omega, početak i kraj", ali to mišljenje plagirano je iz starijih izvora, uključujući božicu Iziđu u čijem je hramu u Saisu u Egiptu bilo izrezbareno: „Ja sam sve što je bilo, što jest i što će biti." Kako kaže Walker: „Alfa i Omega, prvo i zadnje slovo abecede, često su se primjenjivala na božicu koja je ujedinjavala u rođenju i smrti."[1]

Anđeli i demoni

Pojmovi anđela i demona ne potječu iz judaizma ili kršćanstva, moguće ih je pronaći i u mnogim drugim kulturama u cijelom svijetu. Ustvari, Židovi su preuzeli imena nekih od svojih anđela od Perzijanaca.[2]

Iako ih judaizam i kršćanstvo prikazuju isključivo kao muškarce, trend koji danas mnogi poklonici anđela ignoriraju, anđeli su izvorno smatrani ženama u nekoliko različitih kultura, kao što su to indijska i perzijska. Doista, sedam arkanđela kršćanstva muške su inačice sedam Hatora iz Egipta, koje su bile ženskog spola.[3]

Kao dio mita, dobri i loši anđeli (vragovi ili demoni) ustvari predstavljaju *kuteve* ili aspekte zodijaka koji su imali ili dobre ili zle utjecaje.

Antikrist

Pojam „Antikrist" primjenjivan je tijekom stoljeća na mnoge vladare i disidente. Zbog stoljetnih gnusnih i zlih zlouporaba Katoličke crkve, mnogi pape nazvani su „Antikristima", uključujući Klementa VII. Svi oni koji tvrde da Isus Krist nije nikada postojao također se mogu nazvati „Antikristima", što je naziv koji je poznati filozof Friedrich Nietzsche nosio s ponosom, zato što je „Krista" doživljavao kao ugnjetavanje. Iako je mnogo ljudi progonjeno zbog nijekanja Isusa Krista, i sam Krist kaže:, „I svakome tko kaže riječ protiv Sina Čovječjeg bit će oprošteno" (Lk. 12:10).

Iz biblijskih zapisa jasno je da su se tijekom prvih stoljeća kršćanskog doba rimskim svijetom kretali brojni „Kristovi", loveći dobar položaj. Te osobe bile su takva prijetnja „pravim" Kristovim predstavnicima da su oni imali potrebu riješiti se konkurencije lažiranjem Ivanovih poslanica negdje u drugom stoljeću: „Djeco, posljednji je sat; i kao što ste čuli, dolazi antikrist, i sad su se već mnogi antikristi pojavili." (1 Iv. 2:18)

Walker objašnjava pravo značenje naziva „antikrist":

> Antikrist je bio kršćanski ekvivalent kaldejskog Aciela, gospodara podzemnog svijeta, koji je bio protuteža solarnom bogu nebesa.[4]

Drugim riječima, bilo je to noćno nebo.

Armagedon

U ranijoj perzijskoj inačici mita, vrag Ahriman bio je onaj koji će povesti svoje legije protiv svetog naroda, što je u ovom slučaju bila Perzija, ili Iran, gdje će se odviti Armagedon. Dakle, Armagedon je još jedan drevni pojam koji ne potječe iz judaizma, kršćanstva ili Biblije.

Krštenje

Krštenje je uobičajeno diljem cijelog svijeta i mnogo je starije od kršćanskog doba, a o tome svjedoči činjenica da se je već obavljalo kada je Isus sreo Ivana Krstitelja. Kako Massey kaže: „Obnavljanje, transfiguracija, transupstancijacija, uskrsnuće i uznesenje kroz krštenje egipatski su misteriji."[5]

Krštenje se obavljalo ne samo prskanjem vodom, već i uranjanjem u nju. Također se obavljalo putem „svetog vjetra/duha" i vatre. Ovo potonje je ustvari bilo popu-

larno u mnogim dijelovima svijeta, a smatra se „zoroastrijanskim". U krštenju vatrom sudionik uglavnom, dobrovoljno ili ne, neozlijeđen prolazi kroz nju. Krštenje vatrom primjenjivalo se sve do kraja prošlog stoljeća u Indiji i Škotskoj.[6]

Božić

Mnogi ljudi danas su svjesni da je Božić, 25. prosinca, zimski solsticij, a ne stvarni rođendan židovskog boga-spasitelja, ali svejedno nastavljaju tražiti neki drugi datum rođenja zato što je to jedna od mnogih značajnih „povijesnih" činjenica koje su pisci evanđelja prikladno propustili spomenuti. Tijekom stoljeća predlagani su različiti datumi sve dok Zapadna crkva nije odlučila koristiti element 25. prosinca koji pripada tipičnom mitu o sunčanom bogu, u velikoj mjeri zato da bi uzurpirali sljedbenike Mitre.

Nadalje, nemali broj ljudi zamijetio je nespojivost rođendana u prosincu s okolnostima rođenja koje se nije moglo dogoditi zimi, s „pastirima koji se brinu o stadu" itd. Datum koji je kršćanstvo izvorno usvojilo, a koji još uvijek koristi Pravoslavna crkva je 6. siječnja, što prema biblijskoj priči također ne može biti točno jer još uvijek traje zima. Ben Jošua objašnjava podrijetlo odabira 6. siječnja: „Istočni kršćani izvorno su vjerovali da je [Isus] rođen 6. siječnja. ... Rečeno je da je djevica Izida rodila Ozirisa-Aiona 6. siječnja, a to objašnjava raniji datum Božića."

Rani oci Zapadne crkve dodijelili su Isusu dva rođendana: jedan na Božić (zimski solsticij), a drugi na Uskrs (proljetni ekvinocij),[7] što se moglo i očekivati, jer ti datumi nisu povijesni, već odražavaju različite stadije Sunca. Dvostruki datum rođenja također se nalazi i u egipatskoj mitologiji, jer je rečeno da je Horus rođen kao dijete 25. prosinca, a da se kao muškarac ponovno rodio 25. ožujka, što je isti datum koji se tradicionalno smatra datumom uskrsnuća spasitelja Adonisa, kao i Krista, što opisuje bizantinski pisac Kedrenos:

> Prvi dan mjeseca ... odgovara 25. ožujku ... Na taj dan Gabrijel je pozdravio Mariju da bi ona zanijela i rodila Spasitelja.... Na isti taj dan, naš Bog Spasitelj (Isus Krist), po završetku svoje karijere, uzdigao se iz mrtvih; odnosno, ono što su naši preci zvali Pesah ili Gospodinov prijelaz.[8]

Aspekt „djeteta" odražava „malenost" Sunca u prosincu (sjeverna hemisfera), dok činjenica da se čovjek ponovno rađa ili uskrsava u proljeće označava prolazak Sunca (Pesah ili „Krusifikacija") preko nebeskog ekvatora, kada su dan i noć kratko vrijeme jednaki, a zatim dan postaje duži od noći. Rečeno je tako da je solarni junak imao dva rođendana i dvije majke.

Mangasarian zaključuje:

> Odabir dvadeset i petog prosinca za [Isusov] rođendan nije samo slučajan, taj datum je od pamtivijeka posvećen Suncu, iz čega možemo zaključiti da činjenica da Božji sin i nebesko Sunce dijele datum rođenja znači da su oni u neko doba bili isto biće. Činjenica da je Isusova smrt bila popraćena pomrčinom Sunca te da je datum njegova uskrsnuća također povezan s položajem Sunca u vrijeme proljetnog ekvinocija dodatno podupiru teoriju da je priča o Isusovu rođenju, smrti i uskrsnuću ustvari drevni i gotovo univerzalni sunčani mit, a ne stvarni povijesni događaj.

Križ i raspelo

Križ i raspelo drevni su simboli koje pronalazimo diljem svijeta davno prije navodnog dolaska kršćanskog spasitelja. U evanđeoskoj priči Isus govori svojim sljedbenicima da „prihvate križ" i slijede ga. Očito je da je križ već postojao kao dobro poznati simbol, toliko poznat da Isus čak nije morao objašnjavati ovu neobičnu izjavu o predmetu koji je dobio na važnosti, kako nas navode da vjerujemo, tek nakon što je Isus na njemu umro.

Pretkršćansko štovanje križa i raspela, odnosno križa s čovjekom na njemu, priznaje „sveti otac" Minucije Feliks (211.):

> Što se tiče štovanja križa koji nam (kršćanima) vi (pogani) zamjerate ... mi ne štujemo križeve niti ih želimo; vi ste, pogani... ljudi koji će najvjerojatnije obožavati drvene križeve ... jer što su drugo vaši barjaci, zastave i norme nego pozlaćeni i predivni križevi. Vaši pobjednički trofeji ne predstavljaju samo običan križ, već križ koji na sebi nosi čovjeka.[9]

Rane kršćane odbijao je prizor čovjeka koji visi s križa, simbol koji kršćanska crkva nije usvojila sve do 7. stoljeća. Ustvari, raspelo s čovjekom na njemu uvezeno je u Rim iz Indije davno prije kršćanskog doba. Walker navodi: „Prvi kršćani čak su odbacivali križ jer je on bio poganski.... Rani prizori Isusa nisu ga prikazivali na križu već u obliku oziriskog ili hermetičkog 'Dobrog pastira koji je nosio jaganjca."[10] Kao što je navedeno, izvorno je na križu bio jaganjac a ne čovjek. Kao i prizor čovjeka na križu, onaj razapetog jaganjca također je drevan, stoljećima prethodi kršćanskim vremenima. Taylor pripovijeda:

> Na feničkoj medalji pronađenoj u ruševinama Citijuma opisanoj u Putovanjima dr. Clarkea, koji je i dokazao da je medalja feničkog podrijetla, nalazi se ne samo križ nego i krunica, ili niska perli, pričvršćena za njega, zajedno s istovjetnim *Jaganjcem Božjim koji oduzima grijehe svijeta.*

Križ su također štovali drevni ljudi zvani Pigmeji. Kako navodi A. Churchward:

> Ovaj primarni Znak ili Simbol koji su u početku osmislili afrički Pigmeji da označava „Jednog Velikog Duha" koristili su različiti kultovi tijekom ljudske evolucije, sve do današnjeg Križa kršćanskih doktrina; taj znak uvijek je predstavljao *Onog Jednog Veličanstvenog.* [11]

Churchward tako otkriva da su Pigmeji veoma rano postali monoteisti, vjerojatno tisućama godina prije judeokršćanskog doba. Ujedno otkriva pravo značenje križa:

> Križ je u početku bio astronomski simbol. Križ s jednakim krakovima označava vrijeme jednakog dana i noći, simbol je ekvinocija.[12]

Kako govori Derek Partridge: „Križ s krugom u sebi... u stvarnosti predstavlja Sunce koje blijedi ili nestaje na zodijaku, a ne čovjeka."[13]

Križ je nebeski simbol Sunca, ali služi i kao falusni simbol. Carpenter o tome kaže: „Dobro poznati križ u obliku slova T koristio se u poganskim zemljama davno prije kršćanstva, a predstavljao je muški ud..."[14] Walker ponavlja: „Križ je bio i muški simbol faličkog Drveta života."[15]

O poganskom podrijetlu kršćanstva i križa Higgins zaključuje:

> Gospodin Ledwick primjećuje da prisutnost neznabožačkih simbola i križeva na istom novčiću nije neobična jer su kršćani u ta davna vremena uglavnom bili polupogani. Činjenica je to posve oprečna svim doktrinama protestanata o ranoj čistoći Kristove religije i njenoj kasnijoj korupciji od strane Rima... To je ustvari čista besmislica zato što nema nikakve sumnje da je križ bio jedan od najuobičajenijih neznabožačkih simbola, a kršćani su ga od njih usvojili, *baš kao i sve ostale obrede i ceremonije...*[16]

Uskrs

Slavljenje Uskrsa seže u najdalju prošlost. Nalazimo ga u cijelom svijetu jer su drevni ljudi zapazili proljetno cvjetanje. Poštivali su taj dio godine u kojemu se obnavlja život, završava zima i „ponovno se rađa" Sunce. Dakako, Uskrs je jednostavno Pasha, a Isus predstavlja jaganjca za Pashu kojeg su mnoge kulture obredno žrtvovale svake godine, uključujući Egipćane, vjerojatno već prije 4000 godina, a taj se obred na nekim mjestima još uvijek prakticira. Ben Yehoshua o tome kaže:

> Pojava Pesaha u isto vrijeme godine kao i poganskih „uskršnjih" svetkovina nije slučajna. Mnogi običaji za Pesah osmišljeni su kao židovska alternativa poganskim običajima. Pogani su vjerovali

da kada je njihov poganski bog (kao npr. Tamuz, Oziris ili Atis) umro i zatim uskrsnuo, njegov život prešao je u biljke koje čovjek koristi za hranu. Maces načinjen od proljetne žetve bio je njegovo novo tijelo, a vino od grožđa bila je njegova nova krv. U judaizmu maces nije korišten za predstavljanje božjeg tijela već je bio sirotinjski kruh koji su Židovi jeli prije odlaska iz Egipta....
Kada su rani kršćani zapazili sličnosti između običaja povodom Pesaha i poganskih običaja *načinili su puni krug* i počeli tumačiti običaje za Pesah *na stari način.* Seder je postao posljednja Isusova večera, slična posljednjoj Ozirisovoj večeri koja se slavila na proljetni ekvinocij. Maces i vino još su jednom postali tijelo i krv lažnog boga, ovog puta Isusa. Uskršnja jaja ponovno se jedu u čast uskrsnuću „boga" i „ponovnom rođenju" koje je stečeno prihvaćanjem njegove žrtve na križu.[17]

Uskrs je „Pesah" na hebrejskom, „Pasha" na grčkom, „Pachons" na latinskom, a potječe od egipatskog ,,Pa-Kunsu", gdje je „Kunsu" Horov epitet. Massey pojašnjava: „Festival Kunsu, ili njegov rođendan, u vrijeme proljetnog ekvinocija nekada se slavio dvadeset i petog dana u mjesecu koji je po njemu nazvan *Pa-Kunsu."* [ls]

Proslava Uskrsa bila je do te mjere sveprisutna prije kršćanskog doba da je nemoguće odrediti iz kojeg ju je točno izvora kršćanstvo preuzelo. Jackson navodi:

Uskrsne svečanosti koje se još prakticiraju u pravoslavnim i rimokatoličkim crkvama Europe toliko su slične drevnim obredima kulta Adonisa da je *sir* J.G. Frazer zaključio da su te crkve ustvari preuzele obrede od drevnih štovatelja Adonisa."

Walker pak kaže:

Kršćani su nakon toga neprestano slavili Uskrsnu Nedjelju karnevalskim procesijama koje potječu iz Atisovih misterija. Kao i Krist, Atis je uskrsnuo kada „Sunce prvi put čini dan dužim od noći." ... Međutim, proljetni Sveti tjedan zapravo nije bio kršćanski. On potječe iz univerzalne, drevne indoeuropske tradicije koja se vjerojatno može pratiti unatrag sve do indijskih svetkovina Holi kojima se radosnim orgijama slavilo ponovno rođenje proljeća.[20]

Na veliko zaprepaštenje osvajača katolika, slavljenje Uskrsa postojalo je i u Meksiku:

Prema franjevačkom fratru Sahagunu, koji je naš najveći stručnjak za astečku religiju, žrtvovanje ljudskog boga padalo je na Uskrs ili nekoliko dana kasnije, tako da taj obred, ukoliko je on u pravu, odgovara kako datumom, tako i svojim karakterom kršćanskoj svetkovini smrti i uskrsnuća Otkupitelja. ... Žene su dolazile s djecom na rukama i pokazivale ih njemu, pozdravljajući ga kao boga. Jer „on je prolazio za našeg Gospodina boga; ljudi su ga smatrali Gospodinom."[21]

U anglosaksonskom, Easter (Uskrs, *op. prev.)* ili Eostre je Božica zore i odgovara Ištar, Astarti, Astoret i Izidi. Riječ „Uskrs" (engl. *Easter*) dijeli isti korijen s riječima „istok" i „istočni", što je smjer izlazećeg Sunca.

Nadalje, činjenica da ne postoji fiksni datum za Uskrs može se objasniti samo u okviru mita, a ne kao povijesna smrt i uskrsnuće boga-spasitelja. Jackson navodi:

> Općepoznato je da je Uskrs lutajući datum u kalendaru budući da pada na prvu nedjelju poslije prvog punog mjeseca nakon proljetnog ekvinocija (početka proljeća). Dakle, Uskrs ne može biti datum smrti bilo koje povijesne ličnosti. Novi zavjet spominje dva datuma kao vrijeme raspeća, a to su: 14. i 15. dana mjeseca Nišana. Zašto takvo neslaganje? Pravo objašnjenje dao je Gerald Massey:
>
> „Sinoptička evanđelja kažu da je Isus razapet 15. dana mjeseca Nišana. Ivan potvrđuje da se raspeće dogodilo 14. tog mjeseca. Ova ozbiljna pukotina prolazi kroz same temelje!... Raspeće (ili Prijelaz) bilo je, i još uvijek jest, određeno uskrsnim punim mjesecom. To bi po lunarnom računanju bilo 14. dana u mjesecu koji ima dvadeset i osam dana; u solarnom mjesecu koji ima trideset dana raspeće bi se dogodilo 15. dana u mjesecu. Oba datuma se slažu i pukotina se zatvara, dokazujući da je raspeće bilo astronomsko, baš kao što je to bilo u Egiptu, gdje se mogu identificirati dva datuma."[22]

O datumu Uskrsa, kada je božji čovjek navodno razapet i zatim uskrsnuo, raspravlja se već stoljećima. Jedan „istaknuti crkvenjak", kako ga Euzebije naziva, Anatolije, otkriva značenje Uskrsa i Isusa, kao i činjenicu da je astrologija bila poznata i poštovana znanost korištena u kršćanstvu, kada kaže:

> Na taj dan [22. ožujka], Sunce ne samo da se nalazi u prvom znaku zodijaka, već prolazi kroz četvrti dan unutar njega. Taj znak obično je poznat kao prvi od dvanaest, ekvinocijski znak, početak mjeseci, početak ciklusa, te početak planetarnog putovanja.... Aristobolus dodaje da je neophodno da u doba svetkovine Pesaha ne samo Sunce već i mjesec prolazi kroz ekvinocijski znak. Postoje dva takva znaka, jedan proljetni, jedan jesenski, jedan drugome dijametralno suprotni...[23]

Raj i pakao

Pojmove raja i pakla nije uvela judeokršćanska tradicija nego su tisućljećima postojali u drugim kulturama, kao što su perzijska i indijska. Tibetanci opisuju nekoliko razina raja i pakla, koji je privremeno stanje duha a ne trajno mučenje. Zagrobni život također je bila uobičajena tema u egipatskoj teologiji koja je obično bila vedrija i manje usredotočena na paklene muke. Massey tumači:

> Prototipovi pakla i čistilišta te zemaljskog raja mogu se pronaći u egipatskoj Amenti. ... Egipatski pakao nije bilo mjesto vječite boli već istrebljenja onih koji su bili nepopravljivo zli. Mora se priznati, na čast i slavu kršćanskog boga, da je bog vječitih muka ideal koji je izrazito kršćanski, a taj ideal Egipćani nikada nisu dosegli. Njihov bog bio je potpuno roditeljski - Otac i majka u jednom, čije je srce krvarilo u svakoj rani napaćenog čovječanstva, a čiji sin je predstavljen likom Tješitelja.[24]

Riječ „pakao" (engl. *Hell,* op. prev.) također potječe od europske božice Hel, čija je maternica mjesto besmrtnosti. Kršćani su demonizirali tu maternicu pretvorivši je u mjesto vječnog prokletstva, a budući da su vulkani smatrani ulazom u maternicu Majke Zemlje, ona je postala vatreni pakao. Izvorni poganski pakao nije imao određeni lokalitet, pa se često nalazio na istom mjestu kao i raj.

Priroda pakla tako varira ovisno od kulture i doba. Neke kulture smatrale su da je pakao oštra zima; zato je bio smješten u blizini južnog pola, „jama bez dna" iz koje se smatralo da dolazi zima. Ta paklena inačica odražava se u judeokršćanskim zapisima: i Matej i Juda pričaju o paklu tame, dok Matej također spominje pakao svjetlosti/vatre. Matej nadalje govori o paklu gdje se tijelo i duša uništavaju, kao i o paklu gdje se duša kažnjava za cijelu vječnost. U Bibliji je pakao općenito prikazan kao ograničen, ali beskrajan; postoji gornji *i* donji pakao. Pakao je također biblijski prikazan kao jezero vatre i sumpora, jama bez dna, itd.

Silazak spasitelja u pakao česta je pojava u mnogim mitologijama, a može se pronaći u pričama o Adonisu, Bakhu, Balderu, Herkulu, Horu, Isusu, Krišni, Merkuru, Ozirisu, Quetzalcoatlu i Zaratustri.[25] Taj dio mita predstavlja Sunce koje ulazi u maternicu tame, svake noći i svakog godišnjeg doba. Razumljivo, Sunce je jedini stručnjak za pakao koji se vratio da o njemu svjedoči; dakle, Sunce je besmrtni stručnjak za zagrobni život. Graves tumači značenje pakla u okviru mita:

> Riječ koju astronomi koriste za označavanje Sunca u najvišoj točki njegova uspona je perihel. Možete primijetiti da ta riječ sadrži riječ pakao (peri-/ie/); barem ju je moguće pratiti do riječi „pakao", ili obrnuto. *Helion,* zadnji dio ove riječi Grci su izgovarali *Elios,* a ona je sinonim za riječ Aheron, što se obično prevodi kao pakao. Znači da imamo „peri", što znači 'uokolo', 'okolo' i „helion", *Pakao* - odnosno, Sunce oko pakla.[26]

Načelno, pojmovi vječnog neba i zemlje iskorišteni su za zadovoljavanje potreba manipulativnih svećenika koji prodaju svoju robu pomoću pohlepe za nebom i straha od pakla. Kako kaže Doane:

> *Raj* je rođen iz neba i othranjen od strane lukavih svećenika koji su od čovjeka učinili kukavicu i roba. *Pakao* su izgradili svećenici i othranili strahovima i pokornim idejama čovjeka u dobu u

kojem su tamnice za mučenje bile priznati dio svake vlade i kada se smatralo da je Bog beskrajni tiranin, s beskrajnim izvorima osvete.[27]

Duh Sveti

Mnoge kulture smatrale su da je Duh Sveti ženskog spola, kao npr. Sofija, Sapijencija ili Hokmah - Mudrost - „ali su ga patrijarsi učinili muškim".[28] Budući da je Krist bio Sunce, Duh Sveti je također bio mjesec koji se često smatrao ženskim.[29]

Iako je Duh Sveti pozitivan pojam koji predstavlja božji duh i dobrotu, Wheless zapaža:

> Sam „Sveti Duh", kako tvrdi Biblija i Crkva, pozitivnom je naredbom nadahnuo i naložio sva ona krvava ubojstva i mučenja koja su svećenici počinili od vremena Mojsija naovamo; a njihov duh živi i danas, ali je u hibernaciji. Izraelski Sveti Bog, čije je ime Milostivi, ovako je izjavio na Sinaju: „Onaj koji prinosi žrtvu bilo kojem bogu [elohim] osim Jahvi bit će potpuno uništen." [Izlazak xxii, 20).[30]

Sveti Gral

Smatralo se da čaša ili kalež koji je Krist u biblijskoj priči koristio za prijenos „svoje krvi" ima, kao i mnoge druge „relikvije", magične moći najviše vrste. Iz tog je razloga „Sveti Gral" postao predmet kojem se posvećivala velika pozornost, kao i predmet mnogih krvavih „potraga" onih koji takve moći traže. Naravno, „stvarni" Gral nikada nije postojao, ali ta činjenica nije spriječila one koji su ga tražili ili tvrdili da ga već posjeduju. Walker govori o groznici koja okružuje Sveti Gral:

> Ako Gral nije bio ništa drugo nego čaša puna Kristove krvi, onda nema nikakvih razloga za veliku potragu. Čaša puna Kristove krvi bila je svima lako dostupna, u svakoj kapeli; a iako se zvala sveti sakrament, njeno otkriće nekako nije bilo dovoljno uzbudljivo. Kako se ispostavilo, pokrštavanje Grala predstavljalo je neutralizaciju magnetizma njegove tajne prirode.[31]

Naravno, mit o Gralu postojao je prije kršćanskog doba. O tome Walker kaže:

> Stvarno podrijetlo Svetog Grala nije kršćansko već pogansko. Gral je najprije uveden u kršćanstvo u Španjolskoj, a potječe iz drevne maurske tradicije. Kao i keltski sveti Kotao obnavljanja, kojemu je i nalikovala, posuda puna krvi bila je simbol maternice koji je značio ponovno rođenje u orijentalnom i gnostičkom smislu reinkarnacije. Njeno značenje bilo je žensko, ne muško.[32]

Hram gdje se čuvao Gral ustvari se nije nalazio na Zemlji već u nebesima, okružen s 72 „kapele" ili dekana zodijaka. Graham objašnjava „duboko astrološko" značenje Grala:

> Prvi dekanat Lava je Krater, ili Čaša, solarna kušnja; drugi je Kentaur, vojnik koji jaše na konju. Božji sin pio je iz te Čaše, a vojnik je bio taj koji ga je vezao i odveo na raspeće na Golgotu, u Egipat, na Zemlju.[33]

Sveta zemlja

Umjesto oznake nekog određenog mjesta na Zemlji, „Sveta zemlja" je smjer istoka, „mjesto izlaska", gdje se pojavljuje sunčani bog Horus.[34]

Riba Ihtis

Kao što smo već vidjeli, Isus je solarni avatar doba Riba. Dujardin objašnjava podrijetlo Ribe i njezine identifikacije s Isusom:

> Taj naziv ***[Ihtis,*** Riba] označava opstanak primitivnih kultova iz vremena kada su bogovi imali oblik životinja ... Sljedeće činjenice su značajne: (1) Isus se ustvari zove Riba, Ihtis. (2) U katakombama je predstavljen oblikom ribe. (3) Tertulijan ga zove „naša riba." (4) Heretičke sekte obožavale su ga kao „zmiju", životinju u koju je animalno štovanje Jahve pretvorilo primitivnog boga-ribu ... (5) Kult ribe potvrđuje evanđeoska priča o kruhu i ribama. ... Patrijarh Jošua, koji je očito bio drevni bog Palestine, a nosio je isto ime kao i kršćanski bog, naziva se sin Nuna, što znači „sin ribe".[35]

Augustin je rekao o Isusu, „on je riba žive vode",[36] na što Massey komentira da se „isto govorilo za Horusa".

Jaganjac Božji

Kao što smo već vidjeli, veliki broj bogoljudi iz cijelog svijeta nosilo je naziv „Jaganjac Božji". Ova sveprisutna oznaka ne označava horde povijesnih spasitelja, već je još jedan aspekt mita koji se odnosi na Sunce u dobu Ovna. Kao što je prethodno navedeno, tijekom doba Bika motiv Bika bio je sveprisutan, dok je u Ovnu to bio motiv

Jaganjca: „Poslije je Ovan ili Jaganjac postao objekt obožavanja, kada je došao njegov red na otvaranje ekvinocija i izbavljanje svijeta iz zimske vladavine tame i zla".[37]

Kada je Sunce bilo u Biku, žrtvovan je bik, a kada je bilo u Ovnu, žrtvovan je jaganjac ili ovan. Kršćanstvo je nastalo kada je Sunce bilo u Ribama, odakle i potječe simbol ribe i motiv ribara. Međutim, stari naziv „Jaganjac Božji" ostao je vezan uz Krista, a pravoslavni kršćani još uvijek na Uskrs kolju janjad, u skladu s drevnim poganskim obredima. Čini se da pokolj riba nije dovoljno krvav za svrhe otkupljenja krvlju. Budući da je simbol nadolazećeg doba Vodenjaka „čovjek koji nosi krčag vode" (Lk. 22:10), nadamo se da vjerski fanatici neće početi žrtvovati dostavljače vode u bocama ili konobare.

Logije (izrekej, propovijed na gori, blaženstva i parabole

Kroz tisućljeća mnogo je rečeno o Isusovim „Izrekama" ili logijama koje su poznate i kao „Spasiteljeve izreke", „Izreke mudraca" („Logoi Sophon"), „Gnomolog", „Isusova/Spasiteljeva proročanstva", „Hebrejska proročanstva", „Matejeva proročanstva", a koja čine jedno od dva glavna dijela evanđelja, dok je drugo narativno. Izreke ili logije čine jedan od mnogih dijeljenih tekstova koji su svaki zasebno koristili evanđelisti u stvaranju evanđelja. Ova zbirka logija kasnije je objavljena pod nazivom „Evanđelje Q", ili samo „Q", gdje Q stoji za njemačku riječ „Quelle", što znači „izvor". Q učenje otkriva da su same logije sastavljene od tri posebna teksta: Q^1, Q^2 i Q^3. Priznajući da je doslovno cijela evanđeoska priča mitska, Q učenje pokušava pronaći „stvarnog" Isusa u šačici izreka iz Q^1. Treba primiti na znanje da početna logija, koja se nalazi u Q\ nema nikakve židovske pripadnosti osim riječi Solomon, a da Q^2 i Q^3 spominju samo farizeje, a ne i saduceje.

U procesu pronalaska „povijesnog Isusa" u Q^1 povjesničari pronalaze „čovjeka" koji je „prvo bio zapamćen kao cinični mudrac, a tek zatim oslikan kao prorok koji je izricao apokaliptična upozorenja".[38] Međutim, ako Isusa sažmemo na šačicu logija, ostajemo s gotovo doslovnim izrekama koje potječu iz predkršćanskog doba, što pokazuje da je taj Q Isus već postojao, fiktivno i mistično, stoljećima, ako ne i tisućljećima. Drugim riječima, Logia Iesou, kako se one nazivaju na grčkom, nisu kao što se pretpostavljalo „izvorne" riječi „povijesnog" Isusa, već predstavljaju usmeno prenošene tradicije zajedničke različitim bratstvima i misterijskim školama koje datiraju iz vremena davno prije kršćanstva.

Logije su ustvari ponavljanje Horusovih izreka, kao Riječ ili Iu-em-hept, 3000 godina prije kršćanske inačice.[39] Massey navodi:

„Izreke" su bile zajednički dio misterija davno prije nego što su prvi put zapisane. ... „Logije" u dvadeset i petom poglavlju Mateja ne reproduciraju samo izreke, već i krajobraz Posljednjeg suda u Velikoj palači pravde, predstavljen u [egipatskoj] Knjizi mrtvih.[40]

Baš kao što su pisci evanđelja i crkveni oci tvrdili da je logije ili „proročanstva" zabilježio Matej, tako je Ozirisove izreke zabilježio pisar Taht-*Matiu*. Nadalje, logije su Dionizove, a služe kao dio „misterija" pronađenih na Samotrakiju i još nekim drugim mjestima.

Neke izreke čine poznatu „Propovijed na gori" koja također nije izvorno Kristova. Kao što smo ranije spomenuli, Horus je također održao Propovijed na gori, a unutar egipatske hermetičke ili trismegističke tradicije može se pronaći rasprava pod nazivom „Tajna propovijed na gori".[41] Izreke iz egipatske propovijedi također su našle svoj put u Stari zavjet. Kako Robertson kaže: „Što se tiče *Propovijedi na gori* kojoj se pridaje tolika važnost, ona nije ništa više od kolaža izreka iz Starog zavjeta."[42] Carpenter pojašnjava:

„Propovijed na gori" koja, uz „Oče naš" koji je u nju ukalupljen, čini veliko i prihvaćeno spremište „kršćanskog" nauka i pobožnosti, ustvari je dobro poznata zbirka izreka preuzetih iz pretkršćanskih dokumenata, uključujući Psalme, Izaiju, Sirah, *Enohove tajne*, Amidu (knjigu hebrejskih molitvi), i druge...[43]

Potter dodaje:

Ako pogledate Isusove riječi, prepoznat ćete da je veliki dio „Propovijedi na gori", a naročito peto poglavlje Mateja trinaesto poglavlje Marka te njihove paralele u drugim evanđeljima, koji su poznati i pod nazivom „Mala Apokalipsa", ustvari gotovo doslovni citati iz Henokovih knjiga, Knjige Jubileja i Testamenta dvanaest patrijarha.[44]

Veliki broj elemenata ili blaženstava Propovijedi mogu se pronaći u doktrinama pretkršćanskih Nazarena, kao na primjer „Blagoslovljeni siromašni duhom, jer njihovo je kraljevstvo nebesko". Kako navodi Massey:

Sljedeće izreke su, na primjer, među „poslovicama" u Knjizi Nazarena. „Blagoslovljeni su mirotvorci, pravedni i 'vjerni'". „Nahrani gladne; napoji žedne; zaogrni gole." „Kada nešto pokloniš, ne traži svjedoke da ne uprljaš svoju darežljivost. Neka desna ruka ne zna za darove lijeve." Takve izreke bile su uobičajene za sve gnostičke dokumente, počevši od egipatskih.
Gospodinove izreke bile su prethistorijske, kao i Davidove izreke (koji je bio raniji Krist), izreke Gospodina Hora, Gospodina Elije, Gospodina Mane, Gospodina Krista, kao i druge božanske upute iz drevnih nauka. Sakupljene su na aramejskom pod imenom „Izreke Gospodina" i postale

nukleus najranijeg kršćanskog Evanđelja po Mateju. Tako kaže Papija. Kasnije su one predstavljene kao izvorna otkrivenja osobnog učitelja i postale temelji povijesne fikcije izmišljene u četiri evanđelja koja su na kraju kanonizirana.

Bez obzira tko je plagijator, nauk koji se danas smatra božanskim preuzet je iz starijih društvenih izvora i neistinito predstavljen. ... Ništa novo nije uključeno u Evanđelje novog učitelja, koji jednostavno ponavlja stare izreke s uobraženom aurom nadnaravnog autoriteta; posljedica je da su izvorne izreke iz starih vremena lažno prenesene u kasnija vremena.... Najvažnije objave pripisane Isusu pokazale su se lažnima. Božje kraljevstvo nije bilo nadohvat ruke; svijet se nije približavao kraju; pretkazana katastrofa nikada se nije dogodila; drugi dolazak nije bio ništa stvarniji od prvog; izgubljene ovčice Izraela još uvijek nisu spašene.[45]

Mnoge ideje iz logija/izreka koje branitelji kršćanstva smatraju jezgrom Isusova nauka i odrazom njegove dobrote i milosrđa mogu se također pronaći u *Vedama,* a izgovara ih samilosni Krišna; u *Damapadi* ih izgovara jednako samilosni Buda, a nalaze se i u *Tao Te Chingu* kineskog mudraca Lao Tzea (6. stoljeće pr.n.e).[46]

Slično tome, velik broj Isusovih parabola preuzet je iz budizma i drevne indijske sekte jainizma, kao što je na primjer ona o sinu razmetnome i sijaču.[47] Larsonovim riječima: „Prema tome, moramo sažeti osnovni Isusov nauk, od kojega ništa nije izvorno njegovo."[48]

Logia Iesou sadržavale su mitološke izreke koje se nalaze u misterijskim školama koje se mogu smatrati dijelom „kulta spasenja", a čiji su praktičari bili „duhovni liječnici", a zanimanje im je bilo „spašavanje duša". Jednom kada je tajna o logijama otkrivena, o njima su napisane brojne knjige. Biskup Papija navodno je objavio pet tomova pod nazivom „Egzegeze/Izlaganja o Gospodinovim izrekama", na taj način pokazujući da su izreke monolitno tijelo odvojeno od narativnog dijela. Neobjašnjivo je da je takvo monumentalno djelo ranoga kršćanskog oca „izgubljeno", osim ako nije moralo biti uništeno jer je otkrivalo da Spasitelj nije povijesna osoba.

Očenaš

Što se tiče navodne izvornosti molitve „Oče naš" koja se prikazuje kao da je iznenada došla izravno iz Gospodinovih usta, Wheless najbolje govori:

Kao i cijela „Propovijed na gori", molitva je odgovarajuće uobličen kolaž drevnih izreka iz Svetog pisma, što dokazuju i usputne usporedbe.

Možemo dodati da je „Sveto pismo" koje spominje Wheless ne samo iz Starog zavjeta, već je i dio drevnog mita/obreda: „... Oče naš bila je zbirka izreka od kojih su

neke iz Talmuda, dok mnoge potječu iz ranijih egipatskih molitvi Ozirisu."[49] Walker također prenosi da je Oče naš nekada bio Majko naša:

> Molitva za svakodnevni obrok kruha uključena u molitvu *Oče naš* morala je u ranijim vremenima biti zamolba Božici jer je ona uvijek bila davatelj kruha, Majka Zrna ...[50]

Logos ili riječ

Isus se naziva „Riječ" ili „Logos" što je, iako se neupućenima čini tajanstvenim i mističnim, ustvari uobičajeno u grčkom jeziku jer ima višestruko značenje, uključujući „riječ", „govor", „glasina" i „razum". Logos je u stvarnosti iskonska ideja koja samo odražava način na koji je Bog stvorio svijet, putem govora. Pojam Logosa nije izvorno kršćanski, već se može primijeniti na veliki broj drugih božanstava u mitologijama od Sredozemlja do Kine. Pike kaže:

> Riječ se također nalazi u feničanskom Vjerovanju. Božja riječ, napisana zvjezdanim znakovima, stvorila je svijet, kao i u svim azijskim vjerovanjima; ispisala su je planetarna božanstva, a kao duboki misterij priopćili polubogovi višim klasama ljudske vrste koje su je zatim prenijeli čovječanstvu.[51]

Wheless govori o pojmu Logosa-Isusa u Evanđelju po Ivanu:

> Budući da nema snažnijeg i uvjerljivijeg dokaza da je Krist bio i jest poganski mit - starogrčki „Logos" Heraklita i filozofa prerađen od strane grčkog svećenika koji je napisao prvo poglavlje „Evanđelja po sv. Ivanu" sve do „inkarniranog Sina" starog hebrejskog boga za kršćansku potrošnju kao najsvetiji Članak kršćanske vjere i teologije... Moramo, dakle, priznati da je [u *Katoličkoj enciklopediji]* Božansko otkrivenje „riječi koja je tijelom postala" pogansko-židovski mit, a kršćanski Krist ustvari je sam poganski Demiurg - „Sam Bog" - i „Druga osoba svetog Trojstva".[52]

Lucifer

Iako se Lucifer, „pali anđeo", često spominje, njegovo se ime pojavljuje tako prevedeno samo u jednom stihu Biblije kralja Jamesa, u Izaiji 14:12, gdje je nazvan „jutarnjim sinom". „Lucifer" se također prevodi kao „Dnevna zvijezda, sin zore". Taj odlomak opisuje „pad s neba" dnevne zvijezde, nakon što se pokušala „popeti na nebo, iznad Božjih zvijezda" i ondje postaviti svoje prijestolje. Iz toga jedinog odlomka oblikovana

je divovska priča, kao i mnoga nagađanja tko je ustvari bio Lucifer, nagađanja koja se protežu u rasponu od vođe svih vragova pa sve do zlih vanzemaljaca.

Unatoč svim političkim spletkama, ime Lucifer jednostavno znači „Nositelj svjetla", a u najranija vremena on je bio sunčani bog te se zato naziva „Dnevna zvijezda, sin jutra/zore". Kako se spušta noć, sunčanog boga Lucifera drugi anđeli, ili zvijezde, „izbacuju s neba". Ovaj bog/anđeo Lucifer je prethebrejskog podrijetla i može ga se pronaći u Kanaanu, Egiptu i Mezopotamiji, a izvorno nije smatran zlim. U nizozemskom jeziku lucifer znači šibica, isključivo korisni predmet koji donosi svjetlost i vatru. Kao i mnogi bogovi drugih kultura, Lucifera su kršćani učinili zlim tako da iznad njega mogu uzdignuti svog vlastitog boga. Budući da oboje predstavljaju dan ili jutarnju zvijezdu, ironično je da su ustvari Isus i Lucifer ista osoba.

Mit o Luciferu također se može pronaći u grčkoj priči o „sinu Sunca", Faetontu, kojeg je njegov otac izbacio s nebesa nakon što je počinio grijeh oholosti. Priča o Vulkanu, rimskom solarnom bogu, slična je mitu o Luciferu jer i njega bogovi izbacuju iz nebesa sa spuštanjem mraka.

Melkizedek

Tajanstveni kralj Salema, Melkizedek, ili Adonizedek, kako ga naziva Knjiga Jašerova, spominje se u Starom zavjetu kao svećenik Svevišnjeg Boga (El Eliona) koji je blagoslovio Abrahama. U Poslanici Hebrejima Isus je naveden kao obični svećenik „Melkizedekova reda", odlomak koji služi za ustanovljavanje Melkizedekovog reda kao ultimativnog autoriteta koji stoji iza Abrahama i Isusa. Ustvari, kršćanski gnostici smatrali su Melkizedeka bogom-spasiteljem višeg reda od Isusa: „Melkizedeka su spasiteljem smatrali anđeli, dok su Krista spasiteljem smatrali samo ljudi."[53]

Kao i mnogi drugi biblijski likovi, Melkizedekov identitet može se pronaći u predjahvističkim levantskim kulturama. Kako navodi Walker: „Jeru-salem je bio 'Kuća mira' ili boga Šalema, čijim je ranijim gradom vladao Melkizedek (Postanak 14), 'Kralj svjetla" koji je u Feniciji bio poznat pod nazivom Melek ili Moloh."[54] Moloh je bog Sunca i vatre, izvorno potječe iz Perzije i Indije, a obožavali su ga Kanaanci.[55] Kult Moloha/Meleka također je cvao u Pavlovom navodnom rodnom gradu Tarzu pod imenom Heraklo-Melkart.[56] Kao što smo prethodno naveli, Solomon i ostali Izraeliti obožavali su Moloha/Moleha/Meleka/Milkoma/Melkoma:

> *Moloh* je bio bog Amonita, a obožavali su ga i Izraeliti. Solomon mu je na Maslinskoj gori izgradio hram, a *prinošene su mu ljudske žrtve.*[57]

Žrtve su se Molohu/Moleku prinosile spaljivanjem, a kada su „Judini sinovi" spalili svoju djecu (Jer. 7:31), svirali su se bubnjevi i drugi instrumenti da prikriju krikove.

Iako su ga jahvisti učinili zlim, Walker kaže: „Moloha se neko vrijeme poistovjećivalo s Jahvom ... Levitski svećenici su ustvari razlikovali Jahvu od Moloha i zabranili obožavanje potonjeg (Levitski zakonik 18:21)."[58]

Krštenje Moloha ili Melkoma obavljano je vatrom, što je razlog zašto se govorilo da Krist, kao veliki svećenik Melkizedekova reda, obavlja krštenja vatrom. To krštenje vatrom, kao i žrtvovanje vatrom u smislu žrtava paljenica, ono je što obilježava Melkizedekov red; dakle, kada Biblija spominje Red, to služi kao veza s tim obredima, dok su osobe koje su ih prakticirale smatrane „pravim" svećenstvom. Doista, Talmud još uvijek dopušta žrtvovanje Molohu, iako se raspravlja mogu li ili ne djeca prolaziti kroz vatru.[59]

Rođenje

Slavljenje poroda ili rođenje velikog spasitelja postojalo je u svom obrednom obliku davno prije kršćanskog doba. Fazer o tome kaže:

> Obred rođenja koji se slavio u Siriji i Egiptu bio je izuzetan. Osobe koje su sudjelovale u slavlju povukle bi se u unutarnje dijelove hramova iz kojih su u ponoć glasno klicali: „Djevica je rodila! Svjetlo preplavljuje!" Egipćani su čak i predstavljali novorođeno Sunce prizorom dojenčeta koje su na njegov rođendan, zimski solsticij, iznosili i predstavljali obožavateljima.[60]

Hazelrigg objašnjava mitološko značenje rođenja i ostatka drame o svetom kralju:

> Rođenje, Izdaja, Raspeće i Uskrsnuće su ništa drugo nego kvartalne postaje mističnog putovanja izražene kao geometrijski omjer u prirodnoj fizici - koji su uvijek isti, bez obzira primjenjuju li se na četiri četvrtine dana, četiri lunarne faze, četiri glavne točke ili godišnja doba solarne revolucije ...[61]

Sabat

Šabat je stariji od židovske vjere; nalazimo ga na Bliskom istoku i Indiji, gdje je označavao odmor na sedmi dan božice Durge.[62] Ne znajući njegovo podrijetlo, različite kršćanske sekte već se stoljećima prepiru o danu kada se šabat treba slaviti, kao što je naredio židovski bog Jahve. „Puristi" misle da se šabat mora slaviti subotom a

ne „poganskim" danom nedjeljom koji je usvojila „iskvarena" Katolička crkva. Međutim, subota je također „poganski" dan, nazvan po „Saturnu" (engl. *Saturday* - subota, *op. prev.).* Doane kaže:

> Planet *Saturn* vrlo je rano postao glavno božanstvo semitske vjere. Mojsije mu je posvetio broj sedam ... *„Sedmi* dan bio je na cijelom istoku žrtvovan *Saturnu*." ... „Saturnov dan posvećen je Bogu, a planet se sada naziva *cochab shabbath,* 'Zvijezda Sabata'. Posvećivanje sabata očigledno je povezano s riječju Šabua ili Šeba, što znači *sedam."* [63]

Drugi dolazak/Sudnji dan

Iako milijarde ljudi već stoljećima strpljivo čekaju Drugi Isusov dolazak, vjerujući da je to vrlo neobičan događaj, „drugi dolazak" očekivao se i od mnogih bogova-spasitelja, uključujući Krišnu, Budu, Bakha, Quetzalcoatla, kao i druge bogove iz cijelog svijeta. Isto se može reći za kraj svijeta, tisućljeća i Sudnji dan. Doane govori o Sudnjem danu: „Profesor Carpenter kaže o egipatskoj Bibliji, koja je uvjerljivo najstarija od svih svetih knjiga: 'U „Knjizi mrtvih" pronalazimo izreke identične onima iz Novog zavjeta, *vezane uz Sudnji dan."'* [64] „Drugi dolazak" je ustvari povratak Sunca u novom precesijskom dobu.

Sedamdeset/Sedamdeset dva

Evanđelja navode različiti broj učenika, od 12 do 70 ili 72. Taj numerički tercet može se objasniti kroz mit, a ne povijest. Za početak, broj „72" se često zaokruživao na 70, tako da su dva broja međusobno zamjenjiva. Tradicija govori da bog ima 72 imena,[65] što je prikladno, jer je 72 još jedan sveti broj, a to je razlog zašto 10. poglavlje Postanka spominje 72 naroda. Kao i Isus, Konfucije (6. stoljeće pr.n.e) je imao 72 inicirana učenika.[66] Nadalje, 72 je bio broj Setovih pomagača koji su planirali Ozirisovu smrt.

72 ustvari predstavlja dekane ili dodekane, odjeljke zodijačkog kruga od kojih svaki iznosi 5°, koji se također smatraju zviježđima. Nadalje, potrebno je 72 godine da se precesija ekvinocija pomakne za jedan stupanj. Kao što je već navedeno, priča 0 Jakobovim Ijestvama sa 72 anđela koji se penju ili silaze ustvari je odraz zodijaka 1 kutova dekana. Osim toga, magični pentagram ili pentakl načinjen je od podjele dekana. Što se tiče pentakla, broja 72 i legendarna 72 prevoditelja hebrejske Biblije na grčki, Walker govori:

> Da bi se nacrtao pentakl, krug se dijeli u pet lukova od kojih svaki iznosi sedamdeset i dva stupnja. Sedamdeset i dva je temeljni magični broj... 72 je bio toliko magičan da je jedan od najtrajnijih mitova o podrijetlu Biblije nazivao tu knjigu Knjiga sedamdeset dvojice (Septuaginta), tvrdeći da su je s hebrejskog na grčki prevela sedamdeset i dva učenjaka radeći istovremeno, a da je svaka inačica bila u potpunosti jednaka ostaloj sedamdeset i jednoj. Ova smiješna priča bila je dio kršćanskog vjerovanja u Srednjem vijeku.[67]

U gnostičkim tekstovima Ezekielova kočija je krug zodijaka sa 72 dekana, a predstavlja „sunčanu kočiju". Doresse prenosi gnostičko tumačenje: „Govori se da je kočija preuzeta kao model od strane sedamdeset i dva boga koji upravljaju sa sedamdeset i dva ljudska jezika."[68]

Transupstancijacija

Doktrina transupstancijacije iz Prve poslanice Korinćanima 10-12 predstavlja čudotvorno pretvaranje kruha i vina u Isusovo tijelo i krv. Međutim, ta vrsta magičnog obreda prakticirala se u raznim oblicima diljem svijeta davno prije kršćanskog doba te ni na koji način nije izvorno kršćanska:

> ... drevni Meksikanci, čak i prije dolaska kršćanstva, bili su u potpunosti upoznati s doktrinom transupstancijacije i provodili su je u ozbiljnim obredima njihove vjere. Vjerovali su da njihovi svećenici posvećenjem kruha pretvaraju taj kruh u samo tijelo svoga boga, tako da su svi koji su jeli posvećeni kruh sudjelovali u mističnoj pričesti s božanstvom kroz primitak njegove božanske suštine u sebe. Doktrina ***transupstancijacije ili magičnog pretvaranja kruha u meso bila je poznata Arijcima iz drevne Indije davno prije širenja pa čak i same pojave kršćanstva.*** [69]

Nekatolički kršćani i drugi religionisti smatraju tu praksu barbarskom i divljačkom, da ne spominjemo ljude koji nisu vjernici. Pretkršćanski stari narodi znali su daje transupstancijacija alegorijska, a ne stvarna: „'Kada kukuruz zovemo Cererom a vino Bakhom,' kaže Ciceron, 'koristimo uobičajenu stilsku figuru; ali možete li zamisliti da je itko toliko lud da vjeruje da je stvar kojom se hrani bog?'"[70]

Trojstvo

Trojstvo ili trojno božanstvo još je jedan aspekt sveprisutnog mita koji se može pronaći u bezbrojnim kulturama davno prije kršćanskog doba. Iz tog razloga je očito da ta ideja ne potječe od Isusa; ustvari, kršćanstvo je nije usvojilo sve do Nicejskog

koncila koji je održan 325. godine. Kao i mnogi drugi aspekti kršćanstva, Trojstvo izvorno potječe iz egipatske vjere. Churchward o tome kaže:

> Misteriji kao što su Trojstvo, inkarnacija, djevičansko rođenje, preobraženje na gori, muka, smr. pokop, uskrsnuće i uzašašće, transupstancijacija i obnavljanje krštenjem, već su postojali u misterijima Amente, s Horusom ili Iu-em-Hotepom kao egipatskim Isusom. [1]

Jacolliot navodi da je Trojstvo također indijskog podrijetla: „Ujedinjeno Trojstvo koje je odbacio Mojsije kasnije je postalo osnova kršćanske teologije, koja ga je neosporno preuzela iz Indije."

Tijekom tisućljeća Trojstvo je preuzimalo različite oblike: u potpunosti ženske, u potpunosti muške ili miješane. Najranija Trojstva u mnogim su mjestima bila u potpunosti ženska. Walker kaže:

> Od najranijih vremena, ideja Velike Božice bilo je trojstvo, a ona je poslužila kao model za sva kasnija trojstva, ženska, muška ili miješana.... Iako su Brahmani razvili muško trojstvo, Brahmu, Višnua i Šivu, koji su igrali te uloge [Stvaratelja, Čuvara i Razarača], tantrički sveti zapisi tvrdili su da je Trostruka Božica u početku stvorila te bogove.... Bliski istok imao je mnoga trojstva, od kojih ie većina izvorno bila ženska. Kako je vrijeme prolazilo, jedan ili dva člana trijade pretvoren je u muškarca. Uobičajeni obrazac bio je Otac-Majka-Sin, a lik Sina obično je smatran Spasiteljem.... Čini se da su arapski kršćani imali sveto Trojstvo koje se sastojalo od Boga, Marije i Isusa, obožavanih i međusobno zamjenjivih s egipatskim trojstvom, koje se sastojalo od Ozirisa, Iziđe i Horusa...[72]

U solarnom mitu trojstvo također predstavlja tri stadija Sunca: novorođeno (zora), zrelo (u podne), te „staro i umiruće, na smiraju dana (koje se vraća Ocu)".[73]

Trojstvo se može pronaći čak i u Peruu, što je činjenica koja je potakla uznemirenog svetog oca Acostu da zapazi:

> Neobično je da je vrag na sebi svojstven način uveo Trojstvo u idolatriju, jer tri prizora Sunca koja se nazivaju Apomti, Churunti i Intiquaoqui, ustvari predstavljaju Oca i Gospodina Sunce, Sina Sunce, te Brata Sunce.

U stvarnosti ti notorni komentari o „vragu" odražavaju čisti kulturni i rasni fanatizam, da ne spominjemo zapanjujuće neznanje i glupost onih kojima je „sveznajući i svemoćni Gospodin Bog" navodno povjerio zadatak poučavanja cijele ljudske vrste.

Dakle, otkrivamo da su najvažnija pravila, doktrine i drugi elementi evanđeoske priče i kršćanske vjere neizvorna i mitološka. Doista, luk „povijesnog Isusa" je oguljen, no ispostavilo se da on nema jezgru, samo pretkršćanske mitove i obrede.

' Walker, WEMS, 195.

[2] Higgins, II, 88.

[3] Walker, WEMS, 232-3.

[4] Walker, WEMS, 40.

[5] Massey, EBD, 80.

[6] Doane, 824.

[7] Massey, HJMC, 39.

[8] Doane, 226.

[9] Doane, 197.

[10] Walker, WEMS, 188.

[11] A. Churchward, 9.

[12] A. Churchward, 363.

"„The Naked Truth."

[14] Carpenter, 183.

[15] Walker, WEMS, 188.

[16] Higgins, 1,219.

[17] ben Yehoshua (Naglasak dodan.)

[18] Massey, HJMC, 35.

"Jackson, 58.

[20] Walker, WEMS, 78-9.

[21] Frazer, 681.

[22] Jackson, 197-8.

[23] Euzebije, 252-3.

[24] Massey, EBD, 107-9.

[25] Doane, 214-5.

[26] Graves, BS, 78-9.

[27] Doane, 391.

[28] Walker, WDSSO, 219.

[29] Walker, WDSSO, 287.

[30] Wheless, IISGW.

[31] Walker, WEMS, 354.

[32] Walker, WEMS, 354.

[33] Graham, 354-5.

[34] A. Churchward, 290.

[35] Dujardin, 53-4.

[36] Higgins, 1,636.

[37] Pike, 448.

[38] Mack, 47.

[39] Massey, HJMC, 151.

[40] Massey,HJMC, 152-3.

[41] Mead, DJL.

[42] Robertson, 64.

[43] Carpenter, 213.

[44] Potter, 169-70.

[45] Massey, GHC, 4-11.

[46] Steele, „Was Jesus a Taoist?"

[47] Larson, 349.

[48] Larson, 411.

[49] Walker, WEMS, 469.

[50] Walker, WDSSO, 482.

[51] Pike, 268.

[52] Wheless, 155-6.

[53] Walker, WEMS, 631.

[54] Walker, WEMS, 885.

[55] Higgins, 1,82.

[56] Walker, WEMS, 1003.

"Doane, 108, bilješka.

[58] Walker, WEMS, 1003.

[59] Sanhedrin, 64a-64b; Soncino Press, 437-441.

[60] Frazer, 416.

[61] Hazelrigg, 16.

[62] Walker, WDSSO, 191.

[63] Doane, 393, bilješka.

[64] Doane, 245.

[65] Higgins, I, 780.

[66] Higgins, 1,789.

[67] Walker, WDSSO, 73.

[68] Doresse, 166.

[69] Frazer, 568.

[70] Frazer, 578.

[71] A. Churchward, 393.

[72] Walker, WEMS, 1018.

[73] Leedom, 200.

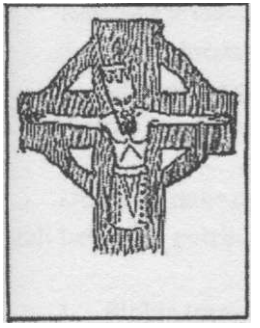

Pretkršćanska azijska
Krišnina raspela
(Doane)

Herkul koji se savija ispod
križa načinjenog od dva
nebeska stupa
(Doane)

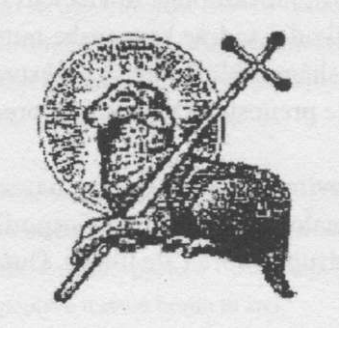

Krist kao Jaganjac Božji
(Biedermann)

14

PATRIJARSI I SVECI SU BOGOVI DRUGIH KULTURA

Kao što je prikazano, kršćanstvo je sagrađeno od dugačkog niza mitova raznih nacija i ustvari predstavlja univerzalni astrološki mit i obred. Za stvaranje kršćanstva korišteno je tipično sredstvo stvaranja mitova, to jest, kada napadačka kultura preuzima svoje prethodnike, često čini njihove bogove i Božice zlima ili ih degradira na niže bogove, patrijarhe, proroke, kraljeve, junake i/ili svece. Takvo stvaranje mita može se također pronaći kroz cijeli Stari zavjet, kao što smo to ranije pokazali na primjerima „proroka" Danijela, Estere i Debore, koji su bili drevni bogovi drugih kultura. Kao što je također spomenuto, prije nego što je kanaanski Baal postao zao, sam Jahve je bio Baal. Ustvari, Stari zavjet bilježi epsku priču kanaanskih bogova, što je dokazano 1975. godine otkrićem 20 000 glinenih ploča koje su stare gotovo 4500 godina, a pronađene su u ruševinama velikog grada Eble u Teli Mardiku u sjeverozapadnoj Siriji. John Fulton govori o Ebli: „Postojala je 1000 godina prije Davida i Solomona, a uništili su je Akađani oko 1600. pr.n.e."[1] Jezik zabilježen na tim pločama je stari kanaanski, koji je vrlo sličan biblijskom hebrejskom, a napisan je sumerskim klinastim pismom. Te ploče sadrže stotine imena mjesta, veliki broj kojih možemo pronaći u Starom zavjetu, uključujući „Urusalimu", odnosno Jeruzalem. One također sadrže imena hebrejskih „patrijarha" koji, prema Bibliji, nisu postojali sve do nekoliko stotina ili više od tisuću godina kasnije, npr. ,,Ab-ra-mu (Abraham), E-sa-um (Ezav), Ish-ma-ilu (Išmael), čak i Is-ra-ilu (Izrael); a iz kasnijih razdoblja imena kao što su to Da-'udum (David) i Sa-'u-lum (Šaul).[2] Ploče također sadrže kanaanske mitove o stvaranju i poplavi, iz kojih su očito plagirane vrlo slične biblijske inačice. U stvarnosti, Izraeliti su uglavnom bili Kanaanci koji su dalje prenosili mitove svojih predaka, a koji su tijekom stoljeća mijenjani.

Kada su jahvisti levantskim ljudima i njihovim svetim pismima nametnuli monoteizam, podjarmili su različite kanaanske Baalove pod „jednog Gospodina" i pretvorili te strane bogove u „patrijarhe" i razne druge dobre i zle likove. Dujardin objašnjava:

> Tamo gdje je judaizam u potpunosti uspio, drevni palestinski Baalovi pretvoreni su u herojske sluge boga Jahve; tamo gdje je postigao samo djelomičnu pobjedu oni su postali sekundarni bogovi. ... Mnoge stare palestinske Baalove asimilirao je judaizam i pretvorio ih u heroje koji djeluju u Jahveovo ime. Mnogi učenjaci slažu se da su biblijski patrijarsi ustvari drevni bogovi Palestine.[3]

Dujardin dalje opisuje postupak putem kojeg su „Baalovi" ili „strani" bogovi postali hebrejski patrijarsi, kraljevi, proroci i heroji:

1. Biblija transformira drevna palestinska božanstva u povijesne likove koji postaju Jahvine sluge.
2. Njihova svetišta postaju svetišta koja su oni podigli Jahvi, ili postaju grobovi gdje su oni sahranjeni, ili spomenici njihovim pothvatima. Međutim, ponekad je neko mjesto nazvano po njima ili po imenima životinja koje su oni izvorno bili, a to ime se više ne koristi osim kao naziv mjesta.
3. Imena klanova koja potječu od imena tih božanstava i imena životinja koje su ta božanstva izvorno bili postaju imena osoba i uvode se u beskrajna rodoslovlja izmišljena u svrhu glorificiranja velikih obitelji židovske države. Sve to se odvijalo asimilacijom.
4. Svi kultovi koji su se oduprli zabranjeni su kroz proces izopćenja.
5. Životinje koje su nekada bile drevni bogovi čine se nečistima, zabranjuje se njihova konzumacija za hranu ili se na njih stavlja kletva.
6. Neki obredi i mitovi tih kultova pretvaraju se u povijesne legende.[4]

Na taj način drevni bogovi drugih naroda mutiraju ne samo u biblijske likove, već i u plemena i narode.

NoaiPotop

Smatra se da je priča o Noi stvarna priča o praocu ljudske rase. Međutim, kao i mnogi drugi biblijski likovi, Noa je mit, a može se također pronaći u Indiji, Egiptu, Babilonu, Sumeru i drugim mjestima. Činjenica je da priče o potopu postoje u mnogim dijelovima svijeta, uključujući Bliski istok, iako nisu ograničene samo na taj dio svijeta. Churchward kaže:

> Nikada nije postojao jedan *veliki Potop* kao što to opisuje Biblija.... u svakoj ledenoj epohi dogodilo se barem deset velikih potopa, kada su se otopili snijeg i led. ... Jednom godišnje također je dolazilo do velike poplave - izlijevanja Nila. Na spomenicima postoji portret na kojemu Num čeka tu poplavu u svom brodu ili arci.[5]

Što se tiče sveprisutnog mita o potopu, Walker govori:

> Biblijska priča o poplavi, „potop", bila je kasni ogranak ciklusa mitova o potopu koji su postojali diljem drevnog svijeta. Tisućama godina prije nego što je Biblija napisana, sumerski Ziusudra sagradio je arku. U Akadu je ime junaka poplave bilo Atrahasis. U Babilonu on je bio Uta-Napištim, jedini smrtnik koji je postao besmrtan. U Grčkoj je to bio Deukalion koji je ponovno naselio zemlju nakon što se voda povukla [i nakon što je arka pristala na planinu Parnas] ... U Armeniji, junak je bio Kisutros - što je iskrivljena inačica sumerskog Ziusudre - čija je arka pristala na planinu Ararat. Prema izvornoj kaldejskoj priči, junaku potopa njegov bog je rekao: „Sagradi plovilo i završi ga. Ja ću poplavom uništiti tijela i život. Stavi u svoje plovilo tijela svega što ima život."[6]

Smatralo se da je Kisutros ili Ziusudra „deseti kralj", dok je Noa bio „deseti patrijarh". Noina „povijest" također se može naći u Indiji, gdje postoji „Nuhov grob" u blizini rijeke Gagre u okrugu Oude ili Oud, koji je očito srodan Judeji i Judi. „U arci spašen" indijski Noa također se zvao „Menu". Noa se također naziva „Nnu" i „Naue", kao u „Jošua, sin Nuna/Isus, sin Nauea", što znači ne samo 'riba, već i 'voda', odnosno 'nebeske vode'. Nadalje, riječ Noa ili Noe identična je grčkoj riječi vouc;, što znači „um", kao u riječi „noetika", kao i riječ Menu ili Menes, kao u „mentalno". Na hebrejskom, riječ za „arku" je *THB,* kao u riječi Teba, što znači da je Noina arka ekvivalent za Tebu Menesa, legendarnog prvog kralja Egipćana, iz čije je „povijesti" također posuđena biblijska priča.

Dakle, očito je da je Noina čuvena „arka" koju su zabludjele ovčice tražile na zemlji, ustvari motiv koji se pronalazi u drugim mitovima. Kako Doane navodi: „Prikaz egipatskog Ozirisa svećenici su zatvarali u svetu arku 17. dana Atira (13. studenog), što je isti dan i mjesec kada je Noa navodno ušao u svoju arku."[7] Noa je ustvari još jedan solarni mit, a arka predstavlja Sunce koje ulazi u „mjesečevu arku", egipatsku „arghu", koja je ustvari mladi mjesec ili niža četvrtina mjeseca koja je oblika luka. Ova „Noina argha" identična je Jazonovu „ Argonautu" i „arghanati" na sanskrtu.[8] Noina arka i njenih osam „mornara" ekvivalent su nebesima, zemlji i sedam „planeta", odnosno onima koje predstavljaju dani u tjednu. Što se tiče „stvarne" Noine arke, moramo napomenuti da je postojao običaj, npr. u Škotskoj, stvaranja kamenih „brodova" na gorama u imitaciji mita, te je na Zemlji moguće pronaći mnogo takvih „arki".

Kao i Noa, sumerski Ziusudra je imao tri sina, uključujući jednog koji se zvao „Japetostes", što je ustvari isto ime kao ono koje je nosio Noin sin Jafet, također srodan Pra-japati[9] ili Jvapetiju, sinu indijskog Menua, čiji su ostali sinovi bili nazvani doslovno kao i Noini, odnosno Šem i Ham. Hazelrigg kaže: „Oni odgovaraju hinduskoj inačici istog mita, gdje je *Menu Satyvrah* Noa, a *Sherma, Charma* i *Jvapeti* se mogu lako poistovjetiti s potomstvom."[10]

Noini sinovi u Bibliji su prikazani kao „očevi" različitih naroda i rasa: Šem je praotac Semita; Jafet Arijaca; a Ham „Hamita" ili Afrikanaca. Priča je pretvorena u rasističku propagandu jer su se Semiti smatrali najboljima, Jafetiti su se smatrali dovoljno prikladnima za „boravak u šatorima Semita", dok su Hamiti trebali služiti kao robovi drugih dvaju naroda, kao kazna za Hama koji se izrugivao pijanom, golom Noi. Ne samo da je takva kazna apsurdno stroga, već Noa uopće nije povijesna ličnost; dakle, ta priča služi za opravdanje ropstva.

Naravno, Noini sinovi također nisu povijesne ličnosti jer je Šem „ustvari bila titula egipatskih svećenika boga Ra".[11] Tri Noina sina ustvari predstavljaju tri dijela neba od kojih svaki iznosi 120°.[12] Kao likovi u nebeskom mitu, Noa odgovara Suncu, a Šem mjesecu, što je posve prikladno jer su semitski Židovi štovali mjesec.

Abraham i Sara

Iako se Abraham smatra patrijarhom Hebreja i Arapa, izvorni Abraham i Sara bili su istovjetni indijskom bogu Brahmi i božici Sarasvati, „Kraljici neba", a priča o Abrahamovoj seobi odražava priču o brahmanskom plemenu koje napušta Indiju potkraj doba Bika. Ovo poistovjećivanje Abrahama i Sare s indijskim bogovima nije izbjeglo pažnji jezuitskih misionara u Indiji; ustvari, oni su ga prvi istaknuli.[13] Walker o patrijarhu i njegovoj ženi kaže:

> Čini se da je to ime koje znači „Otac Brahm" ustvari semitska inačica indijskoga patrijarhalnog boga Brahme; on je također bio islamski Ibrahim, osnivač Meke. Ali islamske legende kažu da je Abraham bio kasni uljez u hramu Kaabe. On ga je kupio od svećenica Božice kojoj je hram izvorno pripadao. Sara, „Kraljica", je bila jedna od Božičinih titula, što je kasnije postalo ime Abrahamove biblijske „žene".... U priči o tome kako je Izak gotovo ubijen, Abraham je preuzeo ulogu žrtvenog svećenika druidskog stila koji je trebao zaliti Jehovino sveto drveće Krvlju Sina; drevni običaj kojega je žrtvovanje Isusa samo kasna inačica.[14]

Čini se da su Brahma i Sarasvati kasnije postali indijski patrijarh Adjigarta i njegova žena Parvati. Kao i Abram/Abraham, u indijskoj inačici Adjigarta moli boga za nasljednika i naposljetku uzima mladu crvenu kozu da bi je žrtvovao na planini, gdje mu se obraća bog. Kao i u biblijskoj priči, stranac pristupa Parvati, koja mu nudi okrepu, i govori joj da će roditi sina nazvanog Viashagagana (Izak), „nagradu za milostinju". Kada dijete napuni 12 godina, Bog nalaže Adjigarti da ga žrtvuje, što otac odano prihvati izvršiti, sve dok ga Bog ne zaustavi i blagoslovi kao praoca djevice koja će biti božanski oplođena. Graham o zamalo prinijetoj Abrahamovoj žrtvi kaže: „To

je također stara priča koja, kao i mnoge druge biblijske priče, potječe iz Indije. Siva je, kao i Abraham, zamalo žrtvovao svoga sina na pogrebnoj lomači, ali je njegov Bog. pokajavši se, umjesto sina čudotvorno stvorio nosoroga."[15]

Čini se također da je Abraham bio u srodstvu s perzijskim zlim bogom Ahnmanom, čije je prvotno ime bilo Abriman. Nadalje, Graham tvrdi: „I Babilonci su imali svog Abrahama, samo je njihova inačica bila Abarama. On je bio zemljoradnik i mitološki suvremenik Abrahamov."[16]

Hazelrigg govori da se Abraham može poistovjetiti i s planetom Saturnom:

> „Čini se da je semitsko ime Abraham", kaže dr. Wilder, „sastavljeno od dvije riječi - *Ab* i Rarr. - što znači 'Otac na nebesima'. U astralnoj teologiji to je oznaka planeta Saturna ili Kronosa, kao i božanstva koje nosi ta imena." ... „Gdje ćemo onda pronaći razliku između patrijarha Abrahama i boga Saturna? Saturn je bio sin Terre, a Abraham sin Teraha." ... „Oče naš koji jesi na nebesima" bila je izravna molitva tom očinskom počelu te je iz tog razloga Krist (Sunce) izričito nazivan Abrahamovim sinom ili *Sinom Oca* zato što je Sunce središte sustava oko kojega Saturn kruži.[17]

Walker o pojedinostima abramske priče govori:

> Biblijski majčinski hram Mamre u Hebronu uključivao je sveti hrast u lugu koji je simbolizirao ženstvenost. Pisari Starog zavjeta pretvarali su se da je to bio Abrahamov dom. iako je to mjesto još u 4. stoljeću nove ere bilo pogansko svetište, posvećeno štovanju „idola".[18]

Nadalje, čini se da se Abramov „Kaldejski Ur" izvorno ne odnosi na Ur u Mezopotamiji i sjeveroistočnu kaldejsku kulturu, već na raniju inačicu u Indiji, gdje je Higgins, među ostalima, naišao na protohebrejski kaldejski jezik.

Što se tiče Sare, Walker kaže daje „izvorno ime Izrael značilo 'Sarino pleme. Njezino ime bilo je Sara i, Kraljica, ime Velike Božice iz nabatejskih natpisa. Svećenici su u 6. stoljeću pr.n.e. promijenili njezino ime u Sara."[19] Te priče nisu kronike pojedinaca nego bogova i plemena i, kao što Walker dalje kaže: „Sara je bila majčinska božica plemena Abraham' koje je sklopilo savez s Egiptom u 3. tisućljeću pr.n.e."[20] Odatle potječe priča o Abrahamu i Sari u Egiptu.

Mojsije, Egzodus, Deset zapovijedi

Legendu o Mojsiju, koji nije bio povijesni hebrejski zakonodavac, moguće je pratiti od Sredozemlja do Indije, no u tim legendama on ima različita imena i različitih je

rasa, ovisno o mjestu: „Manou" je indijski zakonodavac. „Nemo zakonodavac", koji je donio ploče s Božje planine dolazi iz Babilona. „Misesa" možemo naći u Siriji, gdje je bio izvađen iz košare koja je plutala rijekom. Mises je također imao kamene ploče na kojima su bili zapisani zakoni i štap kojim je činio čuda, uključujući razdvajanje vode i vođenje vojske preko mora.[21] Nadalje, „Manes zakonodavac" djelovao je u Egiptu, dok je „Minos" bio reformator s Krete.

Jacolliot slijedi izvornog Mojsija sve do indijskog Manoua: „To ime Manou ili Manes ... nije imenica koja se odnosi na pojedinačnog čovjeka; njeno značenje na sanskrtu je *čovjek par excellence,* zakonodavac. To je titula kojoj je stremio svaki vođa u drevno doba."

Kao i Mojsija, Krišnu je njegova majka stavila u čamac od trske i porinula ga u rijeku gdje ga je našla druga žena. Akadski Sargon također je bio položen u čamac od trske i porinut niz rijeku da bi se spasio njegov život. Ustvari, „ime Mojsije je egipatskog podrijetla i potječe od *mo,* egipatske riječi za vodu te *uses,* što znači spašen iz vode, u ovom slučaju, praiskonski."[22] Znači, ta titula Mojsije može se primijeniti na bilo kojeg od raznih junaka spašenih iz vode.

Walker elaborira o mitu o Mojsiju:

> Priča o Mojsiju bila je izvorno priča o egipatskom junaku Ra-Harakhtiju, ponovno rođenom sinu boga Kanopusa, čiju su životnu priču kopirali biblijski učenjaci. Ista priča odnosila se na sunčanog junaka čiji je otac bio Apolon, a majka djevica Kreusa; na Sargona, kralja Akada 2242. pr.n.e.; kao i na mitološke blizance koji su utemeljili Rim, da spomenemo tek neke od mnogih beba junaka koji su u košarama porinuti u vodu. To je bio uobičajeni motiv.[23]

Nadalje, Mojsijev štap je magičan, astrološki prut koji je koristio veliki broj mitskih likova. Walker također govori o Mojsijevim čudesnim pothvatima:

> Mojsijev cvatući štap, rijeka krvi i ploče sa zakonima bili su simboli drevne božice. Njegovo čudo kada voda poteče iz stijene prvo je izvela Majka Rea nakon što je rodila Zeusa, kao i Atalanta uz Artemidinu pomoć. Njegovo čudo isušivanja vode da bi putovao suhih nogu ranije je izvela Izida, ili Hator, na svom putu u Biblos.[24]

A Higgins tvrdi:

> U Bakhu očito imamo Mojsija. Herodot kaže da je [Bakho] bio Egipćanin... Orfejski stihovi govore da je on sačuvan od voda u maloj kutiji ili škrinji, da je bio nazivan *Mišem* u sjećanje na taj događaj; da je bio upućen u sve Božje tajne te da je imao štap koji je mogao po volji pretvoriti u zmiju; da je prošao kroz Crveno more suhih nogu, *kao što je to kasnije učinio Herkul* ...te da su, kada je otišao

u Indiju, on i njegova vojska uživali sunčevu svjetlost tijekom noći. Nadalje, govori se da je svojim magičnim štapom dodirnuo velike rijeke Oront i Hidaspes, nakon čega su se te vode povukle i osigurale mu slobodan prolaz. Govori se čak i da je zaustavio kretanje Sunca i mjeseca. Napisao je zakone na dvije kamene ploče. U drevno doba prikazivan je s dva roga ili zrake na glavi.[25]

Već smo dokazali da se biblijski opis Egzodusa nije mogao stvarno dogoditi. O toj nevjerojatnoj priči Mead kaže:

... Matematički argumenti... biskupa Colensa da se vojska od 600.000 ljudi nije mogla mobilizirati u jednoj noći, da se tri milijuna ljudi s njihovim jatima i stadima nije moglo napajati iz jednog izvora, kao i stotine drugih smiješnih sličnih netočnosti, bile su popularne tvrdnje koje su čak i neuki mogli shvatiti te su izazivale bijes posebice apologista i konzervativaca.[26]

Međutim, apologisti i konzervativci nisu imali mnogo izbora, jer nema nikakvog dokaza da su Egzodus i lutanje pustinjom bili povijesni događaji:

No, čak i učenjaci koji vjeruju da su ti događaji stvarni priznaju da nema nikakvih dokaza da se Egzodus zaista dogodio. U egipatskim kronikama tog vremena nema nikakvih zapisa o tom monumentalnom događaju, a izraelski arheolozi koji su pretraživali Sinaj tijekom intenzivnih potraga u razdoblju od 1962. do 1982. - u godinama kada je Izrael okupirao poluotok - nisu našli niti jedan dokaz koji bi potkrijepio priču o četrdesetogodišnjem boravku Izraelita u pustinji.
Priča uključuje tolika čudesa - pošasti, razdvajanje Crvenog mora, manu s neba, objavu Deset zapovijedi - da neki kritičari smatraju da je cijela priča ustvari čisti mit. Egzodus ogromnih razmjera koji je doveo do utapanja faraonove vojske, kaže otac Anthony Axe, biblijski predavač u jeruzalemskoj Ecole Biblique, odjeknuo bi i politički i ekonomski cijelom regijom. Nadalje, uzmemo li u obzir da su na Sinaju pronađeni neki artefakti čak iz kamenog doba, zbunjujuće je da nikada nisu pronađeni dokazi o prolasku Izraelita. William Dever, arheolog sa Sveučilišta u Arizoni, Mojsija otvoreno naziva mitskim likom. Neki učenjaci čak tvrde da je priča politička izmišljotina stvorena u svrhu ujedinjavanja raštrkanih kanaanskih plemena pomoću njihove lažne junačke povijesti.[27]

Potter sažima tvrdnju da je Mojsije mitski lik:

Razlozi za sumnju u njegovo stvarno postojanje su, medu ostalima, (1) paralele između priča o Mojsiju i nekih starijih priča kao, na primjer, one o Sargonu, (2) nedostatak bilo kakvih egipatskih zapisa o takvom velikom događaju koji je kao takav opisan u Petoknjižju, (3) pripisivanje Mojsiju mnogih zakona za koje je poznato da su nastali mnogo kasnije, (4) korelacijska činjenica da se veliki kodeksi nikada ne pojavljuju završeni, već da polako nastaju, (5) teškoće sa smještanjem ropstva, Egzodusa i okupacije Kanaana u poznatu kronologiju Egipta i Palestine, te (6) velika vjerojatnost da neka od dvanaest plemena uopće nikada nisu ni bila u Egiptu.[28]

Kako Churchward navodi: „Od svih egipatskih spomenika samo jedan imenom spominje izraelski narod. ... Nemoguće gaje poistovjetiti s biblijskim Izraelitima."[29] Potom nastavlja:

> Izrael u Egiptu nije etnički entitet - priča predstavlja Raovu djecu u Donjem Egiptu Amente, koju je sagradio ili osnovao Ptah i koja je u potpunosti mitska. ... Knjige Postanka, Izlaska i Jošue nisu namjerne krivotvorine; tema je već postojala u egipatskim Misterijima, a egzoterička inačica drevne mudrosti izvedena je u obliku povijesnog pripovijedanja i etnički primijenjena na Židove. ... Vodeći učitelji uvijek su inzistirali na alegorijskoj prirodi Petoknjižja. Prema tome, prikazano je da je „biblijska povijest" uglavnom izvedena iz nezakonito prisvojene i pogrešno protumačene egipatske mudrosti koja se nalazi u njihovom mitološkom i eshatološkom prikazu, kao što je to očito u „Obredu drevnog Egipta".[30]

Iako Egzodus nije povijesni događaj, on je motiv koji se može pronaći u drugim mitovima. Pike kaže: „A kada su Bakho i njegova vojska dugo stupali po usijanim pustinjama, Janje ili Ovan ih je odveo do prekrasnih livada i izvora koji su navodnjavali hram Jupitera Amona."[31] Churchward dalje navodi: „Tradicije Egzodusa mogu se pronaći u raznim dijelovima svijeta, među ljudima u različitim stadijima evolucije; te tradicije moguće je objasniti samo kroz kamitski [egipatski] prikaz."[32] Doista, kako Massey navodi, *„'Izlazak iz Egipta'* kamitski je izraz za uspon iz nižih u viša nebesa."[33]

Churchward dodatno pojašnjava stvarno značenje Egzodusa:

> Egzodus ili „Izlazak iz Egipta", slavljen najprije u vrijeme svetkovine Pesaha ili tranzita u proljetnom ekvinociju, dogodio se na nebu prije nego što je pretvoren u povijesni događaj migracije Židova. 600.000 ljudi koji su izašli iz Egipta kao hebrejski ratnici u Knjizi Izlaska je 600.000 stanovnika Izraela u nebesima prema židovskoj Kabali, a isti prizori, događaji i osobe koji su u Petoknjižju zemaljskog podrijetla u Henokovoj su knjizi opisani kao nebeski.[34]

Churchward nastavlja, opisujući također čuvene „pošasti":

> Želimo li pokazati da je židovska inačica bila priča, dokaze za to možemo pronaći samo u Egiptu. Patnja Odabranih u Egiptu i njihov čudesni egzodus iz njega ustvari su nebeska alegorija ... Alegorija solarne drame izvođena je u misterijima božanskoga podzemnog svijeta, a izvodila se kroz simboličke interpretacije davno prije nego što su je oni koji doslovno shvaćaju drevni simbolizam pretvorili u povijest Židova. Priča o deset egipatskih pošasti sadrži ezoteričnu inačicu muka kojima su krivci bili podvrgnuti u deset paklova podzemnog svijeta.[35]

Egzodus iz Egipta odnosi se samo na izlazak iz Amente, za koju „je u Obredu rečeno da se sastoji od dva dijela, koji se zovu 'Egipat i pustinjska zemlja ili divljina.'"[36] O obrednom lutanju u divljini Churchward kaže:

> Borba Seta i Horusa u pustinji trajala je četrdeset dana, što je obilježeno 40-dnevnom egipatskom Korizmom, tijekom koje je Set, kao sila suše i neplodnosti, ratovao s Horom u vodi i zakopanom proklijalom zrnu.... Tih četrdeset dana produljeno je na četrdeset godina, što Židovi i sami priznaju.[37]

Nadalje, čudesno „razdvajanje Crvenog mora" dugo je vremena zbunjivalo kako naivne i lakovjerne mase, tako i učenjake koji su navodili sve vrste nategnutih nagađanja ne bi li objasnili taj fenomen. Razdvajanje i uništenje faraonovih snaga na Crvenom moru nije zabilježio niti jedan poznati povjesničar, što je posve razumljivo jer taj događaj, dakako, nije povijestan i može se naći u drugim kulturama, uključujući onu u Cejlonu/Šri Lanki, iz koje su pastirski kraljevi osvajači (faraoni) istjerani preko „Adamova mosta" te se zatim utopili.[38] Ovaj motiv također se može pronaći u havajskim i hotentotskim inačicama mita o Mojsiju prije njihovog prvog kontakta s vanjskim kulturama.[39] Prelazak Crvenog mora je astronomski i dogodio se, kako Josip Flavije izričito tvrdi, za vrijeme jesenskog ekvinocija,[40] što ukazuje na mitsko podrijetlo priče.

Osim toga, čuvenih Deset zapovijedi nije ništa drugo nego ponavljanje babilonskog Hamurabijevog zakonika, hinduskih *Veda* i mnogih drugih dokumenata. Churchward kaže:

> „Mojsijev zakon" ustvari je zbirka starih egipatskih zakona..., što stela ili „Hamurabijev zakonik" nepobitno dokazuje. Mojsije je živio 1000 godina nakon što je taj kamen izrezbaren.[41]

Walker navodi da su „kamene ploče sa zakonima koje su navodno dane Mojsiju kopirane od kanaanskog boga Baala-Berita, 'boga Zavjeta. Njihovih Deset zapovijedi nalikovalo je zapovijedima budističkog Dekaloga. U drevnom svijetu zakoni su najčešće potjecali od božanstva na vrhu planine. Zaratustra je primio ploče sa zakonima od Ahura Mazde na vrhu planine".[42]

Doane sažima priču riječima: „Gotovo sva Mojsijeva djela odgovaraju onima sunčanih bogova."[43] Međutim, priča o Mojsiju odražava i zvjezdani kult, još jednom pokazujući dvostruku prirodu mita o „blizancima" Setu i Horu te bitku za prevlast između dnevnog i noćnog neba, kao i između sunčanih, zvjezdanih i mjesečevih kultova. Churchward navodi:

> Židovi su isključivo pripadnici plemena ili totemskog klana Jude. Izraeliti nisu bili Židovi, iako neki Židovi mogu biti Izraeliti. Mojsije i njegovi sljedbenici nazvani su Izraelitima, ali nema ni-

kakvih dokaza da su „Izraeliti" bili u Egiptu, osim kada su izvršili prepad i bili potisnuti natrag uz veliki pokolj. Izraeliti, mitološko ime, bili su totemska plemena koja su izvorno napustila Egipat i otišla na istok za vrijeme vladavine zvjezdanog kulta.[44]

Jošua

Kao što smo već spomenuli, ranokršćanski otac Tertulijan ismijao je tvrdnju da je „Gospodin" „uvježbavao svoju kasniju inkarnaciju" kao Isus tako što je postajao neka osoba iz Starog zavjeta. Najvažnija takva osoba o kojoj Tertulijan i drugi oci pišu je prorok i ratnik Jošua, sin Nuna, ponekad također znan i kao Isus, sin Naue, koji je navodno odveo Izraelite u „obećanu zemlju" i uništio grad Jerihon na svom putu prepunom pljačke i krvoprolića. *Time* izvještava o Jošuinim navodnim pustolovinama:

> Povjesničari se uglavnom slažu da se Jošuin pohod odvio u 13. stoljeću pr.n.e.. Međutim, britanska istraživačica Kathleen Kenyon, koja je šest godina vršila iskopavanja u Jerihonu, nije pronašla nikakav dokaz uništenja do kojega je u to doba došlo. Doista, kaže počasni kustos Svitaka s Mrtvog mora Broshi, „grad je bio napušten od početka 15. stoljeća pr.n.e pa sve do 11. stoljeća pr.n.e." Napušten je bio i Ai, kaže Broshi, kao i drugi gradovi. Prema arheološkim istraživanjima, napušten je bio i veći dio zemlje oko gradova. Broshi dalje navodi: „Središnji brdoviti predjeli Judeje i Samaj^je bili su doslovno nenastanjeni. Izraeliti nisu trebali ubijati i paliti da bi se naselili."[45]

Ustvari, patrijarh Jošua bio je zasnovan na Horusu kao „Iusa", a priča o Jošui predstavlja Horusov kult u Levantu, kada je zvjezdani kult „Setovih sinova" prepustio mjesto sunčanom. Jošua je ne samo Horus već i njegov „brat", egipatski bog „Šu" ili „Šu-si-Ra", „pomoćnik" ili Raov sin i „Uzdizatelj nebesa", a Jošua je nazivan „konzervatorom" ili „spasiteljem" Sunca u Ovnu.[46] Churchward o bogu Šu kaže:

> On je pomagač Horusa u njegovoj ulozi sunčanog boga na obzoru gdje se odvija velika bitka s Apapom tame ... Ta je priča na hebrejskom ispričana kao priča o „Jošui koji pomaže u božanskoj bitci." ... Šu je bio glavni medu silama koje su podupirale nebeski svod, a koje su jedno vrijeme bile poznate kao sedam divova. On je zatim postao podizatelj nebesa koji je prikazivan kao krava božice Nut. Napokon, on je bio pomoćnik Atuma-Horusa za vrijeme dvostrukog ekvinocija.[47]

U Kanaanu je Jošua bio Baal Jehošua, „Gospodar spasenja", ali kada su Leviti/Jahvisti potisnuli njegov kult degradiran je u hebrejskog patrijarha i junaka sjevernog kraljevstva. Međutim, i dalje je bio potajno štovan na vrhu brda Karmel, lokaciji pretkršćanskog hrama Gospodina Isusa, Baala Jehošue.[48]

Doista, kult Jošue bio je smješten u načelno istom području na kojem se navodno odvijala Kristova drama, a Jošua je mutirao u Isusa.[49] Ustvari, kult sunčanog junaka Jošue izvodio je dramu o svetom kralju u Gilgalu, koji se na grčkom naziva Galileja (Još. 12:23), tako da ime „Isus iz Galileje" možemo pročitati „Jošua od Gilgala" i obrnuto. Kao i Isus, Mojsije, Horus, Perzej i drugi, Jošua je bio „junak bez oca rođen 'iz voda' (Marije)."[50]

Nadalje, u Prvoj poslanici Korinćanima 10:4 Pavao tvrdi da je Isus „Stijena" slijedio Hebreje u vrijeme njihova egzodusa iz Egipta, kao i Jošua prema biblijskom mitu. Kako kaže Dujardin: „Povijest drevne Isusove vjere seže unatrag sve do kamenog doba i starija je od palestinskog naseljavanja kanaanskih plemena."[51] Robertson tvrdi:

> Pretpostavka da je Jošua izvorni Isus - izvor mitova koji su se stopili u jedinstveni obrazac koji se pogrešno smatra stvarnom povijesti - rješava mnoge probleme.... Povezivanje Jošue s konceptom Logosa, Božjeg sina i Mesije prisutno je u Petoknjižju.[52]

Kao što je prethodno objašnjeno, povezivanje Isusa s Jošuom priznavali su i ranokršćanski oci, naročito kada su pokušavali Isusovom navodnom dolasku pridodati autoritet iz svetih pisama, zato što se u priču o dolasku sumnjalo. U svojoj Drugoj apologiji Justin Mučenik ne samo da priznaje već i inzistira na poistovjećivanju Isusa i Jošue:

> JOŠUA JE BIO KRISTOV LIK.... Isusa (Jošuu), kako sam to često govorio... Mojsije je tako nazvao kada je bio poslan da izvidi zemlju Kanaan. Zašto je to učinio nemojte pitati, niti vam to znanje treba, i nemojte ispitivati. Tako je Krist izbjegao vašoj pažnji; iako čitate, ništa ne razumijete; i čak i sada, iako ste čuli da je Isus naš Krist, ne smatrate da je on dobio ime sa svrhom i namjerno. ... Ali nije izmijenjeno samo njegovo ime, već je on također bio i imenovani Mojsijev nasljednik; bio je jedini od njegovih suvremenika koji su izašli iz Egipta, te je on odveo preživjele u Svetu zemlju. A budući da je on, a ne Mojsije, odveo ljude u Svetu zemlju i raspodijelio je onima koji su s njim stigli, tako će i Isus Krist ponovno ujediniti ljude i podijeliti dobru zemlju svakom čovjeku, iako ne na isti način ... Tako sam ja dokazao da se Isus pojavio i razgovarao s Mojsijem i Abrahamom, kao i sa svim ostalim patrijarsima bez iznimke, ispunjavajući volju Oca; koga je također, kažem ja, rodila Djevica Marija kao čovjeka i koji živi vječno.

Mučenik također spominje odlomak u Knjizi Zaharijinoj u kojem se Jošua, kao i Isus, bori s vragom, uspoređujući je s „Kristovim misterijem", te tako doslovno izjednačujući kanaanskog Baala/hebrejskog „proroka" s kršćanskim spasiteljem.

David

Veliki kralj David, iz čije je loze navodno Isus, „kralj Židova", tijekom stoljeća je često slavljen. Međutim, iako je prema biblijskoj priči David bio dobro poznat i „svi zemaljski kraljevi tražili su njegovo prisustvo" (2 Ljet. 9:23), on se ne spominje nigdje izvan hebrejskih zapisa, kao na primjer u Herodotovim i Hesiodovim povijesnim knjigama. Ne postoje također ni arheološki nalazi koji bi govorili u prilog njegovu postojanju, unatoč nedavnim tvrdnjama da je pronađena ploča na kojoj je napisano „ kuća Davidova ", ne samo zato što je jezik na ploči teško čitljiv, već zato što su promicatelji Biblije, kao i mnogi drugi, ponekad proizvodili artefakte i podmetali ih u arheološka nalazišta. Kako Roberta Harris govori u djelu *The World of the Bible:* „Neke od najpoznatijih biblijskih priča usredotočene su na kralja Davida, ali niti povijest, niti arheologija ne mogu potvrditi niti jednu od njih."[53]

Kao i mnogi drugi glavni likovi judeokršćanske Biblije, David nije povijesna osoba. Massey je ustvrdio da je David „osmi sin Jišaja, čijih je trideset kapetana promijenjeno u skladu s trideset dana u mjesecu, bio hebrejski oblik kamitskog mjesečevog boga Taht-Esmuna, osmog, čija je jedna od titula bila *'roditelj Ozirisov,* koji je tako nazivan zato što je sunčani režim slijedio nakon lunarne dinastije..."[54] Drugim riječima, Oziris/Isus potječe od Taht Esmuna/Davida, „kao što je zapisano".

Kao što je navedeno, čak i popularni biblijski Psalmi koji se pripisuju Davidu nisu izvorni, već su kanaanskog/egipatskog podrijetla. Massey tumači:

> Davidovi Psalmi sadrže osnovu *Muthoi,* alegorija i mračnih izreka iz starina, koje su pripadale hermeneutičkim Knjigama Tahta, kamitskog psalmista i pisara bogova. Oni koji nisu posjedovali mistično znanje tražili su u tim zapisima proročanstva - kako je to radio Justin - da bi na osnovu njih utemeljili povijest.[55]

Te „mračne izreke" i događaji primijenjeni su na Isusa, a njihovo prisustvo u Psalmima bilo je na sav glas promicano kao proročanstvo koje se odnosi na „Spasitelja". Ustvari, mnogi psalmi su, kao što smo već naveli, pjesma zahvalnica Suncu, te se zato mogu primijeniti na solarni mit Isusa. Massey pojašnjava:

> Takve izreke ne odnose se na proročanstva koja su se mogla ispuniti u bilo koje buduće doba ljudske povijesti. Izvještaji i govori u psalmu odnose se na govornika u to doba, a ne na nekog budućeg mučenika. Oni se mogu ponavljati, ali ponavljanje ne čini povijest ništa više nego što ispunjava proročanstvo. Ponavljanje smisla riječi ukazuje na ponovnu primjenu mita u pripovijesti za koju se smatra da je povijesnog karaktera.[56]

I doista, činjenica da se te izreke od riječi do riječi ponavljaju u Novom zavjetu ukazuje na to da su one prepisivane iz starijih tekstova, te da ih nije izgovorila neka povijesna osoba, osim ako je on bio tek neoriginalna papiga koja je ponavljala izreke iz svetih spisa. U tom pogledu, Potter reproducira „Himnu Atenu" egipatskog monoteista Akhenatena iz 14. stoljeća te navodi:

> Čitatelj koji je upoznat s Davidovim Psalmima zapazio je da postoje mnoge sličnosti između himne i 104. psalma, sličnosti u izričaju i osobito misli. Sastavljanje hebrejskog Psalma učenjaci smještaju u grčko razdoblje hebrejske povijesti, 332.-168. pr.n.e.; dakle, egipatska himna je barem tisuću godina starija. Čak i ako je David napisao Psalam, kako to tradicija kaže, egipatska kompozicija je starija barem tri stoljeća. Ako je itko kriv za plagiranje, to nije Akhenaten.[57]

O Davidu i njegovim psalmima Gaster kaže:

> ... na istaknutom mjestu u sinagogi u Dura-Europusu postoji freska koja prikazuje lik nalik Orfeju koji neki poistovjećuju s Davidom; ... prikaz iste scene nalazi se u jednoj židovskoj katakombi u Rimu; a ... u različitim rukopisima Psaltira David se zaista prikazuje kao Orfej. [58]

To znači da David, kao mitski lik, ne može biti praotac povijesnog Isusa.

Josip, Isusov otac

Dakle, Isusovo je podrijetlo nemoguće pratiti preko njegovog „zemaljskog" oca Josipa jer se tvrdi da je Josip potomak mitskog Davida. Naravno, i Josip ima svog dvojnika u starijim mitologijama. Primjerice, u egipatskoj inačici mita, Seb je Horusov zemaljski otac. Massey kaže:

> Seb je bog zemlje, otac bog na zemlji, što ga čini ocem sunčanog boga na zemlji.... Znači da je Seb otac Ozirisa ili Horusa na zemlji. „Moj otac je Seb ... moj kruh na zemlji je Sebov kruh." Na isti način Josip osigurava dom i hranu za Isusa. ... Seb i Meri (Nu), koji predstavljaju zemlju i nebo, mitski su izvornici po kojima su osmišljeni Josip i Marija, roditelji božanskog djeteta... *Aseb* je ime tipičnog sjedišta ili prijestolja vlasti, što odgovara hebrejskom *Iošeb* u značenju 'sjediti', 'biti na prijestolju'...[59]

Josip se naziva „sinom Helija", gdje 'Heli' ili 'Helios' znači Sunce. Ime Josip ujedno je titula hebrejskih svećenika. Walker navodi:

> Svećeničko ime Josip možda se davalo židovskim ekvivalentima svećenika koji su u Egiptu bili poznati kao „očevi boga". Funkcija tih svetih ljudi bilo je začeće djece s hramskim djevicama *[al-mahama*], a ta djeca bila su *sacer.* prvorođeni „božji sinovi" posvećeni službi bogu.... Mitska proliferacija Marija i Josipa ukazuje da to nisu bila vlastita imena, već likovi u drami: izabrani suprug koji još nije bio suprug; božji otac koji još nije bio otac; djevica-majka-božica-svećenica-kraljica koja je također bila *kadeša* ili „božja mladenka".... Može se dokazati daje u Izraelu Josip zaista bilo božansko ime. Egipatski oblik bio je Đoser ili Džeser...[60]

Hazelrigg dodatno dokazuje starost „Josipa", njegovo postojanje u drugim kulturama i njegovo duboko astrološko značenje:

> Što možemo reći o tom braku s Josipom, koji je bio feničanski Josepe, hinduski Ananda, Zeus - muž Lete i roditelj Apolona - osim da je to kozmička alegorija? Prema Evanđeljima: „Josip je otišao u Nazaret, koji je u Galileji, i došao u Davidov grad, zvan Betlehem, zato što je on bio iz tog plemena, da bi se oženio s Marijom svojom ženom, koja je bila trudna." A tamo, u Davidovom gradu ili nebeskom prostranstvu zvanom Betlehem, šestom zviježđu, Djevici, žetvenoj palači, otkrivamo Josipa (zviježđe Volara, Josepe) i njegovu ženu Mariju koja je trudna. Ovdje je personificirano zviježđe čije samo ime (Josepe, jaslice Ia, ili Mjeseca) predstavlja skromno mjesto poroda svih Djevica Majki, kao i, u odnosu na Djevicu, postanak svih mesijanskih tradicija.[61]

Ustvari, grčko ime zviježđa Volara, ili Adama, je Iooe9 ili Josip.[62]

Marija, Isusova majka

Kao što smo već spomenuli, motiv Djevice Majke nalazi se diljem svijeta, davno prije kršćanskog doba, kao i ime Božice, „Meri", „Mari" ili „Marija", koje znači more (Mer/Mar) kojim je upravljala Nebeska kraljica, mjesec. Na primjer, egipatska božica Izida je također bila poznata kao „Mata-Meri" („Majka Marija") ili samo „Mari". Kako kaže Walker, „Mari" je bilo „osnovno ime Božice koju su Kaldejci poznavali kao Marratu, Židovi kao Marah, Perzijanci kao Mariham, kršćani kao Mariju... Semiti su obožavali androginu kombinaciju Božice i Boga pod nazivom Mari-El (Marija-Bog), što odgovara egipatskoj Meri-Ra, koja je kombinirala ženski element vode s muškim elementom Sunca."[63] Walker također navodi da je „Mari" bilo ime budističke sunčane božice.[64]

Kao i Marija, Izida se nazivala „Kraljicom neba", „Našom gospom", „Morskom zvijezdom" i „Božjom Majkom". Obožavanje Iziđe bilo je rašireno diljem grčko-rimskog svijeta, od Egipta do Britanije, a bilo je vrlo popularno u Rimu tijekom prvih stoljeća, prije i nakon početka kršćanskog doba. Nadalje, Izida je bila identična Ištar, koja je također nazivana Mari i obožavana u hebrejskom hramu:

> Čini se da su svećenice božice Ištar svake godine u jeruzalemskom hramu obavljale neku inačicu obreda, gdje se djevičanski oblik Božice nazivao Mari, Mari-Anna ili Mirjam, a njene svete žene su svake godine oplakivale Tamuzovu smrt.[65]

Također treba napomenuti da je „Spasitelj" ponekad bio ženskog roda; drugim riječima, postojali su i ženski spasitelji. Ustvari, riječi Izida i Isus imaju isti korijen, a znače „spasenje" ili „spasitelj". Iz tog razloga Isus je u Otkrivenju prikazan s „bradavicama". Te višestruke „bradavice" ili grudi odražavaju „Majku Svega Živoga", koja je također bila „Velika Krmača" s mnogo bradavica.

Božica je također Velika Majka Zemlja koja se tisućama godina obožavala diljem svijeta. Jackson o tome govori:

> Najraniji važni vjerski kult bio je obožavanje zemlje u liku Velike Majke. Majka Zemlja bila je prvo veliko zemaljsko božanstvo. Među drugim zemaljskim kultovima bilježimo obožavanje biljaka i životinja. Kasnije se razvilo obožavanje neba, a Otac Nebo postao je pratitelj Majke Zemlje.[66]

Carpenter navodi:

> Postoji obilje dokaza da je jedan od najranijih predmeta ljudskog obožavanja bila sama Zemlja, zamišljena kao plodna Majka svih vremena. Geja ili Ge (zemlja) imala je hramove i oltare u skoro svim grčkim gradovima. Reja ili Kibela, nastala iz Zemlje, bila je „majka svih bogova". Demetra se poštivala diljem svijeta kao milosrdna zaštitnica usjeva i vegetacije. Naravno, Cerera također. Maja u indijskoj mitologiji i Izida u egipatskoj oblici su Prirode i duha Zemlje, predstavljeni kao žene, itd. Zemlja je u tim drevnim kultovima bila mistični izvor svega živoga, a njoj su se, da bi je odobrovoljili, žrtvovale sve vrste života.... To je bilo na neki način i najprirodnije jer se čini da je to bio najraniji i najspontaniji od svih kultova - obožavanje Majke Zemlje, vječnog izvora života koji je proizvodio sve i koji se zbog svoje sveprisutne, beskrajne plodnosti zamišljao kao besmrtna Djevica.[67]

Kada je kult Nebeskog Oca uzurpirao onaj Majke Zemlje, Božica je degradirana na razne načine, uključujući onaj da je s vremenom postala „Svetica Marija". Walker kaže: „Biblijski pisci bili su nepokolebljivi protivnici bilo kakve manifestacije Božice..."[68] Ona je toliko temeljito ignorirana da u biblijskom hebrejskom ne postoji riječ za „Božicu".

Sveci

Kao i Marija, mnogi drugi kršćanski „sveci" nisu povijesne ličnosti nego bogovi drugih kultura, prisvojeni i degradirani da bi se ujedinilo „Sveto Rimsko Carstvo". Walker govori o takvoj proizvodnji svetaca: „Kanon svetaca bila je kršćanska tehnika

očuvanja poganskog politeizma koji su ljudi željeli, dok su u isto vrijeme održavali privid štovanja jednog Boga."[69] Sama *Katolička enciklopedija* priznaje: „Doista je rečeno da su 'sveci nasljednici bogova. Postoje primjeri poganskih slavlja koja su postala kršćanska; poganskih hramova koji su posvećeni štovanju pravog Boga; statua poganskih bogova koje su pokrštene i pretvorene u kršćanske svece."[70]

U procesu stvaranja svetaca kršćani su uzeli božice i bogove kao što su npr. Artemida (sv. Artemidos/Ursula) i Dioniz (sv. Denis), modificirali njihova imena i dodijelili im velike „povijesne" pothvate. Nadalje, poganski hramovi ili „grobnice" bogova pretvoreni su u kršćanske crkve. Na primjer, „grob Dioniza/Bakha" postao je Crkva sv. Bakusa.[71] Higgins kaže:

> Bochart o štovanju svetaca kaže: „Oni su svojim svecima dodijelili svu opremu poganskih bogova: sveti Wolfgang dobio je sjekiricu ili Saturnovu kuku; Mojsije je dobio rogove Jupitera Hamona; sveti Petar dobio je Janusove ključeve. Ukratko, istjerali su sve bogove iz rimskog Panteona, na njihovo mjesto postavili svece, čije su likove predano štovali kao što su nekada štovali one poganskih bogova. Oblače ih u odore, krune ih cvjetnim vijencima, nose ih u procesijama, klanjaju se pred njima, upućuju im svoje molitve, pozivaju ih da sidu s nebesa, pripisuju im čudesne vrline."[72]

Svi ti lažni sveci bili su, dakako, veoma unosni jer je postojala ogromna količina lažnih relikvija kao što su njihova kosa, prsti ili druge kosti. Kako navodi Walker:

> Crkva koja je neznabošca pogubila zbog obožavanja lažnih bogova sama je bila kriva za štovanje lažnih svetaca koji su u pojedinim slučajevima bili ista božanstva koja su obožavali ti neznabošci. ... Međutim, po pitanju jedne teme, Crkva nikada nije izgubila iz vida praktični zdravi razum; sveci su bili glavni izvor njezinih prihoda, zahvaljujući obaveznom sustavu hodočašća, donacijama i desetinama. ... Suvremeni katolički učenjaci tolerantno se odnose prema mnoštvu lažnih ili komercijalnih svetaca, kao da maštarije proizvođača svetaca imaju isti šarm kao i priče koje su izmislila pametna djeca. Rijetko se priznaje da svrha tih maštarija nije šarmiranje, već iznuda. Sveci su izmišljeni da bi zaradili novac za Crkvu, a mnogi od tih fiktivnih svetaca još uvijek to rade zato što Crkva ne želi objaviti njihovo patvoreno podrijetlo jer se boji da bi takav publicitet mogao razočarati vjernike, što u prijevodu znači da bi donacije mogle presušiti.[73]

Sveti Jozafat

U jednoj od očiglednijih kršćanskih prijevara Crkva je, da bi preobratila njegove sljedbenike, kanonizirala „Gospodina Budu" kao „svetog Jozafata", što je ustvari kršćanski iskrivljeni oblik budističke titule „Bodhisat". Walker tumači:

... sveti fozafat, pod kojim je imenom, zbog neobične omaške bezgrešne inspiracije, veliki Gospodin Buda, „Azijsko svjetlo", uredno proglašen svetim u rimskom sustavu svetaca.[74]

Walker nadalje objašnjava:

Srednjovjekovni proizvođači svetaca prilagodili su priču o Budinom ranom životu njihovim vlastitim izmišljotinama, nazivajući oca svetog Jozafata „indijskim kraljem" koji je mladog sveca držao zatvorenim kako bi ga spriječio da postane kršćanin. On se svejedno preobratio i proizveo uobičajeni asortiman čuda, od kojih su neka kopirani događaji iz Budine životne priče. Sveti Jozafat bio je veoma popularan u Srednjem vijeku, što je ironični razvoj događaja s obzirom da je Europa tog doba prezirala budizam kao đavolje djelo.[75]

Sveti Kristofor

Obožavani sv. Kristofor još je jedan u nizu „kršćanskih svetaca" koji su tek prerada drevnog boga. Massey navodi:

Dobro poznata priča o Kristoforu pokazuje da je on bio preživjela inačica Aperua, imena Sut-Anupa. Priča se da je on sustigao Krista kao dijete kraj rijeke Jordan i, podigavši ga na leđa, prenio preko vode. Međutim, čudesno je dijete, dok su hodali, cijelo vrijeme raslo, i raslo, i raslo, a kada su stigli do druge strane dijete je izraslo u boga. Priča vuče korijen iz prijelaza godišnjeg Sunca preko vode, gdje ono doseže drugu stranu kao potpuno odraslo božanstvo.[76]

Kao što smo vidjeli, mnogi veliki biblijski junaci, kao i kršćanski sveci, bili su prerađeni „Baalovi" ili bogovi drugih kultura. Taj posao stvaranja vjere iskoristio je svaki djelić „tehnologije" koji je mogao naći, gradeći na temelju stoljeća takvog ponašanja i dovodeći ga do savršenstva.

[1] „A New Chronology - Synopsis of David Rohl's Book *A Test of Time*"

[2] http://marlowe.wimsey.com/~rshand/streams/thera/canaan.html

[3] Dujardin, 47-9.

[4] Dujardin, 82-3.

[5] A. Churchward, 353.

[6] Walker, WEMS, 315.

[7] Doane, 20, bilješka.

[8] Higgins, II, 15.

[9] Doane, 22-23, bilješka.

[10] Hazelrigg, 49.

" Walker, WEMS, 902.

[12] Hazelrigg, 48.

[13] Higgins, 1,387.

"Walker, WEMS, 5.

[15] Graham, 125.

[16] Graham, 111.

[17] Hazelrigg, 14-15.

[18] Walker, WEMS, 468.

[19] Walker, WDSSO, 331.

[20] Walker, WEMS, 890.

[21] Graham, 147.

[22] Graham, 146.

[23] Walker, WDSSO, 441.

[24] Walker, WEMS, 96.

[25] Higgins, II, 19.

[26] Mead, DJL.

[27] Time, 12/18/95.

[28] Potter, 27-8.

[29] A. Churchward, 292.

[30] A. Churchward, 294-5.

[3'] Pike, 466.

[32] A. Churchward, 322.

[33] Massey, HJMC, 28.

[34] A. Churchward, 300.

[35] A. Churchward, 324-5.

[36] A. Churchward, 325.

[37] A. Churchward, 325.

[38] Higgins, II, 634.

[39] A. Churchward, 323.

[40] Anderson, 106.

[41] A. Churchward, 304.

[42] Walker, WEMS, 677.

[43] Doane, 51.

[44] A. Churchward, 291.

[45] *Time*, 12/18/95.

[46] Higgins, 1,325.

[47] A. Churchward, 260-2.

[48] Higgins, 1,329.

[49] Dujardin.

[50] Walker, WEMS, 676.

[51] Dujardin, 82.

[52] Robertson, 21-2.

[53] Harris, 72.

[54] Massey,HJMC, 105-6.

[55] Massey,HJMC, 111-3.

[56] Massey, HJMC, 113.

"Potter, 18-19.

[58] Gaster, 123.

[59] Massey, HJMC, 51-2.

[60] Walker, WEMS, 480.

[61] Hazelrigg, 108.

[62] Anderson, 126.

[63] Walker, WEMS, 584.

[64] Walker, WDSSO, 222.

[65] Walker, WEMS, 453.

[66] Jackson, 144.

[67] Carpenter, 157.

[68] Walker, WDSSO, 197.

[69] Walker, WDSSO, 172.

[70] Wheless, IIGW.

[71] Higgins, II, 74.

[72] Higgins, 11,81.

[73] Walker, WEMS, 882.

[74] Wheless, FC.

[75] Walker, WEMS.

[76] Massey, HJMC, 135.

15

Tema koja se provlači kroz cijelu knjigu ustvari plete tapiseriju ljudskog jedinstva koje nije uvijek tako očigledno. Da bismo više cijenili to jedinstvo možemo se okrenuti etimologiji ili proučavanju podrijetla i razvoja riječi kako bismo dokazali koliko su kulture srodne te kako ustvari postoji samo jedan mit i vjerovanje koji se ponavlja u mnogim, različitim oblicima. Dakle, otkrit ćemo daljnje dokaze o onome što smo do sada razotkrivali o Planu Krist. Etimologija je značajna i zato što su drevni ljudi smatrali da je riječ magična, budući da se vjerovalo da je „Božja riječ" stvorila svemir. Dakle, drevnim ljudima riječi nisu bile, kako kaže Allegro, „samo vokalni izričaji koji prenose predodžbe iz jednog uma u drugi; one su predstavljale izraz stvarne moći u nama. Riječ je imala svoj vlastiti smisao; kada smo je jednom oslobodili, mogla je izvršavati želje svog stvaratelja. Božja ili prorokova riječ bila je nešto čega se treba bojati, a ako zlonamjerna, bila je 'preobraćena,' kako bi rekla Biblija. Smatralo se da su riječi koje su nalikovale jedna drugoj, po našem mišljenju slučajno, na neki način povezane."[1] Nadalje, Hebreji su, kao i ostali, bili poklonici igre riječima, te su je u svojim tekstovima obilato koristili.

Bog Otac

Mnogi vjeruju da je ideja Boga kao Oca izvorno kršćanska, ali ta pretpostavka je pogrešna, jer su brojne pretkršćanske kulture također imale svog Boga Oca. Čini se da je dugo vremena Bog Majka bila popularnija predodžba, ali su Grci, Indijci i Egipćani, da pomenemo samo neke, također pojmili muški aspekt božanstva. U grčkoj mitologiji lik nebeskog boga i oca, odnosno „Zeus Pateras", koji je mit a ne povijesni lik, nazvan je prema indijskoj inačici „Djaus Pitar". Nadalje, Djaus Pitar je u rodu s egipatskim „Ptahom", a od imena Pitar i Ptah dolazi riječ „pater" ili „otac". „Zeus" je jednak „Djausu", što je postalo „Deos", „Deus" i „Dios" - „Bog". Djaus također ozna-

čava nebo, što ukazuje na atmosfersku i fiktivnu prirodu „Boga". Djaus Pitar ujedno je mutirao u rimskog „Jupitera", koji također nije povijesna osoba.

Isus Krist

Iako većina ljudi smatra da se ime Isus prvi put pojavilo s kršćanskim božjim čovjekom, ono je ustvari bilo prilično uobičajeno, osobito u Izraelu, gdje je glasilo Jošua. U tom obliku ime se u Starom zavjetu pojavljuje preko 200 puta. Kao što je rečeno, ime Isus također potječe od Dionizova monograma, odnosno „IES", „Yes" ili „Jes", kao i nekih drugih inačica. Jacolliot pojašnjava ta raširena imena:

> Kao što smo vidjeli, sva ta imena - Isus, Jeošua, Josia, Josue - potječu od dvije sanskrtske riječi *Zeus* i *Jezeus,* od kojih prva znači 'Vrhovno biče', a druga 'Božanska bit'. Osim toga, ta su imena bila uobičajena ne samo među Židovima nego i na cijelom Istoku.[2]

Higgins govori da su Krišnini sljedbenici tijekom svetkovina izvikivali „Jeje" ili „Ieue".[3] To „ieue", kao što smo već vidjeli, isto je ime kao YHWH i „Isus", što priznaje i Klement Aleksandrijski (153.-214.) koji je zamijetio da je „Spasitelj" predstavljen slovima „IE", što je ista oznaka koja se koristila za Apolona u njegovu hramu u Delfima. Dakako, „Spasitelj" nije bio utjelovljena, povijesna osoba već duhovni konstrukt koji je, kao što je već rečeno, bio poznat mnogim misterijskim školama i sektama, i koji se zbog toga mogu nazvati „kultistima spasenja".

Titula Kristosa dodjeljivala se ne samo kraljevima i svećenicima Jude nego i velikom broju pomazanih bogova-spasitelja pretkršćanskog vremena. Walker pojašnjava:

> „Pomazanik", titula mnogih bliskoistočnih žrtvenih bogova - .Atisa, Adonisa, Tamuza, Ozirisa - potječe iz orijentalnih kultova svetog braka. Na istoku, božji *lingam* ili uspravljeni penis njegove statue bio je pomazivan svetim uljem (na grčkom, *chrism)* da bi lakše penetrirao svoju mladenku, Božicu, koju je predstavljala jedna od hramskih djevica.... Isus je postao *Kristos* kada ga je fcrst-ila Marija, pokajnica ili hramska djevica (Matej 26:12), koja je također objavila njegovo uskrsnuće (Marko 15:47).[4]

Drugim riječima, bilo koji pomazanik bio bi nazvan „Kristom" od strane stanovnika Rimskog Carstva koji su govorili grčki, a takvih je bilo mnogo jer je grčki stoljećima bio *lingua franca.* Kao što je prethodno navedeno, Krišna je na grčkom i Kristos, a riječ „Krist" također potječe od hinduske riječi „Kris", što je naziv za Sunce, kao što je to na staroirskom „Krišna".

Suočen s kritikama da je to „novo praznovjerje" izmišljeno, Euzebije protestira da su „imena Isus i Krist poznata i slavljena od davnine". Euzebije dalje tvrdi:

> Isus i Krist bila su imena koja su slavili čak i božji voljeni proroci drevnog doba, što sada moram pojasniti... Kada je opisivao božjeg velikog svećenika, najmoćnijeg od svih ljudi, *[Mojsije] ga je nazivao Krist...* (Lev. 4:15, 16)

Euzebije nastavlja:

> [Mojsijev] nasljednik dotada nije koristio oznaku Isus [Jošua], već je bio poznat pod drugim imenom, Hošea ... ali Mojsije ga zove Isusom ... zato što je sam Nunov sin Jošua *imao lik našeg Spasitelja...*

Euzebijeva smicalica „imao je lik našeg Spasitelja" bila je uobičajeni argument kršćanskih apologeta koji su, kada bi bili suočeni s činjenicom da su bogovi i/ili patrijarsi drugih doba i kultura imali slične ili istovjetne „živote" kao i Isus, pokušavali objasniti da su te prethodne osobe bile ili poganske imitacije prethodno stvorene od strane dalekovidnog vraga ili hebrejski/židovski „arhetipi" odnosno „obrasci", kako ih Euzebije naziva, za *stvarnog* Krista koji je trebao stići. Kao što smo vidjeli, Tertulijan te arhetipe smatra božjim „probama" za svoju veliku ulogu.

Unatoč pokušajima kršćanskih otaca da dokažu drevnost svog spasitelja, Hotema je tvrdio da ime „Isus Krist" nije službeno usvojeno kao fraza sve do poslije prvog Nicejskog koncila, odnosno 325. godine. On govori: „Ime Isus Krist nije bilo poznato sve do nakon Nicejskog koncila. Prije tog vremena nije se pojavljivalo u nikakvom pisanom obliku."[5] A Roberts kaže:

> Prije 4. stoljeća često se i općenito spominjao „Kristos", kao i njegovo štovanje istočno od Rima. Ali nigdje ne možemo naći autentično spominjanje Isusa Krista koji bi potjecao iz tog vremena. Ime Isus Krist svijetu je postalo poznato tek poslije Nicejskog koncila.[6]

Sotona, vrag itd.

Mnogi ljudi danas nisu spremni odmah priznati svoju vjeru u postojanje Sotone ili vraga kako ga opisuje kršćanstvo, pri čemu njihova vjera ustvari ovisi o vjerovanju u postojanje apsolutno zlog stvorenja. Vrag je bio vrlo popularan lik u vrijeme kada su Crkva, kršćanstvo i opća histerija suvereno vladali, ali od vremena kada su sekularizam i slobodna misao postali utjecajniji, vrag nestaje s vidika, osim povremenih po-

sjeta i opsjedanja. Primjera radi, prije nego što su racionalizam i znanost stekli pravo glasa, udari munje i orkani smatrali su se đavoljim djelom. I danas se često smatraju „božjim djelom", zbog čega se pitamo gdje je nestao vrag i je li Bog sljedeći.

Naravno, dualistički koncepti apsolutnog dobra i zla nisu izvorno kršćanski, mogu se pronaći davno prije kršćanskog doba, naročito u zoroastrijanizmu. Sotona je adaptacija perzijskog predstavnika zla „Ahrimana", brat blizanac „Boga", isto kao i egipatski Set, Horusov brat blizanac i glavni neprijatelj, također poznat kao „Sata", od čega dolazi ime „Sotona". Hor se bori sa Setom isto kao što se Isus bori sa Sotonom, bitka u pustinji traje 40 dana, a s planine su vidljiva „sva zemaljska kraljevstva". Taj mit predstavlja trijumf svjetla nad tminom, ili povratak Sunca i svrgavanje terora noći. Horus/Set bio je bog dvaju obzora; dakle, Horus je bio Sunce koje izlazi, dok je Set bio Sunce koje zalazi (engl. sun *SET* - zalazak sunca, suton, *op. prev.).*

Kao što je prethodno navedeno, Set je biblijski Set, praotac hebrejske rase, što ukazuje da ta kultura potječe od zvjezdanog kulta. Dok su sunčana bratstva kao što su to Eseni i Nazareni nosila bijelo, svećenstvo Seta/Saturna/Sata nosilo je crne odore, „crne kao noć", odakle potječe crna odjeća katoličkih, židovskih i muslimanskih svećenika koju još uvijek nose.

Na hebrejskom ime „Sotona" ili „Šejtan" znači „protivnik", a ne apsolutno zlo biće. Titula Sotone kao „protivnika", koja se također može naći u Prvoj Petrovoj poslanici 5:8, odnosi se na Sunce kao „Gospodara Suprotnog, što znači znak ili zviježđe koje se u nekom trenutku nalazi nasuprot Suncu".[7]

Nadalje, Sotona se naziva „ocem laži", ali Jahve je onaj koji tvrdi da je obmanjivač: „Ako je prorok obmanut, ja, Gospodin, obmanuo sam tog proroka." (Ezekiel) Taj primjer je samo jedan od mnogih u kojima „Gospodin" laže (Prva knjiga o kraljevima 22, Jeremija 22:7), zbog čega se pitamo koji je stvarni identitet „Oca laži".

Izvor imena „devil" (engl. vrag) također se može otkriti kroz etimologiju, na temelju činjenice da ta riječ potječe od sanskrtske riječi „deva" ili perzijske riječi „daeva", koje su se izvorno koristile za anđeoske entitete, obično ženskog spola, a koje su demonizirali kršćanski propagatori. U stvarnosti, „devil" (vrag) ima isti korijen kao i „divine" (božansko). Nadalje, riječ „demon" kršćansko je pogrđivanje grčke riječi „daemon", koja je također označavala božanski duh.

Vrag se nazivao „Belzebub", ali taj naziv također se koristio za Boga prije nego što se ova riječ počela ocrnjivati. Kako kaže Graves: „Baal, sinonim Bela, bilo je kaldejsko ime za Gospodina koji živi u Suncu. Baal-Shadai bilo je Sunce u zenitu svoje slave, a Belzebub je bilo Sunce u znaku ili zviježđu Škorpiona."[8] Također je značilo „Gospodar muha", bog koji se morao umilostiviti da bi držao muhe podalje od ljudi.

Ustvari, veliki broj naziva za vraga koje nalazimo u judaizmu i kršćanstvu nisu drugo nego pogrde imena bogova i božica drugih kultura. Oblik u kojem je vrag obi-

čno prikazivan posljednjih nekoliko stoljeća, odnosno čovjek s rogovima i kopitima, velikim je dijelom demoniziranje grčkog boga prirode Pana koji je bio divlji i hirovit. I nekoliko drugih bogova bilo je uključeno u stvaranje kršćanskog vraga, npr. Had/ Pluton te Dioniz/Bakho. Massey pojašnjava:

> Vrag je bio egipatskog podrijetla, kako kao „ta stara zmija", gmaz Apap, vrag s dugačkim repom, tako i kao Sut, koji je bio Sotona pod antropomorfnom krinkom. Sut, sila suše i tame u smislu fizičkih fenomena, postaje zlo biče crnog srca...[9]

Jeruzalem, Sveti grad

Ime Jeruzalem" jednostavno znači „Grad mira" i očito je daje izraelski grad nazvan po svetom gradu mira iz egipatskih i babilonskih svetih tekstova. Graham o tome kaže:

> Ime Šalem nije hebrejskog podrijetla. U babilonskoj pjesmi iz 1600. pr.n.e. nalazimo grad koji se zove Šalem, dom velikog junaka Danijela, na čijim je pothvatima zasnovan biblijski Danijel.[10]

Jeruzalem je u egipatskom mitu „Arru-Salaam" ili Salam, Shiloam, Siloam. *Arru* je vrt ili polje gdje se sije i žanje pšenica ili ječam, Elizejske poljane, gdje se Oziris - Sunce - odmara. Govori se da želiš li „požnjeti" egipatski raj ili Arru-Salaam, tvoja „sjetva" mora biti razmjerna nagradi; dakle „Kako šiješ, tako ćeš i žeti."

Arru-Salaam je nebeski Sveti grad gdje se „anđeli" penju i spuštaju zodijačkim ljestvama Seta/Jakoba. Sveti grad nije smješten na Zemlji: najprije se pojavljuje na nebesima, a zatim se gradi na zemlji, kao „Vječni grad, Grad blagoslovljenih, Sveti grad, Grad Velikog kralja, Nebeski grad; Vječni grad koji je bio model za Memfis i Annu, Tebu i Abidos, Eridu i Babilon, Jeruzalem, Rim, kao i za druge svete Gradove svijeta."[11]

Hazelrigg kaže:

> „Sveti grad" je također termin koji je ustvari solarnog podrijetla, identičan je feničkoj riječi *heli,* a korijen mu je grčka riječ *helios,* Sunce; odatle potječe ime Heliopolis, grad Sunca.[12]

Betanija

„Betanija", mjesto čuvenog umnažanja kruha, znači „Božja kuća" i ustvari je alegorija za „umnožavanje mnogih od Jednoga". Bilo koji grad tog imena nazvan je po

alegorijskom mjestu iz tekstova koji su postojali stoljećima prije nego što je taj grad utemeljen. Egipatski prethodnik i ekvivalent bio je grad „Bethanu". „Povijesna" ili lokalizirana Betanija nije čak ni postojala u navodno vrijeme pojavljivanja Krista, kako svjedoči crkveni otac Origen, koji je „rekao da nije mogao pronaći nikakav trag 'Betanije s druge strane Jordana'".[13]

Rijeka Jordan

Postojalo je previše „rijeka Jordan" da bismo ih ovdje sve pobrojali. Dunav u Europi jedna je od njih, kao i mitski egipatski Eridan ili Iarutana. Te vode ustvari predstavljaju „sunčanu rijeku", što se može etimološki dokazati.[14] Bez vode ne bi bilo života, pa je bilo uobičajeno za migrirajuće narode da se vesele otkriću pitkih izvora vode. Dakle, rijeke su se slavile kao „darovi od Boga" i nazivane su po „njegovom" najvidljivijem predstavniku.

Salomon

„Veliki" kralj Salomon, takozvani najmudriji čovjek na svijetu, sa svojih 1000 žena i priležnica danas bi bio smatran nemoralnim kriminalcem, kada bi priča o njemu bila točna. Očigledno je da ta apsurdna priča nije povijesna. Ustvari, ime „Sol-om-on" nastala je od tri različite riječi za Sunce koje potječu iz tri jezika: „Sol" je latinska, „om" istočna, a „on" egipatska riječ. „On" znači kako „Sunce", tako i „gospodar", te tako pokazuje asocijaciju koja se može pronaći u bezbrojnim kulturama. Salomon se preko korijena riječi također može povezati sa „Spasenjem", riječi koja je srodna imenu „Salivahana", indijskom bogu-spasitelju.[15]

Mnogo je toga rečeno o „Salomonovu hramu", pa ipak, taj veličanstveni hram, baš kao i cijelo Salomonovo carstvo, nikada nisu pronašli drevni povjesničari, niti im je Aleksandar Veliki posvetio ikakvu pozornost. Nadalje, čak i da je hram postojao u obliku kako je opisan u Bibliji, nikada ne bi bio upečatljiv, posebice u usporedbi sa spomenicima drugih kultura tog vremena. Međutim, čini se da je takav nacrt zaista korišten jer, prema Higginsu, ruševine u Perzepolisu ukazuju da je tamo nekada bio hram sličan biblijskom opisu Salomonova hrama.[16]

To nije jedini dio problematične Salomonove „povijesti" prikazane u Bibliji. Graham navodi:

> Biblija na tri različita mjesta navodi da je Salomon sagradio jeruzalemske zidine, međutim, povijesni Jeruzalem bio je utvrđeni grad već u 14. stoljeću pr.n.e., a Židovi tada nisu postojali kao zasebna

sekta... Izjava da je on počeo graditi hram otprilike četiri stotine godina poslije Egzodusa iz Egipta također je povijesno neistinita. ... Literatura Jaina iz Indije priča istu priču o njihovu Salomonu. Mudre izreke 22:17-23:11 gotovo su doslovan prijevod egipatske knjige *Mudrost Amenemope,* napisane oko 1000. godine pr.n.e..[17]

U stvarnosti, postojali su brojni hramovi ili planine Salomonove, a uglavnom su se nalazili u Indiji i Perziji, pod različitim inačicama imena, kao npr. Soleimen, Soolimana, Suleiman, Sulimon ili Solumi. Naime, kao što je rečeno, cijela priča o Salomonu može se pronaći u Indiji, kao i ona o Postanku i Davidu, te mnoge druge.[18] Ova sveprisutnost pokazuje da je Salomonov hram izvorno bio alegorijski, a ne stvaran. Hazelrigg o tome kaže:

Kao primjer alegorijske metode korištene u razjašnjavanje tih misterija uzmite, na primjer, priču 0 kralju Salomonu, koji je u Svetom pismu značajna osoba, čiji je hram „sagrađen ne rukama, niti uz zvuk željeza ili metalnih alata". Dakle, riječ *Salomon* složena je iz riječi koje potječu iz triju jezika koja su u drevna vremena bila velika: iz latinskog *Sol* ili *Solus* - Sunce; sanskrta *Aum* ili *Om* - vrelina i etiopskog *On* - biće - sve to ukazuje na sunčani element u manifestaciji: *Sol-om-ona,* utjelovljenje mudrosti, koji je u pjesmama opisan kao „sjaj vječne svjetlosti, neokaljano ogledalo Božje moći i prikaz Njegove dobrote". Salomonov hram nije značio ništa drugo nego hram ili trezor nebesa, u kojem je Sol kralj ili središte...[19]

Anderson dodaje:

Sunce je na egipatskom Sire, Oziris; na sanskrtu Aum; na kaldejskom i etiopskom On; u drugim jezicima Sol. Nije bitno zovemo li ga Sol-aum ili On, ili Sol-om-on, *jer njegov hram još nije izgrađen ljudskim rukama* i vječno postoji na nebu. Iako je Herodov hram pronađen, kao 1 ostaci mnogih drugih, nitko nikada nije bio dovoljno hrabar da proglasi otkriće Sol-om-onova Hrama...[20]

Salomonov hram ustvari je šator Sunca spomenut u Psalmu 19, isti hram kao i Isusovo tijelo. „Salomonove gore" su ustvari 72 dekana ili podjele zodijaka, što se odražava u drevnoj perzijskoj priči o 70 ili 72 Soleimana prije dolaska Adama/Atuma.[21] Tradicionalno se smatralo da su Vitezovi templari dodijeljeni „povijesnom" Salomonovom hramu; međutim, dobili su ime po „nebeskom templu" ili „zvjezdanom trezoru".[22] Hazelrigg objašnjava:

Sveti hram, Salomonov hram i Božji hram ustvari odražavaju nebesko tkanje kojim smo okruženi, oltar na kojemu je zviježđe Ovna, istočnog znaka.[23]

Hram kao simbol gore opisanoga odražava se u Poslanici Hebrejima (9:24): „Jer Krist uđe, ne u rukotvoreno svetište, *protulik istinskoga,* nego u samo nebo..."

Jona

Nevjerojatno je da mnogi ljudi vjeruju da je biblijska priča o Joni i kitu istinita. Činjenica da to vjerovanje može biti racionalizirano, posebice s obzirom na to što ti isti vjernici strogo odbacuju „apsurdne" priče drugih kultura, primjer je uvjetovanja i kulturnih predrasuda. Međutim, i samu priču o Joni naći ćemo u drugim kulturama. Walker pojašnjava:

> Jonin kit u Bibliji je opisan kao „riba" zato što pisci toga razdoblja (i mnogo stoljeća kasnije) nisu bili svjesni činjenice da su kitovi sisavci. Kit iz izvorne priče o Joni bio je babilonska morska božica Derceto, „Kit Dera", koja je progutala i zatim ponovno rodila boga Oannesa... Gutanje od strane kita ukazuje na obred inicijacije koji vodi do ponovnog rođenja. Finskog junaka Ilmarinena također je progutala gigantska riba, poslije čega je ponovno rođen. Inačica priče pokazuje da je riba ustvari bila maternica ... Biblijski pisci učinili su muškarcem Jonin lik, čije ime znači „golubica". Riječ *ionah* ili *ione* možda potječe od *yoni,* jer je golubica bila primarni simbol ženske seksualnosti.[24]

Priča o Joni nije doslovna već astrološka, jer prizor „Jone" koji provodi tri dana u „kitovom trbuhu" ustvari predstavlja Sunce u zemljinoj „maternici". Ta tri dana također su „zarobljavanje" Sunca u tami, svaku noć, ali također i u razdoblju između novog i starog mjeseca, jer je „kit" također „mjesečeva riba." Doane o tome kaže:

> Postoji *hinduska* priča koja je veoma slična [priči o Joni], koja se može naći u *Somodevi Bhatti,* a govori o osobi zvanoj *Saktideva* koju je progutala ogromna riba, a koja je iz ribe izašla neozlijeđena. ... U grčkoj priči, Herakla je progutao kit, *u mjestu zvanom Jopa, a tri dana je ležao u kitovoj utrobi.* ... Gotovo svi učenjaci danas priznaju da je priča alegorija, te da su Heraklo i ostali, kao i Saktideva, ustvari različite inačice istog mita, čiji značaj leži u izmjeničnom gutanju i izbacivanju *Dana*, ili *Sunca,* od strane *Noći. Noć* guta *Dan,* ili *Sunce,* i ponovno ga oslobađa u zoru ... *Sunce* se nazivalo Jona ... Jona, Heraklo i ostali personificiraju *Sunce,* a ogromna *Riba* predstavlja *Zemlju.* [25]

Nadalje, može se dokazati da su imena Jawna, Jon, Jona i Ionn ista kao i Baal, Gospodin ili „Prvi element".[26] Nadalje, Skandinavci su Sunce nazivali „John", a perzijska riječ za Sunce GLASI „Jawnah". „Znači" - tumači Doane - „možemo vidjeti da su različiti drevni narodi *Sunce* zvali *Jona."* [27]

U Novom zavjetu Isus se poistovjećuje sa sunčanim junakom Jonom: „Jer kako je Jona proveo tri dana u utrobi kita, tako će Sin Čovječji provesti tri dana i noći *u* srcu zemlje." (Matej 12:40) Kada farizeji i saduceji pitaju Isusa o „znaku s neba", on zagonetno odgovara: „Naraštaj opak i preljubnički znak traži, ali mu se znak neće dati doli znak Jonin." (Matej 16:4) Naravno, znak je Sunce.

Dakle, proučavanjem podrijetla imena otkrivamo fascinantnu činjenicu da se mnoga od njih mogu pratiti do istog izvora te da je taj izvor često Sunce. Ustvari, kao što smo vidjeli, imena različitih sunčanih bogova i junaka često su slična. Na primjer, na vrlo drevnom i tajanstvenom baskijskom jeziku, Dioniz je „Dunixi", što se čini srodnim sumerskom imenu „Dumuzi", koji je zatim postao „Tamuz". Dioniza ili Bakha također se može pratiti do Jahve, jer se Bakhovo ime pisalo i kao „Iacchus", što je nadalje slično imenu „Iao" ili „Jah". Grčki sunčani mit „Heraklo" (Herkul) istovjetan je „Har-aclesu", što je ime kojim je nazivan Horus, također ponekad nazivan „Heru", dok se Krišna naziva „Heri", što pak na sanskrtu znači gospodar', 'pastir' i 'spasitelj'. Buda se također naziva ,,Heri-maya", što bi odgovaralo Hermesu. Na staroirskom riječ „Budh", inačica Bude, znači Sunce, vatru i svemir.[28] Nadalje, ime „Baal", što znači „Gospodin", pronalazi se u Indiji kao „Bala", a srodno je riječi „Buli", što pokazuje da je to bio čest pojam u Dobu Bika. Riječ „Buli" ima isti korijen kao i riječ ,,syr" u imenu Sirija, što je još jedan naziv za Sunce.

Kao i sva ostala znanost, etimologija nije egzaktna ili savršena, a etimološka nagađanja ponekad mogu biti netočna. Unatoč tome, tema koju smo dotakli toliko je opširna da ju je teško odbaciti. Ono što nam takvo istraživanje otkriva je da različite ljudske kulture, narodi i rase imaju mnogo više zajedničkog nego što to misle, te da fokus njihovog vjerskog štovanja izvorno nije bio sektaški ili rasni, odnosno da on nije bio čovjek bilo kojeg etničkog podrijetla.

'Allegro, SMC, 48.

[2] Jacolliot, 301.

[3] Higgins, 1,328.

[4] Walker, WEMS, 167.

[5] Massey, EBD, uvod, 9.

[6] Roberts, proslov.

[7] Graves, BS, 47.

[8] Graves, BS, 46.

[9] Massey, EBD, 107-9.

[10] Graham, 113.

[11] A. Churchward, 276-7.

[12] Hazelrigg, 22.

[13] Graham, 325.

[14] Higgins, I, 357, 530.

[15] Higgins, 1,414.

[16] Higgins, 1,411.

"Graham, 226-233.

[18] Higgins, 1,402.

[19] Hazelrigg, 12.

[20] Anderson, 50.

[2'] Higgins, 1,410-11.

[22] Higgins, 1,703.

[23] Hazelrigg, 22.

[24] Walker, WEMS, 392-9.

[25] Doane, 79-80.

[26] Doane.

[27] Doane, 80, bilješka.

[28] Higgins, II, 287.

16

Još jedna biblijska „šifra" koju je potrebno dešifrirati je Knjiga Otkrivenja koja već stoljećima zbunjuje i fascinira ljude svojim bizarnim prikazima i navodnom proročkom naravi. Ta je opčinjenost dovela do beskrajnih nagađanja i tumačenja njenih „proročanstava" od strane biblijskih literalista koji, zato što nisu mogli ništa drugo, Otkrivenje obično tumače alegorijski. Nepotrebno je reći da usprkos stoljetnim pokušajima dešifriranja teksta i povezivanja likova s raznim svjetskim vođama, narodima i organizacijama, Otkrivenje ostaje tajna jer ono ustvari nije proročanstvo, a njegova se priča ne događa na Zemlji.

Što se tiče pitanja tko je zaista napisao Otkrivenje, *Biblijska enciklopedija* kaže: „Autor Otkrivenja samog sebe naziva Ivan Apostol. Jer on *nije* bio Ivan Apostol, koji je možda umro u Palestini oko 66. godine, očito je da je bio krivotvoritelj."[1] Dodali bismo da je *„možda* umro" također točno, jer Ivan „uopće nije živio". Isto tako, knjiga nije jedinstvena kakvom se smatra. Walker navodi sljedeće:

> Biblijska *Knjiga Otkrivenja* smatra se vizijom Sudnjeg dana koju je iskusio Sveti Ivan Apostol, ali je ona ustvari zbirka prizora i izraza pristiglih iz mnogih izvora. Literatura te vrste bila je raširena u prvim stoljećima nove ere...[2]

Ustvari, mnoge apokalipse napisane su prije i za vrijeme kršćanskog doba, budući da je apokalipsa bila književni žanr:

> Čini se da je Apokalipsa ili Otkrivenje koja se pripisuje Ivanu bila jedno od mnogih sličnih djela koja su se pojavila početkom drugog stoljeća. Slična je Cerintovu Otkrivenju, a možda je i potekla iz istog izvora.[3]

Čak i Euzebije Otkrivenje naziva „lažnim", prenoseći riječi Dioniza (200.-265.), sveca i vođe aleksandrijske škole poslije Origena:

> Neki od naših prethodnika odbacili su knjigu i u potpunosti je rastavili, kritizirajući je poglavlje po poglavlje, proglašavajući je nerazumljivom i nelogičnom, a naslov lažnim. Oni tvrde da to nije Ivan i da to uopće nije otkrivenje, jer je zastrto gustom zavjesom nerazumijevanja: njen autor ne samo da nije bio jedan od apostola, nije bio niti jedan od svetaca, čak niti član Crkve, već Cerint, osnivač sekte koja se po njemu nazivala cerintskom...[4]

Taj pobožni i ortodoksni kršćanski pisac Dioniz također priznaje da autor Evanđelja i Poslanica koje se pripisuju Ivanu nije bio isti autor koji je napisao Otkrivenje. On govori:

> Da sažmemo, svatko tko detaljno preispita značajke Evanđelja i Poslanice vidjet će da su te dvije knjige napisane istim stilom. Međutim, nema nikakvih sličnosti između tih knjiga i Otkrivenja; nema nikakvih poveznica, nikakvog odnosa između tih knjiga, jedva da postoji zajednički slog. Također nema nikakvog spomena ili ideje Otkrivenja u Poslanici (a kamoli u Evanđelju), ili Poslanice u Otkrivenju.[5]

Rasprave o Otkrivenju česte su u ranim kršćanskim zapisima, u kojima veliki broj otaca i doktora u nekom trenutku izražavaju svoje sumnje u autentičnost ne samo Otkrivenja, već gotovo svakog teksta u kanonu. Ovaj skepticizam još je neobičniji uzmemo li u obzir da se tvrdilo da je apostolska loza neprekidna i „neprekinuta" te da su sve to vrijeme postojale navodno dobro uhodane crkve čiji bi autoriteti sigurno pouzdano znali je li ili nije neki apostol napisao biblijske tekstove. Također otkriva ogromnu količinu dvoličnosti svećenstva i proučavatelja Biblije koji naivnom narodu nastavljaju tvrditi da su biblijske knjige ustvari napisali oni čija su im imena pridružena, dok su cijelo vrijeme svjesni da su te tvrdnje netočne.

Knjigu Otkrivenja odbacilo je mnogo crkava, naročito istočnih, zato što su znale da je to lažni rukopis koji je sastavljen iz mnogo starijih tekstova. Pike o tome kaže: „Apokalipsa ili Otkrivenje, tko god da ju je napisao, pripada Orijentu i drevnoj prošlosti. Reproducira ono što je mnogo starije od nje same."[6] Higgins se slaže:

> Činjenicu da je djelo koje se naziva Apokalipsa sv. Ivana... *vrlo staro* jasno dokazuje to što je u njoj godina dugačka svega 360 dana - što je ista duljina koja se spominje u trećoj knjizi Postanka...[7]

Na temelju njegova astrološkog slikovnog prikaza, Massey je dokazao da je Otkrivenje drevni tekst napisan prije 4000 godina koji prenosi mitraističku legendu o jednom od ranih zoroastrijanaca, a ne knjiga koju je napisao apostol zvan Ivan negdje u 1. stoljeću nove ere. Tekst je također pseudoepigrafski pripisan Horusovu pisaru Aanu, čije se ime prenosi kao „Ivan". Jacolliot tvrdi da je materijal iz Apokalipse/Otkrivenja prikupljen iz priče o Krišni/Christni, a s tim mišljenjem se slaže Hotema,

koji još tvrdi da je knjiga ustvari tekst hinduskih misterija dan Apoloniju. Naime, imena „Isus" i „Krist", te naročito izraz „Isus Krist", ne koriste se često u Otkrivenju, što otkriva da su ona interpolirana (dugo) nakon što je knjiga napisana, baš kao i judaistički elementi. Doista, kršćani priznaju da je na knjizi radio veliki broj ruku, uključujući one Andrije, cezarejskog biskupa, koji je napisao dijelove Otkrivenja u 6.-7. stoljeću nove ere.

Unatoč velikom metežu koji ga okružuje, Otkrivenje nije „proročanska knjiga". Hotema otkriva stvarno značenje knjige:

> Izražena je u smislu kreativnih fenomena; njen junak nije Isus već Sunce Svemira, njezina junakinja je Mjesec; a svi ostali likovi su planeti, zvijezde i konstelacije, dok se radnja događa na nebu, zemlji, rijekama i moru.[8]

Ustvari, Otkrivenje prikazuje mit o precesiji ekvinocija ili „Velikoj godini", a čini se da ju je prvotno napisao vratar u doba Ovna, koje je počelo prije oko 4400 godina. Kako Churchward govori:

> Drama u Knjizi Otkrivenja čini se golemom zato što je ona razdoblje koje završava na skali jedne Velike godine. *To nije kraj svijeta, već kraj jedne velike godine svijeta.*[9]

Churchward dodaje:

> Knjiga je bila i još uvijek je neobjašnjiva zato što je zasnovana na simbolizmu egipatske astronomske mitologije bez gnoze ili „značenja koje ima mudrost", koje je nužno za objašnjenje njene tematike, te zato što su ostaci drevne mudrosti pretvoreni u podatke za pretkršćansko proročanstvo koje se navodno trebalo ostvariti u kršćanskoj povijesti.[10]

Sveta numerologija/gematrija

Knjiga Otkrivenja je ustvari enkapsulacija drevnoga astrološkog mita i vjere, čiji je dio sveta numerologija. U Otkrivenju se ponavlja nekoliko svetih brojeva, primjerice 3, 7,12,24, itd.. „Sedam zvijezda" ili „duhova" su sedam „planeta" koji predstavljaju dane u tjednu i Sedam sestara, koje su ponekad bile polarne zvijezde, a ponekad Plejade. Tih Sedam sestara podudaralo se s egipatskih Sedam božica Hator, koje su bile „sedam bića koji donose ukaze", a mrtvi ih susreću na svom putu kroz sedam sfera zagrobnog života."[11] Također se smatralo da su Sedam božica Hator ustvari sedam kapija, kao što je to spomenuto u Otkrivenju, koje predstavljaju kako noćne sate, tako i „sedam mjeseci

ljeta". Sedam „vatrenih baklji" ili svjetiljki sa sedam grana simboliziraju Sunce u sredini, s Mjesecom i pet unutarnjih planeta kao satelitima, što odgovara danima u tjednu. Govoreći o Isusu kao jaganjcu sa sedam rogova i očiju, Wells kaže:

> Otkrivenje prikazuje nebeskog Isusa kao jaganjca sa sedam rogova i sedam očiju „što su božji duhovi poslani na cijelu zemlju" (5:6), što je pak višestruka prerada starih predaja. Rogovi su znak snage (Ponovljeni zakon 33:17), a kod Danijela su označavali kraljevsku snagu. Sedam očiju koje upoznaju jaganjca s onim što se događa na cijelom planetu Zemlji čine se ostacima drevnog astrološkog nauka ... prema kojem su Božje oči Sunce, Mjesec i pet planeta...[12]

Veliki grad u Otkrivenju je grad Bogova, smješten na nebesima, s 12 vrata zodijaka. „Drvo života" u gradu koje rodi „dvanaest vrsta voća" također je zodijak.

Nadalje, 24 starješine u bijelim odorama koji stoje oko prijestolja su 24 sata u danu „oko" Sunca. Četiri anđela koji „stoje u četiri kuta zemlje" četiri su strane svijeta ili *kutova* od kojih svaki iznosi 90 stupnjeva. 144.000 izabranih su 360 stupnjeva zodijačkog kruga pomnoženih s četiri minute koje su Suncu potrebne da se pomakne jedan stupanj, puta faktor od IO^2.[13]

Četiri „bića"

Mnogo je rečeno o četiri tajanstvena bića ili kerubina koje nalazimo u Ezekielu i Otkrivenju:

> A oko prijestolja četiri bića, sprijeda i straga puna očiju: prvo biće slično lavu, drugo biće slično juncu, treće biće s licem kao čovječjim, četvrto biće slično letećem orlu.

Kao što je već spomenuto o kerubinima u Ezekielu, ta četiri bića predstavljaju četiri glavne strane svijeta zodijaka. Prijestolje je Sunce, a višestruke „oči s prednje i zadnje strane" bezbrojne su zvijezde. Tri para krila svake zvijeri predstavljaju tri znaka svakog od četiri kvadranta zodijaka. Ta „bića" također su pronađena u Egiptu. Walker kaže: „Duhovi četiri točke jedne godine ponekad se nazivaju Horusovim sinovima."[14]

Jackson prenosi da četiri zvijeri također predstavljaju Nou i njegova tri sina, odnosno razne rase. Po tom scenariju, lav je Judin lav ili Šem, „otac" Semita; bik predstavlja egipatske Hamite; orao je Jafet, praotac Arijevaca, a čovjek je Noa koji predstavlja „adamsku" ili „atlantsku" rasu.[15]

Četiri jahača apokalipse

Što se tiče zastrašujuća „četiri jahača", čije se značenje beskrajno tumači i koji se očekuju već gotovo dvije tisuće godina, Jackson kaže:

> U Apokalipsi čitamo o četiri zvijeri i četiri jahača; zvijeri su predstavljale zodijačke konstelacije, dok su jahači bili planeti....
>
> 1. Prvi jahač bio je osvajač naoružan lukom, koji je nosio krunu i jahao bijelog konja. To je planet Venera.
> 2. Drugi konj bio je crven, a jahao ga je jahač s mačem. To je planet Mars.
> 3. Treći konj bio je crn, a jahač je držao vagu. To je planet Saturn.
> 4. Četvrti konj bio je blijedozelene ili plavozelene boje, a njegov jahač je smrt. To je planet Merkur.[16]

Dakle, četiri jahača koji su iščekivani cijeli niz stoljeća, baš kao i Drugi dolazak, ustvari su cijelo vrijeme ovdje, baš kao i Isus, Božje *Sunce.*

Žena odjevena u Sunce

„Žena odjevena u Sunce" je Mjesec koji odražava ili „nosi" Sunce, kao i zviježđe Djevice, koje ima mjesec pod nogama i zvijezde iznad glave. Graves objašnjava:

> ... čarobni lik svetog Ivana koji prikazuje „ženu odjevenu u Sunce, Mjesec pod njenim nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda" (Otk. xii) lako je razumljiv kada se pogleda kroz astronomsko zrcalo. Prikladnije je reći da je astronomska djevica odjevena u Sunce nego što se može reći za bilo koji od ostalih dvanaest znakova zodijaka promotrimo li njezin položaj među znakovima i njezin relativni položaj u odnosu na Sunce. Ona je tamo, neposredno u žarištu Sunčevih zraka u kolovozu, najtoplijem mjesecu u godini, te je stoga odjevena u Sunce više od bilo kojeg drugog znaka. Naravno, Mjesec joj je pod nogama, dok dvanaest mjeseci u godini, odnosno dvanaest znakova zodijaka, čine njenu krunu od dvanaest zvijezda.[17]

Taj motiv pronalazimo i u Perziji, Indiji i Egiptu, kao i na mnogim drugim mjestima. Ustvari, berlinski muzej posjeduje gravuru božice (možda Ištar) u gotovo istom položaju, odjevenu u Sunce, s Mjesecom i zvijezdama iznad te dvanaest znakova zodijaka oko nje.[18] U Izidinu hramu u Denderi postojao je prikaz žene „koja sjedi u središtu žarećeg Sunca, okrunjena s dvanaest zvijezda, a njene noge počivaju na Mjesecu. Žena je bila simbol Majke Prirode; Sunce je predstavljalo kreativnu snagu;

dvanaest zvijezda predstavljalo je dvanaest znakova zodijaka, a Mesec je označavao Tvar i dominaciju Duha nad materijom".[19] Walker opisuje istočni običaj koji se odnosi na ženu:

> Prema tantričkim predajama, Božica se skrivala iza Sunčevog sjaja; bila je to „odjeća Nje koja je odjevena u Sunce". Taj prizor pojavio se u Novom zavjetu kao „žena odjevena u Sunce". (Otkrivenje 12:1).[20]

Što se tiče starosti tog motiva, moramo spomenuti da je hram u Denderi navodno star deset tisuća godina, što je procijenjeno na temelju astrologije koju prikazuje.

Sedam pečata

Graham govori o tajanstvenih „sedam pečata" koje je otvorio „Jaganjac", odnosno Sunce u Ovnu:

> Ovaj dio Otkrivenja ne potječe od Boga, već od Ezekiela, koji ga je preuzeo od Babilonaca, Asiraca i Sumerana. Sedam pečata isto su što i sedam ukaza božica Ištar i Innane.[21]

Tih „sedam ukaza" istovjetni su s gore spomenutih Sedam Hator, koje su također sedam vrata kroz koje mora proći Princ svjetla, a koje predstavljaju noćne sate i mjesece u godini.

„Slatki" svitci

Ezekielu i piscu Otkrivenja dani su „slatki svitci" koje su trebali pojesti prije svojih vizija. Ti svitci očito predstavljaju magične postupke. Walker pojašnjava:

> Jedenje umjesto čitanja dijela magične literature bio je uobičajen orijentalni način apsorbiranja moći magičnih riječi čak i kada osoba ne može čitati. U Tibetu, Madagaskaru, Kini i Japanu bilo je uobičajeno liječenje bolesti tako što se ljekovita čarolija zapisivala na papir koji se zatim pojeo ili se pojeo njegov pepeo.... Istu ideju često srećemo i na zapadu. Znak modernih ljekarnika, Rx, nastao je kao ljekoviti simbol Saturna koji je bio napisan na papir koji bi pacijent zatim pojeo.[22]

Postojalo je i tumačenje da su ti svitci ustvari halucinogeni narkotici, čija je uporaba bila uobičajena u misterijskim školama i tajnim društvima.

Zmaj i zvijer

Zastrašujući zmaj i zvijer iz Otkrivenja stoljećima su intrigirali ljude i bili razlogom brojnih nagađanja o njihovoj prirodi. Omiljeno tumačenje je da je zvijer sama Katolička crkva, naročito kada je ubijala milijune ljudi. Ponavljamo, Knjiga Otkrivenja nije proročanska, tako da se ta „zvijer" ne može primijeniti niti na jedno zemaljsko kraljevstvo, organizaciju, „Antikrista" ili osobe, itd. Graves daje astrološko značenje zmaja i zvijeri:

> Sveti Ivan (Otk. 12) govori o Zmaju koji je mogao povrijediti pet mjeseci. Astronomski govoreći, on i šteti vegetaciji tijekom pet najplodnijih mjeseci u godini, i čini to za kaznu. A čudovište svetog Ivana, sa sedam glava i deset rogova, također može biti protumačeno astrološki, ili astroteološki, pretpostavimo li da je sedam glava ustvari sedam ljetnih mjeseci (jer su neki narodi dijelili godinu na taj način), a da su rogovi udvostručenih pet zimskih mjeseci. U tom slučaju, priča o Zmaju „koji proganja ženu da bi uništio njeno muško dijete" lako je objašnjiva. Pogledajte vaše almanahe i vidjet ćete da Zmaj ili Škorpion doista prati ženu, Djevicu, jer je to sljedeći znak poslije Djevice u zodijaku. Ili usmjerite pogled ka nebu za vedre noći bez naoblake i vidjet ćete da se odmah nakon što se stara djevojka (djevica s djetetom u rukama, kako je Perzijanci prikazuju) uzdigne iznad obzora na istoku, također diže i stari Škorpion kojega su drevni Perzijanci nazivali zmijom, Feničani zmajem, Rimljani Dračom, što je latinski naziv za zmaja.... Veliki zmaj, prema astronomskim dijagramima, ustvari slijedi ženu (Djevicu) i njeno dijete kao što je to radio tisućama godina prije nove ere, sve dok ga suvremeni astronomi nisu uhvatili i bacili u bezdan, zamijenivši ga orlom.[23]

Nadalje, egipatski prikazi Zmaja slikani su crvenom bojom, pa odatle potječe izraz „veliki crveni Zmaj".

Znak zvijeri-666

Dobro poznati broj 666, koji se spominje u Otkrivenju kao „znak Zvijeri", smatrao se, međutim, svetim u kulturama koje su štovale božicu, a predstavljao je ženske genitalije. Kada je patrijarhat božicu učinio zlom, ona je postala „Zvijer", a njen sveti broj postao je „znak". Broj 666 nije se smatrao zlim ili lošim znakom u judaizmu, čemu svjedoči biblijska priča o Salomonu koji je imao 666 zlatnih talenata. Ustvari, riječ je o svetom broju. Higgins o tome kaže:

> Pitagorejci su smatrali da je Heksada ili broj *šest* savršen i svet; jedan od mnogih razloga bio je da taj broj dijeli svemir u jednake dijelove. Naziva se Venera ili majka. Savršen je i zato što je jedini

broj ispod X, deset, koji je cijeli broj i jednak u svojim dijelovima. Na hebrejskom, Vau znači *šest.* Je li *vau* majka Eva?[24]

Nadalje, Anderson ističe da „666" također odgovara Suncu koje izlazi u 6.00, doseže vrhunac šest sati kasnije i zalazi u 18.00.[25]

Kao „povijest" ili „proročanstvo" Knjiga Otkrivenja nije samo nerazumljiva nego je i destruktivna; ne samo da zbunjuje umove, već potiče ljude da svugdje vide „zvijeri" i „Antikriste" te na taj način stvaraju predrasude i fanatizam. Služi i kao plan za Armagedon i „kraj vremena". Međutim, ako se Otkrivenje pokuša razumjeti kroz astrologiju ili astroteologiju, ono postaje moćno i informativno jer predstavlja sažeto pripovijedanje univerzalnog mita i obreda, koji se mogu pronaći u cijeloj Bibliji i koji stoje iza Plana Krist. Naravno, stvarno značenje Otkrivenja izgubljeno je za široko pučanstvo zato što im je rečeno da je astrologija „zla", što je pak namjerno učinjeno da bi ih se spriječilo da je proučavaju jer bi im takvo astrološko znanje pomoglo razumjeli indicije kakve se mogu naći u Otkrivenju (22:16), gdje je prava Isusova priroda jasno određena kada ga se naziva „jutarnjom zvijezdom", odnosno Suncem, što je stvarno „otkrivenje".

Misteriji

Razumno je zapitati se zašto, ako se mitovi i obredi mogu pronaći u cijelom svijetu, dakle u kulturama koje nisu podložne cenzuri Katoličke crkve i kršćanske hijerarhije, oni nisu poznati. Kao što je rečeno, mit i obred čine dio „misterija" tajnih društava, bratstava, svećeničkih redova i misterijskih škola. Kao takvi, oni se ne smiju otkriti, već se njima maše pred nosevima neupućenih. Allegro govori o tim tajnim društvima:

> Cijeli smisao nekog misterijskog kulta je u tome da je svega nekoliko ljudi upoznato s njegovom tajnom doktrinom. Koliko je god to bilo moguće, upućeni nisu zapisivali svoje posebno znanje. Usmeno prenošenje tajni sekte bilo je uobičajeno, iskušenici su morali učiti napamet izravno od svojih mentora te su se morali zakleti da nikada neće otkriti detalje, čak ni pod prijetnjom mučenja. Kada je takva posebna uputa zapisana, bilo je potrebno osigurati da je mogu pročitati isključivo članovi sekte. Činilo se to korištenjem posebne šifre ili koda, kao što je to slučaj s nekim od svitaka s Mrtvog mora. Međutim, otkriće takvog, očito šifriranog materijala kod nekog pojedinca učinilo bi ga sumnjivim vlastima. Drugi način prenošenja poruke bilo je sakrivanje poruke, inkantacija ili posebna imena unutar dokumenta koji se tobože bavi nekom drugom temom.[26]

Kršćanska vjera bila je ustvari otkrivenje tih misterija koji su postojali tisućama godina. Doista, sam „Pavao" posvjedočio je da je njegovo propovijedanje Isusa Krista

služilo otkrivanju „misterija čija je tajna dugo vremena čuvana, ali koji je sada otkriven i kroz proročanske zapise učinjen dostupnim svim narodima" (Rim. 16:25-26). Ustvari, kršćani su proganjani zbog kriminalnog otkrivanja te tajne.

Prema riječima autora djela *The Other Jesus :*

> Mnogo je rečeno o činjenici da su tijekom prvog stoljeća nove ere Rimljani navodno žestoko proganjali kršćane samo zbog „štovanja Isusa" (i samo zbog tog razloga). Iako je količina progona kršćana od strane pogana bila izuzetno preuveličana, istina je da su rani kršćani doista izazvali pretjeranu količinu pokude i neprijateljstva poganskih vlasti. To je pomalo zbunjujuće jer je, kao što se često ističe, službena politika Rimskog Carstva u teoriji i praksi zagovarala dopuštanje gotovo potpune vjerske slobode. Međutim, jednom kada shvatite da je tvrdnja da ćete uskoro „otkriti tajne Sunca Boga Isusa" neupućenim ljudima značila zločin koji se kažnjavao smrtnom kaznom i koji je bio reguliran zakonom koji je ljudima zabranjivao „griješenje" ili „odavanje misterija", počinjete barem djelomično shvaćati zašto su poganske vlasti uzimale zdravo za gotovo da je njihova dužnost spriječiti „kršćanske" propovjednike. Po njima, određeni aspekti kršćanskog propovijedanja predstavljali su očite kriminalne radnje. Prema shvaćanju pogana, takve sankcije protiv kršćana bile su razumna kazna za vrlo jasna, očita i posebna kršenja zakona, a ne neovlašteni „progoni" ljudi koji su nevino štovali Boga na svoj način.

Dakle, kršćanska vjera i njen utemeljitelj zasnovani su na sveprisutnim mitovima i obredima koji su služili kao misteriji, a koji su naposljetku sakupljeni i zapisani. Međutim, ti astroteološki misteriji kasnije su utjelovljeni i učinjeni povijesnima da bi ih se ponovno sakrilo u evanđeoskoj priči.

[1] Wheless.
[2] Walker, WEMS, 856.
[3] Waite, 36.
[4] Euzebije, 240.
[5] Euzebije, 243.
[6] Pike, 272.
[7] Higgins, I, 577.
[s] „Uvod", Massey, EBD.
[9] A. Churchward, 313.
[10] A. Churchward, 366.
[11] Walker, WDSSO, 76.
[12] Wells, WWJ, 179.
[13] Anderson, 85.

[14] Walker, WEMS, 900.

[15] Jackson, 187.

[16] Jackson, 149-50.

[17] Graves, BS, 74-5.

[18] Wells, WWJ, 181-2.

[19] Jackson, 137.

[20] Walker, WDSSO, 39.

[21] Graham, 366.

[22] Walker, WEMS, 1033.

[23] Graves, BS, 72-3.

[24] Higgins, 1,221.

[25] Anderson, 137.

[26] Allegro, SMC, 42.

17

U našoj potrazi za utvrđivanjem podrijetla kršćanstva i prirode njegova utemeljitelja proučili smo mnogobrojne teme i aspekte kulture iz raznih krajeva svijeta. Kratko smo se dotakli i kontroverznih pitanja seksa i droga, koja se obično izostavljaju ili izbjegavaju u ovakvom tipu analize. Međutim, ta su pitanja zapravo vrlo bitna za utvrđivanje razvoja ljudske kulture općenito, a religije posebno. Ona su još jedan sastavni dio misterija.

Stoljećima su religionisti ostavljali dojam da želimo li biti moralne osobe da se moramo ne samo suzdržavati od seksualnosti nego je i prezirati i shvaćati je kao prokletstvo poslano od đavla, a ne „dar od Boga". Isto se može reći i za droge, barem za one vrste koje imaju veze s mijenjanjem svijesti, čak i ako su takve droge u obliku „od Boga danih" biljaka. Slika religioznog i ispravnog pojedinca, dakle, slika je osobe koja može imati (heteroseksualne) seksualne odnose samo s jednom osobom u zakonski potvrđenom braku, ako i to, koja se stalno prokreira i koja ostaje trijezna poput „suca". Onima koji smatraju da u životu treba uživati, a ne izdržavati, u ovoj slici vide, u najmanju ruku, robota.

Na ovom su planetu, međutim, postojala vremena kad su kulture seksualnu aktivnost i sakramentalne biljke prepoznale ne samo kao darove od „Boga" nego i put koji vodi prema njemu ili „kozmičkoj svijesti". Seks i droge, otkad je svijeta i vijeka, smatrali su se sredstvima za postizanje saveza s božanskim, što je i glavni motiv religionista da ih obasipaju negativnim konotacijama i tvrde da samo oni, „Isus" ili neki drugi entitet mogu biti put prema božanskome. Zapravo je zadatak svećenika da umjetno razdvoji ljudska bića i *sveprisutnog* „Boga". Međutim, kao što čak i „Pavao" kaže: „Posrednik podrazumijeva više od jednog, ali Bog je jedan." Svećenik kao posrednik stoga se protivi ne samo zdravom razumu nego i kršćanskoj doktrini, što je jedan od mnogih razloga zašto se masama stoljećima pod prijetnjom smrtne kazne zabranjivalo da čitaju Bibliju. Sveto prakticiranje seksa i uzimanja droga postalo je tako prijetnja moći gladnih svećenika i njihovih političkih dodvorica jer ne iziskuje posrednike između onih koji to prakticiraju i božanstva. Želi li svemoćna, diktatorska

državna religija uspjeti mora iskorijeniti ovaj koncept svetog seksa i sakramentalnih droga iz ljudske psihe i zamijeniti ga strahom i krivnjom, tako da oni koji održavaju seksualne odnose, na primjer, osjete poriv za čišćenjem od tog grijeha ispovijedanjem ili drugim svećeničkim metodama. Posebnu ljudsku slabost kad je riječ o spolnosti odlično su iskoristili urotnici jer su mogli nasrnuti protiv nje, znajući vrlo dobro da će ju ljudi i dalje prakticirati i da će tada oni koji su se ogriješili biti primorani uvijek se iznova vraćati Crkvi po odrješenje „grijeha".

Bez obzira na najveći mogući trud, međutim, razni religionisti nisu mogli iskorijeniti raširenu duhovnu praksu koja je koristila i seks i droge, čak ni pod prijetnjom smrtne kazne. Oni su zapravo u tajnosti prakticirali isto dok su istovremeno masama licemjerno propovijedali o zlima koja takvo prakticiranje znači, opominjući i pozivajući na suzdržavanje. Kao što je već spomenuto, zajedno s poznavanjem astrologije prakticiranje seksa i uzimanja droga bilo je sastavni dio ezoteričke religije ili „misterija" koje su bratstva i tajna društva koja stvaraju egzoterične i vulgarne religije za mase skrivali od ljudi.

Ti su „sakramenti" bili značajan dio misterija jer su mnoge škole i kultovi koristili seks i droge u svojim inicijacijskim obredima. Jedan od takvih raširenih i sa seksom povezanih obreda je i obrezivanje, iako je riječ o antiseksualnom činu. Premda ga se uglavnom smatra židovskim običajem, obrezivanje poznajemo još od barem 2300 godina prije nove ere u Egiptu, a nalazimo ga i u drugim dijelovima Afrike, kao i na Fidžiju, Samoi, Asiriji, Feniciji, Meksiku i Južnoj Americi prije nego što je uvedeno u judaizam i/ili kršćanstvo.[1] U Egiptu su se obrezivali samo svećenici, ali Izrael je bio „svećenički" narod, tako da su se morali obrezivati svi muškarci. Suprotno ovom antiseksualnom sakaćenju, međutim, postojali su mnogi rituali koji su slavili seks i droge. Iako su se žestoko pokušavali ograditi od ostalih, praveći se da odbacuju ovakve ideje o seksu i drogama, judaizam i kršćanstvo te su rituale također prakticirali.

Naravno, kao i gotovo svako ljudsko iskustvo, i seks i uzimanje droga također imaju naličje. Međutim, zrele kulture i pojedinci znali su ova moćna sredstva koristiti mudro, a i sam status tabua čini ih opasnima u smislu da više ne dolaze s inicijacijskim „uputama za korisnike". Uz to, postoji ogromna razlika između svetog seksa i promiskuiteta, kao i između biljnih droga ili „enteogena" (koji „stvaraju Boga") i snažnih kemijskih ekstrakata koji podižu toliku prašinu u današnje vrijeme.

Seks i drevni svijet

Prije nego što su ga počeli ocrnjivati, seks je od najranijeg doba ljudske povijesti štovan ne samo iz erotskih, duhovnih i „tantričkih" razloga nego i zato što je čin re-

produkcije. Kao i danas, plodnost je drevnim ljudima bila iznimno važna. Plodnost zemlje poistovjećivala se s plodnošću ljudskih bića. Kiša koja pada i oplođuje uterus Majke Zemlje smatrala se spermom Oca Neba. Štovanje seksa zbog toga je predstavljalo i štovanje prirode, a štovanje prirode dosezalo je nebesa gdje su, kao što je navedeno, zvijezde čak dobivale imena po drveću.;Drevnim je ljudima priroda bila od najveće važnosti jer su shvatili da su ne samo ovisni o njoj nego i neraskidivo s njom povezani. Jackson opisuje štovanje prirode koje se razvilo iz ovakvog shvaćanja:

> Religije u kojima se štuje Bog Spasitelj, uključujući i kršćanstvo, temelje se na štovanju prirode. Priroda se može definirati kao materijalni svijet i sile koje djeluju u kozmosu, neovisno od čovjeka. Neke od varijanti takve prirodne religije bile su i štovanje zemlje, drveća, drugih biljaka, vulkana, planina, vode, vjetra, životinja, zvijezda, planeta, Mjeseca, Sunca, neba itd.[2]

Mitovi raznih kultura posvuda u svijetu odr-ažavaju ovu povezanost s prirodom i poštovanje prema njoj, s posebnim naglaskom na proces rađanja, koje je očito bilo najvažniji događaj u životu i koje je ljudsko biće uvodilo u prirodni svijet. Reproduktivni organi i genitalije stoga su bili izvor ogromnog zanimanja. Falusni i yoni simboli vidjeli su se posvuda u prirodi: špilja je bila maternica; prirodni stup falus; gljive su nalikovale na oboje. Osim toga, mnoge neseksualne riječi imaju korijene koji znače „maternica", „menzes", vagina", „falus", „penis" ili „sjeme".

Seksualne se simbole isto tako obilno reproduciralo u umjetnosti, arhitekturi i drugim oblicima kulture, uključujući religiju. Štoviše, vjerojatno ne bi bilo pretjerano reći da je svaka religija/kult na neki način bila povezana sa spolnošću, uključujući i današnje popularne religije. Organizirane religije kao što su judaizam i kršćanstvo obiluju faličkim i vulvalnim simbolima koje ljudi više i ne razumiju na pravi način. Ipak, ti seksualni simboli imaju okultnu moć i stoga ih se u velikom broju unosilo u hramove i katedrale.

Judaizam i seks

Mnogim su ljudima danas takvi simboli, koncepti i praksa čudni, ako ne i nastrani, jer ih se učilo da su politeističke kulture koje ih otvoreno koriste „zle" i „grešne". Običnom se puku isto tako govorilo da vjeruje da su Židovi i kršćani vrlo moralni, da nisu snažno vezani za seks. Na primjer, pogrešno se smatra da su starozavjetni junaci i patrijarsi besprijekorno moralne osobe koje se nikad nisu upuštale u nešto što bi bilo i blizu seksualnoj devijaciji ili perverziji. Kao prvo, ljudi su u doba biblijskih naroda bili jednako opsjednuti seksom kao što su i sada, osobito tamo gdje je vladala

represija. Drugo, ono što se smatra devijantnim ili perverznim od početka je ljudske vrste ovisilo o kulturološkoj perspektivi i variralo ovisno o vremenskom razdoblju i od mjesta do mjesta. Nadalje, često se ono što je odobreno općim konsenzusom smatralo „ispravnim i u očima Boga ili Božice". Kao što je rečeno, prije monopolizirajuće patrijarhije raširene su bile matrijarhalne kulture koje su bile jednako tako „pobožne", ali su drukčije tumačile seksualnost.

Pogledamo li biblijske obrade, vidjet ćemo da se mnogi likovi u toj knjizi upuštaju u ponašanja koja bi se po današnjim standardima smatrala seksualnim devijacijama. Od samog početka u biblijskoj priči susrećemo incest, čak je i sam Mojsije njegov plod. Kasnije, pravednog Lota opijaju a potom i zavode njegove dvije kćeri, koje rađaju i djecu iz incesta. Silovanje je još jedna značajna biblijska tema, a u njega su često uključeni jahvisti, čija se kultura prema Starom zavjetu temelji na pokoljima drugih kultura te otmicama i silovanju njihovih djevojaka. Niz „velikih" patrijarha i junaka ima seksualne odnose s „konkubinama", što je samo otmjeno ime za mlade djevojke koje su otimane i pretvarane u prostitutke. Naravno, Salomon je sa svojih tisuću žena i konkubina bio najistaknutiji konzument. To nije istinita priča, ali je upotrijebljena da pokaže muškost njegova navodnog roda. Međutim, ako imati toliko žena i konkubina ne znači preljub, pitamo se što on onda jest i kako bismo onda nazvali Abrahamov odnos s Hagarom, sluškinjom svoje žene, s kojom ima dijete, ili Jakovljeva razna ljubakanja s Rahelom, njenom sestrom Leom i njenim sluškinjama, s kojom ima djecu. U priči o Jakovu i Raheli ustvari ne nalazimo samo seksualne devijacije po kršćanskim standardima nego i upotrebu droga jer su Raheline „ljubavčice" „seksualne biljke" ili „plodonosno voće".[3] Uz to, preljub prakticira čak i veliki kralj David u Drugoj knjizi o Samuelu. Kao i Noa, koji se opio i otkrio nasred šatora, vidimo i Davida koji se razgolićuje pred ljudima, a u Knjizi Brojeva 25:1-5 Izraeliti čak sudjeluju u orgiji.

Nadalje, iako su apologeti nastojali objasniti njezinu erotiku kao nešto što ima veze s „Crkvom" i njezinim „mladoženjom", *Pjesma nad pjesmama* je uistinu seksualna pjesma, u kojoj se referira na ženske genitalije, između ostalog kao na „šipak":

> Sam Salomon je utjelovio faličkog boga Baal-Rimona, „Gospodara Šipka", kad se sjedinio sa svojom božanskom mladenkom, tajanstvenom Sulamitkom i pio sok njezina šipka.[4]

O *Pjesmi nad pjesmama* Walker još kaže:

> Danas je poznato da je cijela pjesma djelo seksualnog misticizma i da se temelji na tradicionalnim sumerobabilonskim svadbenim pjesmama koje su spajale erotičnost s metaforama plodnosti biljaka jer to je bio krajnji cilj kraljeva vjenčanja sa svećenicom-kraljicom koja je predstavljala zemlju

i njezine plodove. *Pjesma nad pjesmama* zadržana je u biblijskom kanonu samo uvijenom egzegezom kojom se tvrdilo da lascivne nježnosti u njoj predstavljaju Kristovu ljubav za svoju Crkvu... U *Pjesmi nad pjesmama* nikakvo patrijarhalno božanstvo ne odlučuje otvoriti vrata, nego sama svećenica-kraljica, koja kaže: „Neka dragi moj ude u vrt svoj, neka jede najbolje plodove u njemu."[5]

Pjesma nad pjesmama zapravo nudi jedan od zdravijih pogleda na seks u Bibliji. I doista, usprkos razuzdanosti biblijskih junaka stav prema seksu toliko je neurotičan da ga Bog, kad Onan prospe „svoje sjeme", ubija. Ta se priča izvrgava parodiji u pjesmi trupe „Monty Python": „Svaki spermij je svet, svaki spermij je veličanstven, ako se spermij uzalud baci, Bog se jako razljuti." Kako se čini, Onanova sperma vrijedila je više od samog Onana. JHWH je toliko opsjednut prosipanjem sjemena da se donosi odredba po kojoj „nitko tko je imao noćno istjecanje sjemena neće ući u svetište dok ne prođu tri dana i da će oprati svoju odjeću i okupati se prvog dana..." „Mokri snovi", dakle, znače prijestup protiv Gospodina.

Falički kult

Jedno vrlo bizarno biblijsko shvaćanje, kojeg se također drže prethebrejske kulture, „Gospodinova" je neobična opsjednutost prepucijem, na koji se gleda kao na najvažniji zalog saveza između „njega" i „njegovih odabranika". Riječ „obrezivanje" u Bibliji se koristi gotovo stotinu puta, pa se moramo zapitati otkud takva opsesija, kao i je li Gospodin toliko pogriješio kad je stvorio čovjeka da čovjek mora popravljati njegovo djelo, ili je Gospodinu ovaj komadić mesa toliko značajan da na njemu utemelji svoje najsvečanije zavjete, otkrivajući tako homoerotski fetiš. Biblijski su narodi toliko opsjednuti prepucijem da u zamjenu za ruku svoje kćeri Saul od Davida traži prepucije 100 mrtvih Filistinaca, a on s oduševljenjem ispunjava taj zahtjev donoseći ih 200.

Čin obrezivanja još je neobičniji jer mu nije razjašnjeno podrijetlo. Između ostalih razloga, uključujući i onaj da služi da se muškarce učini poslušnijima i društveno prihvatljivijima, obrezivanje se navodno izvodilo kao oponašanje ženske menstrualne krvi, „izvodeći se na dječacima u dobi kad su djevojčice prvi put 'krvarile' i opisujući se čak u nekim narodima kao 'muška menstruacija'".[6] Još jedan ritual koji se koristio za postizanje takve „ženskosti" bila je kastracija, koja je bila potrebna da muškarac „prisvoji religijsku vlast među Božičinim svećenicama". Kao što objašnjava Walker: „Sve mitologije sugeriraju da su muškarci, prije nego što su shvatili svoju reproduktivnu ulogu, pokušavali od sebe 'napraviti žene', u nadi da će ostvariti žensku plodnost".[7] Ova je pojava bila dovoljno raširena medu Semitima da se o njoj oglasi „Gospodin" i da se oni koji su na taj način osakaćeni, prirodno ili umjetno, moraju isključiti iz odabranih: „Neka se u Jahvinu zajednicu ne prima onaj komu je stučena

mošnjica ili odrezano udo." (Ponovljeni zakon 23:1) Pa ipak, u Izaiji 56:4-5 „nepogrešivi Bog" si opet proturječi i kaže da će eunusima koji poštuju njegov šabat i čvrsto se drže njegova zavjeta dati „mjesto i ime bolje od sinova i kćeri... ime vječno koje se nikada ne zatire".

Očito je da je sva ova biblijska priča o obrezivanju, prepucijima i testisima, kao i „muški dio", „prepone", „bedra", „kamenje", „tajni dijelovi" i „sram", odraz pravog karaktera patrijarhalnih religija. Kao što kaže Potter, obrezivanje je ustvari „barbarski običaj primitivne faličke religije".[8] On tvrdi i sljedeće:

> U jahveizmu je do vremena proroka i kasnije bez sumnje bilo faličkih elemenata, od kojih su neki usvojeni iz kanaanske religije, a neki su bili izvorni, ali centralno značenje koje je ime Jahve imalo za Mojsija bilo je nešto kao *Živi bog života.* To je, dakako, uključivalo i određeno podržavanje seksualnih odnosa, na što ukazuju brojni odlomci Starog zavjeta.'

U patrijarhalnim religijama falus je doista bio predmet štovanja, iako se ta činjenica skrivala iz različitih razloga, između ostaloga u velikoj mjeri i zbog svojih, u osnovi homoseksualnih ili homoerotskih implikacija. Muške genitalije Izraelitima su bile toliko svete da bi se ženi koja bi u obrani svog muža njegova neprijatelja zgrabila za „sram" odsjekla ruka (Ponovljeni zakon 25:11-12). Muške genitalije su se smatrale toliko važnima da se u njih svečano zaklinjalo, kao što vidimo u Knjizi Postanka 24:9 kada se Abrahamov sluga zaklinje „stavljajući svoju ruku pod bedro Abrahamu, gospodaru svojemu". Izrazi „bedro" i „stegno", koji se ponavljaju u Starom zavjetu, zapravo su eufemizmi za „penis", a stavljanje ruke „pod bedro" i zaklinjanje oblik su „rukovanja" u tajnom društvu:

> ... Izraelit koji bi davao zakletvu po običaju bi je učinio svečanom primanjem za penis čovjeka kojem se obraćao... Prije svoje smrti Izrael (Jakov) je dozvao svog sina Josipa ka svojoj smrtnoj postelji i kad je primio oca za penis, Izrael je od sina zatražio da mu obeća da će njegove posmrtne ostatke iznijeti van iz Egipta [Knjiga Postanka 47:29-31]...[10]

Walker pojašnjava ovaj običaj:

> Patrijarhalni Semiti štovali su svoje genitalije i zaklinjali se stavljanjem ruke na intimne dijelove svojih tijela, što je navika još uvijek uobičajena među Arapima. Riječi kao što je *testament* još uvijek svjedoče o zakletvama koje su se polagale na testisima.[11]

Walker objašnjava još jedan biblijski falički eufemizam i običaj:

> Biblijski autori nazivali su penis „kukovnom tetivom" na „bedrenom zglobu". To je bila tetiva koju je Jakov izgubio u svom dvoboju s „čovjekom koji je bio Bog". ... Iskrivljeno prikazana priča o Jakovu i bogu-čovjeku umetnuta je u prvom redu da bi se podržao židovski tabu jedenja penisa (Knjiga Postanka 32:32), što je nekoć bio običaj svetih kraljeva kad bi stupili na prijestolje. Genitalije poraženog protivnika jeo je pobjednik, kako bi falički duh prešao s jednog „boga" na sljedećeg.[12]

Nadalje, „stupovi" i „stabla" biblijskih naroda ustvari su bili lingami (falusi) i yoni (vulve), a „kipovi" patrijarha i junaka manji falički simboli. Na primjer, u Knjizi Postanka 28:10 i 35:14 sam se Jakov opisuje kako sudjeluje u vrlo drevnom običaju pomazivanja svetih „stupova ili spomenika", odnosno falusnih simbola, što je u Izraelu bilo prilično uobičajeno.[13]

Hebrejska homoseksualnost

Uz ove epizode s fetišizmom i homoerotikom, tu je i neobična priča u Prvoj knjizi o Samuelu o velikom kralju Davidu i njegovu neprijatelju, Saulovu sinu Jonatanu, koji se, kako se čini, zaljubljuje u Davida:

> I skide Jonatan plašt koji je imao na sebi i dade ga Davidu, tako i svoju odoru, čak i svoj mač, svoj luk i svoj pojas... Saul razloži svome sinu Jonatanu i svim svojim dvoranima svoju namjeru da ubije Davida. Ali Jonatan, Saulov sin, vrlo je volio Davida...

Zatim se opisuje kako se Jonatan i David ljube i zajedno plaču. Kasnije nije David taj kojeg ubijaju nego Jonatan, a David ga nakon njegove smrti oplakuje: „Žao mi je tebe, brate, Jonatane! Kako li mi drag bijaše ti veoma! Ljubav tvoja bješe meni još od ženske čudesnija." Ovi biblijski odlomci, dojam je, nedvojbeno izražavaju nešto homoerotično. Naravno, moralisti ove dijelove previđaju jer je generalni biblijski dojam o homoseksualnosti izuzetno negativan. Pa ipak, saznajemo također da Izraeliti doista „bludniče" s dječacima i da se „posvećene muške bludnice" („sodomiti") koriste čak i za vrijeme Salomonove vladavine (Prva knjiga o kraljevima 14:24; 15:12) a tako i stoljećima kasnije, sve dok njihov progon nije započeo Jošija. Hebrejska riječ za te muške posvećene ili hramske prostitutke, „qadesh", ista je kao „qadash", što znači *svet* ili *posvećen.* Predjahvistički Semiti očito su imali sasvim drukčije mišljenje o ovim „sodomitima". Ironično, izraz „sodomit" upotrebljavali su klevetnici za opis štovatelja falusa tj. patrijarhe.

Semitska bestijalnost

Osim što su štovali falus, biblijski su se narodi upuštali i u bestijalnost. Ona je očito bila ozbiljan problem jer ju je Gospodin morao osuditi nekoliko puta u razdoblju od nekoliko stotina godina, otkrivajući tako tu trajnu naviku „odabranih" pastirskih plemena. Drugim riječima, činjenica da je ta perverzija bila uobičajena očita je iz žestokih osuda koje su se protiv nje izricale. Kao što kaže Akerley u *The X-Rated Bible:*

> Sigurno je da se uvid u raširenost neke devijantne seksualne prakse u nekoj kulturi te u snagu prijetnje koju ona za tu kulturu predstavlja može dobiti na temelju stupnja strogosti zakona koji protiv nje postoje. Sudeći po tome da je hebrejski zakon za zoofiliju propisivao smrtnu kaznu, zabranjene intimnosti sa životinjama među Izraelitima su bile doista raširene.[14]

Judaizam i žene

Problem s ovim pustinjskim plemenima koja su voljela ovce i štovala lingam bila je njihova ekstremna mržnja prema ženama koje se optuživalo da su grešna, seksualna bića koja kvare inače bezgrešne muškarce. Biblijska mizoginija očituje se u priči o Lotu te onoj o Levitu u Sucima, na primjer, u kojima su muškarci toliko bitni da Lot i Levit izbacuju svoje žene kako bi muškarce zaštitili od biseksualne rulje. U Lotovu slučaju riječ je o njegovim kćerkama djevicama, a u slučaju „dobrog" svećenika Levita o njegovoj seksualnoj robinji ili „konkubini", premda je njegov domaćin na početku rulji ponudio svoju vlastitu kćer djevicu. Levitovu konkubinu rulja siluje i ostavlja je da umre. Njezin „suosjećajni" gospodar pronalazi je na pragu, viče joj da ustane, a kad otkrije da je mrtva ne prolije ni suzu, već smjesta izreže njezino tijelo na dvanaest komada i šalje ih različitim plemenima. Ova se priča prema biblijskim literalistima mora shvatiti doslovno, pa stoga moramo zaključiti da je Levit doista počinio ovo zastrašujuće zlodjelo, koje bi se u današnjem društvu smatralo gnusnim zločinom, ali je za jednog Božjeg drevnog svećenika savršeno prihvatljivo!

Osim toga, dok muške genitalije uzdiže, Stari zavjet u mnogo navrata opisuje žene i njihov prljavi menstrualni ciklus, tijekom kojega ih se mora izolirati. Prije ovakve mizoginije, međutim, menstrualna krv smatrala se svetom jer se na žene gledalo kao na stvarateljice života. Ustvari, kao što je navedeno, vino i kalež Svetog Grala izvorno su bili poganski simboli ženske krvi i maternice. Naravno, degradacija žena pratila je ocrnjivanje Božice, a biblijski napadi na Božicu i žensku seksualnost ne prestaju:

> Religija Astoret, Ašerah ili Anat i njezinog Baala, kao i ženska seksualna autonomija koja je prati, bili su neprijatelji. Nijedna se metoda nije smatrala prenasilnom u ostvarivanju željenih ciljeva.[15]

Ovakvo su nasilje pratili i stravični, ugnjetavački zakoni protiv žena, koje su zapravo postale imovina. Silovanje djevica bio je omiljeni biblijski način da se do takve imovine dođe, ali ako je silovana žrtva već bila udana ili zaručena tada bi je ubijali. Ugnjetavanje žena je, razumljivo, bilo snažno povezano sa željom muškaraca da budu sigurni u očinstvo koje je očigledno bilo, kako kaže Stone, „razlog zbog kojeg su levitski svećenici osmislili koncept seksualnog 'morala': predbračne nevinosti *žena,* bračne vjernosti *žena*, drugim riječima, potpune kontrole nad znanjem o očinstvu."[16]

Položaj žena nije se bitno poboljšao nakon uvođenja „novog praznovjerja" u kršćanstvu, koje je nastavilo s napadima na žene i usavršilo seksualnu represiju.

Kršćanstvo i seks

Zbog takve žestoke represije na kršćanstvo se gleda kao na nešto što nema baš nikakve veze sa seksom. U stvarnosti, međutim, umjesto kao na mirne, od seksa apstinirajuće, predane vjernike kakvima se obično prikazuju, rani su se kršćani smatrali seksualno nastranima i perverznima. Da je takvo viđenje bilo problem dokazuju ne samo zapisi crkvenih otaca nego i kanonska Judina poslanica, u kojoj se autor bavi dojmom koji ostavljaju oni koji „onečišćuju" kršćanske „gozbe ljubavi":

> Jer se uvukoše neki ljudi, za koje već davno pismeno stoji ovo osuđenje: bezbožni, koji pretvaraju milost Boga našega u razvrat i odriču se jedinoga Gospodara i Gospodina našega Isusa Krista... kao što se Sodoma i Gomora i okolni gradovi, koji su griješili kao i oni bludom i išli za protunaravnom nasladom, postavljaju za primjer sa svojom kaznom vječnoga ognja. Jednako i ovi sanjači tijelo kaljaju... Ovo su oni, što onečišćuju vaše *gozbe ljubavi,* gosteći se bez stida, pasući sebe same...

Walker objašnjava značenje i podrijetlo tih zagonetnih kršćanskih „gozbi ljubavi":

> *Agape* ili „gozba ljubavi" bio je ritual primitivnog kršćanstva, prerada poganskog seksualnog obožavanja. Drugo ime za *agape* bilo je *synesaktizam,* tj. imitacija šaktizma, koji je bio neka vrsta tantričke ljubavne gozbe koja je uključivala izmjenu muških i ženskih tekućina i osjećaj transcendentnog jedinstva koje se iz nje postiže. Ortodoksniji rani crkveni oci opisali su ovu vrstu štovanja i napadali ga. Negdje prije sedmog stoljeća *agape* je proglašen herezom i suzbijen.[17]

Neke su gnostičke kršćanske sekte prakticirale drevne seksualne rituale koje su ortodoksni kršćanski kultisti smatrali vulgarnima te koristili za diskreditiranje gno-

sticizma. Niz tih rituala otvoreno se optuživalo za razvratnost, vulgarnost i izopačenost, ali ortodoksni kršćanski pokret nipošto nije bio oslobođen takvog ponašanja, kao ni sljedbenici bilo koje druge poznate ideologije. Stoljećima su se iza samostanskih zidova i crkvenih vrata odvijale mnogobrojne perverzije, uključujući stalno zlostavljanje dječaka i djevojčica, na koje su seksualno nasrtali ili koje su silovali svećenici „u celibatu". Ovakvo gnusno ponašanje zapravo je rezultat seksualne represije, koja rađa opsesiju i bolest.

I dok su se stanovnici pretvarali da apstiniraju, kršćanski su ženski samostani pretvoreni u bordele koji su između ostalih opsluživali i redovnike. Ustvari, čini se da je bilo uobičajeno djecu kompromitiranih opatica bacati u jezerca u blizini samostana ili ih zakopavati u podrume. Kao što kaže Blavatsky:

> Luther govori o ribnjaku u Rimu, smještenom blizu opatičkog samostana, na čijem je dnu nakon čišćenja koje je naredio papa Grgur otkriveno preko šest tisuća dječjih lubanja; i o opatičkom samostanu u Neinburgu u Austriji, čiji su temelji, kad su istraženi, otkrili iste takve relikvije celibata i čednosti![18]

I dok se može tvrditi da je Luther bio pristran, u Blavatskyjevo vrijeme su navodno otkriveni i drugi takvi lokaliteti u Austriji i Poljskoj.

Unatoč svom antiseksualnom stavu i pretvaranjima, kršćanstvo je poznavalo brojne seksualne slikovne prikaze, uključujući drevne i sveprisutne simbole lingama u crkvenim tornjevima i simbole yoni, odnosno maternice, koju simbolizira crkvena lađa. Od najranijih vremena hramovi i crkve su ustvari služili kao maternice u koje bi ulazio svećenik sa svojom falusoidno oblikovanom mitrom zaklinjući Božanstvo za plodnost i rodnost. Kao što kaže Allegro:

> Hram se gradio s velikom dozom uniformnosti na cijelom Bliskom istoku i sada se prepoznaje kao mikrokozmos maternice. Bio je podijeljen na tri dijela: Trijem, koji predstavlja donji dio vagine do himena ili Vela; Hodnik, odnosno samu vaginu te unutarnje svetište, odnosno Vrhovno svetište, maternicu. Svećenik, odjeven falusoidno, pomazan raznim sokovima i smolama koje predstavljaju božansko sjeme, ulazi kroz vrata Trijema, „usne" maternice, preko Vela, tj. „himena" u Hodnik.[1']

Međutim, poput judaizma, patrijarhalno kršćanstvo prvenstveno je bilo falički kult. Walker objašnjava proširenost falusa u kršćanstvu:

> Trag velike raširenosti faličkog kršćanstva u Engleskoj pojavio se nakon Drugog svjetskog rata kad je profesor Geoffrey Webb iz Kraljevskog povjerenstva za povijesne spomenike istraživao bombardiranjem oštećeni oltar jedne stare crkve i u njemu pronašao veliki kameni falus. Daljnja

istraživanja su pokazala da su oltari približno 90% engleskih crkvi izgrađenih prije 138. skrivali kamene faluse. [20]

Falus se zvao i „peron" ili „Veliki Petar" i predstavljao je, kao što smo vidjeli, sv. Petra, „Stijenu" ili kameni lingam, koji su kršćani i pomazivali. Walker kaže: „Kršćansko štovanje falusa nesmanjenim je intenzitetom trajalo do Srednjeg vijeka, pa i duže."[21]

Zajedno s opsjednutošću falusom postojalo je i pitanje obrezivanja, kao i kastracije, popularno u raširenom kultu Atisa/Kibele u Pavlovo doba, kojem je zeleno svjetlo dao „Isus" koji o kastraciji kaže: „Tko može shvatiti, neka shvati" (Mt. 19:12). Ustvari, velik dio Pavlova nauka vrtio se oko sakaćenja muških genitalija. Kao što govori Walker:

> Pavao je natuknuo da je on jedan od „novih stvorenja" u Kristu, ni obrezan ni neobrezan. Muškarac bi morao biti ili jedno ili drugo, osim u slučaju da nema penis... Prezirao je „naravnog" (neosakaćenog) čovjeka zbog nedostatka duhovnosti: „Naravan čovjek ne prima što je od Duha Božjega; njemu je to ludost" (Prva poslanica Korinćanima 2:14)... Pavao je pisao Galaćanima: „Uškopili se oni koji vas podbunjuju" (Pavlova poslanica Galaćanima 5.12). Riječ „uškopiti" značila je i „kastrirati".[22]

Tisućljećima su mnogi ozbiljno shvaćali takve opomene i vjerovali da će im sakaćenje dati posebne moći i prednosti na nebu. U Rusiji je stotinama godina postojao kult pod imenom Škopci, čiji su članovi u mahnitim ritualima brutalno sjekli svoje genitalije, uključujući testise, penise i grudi. Ovo sakaćenje postojalo je prije kršćanstva u Rusiji, ali se u kršćanstvu može naći stoljećima. Sveto pismo ga opravdava. Ovi Škopci nisu nikakva aberacija jer je kastracija bila uobičajena medu ranim kršćanima, uključujući i neke crkvene oce. Kao što kaže Akerley:

> U Origenovo vrijeme postojala je sekta koja je bila u toj mjeri ovisna o toj praksi da je uz kastraciju svih svojih članova kastrirala i svakog gosta koji je suviše nesmotreno odlučio ostati pod njezinim krovom. Zvali su se Valežani, a kastraciju su izvodili vrućim komadom metala, prikladno nazivajući taj čin „vatrenim krštenjem"... Tonzura ranokršćanskih svećenika prepoznatljivi je simbol kastracije, a duga mantija koju nose svećenici barem je djelomično imitacija mnogih religija koje su se nadmetale s ranim kršćanstvom i koje su zahtijevale da njihovi svećenici odijevaju žensku odjeću tek nakon kastracije.[23]

Origen je s tolikim oduševljenjem prihvatio te ideje da je i sebe kastrirao, izazvavši veliko divljenje nekolicine zagovaratelja kršćanstva:

> Origena se slavilo jer se kastrirao. Justin u svojoj *Apologiji* ponosno izjavljuje da su odani kršćani opsjedali rimske kirurge sa zahtjevima za operaciju. Tertulijan je rekao: „Kraljevstvo nebesko otvoreno

je eunusima." Justin je savjetovao da se kršćanski dječaci uškope prije puberteta da im se trajno zadrži krepost. Trojica kršćana koji su pokušali zapaliti Dioklecijanovu palaču opisani su kao eunusi.[24]

Euzebije je, međutim, Origenovo samouškopljenje nazvao „svojeglavim činom" i rekao daje Origen Kristove riječi o „eunusima u kraljevstvu nebeskom" shvatio „na apsurdno doslovan način" i da je žarko želio „i ispuniti Spasiteljeve riječi i istovremeno isključiti svaku sumnju u zle optužbe od strane nevjernika". Euzebijev komentar o kastraciji koja služi da se „isključi svaka sumnja u zle optužbe" zacijelo se odnosi na seksualnu aktivnost, moguće homoseksualnu, a optužbe su to koje su se stoljećima stalno izmjenjivale između suparničkih sekti, i kršćanskih i poganskih.

Istovremeno s oponašanjem žena kroz kastraciju kršćani su, kao i njihovi prethodnici Židovi, pokušavali uništiti Božicu:

> ... revizije Biblije nastojale su izbrisati ranija božanstva, osobito ona ženska. Nakon stoljeća biranja i revidiranja kanonskih knjiga gotovo svaki trag ženskog božanstva eliminiran je iz kršćanske literature.[25]

Međutim, kao što je rečeno, hramovi i crkve predstavljali su vulvu i maternicu, pa kršćanstvo nije bilo lišeno ženske simbolike iako ju je nastojalo potisnuti, osim tamo gdje je od svega toga okultnu korist imala kršćanska hijerarhija. Na primjer, jedan od najuobičajenijih ženskih simbola je *mandorla* ili *vesica piscis,* simbol u obliku badema koji predstavlja ženske genitalije i koristi se za uokvirivanje slika Isusa, Djevice Marije i drugih kršćanskih svetaca.[26] Slično tome, krunica je drevni simbol Božice, Kraljice neba, jer ruže simboliziraju ženske genitalije.[27] Uz to, ženske figure koje predstavljaju goleme yonije bile su česte na crkvama i katedralama diljem Europe, ali su ih kasnije odstranili lažno čedni crkveni dužnosnici.[28] Iza kulisa patrijarhalnih kultova ženska je simbolika zapravo uobičajena, ali ne izražava divljenje prema ženskim *ljudskim bićima.* Umjesto toga, kršćanska ženska simbolika pokušaj je da se prisvoje nadnaravne moći „Božice", tj. ženske strane kreacije. Patrijarhija je ustvari bila u tolikoj mjeri opsjednuta „uništenjem ženskih djela" da im je objavila sveopći rat, posljedice kojega su bile jednako tragične koliko i apsurdne jer je na stotine tisuća „mudrih žena" mučeno i ubijeno u stoljećima koja su uslijedila. Walker govori o još jednoj posljedici ovog rata:

> Suzbijanje i prikrivanje ženske seksualnosti uvijek je glavni zadatak patrijarhije. Kršćanska Europa čak je službeno osporila postojanje klitorisa i zaboravila riječi za njega, pa se zato još uvijek upotrebljava drevni grčki termin. Crkva je učila da žene ne bi smjele osjećati seksualnu ugodu, tako da se ženski spolni organ zabranilo spominjati.[29]

Sveta prostitutka/bludnica

Prije smrti matrijarhalnih kultura i degradacije seksualnosti koju je donijela patrijarhija, svećenice Božice često su bile učiteljice ljubavi i seksa, pa im se stoga često pridijevao nadimak „svete prostitutke". Drevne kulture često su vjerovale da put do „Boga" vodi preko Žene i znale su daje seksualna represija socijalna tempirana bomba, pa su seksualnu ekspresiju smatrali inicijacijom u misterije, ali i u samo društvo. Vidimo to i u riječima sv. Tome Akvinskog: „Maknite prostitutke iz svijeta i ispunit ćete ga sodomijom."[30] Za takve ključne dužnosti svete bludnice su se smatrale svetim ženama, čija je uloga bila, vidjeli smo, kao i ona Marije Magdalene. Walker kaže:

> Drevne su bludnice često uživale visoki društveni status i bile cijenjene zbog svoje učenosti. Kao utjelovljenja Kraljice neba, koja se u Palestini zvala Qadeshet (Velika kurva), bludnicama se odavala počast kao kraljicama u centrima učenosti u Grčkoj i Maloj Aziji. Neke su od njih čak postale kraljice. Carica Teodora, Justinijanova žena, počela je svoju karijeru kao hramska bludnica. Sv. Helena, Konstantinova majka, bila je bludnica prije nego što je postala carica-svetica... Hramske se prostitutke cijenilo kao iscjeliteljice bolesnih. Vjerovalo se da njihove izlučevine imaju medicinska svojstva.[31]

Kao i njihovi židovski prethodnici, kršćani su govorili protiv ove svete seksualne prakse te Božičine svećenice pretvarali u „kurve". Walker pojašnjava:

> Budući da su kurve zauzimale važno mjesto u poganstvu, kršćani su klevetali njihovu profesiju. Crkvenjaci nisu željeli u potpunosti zatrti prostituciju, već samo eliminirati njezina spiritualna značenja.[32]

Neke od najslavljenijih biblijskih žena zapravo su bile bludnice. I Isusova loza čak vodi do tih svećenica i svetih žena:

> Četiri Isusova ženska pretka koje se navode u Matejevim rodoslovljima ne samo da nisu Hebrejke nego su i sve četiri bludnice. Tamara bludniči s Judom i postaje prva Isusova pretkinja, odnosno Judin Lav. Rahaba iz Jerihona jasno se navodi kao bludnica i ona je druga pretkinja. Moabićanka Ruta, čija se priča iznosi s toliko nježnosti, je treća. Četvrta je Bat-Šeba, žena Hetita Urije i Davidova prostitutka.[33]

Degradacija svetih bludnica i prostitucije izrazito se negativno odrazila na status žena tijekom stoljeća, svevši ih na sluškinje, strojeve za rađanje djece i seksualne robinje. Walker, na primjer, kaže:

Izvan judeokšćanske tradicije prostitucija je često postajala potpuno legitiman životni stil. Crni Afrikanci nikad nisu u potpunosti prihvatili stajališta misionara o tom pitanju. Bjelački zakoni lišili su afričke žene njihove imovine i monopola na poljoprivredu, trgovinu i obrt, kojima su prehranjivale djecu. Afrikanke su pretrpjele strašan gubitak samopoštovanja jer se u njihovu društvu na ženu bez vlastitog prihoda gledalo s prezirom.[34]

I dok mnogi misle da je svijet s represijom seksa postao moralniji, to jednostavno nije točno. Walker govori i o konačnom ishodu ocrnjivanja seksa i žena:

Promjena u stavu prema silovanju bila je jedna od razlika između drevnog i srednjovjekovnog u zapadnoj Europi. Rimljani i Saksonci silovatelje su kažnjavali smrću. Normani su im odsijecali testise i kopali oči. Orijentalna tradicija Roma zahtijevala je smrtnu kaznu za silovatelje. Hinduistički zakon tražio je da se silovatelja ubije, čak i ako je njegova žrtva bila iz najniže kaste „nedodirljivih", a duša mu „nikad ne smije dobiti oprost". Bizantinski zakon je propisivao da silovatelji moraju umrijeti i da se njihova imovina mora dati žrtvi, čak i ako je ona samo robinja. Kršćanski su zakoni ovu sliku promijenili. Žene, sestre i kćerke robova uvijek su stajale na raspolaganju za seks njihovim gospodarima u novom režimu. Seoske nevjeste plemići bi silovali prije nego što bi ih se predalo njihovim mladoženjama, a tamo bi ih vjerojatno čekalo to isto. Crkva je proglasila protuzakonitim da žena odbije spolni odnos, osim na svetke kad je bračni seks bio zabranjen. Na taj se način poticalo silovanje u braku... Od inkvizicijskih krvnika, koji su obično najprije silovali svoje žrtve, do viktorijanskih liječnika, koji su ženske genitalije napadali pijavicama, razne vrste silovanja vode do onog što se nazivalo „otrovnom mržnjom prema ženama u fundamentalističkom kršćanstvu". Nedavna istraživanja pokazuju da su većina silovatelja bili zavjetovani članovi neke religijske sekte i da su naučili seks smatrati zlim na tradicionalno kršćanski način.[35]

Osim toga, suprotno uvriježenom vjerovanju, ideja svetog braka vuče podrijetlo iz pretpatrijarhalnih, poganskih kultura i za ranokršćanske oce, koji su prezirali brak, bila je anatema.

Uništavanje „ženskih djela" za posljedicu je imalo i guranje svijeta u stoljeća ispunjena žeđi za krvlju i ratovanjem. Kao što nastavlja Walker:

[Rat je] glavni doprinos patrijarhije kulturi, gotovo potpuno nepostojeći u matrijarhalnim društvima neolitika i ranog brončanog doba. Čak i kad je štovanje Božice počinjalo uzmicati pred kultovima agresivnih bogova, dugo je pojava Božice donosila mir svim neprijateljskim skupinama... Patrijarhalni bogovi od početka su uglavnom bili ratoborni, između ostalih, ako ne i posebno, judeokršćanski Bog. Stanton je primijetio da se starozavjetna priča o Božjoj naravi, svrsi i aktivnostima u ime svog Izabranog naroda svodi na „dug i bolan niz ratova, korupcije, pljačkanja i požude"... Kršćanstvo, međutim, nije nikad bilo pacifistička religija... Svemuško kršćanstvo širilo se nasiljem.[36]

Posljedice ove degradacije žena uključuju i uništavanje samog planeta, Velike Majke Zemlje. Walker o tome kaže:

> ... Bliski istok je prava pusta zemlja - velika pustinja koju su istočnjački mistici pripisivali islamskom odbacivanju plodne Velike Majke. Zapadni pogani također su smatrali da ako se Majka uvrijedi ili zanemari, mogla bi prokleti zemlju i ogoliti je kao pustinjsku Arabiju i sjevernu Afriku. [37]

Kršćanstvo i homoseksualnost

Kao što je Toma Akvinski rekao o zabrani prostitucije, represija seksa i mržnja prema ženama dovele su do „sodomije", odnosno homoseksualnosti, oblika ponašanja koji su judaizam i kršćanstvo najotvorenije prezirali. Na mnogim mjestima u drevnom svijetu homoseksualnost se zapravo nije smatrala grijehom, nego se iz različitih razloga prakticirala. Kršćanski svijet, naravno, nikad nije bio lišen homoseksualnosti i rani predstavnici kršćanstva bili su primorani pozabaviti se njome, kao na primjer u Barnabinoj poslanici. U njoj autor objašnjava „zakone o prehrani" koje je propisao Mojsije, uključujući i sljedeće:

> Između ostalog, [Mojsije] kaže i ovo: *„Ne smijete jesti zeca* [Levitski zakon 11:6]", a pritom misli da se ne smije vršiti razvrat s mladićima ili postati kao oni koji to čine jer svake godine zecu straga izraste novi otvor i takvih rupa ima koliko i godina života.

Ovaj odlomak doista prosvjetljuje jer otkrivamo ne samo da je razvrat s mladićima kršćanima bio problem nego i da zečevima „straga'rastu brojni otvori! Zanimljivo je i to da ovaj „prehrambeni zakon" izgleda ne zabranjuje razvrat sa *starijim* muškarcima.

Euzebije govori o odlomku iz djela kršćanskog oca Tacijana o ciničkom filozofu Krescentu koji podastire još informacija o klimi koja je vladala u to vrijeme: „Krescent, na primjer, koji se nastanio u velikom gradu, *najviše je od svih vrijeđao dječake*'...". [38] Upotreba riječi „svih" je neobična jer ukazuje na to da su i sam autor i njegovi zemljaci spadali u tu kategoriju. Čini se također da ta izjava govori da je ova vrsta razvrata bila uobičajena i društveno prihvatljiva, tako da se Krescenta očigledno grdilo zbog njegova pretjerivanja, a ne njegove homoseksualnosti.

Kao što je rečeno, rani kršćani su imali neke intrigantne tajne inicijacijske obrede, o čemu svjedoči i fragment pisma za koji se tvrdi da je od Klementa Aleksandrijskog za nekog Teodora. U tom pismu Klement ne priznaje gnostičko-kršćansku sektu Karpokraćana i daje pregled tajnih pisama koja su se očigledno izvorno nalazila u

desetom poglavlju Markova evanđelja i sadržavala „prikaz podizanja mladića iz mrtvih, obred inicijacije te kratak odlomak o susretu Isusa i tri žene".[39] Kao odgovor na Teodorova pitanja Klement priča o sadržaju tog „Tajnog Markovog evanđelja":

> I dođu u Betaniju. I jedna žena čiji brat je umro bješe ondje. I, kad su došli, ona klekne pred Isusa i reče mu: „Sine Davidov, smiluj mi se." No učenici je prekoriše. Isus, razljućen, ode s njom u vrt gdje bješe grobnica i smjesta se iz nje začuje jak krik. I pored Isusa se otkotrlja kamen s ulaza u grobnicu. Ušavši odmah tamo gdje bješe mladić, ispruži mu ruku i podigne ga, uhvativši ga za ruku. Ali mladić, gledajući ga, zavolje ga i započne ga preklinjati da bude s njim. Izašavši iz grobnice, dodoše u kuću mladićevu jer bješe bogat. I nakon šest dana Isus mu reče što mu je činiti i uvečer mladić njemu dolazi, odjeven u lanenu halju preko svoga nagog tijela. I ostade s njim te noći jer Isus ga je naučio tajnu Kraljevstva Božjeg. I tada, ustavši, vrati se na drugu stranu Jordana.[40]

U odgovoru na Teodorova pitanja Klement dalje kaže:

> Nakon ovih riječi ide tekst: „I Jakov i Ivan dolaze mu" i sav taj dio. Ali „nag muškarac s nagim muškarcem" i druge stvari o kojima si pisao ne nalazimo.

Ovime se, naravno, sugerira da su Krist i njegovi sljedbenici navodno sudjelovali u homoseksualnim obredima. Kao što kaže Akerley: „U tajnom evanđelju Krist se pojavljuje kao učitelj i onaj koji prakticira zabranjene okultne radnje sa snažnim erotskim prizvucima."[41] Kako god željeli protumačiti ove podatke, ne bi bila laž tvrditi da se određena količina homoseksualnih aktivnosti od samog početka odvijala iza vrata samostana i crkvi.

Ustvari, s obzirom na to koliko se naglašava sve muško u patrijarhalnoj religiji kao što je kršćanstvo, u kojem su redovnici „vjenčani za Crkvu" i strastveni zaljubljenici u Krista, ironično je da se homoseksualnost otvoreno smatra strašnim zločinom, a na one „koji imaju odnos s muškarcima" gleda se kao na „bogohulnike" koji ne mogu ući u „kraljevstvo nebesko". Zbog takvog negativnog stava prema homoseksualnosti, koji navodno potječe od samog Božanstva, homoseksualce se prisiljavalo da postanu monasi kako bi se „očistili" od svojih snažnih i „grešnih" želja. Pokajnička sekvestracija dovela je do samostana prepunih potisnutih homoseksualaca koji su nastojali obuzdavati svoje pobude, često u tome ne uspijevajući, što je razumljivo s obzirom na iskušenja koja su ih okruživala. Drugim riječima, samostani su služili kao „javni ormari". Ustvari, takva je praksa bila dovoljno raširena da joj se odredi zabrana u Tajnim naputcima Družbe Isusove, tj. jezuita:

> Ako nas je dvoje sagriješilo bludno, onoga koji to prvi prizna zadržat ćemo u Družbi, a drugoga izbaciti. Svakoga tko ustraje u takvim poniženjima, lošem ponašanju i nestrpljivosti bit će potrebno, ako je to moguće, zbog budućnosti smjesta izbaciti.

Ortodoksno kršćansko stajalište prema homoseksualnosti bilo je da je to zavodljivo iskušenje kojemu se pod svaku cijenu mora oduprijeti. Zanimljiv stav s obzirom da bi homoseksualnost bila zavodljiva samo onima koji joj ionako naginju. Nadalje, velik je broj kršćanskih historicista i urotnika imao ozbiljnih problema sa seksom i ženama, tako da ne bi bilo pretjerano pretpostaviti da su bili homoseksualci, potisnuti i zatvoreni, kao navodno i tajno, bogato, homoseksualno bratstvo danas koje se zove „Gamma Mu". Naznake homoseksualnosti u njihovu kršćanskom bratstvu možemo pronaći razasute po raznim zapisima ranih crkvenih otaca, u tajnim evanđeljima i navodno, kao što je već spomenuto, u barem jednom nepročišćenom kanonskom evanđelju. U svakom slučaju, sa stopostotnom sigurnošću se može tvrditi da su redovnička bratstva često bila poprišta homoseksualne aktivnosti.

Jedan od najpoznatijih „u ormar skrivenih" kršćanskih homoseksualaca bio je ustvari James I, pokrovitelj Biblije kralja Jamesa, koju toliko cijene evangelički kršćani. Kao što govori Otto Scott, kralj James „ bio je poznati homoseksualac koji je ubijao svoje mlade ljubavnike i kao žrtve prinosio brojne heretike i žene. Svoju je okrutnost opravdavao svojim „božanskim kraljevskim pravom".[42]

Carpenter sažima stajalište i destruktivnost do kojih su doveli represija i ocrnjivanje seksualnosti, pitajući se:

> Kako to da su se Židovi pod utjecajem Jošije i hebrejskih proroka okrenuli od seksa i snažno se suprotstavili sirijskim kultovima? Kako to da se ta reakcija proširila i na kršćanstvo i postala neopoziva u Kršćanskoj crkvi - tako da je na tisuće redovnika odlazilo u pustinje Tebaide i da rani oci i kršćanski apologeti nisu mogli naći dovoljno prljavih riječi za ženu kao simbol ničeg drugog osim iskvarenosti seksom i obmane? Kako to da su se ovo preziranje tijela i degradacija seksualnog pretegnuli duboko u europski Srednji vijek i na kraju stvorili organiziran sustav licemjerja, skrivanja i potiskivanja seksualnih instinkata koji, služeći kao maska za gnusnu komercijalnu prostituciju i plodno tlo za strašnu Bolest, traje sve do danas?[43]

Potom nastavlja, kontrastirajući ovu patologiju s poganskim svijetom koji joj je prethodio:

> Kad se usporedi zdravi poganski obred - na primjer, onaj povezan s Apolonom ili Dionizom - uključujući čak i njegove grube i primitivne žrtve, ali i njegovu najiskreniju spontanost i posvećenost običnom životu i općoj dobrobiti - s morbidnom autointrospekcijom kršćana i vječnim pitanjem „Što da učinim da budem spašen?" - usporedba nije povoljna za ovo potonje.[44]

Takozvanim moralistima mrska je i ideja „rekreativnog" ili „spiritualnog" drogiranja, iako povijest takvog korištenja droga seže tisućama godina unatrag. Mnoge su kulture koristile trave, biljke i gljive u razne svrhe, uključujući i one medicinske i vjerske. Ustvari, nebrojene su kulture imale svete biljke, trave, gljive i druge „enteogene" koji su otvarali put proricanju i zajedništvu. Takve svete biljke-droge bile su i „soma", koja je personificirana kao bog-učitelj u indijskom tekstu *Rig Veda,* te „haoma", perzijska verzija „učiteljske" biljke. Opijum, hašiš i kanabis također imaju dugu povijest u vjerskom štovanju i duhovnim aktivnostima. Na sumerskim pločicama iz otprilike 5000 godina prije nove ere, primjerice, spominje se „biljka radosti", za koju se vjeruje da je bila mak iz kojeg se dobiva opijum.[45] Kinezi bilježe upotrebu kanabisa, konoplje ili marihuane već u trećem tisućljeću prije nove ere, a upotreba kanabisa u Indiji započela je prije najmanje 4000 godina. Osim toga, magi i duhovni „liječnici" ili „terapeuti" bili su lutajući prodavači droga i članovi mreže bratstava u kojima su se droge koristile za inicijaciju i proricanje. U Levantu i na Bliskom istoku droge su se obilato koristile, uključujući i biblijske narode:

> Premda neki povjesničari nevoljko pripisuju upotrebu droga semitskim narodima, Stari zavjet obiluje referencama na uzgoj i korištenje medicinskih trava. Postoji, na primjer, provokativni inventar omiljenih biljaka u starozavjetnoj *Pjesmi nad pjesmama* 4:13-14... I dok mnoge navodne reference na droge u Starom zavjetu ostaju upitne, gotovo da nema sumnje da događaj opisan u Knjizi Postanka doista ima veze s Noinom opijenošću alkoholom.[46]

Alkohol je svakako moćna droga, ali se na nju u kršćanstvu ne gleda poprijeko jer doista opija i omamljuje, dok enteogeni, uključujući i „čarobne gljive", imaju sposobnost ojačati i izoštriti svijest. Bilo je zapravo mnogo kultova gljiva, već i u Sumeru, a prema Allegru i drugima velik dio svjetske svete književnosti ezoterički spominje gljive. Tvrdilo se da se biblijska „mana s neba" zapravo odnosi na psihodeličnu gljivu, što onda podrazumijeva da su Mojsije i njegova svita bili na jednom vrlo dugom i neobičnom putovanju u svojih 40 godina lutanja pustinjom i hranjenja manom. Neovisno o tome je li mana čarobna gljiva ili ne, kultovi gljiva bili su stvarni i vrlo utjecajni kroz povijest. Maxwell čak tvrdi da su izraelski svećenici znali koristiti gljive:

> Mnogi ljudi ne znaju da je ovakvo halucinogeno uzimanje gljiva od strane velikih izraelskih svećenika bio sastavni dio stare hebrejske teologije i tradicije... i još danas se koristi na Bliskom istoku.[47]

Veliki izraelski svećenik na glavi je nosio kapu u obliku gljive, kao što to još i danas čine dostojanstvenici Pravoslavne crkve, odražavajući na taj način ezoterično obožavanje ove svete gljive.[48] Upotreba droga tako nije prestala s dolaskom kršćanstva. Poput pravoslavnih kapa, i kupola u arhitekturi odraz je kulta gljiva. Uz to, u ruševnoj crkvi u Plaincourault u Francuskoj nalazi se kršćanska freska iz 13. stoljeća koja prikazuje edensko Drvo znanja kao stablo iz kojeg se granaju gljive *amanita muscaria.* Osim toga, upotreba droga bila je raširena diljem kršćanske Europe, a čak je i papa Lav XIII koristio „napitak od lista koke i crvenog vina".[49]

Baigent i Leigh kažu:

> ... neosporno je danas da su se droge - psihodelične i one drugih vrsta - barem u određenoj mjeri koristile u religijama, kultovima, sektama i misterijskim školama drevnog Bliskog istoka - kao što su se koristile i još uvijek se koriste diljem svijeta. Zasigurno nije nezamislivo da su takve supstance bile poznate, a možda su se i koristile u judaizmu i ranom kršćanstvu prvog stoljeća.[50]

Allegrova pretpostavka da je „Isus" bio bog-gljiva zapravo nije nevjerojatna s obzirom na to koliko je raširen bio pretkršćanski kult Isusa/spasenja i kako druge kulture prikazuju svoje enteogene kao „učitelje" i „bogove". Međutim, ovo poistovjećivanje s gljivom značilo bi samo jedan aspekt mita o Isusu i Planu Krist koji su, kao što smo vidjeli, sadržavali gotovo sve što se našlo pri ruci, uključujući i seks i droge, koji su u predjahvističkim, pretkršćanskim kulturama smatrani „božanskim".

[1] Doane, 86-7.
[2] Jackson, 143-4.
[3] Akerley, 209.
[4] Walker, WEMS, 806.
[5] Walker, WDSSO, 425.
[6] Walker, WDSSO, 173.
[7] Walker, WEMS, 142.
[8] Potter, 214.
[9] Potter, 45.
[10] Akerley, 252-3.
"Walker, WEMS, 793-4.
[12] Walker, WEMS, 143.
[13] Doane, 47.
[14] Akerley, 295.
[15] Stone, 189.

[16] Stone, 161.

[17] Walker, WDSSO, 168.

[18] Blavatsky, IU, II, 58.

[19] Allegro, SMC, 25.

[20] Walker, WEMS, 796.

[21] Walker, WDSSO, 321.

[22] Walker, WEMS, 776.

[23] Akerley, 300.

[24] Walker, WEMS, 146.

[25] Walker, WEMS, 184.

[26] Walker, WDSSO, 10-11.

[27] Walker, WDSSO, 13.

[28] Walker, WDSSO, 104.

[29] Walker, WDSSO, 101.

[30] Walker, WEMS, 823.

[31] Walker, WEMS, 820.

[32] Walker, WEMS, 822.

[33] Massey, HJMC, 81.

[34] Walker, WEMS, 825.

[35] Walker, WEMS, 842-5.

[36] Walker, WEMS, 1058.

[37] Walker, WEMS, 1064.

[38] Euzebije, 125.

[39] Barnstone, 339.

[40] Barnstone, 340.

[41] Akerley, 73.

[42] Leedom, 120.

[43] Carpenter, 184-5.

[44] Carpenter, 191.

[45] „The History of Drugs and Man" (anonimno).

[46] „The History of Drugs and Man" (anonimno).

[47] „Symbols, Sex and the Stars".

[48] „Symbols, Sex and the Stars".

[49] „The History of Drugs and Man" (anonimno).

[50] Baigent&Leigh, 61.

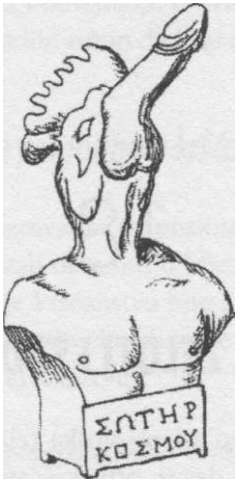

Brončana skulptura skrivena u vatikanskoj riznici.
Na skulpturi se nalazi uklesan tekst„Spasitelj svijeta"
(Walker, WDSSO)

Kršćanska freska koja prikazuje gljivu muharu (*Amanita muscaria)* kao stablo dobra i zla u Rajskom vrtu.
(Allegro, SMC)

18

ESENI, ZELOTIISADOKITI

Utvrđeno je da je kršćanstvo astroteološka religija koja predstavlja odraz mitova i rituala koji su bili rašireni davno prije kršćanske ere. Ostaje pitanje kako je i tko stvorio kršćanski mit. U potrazi za začetnicima kršćanstva mnogi su ukazivali na esene, treću židovsku sektu uz farizeje i saduceje u Jeruzalemu. Naravno, budući da ne mogu prihvatiti nepovijesnost gotovo cjelokupne evanđeoske priče i osnivača kršćanstva, takvi evemeristi obično tvrde da se pod mnogobrojnim mitološkim slojevima krije i veliki učitelj imenom Isus koji je putovao Palestinom, navodno kao učitelj misterija. Potpuni nedostatak dokaza o postojanju takvog učitelja i njegova pokreta izuzetno je zbunjivao proučavatelje jer je prema pričama iz evanđelja Isus ne samo činio čudesna djela, nego su to činili i njegovi apostoli, postajući tako nadaleko slavni, a kršćanske su crkve, sa svojom izgrađenom hijerarhijom, tijekom prvih nekoliko desetljeća nakon „Spasiteljeve" smrti nicale diljem Sredozemlja. U potrazi za takvim vođom i njegovom organizacijom sve do čega su ti istraživači uspjeli doći spominjanje je esenskog bratstva. Budući da se u povijesnoj i arheološkoj ostavštini nalazi tako malo „povijesti" koja se spominje u Novom zavjetu, učenjaci historicisti tvrdili su da su kršćani bili Eseni i daje Krist morao biti esenski učitelj i „učitelj pravednosti" koji je, poput Ivana Krstitelja, još jednog navodnog esena, odlazio propovijedati, krstiti i širiti poruke esenske doktrine.

Kao i argumenti koje nude miticisti, esenska teorija o podrijetlu kršćanstva fundamentalistima je odbojna jer propagira prethodno postojanje Crkve, što bi značilo da Isus nije njezin utemeljitelj. Prema takvim kršćanima, Crkva u doba navodne pojave Krista nije bila utemeljena nego je Kristovim nadnaravnim moćima i nadahnućem čudesno naišla na oduševljenje i postala moćna izvan svih očekivanja, te ni iz čega prerasla u jak i zreo pokret s ogromnim utjecajem i, kako se čini, velikim bogatstvom. Servirajući nam ovakvu priču od nas se, dakle, očekuje da prihvatimo da je u roku od nekoliko godina poslije Isusove navodne smrti skupina priprostih, nepismenih ribara i polupismenih seljaka upitne vjere u Isusa bila u stanju utemeljiti pravu crkvu

s biskupima, đakonima, župama i obredima. U svemu tome oni su navodno uspjeli usprkos činjenici da je Isus navodno rekao da je kraj svijeta „nadohvat ruke".

Mit o prvobitnom kršćanstvu

Unatoč ovom gorljivom vjerovanju ne postoje dokazi za takav čudesan razvoj događaja, pa su se učenjaci morali okrenuti u bijelo odjevenim esenima kao izvoru kršćanstva. Po toj teoriji, rano je kršćanstvo bilo „čisto" i „neokaljano" korupcijom koja je stigla tek poslije njegove institucionalizacije u obliku Katoličke crkve. Massey opisuje ovaj mit o *„prvobitnom* kršćanstvu":

> Još jedna česta zabluda u koju se bez pravog znanja vjeruje jest da je postojalo zlatno doba *prvobitnog kršćanstva*, koje je *uslijedilo* nakon propovijedanja njegova Utemeljitelja i djelovanja njegovih apostola te da je do urušavanja ovoga iskonskog savršenstva došlo kad je Katolička crkva u Rimu zapala u idolatriju, izopačivši i poganiziravši izvornu religiju... Takvo pobožno mišljenje zagovaraju oni ortodoksni protestanti koji stalno bruje o *povratku* na stanje prije Rimske crkve - stanje idealnoga izvornog savršenstva koje se navodno moglo naći u jednostavnom Isusovom nauku i životima njegovih sljedbenika... Međutim, prodremo li dovoljno daleko u prošlost i jasnije pregledamo kroz oblak i iza oblaka prašine koji je toliko toga zamaglio u prva dva stoljeća naše ere, vidjet ćemo da takvog novog početka nije bilo i da su najraniji dani najčišćeg kršćanstva prethistorijski...[1]

Malo je osnova za pretpostavku o postojanju mirnog, idealnog početka jer je od svog začetka „čisto" kršćanstvo bilo prepuno prepirki i borbe za moć, kao što se vidi i iz Poslanica i Djela apostolskih. Crkva je započela svađama i na taj način i nastavila stoljećima, o čemu svjedoče brojni krivotvoreni tekstovi i krvave bitke koje su se vodile oko njezine doktrine.

Takozvano čisto kršćanstvo ustvari bi bilo odbojno zagovarateljima jednostavnog morala kakvi su bili eseni. Na primjer, uz prepirke, prijetnje i navodna ubojstva preobraćenika o kojima govore Djela apostolska, u kojima se govori kako je Petar prouzročio smrt muža i žene zbog novca, ovo je „čisto" kršćanstvo uključivalo i zagovaranje da robovi ostanu robovi, kao u Prvoj Pavlovoj poslanici Timoteju 6:1, u kojoj Pavao kaže: „Koji su pod jarmom, robovi, neka svoje gospodare smatraju svake časti dostojnima da se ne bi pogrđivalo ime Božje i nauk." (Božje je ime očito važnije od živih bića koja pate i čija bi nesreća trebala biti mrlja na Božjem imenu.) U Poslanici Kološanima 3:22 Pavao opet govori: „Robovi, slušajte u svemu svoje zemaljske gospodare", a u Poslanici Titu 2:9 opominje Tita da „se robovi svojim gospodarima u svemu podlažu, ugađaju im i ni u čemu ne proturječe..." Kao što je spomenuto, rani kršćani su bili i robovi i

robovlasnici. Pagels kaže: „Mnogi su kršćani i sami bili robovlasnici i robove su uzimali zdravo za gotovo, bez razmišljanja kao i svoje susjede pogane."[2] Drugim riječima, nije postojalo nikakvo egalitarno kršćanstvo i kršćane se odvraćalo od poticanja robova da traže svoju slobodu. Što se tiče esena, „medu njima nema nijednoga roba", kaže Filon.

„Slobodoljubni" Pavao tako nagovara kršćane da se pokoravaju autoritetu, da se ne bune, kao što bi njegov navodni učitelj učinio, i što navodno i jest činio prema priči iz evanđelja. Pavao čak tvrdi da se onim istim vlastima koje su navodno uništile Isusa treba pokoriti „u svemu" i da ih se treba poistovjetiti sa samim Bogom:

> Svaka duša neka se podlaže vlastima nad sobom. Jer nema vlasti doli od Boga: koje postoje, od Boga su postavljene. Stoga tko se suprotstavlja vlasti, Božjoj se odredbi protivi; koji se pak protive, sami će na se navući osudu... Zato i poreze plaćate: ta službenici su Božji oni koji se time bave. Dajte svakomu što mu pripada: komu porez - porez, komu carina - carina, komu poštovanje - poštovanje, komu čast - čast. (Poslanica Rimljanima 13)

Uz to, autor Evanđelja po Petru 1 preklinje:

> Zbog Gospodina se podloži svakoj ljudskoj ustanovi, bilo caru kao vrhovniku ili upraviteljima od njega poslanima da kažnjavaju one koji ne čine ispravno, a hvale one koji čine dobro... Boj se Boga. Poštuj cara.

Toliko o buntovnom Isusu i njegovu pokretu. Nijedan esen ne bi propovijedao tako nešto, ali s popriličnom sigurnošću možemo pogoditi tko bi.

O pravoj istini o „čistom" kršćanstvu i njegovim sljedbenicima Fox kaže:

> „U privatnim kućama danas", tvrdio je poganin Celzo oko 170. godine, „vidimo vunare, obućare, pralje i najnepismenije seljake koji se hvataju djece i glupih žena i prosipaju najnevjerojatnije izjave, govoreći im da ne smiju slušati svoje očeve ili učitelje u školi, nego slušati njih. Oni su ti koji znaju kako treba živjeti i ako im djeca vjeruju, bit će sretna. Šapuću im da trebaju napustiti svoje učitelje i sa svojim prijateljima poći u trgovine kako bi naučili kako biti savršen..."[3]

Većina je ranih kršćana dolazila iz nižih, neobrazovanih slojeva, što je činjenica koja je bila trn u oku kršćanima koji su radili na obraćenju drugih, koji su uvijek htjeli pridobiti obraćenike visokoga društvenog statusa raznim vrstama podmićivanja. U ranokršćanskoj Minucijevoj knjizi *Oktavije* protagonist se „žali da 'kršćani okupljaju najniži društveni šljam' i 'lakovjerne žene koje su lak plijen zbog nestabilnosti svoga spola'...".[4] Kao što je rekao Origen, većina pripadnika tog „najnižeg šljama" i siromaha bila je „vrlo lošeg karaktera".

Keeler govori: „Zvuči čudno kad se čuje kako pojedinci danas izražavaju želju za 'povratkom na prvotno kršćanstvo, kad je sve bilo ispunjeno mirom i ljubavlju'. Takvo vrijeme nikada nije postojalo."

Eseni

Ne samo da nikada nije bilo „izvornog" kršćanstva ispunjenog ljubavlju i mirom koje nas odvodi do esena nego je i velik dio Isusova nauka bio u kontradikciji s filozofijom esena ili u njoj nije ni postojao, a Isusov karakter i mnogobrojna njegova djela bila su suprotna ideji po kojoj je on bio esenski učitelj-iscjelitelj. Na primjer:

> Bijedna žena neka, Kanaanka iz onih krajeva, iziđe pred njega vičući: "Smiluj mi se, Gospodine, kći mi je teško opsjednuta!" Ali on joj ne uzvrati ni riječi. Pristupe mu na to učenici, grubi i prosti ako je taj prizor istinit, te ga zamole da je otjera jer je vikala za njima. Isus joj odgovori: "Poslan sam samo izgubljenim ovcama doma Izraelova." Ona mu se klanja, a on je naziva psetom.[5] (Mk. 7:25-27; Mt. 15:21-27)

U ovom odlomku Isus nije samo nesuosjećajan, nego je i otvoreno bezobrazan te nastupa seksistički i rasistički. On, dakle, nije „blagi i ljubavi pun sin Božji". Govoreći 0 Isusovoj nezasluženoj reputaciji „Princa mira", Baigent i Leigh se pitaju:

> le li Isus doista bio krotki, janjetu nalik spasitelj kršćanske predaje koja je uslijedila? Je li doista bio potpuno nenasilan? Zašto je onda nastupao nasilno, kao onda kad je prevrnuo stolove mjenjača novca u Hramu? ... Zašto je pred bdjenje u vrtu Getsemani svojim sljedbenicima naložio da se naoružaju mačevima? Zašto je nedugo nakon toga Petar zaista i potegnuo mač i odsjekao uho sluzi velikog svećenika?[6]

Isusovo naglo i naprasito ponašanje ustvari je suprotno suzdržanosti i disciplini miroljubivih esena.

Osim toga, eseni nisu bili sljedbenici hebrejske Biblije i njezinih proroka, niti su vjerovali u ideju izvornoga grijeha koji je zahtijevao spasitelja. Nisu vjerovali u tjelesno uskrsnuće i utjelovljenog mesiju. Ustvari, vjerojatno su oni među brojnim drugima kojima se obraća Druga Ivanova poslanica: „Jer mnogi zavoditelji izađoše u svijet, *koji ne priznaju daje Isus Krist došao u tijelu..."* Pravi eseni, kao što opisuje Josip Flavije, mrzili su laž i za razliku od kršćanskih otaca ne bi bez razmišljanja vjerovali u ono što je nevjerojatno. Osim toga, eseni uopće nisu konzumirali alkohol 1 jeli su samo da bi preživjeli, dok je navodni esen Isus u usporedbi s njima, kako se čini, bio prava pijanica i izjelica.

Krivotvoritelj Prve poslanice Timoteju, izdajući se za „Pavla", oštro napada pojedince koji baš podsjećaju na palestinske esene:

> Duh izričito govori da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i prikloniti se prijevarnim duhovima i zloduhovskim naucima. A sve to pod utjecajem himbe lažljivaca otupjele savjesti koji zabranjuju ženiti se i nameću uzdržavati se od jela što ih je Bog stvorio da ih sa zahvalnošću uzimaju...

Napadajući one koji zabranjuju brak i propovijedaju ono što je, čini se, vegetarijanstvo, „Pavao" govori o budističkom redovničkom bratstvu koje se širilo poznatim svijetom te je uključivalo i esene.

Uz to, eseni su proučavali drevne zapise i budući da su bili raširenи po Palestini, zasigurno bi znali njezinu geografiju i topografiju. Međutim, kao što je rečeno, novozavjetni pisci je ne poznaju i podosta griješe u svojim geografskim opisima.

Usprkos svim tim nepodudarnostima, međutim, mnogi još uvijek esene proživaju najranijim kršćanima jer je Crkva prema kršćanskoj priči rasla daleko brže nego što je to bilo moguće, a njezina hijerarhija i organizacija pojavljivale su se širom Sredozemlja u roku od nekoliko godina i desetljeća, što svjedoči o prethodnom postojanju. Određeni aspekti Novog zavjeta bez sumnje su oblikovani prema redovničkom izgledu u bijelo odjevenih esena, koje su na kraju progutali novostvorena religija, judaizam i brojni kultovi. Međutim, židovske osobine Kristova lika uglavnom su farizejske, a ne esenske. Kao što tvrdi Massey:

> U dokazivanju da je Jošua ili Isus bio esen ne bi bilo potvrda u historijskim činjenicama. Ne biste ga mogli prozvati utemeljiteljem esenskih, nazaritskih ili gnostičkih bratstava i zajednica pravih izvornih kršćana koje su postojale u različitim zemljama znatno prije doba koje se naziva kršćanskim... Filon (Philo Judaeus)... je bio esen, ali čini se da se među svojim esenima nije susreo s evanđeoskim Isusom i da za njega nije čuo...[7]

Osim toga, i Josip je bio esen nekoliko desetljeća nakon navodne pojave velikoga esenskog učitelja koji je navodno toliko uzburkao duhove, ali ovaj povjesničar nikad nije čuo za „povijesnoga" Isusa. Drugim riječima, eseni nikada nisu naveli evanđeoskog Isusa kao svojeg, niti su ga stvorili. Isto tako, Josip Flavije nijednom ne spominje brojne kršćanske crkve i uređene hijerarhije koje su navodno posvuda nicale.

Kumranski i svitci s Mrtvog mora

Ideju o monolitnoj esenskoj zajednici iz koje je nastalo kršćanstvo poduprli su i svitci koji su 1947. godine otkriveni u spiljama blizu ruševina Kumrana na Mrtvom moru u današnjem Jordanu. Međutim, upitno je je li Kumran doista bio esenska zajednica. Josip i Filon zapisali su da eseni nisu imali centralizirano središte, nego da su živjeli u mnogim gradovima i selima Judeje. Plinije je tvrdio da su neki eseni doista živjeli pored Mrtvog mora, ali da im je naseobina bila u blizini En Gedija, nekoliko desetaka kilometara južno od Kumrana. On također govori da među esenima nije bilo žena, a u Kumranu su pronađeni grobovi žena i djece.

Arheološki nalazi ukazuju na to da Kumran *nije* bio esenska zajednica nego usputna stanica za putnike i trgovce koji su prelazili Mrtvo more. U djelu *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?* Norman Golb je pokazao da je Kumran bio utvrda a ne samostan jer se na lokalitetu nalazi velika kula i kovačnica oružja, što bi odgovaralo židovskoj sekti zelota, ali ne i esena. Uz to, Golb tvrdi da svitke nisu napisali esenski pisari, nego da su dio zbirke iz knjižnica u Jeruzalemu koju su u spiljama diljem istočne Palestine tajno pohranili Židovi u bijegu od rimske vojske tijekom Prve pobune 70. n.e.. O teoriji po kojoj su svitci bili iz esenske knjižnice Golb kaže: „Kumransko-esenska teorija nužno podrazumijeva da je nekoliko stotina djela esenskog pokreta, koji je činilo četiri tisuće ljudi, izbjeglo uništenje, a nije sačuvan gotovo nijedan rukopis koji potječe od judejskog stanovništva u prvom stoljeću nove ere, koje je na početku Prve pobune ukupno brojilo barem dva milijuna ljudi."[8] Zbirka s Mrtvog mora zapravo je eklektična i odnosi se na više sekti ili svećeničkih redova koji su u stvari bili rivali.

Iako svitci tako nemaju veze s esenima, oni predstavljaju „međuzavjetnu literaturu" i iznimno su važni u potrazi za podrijetlom kršćanstva. Nepostojanje bilo kakvih ranokršćanskih zapisa ili referenci na Isusa i njegov pokret u ovoj eklektičnoj zbirci, dio koje je nesumnjivo bio iz Jeruzalema, služi kao dokaz da kršćanstvo zapravo još nije postojalo kad su svitci ondje ostavljeni, i do 40, a možda i više godina nakon navodne Isusove smrti. Kao što tvrdi dr. Alan Snow: „Neki moderni bibličari i arheolozi vjeruju da su ovi svitci možda skriveni u spilje u doba židovske pobune 132.-135. godine nove ere.[9]

Što se sadržaja svitaka tiče, ne samo da se u njima ne nalazi nijedna varijanta imena „eseni", nego oni zapravo sadrže neesenske i antiesenske ideje, kao i helenizirajuće elemente koje su mogli unijeti samo helenizirani „Židovi", tj. Izraeliti koji su bili i „gorljivi pobornici zakona", ali i taj zakon tumačili tako da se dopuštaju „strani" utjecaji, u ovom slučaju grčki. Žestoki ton i ratoborni stav izražen u nekim svitcima također se ne slažu s teorijom o esenskom podrijetlu i dodatno ukazuju na zelotske korijene, a zeloti su po Josipu bili „četvrta sekta židovske filozofije, čiji je tvorac bio Juda Galilejac", pri čemu

se ta riječ *Galilejci* koristila i za zelote. Opravdanost povezivanja sa zelotima potvrđuje i prisutnost svitka „Pjesma za holokaust sabata" i u spiljama pored Kumrana i u zelotskoj utvrdi Masadi. Kao što također navodi Snow: „Autori svitaka s Mrtvog mora bili su zeloti i vjerovali su u Bogom određenu sudbinu izraelskog naroda."[10]

Zeloti

Iz njihova je sadržaja razvidno da su niz važnijih izvornih svitaka napisali i ondje ostavili „zeloti, revnosni poštovatelji zakona". Autori su tako odražavali svoju povijest kao primjeri revnosti koja je proizlazila iz samog njihovog božanstva, a koji nije bio samo *ljubomorni* nego i *revni* bog. Iako ih se smatra zasebnom sektom, „zeloti" su bili svi koji su, baš poput njihova boga, bili „revni poštovatelji zakona", kao na primjer razni proroci, patrijarsi, kraljevi i razni drugi heroji. Ta revnost, međutim, nije prestala sa Starim zavjetom jer su zeloti otvoreno priznati i u Novom zavjetu, u kojem se učenik „Šimun Kanaanac" također naziva tim imenom, a Juda u svom žestokom evanđelju podsjeća na revnog Judu kojeg spominje Josip. Kao što je rečeno, međutim, Juda je bilo i ime rodovskog boga-spasitelja Jude, kao i niza judejskih kraljeva i njihovih žrtvenih zamjena, od kojih bi se mnogi mogli nazvati „zelotima". U svakom slučaju, kao što je jasno iz njegova fanatičnog ponašanja i megalomanije, i sam Isus se može svrstati u zelote, i zapravo su ga i zvali „Isus Galilejac" (Mt. 26:69). Kao što kaže Waite:

> Ne samo da je Isus bio okružen zelotima nego je i sam bio jedan od njih. On je provodio židovski zakon, zvan „zelotski zakon", kad je bičem izrađenim od malih konopa išibao mjenjače novca i istjerao ih iz hrama."

Petra su također nazivali Galilejcem, a njegovo ponašanje kad je slugi odsjekao uho svakako je bilo revno. Kao što smo vidjeli, i Pavao je također očito „revan poštovatelj zakona".

Prema Origenu, zeloti su bili ogranak koji se odvojio od esena, što objašnjava zbrku oko ove dvije sekte budući da su se obje smatrale ograncima hasidskog/levitskog svećenstva, koje je i samo bilo revno i predstavljalo Revnog Boga. Govoreći o ovoj zbrci, Baigent i Leigh kažu da su se u svojoj potrazi za „povijesnim" Isusom našli „suočeni s naizgled zbunjujućim spektrom židovskih kultova, sekti i podsekti, političkih i vjerskih organizacija i institucija, koje su se ponekad činile kao da su u međusobnom sukobu, a ponekad se pak preklapale. Brzo nam je postalo jasno da sve te oznake koje se koriste za razlikovanje tih skupina - farizeji, saduceji, eseni, zeloti, nazareni - nisu ni točne ni od koristi".[12]

Revni sljedbenici Jude Galilejca nazivali su se sikarijcima po bodežima koje su nosili i zabadali ih u „grudi" svojih žrtava. Očito je da bez obzira što su možda potjecali od istog sjemena, zeloti nisu bili eseni zato što su eseni bili protivnici takve nasilne revnosti. Međutim, druga bratstva ne samo da su koristila takve zelote nego su ih zapravo i obučavala i financirala. Zeloti su općenito bili niža razina inicijata koji se uvode u tajna društva, a najvišoj je razini pripadao svećenički razred ili Magi.[13] Ako su inicijati s više razine željeli da se nešto obavi, zeloti su bili ta pješadija koja se slala da obavi zadatak.

Galileja i Samarija

Kao što je rečeno, ime Galilejac označavalo je zelota, a evanđeoski likovi kao što su Isus i Petar navodno su bili Galilejci. Galileja ima veliku ulogu u kršćanskoj drami jer je u Kafarnaumu, na granici između Galileje i Sirije, Krist navodno „sišao" i proveo dio vremena. Premda jedno vrijeme dio Izraela/Samarije, Galileja je bila multinacionalno središte s pretežno sirijskim utjecajem i u prvom je stoljeću prije nove ere uglavnom bila „nevjernička". Bila je poznata i po tome što je bila uporište židovskog svećenstva, saduceja. Lockhart kaže:

> ... rani „Pokajnici Izraela", koje su činili puristi saduceji iz Hrama u Jeruzalemu, napustili su Judeju i stvorili si središte u Damasku. Mnogi su sljedbenici osnovali svoja naselja u sjevernim predjelima i ti su kasniji „Odabranici Izraelovi" djelovali zajedno s istomišljenicima među skupinama posvećenima starom nazaritskom načinu života.[14]

Galileja je tako bila sjedište saduceja koji su se premjestili iz hrama u Jeruzalemu, vrativši se na razdvojenost kraljevstava Jude i Izraela, kad su saduceje nazivali „sinovima Sadoka". Neki su saduceji, međutim, ostali u Jeruzalemu, gdje su stoljećima bili veliki svećenici dok ih iz Sanhedrina nisu protjerali farizeji u prvim stoljećima prije i nakon početka nove ere.

Kao što je već rečeno, određenje i podjela raznih sekti i svećenstava nisu bili čvrsti i strogi. „Tumačenje zakona" u ovim je skupinama zapravo ovisilo o tome gdje su se nalazile. Premda ih se smatra „puristima" i „konzervativcima", saduceji su ustvari bili helenizirajući Židovi koji su najprije otišli u sjeverno kraljevstvo Izrael i postali različiti od onih u Jeruzalemu. Izraelitski saduceji izgleda da su služili kao „židovsko" svećenstvo ne samo u „Damasku", odnosno Galileji, nego i u Samariji, koja se u Izaiji 10:9 poistovjećuje s Damaskom: „Nije li Samarija kao Damask?" U Samariji, ili Efrajimu, doista je bilo nekoliko važnih izraelitskih središta, kao što su Šiloh, Šehem,

Bet-El i planina Gerizim, kojima je upravljalo sjeverno levitsko svećenstvo, koje je uključivalo i sadokite/saduceje koji su u nekoliko navrata napustili Judu.

Kao toliko mnogo „sinova Izraela", i Izrael/Efrajim/Samariju Judejci su optuživali za „bludničenje s drugim bogovima" i navodno je kaznili zbog štovanja „Bludnice", odnosno Božice i „Baala", „zlatnog teleta" Horusova/Molohova, tj. Sunca. Lockhart opisuje religiju sjevernog kraljevstva:

> Čini se da je izraelitska religija sjeverne Palestine, koja je bila osobito draga nazarenima, preuzela mnogo od štovanja Sirijaca i Feničana. Ova starija vjera sadržavala je folklor, ideje i praksu koji su bili nepoznati njenome južnom susjedu, a Epifanije pokazuje da su pretkršćanski nazareni na sjeveru bili srodni gnostički nastrojenim Samaritancima, a Samaritanci esenima.[15]

Iako tobože jahvistička, sjeverna izraelitska religija također je bila „poganska", slijedeći pritom stari politeizam „otaca" i odgovarajući više gnosticizmu i kršćanstvu od judejske religije.

Uz to, o biblijskoj priči o rascjepu kraljevstava govore članovi jeruzalemskog i judejskog svećenstva u „knjigama proroka", koje su odbacili Izraeliti/Samaritanci, koji su prihvaćali samo Petoknjižje, koje je poznato još kao Tora ili „Knjiga zakona". Prema tim judejskim knjigama proroka, dva stoljeća nakon podjele kraljevstva cjelokupno su izraelitsko stanovništvo Samarije uklonili Asirci i zamijenili ga Perzijancima ili „Kutejcima" (Gentil), koje Židovi prikazuju kao opake Samaritance. Međutim, Samaritanci su tvrdili da su oni originalni Izraeliti i istinski čuvari zakona te da, kao i Judejci, zadržavaju pravo da tumače Toru kako njima odgovara. Lockhart opisuje Samaritance i njihovu stranu priče:

> ... Samaritanci su bili miješano stanovništvo sačinjeno od Izraelita i potomaka asirskih kolonista i iako su propovijedali jedan oblik judaizma polako su, tijekom stoljeća, prekinuli religijske veze s Galilejom i Judejom. Ovaj prekid s judaizmom značio je i prekid s hramskim kultom u Jeruzalemu i rezultirao gradnjom neovisnog hrama na planini Gerizim u Aleksandrovo doba... Smatrajući se zasebnom i homogenom rasom, Samaritanci su tvrdili da su zapravo potomci deset plemena, potpuno poričući da su ona ikad deportirana *en masse* u Asiriju, kao što to stoji u Starom zavjetu.[16]

Čini se da su priču o „izgubljenim plemenima" stvorili Judejci kako bi objasnili zašto su stanovnici sjevernog kraljevstva, iako su bili „Židovi", drukčije tumačili Mojsijev zakon i prakticirali štovanje u maniri izvornih „poganskih" stanovnika. Priča o premještanju izraelitskog stanovništva ponudila je i izgovor Židovima za porobljavanje stanovnika sjevernog kraljevstva, što su po Svetom pismu oni i učinili.

Osim toga, dok su Židovi Samaritance smatrali „psima", osjećaj je bio obostran pa bi Samaritanci polagali pravo na vladanje Izraelom pozivajući se na Knjigu Postanka 49:10: „Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe Šiloh, onaj kome pripada - kome će se pokoriti narodi." Šiloh, kao što je spomenuto, sveto je mjesto u sjevernom kraljevstvu, koje se također odnosi i na Mesiju. Samaritanski su Izraeliti zapravo iščekivali svoga vlastitog Mesiju, koji se na grčkom nazivao „Dositheus" ili „Božji dar". U ranokršćanskim Klementovim „Prepoznavanjima" navodi se „da je Dositheus bio osnivač sekte saduceja, što vjerojatno ne znači ništa više povijesno nego da Dositheus, što je bilo i za očekivati od Samaritanca, odbija sve kasnije kanonske knjige i da se drži samo Petoknjižja".[17] Klementinska Prepoznavanja tako povezuju saduceje sa Samaritancima, kao i farizejski Talmud. Poslije izgnanstva iz Sanhedrina preostali judejski saduceji priključili su se Samaritancima protiv judejskog farizejskog svećenstva.

Sadokiti/Saduceji

Rivalstvo između svećenstva Izraela i Jude nastavilo se stoljećima sve do Galileje. Krajem drugog stoljeća Judejci su nasilno pokorili Galileju: „Nakon što ju je osvojio Aristobul I 104.-103. pr.n.e., Galileja je silom preobraćena na judaizam, do te mjere da su se njezini stanovnici obavezno morali obrezivati."[18] Nije ni potrebno naglašavati da poput svojih samaritanskih susjeda Galilejci nisu voljeli Judejce. Galileja je zapravo bila simbol judejskog ugnjetavanja, što je očito bio razlog zašto je Isus „sišao" u Kafarnaum. Nakon ove invazije i prisilnog preobraćenja redovi herodske predstraže u Kumranu nabujali su Samaritancima i Galilejcima ili zelotima „iz Damaska", koji su bili i saduceji ili „sinovi Sadoka", odnosno „svećenici koji čuvaju zavjet", kakvima su se smatrali Zeloti iz svitaka. Salomon Schechter, koji je otkrio kairovsko izdanje jednog važnog svitka pronađenog na Mrtvom moru - „Sadokitskog dokumenta", poznatog i kao „Damaški pravilnik" ili „Damaški sporazum" - sadokite s Mrtvog mora smatrao je „ogrankom" saducejske sekte, „moguće dositejskom šizmom",[19] izjednačujući time također ovaj saducejski ogranak sa Samaritancima.

Prema Josipu, saduceji/sadokiti odbacivali su farizejsku predaju koja nije bila sadržana u „zakonu", što je navodno značilo da nisu prihvaćali ništa osim Petoknjižja, čime se saduceji ponovno poistovjećuju sa samaritanskim svećenstvom. Međutim, saduceji/sadokiti nisu bili samo Samaritanci nego i leviti, utoliko što su tumačili nauk proroka, u svoju korist dakako. Čini se da sadokiti iz svitaka na taj način tumače proroke u korist Izraela/Efrajima/Samarije, a ne „opakih jeruzalemskih svećenika", kao

u komentaru o Nahumu: „... kad se (naposljetku) slava Jude osramoti, oni u Efrajimu koje su dosad varali pobjeći će iz tih kongregacija i, odbacivši sve što ih je odvelo na krivi put, pridružiti se (još jednom) (pravom) Izraelu".[20]

Uz to, jedan sadokitski komentator određuje svoju pripadnost Sirijcima/Samaritancima kad tumači Habakuka 2:17, u kojem se govori o „nasilju nad Libanonom", a on govori da Libanon tu znači Zajedničko vijeće... O toj izjavi autor djela *The Dead Sea Scriptures* Theodore Gaster kaže: „Ime Libanon znači 'bijel' (misli se na bijele stijene). Smisao tumačenja krije se u činjenici da su članovi bratstva nosili bijelo, kao što to čine suvremeni Samaritanci i mandejci."[21]

Autor Sadokitskog dokumenta otkriva svoju pripadnost Samaritancima kad kaže: „Kroz sve njihove naraštaje on je za sebe podigao određene ljude... I samo je njima otkrio svoj sveti duh na rukama svog pomazanika [Krista] i razotkrio istinu..." 0 tim određenim ljudima Gaster kaže: „To znači pomazanim svećenicima, čuvarima 1 učiteljima Zakona, koji se ovdje naziva 'Istina', kao i među Samaritancima i mandejcima."[22] Mandejci su ustvari bili sirijsko pretkršćansko bratstvo te jedni od začetnika gnosticizma, čiji su se veliki svećenici nazivali „nazorejcima", tj. Nazarenima/Nazaritima. Ovaj odlomak također očito zvuči kršćanski i zapravo predstavlja sjeme gnostičkog kršćanstva koje će poteći iz Samarije/Galileje/Sirije.

Osim toga, autor Sadokitskog dokumenta ukazuje na rascjep kraljevstava i citira Amosa 5:26, gdje „Gospodin" kaže Izraelu: „Prognat ću Sikuta, kralja vašega i Kevana, zvijezdu boga svoga, likove što ih sebi napraviste... onkraj Damaska." U hebrejskom se to prevodi kao: „Napraviste si likove od tabernakula Molohova i Kiuna, zvijezdu svoga Elohima... onkraj Damaska." Tabernakul Moloha/Moleha također je tabernakul Saturna/Ela, starog hebrejskog boga, kao i zvjezdani bog Kevan (Kiun) ili Kaiwan, ime koje „simbolizira izraelitsku apostazu", tj. apostazu Judejaca protiv sjevernog kraljevstva. Naravno, cilj dijatribe Judejca Amosa bio je uništiti izraelske „visine" i svetišta kako bi njegovi stanovnici bili prisiljeni uključiti se u centraliziranu religiju u Jeruzalemu. Uz to, predmeti Amosove srdžbe „kriju se na vrhu Karmela", koji je bio uporište ili „samostan" sjevernog bratstva.

Međutim, kao što kaže Vermes: „... Damaški pravilnik preobražava ovu prijetnju u obećanje spasenja"[23] i sadokitski autor povoljno tumači ove odlomke tvrdeći da se „Sikut vaš kralj" odnosi na „Knjige zakona", a „Kevan lik vaš" na „knjige proroka čije je riječi Kuća Izraelova prezirala", tj. tekstove nakon Petoknjižja koje su napisali Judejci. „Zvijezdu boga svoga" sadokit prikazuje kao „svaki tumač Zakona koji odlazi u 'Damask', čak i kao što je napisano: „Od Jakova zvijezda izlazi, od Izraela žezlo se diže."[24] Autor Sadokitskog dokumenta nadalje tvrdi da će se suditi onima koji „su odbacili Božji zavjet i prisegu koju su dali 'u zemlji damaškoj' - tj. *novi zavjet".* Ovi sadokiti/saduceji su, dakle, bili sirijski/izraelitski/samaritanski/karmelićanski štova-

telji Ela/Moleha, koji su se smatrali nasljednicima Novog zavjeta i koji su naglašavali da će iz Izraela, a ne Jude, stići „žezlo", tj. „Princ čitave kongregacije".

Priča o „izdaji" Izraela svetištem Moleha važna je ne samo sadokitima nego i revnom kršćanskom učeniku Stjepanu, koji u Djelima apostolskim 7 ponavlja ovu epizodu u alegorijskom govoru koji ustvari predstavlja stalno hebrejsko prelaženje sa štovanja dnevnog na štovanje noćnog neba i obrnuto. Stjepan svoj govor završava spominjanjem „Pravednika, čiji ste vi sada izdajnici i ubojice", navodno pritom misleći na Isusa. Ovaj naziv „Pravednik", koji se također primjenjuje i na Abrahama i učenika Jakova, može se prevesti kao „Sadok" jer je značenje tog imena „ispravan" ili „pravedan". Ustvari, prema genealogiji izloženoj u Matejevu evanđelju, sam Isus je „sin Sadokov".

Ustanak Makabejaca

I doista, postojao je „sin Sadokov" imenom Isus kojeg su navodno progonili „Židovi" tijekom makabejskog ustanka 167. pr.n.e., daleko prije navodne pojave evanđeoskog Isusa. U to doba jeruzalemska sadokitska svećenička obitelj je svrgnuta kad su tradicionalisti Hasmonejci pokušali srušiti sirijskog vođu Antioha, koji je zauzeo jeruzalemski hram i „odlučio potpuno helenizirati Judeju te zabranio pod prijetnjom smrtne kazne poštivanje šabata i prakticiranje obreda obrezivanja. U hramu je imao poganski oltar, vjerojatno posvećen Zeusu...".[25]1 dok su ga Židovi zato smatrali zlim neprijateljem, Samaritanci su u Antiohu vidjeli boga i spasitelja. Osim toga, prema Josipu, aleksandrijski povjesničar Apion optužio je jeruzalemske Židove za kanibalizam, govoreći da je Antioh kad je otvorio hram našao u njemu grčkog zarobljenika kojeg su tovili i čiju su utrobu trebali podijeliti židovski starješine, obred koji su navodno izvodili jednom godišnje nad otetim strancima. Ova je priča možda i točna jer su prema Lordu Kingsboroughu i drugima Judejci bili „strašni kanibali", što bi objasnilo zašto su ih njihovi susjedi toliko prezirali. Međutim, ova bi epizoda mogla biti i antijudejska priča koja potječe od niza neprijatelja, uključujući i Samaritance.

Helenizaciju za vrijeme Antiohove vladavine vodio je „modernistički" sadokit Isus, „mudrac iz Jeruzalema", a suprotstavljao joj se Hasmonejac/Makabejac Matatija sa svojim sinovima, od kojih se jedan zvao *Juda.* Ova je priča služila kao prototip evanđeoske drame, s Isusom koji je nastojao ukinuti židovsku religiju uvođenjem „stranog" utjecaja i kojeg je zaustavio Juda u savezu s tradicionalistima. Ova priča i evanđeoska ustvari sadrže stalno suparništvo između Izraela i Jude. Osim toga, nakon što su ih Makabejci svrgnuli s prijestolja, mnogi su se preostali jeruzalemski sadokiti razasuli, neki po Siriji, Galileji i Samariji, a drugi po Egiptu, gdje je sadokitski

veliki svećenik Onija IV „izravno kršeći biblijski zakon podigao židovski hram u Leontopolisu uz blagoslov kralja Ptolomeja Filometora (182.-146. pr.n.e.)",[26] što je bio čin koji je očito izazvao skandal medu palestinskim svećenstvom i produbio razdor.

U priči o makabejskom ustanku zapravo vidimo Isusa koji se može smatrati „učiteljem pravednosti" koji se spominje u sadokitskim svitcima. Međutim, izraz „učitelj pravednosti" titula je koja se mogla primijeniti na velik broj osoba, iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. „Učitelj pravednosti" može se prevesti i kao „učitelj Sadokov" ili „Zedekov", i obrnuto, „sinovi Sadokovi" mogli bi se nazvati „sinovima pravednosti".

Melkisedekov red

Kao što je navedeno, „sinovi Sadokovi" bili su veliki svećenici, jedini kojima je bilo dopušteno da zalaze u sjeverni dio hrama i nude žrtve paljenice. Žrtva koja se polaže paljenjem znak je Molehova kulta koji se, vidjeli smo, brani u Sadokitskom dokumentu. Dokazano je da je Molehov kult bio isti kao i Melkisedekov red, čije bi se ime „kralj Pravednosti" također moglo napisati kao „kralj Sadokov". Očekivano, Melkisedek ima važnu ulogu u sadokitskoj literaturi. U jednom od svitaka (11Q Melch) Melkidesek se opisuje kao „kralj-spasitelj koji će vjernicima donijeti mir i spas, a zasluženu kaznu zlima te koji će dati božanski oprost mrtvima na Posljednji dan okajanja"[27]:

> I Melkidesek će se osvetiti osvetom suda Božjeg... vaš Elohim vlada... A vaš Elohim je Melkisedek...[28]

Sadokitsko bratstvo je Melkisedeka, ili „pravednog Moleha", smatralo svojim *Elom,* odnosno Bogom. Kao što je spomenuto, Moleh je nezasitno božanstvo kojem su Izraeliti žrtvovali svoju djecu paljenjem, udaranjem u bubnjeve i sviranjem glazbala ne bi li prigušili krikove. To da su sadokiti bili štovatelji Elohima i Adonaja autor Sadokitskog dokumenta pokazuje i kad kaže: „Nitko se ne smije zakleti u EL ili AD", što su kratice koje su se koristile iz poštovanja prema božanstvima. Kao što smo također vidjeli, Moleh, El i Elohim/Adonai predstavljaju aspekte Sunca, a ezoterijsko štovanje Sunca među sadokitima/saducejima iz svitaka dokazuje i činjenica da su koristili *solarni* kalendar, za razliku od judejskog lunarnog. Ne smije se zaboraviti da su na Mrtvom moru pronađeni horoskopi, što također pokazuje da su sastavljači bili ezoterični sljedbenici stare religije. K tomu, kao što je rečeno, sinagoge u Galileji/sjevernom Izraelu, iz kojih su očigledno došli barem neki od ovih sadokita, često su u mozaicima na svojim podovima imali zodijake.

Osim toga, u mrtvomorskom „Pozivu na molitvu nakon objeda" psalmist pjeva: „Iako je Svevišnji uistinu Jakovljev posebni Gospodar, Njegovo veličanstvo dopire do

svega što je stvorio..." Posebni „Gospodar" je Adonai; „Svevišnji" je Elion ili Helios, odnosno Sunce; a Jakov Zamjena je Set, odnosno noćno nebo. Ovaj bi odlomak stoga mogao glasiti: „Iako je sunce Gospodar noćnog neba..." Nadalje, u „Jutarnjoj himni" psalmist govori: „Pred njim ide sjaj, a iza njega valovi mnogih voda." Ovi se stihovi odnose na Sunce koje ujutro izlazi i pokazuju poštovanje koje pisac osjeća prema božanskom lučonoši.

Naravno, autori sadokitskog svitka koristili su i tetragram JHWH/IEUE, iako umjereno u usporedbi s očito farizejskim djelima pronađenim na Mrtvom moru. Tetragram se koristio jer se vjerovalo da je sve što na sebi nosi sveto ime neuništivo. Pa ipak, svitci su se na kraju uništili. Uz to, kao tipični svećenici koji su željeli zavladati svijetom i pridobiti potpunu kontrolu nad ljudima, sadokiti su bili obučeni da odaju dojam „monoteista" kako bi mogli tvrditi da su „Odabrani" i da posjeduju ključeve „jednog jedinog Ljubomornog/Revnog Boga", boga rata kojeg su koristili za poticanje svojih vojnika zelota. Ponovno je tu, međutim, po Ezekielu bila „tajna soba iza otvora u zidu", koja je toliko srdila Ljubomornog Boga i gdje su starješine bez sumnje sudjelovali u misterijima „Pravednog Moleha", odnosno Melkidiseka.

Predviđanja ili namjere sadokitskih Odabranih pojavljuju se u još jednom mrtvomorskom tekstu o Melkisedeku, „Posljednjoj obljetnici", koja otkriva:

> Budući kralj Pravednosti - to jest, Melkisedek *redivivus* - na njima će izvršiti Božji osvetnički sud i u isto vrijeme izbaviti [pravedne] iz ruku Beliala i svih duhova takve vrste.[29]

U ovom odlomku uočljiva je još jedna veza između svitaka s Mrtvog mora i Novog zavjeta, po kojoj Isus postaje „svećenik po redu Melkisedeka", budući da riječ „redivivus" na latinskom znači „iz druge ruke", kao u „građevinskom materijalu", što zvuči kao „zaglavni kamen koji su graditelji odbacili", tj. Isus, kako se naziva u evanđeoskoj priči. Isus je, dakle, „Melkisedek redivivus". Ovaj svitak ne služi kao iznimno točno „predviđanje" nego kao *nacrt* za stvaranje ultimativnog bogočovjeka.

Nadalje, sinovi Sadokovi, kao i Melkisedek, svećenik za sva vremena, bili su „svećenici koje je Bog izabrao da zauvijek čuvaju Njegov zavjet postojanim",[30] zavjet koji je „sada ispunjen" „crkvom od članova ove Zajednice", kao što je rečeno u svitku pod naslovom „Mesijansko kraljevstvo".[31] O riječi „crkva" u ovom tekstu Gaster kaže: „Zanimljivo je da se u hebrejskom nalazi ista riječ (*knst*), a njezin su srodni sirijski oblik kasnije prihvatili kršćani za označavanje vlastite zajednice".[32] Tako imamo još jedan element koji povezuje sadokite, Siriju/Samariju i kršćanstvo.

Jošua

Spominjanje Jošue u svitcima još je jedan dio ove zagonetke jer je Jošua bio junak sjevernog kraljevstva. On je ustvari bio karmelski/izraelitski plemenski bog Sunca i spasitelj, koji je služio kao „vrsta Isusa" u stvaranju kršćanstva. Raspravljajući o jednom od „svitaka o očekivanju mesije" i govoreći o „pet odlomaka u Pismu koji potvrđuju dolazak Budućeg Proroka i Pomazanog Kralja i konačnu propast bezbožnika", Gaster kaže:

> Peti je tumačenje stiha iz Knjige Jošuine. Zanimljiva karakteristika tog dokumenta (koju nije zapazio originalni urednik) jest da baš iste odlomke Petoknjižja koriste Samaritanci kao čvrsti dokaz o dolasku Taheba, odnosno budučeg „Obnovitelja". Oni su očito tvorili standardni skup takvih citata, onakvih za koje su učenjaci dugo vremena mislili da su bili u rukama novozavjetnih pisaca kad su citirali odlomke iz hebrejske Biblije koje navodno potvrđuju događaji iz života i djela Isusa Krista.[33]

Same ove tvrdnje potvrđuju da je autor svitka Samaritanac i da je Isus bio samaritanska prerada Jošue. Osim toga, budući da svitci očigledno najvećim dijelom nisu napisani u Kumranu već prikupljeni odnekud drugdje, možda u razdoblju od dva stoljeća, vjerojatno je da su neki od tih samaritanskih sadokita potekli iz drevnog samostana na brdu Karmel, sjedištu Jupiterova ili Iaova (Pater) hrama, koji je služio i kao Melkisedekov i Jošuin hram.[34] Kao što je navedeno, otpadnici Izraeliti koji su se skrivali na vrhu Karmela bili su ti koji su toliko srdili Amosa.

Njihovo poštovanje prema Suncu i solarnim bogovima i junacima, njihov solarni kalendar, otvoreno astrološki tekstovi i zodijaci u njihovim sinagogama, kao i njihova bijela odjeća otkrivaju da su sadokiti/saduceji bili ostaci drevnih sunčevih svećenika. Nadalje, Gaster govori da su „sektaši" s Mrtvog mora očekivali kraj „Velike godine":

> Autore svitaka šibali su neki drugi vjetrovi. Jedan od njih bilo je i raširenо i potvrđeno suvremeno vjerovanje da se veliki ciklus doba sprema dovršiti svoju revoluciju... Kad su se dogodila velika previranja, odmah se pretpostavilo da se ciklus približava svome kraju i da je Velika godina blizu te da će se kozmos vratiti u kaos... Tada bi ciklus ponovno započeo; rodio bi se novi svijet.[35]

„Velika godina" izraz je koji se obično odnosi na precesiju ekvinocija, a njezino doba koje je tada završavalo bilo je doba Ovna. Prema Josipu, izraz „Velika godina" koristio se i za opis šest stotina godina dugog „Feniksova" ciklusa,[36] koji su drugi zvali „Neros". U skladu s drevnom praksom stvaranja neba na Zemlji, tj. reproduciranja ispod onoga što je iznad, svećenici astrolozi diljem svijeta bez sumnje su nastojali stvoriti nove solarne inkarnacije za kraj obiju „Velikih godina", što je svakako bilo

povoljno i nestabilno vrijeme. Započela je utrka i tko god stigne prvi, dobit će „Feniksa" i zavladati dobom Riba. „Židovi" su u biti pobijedili, ali, kao što su rekli sadokiti: „Kad sadašnje razdoblje završi, više neće biti pripadnosti kući Jude; svaki čovjek će sam 'držati stražu'."[37] Time se želi reći da više neće biti otvorenih Židova, nego će oni biti svećenici „novog ugovora" ili „novog zavjeta", kako će se kasnije zvati.

Sadokiti i kršćanstvo

Očito je da su sadokiti/saduceji nastojali stvoriti „budućeg kralja pravednosti" kako bi obnovili svoju tradicionalnu svećeničku ulogu, novog Jošuu/Isusa sličnog onome u Starom zavjetu ili ustanku Makabejaca. Nadalje, Sadokitski dokument kaže da će „žezlo Izraelovo", tj. „Princ čitave kongregacije" uništiti „Setove sinove" (kao u Knjizi Brojeva 24:17). Ovi „Setovi sinovi" očito su bili u crno odjeveni farizeji kao uglavnom lunistelarni kultisti, dok su u bijelo odjeveni saduceji uglavnom bili štovatelji solarnog kulta. Ovi svećenici i frakcije koji se utrkuju za vrhovnu vlast odražavaju istu onu borbu koja se odvija svakog dana i svake noći, te godišnje i precesijski. Solarni kultisti sadokiti tako su se nazivali crkvom i očekivali „Melkisedeka redivivusa" iz Izraela/Samarije/Galileje koji će uništiti „zle svećenike jeruzalemske". Novi Jošua ili Isus trebao je tako svrgnuti farizeje, kao što je učinjeno u Novom zavjetu.

U svojim zapisima sadokiti su sigurni u dolazak mesijanskog doba i dolazak „čudesnog djeteta" koji će u dobi od dvije ili tri godine biti prezreo za svoje godine i zasjeniti svoje starješine, što se tradicionalno govori za Krista. Kao što Gaster kaže o raspravi koju naziva „Čudesno Dijete":

> Riječ je o predviđanju (jedan je to učenjak nazvao horoskopom) rođenja Čudesnog Djeteta, koje će biti „od Boga odabrano" i događajima koji će potom uslijediti. Dijete će (kao Krišna i Buda) na svom tijelu nositi posebne znakove i odlikovat će se za svoje godine zrelom mudrošću i inteligencijom. Moći će otkriti tajne svih živih bića i nikakve spletke protiv njega neće uspjeti.[38]

Osim ovih nekoliko podudarnosti između sadokita i kršćanstva postoje i brojne druge. Kao što kaže Golb: „Proučavatelji Novog zavjeta otkrili su mnoge paralele između ideja u njemu izloženih i onih koje nalazimo u svitcima."[39]

Kršćanske korijene vidimo i dalje u Sadokitskom dokumentu: „I Bog će prihvatiti njihovo kajanje i jer su se sklonili pod Njegovim svetim imenom, oni će doista vidjeti spas od Njegove ruke."[40] Ova kršćanska rečenica nije interpolacija, već odražava jednu školu mišljenja koja je oblikovala kršćanstvo i predstavlja revni „židovski" ogranak sveprisutnog pretkršćanskog kulta spasenja.

Vezu između sadokita i kršćanstva dokazuju i razni koncepti i termini, kao što su „Duh Sveti", „spasenje", „sinovi Svjetla" i „Odabrani", termin koji koriste i mandejci/nazareni. Postoji isto tako i veza između mandejske Knjige Ivana Krstitelja i Genesis Apocryphona koji je pronađen na Mrtvom moru.

Nadalje, autor sadokitskog Priručnika o disciplini govori o „savjetodavnom vijeću zajednice" u kojem će biti „dvanaest laika i tri svećenika upućenih do savršenstva u sve što je otkriveno od čitavoga Zakona". O ovom vijeću i zajednici Gaster komentira:

> Ne manje zanimljive, a možda i uzbudljivije od veze [svitaka s Mrtvog mora] s esenima paralele su koje ovi tekstovi imaju s organizacijom izvorne kršćanske crkve. Zajednica se naziva istim imenom (edah) koje su koristili rani palestinski kršćani za označavanje svoje legislativne skupštine koja je značila vijeće crkve. Dvanaest je „svetih ljudi" koji djeluju kao opći vode zajednice, što je nevjerojatna podudarnost s dvanaestoricom apostola. Među njima ih je troje vrhovnih, što odgovara Ivanu, Petru i Jakovu kao trima stupovima Crkve.[41]

Govoreći o savjetodavnom vijeću sastavljenom od „prezbitera", sadokit nastavlja:

> Bilo kakvo znanje koje tumač zakona ima, a koje bi se možda moralo sakriti od običnih laika, on od njih neće kriti jer u njihovu slučaju ne treba se bojati da bi mogao dovesti do odmetanja.

Ovdje se priznaje postojanje misterija, tj. mita i obreda „iza skrivenih vrata". To je i priznanje zavjere da se takve tajne sakriju od masa i njihove moguće posljedice po njih, tj. da se spriječi da se ljudi odmetnu od vjere u slučaju otkrivanja tih tajni.

Sadokit dalje o vijeću kaže:

> Dok je ovih ljudi u Izraelu, po ovim ih propisima treba čuvati od općenja s nepokornim ljudima kako bi doista mogli „u pustoši pripraviti put", tj. učiniti ono što pismo nalaže kad kaže: „Pripravite put u pustinji... poravnajte stazu Bogu našemu" [Izaija 40:3].[42]

Kao što kaže Gaster: „Isti taj citat u istom smislu koristi i Ivan Krstitelj u Mt. 3:3 i Iv. 1:2", pokazujući tako još jednu važnu poveznicu između sadokita i kršćanstva.

O ulozi „posebno svetih ljudi" sadokit govori:

> Do dolaska Proroka te svećeničkog i laičkog Mesije ovi ljudi ne smiju odstupiti od Zakona i svojevoljno se od njega udaljavati.

Gaster kaže: „U Ponovljenom zakonu 18:18 stoji: 'Podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti [Mojsije]. Stavit ću svoje riječi u njegova usta da im

kaže sve što mu zapovjedim'."[43] Prorok koji se navodno pretkazuje u Ponovljenom zakonu 18 je Jošua, tj. *Isus,* koji će govoriti u Božje ime. Svećenički i laički Mesija su, naravno, *Kristovi.* Jasan zaključak je da kad je sve ostalo propalo, to jest kad nije bilo tih božanskih sredstava, urotnici su takve uzvišene osobe spajali u jedan fiktivni lik, a to je bio Isus Krist.

Gaster upozorava da su Priručnik o disciplini i Sadokitski dokument slični kršćanskim tekstovima koji se nazivaju Didahe, Didascalia Apostolorum i Apostolske upute o ranoj organizaciji Crkve.[44] Svitci su sadržavali i židovske apokrife i pseudoepigrafe, kao i tekstove sa zoroastrijskim/helenističkim gnostičkim primjesama, kao što su „Memoari patrijarha", Psalmi i „Litanija anđela", što ukazuje na to da su ti sadokiti bili iz istog bratstva u Antiohiji, odakle potječe gnosticizam i gdje su „kršćani" prvi put nazvani tim imenom. Knjiga Henokova je pronađena na Mrtvom moru, kao i svitci koji sadrže citate identične onima u Barnabinoj poslanici i djelima Justina Mučenika, dokazujući tako vezu između kršćana i sadokita.[45]

Nisu eseni bili ti koji su tvorili „židovsko" bratstvo iz kojeg je proizašlo kršćanstvo, nego siro-samaritanski gnostički „sinovi Sadokovi", autori raznih svitaka s Mrtvog mora koji su željeli biti duhovni vođe Izraela i čitavog čovječanstva i koji su nastanjivali neka od najvažnijih mjesta opisanih u Novom zavjetu: Jeruzalem, Galileju i Antiohiju. Sadokiti/saduceji dali su palestinski doprinos Planu Krist kao sekta koja se držala nauka Abrahamovog i Melisedekovog, egzoterički vjerujući u „Jedinoga Boga", ali ezoterički podržavajući štovanje u maniri solarnih kultista i politeističke, astroteološke religije. Kao članovi bratstva u kojem se nosila bijela odjeća, ovi su sadokiti bili suprotni u crno zaodjevenim „Setovim sinovima", koji su predstavljali Ljubomornog/Revnog Boga.

U njihovim mnogobrojnim međusobnim okršajima sadokite su u Jeruzalemu svrgnuli hasidi/Hasmonejci/farizeji i protjerali ih u Siriju/Samariju i Egipat. S razaranjem Palestine još jedan val židovskih i samaritanskih izbjeglica ušao je u „strane" ogranke bratstva, naročito onaj u Aleksandriji, jednom od najvažnijih gradova drevnog svijeta.

' Massey, GHC.

[2] Pagels, AES, 52.

[3] Fox, 300.

[4] Fox, 300.

[5] Massey, GHC, 5.

[6] Baigerit & Leigh, xvi.

[7] Massey, GHC, 6-7.

[8]Golb, 58.

[9] Leedom, 63-4.

[10] Leedom, 63-4.

[11] Waite,517.

[12] Baigent & Leigh, xv.

"Jackson, 143.

[14] Lockhart, 53.

[15] Lockhart, 62.

[16] Lockhart, 205.

[17] Mead, DJL, 363.

[18] Lockhart, 53.

[19]Golb, 83.

[20] Gaster, 316.

[21] Gaster, 346.

[22] Gaster, 108.

[23] Vermes, 82.

[24] Gaster, 76.

[25] Wells, WWJ, 161.

[26] Vermes, 22.

[27] Gaster, 390.

[28] Vermes, 301.

[29] Gaster, 435.

[30] Gaster, 97.

[31] Gaster, 443.

[32] Gaster, 470.

[33] Gaster, 393.

[34] Higgins, 1,329.

[35] Gaster, 8.

[36] Josip, *Starine,* I, iii, 9.

[37] Gaster, 71.

[38] Gaster, 394.

[39]Golb, 335.

[40] Gaster, 79.

[41] Gaster, 39.

[42] Gaster, 61.

[43] Gaster, 63.

[44] Gaster, 40,

[45] Baigent & Leigh, 65.

19

ALEKSANDRIJA - LONAC ZA PRIPRAVU KRŠĆANSTVA

Zbrka u vezi s esenima i ranim kršćanstvom razumljiva je jer je postojala čvrsto utemeljena organizacija, ili „crkva", davno prije kršćanske ere, kao što su pokazale reference na brojna bratstva, svećeničke redove, sekte i kultove širom svijeta, ali i koncentrirane u području na kojem se navodno odigrala kršćanska drama, na primjer u Siriji, Galileji, Samariji i Judeji. U stvarnosti, kao što smo vidjeli, kao i njegov spasitelj i doktrina, hijerarhija kršćanstva se temeljila na različitim „poganskim" pretečama, kao što su mitraističko i brahmansko svećenstvo, te na helenističko-židovskom i sadokitskom/saducejskom modelu opisanom u Svitcima s Mrtvog mora.

Premda se kršćani prave kao da takva bratstva i organizacija nisu postojali, njih otkriva i Novi zavjet, u kojem se kršćanska crkva u povojima prikazuje kao da već ima, kao što kaže Taylor, „potpuno zrelu aroganciju već utemeljene hijerarhije, s biskupima koji se spore oko svojih isključivih prava i na prijestolju zasjelim prelatima koji zahtijevaju i dobivaju više od privremene vrhovne vlasti od svojih vazala koji im se dodvoravaju, te velikim kaznama protiv krivovjeraca koji se usude usprotiviti njihovim odredbama ili osporiti njihov autoritet".[1] Takva se organizirana institucija, dakako, ne bi mogla pojaviti preko noći i niotkud, nego je bila pretkršćanska. O ovoj prethodno postojećoj organizaciji Massey kaže:

> Postojanje prvotnih i prethistorijskih kršćana priznaje se u Evanđelju po Marku kad Ivan kaže: „Učitelju, vidjesmo jednoga, gdje u ime tvoje izgoni đavle i ne ide za nama." ... Prema onome što se kaže u Evanđelju po Mateju, prije nego što je učenik mogao istupiti i započeti s propovijedanjem historijskog kršćanstva, postojala je raširena tajna organizacija koja je bila spremna primiti i pomoći onima koji su poslani u svakom izraelskom gradu. Tko su, dakle, oni? Oni se zovu „Dostojni". Kao i kod esena, to znači oni koji su prošli kušnju, dokazali da su vjerni i stoga proglašeni dostojnima. Prema kanonskoj priči, to su bili prethistorijski kršćani, bilo da ih se naziva esenima ili nazarenima; dostojni, vjerni ili Gospodinova braća.[2]

Doherty kaže:

> Tek nekoliko godina nakon Isusove navodne smrti po cijelom istočnom Sredozemlju nalazimo kršćanske zajednice, no njihovi nam osnivači nisu poznati... Pavao nije mogao biti zaslužan za sve kršćanske centre diljem Carstva; mnogi su postojali i prije nego je on onamo stigao... Oblik kršćanske vjere koji je kasnije proglašen krivovjernim, gnosticizam, očito je prethodio utemeljenju ortodoksnih vjerovanja i crkava na čitavim područjima kao što su sjeverna Sirija i Egipat. Raznolikost kršćanskog izraza i kompetitivnost koje nalazimo u prvom stoljeću, a o čemu se govori i u Novom zavjetu i izvan njega, ne mogu se objasniti ako je sve to proisteklo iz jednog misionarskog pokreta koji je imao jedan jedini izvor... Pavao na svakom uglu nailazi na rivale koji se ne slažu s onim što on radi, čija stajališta on želi suzbiti. „Lažni apostoli" protiv kojih bjesni u Drugoj poslanici Korinćanima 10 i 11 „propovijedaju drugoga Isusa" i sigurno nisu iz Petrove skupine. Odakle svi oni dolaze i odakle im njihove ideje? Odgovor se čini neizbježan: kršćanstvo je rođeno na tisuću mjesta, na širokom, plodnom tlu helenističkog-judaizma. Niklo je u mnogobrojnim nezavisnim zajednicama i sektama, izražavajući se u velikom broju različitih doktrina.[3]

Ovaj „drugi" Isus kojeg propovijeda suparnička skupina ustvari je bio sveprisutni, nepovijesni Spasitelj iz brojnih kultova i religija pretkršćanske mreže bratstava, a njegovo je ime bilo tajna magična riječ koja se koristila, između ostalog, i za „istjerivanje demona".

O postojanju „kršćanskih" crkvi prije „Isusa iz Nazareta" svjedoči i autor Poslanice Filipljanima, koja se pripisuje ranom crkvenom ocu Polikarpu (69.?-155.?), u kojoj on o Kristu kaže: „Jer on se u tebi slavi u svim crkvama *koje su onda jedine znale Boga; jer miga onda nismo znali"*[4]

Terapeuti

Kao što smo vidjeli, sadokiti/saduceji iz svitaka tvorili su najveći dio konačnog kršćanskog zdanja. Međutim, kao što smo pokazali, postojale su i brojne druge religije, sekte i bratstva, uključujući u prvom redu gnostike, čija su ranija nastojanja da stvore novu religiju ustvari bila nehistoricizirajuća i nejudaizirajuća, tako da kršćanstvo nikako nije rođeno samo iz judaizma. Ono je zapravo bilo tvorevina poganskog svećenstva sa židovskim premazom.

Uz to, termin „esen" nije se upotrebljavao samo za palestinsku sektu nego je, kao što kaže Josip, postojao i *„drugi red* esena". Walker govori da su u „efeškom Artemidinom hramu uz *melissae* postojali i svećenici eunusi koji su se nazivali *essenes,* što je značilo 'trutovi'".[5] Dakle, postojalo je nekoliko skupina „esena".

Filon ove prethistorijske kršćane ne naziva samo esenima nego i eklekticima, asketima i terapeutima, koji su bili članovi bratstva koje je već imalo crkve, biskupe, svećenike i đakone, i to davno prije kršćanskog vremena. Sa svojim sjedištem u Aleksandriji ovo je terapeutsko bratstvo slavilo iste svetkovine kao i ona iz „kasnijeg" kršćanstva i, baš kao i kršćanstvo, pretvaralo se da ima apostolske osnivače. Također kao i historijski kršćani, ovi su prethistorijski „kršćani" koristili sveta pisma za koja su tvrdili da su božanski nadahnuta i imali svoje kolonije na istim mjestima kao i historijski kršćani, a to znači u Rimu, Korintu, Galaciji, Efezu, Filipiju, Kolosu i Tesaloniki, kao što se navodi u Pavlovim poslanicama, a sve to prije navodne pojave Isusa Krista.[6]

Kao i „esen", tako i grčka riječ „terapeut" znači „iscjelitelj" ili „liječnik", kao u „iscjelitelji duše". Terapeuti su zapravo bili pripadnici kulta spasenja, ali njihovo je spasenje bila „svjetlost svijeta koju svako oko može vidjeti" jer su oni, baš kao i eseni i toliki drugi, bili štovatelji Sunca. Nije im, dakle, bio stran sveprisutni solarni mit, koji je postojao u gotovo svakoj kulturi tog vremena u mnoštvu oblika i koji je prethodno mnogo puta historiciziran u Starom zavjetu. Kao što Filon kaže za terapeute:

> Oni se okreću istoku i čim ugledaju Sunce koje izlazi, pružaju svoje ruke prema nebu i počinju se moliti za lijep dan, istinu i jasan sud u svom viđenju.[7]

Kao gotovo čitav sredozemni svijet, i terapeuti su štovali Veliku božicu, Iziđu/Mari, koja je i sama bila iscjeliteljica i spasiteljica. Allegro kaže:

> Therapeutae... su brojali Iziđu među svoje zaštitnice. Vjerovali su da ona liječi bolesne i oživljuje mrtve. Nosila je titulu „Majke Božje".[8]

Terapeuti su tako u biti bili „poganski" „politeisti" i sinkretizirajući gnostici koji su pokušavali ujediniti solarni, lunarni i stelarni kult. Doane o ovom raširenom i čvrsto utemeljenom bratstvu kaže:

> Mnogo stoljeća prije vremena Krista Isusa živjela je sekta redovnika poznatih pod imenom *eseni* ili *terapeuti; oni su potpuno nestali iz povijesti ubrzo nakon Kristova raspeća.* Bilo ih je na tisuće i imali su zacijelo dvadesetak *manastira.* Mnogi su se pitali: „Što se s njima dogodilo?"...[9]

Ukratko, postali su kršćani jer su oni ti koji su stvorili kršćanstvo.

Evanđelja u Egiptu

Uz crkvenu organizaciju koja je uređena postojala prije kršćanske ere, prethodno je u komadićima i dijelovima postojala i cijela evanđeoska priča diljem „poznatoga svijeta", koju su naposljetku sastavili terapeuti u Aleksandriji. Činjenicu da su originalna evanđelja i poslanice bili u posjedu terapeuta potvrđuje crkveni povjesničar Euzebije. U svom priznanju Euzebije najprije govori o tome što je Filon rekao o terapeutima:

> Imaju kratka djela ranih autora, osnivača svoje sekte, koji su ostavili mnoge primjere *alegorijske* metode, a koje oni uzimaju za svoje uzore, slijedeći načela po kojima su djelovali njihovi prethodnici.[10]

Kao što je spomenuto, terapeuti su bili gnostici, što potvrđuje izjava da su njihova „kratka djela" bila *alegorijska,* a ne doslovna. Promjena iz gnostičkog na ortodoksno kršćanstvo značila je prijelaz iz znanja u alegoriji u slijepu vjeru u doslovno. Euzebije nastavlja:

> Čini se vjerojatnim da je Filon ovo napisao nakon što je poslušao njihovo izlaganje Svetog pisma i vrlo je vjerojatno da su ono što on naziva kratkim djelima njihovih ranih pisaca bila evanđelja, apostolski zapisi i, vrlo vjerojatno, odlomci koji tumače stare proroke, kakve sadrži Poslanica Hebrejima i nekoliko drugih Pavlovih poslanica.

O terapeutskoj crkvi Euzebije govori: „Meni se čini da se ove Filonove izjave jasno i neupitno odnose na članove naše Crkve." Euzebijeve tvrdnje su više nego tek neobične uzme li se u obzir da je on bio crkveni povjesničar koji je navodno bilježio kontinuiranu apostolsku lozu tako da bi, da je zaista postojala, ove važne aspekte povijesti kršćanske religije zacijelo znali svi koji su njome bili zadojeni.

O Euzebijevim priznanjima Taylor kaže:

> ... Euzebije je potvrdio da su terapeutski redovnici bili kršćani davno prije vremena navodnog Kristova rođenja: i da su Dijegeza i Gnomolog, iz kojih su evanđelisti sastavljali svoja evanđelja, bili zapisi koji su dugi niz godina tvorili tajna pisma onih egipatskih vizionara.[11]

Ova pretkršćanska evanđelja i poslanice bili su gnostička, naročito Marcionova. On je bio tvorac prvog Novog zavjeta i „antižidovski" *samaritanski* član terapeutskog bratstva koje je, kao što priznaje Euzebije, tvorilo rano kršćanstvo. Marcionovi tekstovi nastali su u Antiohiji, koja je bila rodno mjesto ili kolijevka kršćanstva. Međutim, Aleksandrija, lonac za pripravu kršćanstva, bila je ta u kojoj su se kombinirali razni

ključni sastojci, uključujući indijske/egipatske priče i misterije, i gdje su se alegorijski i astroteološki likovi naposljetku počeli karnalizirati i judaizirati.

Čini se da bi ovakvo terapeutsko podrijetlo autografa, odnosno originalnih evanđeoskih tekstova trebalo proturječiti činjenici da Isus i njegova crkva nisu bili esenski zato što se eseni često poistovjećuju s terapeutima. Međutim, postoje važne razlike između palestinske redovničke sekte i aleksandrijske misterijske škole. Kao što je rekao Filon, esenske zajednice u Palestini i Arabiji „nisu stremile tako uzvišenoj filozofiji i mistici kao članovi zajednice pokraj Aleksandrije..."[12] Palestinski eseni bili su mnogo jednostavniji i kontemplativniji od svjetovnih terapeuta, koji su se temeljito bavili misterijskim religijama, inicijacijom i ritualima. Premda su se i jedni i drugi nazivali „iscjeliteljima", to su bile dvije različite sekte, premda međusobno povezane, kao što je slučaj s brojnim bratstvima i tajnim društvima. Terapeuti su ustvari činili najveći dio mreže bratstava koja se protezala od Egipta do Kine pa sve do Europe. Naime, mnogi aspekti evanđelja koji se pripisuju esenima, kao što su molitva, post, celibat, krštenje, kontemplacija, čistoća, iscjeljivanje itd. ustvari su bila praksa koja je tisućljećima bila uobičajena među redovničkim bratstvima diljem svijeta.

O zbrci oko esena i terapeuta Waite kaže:

> Većina je pisaca esene iz Palestine i terapeute iz Egipta greškom tretirala kao istu skupinu ljudi, a ako ne kao iste, onda se pretpostavljalo da su jedni ogranak ili kolonija drugih. Kasnije je proučavanje, međutim, pokazalo da nijedna od ovih teorija nije točna.[13]

Euzebije također pravi razliku između terapeuta i esena kad govori o odlomku iz Hegesipa koji tvrdi da su terapeuti u biti bili kršćani, a eseni pripadnici „raznih Obrezivačkih skupina među Djecom Izraela, koje su sve neprijateljski raspoložene prema plemenu Jude i Kristu".[14] Ovi crkveni oci, dakle, očigledno priznaju ne samo da su terapeuti bili kršćani a eseni nisu, nego i da su eseni zapravo bili u sukobu s terapeutima.

Naravno, ni terapeuti ni eseni nisu se mogli identificirati u evanđeljima jer bi se time otkrilo prethodno postojanje njihovih kršćanstvu nalik bratstava. Pa ipak, terapeutska ideologija ostavila je svoj trag u Novom zavjetu. Uz u bijelo odjevene redovnike o kojima je već bilo riječi, izjave o misterijima i „kraljevstvu nebeskom" reference su na inicijaciju u terapeutske misterijske škole i njihovu doktrinu. Terapeutska je mreža uključivala i palestinske nazarene, što je razlog zašto se oni spominju i zašto se tvrdilo da je Isus jedan od njih, iako je značenje zamagljeno u „Isus Nazarećanin" kako bi se ponovno prikrilo ranije postojanje bratstva. Kao što kaže Wells:

> U Djelima apostolskim 24:5 neprijateljski Židovi opisuju Pavla kao „kolovođu nazaretske sljedbe", što ovdje ne znači „ljudi iz Nazareta" nego „kršćani". I u Talmudu se taj izraz koristi kao židovski

pogrdni izraz za kršćane... Moguće je tako vjerovati da je pridjev „nazaretski" izvorno značio strogu pretkršćansku sektu iz koje su potekli Isus i Crkva.[15]

Ovi nazareni su također bili i mandejci i gnostici. Bili su tako Sirijci i Samaritanci, neprijatelji Judejaca. Nadalje, osim što je bio nazaren, Pavao se naziva đakonom, što je bila niža funkcija u terapeutskom bratstvu. I evanđelist Luka je bio liječnik ili *terapeut.* U evanđeoskoj priči Isus se prikazuje u hramu kako pravi budale od starješina i liječnika, tj. terapeuta. Rani kršćani su i samog Gospodina nazivali „posvećenim liječnikom", odnosno terapeutom. Kršćanski otac Epifanije potvrđuje vezu između kršćanstva i terapeutskog bratstva kad kaže: „Isus na hebrejskom znači 'iscjelitelj' ili 'liječnik'. To je, u svakom slučaju, ime pod kojim su ih poznavali prije nego što su ih prozvali kršćanima."[16] On se zapravo referira na „jeseance" ili „esene", tj. „terapeute".

Osim toga, kao što je spomenuto, svećenici su se smatrali „liječnicima duše", a u ranoj crkvenoj hijerarhiji postojali su i „doktori", tj. terapeuti, koji su bili lutajući prodavači droga. Ustvari, medicina i bogoštovlje bili su nerazdvojivi, a one liječnike ili iscjelitelje koji su završili studij na aleksandrijskom sveučilištu smatralo se pravim apostolima, dok one koji nisu smatralo se lažnima. O ovim svećenicima-liječnicima Higgins kaže:

Esene se nazivalo liječnicima duše ili terapeutima. S obzirom da su bili nastanjeni i u Judeji i u Egiptu vjerojatno su djelovali ili imali svoje svete knjige u Kaldeji. Bili su pitagorejci, što pokazuju i njihove ceremonije i doktrine, i nazivali su se sinovima Jesea... Ako su pitagorejci ili cenobiti, kako ih naziva Jamblikus, bili budisti, esenci su bili budisti. Esenci... su živjeli u Egiptu na jezeru Parembole ili Maria, u *manastirima.* To su ista ona mjesta u kojima su, vidjeli smo, živjeli gimnosofisti, samanejci ili budistički svećenici, a gimnosofiste Ptolomej smješta u sjeveroistočnu Indiju.[17]

Doane navodi:

... Milman je bio uvjeren da su terapeuti potekli iz „kontemplativnih i indolentnih bratstava" u Indiji.[18]

Higgins nastavlja:

Ukoliko je utemeljeno mišljenje da su njihova sveta pisma originali Evanđelja, tada je sasvim sigurno da su oni bili isto što i samanejci ili gimnosofisti kod Porfirija i Klementa Aleksandrijskog, a njihove knjige, koje su pod svečanom prisegom morali držati u tajnosti, tada su indijske *Vede*; ili neke knjige koje sadrže mitove o Mojsiju i Isusu Kristu...[19]

Govoreći o evanđeljima, Taylor kaže da su „putujući egipatski terapeuti cijelu tu priču donijeli iz Indije u svoje manastire u Egiptu, gdje se ona nakon početka Rimskog Carstva pretvorila u kršćanstvo".[20] Te su knjige potjecale ili sa sjeveroistoka Indije ili s malabarske obale, ili oboje, i očito su ih najprije odnijeli u Antiohiju, a zatim u Egipat Apolonije, Marcion i/ili drugi.

Kao i njihovi istočni kolege, terapeutsko bratstvo davno je prije kršćanske ere imalo boga-spasitelja i sve izreke i misterije koji se za njega vežu. Terapeuti su također bili sljedbenici Serapisa, „neobičnog kršćanskog boga", koji je posebno stvoren da bi se razni kultovi spasitelja stopili u jedan, nudeći tako liječnicima priliku za njihovu najveću kreaciju. Ovaj bog-spasitelj mreže bratstava koja se protezala od Britanije do Indije nazivao se svakojako: IE, IES, Ieud, Juda, Jošua, Jason, Iesous, Iesios, Iasios, što je opet simboliziralo *tajnu čaroliju.* Walker kaže da je „Iasus značio iscjelitelja ili terapeuta, kako su Grci nazivali esene, čiji su kultovi uvijek uključivali čovjeka s titulom *Christos",* [21] Ovdje ponovno nailazimo na ranije postojanje riječi „Isus" i „Krist" koje je Euzebije bio primoran priznati, suočen s optužbama da je Krist izmišljen lik.

Kao što je rečeno, rani gnostički terapeuti nastojali su stvoriti novu „religiju" koja će uključivati učenja svih u to doba poznatih religija, kultova, filozofija i misterija, započevši pritom sa zapisivanjem sveprisutnih „Spasiteljevih izreka" ili *Logia Iesou,* koje su se stoljećima i tisućljećima prenosile usmeno. Ti su tekstovi bili najraniji „kršćanski" zapisi, nehistoricizirajući i nejudaizirajući, združujući pritom izreke iz Indije, Perzije, Sirije, Judeje, Grčke, Egipta itd. Originalno gnostičko „kršćanstvo" terapeuta proizašlo je iz antiohijskog ogranka mreže bratstava. Zato su upravo ondje prvi kršćani tako i nazvani. Gnostičko kršćanstvo je, kao što je već spomenuto, na kraju preuzela aleksandrijska škola.

Aleksandrijski Židovi

U stoljećima prije kršćanske ere mnogi su se Židovi i drugi Izraeliti preselili u Egipat i u trećem stoljeću prije nove ere u Aleksandriji je već postojala velika židovska zajednica. Kao što potvrđuje Apion, aleksandrijski Židovi su bili „iz Sirije", tj. bili su Antiohljani, Galilejci, Samaritanci i sadokiti/saduceji, a ovi potonji su, kao leviti, potisnuli nacionalnost i razvili pripadnost naciji u kojoj su živjeli. Međutim, Josip je tvrdio da su se „aleksandrijski Židovi" svađali sa Samaritancima u Egiptu oko toga čiji je hram u Palestini „prema zakonu" - onaj u Jeruzalemu ili onaj na brdu Gerizimu. Prema Josipu, koji je bio Židov, dakle ne Samaritanac, o tome se odlučivalo pred Ptolemejem (63.-47. pr.n.e.), koji je pobjednicima proglasio Židove, a samaritanske predstavnike dao smaknuti. I dok su „Židovi" ili Judejci tako bili vrlo moćni u ale-

ksandrijskom judaizmu, to nije bio slučaj unutar aleksandrijske misterijske škole jer su, kao što je navedeno, „židovski" terapeuti velikim dijelom bili nazareni i Samaritanci, koji su i jedni i drugi bili neprijatelji Judejaca.

U drugom stoljeću nove ere, nakon razaranja 70. i 135., sve je više revnih Židova, Samaritanaca i drugih Izraelita preselilo u Aleksandriju i pridružilo se misterijskim školama, natječući se za pozicije ne samo međusobno, nego i s nejudaizirajućim gnosticima, sve snažnije utječući na njih. U to se vrijeme literatura o spasenju sve više judaizirala i hebrejizirala, uz infiltraciju jahvista i sljedbenika kulta Jošue, posebno sadokita ili saduceja. Vezu između sadokita i terapeuta ustvari potvrđuje i upotreba posebnog „pedesetničkog kalendara" u obje skupine.[22] Sadokitsko-terapeutski „Židovi" ustvari su bili helenistički, nasuprot tradicionalističkima. Međutim, u sklopu aleksandrijske škole su bili i Judejci, tako da su „židovske" frakcije nastavile svoje stoljetne krvave sukobe. U to je vrijeme situacija bila krajnje ozbiljna jer su, prema Josipu, mnogi Judejci istrijebljeni i bili su nužni razni kompromisi među onima u aleksandrijskoj školi koji su oblikovali evanđeosku priču. Njihov zajednički rad je na taj način naposljetku stvorio kult spasitelja koji se postavio iznad svih ostalih.

Zašto pretvoriti solarni mit u židovskog čovjeka

Pitanje nije jesu li Isus i njegova religija stvoreni, nego zašto: zašto je sveprisutni solarni mit pretvoren u „židovskog" čovjeka? Kao što se kaže u Bibliji, Izraeliti, posebno plemena Jude i Levija, sebe su smatrali odabranim Božjim narodom i duhovnim vođama čovječanstva (Ponovljeni zakon 7:6). Oni su bili „svećenički narod" koji je odredio da drugi narodi moraju služiti Izraelu ili, u suprotnom, potpuno nestati (Izaija, 60:10-12). Izraeliti su tvrdili da imaju pravo pobiti sve muške pripadnike neprijateljskih naroda, a „žene, djecu, stoku i sve ostalo... uzeti sebi kao plijen". (Ponovljeni zakon 20:13-14) Kroz cijeli Stari zavjet izraelski bog učestalo naređuje „svom narodu" da istrebljuje druge kulture i vrši genocid. Izraeliti su tvrdili i da imaju pravo „strancima" posuđivati novac uz kamate, ali da to ne smiju činiti svojoj „braći" (Ponovljeni zakon 23:19-20). Kao što kaže Larson: „Odabrani narod se povezivao uzajamnom solidarnošću, a sve su ostale mogli varati i iskorištavati kako god su htjeli."[23]

Ovakav superioran stav nastavio se i u kršćanskoj eri i može se naći u međuzavjetnoj literaturi, koja uključuje apokrifne i pseudoepigrafske židovske tekstove, kao i Svitke s Mrtvog mora, jedan od kojih, Ratni svitak, inače očito judejski tekst, poziva na uništenje „Kittima", tj. „Jafetovih sinova", a to znači Arijaca, u ovom slučaju Rimljana. Drugi je primjer židovski apokrif Četvrti Jezdra, napisan nakon razaranja 70. n.e., u kojem se fanatični autor ogorčeno žali Gospodinu:

> O drugim si narodima poteklima od Adama rekao da su ništavni i poput ispljuvka... A pogledaj sada, Gospodine, ove narode... vladaju nama i proždiru nas. Mi, tvoj narod, koji si nazvao prvorodenim, jedinorođenim, odabranim i ljubljenim, sada je pao u njihove ruke. Ako je za nas stvoren ovaj svijet, zašto ga ne posjedujemo kao svoju baštinu?[24]

Larson govori o grandioznosti Židova:

> Židovi su sebe smatrali Jahvinim odabranicima i Njemu su pripisivali svaku svoju pobjedu, poraz ili kaznu... Nijedan drugi narod nikada nije bio toliko svjestan potpunog prvenstva putem nadnaravnog posredovanja. To im je dalo povezanost i hrabrost da ustraju pred progonima i desetkovanjem. Uvjerenje da će svaki Židov jednog dana dijeliti božansku sudbinu kao član vladajuće svjetske rase učinilo ih je ponosnim i omogućilo im da prežive neasimilirani među narodima svijeta... Bio je to uistinu judeocentrični svijet.[25]

Prema Svetom pismu, „Nevjernici" (Gentiles) će prigrliti židovsku religiju i židovsko kraljevstvo će se protezati do svih krajeva svijeta. U obećanu baštinu bio je uključen i izbavitelj ili mesija. On će biti ili zemaljski, ljudski vođa koji će sa svojom vojskom zbaciti neprijatelje Izraela ili nadnaravno biće koje će učiniti to isto i utemeljiti „vječno" židovsko kraljevstvo. U toj će se borbi pojaviti i sam Bog:

> U skladu s onim što je pretkazao prorok Zaharija (14:3-5), vjerovalo se da će doći i sam Gospodin sa svojom nebeskom vojskom i boriti se u ime svog naroda.[26]

Osim toga, odlomak u Zahariji, pretposljednjoj knjizi prije Novog zavjeta, opisuje Gospodina koji se pojavljuje na Maslinskoj gori, i očito služi kao nacrt za stvaranje kršćanstva.

Židovski će imperijalizam tako doći kad očekivani izbavitelj uništi neprijatelje i plijen preda Izraelu. Kao što kaže Larson: „Ovaj Mesija će presuditi Nevjernicima i oni će postati Judino roblje...."[27] Kako bi se mesija smatrao pravim, morao je utjeloviti razne osobine opisane u Starom zavjetu, kao što su podrijetlo od sjemena Abrahamova, plemena Judina i kuće Davidove. Morao se roditi u Betlehemu od djevice ili mlade djeve i biti prozvan „Moćnim Bogom, Vječnim Ocem, Princem Mira".

U vrijeme kada je 70. godine uništen hram, židovski je svijet već stoljećima bio u previranjima. Godine 332. pr.n.e. Aleksandar Veliki je osvojio Palestinu, a poslije njegove smrti Izrael je potpao pod vlast grčke dinastije Ptolemejevića iz Egipta. Godine 175. pr.n.e. Antioh Sirijski je upao u Jeruzalem i podigao oltar Zeusu i drugim „stranim bogovima". Oko 88. pr.n.e. judejski kralj Aleksandar Janej navodno je dao razapeti 800 farizeja i dao da se pred njima prerežu vratovi njihovim ženama i djeci, dok je Janej za to vrijeme pio i ležao s konkubinama. Za vrijeme bespoštedne borbe

između farizeja i saduceja za Janejeve vladavine navodno je pobijeno nekoliko desetaka tisuća ljudi na objema stranama. Nakon toga, oko 63. pr.n.e. u Palestinu su pod Pompejevim zapovjedništvom ušli Rimljani. Ta je invazija slomila židovski narod i ojačala mesijansku groznicu, što je rezultiralo gomilom navodnih pojava mesija i kristova. Kao što kaže Larson: „Zemlja je bila uzavreli kotao očekivanja Mesije i mnogi su svakodnevno očekivali Sina Čovječjeg da dođe na oblacima okružen mnoštvom anđela i osnuje 'vječno kraljevstvo'".[28] O ovom razdoblju Higgins kaže:

> Oko šezdeset godina prije Krista Rimsko Carstvo su uzbuđivala čudesa i drevna proročanstva, navješćujući rođenje Božanstva i obnovu svijeta... Josip kaže: „To što ih je [Židove] najviše poticalo na rat bilo je *dvosmisleno proročanstvo,* koje se također nalazilo i u *svetim knjigama da će se u to vrijeme netko u njihovoj zemlji pojaviti i zadobiti kraljevstvo nad cijelim svijetom.*[29]

Ovo mesijansko ludilo ojačalo je za vrijeme rimske okupacije i bilo je na vrhuncu tijekom i nakon navodne pojave Isusa Krista. Nemoguće je vjerovati da u takvom fanatičnom okruženju - daje Krist bio stvaran, daje činio čuda koja su mu se pripisivala i, najvažnije od svega, da je ispunjavao sve uvjete za mesiju iz Svetog pisma - Židovi ne bi s radošću prigrlili ovaj nadnaravni dolazak, nego ga zapravo odbili i dali da se ubije. Židovi ga, međutim, nisu prihvatili i nakon toga se javljao mesija za mesijom kao da Krist nikada nije ni postojao... Jacolliot primjećuje:

> Jedna me je činjenica oduvijek čudila. Putem svih svetih knjiga iz primitivnih vremena iz Egipta i s istoka stara je predaja o Mesiji ušla u hebrejski zakon. Kako to... da Židovi nisu prepoznali ovog otkupitelja kojeg su s takvim nestrpljenjem iščekivali, kojeg čak i danas još uvijek iščekuju?[30]

Židovi su doslovno umirali za nadnaravnim izbaviteljem i, gle čuda, zadivljujuće, božansko utjelovljenje je stiglo, sa svim u Svetom pismu naznačenim osobinama mesije i čudima, da pokaže da je u njemu sva snaga Božja, ali su ga Židovi (i svi povjesničari suvremenici) u potpunosti ignorirali, i ne samo to - dali su ga ubiti! *Ustvari, svijet poslije navodnog Kristovog dolaska bio bi nemoguć daje on u to vrijeme doista postojao.*

Naravno, da bi vas spasio izbavitelj morate imati neprijatelje, a revni su ih si Židovi stvarali svugdje svojim iznimnim sektaštvom, arogancijom i pristranošću. Židovi su bili jedina skupina izuzeta od rimskog zakona koja je silila sve podređene da se u nekoj mjeri priklanjaju državnoj religiji i političkom sustavu, a njihovo ekstremno sektaštvo nerviralo je Carstvo. Kao što kaže Larson:

> Filostrat, slažući se generalno s klasičnim piscima, kaže da su „Židovi dugo bili u pobuni ne samo protiv Rimljana nego i cijelog čovječanstva"; i da su oni „rasa... razdvojena i nepomirljiva". Ova

> razdvojenost potjecala je od židovske vjere i onda ju je kao takvu i jačala. Barem pet-šest puta u tri tisuće godina proglašavalo se njihovo zatiranje... Upravo su takva iskustva omogućila hebrejskom duhu da stvori kult spasitelja koji će odnijeti pobjedu nad svima ostalima.[31]

Međutim, Židovi su gubili bitku da zadrže svoju razdvojenost jer su ih gutale grčka i rimska kultura sa svojim brojnim kultovima i religijama. Uz to, mnogi su Židovi prezirali okrutni Mojsijev zakon. Ovi su čimbenici primorali svećenstvo da pribjegne svojoj staroj metodi financiranja zelota da bi se ponovno utemeljila centralizirana religija. Larson opisuje klimu koja je vladala u Palestini tijekom ovog razdoblja:

> Palestina je bila puna pljačkaša i ničiji život nije bio siguran. Svaki ekstremni pobunjenik mogao je bajnim obećanjima naći sljedbenike. Uz zelote tu su još bili i sikarijci, tajno društvo ubojica koji su se miješali s mnoštvom na napučenim ulicama, posebno za vrijeme svetkovina i blagdana i probadali svoje žrtve bodežima... Rimljani su bili ozlojeđeni jer su samo Židovi bili buntovnici.[32]

Kako bi postigli svoje ciljeve, Židovi i drugi Izraeliti, kao na primjer levitski svećenici, koji su se rascijepili u dvije glavne i suparničke sekte - saduceje i farizeje - financirali su i organizirali vojne operacije. Neke su od tih operacija bez sumnje vođene s tvrđave u Kumranu i financirali su ih sadokiti/saduceji, čiji su bogati suzemljaci imali uporište u Aleksandriji. U ovo vrijeme pojavilo se nekoliko nasilnih, gorljivih „mesija", kao što su bili Juda, Teuda Egipćanin i neki drugi, i napadali se međusobno, kao i Rimljane i imućne Židove, sve dok nisu zaustavljeni uz mnogo prolivene židovske krvi. Nakon Prve pobune zavladala je glad i majke su jele svoju djecu, iako su Rimljani pokušali spriječiti ove strašne okolnosti: „Tit je stalno nudio velikodušne uvjete za kapitulaciju, koje su s prezirom odbili muškarci koji su iz sata u sat očekivali dolazak apokaliptičkog Mesije".[33] Car Tit je naposljetku zapalio hram i uništio grad kada je, tvrdi Josip, više od milijun Židova ubijeno ili umrlo od gladi, a još na stotine tisuća ih je porobljeno. Dva stoljeća oko početka nove ere tako su se za Židove pokazala krajnje strašnima. Graham o tome kaže:

> Razdoblje od oko 100 pr.n.e. do oko 100. n.e. za ortodoksno je židovsko svećenstvo bilo izrazito mračno. Obećanja iz njihovih pisama su ih iznevjerila - Jeruzalem je uništen, a Izrael razagnan. Mnogi su Židovi nakon toga izbjegli u Egipat, Rim i Grčku, a oni među njima koji su trebali postati svećenici priključili su se misterijskim školama, između ostalih i onoj gnostičkoj.[34]

Jeruzalem je ponovno razoren za vrijeme Hadrijanove vladavine 135. n.e. nakon ustanka koji je predvodio zelot Simon Bar Kohba, koji je imenovan „Jakovljevom zvijezdom", kao što je to i pretkazano u Knjizi Brojeva 24:17 i ponovljeno u Sadokitskom dokumentu pronađenom na Mrtvom moru. Međutim, Baigent i Leigh kažu: „Za ra-

zliku od pobune 66. n.e., Simonov ustanak započet 132. nije bio loše organiziran požar koji je bio posljedica, da to tako nazovemo, spontanog samozapaljenja. Posve suprotno, u nj je uloženo mnogo dugotrajnog i pažljivog planiranja."[35]

Kad su njihovi pokušaji da dovedu mesiju propali i kad tog obećanog nasljeđa nije bilo na vidiku, gorljivi su Židovi, tj. „Odabrani" radili na tome da smisle priču koja će pokazati da je njihov novi savez doista čuvao „Gospodin", a sve to kako bi spasili judaizam i postigli svoj cilj da zavladaju svijetom. Baš kao što je Mojsije stvoren da preda božanske ovlasti „svom narodu" i učini ih Božjim izabranicima, tako je i Isus zamišljen da se dokaže da je Gospodin uistinu poslao svog dugoočekivanog otkupitelja svojim odabranima kao dio novog saveza. Međutim, nije se moglo pokazati da je takav otkupitelj veliki ratnik koji je fizički uzurpirao neprijatelje Izraela jer je Izrael bio razoren. Stoga je dolazak mesije pretvoren samo u duhovnu uzurpaciju. Higgins tumači: „Cilj Isusa je oduvijek bio otvoriti židovsku religiju čitavom svijetu."[36] Kao što se kaže u Evanđelju po Ivanu 4:22: „Spasenje dolazi od Židova." Prevedeno drukčije, ovaj bi odlomak glasio: „Isus dolazi od Židova."

S konačnim uništenjem Izraela, koje je iz Palestine istjeralo ne samo Židove nego i Samaritance, te s ulaskom u misterijske škole koji je nakon toga uslijedio, ponajviše u Aleksandriji, prodorna judaizacija izreka i priča gnostičkog/terapeutskog Isusa najozbiljnije je započela. Kao što kaže Wheless:

> Kako bi se oživjela i potaknula ugasla nada među židovskim vjernicima i proširila propaganda među poganima mnogobošcima, upravo su u ovom prijelomnom trenutku kršćanski propagandisti započeli prerađivati pisane priče o Kristu. Pred svojim očima punim divljenja imali su za model „čitavu literaturu" židovskih apokrifnih ili krivotvorenih spisa, kao i poganska proročanstva...[37]

Kao što je rečeno, niz pojedinosti u kanonskim evanđeljima i poslanicama odaje da su autori bili bivši Židovi, polu-Židovi ili ne-Židovi koji nisu dobro poznavali židovske rituale, nisu poznavali geografiju Palestine i svakako nisu pisali na jeziku Židova. Međutim, historicizaciji skloni urotnici također su nesumnjivo bili svjesni daje Judeja bila savršeno mjesto za radnju priče jer, kao što kaže Andrew Laird: „Smjestite priču u davno doba ili podneblje, ili oboje, i veća je vjerojatnost da će vam povjerovati."[38] Budući da je Judeja razrušena, a njen narod razasut, priču je teže osporiti.

U stvarnosti, mnoštvo podataka o Židovima koji se nalaze u Novom zavjetu potječe iz proučavanja Starog zavjeta i drugih židovskih knjiga, kao što su na primjer Josipove povijesne knjige, a ne iz iskustva samih autora. Ove netočnosti služe kao dokaz da su autori evanđelja samo sjedili uokolo s knjigama, proučavajući i prepisujući odlomke te ubacujući jednu ili dvije originalne rečenice kako bi ih sve povezali.

Aleksandrijska knjižnica i sveučilište

U stvaranju kršćanstva terapeutima su na raspolaganju stajali aleksandrijsko sveučilište i knjižnica, koju je osnovao Aleksandar Veliki kao međunarodni centar učenja i znanja. Na svom vrhuncu aleksandrijska je knjižnica bila golemo skladište s oko 500.000-700.000 rukopisa prikupljenih iz svih krajeva svijeta. Doane naglašava važnost Aleksandrije:

> U Aleksandriji u Egiptu postojala je golema knjižnica koju su osnovali Ptolemejevići... *Studenti iz svih zemalja hrlili su u ovo veliko intelektualno središte.* Govori se da ih je jedno vrijeme ondje bilo najmanje četrnaest tisuča. Kasnije su i u kršćansku crkvu iz nje došli neki od njezinih najistaknutijih otaca, kao što su Klement Aleksandrijski, Origen, Atanasije itd."

Taylor opisuje klimu u knjižnici i na aleksandrijskom sveučilištu:

> Prva i najveća knjižnica na svijetu bila je ona u Aleksandriji. Prvo od tih najnestašnijih institucija-sveučilišta bilo je aleksandrijsko sveučilište u Egiptu, na kojem su lijeni redovnici i prepredeni fanatici po prvi puta iskusili korist zajedničkih zabava - zadržavanja povlastica i prednosti učenja za sebe i smišljanje svetih misterija i nadahnutih legendi, pravljenje zanata od istih u slučaju potrebe, sve u cilju održavanja neukosti i praznovjerja, a rezultat čega je bila dominacija varalica, jezuita, svetih licemjera i štovanih lupeža.
> Svi najvrjedniji rukopisi kršćanskoga Svetog pisma su *Codices Alexandrini.* Prvi biskupi koji se spominju bili su biskupi iz *Aleksandrije.* Rijetko se koji od najistaknutijih otaca kršćanske crkve nije obrazovao i učio vještinama svećeničke prevare na sveučilištu u *Aleksandriji* - tom velikom kanalizacijskom sustavu punom nakupljenog izmeta raznih fanatizama. [40]

O terapeutskom bratstvu i njihovu stvaranju kršćanstva Taylor kaže:

> Terapeuti iz Egipta, od kojih potječu lutajuće horde Židova i Roma, uspješno su pronašli način kako se dodvoriti ljudima. I kako su se hvalili svojim poznavanjem ljekovitih svojstava trava iz svih krajeva svijeta, tako i u svojim čestim putovanjima svim tada poznatim zemljama nisu zaboravili kući donijeti i svojim ciljevima prilagoditi one svete čarolije i religiozne romanse za koje su se uvjerili da su se lako primili za lakovjernost dalekih naroda. Zato je indijski *Krišna* mogao postati terapeutski voda reda duhovnih liječnika.
> Nijedno se načelo nije smatralo svetijim od onog o potrebi da se sveti zapisi čuvaju od spoznaja ljudi. Ništa nije bilo sigurnije od opasnosti da se otkriju od zamjene, s neznatnom promjenom imena, „inkarniranog božanstva sanskrtske priče" za imaginarnog utemeljitelja terapeutske škole. Ono o čemu se pričalo da je učinjeno u Indiji moglo se slobodno pričati da se dogodilo i u Pale-

stini. Promjena imena i mjesta te miješanje raznih detalja iz egipatske, feničke, grčke i rimske mitologije trebali su biti dovoljna krinka da se izbjegne znatiželjni i početni skepticizam. Znanje do kojeg može samo nekolicina i koje je zbog najvećeg mogućeg interesa te nekolicine moralo ostati nedodirljivo uskoro će izaći potpuno iz ljudskog sjećanja. Dugotrajna navika zavaravanja drugih s vremenom ukroti i umove onih koji varaju, pa oni zbog toga na kraju postanu žrtve vlastite obmane, zaborave smjelost svojih početnih tvrdnji, zaraze se prevladavajućom lakovjernošću i počnu vjerovati u vlastitu laž.[41]

Taylor nastavlja sažimati evanđeosku misiju terapeuta:

Neki čitavi prizori drame su odbačeni, a neki predloženi ispravci ranih kritičara prihvaćeni u tekst; imena Poncije Pilat, Herod, Arhelaj, Kaifa itd., preuzeta iz Josipovih i drugih povijesnih knjiga, zamijenila su originalne *dramatis personae;* budući da se smatralo korisnim sakriti plagiranje te lagati o kasnijem datumu i posve drukčijem podrijetlu, uneseni su tekstovi koji pobijaju osjećaje i mišljenja originalnih autora... Iako bi ih trebalo uzeti za djela Židova suvremenika, pa čak i svjedoka prizora i događaja koje opisuju, ta djela ipak odaju toliko neznanja o geografiji, statistikama i okolnostima u Judeji toga vremena da je izvan svake sumnje da ti pisci nisu bili ni svjedoci ni suvremenici, ni Židovi ni stanovnici Judeje u bilo kojem razdoblju u povijesti... Terapeuti su, iako nisu bili Židovi i stanovnici Palestine, kako kaže Euzebije, „vjerojatno *potekli od Hebreja,* pa su stoga imali običaj prakticirati mnoge drevne običaje na vrlo židovski način".[42]

U stvaranju svog mita hebrejski/izraelitski urotnici uzeli su još jednog Baala, Baala Jehošuu, Spasitelja, i iznova ga karnalizirali. Kao i njegov prethodnik Jošua, Isus je postao Izraelit/Galilejac/Samaritanac, a ne Judejac, a Betlehem je kao njegovo rodno mjesto dodan kasnije kako bi se „ispunilo Sveto pismo". Samaritanski utjecaj na evanđeosku priču i njezino samaritansko podrijetlo očiti su, u prvom redu zato što se gnostike Apolonija i Marciona kao jedne od ranih autora koji su joj dali svoj doprinos, kao i Antioha, smatralo „Samaritancima". Osim toga, iako Isus Samaritance naziva „psima", Židovi i njega samog proglašavaju „nečistim duhovima opsjednutim Samaritancem", na što on odgovara da u njemu nema demona, ne poričući pritom da je Samaritanac. U stvarnosti, evanđelja zapravo služe da Samaritance uzdignu iznad Židova. Na primjer, najpoznatija je novozavjetna priča o „Dobrom Samaritancu", u kojoj se Židovi ocrnjuju. Isto tako, u Evanđelju po Ivanu Isus nastupa protiv Židova kad mu prilazi žena Samaritanka kojoj, iako ona tvrdi da nema muža, govori da ih zapravo ima pet i da joj „ovaj kojeg sada ima nije muž". Ova „žena" s „pet muževa", međutim, nije osoba nego sjeverno kraljevstvo Izrael, a tih „pet muževa" su „njezini" strani okupatori: Asirija, Perzija, Egipat, Grčka i Rim, koji ipak nije Samarijin „muž" ili „baal", tj. „gospodin".

U Evanđelju po Ivanu Samaritanci Isusa prihvaćaju kao Mesiju i „Spasitelja svijeta", ali Židovi kuju plan da ga ubiju. Kao što je spomenuto, Ivanovo evanđelje je antižidovski tekst u kojem se klevećу *samo* farizeji, „svećenici i leviti" i „Židovi", ali se *ne spominju* saduceji koji su velikim dijelom činili samaritansko svećenstvo. Ustvari, u Novom zavjetu saduceji se imenom spominju svega desetak puta, dok se farizeji spominju stotinu puta i na njih se svaljuje krivica za Isusovu smrt. Uz to, farizeji su omalovažavali Samaritance zbog toga što su se „držali Biblije" i doslovno je tumačili, kao što to do danas čine kršćani.[43] U Talmudu se Samaritanci prikazuju zajedno sa saducejima, „Isusovim sljedbenicima" i drugim „Gentiles". Talmudska kodna riječ „saduceji" zapravo se odnosi na Nevjernike.

Jasno je da oni koji su judaizirali djelovanje gnostika/terapeuta uglavnom nisu bili farizeji nego helenizirajući „Židovi" ili Izraeliti, tj. samaritanski sadokiti/saduceji. Evanđeoska priča stoga služi da uzdigne ne samo „Židove" kao Božje odabranike nego i sjeverno kraljevstvo nad južno, pri čemu se južno zapravo kori zbog svog tumačenja zakona. Lik Samaritanca Isusa tako je oblikovan po farizejima kako bi mogao osporavati „Židove" i uzurpirati njihovu moć. Ortodoksni, farizejski Židovi već 2000 godina odbijaju lažnu priču, priznajući u svom Talmudu da su sadokiti/saduceji ti koji su je kreirali i judaizirali knjige Novog zavjeta.[44] Bez obzira na međusobne sukobe, kršćanski je mit bio izdanak „židovskog" mišljenja; bio je logičan nastavak kolektivnog vjerovanja da su „Židovi" ili Izraeliti duhovni vođe čovječanstva, da su njihov bog i religija superiorni ostalima, da je njihova zemlja blagoslovljena i da samo njihovom poviješću i sudbinom upravlja Bog. Izraelitska verzija vjere u spasitelja i solarni mit doista je uzurpirala sve druge na Zapadu jer su sve te druge odbačene kao mit, dok se judeokršćanska verzija kroz stoljeća nasilja i pokolja na kraju zadržala kao činjenica.

Kršćanstvo je „niknulo na tisuću mjesta", a njegovo je sjeme proklijalo u Antiohiji te izraslo u Aleksandriji. Međutim, nije moglo postati sila na koju treba računati sve dok nije pustilo korijenje i u Rimu.

[1] Taylor, 84.

[2] Massey, GHC, 10.

[3] „The Jesus Puzzle" (Net).

[4] *The Lost Books of the Bible*, 196.

[5] Walker, WDSSO, 414.

[6] Taylor, 70-76.

[7] Allegro, DSSCM, 111.

[8] Allegro, DSSCM, 157-8.

[9] Doarie, 419.

[10] Euzebije, 52.

"Taylor, 131.

[12] Taylor.

[13] Waite, 500.

[14] Euzebije, 129.

[15] Wells, DJE, 146.

[16] Waite, 510.

[17] Higgins, I, 747.

[18] Doane, 423fn.

[19] Higgins, II, 43.

[20] Taylor.

[21] Walker, WEMS, 464.

[22] Vermes, 48.

[23] Larson, 199.

[24] Larson, 199-200.

[25] Larson, 195-197.

[26] Gaster, 386.

[27] Larson, 221.

[28] Larson, 204.

[29] Higgins, 1,187-9.

[30] Jacolliot, 300.

[31] Larson, 195.

[32] Larson, 205.

[33] Larson, 206.

[34] Graham, 285.

[35] Baigent& Leigh, 209.

[36] Higgins, II, 253.

[37] Wheless, FC, 96.

[38] www.christianism.com

[39] Doane, 438-40.

[40]Taylor, 61.

[41] Taylor, 63-64.

[42] Taylor, 78-81.

[43] *History of the Talmud,* Rod Kinson, 1.

[44] Talmud, Sanhedrin 100a-100b, fn 9, Soncino (ured.), 680.

Kršćanstvo nije stvorio bog koji je pred 2000 godina sišao na Zemlju nego je riječ o šarenom mozaiku drevnih motiva koji se nalaze u mnogim dijelovima svijeta eonima prije kršćanske ere, a koji se uglavnom širio prijevarama, fanatizmom i silom kao smišljeno izmišljena ideologija. Gnostici, najraniji zagovaratelji kršćanstva, bili su protivnici historicizacije i judaizacije koji su nastojali amalgamirati brojne religije Rimskog Carstva i šire. Kad je rimska sila slomila Palestinu, u ovaj je gnostičko-terapeutski lonac upalo i mnogo Židova i Samaritanaca, uključujući sadokite koji su inzistirali na nadmoći i prevlasti, tako da je alegorijski i astroteološki Isus postao „Židov". Međutim, ta antiohijsko-aleksandrijska stremljenja nisu zauvijek ušla u povijest sve dok nisu pogodila i Rim, a sve to zahvaljujući napornom radu nečasnih crkvenih otaca, koji su bili poznati lažljivci, krivotvoritelji i psihotičari, čiji je mozak očito patio od olova u rimskim lulama.

Zašto karna lizi rati i historicizirati solarni mit

Dok se formulirao kršćanski mit, poganska je inteligencija ismijavala i osporavala njegove zagovaratelje, tako da su bili primorani pisati krivotvorene tekstove i opovrgavanja kako bi pobili optužbe koje su im se upućivale. Kršćanski se proizvod sve više historicizirao, i to iz niza razloga, između ostalog i zbog optužbi da su urotnici jednostavno plagirali starije mitove i legende. Historicizacija njihova bogočovjeka kršćanima je omogućila da ga prikažu drukčijim od tih drevnijih mitoloških likova. Kad ih se, na primjer, suočilo s činjenicom da je priča o Krišni, Horusu i raznim drugim bogovima identična onoj o Isusu, kršćanski apologeti su tvrdili da su ti „bogovi" đavolja „ stvorenja", ali ne i utjelovljenja te da se stoga mogu odbaciti, za razliku od Krista koji je bio povijesna osoba i zbog toga ga se mora prihvatiti onakvoga kakvim se opisivao. Primjer ovakve uzurpacije nalazimo u priči o mitraizmu, čija je važnost

u Rimu bila toliko velika daje car 307. godine Mitru imenovao carskim protektorom. Pa ipak, mitraizam se nije uspio oduprijeti naletu kršćanstva. Kao što kaže Larson:

> Moć mitraizma ležala je u njegovu sinkretizmu, fleksibilnosti, univerzalnosti i privlačnosti za različite klase. Slabost mu je bila ta što nije mogao pokazati povijesnog bogočovjeka spasitelja...[1]

Budući da je došao tijelom, kaže argument, Isus je jedini od ovih bogoljudi bio valjan, dok su ostali bili samo fantomi usađeni u glave neukih masa stoljećima i tisućljećima prije navodnog Kristovog dolaska kako bi ih se na prijevaru pridobilo da ga odbace. Naravno, ovaj je argument kazuistički i besmislen, ali je upalio kod onih koje je zaslijepila biblijska priča. Ne treba zaboraviti daje velik broj ljudi tisućljećima smatrao da su Krišna, Buda i brojni drugi također bili stvarne osobe, tako da ova rasprava otvara i pitanje zašto onda vjernici ne slijede te druge „povijesne" likove, s obzirom na to da su i oni tvrdili da su „alfa i omega", „put, istina i svjetlo" itd.

Isus se upravo zbog tih starijih bogoljudi morao karnalizirati kako bi se od njih razlikovao, pri čemu su se zagovaratelji kršćanstva u isto vrijeme trudili pokazati da su ti drugi vražji, mitski ili samo evemerizirani junaci. Utjelovljenje je bilo od ključne važnosti, kao što su kršćani i govorili: „Vaši su bogovi svi samo mašta, ali naš je Bog stvaran jer je ovdje bio tijelom da nam kaže što to točno želi od nas i da otkrije svoju pravu narav i Očinstvo". Na primjer, u Poslanici Diognetu iz drugog stoljeća autor postavlja pitanje: „Prije njegova dolaska, tko je medu ljudima svijeta imao bilo kakvu ideju o tome što je to Bog?" Drugim riječima, Isus je stvoren i kako bi otkrio Božju narav. Međutim, ni potreba za utjelovljenjem nije bila nešto novo jer su je starije kulture oduvijek očekivale. Kao što kaže Massey:

> Doktrina o utjelovljenju razvila se i utemeljila u štovanju Ozirisa barem 4000, a moguće i 10.000 godina prije nego što je ukradena i iskrivljena u kršćanstvu.[2]

Wells kaže:

> ... kao i rani kršćani (Poslanica Hebrejima 4:14-15) i štovatelji Ozirisa u drevnom Egiptu vjerovali su da „čovjeka ne može spasiti daleko i svemoguće božanstvo nego netko tko je dijelio iskustvo ljudske patnje"... Inicijacija u poganske misterijske religije uključivala je „osobni susret s bogom"...[3]

I dok se mistično i nadnaravno Isusovo ukazanje Pavlu na putu za Damask prikazuje kao jedinstveno iskustvo, ono to nije bilo, niti jest, jer su se tisućljećima, kao i tijekom dotičnog razdoblja, mnogi bogovi tajanstveno ukazivali svojim sljedbenicima. Fox o tome kaže:

Izidina „prisutnost" zazivala se da pomogne smrtnicima u sudskim parnicama i na putovanjima, doživljavali su je vjernici koji su s ljubavlju gledali u njezin kip. Vrlo brzo nakon svog stvaranja bog Serapis se znatno proširio jer se pojavljivao u snovima i ukazivao i zapovijedao ljudima svih klasa. Dokazi o vjerovanju da bogovi pohode vlastite gozbe i žrtvovanja poznati su nam od šestog do četvrtog stoljeća prije nove ere, a onda se ponovno pojavljuju u malenim pozivnicama za Serapisov „objed", koje su nam poznate od drugog stoljeća prije nove ere.[4]

Walker o nužnosti utjelovljenja dalje kaže:

Sa stajališta kršćana stvarni je povijesni Isus bio ključan za osnovnu pretpostavku vjere: mogućnost postizanja besmrtnosti kroz identifikaciju s njegovom smrću i uskrsnućem. Wellhausen je točno rekao da Isusu ne bi bilo mjesta u povijesti da nije umro i vratio se, točno onako kako kažu evanđelja: „Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša" (Prva poslanica Korinćanima 15:17). Pa ipak, usprkos stoljećima istraživanja, povijesni Isus nije otkriven. Čini se da priča o njemu nije samo prekrivena mitom, ona je mit u svojoj srži.[5]

Allegro tvrdi:

Kanonizacija legendi o Jošui/Isusu usmjerila je toliko narodnog vjerovanja i teoloških razmatranja na tu središnju figuru da je postalo od ključne važnosti historicizirati mit. Niz naraštaja uglavnom nežidovske Crkve navedeni su da vjeruju u apsurdno anakronu i klevetnički netočnu sliku prikazanu u Evanđeljima židovskih institucija u Palestini pod rimskom vlašću u prvom stoljeću. Ubrzo nakon toga pobožni su hodočasnici pohrlili u Svetu zemlju u potrazi za relikvijama Učiteljeva života na zemlji, na najvjerojatnijim mjestima podižući svetišta u spomen na njegova djela i smrt.[6]

Zatim nastavlja:

Za razliku od istočnjačkih vjera, kršćanstvo je takvim relikvijama moglo „dokazati" valjanost svog učenja po kojem je Bog ušao u povijest u liku svoga Sina i „toliko ljubio svijet" da je dao svoju vlastitu bit kako bi otkupio čovječanstvo.[7]

Osim toga, kao što je navedeno, Irenej i drugi kršćani tvrdili su da se vjerovalo da „ljudi" zapravo ne bi mogli „sudjelovati u spasenju" da je Isus bio samo imaginaran. Autor Barnabine poslanice opisuje ovu potrebu za karnaliziranim Kristom: „Onda se jasno pokazao Sinom Božjim. Jer da nije došao tijelom, kako bi ljudi u njemu vidjeli mogućnost da se spase?"[8] „Barnaba" u sljedećoj rečenici daje naslutiti i Kristov identitet: „Kad bi pogledali, vidjeli bi samo Sunce koje je bilo njegovih ruku djelo i koje će odsada nestati jer nisu u stanju izdržati pogled u njegove zrake." Drugim riječima, gledajući „Krista", neki su vidjeli „samo Sunce, koje će odsada nestati..." Za to su i

bili zaduženi urotnici: učiniti da „sunce Božje" nestane i da se njegov mit zaboravi, a osoba „Isus Krist" umetne umjesto njega.

U petoj knjizi djela *Protiv hereza* Irenej razlaže potrebu za utjelovljenjem:

> SAMO KRIST MOŽE UČITI BOŽANSKE STVARI I PODARITI NAM OTKUPLJENJE: ON JE PREUZEO TIJELO OD DJEVICE MARIJE, NE SAMO VANJŠTINOM, NEGO I DUHOM SVETIM KAKO BI NAS OBNOVIO... Jer ni na bilo koji drugi način ne bismo mogli naučiti stvari Božje nego da je naš Učitelj, koji postoji kao Riječ, čovjekom postao. Jer nijedno drugo biće nije moglo otkriti nam Oca osim Njegove vlastite Riječi... Nikako drukčije ne bismo mogli naučiti nego gledanjem našeg Učitelja i slušanjem Njegova glasa svojim vlastitim ušima da oponašanjem Njegovih djela i pretvaranjem Njegovih riječi u djelo možemo biti s Njim u savezu, rasti od Njegova savršenstva, Njega koji je postojao prije svega stvorenog.
>
> «

Utjelovljenje je kao doktrina utemeljeno na jednom od najvažnijih „kršćanskih" koncila, održanom u Aleksandriji godinu dana poslije godine smrti gnostičko-kršćanskog vođe Marciona - 161. godine - na kojem je „docetizam", tj. nevjerovanje u „povijesnog" Isusa osuđeno kao krivovjerje.

Kao što je rečeno, mnoge su kulture očekivale karnalizaciju mita, kao što se i danas ljudi diljem svijeta mole za razne avatare, mesije, maitreje, mahdije i slične inkarnacije. Takvo očekivanje može se naći diljem svijeta ondje gdje je duboko značenje mita izgubljeno jer su „vulgarne naučili da očekuju novu inkarnaciju svakih 600 godina".[9] Kao što je rečeno, uz 2150-godišnji ciklus precesije ekvinocija tu je bio i taj ciklus od 600 godina, zbog čega se Krist uspoređivao s feniksom, koji se diže iz pepela svakih 600 godina, i zbog čega se nekih 600 godina kasnije na pozornici pojavio Muhamed. Očekivanje inkarnacije ustvari je omogućilo kršćanskoj vojsci da neka mjesta lakše osvoji. Zbog tog prošlog iskustva s ciklusima i „utjelovljenjima" drevni su svećenici-astrolozi bili svjesni da ako se želi stvoriti nova „vjera", mora se jasno raskinuti s prošlošću, koja je bila prepuna kultova, sekti i religija, te nastupiti s „nekim" novim koji će tu vjeru utemeljiti, a navodno ga šalje sam „Svemogući". Započela je utrka tko će ponuditi ovo utjelovljenje, jedno u dugom nizu varijacija na istu temu.

A sada Rimljani

I dok su izraelitski terapeuti pobijedili u utrci i naizgled se suprotstavljali Rimljanima, nakon što su se rasuli izvan Palestine, njihovo se djelovanje na kraju miješalo s rimskim. U desetljećima između 170.-190. počela je borba za rimsku supremaciju u gnostičko-terapeutsko-kršćanskoj crkvi i razni su se evanđeoski tekstovi i poslanice

prerađivali u skladu s tajnim interesima u Rimu, što je rezultiralo četirima evanđeljima koja se temelje na rukopisima aleksandrijske škole i drugih ogranaka/crkvi mreže. Kao što kaže Walker: „Evanđelja su krivotvorena kako bi se poduprle povlastice i praksa rane crkve."[10] Romanizirana evanđelja prilagođena su kako bi se Židove dovelo u stado navodeći ih da vjeruju da je njihov „Mesija" svoje ovlasti prepustio Crkvi, što bi značilo da Židovi trebaju slijediti diktate Rima.

Tijekom ovog razdoblja napisana je i kanonska knjiga Djela apostolskih kako bi se Crkvi u Rimu osigurala hijerarhijska nadmoć. Isto tako, „izgubljeno" Petrovo evanđelje, navodno omiljeno među nazaritima/nazarenima, očito je napisano u obranu Pilata i Rimljana zbog raspeća i da odgovornost svali na Heroda i Židove. Ovo se evanđelje nekoć smatralo jednako bitnim kao i kanonska evanđelja - ili, riječima velečasnog D.H. Stantona, „možda čak i višim od njih"[11] - ali je ispalo iz milosti i odbačeno je. Nadalje, kao što je spomenuto, nazareni su bili Samaritanci i neprijatelji strogo jahvističkih Židova ili farizeja, i očito su tajno surađivali s Rimom, barem u to vrijeme.

Djela Pilatova su također napisana da se krivnja za Isusovu smrt prebaci s Rimljana na Židove. U ovoj knjizi Pilat se čak prikazuje kako nagovara Židove da slijede Krista, uspoređujući ga s Mojsijem.

Rimsko posezanje za supremacijom nije se sviđalo drugim gnostičko-terapeutsko-kršćanskim frakcijama. Isto tako, svećenici drugih religija i kultova nisu bili oduševljeni „novim praznovjerjem" kršćanstva. Potter opisuje vjersku klimu toga vremena u Rimu:

> U stoljeću prije Kristova rođenja i stoljeće ili dva poslije njega toliko je mnogo religija i misterija s Istoka ušlo u Rim da je od originalne rimske religije vrlo malo ostalo. Taj veliki grad je bio rasadište kultova svih mogućih vrsta koje su se međusobno natjecale za premoć. Iz Egipta je stiglo štovanje Iziđe i Ozirisa, iz Frigije kult Atisa, a iz Perzije preko Male Azije moćna vojnička mitraistička religija koja je dominirala u drugom stoljeću nove ere.[12]

Kao što je rečeno, kršćanstvo je od samog početka pa preko širenja i gutanja' ovih raznih drugih kultova bilo obilježeno zaraćenim svećeničkim frakcijama i nebrojenim krvoprolićima. Kako bi se te religije, sekte, kultovi i misterijske škole ujedinili i utvrdila doktrina novog praznovjerja, proizvedeno je na stotine tekstova i sazvano mnogo različitih koncila u raznim gradovima bratstva.

Nicejski koncil

Najvažniji pojedinačni događaji u povijesti kršćanstva nisu bili ni dolazak ni smrt „povijesnog" Isusa nego „obraćenje" poganskog cara Konstantina i saziva-

nje burnog Nicejskog koncila 325. godine koji su označili istinsko rođenje Isusa Krista. Konstantin se, dakako, „preobratio" na kršćanstvo jer je ono nudilo „brzi ispravak" svih njegovih groznih zločina, uključujući i ubojstvo nekoliko članova njegove obitelji, koji su se doista jednostavno brisali uz pomoć ispovijedi i „vjerom u Gospodina", a takav oprost nije mogao pronaći u drugim religijama kao što je bio mitraizam, koje nisu bile toliko milosrdne prema ubojicama.

Na Nicejskom koncilu nisu bili samo kršćanski vođe iz Aleksandrije, Antiohije, Atene, Jeruzalema i Rima, nego i vođe brojnih drugih kultova, sekti i religija, uključujući i Apolonov, Demetrin/Cererin, Dionizov/Bakhov/Iasiosov, Janusov, Jupiterov/Zeusov, Oanesov/Dagonov, Ozirisov i Izidin, te „Sol Invictus", odnosno Nepobjedivo Sunce, predmet Konstantinova obožavanja. Svrha ovog koncila bila je ujediniti različite suparničke kultove u jednu univerzalnu ili „katoličku" crkvu koju će, naravno, kontrolirati Konstantin i Rim. Kao što je navedeno, Rim je prisvajao pravo na najviše ovlasti jer je navodno utemeljen na „Petru-stijeni". Zbog toga se kip Jupitera u Rimu promijenio u „sv. Petra", čije su lažne kosti poslije postavljene u Vatikan. Tipičnim manevrom kreiranja religije bogovi drugih kultova podjarmljeni su pod novog boga i promijenjeni u „apostole" i „svece".

Kao što je spomenuto, smatra se da su tijekom Nicejskog koncila imena Isus i Krist po prvi put spojena u „Isus Krist", sjedinjujući tako dvije glavne frakcije, pri čemu Isus predstavlja druidskog Hesusa, izraelitskog Jošuu/Isusa, egipatskog Horusa/Iusu i dionizijskog/samotračkog IESA/Iesiosa, a Krist indijskog Krišnu/Kristosa, židovskog Pomazanika i egipatskog KRSTA, između ostalog. Tvrdi se tako da se fraza „Isus Krist", koja nikad nije bila ime, ne pojavljuje u djelima grčkih ili latinskih autora prije prvog Nicejskog koncila. Kao što ime „Hermes Trismegistos" „predstavlja tradiciju, a ne jednog čovjeka",[13] tako je to slučaj i s imenom „Isus Krist". Isto se tako tvrdi da je neki biskup Eunomije navodno digao glas i za prijevaru optužio Nicejski koncil. O njemu nikada nije objavljena bilješka, iako je navodno napisana, a možda se i danas nalazi u vatikanskoj riznici.

O sastavljanju Biblije i stvaranju kršćanstva Robertson kaže:

> Svaka razumna osoba mogla je znati da su zapisi Novog zavjeta bili djelo čovjeka ili škole koji su željeli sjediniti dijelove prethodnih vjerovanja, doktrina, ceremonija, običaja i religijskih formula u jednu religiju koja će služiti da uskladi i ujedini čovječanstvo u jednom zajedničkom cilju unapređenja svačije dobrobiti... Crpilo se iz religijskih sustava Kine, Indije, Perzije, Egipta, Grčke, Rima, Palestine, pa čak i druidskog sustava u sjevernoj i zapadnoj Europi, kako bi se stvorio eklektični religijski sustav...[14]

Walker kaže:

Dalekoistočna predaja se također koristila. Rimsko Carstvo bilo je i više nego svjesno budističkog nauka i mitova. Prikazi Bude u klasičnom grčkom stilu napravljeni su u Pakistanu i Afganistanu u prvom stoljeću nove ere. Budističke ideje poput „otisaka Budinih stopala" pojavile su se i među kršćanima. Biskup Sulpicije Jeruzalemski zabilježio je da se, kao i u Indiji, „u prašini po kojoj je hodao Krist tragovi Njegovih koraka još uvijek mogu vidjeti, a zemlja još uvijek čuva tragove Njegovih stopala". Budističke metafore i izričaj pojavile su se i u Evanđeljima. Isusova formula „ljubljeni moji" bila je uobičajen način oslovljavanja pri upućivanju nauka tantričkih božanstava njihovoj Božici Devi.[15]

Wheless piše:

Kardinal Newman... kaže da Milman iznosi činjenice tako da ih pripisuje „svim stranama": „doktrina o Logosu je platonska; ona o utjelovljenju indijska; ona o božanskom kraljevstvu judejska; ona o anđelima i demonima (i Posredniku) perzijska; veza grijeha s tijelom gnostička; ideja novog rođenja kineska i eleusinska; ideja sakramentalne milosti pitagorejska; ideja Trojstva i zapadnjačka i istočnjačka; a ideja obreda krštenja i žrtve sveprisutna!"[16]

U stoljećima nakon navodnog dolaska kršćanskog spasitelja sazvan je barem 21 koncil da bi se utvrdila Crkvena politika i doktrina, od kojih su mnogi, kao što je spomenuto, bili krvave demonstracije posvemašnjeg kaosa. Proces koji je na kraju doveo do ujedinjenja velikog dijela sukobljenih frakcija bio je dug i spor. Slijedi djelomičan popis različitih religija, kultova, sekti, tajnih društava i misterijskih škola koji su dali svoj obol uobličavanju državne religije zvane kršćanstvo:

1. Budistička/gimnosofička/sufička
2. Kabirijska/frigijska/sirijska
3. Dionizijska/bakanalijska/orfistička/samotračka
4. Druidska/galska/teutonska
5. Egipatska/afrička
6. Esenska/nazarenska/nazaritska / ebionitska/terapeutska
7. Grčka/eleusinska
8. Indijska/brahmanska
9. Mandejska/manihejska
10. Marcionitska/valentijanska
11. Mitraistička/zoroastrijanska
12. Neoplatonistička/stoička/cinička/eklektička/peripatetička
13. Feničanska/izraelitska/samaritanska
14. Jahvistička/kabalistička/farizejska
15. Rimska/etruščanska

16. Samanejska/magusejska/sampsejska
17. Setijska/ofitska
18. Zelotska/sadokitska/saducej ska

Uz ove skupine, od kojih se mnoge očito preklapaju, tu su i drugi ogranci još ezoteričnijih naziva, kao što su „Sljedbenici osmokrakog crvenog križa", „Sinovi Sunca", „Red crne ruke", „Red crvene ruke" i slavni „Red Melkisedekov". Druge skupine, kao što su marijaniti ili sljedbenici Božice, ili su isključene ili im je pridano malo važnosti na ovim koncilima.

Bratstva koja su doista upravljala terapeutskim „crkvama" i o kojima se govori u pavlinskim poslanicama bila su sljedeća: Antiohija je bila središte Adonisova kulta; Efez Atisova; Korint grčkih bogova i eleusinskih misterija; Galacija Dionizova; a Rim ih je imao sve. Prvi kršćani u Antiohiji zapravo su bili gnostici nazareni, također karmelićani, koji su imali jedno od najstarijih sjedišta bratstva i koji su izvorno bili Egipćani/Kanaanci/Feničani i kasnije „Samaritanci". Ovi nazariti/nazareni bili su i svećenici Dioniza/Bakha, koji je bio isto što i Jošua, Iasius, Iesius ili Isus, čiji se hram nalazio na vrhu brda Karmel.

Uloga masonerije

Kao što smo pokazali, gnostičko i katoličko djelovanje bilo je eklektično i multinacionalno i obuhvaćalo je elemente iz raznih dijelova svijeta. Takvo udruživanje koje nadilazi religiju i nacionalnost moglo se pojaviti samo u jednom sloju bratstva - onom koje se naziva masonerija ili Zidarstvo.

Premda se bratstvo Zidara čini relativno novim, ono je zapravo najstarija kontinuirana mreža na Planetu, stara mnogo tisuća godina, koja je započela s prvom obradom kamena. Zidarstvo je danas generalno na vrlo lošem glasu jer ljudi sumnjaju da ih ovo moćno bratstvo iskorištava i njima manipulira. Međutim, prosječni mason nikad nije bio „upućen u tajne" i stoga je samo član jednog društvenog kluba. Pa ipak, oni više pozicionirani već dugo vremena u velikoj mjeri imaju svoje prste u kreiranju zbivanja na ovom planetu.

Kao što smo naveli, drevni narodi Boga su smatrali Velikim Arhitektom Univerzuma. Zidari su sebe tako smatrali oponašateljima Boga. Masoni su bili prvi svećenici i riječ „minister" za svećenika u engleskom jeziku u vezi je s riječju „mason" jer korijen ,,myn" znači „kamen".[17] Svećenički ritual obrezivanja od davnina je masonski običaj. Naravno, masoni su ti koji širom svijeta grade hramove, katedrale, džamije i svete spomenike i koji su razvili pisanje jer su voljeli ureziva-

nje u svoje spomenike i građevine. Zbog toga masonerija i stvaranje religija idu ruku pod ruku.

Gdje su bili ti sveprisutni masoni kad se kršćanstvo stvaralo? Zašto ih se u tekstovima iz tog vremena tako malo spominje? Svakako su postojali jer su oni bili ti koji su podizali masivna i veličanstvena zdanja diljem Zemaljske kugle. Masoni su tu, uvijek skriveni iza kulisa, ostavljaju naznake svog postojanja kao bratstva, od kojih su neke očite ali nevidljive. Na primjer, biblijski Nimrod, kralj koji je izgradio Babilonsku kulu („Bab-el" - „vrata Božja") smatra se prvim masonom, a masoni su svakako tu kulu izgradili! Kao i toliko drugih biblijskih likova, i Nimroda nalazimo u starijim pričama kao asirskog boga rata i lova koji služi kao personifikacija asirskog carstva. Još jedan biblijski lik, tirski kralj Hiram, štuje se kao veliki zidar jer je izgradio „Salomonov hram", iako je taj hram zapravo na nebu. Isto tako, tajanstveni Urim i Tumim su zidarski simboli, kao i Jachin i Boaz.

Vidjeli smo da se Isus naziva „zaglavnim kamenom koji su graditelji odbacili". Osim toga, taj komentar započinje spominjanjem Svetog pisma u kojem je prvi put zapisan, u Psalmima 118:21: „zahvaljujem ti što si... postao moj spasitelj. Kamen što ga odbaciše graditelji postade kamen zaglavni." Budući da „Isus" znači „spasenje", ovaj starozavjetni odlomak mogao bi glasiti: „Zahvaljujem ti što si postao moj Isus. Kamen što ga odbaciše graditelji..." Taj „glavni zaglavni kamen koji su graditelji odbacili" očiti je zidarski simbol i odnosi se na vrh piramide, koji je također „svevideće oko Horusovo", simbol Sunca koje iz visina gleda na svijet i koji se može naći na poleđini novčanice američkog dolara.

Isto tako, Petar „Stijena" i njegovi ključevi također su zidarski simboli. Crkveni doktor/terapeut Jeronim kaže da je čovjek s usahlom rukom u Evanđelju po Mateju 12 „navodno bio zidar" i da mu je zato za život trebala ruka.[18] Kad se u Prvoj poslanici Korinćanima Pavao naziva „mudrim graditeljem", „on koristi riječ koja je izrazito kabalistička, teurgijska i masonska...".[19] U Poslanici Hebrejima 3:3-4 o masonima nalazimo odlomak (i notaciju) koji je očito interpoliran: „Dostojan je doista toliko veće slave od Mojsija koliko veću čast od kuće ima onaj tko ju je sagradio. (Jer svaku kuću netko gradi, ali graditelj svega je Bog.)" Osim toga, Isus se zove „ruža Šarona" ili „Nazir", što se prema Higginsu, koji je bio sudac i mason, odnosi na „škole proroka na brdu Karmel ili Božjem vinogradu...".[20] Karmel je, da ponovimo, bio jedan od najranijih uporišta bratstva i sjedište Jupiterova hrama, Melkisedekova i Jošuina, iz kojeg je poteklo redovništvo koje će postati nazarensko bratstvo. Kao nazareni, Isus i Pavao su također bili masoni. Osim toga, oznaka „drvodjelje", na koju nailazimo i u pričama drugih solarnih junaka, masonska je oznaka koja označava ulogu Sunca kao velikog graditelja.

Indijsko-gnostički nazareni-karmelićani bili su također nestorijanci, manihejci, samanejci i budisti, templari i rozekrojceri, „odnosno sljedbenici osmokrakog Cr-

venog križa i Ruže Šarona, sve isto s drukčijim imenima",[21] što ilustrira složenost i raširenost međunarodnoga masonskog bratstva. Masoni su bili i eseni, terapeuti i gnostici, a sada su to kršćani, Židovi i muslimani. I mitristi su također bili masoni, a kabalisti i Kaldejci su bili Mudri masoni. Ustvari, masonerija škotskog obreda vodi do Kaldejaca.[22] Kaldejci su onda bili i druidi, koji su isto tako bili masoni. Vitezovi templari su isto bili Kaldejci, kao i Kuldi u Indiji i gnostički manihejci, koji su bili sljedbenici Bela/Baala.[23] Kuldi/masoni bili su suci astronomi u Rimu[24] i, kao što smo vidjeli, sljedbenici Baala/Moleha činili su Red Mekisedekov, čiji su članovi bili gimnosofi, kao i sadokiti. Ustvari, tvrđava u Kumranu bila je masonska enklava jer su je zidari izgradili, naročito njezin veliki toranj, snažan zidarski simbol. Slično tome, Svitci s Mrtvog mora obiluju „arhitekturalnim metaforama", pokazujući da su njihovi pisci bili masoni. Osim toga, misteriji o Izidi i Serapisu, koji su bili modeli za one o Eleusini i Samotrakiju, dio su masonerije.[25]

Povjesničar Josip sigurno je znao za masone i navodno je i sam bio jedan od njih, kao i član tajnog reda „Sinova Sunca", kojem su navodno pripadali i Apolonije te carevi Klaudije, Vespazijan, Tit, Domicijan, Nerva i Trajan.

Prije dva stoljeća veliki autoritet Thomas Paine, veliki angloamerički filozof, revolucionarni državnik i ljubitelj istine, dao je jasan pregled podrijetla kršćanstva i njegove veze s masonerijom. Paine je i sam, čini se, bio mason, kao i njegovi suradnici George Washington, Ben Franklin i drugi tvorci američke nacije. Zašto su Painove istinite tvrdnje podjednako ignorirali religionisti, političari i znanstvenici može se objasniti samo iznimno učinkovitim i uznemirujućim sustavom skrivanja u svrhu profita koji je na snazi već tisućama godina. U svojoj raspravi „Podrijetlo Slobodnog zidarstva" Paine piše:

> Kršćanska religija i masonerija imaju jedno te isto zajedničko podrijetlo: obje potječu iz štovanja Sunca. Razlika u njihovu podrijetlu je ta što je kršćanska religija parodija štovanja Sunca, u kojoj se na mjesto Sunca postavlja čovjek kojeg nazivaju Krist i obožavaju ga na isti način na koji su izvorno obožavali Sunce...
>
> U masoneriji su mnoge druidske ceremonije očuvane u svom izvornom obliku, bez ikakve parodije. U njoj je Sunce još uvijek Sunce, a njegova slika je značajan emblemski ornament masonskih loža i masonskih odora. Ono je središnja figura na njihovim pregačama, a nose ga i obješeno na prsima u svojim ložama i svojim povorkama. Ima figuru čovjeka u obliku glave Sunca, kao što se uvijek prikazuje Krist.
>
> U kojem je razdoblju davnine i u kojoj naciji ova religija osnovana izgubljeno je u labirintu nezabilježena vremena. Općenito se pripisuje drevnim Egipćanima, Babiloncima i Kaldejcima, a kasnije ga perzijski zakonodavac Zoroaster reducira na sustav reguliran kretanjem Sunca kroz dvanaest znakova zodijaka. Iz Perzije ga je Pitagora donio u Grčku...

Štovanje Sunca kao velikog vidljivog agensa velikog i nevidljivog stvoritelja, „Vremena bez granica", proširilo se velikim dijelom Azije i Afrike, a odande u Grčku i Rim, te cijelom antičkom Galijom u Britaniju i Irsku...

Budući da su proučavanje i kontemplacija o Stvoritelju u djelima kreacije, Sunca kao velikog vidljivog agensa tog Bića, bili vidljivi predmet obožavanja druida, svi su njihovi vjerski obredi i ceremonije imali veze s kretanjem Sunca kroz dvanaest znakova zodijaka i njegovim utjecajem na zemlju. Masoni su prihvatili iste te običaje. Krovovi njihovih hramova ili loža ukrašeni su Suncem, a pod sa svojim tepisima ili mozaicima simbolizira šareno lice zemlje...

Masoni su uvijek, da bi se zaštitili od progona kršćanske crkve, govorili mistično o figuri Sunca u svojim ložama... To je njihova tajna, posebice u katoličkim zemljama, jer je figura Sunca izraz njihova podrijetla od druida, a njihova mudra, profinjena i filozofska religija bila je suprotnost sumornoj kršćanskoj crkvi.

Najvažnija masonska svetkovina pada na dan koji oni nazivaju danom sv. Ivana, ali svaki prosvijećeni mason mora znati da slavljenje ovog dana nema nikakve veze s osobom koja nosi to ime i da taj naziv samo skriva pravi razlog održavanja svetkovine baš na taj dan.

Dan koji su oni zvali danom sv. Ivana je 24. lipnja, tzv. Ivanje. Sunce tada dolazi u svoj ljetni solsticij... i ovo godišnje slavlje preuzeto od druida održava se na taj dan u čast Suncu koje tada doseže najvišu visinu na našoj hemisferi, a ne zbog bilo čega što bi bilo povezano sa sv. Ivanom.

Glede onoga što nam masoni i masonske knjige govore o Salomonovu hramu u Jeruzalemu, nije nemoguće da su neke masonske ceremonije potekle od gradnje tog hrama jer se štovanje Sunca prakticiralo mnogo stoljeća prije nego što je taj hram postojao, odnosno prije nego što su Izraeliti izašli iz Egipta. Iz povijesti židovskih kraljeva, u Drugoj knjizi o kraljevima 22 i 23, doznajemo da su Zidovi prakticirali obožavanje Sunca u tom hramu. Može se, međutim, itekako sumnjati jesu li to činili s toliko znanstvene čistoće i religijskog morala kao druidi, koji su po svemu što nam o njima govori povijest bili mudri, učeni i moralni ljudi. Nasuprot njima, Židovi nisu znali ništa o astronomiji i znanosti općenito i ako je religija zasnovana na astronomiji dospjela u njihove ruke, gotovo je sigurno da su je iskrivili... Vratimo se, međutim, na štovanje Sunca u tom hramu.

... opis ukrasa u hramu koji nam daje Josip uvelike nalikuje opisu masonske lože. On govori da je razmještaj nekoliko dijelova tog židovskog hrama predstavljao svu prirodu, naročito njezine najočitije aspekte, kao što su Sunce, Mjesec, planeti, zodijak, zemlja, elementi i daje sustav svijeta ondje bio prikazan brojnim domišljatim emblemima. Oni su vrlo vjerojatno ono što je Jošija u svom neznanju nazivao sidonskom sramotom... Sve što se vezano za ovaj hram primjeni na Masone još uvijek se, međutim, odnosi na štovanje Sunca, koliko god to Zidovi krivo shvaćali ili izvrtali, te prema tome i na religiju druida...

Kao što je već rečeno, druidska je religija bila ista kao i religija drevnih Egipćana. Egipatski svećenici su bili profesori i učitelji znanosti i prikazivali su se kao svećenici iz Heliopolisa, tj. Grada Sunca. Druidi u Europi, koji su bili istog tog reda, svoje su ime dobili iz teutonskog ili drevnog njemačkog jezika jer su se Nijemci davno prije nazivali Teutoncima. Riječ 'druid' označava mudraca. U Perziji su se nazivali magima, što znači to isto.

„Egipat," kaže Smith, „iz kojeg podrijetlo vuku mnogi naši misteriji, oduvijek je uživao visoki status u povijesti i nekoć se slavio više od ostalih zbog svojih starina, učenosti, bogatstva i plodnosti. U njemu su najvažniji junaci-bogovi Oziris i Izida teološki predstavljali Vrhovno Biće i univerzalnu Prirodu, a fizički dva nebeska lučonoše, Sunce i Mjesec, koji su pokretali čitavu prirodu."

... Govoreći o odjeći masona u njihovim ložama, dio koje je, kao što vidimo u njihovim javnim procesijama, i bijela kožna pregača, Smith kaže: „Druidi su se odijevali u bijelo u vrijeme svojih žrtvi i svečanih obreda. Ozirisovi svećenici u Egiptu nosili su snježnobijeli pamuk. Grčki i većina drugih svećenika nosili su bijelu odjeću..."

„Egipćani su", nastavlja Smith, „u najranije doba činili velik broj loža, ali su najpažljivije čuvali tajne masonerije od svih stranaca. Te tajne su do nas došle s pogreškama isključivo usmenom predajom i moraju se čuvati od radnika, obrtnika i naučnika sve dok se dobrim vladanjem i dugotrajnim proučavanjem bolje ne upoznaju s geometrijom i humanističkim znanostima..."

Sada ću reći nešto o uzrocima te tajnosti koje se masoni drže. Prirodni izvor tajnosti je strah. Kad neka nova religija pregazi onu prijašnju, zagovaratelji nove postaju progonitelji stare. To vidimo u svemu što nam govori povijest. Kad su svećenik Hilkija i tajnik Šafan za vladavine kralja Jošije pronašli, ili su se pretvarali da su pronašli, zakon zvan Mojsijev zakon, tisuću godina nakon Mojsijeva vremena (a iz Druge knjige o kraljevima 22 i 23 se ne čini da je takav zakon ikad bio prakticiran ili poznat prije Jošijina doba), on je taj zakon utemeljio kao nacionalnu religiju i pobio sve svećenike Sunca. Kad je kršćanska religija pregazila židovsku, Zidovi su bili izloženi stalnim progonima u svim kršćanskim zemljama. Kad je protestantska religija u Engleskoj pregazila rimokatoličku, za katoličke je svećenike naći se u Engleskoj značilo smrt. Budući da je tako bilo u svim nama poznatim slučajevima, moramo priznati da je tako bilo i u ovom, i da su druidi nakon što ih je kršćanstvo pregazilo u Italiji, drevnoj Galiji, Britaniji i Irskoj postali žrtve progona. To naravno znači da su se oni koji su ostali vjerni svojoj izvornoj religiji morali nalaziti u najstrožoj tajnosti. O tome je ovisila njihova sigurnost. Jedan lažni brat među njima mogao je izložiti opasnosti i uništenju živote mnogih. Iz ostataka na taj način očuvane religije druida nastala je institucija koja je, da bi izbjegla druidsko ime, uzela ime masona i pod tim novim imenom prakticirala druidske obrede i ceremonije.

Vidjeli smo neobičnu povijest kršćanstva i masonerije. Oboje su „Sunčeva bratstva", ovo prvo egzoterično i prizemno, a ovo drugo ezoterično i profinjeno.

Kao što kaže Higgins:

Svaki dio kršćanstva odnosi se na Abrahama, a sve je to Slobodno zidarstvo. Isus Krist za stolom, na čelu dvanaestorice, koji nudi žrtvu Kruha i Vina opet su Abraham i Melkisedek. Tako to priznaje Rimska crkva, takva je ta njena ezoterična religija...[26]

Doane dalje opisuje vezu između masonerije i kršćanstva:

> Masonske oznake vrlo su upadljive medu kršćanskim simbolima. Na nekima od najstarijih rimokatoličkih katedrala nalazimo figure Krista s masonskim obilježjima oko njega.[2']

Papa je, a da mase to ne znaju, Veliki mudri zidar svih masonskih ogranaka na svijetu.[28] O tom podmuklom partnerstvu Anderson govori:

> Slobodno zidarstvo, iskvareno rimokatoličanstvom, izgubilo je svoja drevna obilježja i odvučeno u ropstvo... Masonerija neutemeljena od drevnih ljudi bezvrijedna je i ništavna... Drevna masonerija nalazi se diljem nastanjivog svijeta, a moderna masonerija u samo malom njegovom dijelu. Drevna masonerija trajat će dok traje i svijet, a moderna će umrijeti ismijana kad se ugasi Katolička crkva, a to se i događa velikom brzinom na mjestima na kojima prevladavaju znanost i znanje. Religija zasnovana na snu ne može trajati, a katoličanstvu je autoritet „anđeo koji se Josipu pojavio u *snu".*[19]

Masonerija je izvorno bila upućena, a na višim razinama još uvijek jest, u činjenicu da je lik Krista *Sunce.* To se znanje očito skrivalo od svih osim nekolicine. Uz to, kao što je rečeno, heliocentričnost Sunčeva sustava i okrugli oblik Zemlje drevnim su ljudima bili poznati eonima prije kršćanske ere, ali su se te dvije činjenice, baš kao i nebrojene druge, potiskivale da nitko ne bi shvatio sublimaciju solarnog i nebeskog mita. Moramo se zapitati zašto je solarni mit, koji je tisućama godina bio toliko značajan i sveprisutan u kulturama diljem svijeta, sada nepoznat, naročito kad se dobro zna da bismo bez znanja o nebu jedva opstajali na Zemlji, vrijeme kakvo ga poznajemo ne bi postojalo te ne bismo znali kada posaditi i požeti svoju hranu. Što se dogodilo sa sveprisutnim nebeskim mitom? Kako to da se to znanje koje je u drevno doba bilo toliko dobro poznato i rašireno danas gotovo u potpunosti skriva? Odgovor na ta pitanja glasi da su se te informacije suzbijale *namjerno* kako ljudi ne bi shvatili vezu između svojih voljenih bogova i nebeskih tijela.

Kao što je to pokazao Paine, masoni su vrlo dobro znali pravo značenje i važnost astrologije, koja se smatrala svetom znanošću. Anderson objašnjava ovu drevnu znanost i njenu vezu s masonerijom i katoličanstvom:

> ... Astrologija je Riječ, zapisana od početka... kao točna znanost, uzvišena i sveta, koja postoji duže od bilo koje povijesti koju poznajemo, koju su prenosili s koljena na koljeno veliki i mudri ljudi iz prošlosti, oni graditelji hramova Sunca i univerzuma, sve dok joj u njenoj starosti pepeo nije zakopan u rimokatoličanstvu, ali još uvijek gori u Slobodnom zidarstvu... Astrologija drevnih ljudi osnova je svih znanosti, prošlih i budućih, i nekoć je bila univerzalna religija, znanost i jezik, a ostaci tog znakovnog jezika još uvijek žive u masonskim tijelima, kojima ona „sjaji u tmini, a tmina je ne razumije".[30]

Astrologija i astroteologija nisu bile poznate samo u drevnom svijetu, nego su bile ogroman dio ljudske civilizacije. Često su se širom svijeta gradila zdanja koja inkapsuliraju nebesku priču i služe kao stelarni „kompjutori". Međutim, ova astroteološka masonerija bila je iskvarena jer su moći željni historicisti njezino pravo značenje odvukli u podzemlje u svojim zlobnim nastojanjima da podjarme svijet i prisvoje njegova bogatstva.

Motiv

Očito je da su urotnici trčali za moći i novcem i da su se, kako je to oštroumno primijetio papa Leon X, uistinu i obogatili na bajci o Kristu. Ustvari, tijekom petstogodišnjeg razdoblja Inkvizicije, koju Walker naziva „dugotrajnim izrugivanjem pravdi i možda najnepravednijem obliku proizvoljne okrutnosti koji je čovjek ikad smislio",[31] Crkva se izrazito obogatila. Ne postoji zapravo nijedan drugi način da se objasni zašto bi Rimljani svojom voljom štovali Židova kao utjelovljenog Boga, što je bila titula i čast obično rezervirana za cezare. Kao što su to Rimljani i sami rekli i kao što su priznali i kršćani, oni nisu vjerovali u tu priču i odmah su je prepoznali kao prežvakanu verziju već postojećih mitova, legendi i rituala. Nisu im se sviđali ni problematični Židovi da bi jednoga od njih toliko uzdizali. Romanizirani Isus je ustvari osmišljen da ukori Židove i, kao što je rečeno, da Rimljanima osigura vlast nad njima.

Evanđeoska priča osmišljena je i zato da krivnju za uništenje njihova naroda prebaci na Židove, što je razlog zašto je priča smještena u vrijeme u koje je smještena. Priča se morala pojaviti prije uništenja hrama 70. n.e.. U protivnom ne bi postojala pozornica za postavljanje ove drame. Crkveni povjesničar Euzebije jasno kaže da se Kristov dolazak morao dogoditi prije razaranja Jeruzalema kako bi se njegova Muka mogla iskoristiti kao opravdanje za taj čin:

> Oni koji su vjerovali u Krista prebjegli su iz Jeruzalema u Pelu; i budući da su sveti ljudi potpuno napustili kraljevsku metropolu Židova i čitave židovske zemlje, Božji sud ih je na kraju stigao za njihove gnusne zločine protiv Krista i Njegovih apostola, potpuno zatrvši taj zli naraštaj... To je bila nagrada za židovsku nepravdu i zla prema Božjem Kristu.[32]

Urednik *Povijesti Crkve* o Euzebiju kaže:

> On u Prvom židovskom ratu (66.-73.), u kojem je razoren Jeruzalem, vidi kaznu za raspeće Krista i trajne progone Njegovih sljedbenika, naročito „brata Gospodinova" Jakova... On piše da je od Drugog židovskog rata (132.-135.) „cijeloj rasi zabranjeno zakoračiti bilo gdje u blizinu Jeruza-

lema" kako „Židovi čak ni iz daljine ne bi mogli vidjeti svoje drevno tlo". Euzebije to očigledno smatra pravednom kaznom...[33]

Treba napomenuti da je Euzebije bio iz Cezareje, što bi ga u biti činilo Samaritancem, iako ne nužno „židovske" krvi. Očito je da smatra da je Krist iz kuće Judine, ali da ne voli „Židove", kao što ih nisu voljeli ni mnogi drugi u Rimskom Carstvu. Autor *Drugog Isusa* objašnjava prevladavajući stav „Nevjernika" (Gentiles) prema Židovima za vrijeme Carstva:

Ne smijemo zaboraviti da je Novi zavjet napisan u vrijeme kad je Palestina bila pod europskom dominacijom već gotovo četiri stoljeća. Europljanima su Židovi bili vrlo problematični ljudi. Činilo im se da su to najtvrdoglaviji i najzaostaliji barbari koje su ikad susreli. Židovi su govorili nerazumljivim jezikom (a to znači da nije bio nimalo nalik grčkom ili latinskom). Zidovi su, uz to, radili brojne stvari koje su za europski osjećaj bile izrazito uvredljive. Na primjer, muškoj su djeci rezali vrh penisa kao sastavni dio „vjerskog" zakona. Bili su opsjednuti „besmislenim" prehrambenim praznovjerjima i naizgled beskonačnim nizom „apsurdnih" ograničenja koja su im, činilo se, onemogućavala da ikad išta ostvare. Za Grke i Rimljane kao čvrste vjernike u monogamni brak i žestoke zagovaratelje svetosti institucije obitelji, bilo je moralno uvredljivo vidjeti da Zidovi dopuštaju muškarcima da imaju više žena ako to žele. Još ih je više sablaznilo i ogorčilo židovsko dopuštanje muškarcima da se razvedu od svojih žena bez ikakva razloga, samo zato što su tako željeli. Izrazito drukčija od grčkog i rimskog stava prema vjerskoj snošljivosti bila je tendencija Zidova da bez imalo poštovanja optužuju svačiju religiju osim vlastite i da ponekad govore kao da oni imaju pravo, pa čak i obavezu uništavati crkve, oltare i svetišta drugih ljudi. Ovo zadnje je, kao što možete i zamisliti, među Europljanima stvorilo snažan antagonizam prema židovskoj religiji, koja se jako razlikovala od njihove politike tolerancije prema svim stranim religijama na koje bi nailazili. U ovoj se priči Grci i Rimljani tipično prikazuju kao „negativci" bez moralnih vrijednosti, dok se Zidove predstavlja kao „pozitivce" visokih moralnih načela. Svaka takva analiza je, međutim, suviše pojednostavljena jer takvo shvaćanje ignorira činjenicu da su pogane Europljane tog vremena vrijeđala ista ona židovska shvaćanja i običaji kojima se mnogi suvremeni kršćani protive čak i danas. Da je prosječni moderni kršćanin bio u Palestini u prvom stoljeću nove ere, vjerojatno bi bio naklonjeniji stavovima Grka i Rimljana nego Židova... Grci i njihovi nasljednici Rimljani morali bi osnovati neku vrstu „društvenog pokreta", vjerojatno naglašeno vjerskog sadržaja, koji bi se suprotstavio aspektima židovske kulture koje su smatrali najproblematičnijima. Takva kampanja bi glasno optužila običaje kao što su obrezivanje, ismijala strogo pridržavanje židovskih pravila prehrane, propovijedala protiv razvoda i zagovarala monogamiju. Europska bi propaganda trebala govoriti protiv krutih tumačenja židovskog zakona, odbaciti židovske rituale u zamjenu za europske i nastojati da slobodne veze između Židova i ne-Židova budu prihvatljive. Najvažnije od svega, grčka i rimska propaganda morale bi pronaći nešto što bi pokoravanje Židova stranoj vlasti učinilo prihvatljivim unutar židovskog religijskog okvira. Budući da se u središtu ove rasprave nalazio ži-

dovski koncept Mesije koji će Palestinu osloboditi od zlih stranih vladara, čak i stoljeće ili dva prije Krista, nisu bile potrebne velike proročanske moći da se pogodi da će se europske propagandne kampanje na kraju ispreplesti s argumentima o tome tko je a tko nije bio pravi Mesija.[34]

Nadalje, kao što kaže autor Ignacijeve poslanice Magnežanima: „Propovijedati Isusa Krista i u isto vrijeme nastavljati sa židovskim običajima je besmislica. Kršćanska vjera ne gleda na judaizam, nego judaizam gleda na kršćanstvo, *u kojem je sada obuhvaćena svaka druga rasa i jezik koji ispovijedaju vjeru u Boga."*[35] Ignacijeve izjave znače priznanje da je ortodoksno kršćanstvo formulirano da ukine židovsku religiju i sve suparničke religije strpa u jednu.

Motivi onih koji su sastavili i širili evanđeosku priču nisu bili posve sumnjivi. Ustvari, sastavljači su na umu imali zaustavljanje stalnog žrtvovanja svetom kralju/ obreda žrtvenog jaganjca s konačnim okajavanjem u krvi koji se propisuju u kršćanskom mitu, kao što se govori u Poslanici Hebrejima, na primjer. Kao što kaže Dujardin: „Žrtvovanje je u prvom stoljeću u službenim kultovima bilo u opadanju. Grčko-rimsko društvo ga je preziralo, a intelektualci racionalisti omalovažavali."[36] Walker razjašnjava potrebu za kršćanskim mitom kako bi se promijenili običaji jednog od posljednjih bastiona ljudske žrtve:

Židovi su, međutim, zadržali običaj žrtvovanja ljudi u posebnim prilikama duže od bilo kojeg drugog naroda na području vlasti Rimskog Carstva. Iz te je tradicije nastala figura umirućeg *Kristosa* u Jeruzalemu.[37]

Kao što je navedeno, rezultati ovih nastojanja da se zaustavi žrtvovanje ljudi bili su daleko od zadovoljavajućih jer su milijuni ljudi žrtvovani u ime kršćanstva. Osim toga, žalosna slika Isusa u mukama služila je kao stalni podsjetnik na tamu i zlu kob i svijet zavijala u tamni veo. Za svijet bi bilo mnogo bolje da se je obznanila gnoza, odnosno ezoterično znanje.

Kad su Rimljani formirali svoju državnu religiju, ispred sebe su bez sumnje imali Josipove riječi o Mojsiju: „Kad je sada postigao da se pokore religiji, lako ih je uvjerio da se pokore i svemu ostalome..."[38] Osim toga, omiljena rimska izreka bila je: „Obični ljudi vole biti zavarani; pustite ih stoga da ih varaju."[39] Vidimo tako da Rimljani nisu bez razmišljanja padali ničice u znak štovanja Isusova lika kao utjelovljenja Boga kad su prihvatili novu religiju, koju su onda stoljećima mijenjali kako bi služila njihovim interesima.

Kako bi se podvalila ova doktrina pokoravanja, ljudima se moralo usaditi gorljivu vjeru u „Jednog Boga" kako bi se vjerovalo da je poslao glasnika, proroka, sina ili drugog predstavnika. Ovo vjerovanje u svemoguće nadnaravno biće nije bilo teško prodati jer je postojalo doslovno od prvog trenutka kad je čovjek spoznao svoju

okolinu. Međutim, kao što je rekla Margaret Sanger: „Nema Boga, nema gospodara." Brojni su slobodni mislioci tijekom stoljeća govorili kako se koncept svemogućeg, svenadzirućeg boga koristi za stvaranje despotizma, tiranije i fašizma, a to je na kraju krajeva i bio motiv za stvaranje kršćanstva. Anderson opisuje osnivanje kršćanstva i njegove rezultate:

> Rimljani su u to vrijeme bili najgori pogani i idolopoklonici, ali znajući kolika je moć državne religije nastojali su iz svoga izvornog štovanja Sunca napraviti religiju koja će utjeloviti Trojstvo. Uzeli su stoga priče o Budi i Ozirisu, Izidi i Horusu te znakove zodijaka, zaodjenuli ih u novo ruho i personificirali Sunce u *živog* čovjeka, Mjesec u Djevicu majku, a križ u za život spasonosni simbol. Potom su mačem i divljim zvijerima, Inkvizicijom, mučenjima i *auto-da-fe*om prisilili rimske robove da priznaju kao istinu ono što su im duše prezirale. Prisiljavali su ih da to uče i svoju djecu, u svakom kućanstvu stvorili ispovjedaonicu, špijune i izdajnike, sve dok se, tonući sve dublje u očaj i prisilno neznanje, naraštaj za naraštajem više nije usudio ni pomisliti da mu je duša njegova i dana od Boga, već ih se navodilo da vjeruju da ih je Bog Otac prokleo od samog početka i predao ih đavlu da bi ih (bez obzira na gnusnost njihovih zločina) spasio taj čovjek zvan Sin Božji... Čitava je ta priča zapravo neshvatljiva i budući da je nitko nije mogao objasniti, svećenici su odmah kad bi ih se o tome pitalo zabranili takvo svetogrđe kao što su pitanja. „To je misterij" bio je dovoljan odgovor svim radoznalim umovima.[40]

Kao što kaže Wheless:

> Tako je na kraju to konačno stapanje i potpuno izjednačavanje poganstva s „novim poganstvom zvanim kršćanstvo" utvrđeno zakonom i carskom politikom „jedna država i jedna religija", priklanjanje kojoj se nametalo zakonima o konfiskaciji te smrću. Sve su druge religije u Carstvu plamenom i mačem iskrižane u kršćanstvo.[41]

Nesumnjivo su baš te rimske vlasti fiktivnom Pavlu u usta stavili uvjeravanja da se kršćani „u svemu" moraju pokoravati vlastima. Kad ih uvjerava da „daju svakome što mu pripada", tu se naravno misli na cara, kojem pripadaju i porezi koje Pavao svojim sljedbenicima govori da plaćaju. Nema baš smisla u tome da se Pavla i druge kršćane progonilo kao što se tvrdi ako su slušali ove opomene. Zašto bi vlasti uhitile i smaknule Pavla ako je propovijedao Rimljanima da svoj novac moraju dati Rimljanima i u svemu im se pokoravati? Zašto bi Pavao onda prigovarao zbog svog zarobljeništva ako je svojim sljedbenicima govorio da budu poslušni vlasti jer je ona „od Boga"?

Nadalje, i sam Krist uvjerava svoje sljedbenike da trebaju prezirati „mammon", tj. novac i da ga „daju caru". Kad rimski vojnici od njega zatraže mudar savjet, Ivan Krstitelj im govori da „budu zadovoljni svojom plaćom" (Luka 3:14). Ova opomena protiv

novca koju daju „buntovni" Isus i njegovi sudrugovi odlično je služila državi i njezinoj religiji jer su one bile te kojima je ostajao novac. Takvi „Isusovi" nagovori otvaraju pitanje zašto bi jedan sveznajući i milosrdni bog svojim sljedbenicima savjetovao da podijele sav svoj novac i moguće zbog toga umru od gladi. Takav bog ne bi se ponašao tako bešćutno, ali oni kojima je taj novac namijenjen bi. Isto tako, nijedan bog ne bi tražio od ljudi da desetinu svog novca daju njegovim svećenicima i njegovoj crkvi ako je pravi i svemoćan te mu stoga nije potreban iscrpljujući trud ljudskih bića da ga podupiru.

Posve je očito tko je zapravo napisao ove odlomke, ali ljudi se ipak još uvijek slijepo pokoravaju vlastima zbog njih, vjerujući da doista postoji jedno sveznajuće, sveprisutno i svemoćno biće koje je uvijek glavno i koje je vlastima i dalo njihovu moć.

Nakon stoljeća ubijanja milijuna ljudi diljem svijeta i krađe njihova bogatstva Katolička crkva je postala „uglađenija" u svojoj politici iznuđivanja, slanjem svojih financijskih misionara - jezuita. Jezuiti su najučinkovitiji katolički red na svijetu kada govorimo o obraćenjima, kojima su drugi redovi stoljećima zavidjeli na njihovoj sposobnosti da steknu ogromna bogatstva i imovinu. Tijekom nekoliko stoljeća jezuitski priručnik „Tajne upute Društva Isusova" došao je u ruke nečlanova reda, koji su ga objavili. Ovaj vodič, ili „Monita", usredotočuje se na to kako prevariti stare dame kazujući im da će dobiti oprost ako se pokore ispovjedniku, koji će onda nadzirati na što se troši svaki njihov novčić i pobrinuti se da im se oporuke sastave u skladu s Redom. *Monita* opisuje i kako uvjeriti bogate da će im doniranje Crkvi „olakšati patnje u čistilištu". Kako bi osigurali ova bogatstva, jezuiti iskorištavaju taštinu darovatelja tako što im jamče da će im se ime staviti na zgradu škole ili sveučilišta. *Monita* je naravno napisana na latinskom kako bi samo obrazovani mogli znati što sadrži i kako bi na taj način mogla ostati tajna. Jedan nejezuit koji je objavio knjigu bio je mason škotskog obreda, što pokazuje kako se ova društva međusobno natječu iako su blisko povezana i kako ustvari rastu iz istog korijena.

Zavirimo li duboko iza kulisa tajnih društava i bratstava, vidjet ćemo tradicionalne neprijatelje kako zajednički rade na tome da svijet podijele u korist elite, stvarajući nacije i iskorištavajući mase. Vidimo ih kako kuju sukobe radi profita jer su mnogi njihovi članovi proizvođači oružja, a nema oružja koje više izaziva sukob od religije. Kršćanstvo je zapravo bila državna religija osmišljena da osigura bogatstvo i moć određenim pojedincima i grupama, koji su od tada postali jedni od najmoćnijih na svijetu.

[1] Larson, 185.

[2] Massey, EBD, 91.

[3] Wells, DJE, 66.

[4] Fox, 124.

[5] Walker, WEMS, 470.

[6] Allegro, DSSCM, 139.

[7] Allegro, DSSCM, 230.

[3] Poglavlje IV, 13.

[9] Higgins, 1,558.

[10] Walker, WEMS, 320.

[11] *The Lost Books of the Bible,* 283.

[12] Potter, 464.

[13] Barnstone, 568.

[14] Roberts, 71.

[,5] Walker, WEMS, 469.

[16]Wheless, 29.

[17] Higgins, II, 279.

[,5] Euzebije, 70.

[19] Blavatsky, IU, II, 91.

[20] Higgins, I, 713.

[21] Higgins, 1,809.

[22] Higgins, 1,717.

[23] Higgins, 1,745.

[24] Higgins, 1,768.

[25] Higgins, 1,719.

[26] Higgins, 1,791.

[27] Doane, 358.

[28] Higgins, 1,823. Vidi također i djela Jordana Maxwella.

[29] Anderson, 11-12; viz. 13.

[30] Anderson, iii-iv.

[31] Walker, WEMS, 436.

[32] Euzebije, 68-73.

[33] Euzebije, xxv-xxvi.

[34]„The Other Jesus" internetska stranica.

[35] *Early Christian Writings,* 73.

[36] Mead, DJL, 10.

[37] Walker, WEMS, 878.

[38] Josip, *Starine.*

[39] Doane, 271.

[40] Anderson, 52.

[41] Wheless, 31.

Egipćani opasani slobodnozidarskim pregačama. Brončana figurica (dolje) datira iz 3400. g. pr. Kr. (Bramley)

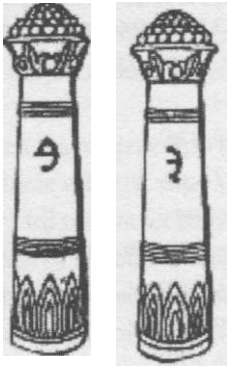

„Jachin i Boaz", slobodnozidarski stupovi na ulazu u Solomonov hram. (Biedermann)

George Washington sa sudačkom togom i vlasuljom, slobodnozidarskim znakovima.
(Bramley)

Slobodnozidarski amblem s upisanim slovima YHWH, oko 1800.g.
(Biedermann)

21

Stvarajući državnu religiju kršćanski urotnici nisu samo utemeljili najveću svjetsku tvornicu krivotvorina nego i započeli bjesomučnu cenzuru kojom su milijuni odmetničkih glasova utišavani ubojstvima, uništavanjem knjiga, hramova, kipova, zapisa i drugih tragova prethodnih kultura, što je na kraju rezultiralo ogromnim neznanjem i pravom nepismenošću zapadnog svijeta. Roberts kaže:

> Kako bi se riješili optužbi da za njihove teološke fikcije ne postoje povijesni temelji, kršćanski su svećenici bili odgovorni za strašan zločin uništavanja gotovo svih povijesnih tragova prvih dvaju stoljeća nove ere. Ono malo što su dopustili da dođe do nas toliko su promijenili da su uništili povijesnu vrijednost.

Ovi kršćanski cenzori nesumnjivo su bili posve svjesni što zapravo znače pismenost i knjige jer riječi „knjižnica" (na engleskom „library") i sloboda („liberty") dijele isti korijen - „liber" - što je latinska riječ za „knjigu". Walker objašnjava *modus operandi Crkve:*

> Crkvenim vlastima oduvijek je bilo važno kontrolirati literaturu i doći do zakonitog prava na uništavanje knjiga koje su proturječile njihovu nauku. Malo tko je bio toliko ustrajan u tome kao kršćani. Od trećeg do šestog stoljeća palile su se čitave knjižnice, škole i sveučilišta uništavali, a knjige građana plijenile diljem rimskog svijeta, sve pod izlikom obrane Crkve od poganstva. Za vladavine ranih kršćanskih careva ljude su inkriminirali crkveni istražitelji koji bi postavljali „magične spise" u njihove kuće, a potom zakonito plijenili svu njihovu imovinu.[1]

Poslije Nicejskog koncila, po naredbama krvoločnog Konstantina, kršćani su pojačali cenzorski pritisak, što je dovelo do višestoljetnih orgija u kojima je uništeno na milijune tekstova. Jedan od najvećih zločina u ljudskoj povijesti bilo je uništenje knjižnice u Aleksandriji 391. godine, koje su izvršili kršćanski fanatici predvođeni

Teofilom koji su željeli sakriti istinu o svojoj religiji i njenom navodnom utemeljitelju. Zbog ovog zločina izgubili smo dragocjene podatke o istini u drevnom svijetu, a civilizacija je vraćena barem 1000 godina unazad. Dio Aleksandrijske knjižnice koji je bio smješten u Serapisovu hramu također je razoren, „kad je ovu vrlo vrijednu knjižnicu namjerno uništio kršćanin Teofil, a na mjestu na kojem je stajao taj prekrasni Serapisov hram, na samom njegovom temelju, podignuta je crkva u čast 'plemenite vojske mučenika koja nikad nije postojala".[2] O ovom sramotnom uništenju Serapiona Roberts pita:

> Hoće li nam ijedan katolički ili protestantski prelat, svećenik ili kanonik reći zašto bi kršćanski car Teodozije I naložio uništenje aleksandrijske knjižnice Serapeuma ako ne zato da uništi dokaze koje je skrivala o patvorenosti kršćanske religije i njezinom poganskom filozofskom podrijetlu?[3]

Nekoliko desetljeća kasnije aleksandrijski kršćanski patrijarh Ćiril nahuškao je rulju da terorizira Židove i na užasne načine muči i ubije uzvišenu pogansku filozofkinju Hipatiju (oko 370.-415.) struganjem mesa s njenih kostiju školjkama kamenicama. Za njegova zlodjela Ćirila je kasnije „nepogrešiva" Crkva kanonizirala. Hipatija je bila toliko poštovana i poznata po svojoj mudrosti i briljantnosti da se njezino ubojstvo smatralo „smrću poganskog svijeta".

Uništavanje se tu, međutim, nije zaustavilo i zatiranje pismenosti i povijesti pretvorili su se u intenzivnu kršćansku potjeru. Kao što kaže Graham: „U petom stoljeću razaranje je bilo u toj mjeri dovršeno da se nadbiskup Kristostom mogao hvaliti: 'Svaki trag stare filozofije i literature drevnog doba nestao je s lica zemlje.'"[4]

Nakon određenog vremena uvedena je smrtna kazna za čitanje neodobrenih knjiga, npr. onih koje su pokazivale da je vjera varka. Jedan papa za drugim nastavljali su nasrtati na knjige i učenje. Carigradski biskup Grgur (oko 540.-604.), posljednji „doktor" Crkve, aktivno je sudjelovao u spaljivanju knjiga. U1i. stoljeću „sveti" Grgur je dao spaliti Knjižnicu palatinskog Apolona, a na Tridentskom koncilu (1545.-1563.) potvrđena je politika protiv „poganskog" znanja.

Ondje gdje kršćani nisu uništili djela drevnih autora, preradili bi ih ili izvitoperili. Kako bi spasili svoje tekstove od ovog nasilja i sami su ih gnostici bili prisiljeni kristijanizirati, tako da su i oni morali historicizirati svoje mitske likove.[5] Ovakve prevare bile su toliko raširene da očito nijedno djelo drevnih autora nije zadržalo svoj izvorni integritet.[6] O razmjerima tih prijevara Walker kaže:

> Nakon paljenja knjiga i zatvaranja poganskih škola Crkva se uključila u drugu vrstu krivotvorenja: krivotvorenje izostavljanjem. Svu europsku povijest u velikoj je mjeri iskrojila Crkva, kojoj je uspjelo od sebe napraviti jedinog nositelja literarnih i povijesnih zapisa. Sa svim važnim doku-

mentima sabranim u manastirima i neopismenjenim laičkim pukom kršćanska se povijest mogla nekažnjeno krivotvoriti.[7]

Kao što je rečeno, uz uništavanje i masakriranje knjiga, kršćani su rušili i oskvrnjivali hramove, kipove i sveta mjesta svojih prethodnika i suparnika. Podizanje kršćanskih crkava na ruševinama poganskih hramova i svetišta nije bilo samo uobičajeno nego *de rigeur,* služilo je da se izbrišu dokazi o ranijim božanstvima i vjerama. Walker govori o tipičnom postupku koji su kršćani koristili da prisvoje poganska sveta mjesta:

Nakon što su uništeni hramovi, redovnici i pustinjaci su se naseljavali u ruševine kako bi to mjesto oskvrnuli svojim izmetom i spriječili njegovu obnovu.[8]

Takve su stvari „otmjeni" kršćani morali raditi stoljećima kako bi učvrstili svoje izmišljotine. Devastacija umjetnosti i kulture bila je zastrašujuća, ali neka su djela pljačkaša pomogla da se sačuvaju dokazi o prijevari:

U nekim drevnim egipatskim hramovima kršćanski su ikonoklasti, nakon što bi se umorili od rezuckanja i sjeckanja simboličkih likova usječenih u hramske prostorije sa slikama i nakon što bi izbrisali najistaknutije značajke spomenika, otkrili da ne mogu izbrisati hijeroglife, pa su ih počeli prekrivati gipsom. Taj gips kojim se željelo sakriti značenje i zaustaviti govor kamene riječi očuvao je tako drevne zapise svježih boja i jasnih oblika kao kad su prvi put urezani i obojani. Na sličan način je izvršen i upad u hram drevne religije, koji je postupno prešao u rimske ruke popuštanjem pod rimskom moći; a ona izdržljiva tvrđava, koja nije sagrađena nego isklesana iz tvrdog kamena, prevučena je štukom preko cijele prednje strane i izbijeljena tako da izgleda potpuno nova te ponovno otvorena pod drugim imenom - imenom utjelovljenog Krista.[9]

Ti su hijeroglifi tako otkrili istinu jer oni sadrže nebeski mit i ritual te pokazuju daje kršćanska priča velikim dijelom egipatska.

Uz ovakvo strašno ponašanje kršćana tu je bila i Inkvizicija, najsablasnije razdoblje u cjelokupnoj ljudskoj povijesti, u kojem su tijekom stoljeća mučeni i ubijeni milijuni ljudi kako bi se oni ili njihovi potomci priklonili dogmi Katoličke crkve. Tijekom tih stoljeća nijednom se otpadniku nije dopuštalo da napreduje, a samo se malom broju njih dopuštalo da uopće žive. Svi koji su se usudili posumnjati u bajke koje su im nametane - drugim riječima, svi *časni* ljudi - bili su prisiljeni preobratiti se ili umrijeti. U svakom slučaju, ti su ljudi postali financijski korisni pohlepnoj i lažljivoj Crkvi jer su služili kao robovi, plaćali daće ili gubili svoju imovinu smrću, bilo prirodnom ili nekom drugom.

O tom neprekidnom razaranju Doane kaže:

> Osim krivotvorenja, laganja i obmanjivanja u ime Krista, kršćanski su oci uništili i sve dokaze protiv sebe i svoje religije na koje su naišli. Čini se da su se kršćanski duhovnici oduvijek bojali previše svjetla.[10]

Na sreću, danas neće moći pobjeći od svjetla jer je ono prejako. Higgins kaže:

> Bez obzira na krajnje napore svećenika posljednjih dvije tisuće godina da iskorijene svaki trag načina na koji su utemeljene njihove razne doktrine, običaji i ceremonije, nisu u tome u potpunosti uspjeli."

Ustvari, niz je važnih tekstova srećom preživio čišćenja u dovoljnoj mjeri netaknut da se otkrije kako je kršćanstvo stvoreno i oblikovano. Iz tih raznih sačuvanih tekstova, kao i drugih već ispitanih arheoloških dokaza, može se prikazati razvoj kršćanstva na način kako je ovdje izložen. Da ponovimo, rani prinosnici kršćanskoj verziji sveprisutnog nebeskog mita bili su sirijski gnostici koji su pokušavali stvoriti sinkretističku religiju koja će obuhvatiti širok spektar kultura iz svih dijelova „poznatoga svijeta". Potkraj prvog stoljeća nove ere u Antiohiji su gnostici već bili posvećeni pisanju različitih izreka i djela likova nebeskog mita i kulta spasitelja koji se tisućama godina usmeno prenosio unutar bratstva. Konačno, kao što kaže Doresse: „U Hadrijanovo vrijeme (110.-138. n.e.) gnosticizam prelazi iz Sirije u Egipat..."[12]

U međuvremenu u Palestini, potekavši možda iz Galileje i/ili drevnog samostana na Karmelu, s vanjskim središtem u Kumranu, židovsko/samaritansko svećenstvo masona i astrologa, sadokiti/saduceji očekivali su kraj Velike godine i tvrdili da su oni Odabrani, nasljednici „Gospodinova" kraljevstva na Zemlji, koje će donijeti „čudesno dijete" i „obnovitelj". Poslije razaranja Palestine ova i druge skupine rasule su se u različita druge ogranke bratstva, uključujući i one u Antiohiji i Aleksandriji. Takvo novo pritjecanje ponovno je raspalilo stoljećima staru borbu za prevlast kako međusobno tako i nad Nevjernicima. Tako je počela zavjera da se sveprisutne izreke i priče o solarnom junaku unesu u Judeju, sa Židovima i kao protagonistima i kao antagonistima.

Sredinom 2. stoljeća započelo je neslaganje originalnih gnostičkih škola s judaizacijom i historicizacijom te njihovo prigovaranje da se njihov rad ne treba shvaćati doslovno. Krajem 2. stoljeća historicizacija se pojačala s uspjehom rimske igre za dominaciju, a kanonska su evanđelja donekle dovršena, iako ih se stalno prerađivalo kako bi se barem površno podudarala s drugim novokrivotvorenim rukopisima. Takvo krparenje rukopisa trajalo je stoljećima sve dok se uz desetke koncila nije postigla njihova relativna jedinstvenost. Ovo se sakaćenje ustvari nastavlja sve do danas u prijevodima koji zamagljuju izvorna značenja.

Cilj ovakve svećeničke politike bio je, dakako, stvoriti novog bogočovjeka koji će ne samo u jednog strpati sve ostale nego i ujediniti svećenstva lunistelarnog i solar-

nog kulta te uvesti novo doba. Kao što je mitski Mojsije iskorišten da započne novo doba Ovna, tako je Isus stvoren da na isti takav način predstavi doba Riba. Mitu o Krišni/Kristosu tako su dodani motivi ribe iz mita o Ozirisu/Horusu, ali i mnogi drugi elementi egipatske i drugih religija, kao što je dan rođenja 25. prosinca, koji je utemeljen u četvrtom stoljeću kako bi se prisvojio kult Mitre. Trajalo je to tako stoljećima, bajka se krpala u cjelinu, a tekstovi pomno pregledavali uz stalna čišćenja.

Uglavnom astrološka i mitološka djela eklektičkih gnostika/terapeuta tako su u svoje ruke uzeli historicisti iz drugog, trećeg i četvrtog stoljeća, uključujući Ireneja, Justina, Tertulijana, Origena, Klementa Aleksandrijskog, Tacijana i Euzebija. Na popis urotnika mogu se pridodati i Ambrozije, Augustin, Grgur i Jeronim, četiri „doktora", koji se tako nazivaju zato što su bili vlasnici najviših diploma iz Terapeutske škole u Aleksandriji. Drugi negativci u stvaranju mita bili su Laktancije, Konstantin, Justinijan te praktički svi pape, uključujući Silvestra, koji je bio papa u vrijeme Nicejskog koncila. Papa Inocent II sazvao je Bazelski koncil (1431.-1449.), velikim dijelom kako bi pozvao na spaljivanje knjiga. Paulinus, prvi nadbiskup Yorka (umro 645.), navodno je zadirao u sveta pisma iz Armenije i Gornjeg Egipta koji su otkriveni u njegovo vrijeme. Možemo biti sigurni da je još mnogo onih iza kulisa čija imena nikad nisu zabilježena, barem ne otvoreno. Ti su pojedinci bez sumnje bili iznimno imućni i moćni.

Međuzavjetna literatura i kršćanski apokrifi

Kao što smo vidjeli, Svitci s Mrtvog mora, koji potječu stoljećima prije i nakon kršćanskog doba preživjeli su, a da ih nisu poznavali i dirali krivotvoritelji, a kao takvi otkrivaju palestinski doprinos kršćanskom mitu. Uz Novi zavjet samaritanskog gnostika Marciona drugi tekstovi koje su koristili kršćanski urotnici uključivali su međuzavjetnu literaturu koja je sastavljena od židovskih apokrifa i pseudoepigrafije, kao i kršćanskih apokrifa. Mnoge od tih knjiga izvorno su bile kanonske, ali su kasnije maknute i osuđene, otkrivajući kako se često mijenjala „Božja nepogrešiva riječ". Niz židovskih apokrifa, međutim, zadržano je u katoličkoj Bibliji, ali ne u protestantskim tekstovima, pokazujući da su ovi potonji iskrivljenje prve, a ne „povratak na primitivno kršćanstvo". Osim toga, u raznim tekstovima koji su maknuti ili čuvani izvan biblijskog kanona može se naći više istine o podrijetlu kršćanstva nego u onima koji su proglašeni kanonskima. Kao što autor *Druge Biblije (The Other Bible)* kaže:

> Ostavljen bez zapisa između dvaju Zavjeta, čitatelj stječe dojam da je kršćanstvo nekako iskočilo samo od sebe poput božanskog entiteta, bez prošlosti, u svoj povijesni kontekst. Međutim, čitanje

tekstova između Zavjeta pokazuje da se svim glavnim eshatološkim temama Novog zavjeta - pojavom Sina Čovječjeg, neizbježnošću Kraja, apokaliptičnom vizijom u Knjizi Otkrivenja, idejom spasenja putem mesije - bavi i međuzavjetna literatura.[13]

Takvim dojmom daje kršćanstvo izniklo samo od sebe želi se prikriti lukava prijevara, ali ima dovoljno takvih ignoriranih tekstova da bi sami popunili čitav svezak s detaljnom egzegezom.

Knjiga proroka Henoka

Medu tim tekstovima bila je „Knjiga Henokova", koja je priznata kao Sveto pismo u novozavjetnoj Judinoj poslanici i koja je bila dio kršćanskog kanona 500 godina.[14] Njeni primjerci pronađeni su na Mrtvom moru i pokazuju da svitci nisu bili zapisi izolirane sekte te da su saducejski začetnici kršćanstva koristili Knjigu Henokovu, koja je sadržavala velik dio priče o „Isusu Kristu" i koja se pojavila stoljećima prije navodnog dolaska židovskog bogočovjeka. O ovoj knjizi Wheless kaže:

> Knjiga Henokova, krivotvorena u ime Adamovog unuka, fragmentarni su ostaci čitave jedne literature koja je cirkulirala pod navodnim autorstvom toga mitskog patrijarha... Djelo je sastavilo barem pet nepoznatih židovskih pisaca tijekom posljednjih dvaju stoljeća prije nove ere... U ovoj knjizi po prvi put nalazimo uzvišene titule: „Krist" ili „Pomazanik", „Sin Čovječji", „Pravedni", „Odabrani" - koje su sve kasnije smiono plagirali kasniji kršćani i pridali ih Isusu iz Nazareta... Knjiga obiluje „kršćanskim" doktrinama kao što su mesijansko kraljevstvo, pakao, uskrsnuće, demonologija, sedam nebesa, milenij, koje su sve zagovarane u židovskim apokrifima nakon što su plagirani iz perzijskih i babilonskih mitova i praznovjerja, što je, vidjeli smo, i priznato. Mnogi citati, fraze, rečenice i misli potječu iz Knjige Henokove ili su joj srodni u nekoliko novozavjetnih evanđelja i poslanica...[15]

Carpenter kaže:

> U *Knjizi Henokovoj,* napisanoj ne kasnije od 170. pr.n.e., o Kristu se govorio da već postoji na nebu i da će doći kao Sudac svih ljudi, i zove ga se „Sin Čovječji". Knjiga Otkrivenja *puna* je odlomaka iz *Henoka*, baš kao i Pavlove poslanice i Evanđelja.[16]

U Henokovoj knjizi se govori da će mesija doći i uspostaviti vrhovnu vlast: „Odabrani će uništiti grešnike."[17] O tom Sudnjem danu Wells kaže:

> Henokova slika posljednjeg suda nevjerojatno je slična onoj u Mateju 25:31-46. Henok kaže da je „Gospodar Duhova postavio Odabranog na prijestolje svoje slave"; u Mateju čitamo: „Kad Sin

> Čovječji dođe u slavi svojoj... sjest će na prijestolje slave svoje." Oba autora dalje govore da će se pravednici osloboditi, a ostali prognati u vječni oganj i muku.[18]

Henok naravno nije povijesna osoba nego dio mita. Kao što kaže Massey: „U *Knjizi Henokovoj* jedan oblik Mesije je *'Sin Žene',* a to je bio Enoh ili Enos, egipatski Sut-Anuš [Set], koji je bio Horusov blizanac, ali ga je ovaj istisnuo."[19] Hazelrigg pojašnjava:

> Onda je došao Enoh, ili Anuš, a to su riječi koje znače znanje; on je bio poznat kao Ur-anous i, prema jednom hebrejskom rukopisu, kao Hermes, izumitelj astronomije, matematike i božanskog štovanja. Aonac, irska riječ koja se čita Enoh, označava Sunčev ciklus. Poznat je bio i kao Atlas, pa otud Atlantida, zemlja čiji je on bio vrhovni poglavar. Simbol mu je bio bik, što je znakovito za pastirsko doba.[20]

Bik je u stvarnosti bio emblem *Bikova* doba, što bi značilo da knjiga odražava predaju staru 4000 ili više godina. Knjiga je ustvari izrazito astrološka, što je i za očekivati s obzirom na to da sadrži mit. O Knjizi Henokovoj Higgins kaže:

> Tu se jasno potvrđuju sve glavne doktrine koje sam zagovarao. Prebivalište ili mjesto rođenja teologije Gornja Indija; znakovi zodijaka; promjena ekvinocija iz Bika u Ovna;... hindusko Trojstvo, od kojeg ništa ne može biti jasnije... i povijest slična židovskoj, ali ne i njena preslika; proročanstvo „onog odabranog" kako to opisuju svi proroci, uključujući i Virgilija, ubojstvo odabranoga, koje primjećujem u slučaju Bude, Krišne i Apolona iz Mileta... Predmet ovog djela bio je pokazati da se univerzalni sustav protezao cijelim starim svijetom, a temeljne činjenice koje sam zagovarao podupire ovaj neobični i nesumnjivo autentični spis...[21]

Higgins tvrdi da na temelju astrologije pokazuje da je Knjiga Henokova izvorno sastavljena oko 2400. pr.n.e. na prostoru sjeverne Indije.[22]

Još jedan pseudoepigrafski spis koji se pripisuje Henoku je Knjiga Henokovih tajni, jedna od „366 knjiga" koje je navodno napisao, a čiji broj simbolizira 365+1 dan u godini. Kao i u Starom zavjetu, u Tajnama se govori da je Henok živio 365 „godina". Drugim riječima, on je Sunce i njegov „život" je jedna godina. U Tajnama Henok nastavlja s korištenjem solarnih slika opisujući kako su ga „anđeli", ili *anđeli zodijaka,* „odveli na istok i stavili pred Sunčeva vrata, gdje Sunce ide naprijed prema godišnjim dobima i kruženju mjeseci u godini te broju sati u danu i noći".[23] Taj je henokovski tekst stoga astroteološki, što je nesumnjivo razlog zbog kojeg se na kraju smatrao „apokrifnim".

Zavjeti dvanaestorice patrijarha

Iako su navodno djela mitskih „sinova Jakovljevih", židovski pseudoepigrafi „Zavjeti dvanaestorice patrijarha" vjerojatno su napisani između 137. i 107. pr.n.e.. O njima urednik *The Forgotten Books of Eden* kaže:

> Kad pogledate iza tih uljepšanih, gotovo brutalno otvorenih odlomaka, vidjet ćete potvrdu očekivanja Mesije stotinama godina prije Krista... Utjecaj tih zapisa na Novi zavjet zamjetan je u Propovijedi na planini, koja odražava duh i čak koristi fraze iz ovih Zavjeta. Sveti Pavao iz njih je posuđivao u toj mjeri slobodno da se čini da je zasigurno nosio primjerak Zavjeta sa sobom na svojim putovanjima.[24]

Kao i Svitci s Mrtvog mora, ovi tekstovi sadrže nacrt za kršćanstvo. Međutim, neke su od njih interpolirali zavjernici kršćani kako bi ih prikazali kao „proročanstvo" svog bogočovjeka. Barnstone tumači: „Zbog mesijanskog karaktera židovskih pseudoepigrafa oni su bili omiljeno štivo ranih kršćana i mnogi su od njih promijenjeni i 'pokršteni', falsificirani ako hoćete, kako bi otkrivali kršćanske istine."[25] U sklopu svoje svećeničke politike kršćani su kasnije optužili Židove za odstranjivanje građe iz izvornika. Neki su „kršćanski" odlomci izgleda ipak autentični i kao takvi služe kao dokaz da su krivotvoritelji kršćanstva bili iz iste škole kao i autori Zavjeta i da su koristili njihove tekstove.

Ovi Zavjeti su napisani i/ili interpolirani s ciljem: 1. uzdizanja Semita nad druge „Noine sinove"; 2. ujedinjavanja plemena Levija i Jude kao vladara nad drugim Izraelitima i Nevjernicima (Gentiles) i 3. polaganja temelja za dolazak kralja, koji je u očekivanju uništenja Jeruzalema/Judeje trebao postati i duhovni „Sin Božji".

Simonov zavjet, na primjer, nastoji uzdići Semite, odnosno „sinove Semove" nad Jafetite i Hamite. Ova knjiga tvrdi: „Moćnik Izraela onda će veličati Sema. *Jer Gospodin Bog će se pojaviti na zemlji i sam spasiti ljude."* To znači da će Semiti nadvladati sve druge rase i sam Bog će se inkarnirati kao *Semit,* u skladu s posljednjom rečenicom, koja je kršćanska interpolacija. Semitski bogočovjek kao takav će predstavljati plemena Levijeva i Judina nad drugim Izraelitima i podariti spas svim nacijama, kao što Simon također kaže:

> A sada, djeco moja, slušajte Levija i Judu i ne uzdižite se nad ova dva plemena jer od njih će vam doći spasenje od Boga. Jer Gospodin će ustati iz Levija kao Veliki Svećenik, a iz Jude kao Kralj, *Bog i čovjek,* te spasiti sve Nevjernike i rasu izraelsku.[26]

U ovom savezu Levija i Jude nalazi se duhovni „spasitelj" i svjetovni „mesija", što znači isto što i „Isus Krist".

U Levijevu zavjetu, koji je navodno napisan između 109. i 107. pr.n.e., pojavljuje se ovaj impresivni nacrt za kršćanstvo:

> I vidi, ja sam čist od vaše bezbožnosti i vaših prijestupa koje ćete počiniti na kraju vremena protiv *Spasitelja svijeta Krista* svojim grješnim ponašanjem, obmanom Izraela i čineći mu velika zla. I nezakonito ćete postupati s Izraelom, tako da On neće trpjeti Jeruzalem zbog vašeg bezboštva; ali zavjesa u hramu će se rastrgati da ne pokrije vašu sramotu. I razasut će vas kao sužnje među Nevjernicima i ondje ćete biti za pokudu i za prokletstvo. Jer kuća koju će Gospodin odabrati zvat će se Jeruzalem, kao što stoji u Knjizi Henoka pravednika.[27]

Ako u ovom odlomku nije riječ o besramnoj kršćanskoj interpolaciji krivotvorenoj nakon pada Jeruzalema, onda je to očito sjeme iz kojeg je izrastao mit o Kristu. Uz to, dokazuje i važnost Knjige Henokove.

Židovski apokrifi i pseudoepigrafi veza su ne samo između judaizma i ortodoksnog kršćanstva nego i između judaizma i gnosticizma, što pokazuju tekstovi kao što su Mudrost Salomonova, Hagada i Mudrost Isusova.

Mudrost Isusova, sina Sirahova ili Eklezijastika

Iz očitih razloga naslov pretkršćanske „Mudrosti Isusove" često dolazi bez „Isusa" kao „Mudrost Sirahova" ili „Eklezijastikova". Tekst je navodno oko 180. pr.n.e napisao „Isus", a na grčki preveo njegov unuk „Isus" i kao takav očito predstavlja lozu pretkršćanskih Jošuinih/Isusovih kultista. Mudrost Isusova sadrži na stotine mudrih izreka, uključujući starozavjetne aforizme poput „Bojati se Gospodina izvor je mudrosti." Ovdje, kao i u gnosticizmu, mudrost se određuje kao ženski entitet (Hokma/Sofija). Ova dugačka knjiga sadrži i nekoliko novozavjetnih Isusovih mudrih izreka, ili Logia Iesou, i bez sumnje je terapeutska jer propisuje da se moramo predati u ruke duhovnog liječnika kako bi „očistili srce od grijeha". Kao i Isus iz evanđelja, i pretkršćanski Isus iz Knjige mudrosti poziva na "vjeru i krotkost" kako bi se zadobilo odobravanje Gospodinovo, napada licemjere i opominje svoje sljedbenike da se ne uzdižu. Pretkršćanski Isus također opominje one koji su mu željeli služiti da „se pripreme na kušnje. Predajte mu se srcem i ustrajte... čvrsto ga se držite i ne napuštajte ga kako biste bili nagrađeni kad vam život završi", kao što se sljedbenicima evanđeoskog Isusa govorilo da budu „mučenici za vjeru". Kao i evanđeoski Isus, koji zaklinje svoje sljedbenike da podijele svoju imovinu, Isus iz Knjige mudrosti kaže da će milosrđe iskupiti grijeh i traži od svojih sljedbenika da čine dobra djela za one s manje sreće kako

bi mogli postati „sinovi Svevišnjeg" (El Eliona). Isus iz Mudrosti vrlo je sličan i Pavlu po svojim seksističkim stavovima kad, između ostalih nezdravih i represivnih komentara, kaže: „Žena koja šuti dar je od Gospodina". U ovoj velikoj zbirci može se zapravo otkriti značajan broj mudrih izreka koje se pripisuju evanđeoskom Isusu i njegovoj sviti. O Mudrosti Isusovoj Massey kaže:

> ... Eklezijastikova knjiga sadrži mudrosti pretkršćanskog Isusa. Evo dvije njegove izreke: „Oprosti bližnjemu bol koju ti je nanio i tvoji će grijesi isto tako biti oprošteni kad se moliš." „Pohrani svoja blaga po zapovijedima Svevišnjeg i donijet će ti više dobiti od zlata." Ove se pripisuju Isusu iz Evanđelja po Mateju.[28]

Nadalje, pretkršćanski Isus, kao i evanđeoski, Boga naziva „Ocem" i kaže:

> Stvorio me od početka prije svijeta i nikad neću zatajiti... Oni koji me jedu nikada neće ogladnjeti, a oni koji me piju nikada neće ožednjeti. Oni koji me slušaju nikada se neće posramiti, a oni koji čine kako kažem neće pogriješiti.[29]

Ovaj tekst je očito interpoliran, što bi bio još jedan dokaz kršćanske prevare, ili služi kao dokaz o pretkršćanskom Isusu, euharistiji i slično.

Mnoge opomene u ovoj knjizi namijenjene su inicijaciji u bratstvo i po svojoj su prirodi budističke/gimnosofičke. Ustvari, Isus iz Knjige mudrosti otkriva svoju pripadnost solarnom kultu svojim dugačkim iskazivanjem poštovanja prema Suncu, u kojem kaže da „Sunce nije dopustilo svecima Gospodinovim da ispričaju sva njegova čuda", tj. da pismeno zabilježe misterije solarnog mita:

> Sunce koje daje svjetlost s visine gleda na sve i prepuno je slave Gospodnje. Ono nije dopustilo svecima Gospodinovim da ispričaju sva njegova čuda koja je Bog, odnosno Svemogući, jasno potvrdio kako bi univerzum mogao ustrajati u njegovoj slavi... Slava visine je svod u svojoj čistoći, prizor nebesa s divotom njihove veličanstvenosti. Sunce, kad se pojavi, objavljujući proglas dok se kreće, divan je instrument, djelo Najvišega; u podne ono isuši zemlju i tko može izdržati njegov plameni žar? ... Ono izdiše vatrene pare i isijava svoje zrake koje zaslijepljuju ljudske oči. (42:16-43:5)

Himna Suncu Isusa iz Knjige mudrosti više je nego bliska poganskom štovanju Sunca. Uz to, ove izreke jedno su od nekoliko mjesta na kojima pretkršćanski Isus uzdiže Sunce, Mjesec i zvijezde i pokazuje astrološko/astroteološko znanje.

Nauk dvanaestorice apostola (Didahe)

Ranokršćanski apokrif „Nauk dvanaestorice apostola", koji se još naziva i Didahe, korišten je u stvaranju kanonskih evanđelja. Ben Yehoshua govori da je zasnovan na zapisima koji govore o „12 plemena", a Larson kaže da kombinira Logia Iesou, odnosno Izreke, s Priručnikom o disciplini pronađenim kod Mrtvog mora. Didahe ne sadrži priču, nego daje objašnjenja i upute koje se tiču krštenja, euharistije, muke i „parusije", tj. dolaska „Gospodina u oblacima".

Hebrejsko i Sirijsko evanđelje

Hebrejsko evanđelje, koje potječe iz razdoblja između 115. i 125. n.e., navodno je prvo i gotovo pa jedino koristila rana židovsko-kršćanska crkva, a Euzebije ga je također nazivao „Evanđelje po Hebrejima i Sirijcima", čime želi reći da su ga koristili Židovi u Siriji, kao i drugdje, a takvo mišljenje potvrđuje i Jeroni, koji također tvrdi da je „Hebrejsko evanđelje napisano na 'kaldejskom i sirijskom jeziku' i da se čini da su ga koristili nazareni koji su živjeli u Bereji, u Siriji..."[30] Hebrejsko evanđelje nekad se brkalo s Evanđeljem po Mateju, možda zato što je predstavljalo egipatska „Proročanstva Tahta-Matiu". Hebrejsko evanđelje sadržavalo je „Logia Iesou" ili Isusove izreke i nije historiciziralo Krista jer nije sadržavalo bezgrešno začeće, rodoslovlje „od Abrahama do Krista" ili priču o njegovu djetinjstvu.

Egipatsko evanđelje ili Dijegeza

Još jedan tekst koji se koristio u stvaranju kršćanstva bilo je „Egipatsko evanđelje" koje je prethodilo kanonskim evanđeljima i koje su napisali terapeuti. O Egipatskom evanđelju Waite kaže:

> Izvornik ovog evanđelja možda se koristio medu terapeutima u Egiptu mnogo prije uvođenja kršćanstva, a odlomci koji se odnose na Krista dodani su kasnije, ili je možda napisano u nekoj drugoj zemlji pa doneseno u Egipat s kršćanskom religijom. U svakom slučaju, može ga se smjestiti već u razdoblje od 110. do 115. godine nove ere... Čini se da priča o Josipu i Mariji nije bila poznata u vrijeme kad je ovo evanđelje napisano. Isto tako se ništa ne govori, koliko je nama poznat njegov sadržaj, o Kristovim čudima i njegovom materijalnom uskrsnuću.[31]

Taylor tvrdi daje „priča" koju spominje Luka, tj. Dijegeza, bila Egipatsko evanđelje:

> Prvi nacrt mističnih pustolovina Krišne, prenesenih iz Indije u Egipat, bila je Dijegeza; prva verzija Dijegeze bilo je Evanđelje po Egipćanima; prvi prijevodi s egipatskog jezika na grčki u svrhu njihova uvođenja među europske narode bila su *apokrifna evanđelja;* ispravne, popravljene i *autorizirane* verzije tih apokrifnih kompilacija bila su evanđelja naših četiriju evanđelista.

Evanđelje istine, Tomino evanđelje i Djela Tomina

Niz gnostičkih evanđelja jedva spominju „Isusa" ili „Krista". Umjesto toga govore o apstraktnom „Spasitelju", kao što su, na primjer, Evanđelje istine (150. n.e.) i Tomino evanđelje, koje je sastavljeno prvenstveno od Logia Iesou i napisano na aramejskom/sirijskom te predstavlja Tamuzovu frakciju. Uz njih, tu su i apokrifna Djela Tomina koja su vjerojatno krivotvorena da objasne kako su „kršćani sv. Tome" dospjeli u Indiju. Međutim, kao što je pokazano, ti „kršćani" su bili Tamuzovi sljedbenici koji su u Indiji bili možda već tisućljećima prije kršćanskog doba.

Protoevanđelje ili Knjiga Jakovljeva

Protoevanđelje su koristili krivotvoritelji Evanđelja po Mateju i Luki. Riječ je o jednom od najstarijih judaiziranih tekstova koje je napisao helenski Židov oko 120.-130. n.e.. Tekst je izvorno bio indijski i egipatski: u njemu su Izida-Mari i Seb postali Marija i Josip. Ponešto je historiciziran mitskim Herodovim progonima, pri čemu Herod preuzima ulogu indijskog Kanse i egipatskog Seta-Tifona.

Uz to, u dijelove Protoevnđelja koji su koristili evanđelisti interpolirane su fraze da bi se „ispunilo proročanstvo". Na primjer, retci u Mateju 1:22-23 o „djevici" koja začne i rodi sina Emanuela ne nalaze se u ranijem Protoevanđelju. Nedostaju i retci iz Luke 4:24: „I nastavi: 'Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije dobrodošao u svom zavičaju.'" Ova je interpolacija ubačena da se od Isusa, sveprisutnog solarnog spasitelja i velikog mudraca, napravi Židov.

Evanđelje o djetinjstvu

Evanđelje o djetinjstvu nastalo je oko 120.-130. i Jeronim gaje pripisao „Mateju", ali su ga „prihvatili gnostici", pa ga se nije shvaćalo doslovno. Izvorno Evanđelje o

djetinjstvu zasnovano je na hinduskoj priči o Krišninu djetinjstvu, Bhagavat Purani, do koje se izgleda došlo u indijskom nazarenskom bratstvu, te zoroastrijanskim utjecajima. Ovo i druga evanđelja o djetinjstvu koristila su se za kratke evanđeoske priče o Isusovu djetinjstvu. Jedna zanimljiva fraza možda je umetnuta kao naznaka njegova alegorijskog karaktera u odlomku (vi. 18) nakon opisa čudesnih iscjeliteljskih moći Krista dječaka: „Ljudi su stoga govorili: 'Josip, Marija i taj dječak su bez sumnje Bogovi jer ne nalikuju smrtnicima.'" Doista ne.

Ova je knjiga posve očigledno fikcija, tako da nije uključena u kanon. Ispuštene su i priče u kojima se opisuje Isus kao pokvareni dječak i zastrašujući čarobnjak koji druge dječake pretvara u kozliće kako bi mogao biti njihov „pastir" i ubija židovskog dječaka koji je uništio ribnjake mladog „spasitelja" jer su napravljeni na šabat.

Lukino evanđelje

Već smo vidjeli da se Lukino evanđelje temelji na Marcionovu evanđelju, s interpolacijama kako bi ga se historiciziralo i judaiziralo. Čitava priča o Isusovu ulasku u Jeruzalem u Luki 19:29-48 u Marcionu nedostaje. Kao što smo pokazali, ta priča je dio drevnog mita. Autori Lukina evanđelja interpolirali su i masonske fraze o Isusu kao „zaglavnom kamenu koji su graditelji odbacili" u 20:9-18, što su retci koje ne nalazimo u Marcionu. Osim toga, mnogi su odlomci dodani kako bi se „ispunilo proročanstvo".

Lukino evanđelje nije samo prepuno interpolacija nego je i pročišćeno kako bi se uklonili tragovi bratstva. Na primjer, u Luki 24 „dva čovjeka u blistavoj odjeći" originalno su bila „u bijeloj odjeći", tj. redovnici ili svećenici solarnog kulta, odnosno „Bratstva Sunca".

Apolonijev život

Prikazi života grčkog/samaritanskog nazarenskog/terapeutskog/gnostičkog čudotvorca Apolonija (oko 2. pr.n.e.-oko 102. n.e.) navodno su postojali u drugom stoljeću, prije Filostratova djela iz 210. na zahtjev carice Julije Domne. Jedan ili više tih prikaza iskorišteni su u stvaranju novozavjetne priče, kao što tvrdi niz tužitelja, uključujući i Hijerokla, prokonzula za vrijeme vladavine cara Dioklecijana (284.-305.) koji je napisao „Philaletes" (303.), u kojem otkriva vezu između Apolonija i Isusa. Treba spomenuti da Filostrat u svom djelu ne spominje nikakvog Isusa Krista, čak ni kao suparnika Apoloniju, koji je navodno živio baš kada i Isus.

Ostali tekstovi

Ostali tekstovi koji su izvorno bili nekršćanski, a kasnije kristijaniziram uključuju Adamovu apokalipsu i Šemovu parafrazu te Ivanov apokrif. Kao što kaže Barnstone:

> Ivanov apokrif (koji se ovdje naziva *Tajne knjige Ivanove)* „izvorno je sastavljen kao nekršćanski tekst", a kršćansku mu je boju kasnije dodao urednik kršćanin.[32]

Historicisti su koristili i Josipova djela te učenja gnostika Menandra, Saturnija i Karpokrata i neoplatonista Amonija Sakasa te drugih već spomenutih.

U stvaranju ovog mita i vjerskoj zavjeri stvoreno je na stotine novih tekstova, koji su izazvali nemir medu zaraćenim svećenstvom. Knjige Novog zavjeta otkrivaju zapravo kako su se razvile suparničke frakcije i kako su suzbijane. Na primjer, u sinoptičkima evanđeljima sintetiziraju se solarni bogovi Istoka i Zapada. Evanđelje po Ivanu sastavljeno je kako bi se osporio ugled gnosticima iz drugog stoljeća i ispravile pogreške u drugim evanđeljima koje su otkrili poganski kritičari. Ivanove poslanice služile su kao opomena onima koji su tvrdili da Krist nikad nije postojao. U Djelima apostolskim borba između Šimuna Petra i Šimuna čarobnjaka predstavlja raskol između rimske i sirijske gnostičke crkve. Zbrka i prepiranje oko Kristova života i doktrine unutar Crkve postoji jer su kršćanski plagijatori stoljećima pokušavali amalgamirati i spojiti gotovo svaki mit, bajku, legendu, doktrinu ili zrno mudrosti koje su mogli ukrasti iz mnogobrojnih, različitih misterijskih religija i filozofija koje su u to doba postojale. Na taj su način stoljećima krivotvorili, interpolirali, sakatili, mijenjali i prerađivali ove tekstove.

Euzebijeva prljava rabota

Uz Konstantina možda nitko drugi nije imao veći udio u stvaranju kršćanstva od Euzebija, koji je sakatio novozavjetne knjige i djela starijih utemeljitelja kršćanstva na razne načine, uključujući i navodno umetanje novoskovane fraze „Isus Krist", kao i interpoliranje pojedinačnih titula „Isus" i „Krist" na drugim mjestima.

Pitanje je, dakle, postoje li autentični originalni rukopisi prije četvrtog stoljeća koji sadrže frazu „Isus Krist" ili „Krist Isus". U kanonskim evanđeljima riječ Isus se ustvari pojavljuje na stotine puta, a riječ Krist nekoliko desetaka puta. Međutim, fraza Isus Krist sveukupno se javlja svega pet puta: dvaput u prvom poglavlju Matejeva evanđelja, jednom u prvom retku Markova i dvaput u Ivanovu. Omiljeni trik u interpolaciji novog imena „Isus Krist" bio je staviti ga na početku ili kraju knjige ili

poglavlja, kao što je učinjeno u evanđeljima. Na taj način, ako se interpolacija otkrila usporedbom sa starijim verzijama (koje su se u pravilu uništavale nakon prepisivanja) ili zapisima u kojima je knjiga citirana, mogla se opravdati kao „opaska prepisivača" u svrhu pojašnjavanja teksta. Ne smije se zaboraviti da nisu postojali strojevi za tisak ili prepisivanje i sva ta reprodukcija obavljala se rukom, tako da je od mnogih rukopisa napravljen samo malen broj kopija. Tako nije bilo teško promijeniti tekst bez cenzure ili razotkrivanja intervencija, naročito ako je iza tog projekta stajao moćni Rim da uguši neslaganja i ušutka one koji ukazuju na prljavu rabotu.

Uz to, u Ivanovoj se poslanici nigdje ne spominje bilo koji aspekt Kristova „života" ni njegove izreke, već ga se samo spominje na početku prvog i drugog poglavlja. Taj tekst je stariji od kanonske „povijesti" ili priče i najvećim ga je dijelom napisao egipatski gnostik.

Jedan primjer načina na koji se jezik mijenjao i interpolirao da bi se kreirale reference na „našeg Gospodina Isusa Krista" na mjestima gdje ih izvorno nije bilo nalazimo u Prvoj Klementovoj poslanici, navodnom ranokršćanskom tekstu koji su, međutim, sasvim sigurno preradili kasniji krivotvoritelji. U toj poslanici nalazimo sljedeću rečenicu: „Ovo je način, ljubljeni, na koji možemo naći svoga Spasitelja, čak Isusa Krista, velikog svećenika svih naših žrtvi...". U fusnoti vidimo daje „naš Spasitelj" u izvorniku bio *„onaj koji ima moć spasiti nas",*[33] dakle apstraktan koncept, a ne osoba.

Barnabina poslanica

Barnabina poslanica nudi nekoliko primjera zamagljivanja tekstova u procesu stvaranju mita. U latinskoj verziji ovog teksta nalazimo, na primjer, obveznu frazu „naš Gospodin Isus Krist" interpoliranu na početku, ali u *Codexu Sinaiticusu* takve fraze nema. U ovoj poslanici reference na „Isusa" zapravo su reference na „Jošuu", sjevernoizraelitskog solarnog junaka, zvanog i „Sin Božji". Redak u Barnabi koji govori o tome da Gospodin „predaje" svoje tijelo kako bi se mi „očistili oproštenjem grijeha škropljenjem Njegove krvi" odraz je stare drame svetog kralja koju su izvodili Jošuini sljedbenici u Palestini. U kršćanskim Pismima uvijek je bio izazov odrediti da li „Jošua" prevesti kao „Jošua" ili „Isus", a razlikovanje ovih dvaju likova je jasno, posebno u ovoj poslanici. Na primjer, sljedeći odlomak u verziji iz *Codexa Sinaiticusa prevodi se ovako:*

> Što im ima za reći taj drugi prorok Mojsije? Pogledajte, ovo kaže Gospodin Bog: „Uđite u dobru zemlju koju je Gospodin obećao dati Abrahamu, Izaku i Jakovu... Ono što zapravo govori jest: *„Ufajte se u tog Jošuu koji će vam se pokazati prerušen u smrtnika. "*[34]

Latinska verzija se prevodi ovako:

> Mojsije im slično tome govori: „Ovako govori Gospodin Bog; uđite u dobru zemlju koju se Gospodin zakleo dati Abrahamu, Izaku i Jakovu... Kao da je rečeno: *„Uzdajte se u Isusa, koji će vam se pokazati tijelom. "*[35]

Urednik poslanice u *Sinaiticusu* o miješanju Isusa i Jošue kaže: „Jošua, koji je Izraelite odveo u Obećanu zemlju, *poznata* je *vrsta Isusa.* U hebrejskom su ova dva imena ista."[36] Uz to, reference na „Sina Božjeg" u Barnabinoj poslanici odnose se na Adama a ne na Isusa, ali se ova činjenica previda uz izgovor da je Adam također „vrsta Isusa".

Kao što je navedeno, Barnabina poslanica služi kao ilustracija česte drame svetog kralja ili „Pasije" koja je postojala prije kršćanske ere i koja je sadržavala i inscenaciju rituala „krvi na nas" pomoću grimizne vune na „drvetu" ili grančica kojima su se „škropili" vjernici, obred koji vidimo i u kanonskoj poslanici Hebrejima, kao i u Knjizi Brojeva 19:2-10. Barnabina poslanica predstavljala je tako kult Jošue, a ne „povijesnog" Isusa Krista, i služila za upućivanje u drevne misterije. Kao netko tko je upućen u te misterije, Barnaba također priznaje da je „IE", oznaka za Apolona, isto što i „Isus".

Barnaba dalje pokazuje svoju pripadnost sjevernom kraljevstvu Izraela/Efrajima/Samarije kad spominje priču o Jakovljevu blagoslivljanju Josipova sina Efrajima i njegovu uzdizanju nad Manašea. Barnaba kaže: „Možete vidjeti na koga misli kad određuje da će ovaj narod imati primat i biti baštinik Saveza".

Hermin Pastir

Još raniji primjer toga da „kršćanski tekstovi" izvorno nisu imali nikakve veze s „Isusom" ili „Kristom" nekanonska je knjiga „Hermin Pastir" koju su Irenej i Origen smatrali božanski nadahnutom i koja se naširoko čitala u crkvama. Kao takva je bila uključena u Novi zavjet sve do četvrtog stoljeća, nakon čega je proglašena „apokrifnom" literaturom.

Premda se knjiga pripisuje „Hermi", koji je na svom vrhuncu navodno bio oko 140. n.e., ona je sigurno starija, a Origen, Euzebije i Jeronim tvrdili su da je djelo „Herme" koji se spominje u Pavlovoj poslanici Rimljanima. *Encyclopedia Biblica* je datira oko 40. n.e., a Fox 90. n.e.. U svakom slučaju, knjiga sadrži brojne masonske i astrološke reference, pokazujući tako da je možda *hermetički* zapis iz tradicije Hermesa Trismegista. Ovaj dugački tekst mnogo puta spominje „Boga", „Gospodina", „Duha Svetog" i „Svetu Crkvu", kao i „đavla", „spasenje" i „grijeh", ali *na nekoliko*

desetaka stranica nijednom ne spominje „Isusa" ili „Isusa Krista", ne imenuje apostole i samo jednom spominje kršćane, što je očita interpolacija. Samo dvaput, na samom kraju, koristi se riječ „Krist", što su također očigledne interpolacije. Knjiga čak spominje „Sina Božjeg" kao „stijenu" i „vrata", što su masonski izrazi, ali ne spominje imena. Ustvari, vrlo je malo ili nimalo referenci na „povijesni" život Isusov i nema citata ni iz Starog, ni iz Novog zavjeta. Usporedbe radi, u kasnijim Ignacijevim poslanicama u gotovo svakoj drugoj rečenici spominje se „naš Gospodin Isus Krist". Kako je Hermino djelo izbjeglo silne kršćanske interpolacije može se objasniti samo činjenicom da je bilo toliko dobro poznato i da se javno čitalo u crkvama. Drugi istaknuti masonski simboli u Pastiru su kula i vinograd, obilježje Karmela.

Zašto kršćanski mit smjestiti u ovo doba?

Vidjeli smo već razloge zašto je evanđeoska priča smještena u ovo vrijeme, uključujući i onaj da je to bilo razdoblje strašnih nemira i da se dolazak morao dogoditi prije razaranja Jeruzalema, kao što tvrdi Euzebije. U datiranju evanđeoske priče Euzebije zapravo inzistira na onome što je trebalo biti poznato da se dogodilo:

> Herod je, kao što sam rekao, bio prvi stranac kojem su rimski senat i car August povjerili židovski narod. Bilo je neupitno u njegovo doba da se Kristov dolazak dogodio...[37]

Ovakve tvrdnje su neobične jer je evanđeoska priča navodno zapisana davno prije četvrtog stoljeća, kad je Euzebije pisao, i vrijeme Kristova dolaska nije trebao biti čimbenik kojim se trebalo baviti. Osim toga, ako je to doista bilo „neupitno", zašto je Euzebije to trebao tako definitivno tvrditi? Kao što smo vidjeli, mnogi ljudi to *jesu* dovodili u pitanje.

Euzebije dalje objašnjava da se evanđeoska bajka morala dogoditi baš u to vrijeme kako bi se ispunilo proročanstvo iz Postanka 49:10: „Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe onaj kome pripada...", tj. „Šiloh", odnosno Mesija koji će, prema idućem odlomku, svoju odjeću kupati u vinu i imati oči „crvene od vina". Euzebije tvrdi da je Herod bio „prvi stranac koji je postao kraljem židovskog naroda", ispunivši tako ovo proročanstvo i okončavši vladavinu židovskih vođa. Ovo svrgnuće je, naravno, pobudilo mesijansku groznicu jer je to značilo da će doći „Šiloh". Euzebije ustvari primjenjuje Isusa na priču o Herodu jer se smatralo da je sam Herod dugoočekivani Šiloh. Kao što kaže Larson: „Galileja je bila prepuna fanatika, uključujući esene, farizeje i zelote, kao i herodijance, koji su vjerovali da je Herod Krist..."[38] Naravno, Herod nije bio mesija, ali su historicisti

naknadno utvrdili da se mora prikazati da se Krist pojavio za vrijeme njegove vladavine. Ustvari, odlomak o Šilohu uopće ne spominje nikakvo „proročanstvo" zato što je „lavić" Juda zapravo konstelacija Lava, a u vinu okupani vladar kojem Juda predaje svoje žezlo konstelacija Djevice, odnosno vrijeme berbe grožđa.

U svom nastojanju da Kristov dolazak smjesti u ovo doba, Euzebije kasnije priznaje da je bilo rasprave o tome kada se on doista zbio. Čemu potreba za takvom raspravom i potvrdama ako je priča izložena u evanđeljima opisivala stvarnu povijest? Čemu toliko zbrke i nejasnoća, naročito nakon tri stoljeća navodno neprekinute apostolske loze? Nije li Euzebije, bilježnik povijesnih podataka, imao svjedočanstva brojnih navodnih očevidaca koji bi zacijelo stalno pričali o Herodovim i Pilatovim stravičnim činima? U Euzebijevo doba se tvrdilo da se Crkva odmah pojavila s uređenom hijerarhijom, mnogo novca i moći te kontinuiranom lozom do njegova doba, ali ovaj povjesničar te iste Crkve očito ipak nije imao nikakvih podataka osim evanđelja, koji nisu bili dovoljni da se pokaže kada se, i je li se, Kristov dolazak dogodio. U svojim djelima Euzebije je ustvari izvršavao svoj zadatak kreiranja lažne povijesti, ne samo Krista nego i Crkve. Kao što kaže Walker: „Crkva nikada nije imala kontinuiran pregled papa ili 'rimskih biskupa' od početka; većina ranih papa je izmišljeno."[39] O svojoj krivotvorenoj povijesti Crkve Euzebije kaže: „Nisam uspio pronaći jasne tragove ljudi koji su prije mene činili kao ja; samo nejasne ostatke u kojima su nam na različite načine ostavili djelomične podatke o svojim životima."[40] Ima li jasnijeg priznanja da nije bilo „apostolske loze" koja predstavlja „povijesnog" spasitelja?

Gdje su pokopana tijela?

Vidjeli smo već ogroman broj dokaza za mitološki karakter kršćanstva i njegova utemeljitelja. Dodatni dokazi mogu se naći na raznim mjestima iako ih nije mudro javno obznaniti jer su fanatici oduvijek uništavali takve dokaze, paleći i pljačkajući hramove i knjižnice te oskvrnjujući i brišući svete slike i simbole. Niz takvih mjesta možda je razoreno u različitim ratovima, uključujući i dva svjetska rata. Neka od tih mjesta toliko su nepristupačna da je i danas do njih teško doći i uvjeriti čuvare njihovih tajni da ih otkriju. Tvrdi se da svećenici, visokopozicionirani masoni i članovi drugih sličnih bratstava znaju pravo podrijetlo kršćanstva, ali su se krvlju zakleli na neotkrivanje istine. Neki koji nisu na taj način vezani možda otkrivaju ove prevažne informacije.

Dokazi o kršćanskom mitu još se uvijek mogu naći u knjižnicama u mnogim krajevima svijeta, tajnim i javnim, kao što su Ambrozijanska knjižnica u Milanu, Firentinska knjižnica te knjižnica na Atosu, tajanstvenoj planini s manastirima u Make-

doniji u sjevernoj Grčkoj, iako bi bilo vrlo teško doći do dokaza na mjestu kao što je Atos. Vrlo neobično, s obzirom na činjenicu da ime Atos potječe od imena egipatske božice Ator ili Hator,[41] planina Atos je stoljećima zatvorena za žene. Ti seksualno potisnuti redovnici toliko se plaše svega što je žensko da u blizinu svojih manastira ne puštaju ni *ženke* životinja.

Teško je doći do dokaza iz maronitskog manastira na planini Libanon u Siriji, ali se govori da jesu, ili da su bili ondje. Takvi dokazi u tekstualnom obliku mogli bi se, kako čujemo, naći i u manastirima na lokalitetu na planini Ararat u nekadašnjoj Armeniji. Mogli bi ih naći i u „opatiji u Clunyju" i „Mor Gabrielu" u Turskoj. Naravno, Vatikanska knjižnica i kilometarski tuneli puni plijena ispod Vatikana također kriju pravo blago dokaza o vještim obmanama. Ruske crkve također čuvaju drevne rukopise koji bi nam bili dragocjeni u našoj potrazi. Isto tako, skrivenih tekstova još bi moglo biti u Jeruzalemu i drugim dijelovima Izraela i Palestine, kao što je brdo Karmel.

Takvi se dokazi mogu naći i u ruševinama i kiparstvu pretkršćanskih kultura u okrugu Armagh u Irskoj ili u Padovi, Firenci, Veneciji, Ženevi i Rimu gdje ima, ili je bilo, kipova „apostola" koji su zapravo bili prerađeni poganski bogovi. Takvi se arheološki dokazi mogu naći i u Heliopolisu, „Gradu Sunca" u Egiptu te potopljenom feničkom gradu Tiru, ako već nisu otkriveni i skriveni ili uništeni. Dokazi o mitu mogu se pronaći i u Gornjem Egiptu, gdje su se pojavili jedna od najdrevnijih kultura i neki od originalnih „Židova". Indija, dakako, obiluje mitovima i dokazi o životu Krišne/Kristosa mogu se, primjerice, pronaći u spiljama na otoku Elefanti.

Bez obzira na to ima li dokaza na tim mjestima, postoje mnoga već dobro poznata mjesta za koja znamo da nude dokaze o sveprisutnom solarnom i nebeskom mitu koji je karnaliziran, historiciziran i personificiran u Isusu Kristu. Neosporna je *činjenica* da se taj mit nekoć prostirao svijetom u manje-više istom obliku. Što se, ponavljamo opet, dogodilo sa sveprisutnim solarnim mitom ako ne ono što smo opisali? Gdje je? Zašto je nestao? Odgovor je, naravno, da je učinjen neprimjetnim. Nije nestao, samo je skriven pod površinom izgovora i obmana osmišljenih kako bi se osigurali bogatstvo i moć šačici njih i omogućilo im se da zagospodare „ovcama".

Zaključak

Kad postanu svjesni takvih „misterija" koje su ovdje otkrivene o kršćanstvu i njegovom navodnom utemeljitelju, mnogima će znanstveno proučavanje biti u najmanju ruku nezadovoljavajuće jer postaje jasno da su znanstvenoj eliti ove informacije poznate. Činjenica je to koja je očita iz priznanja kao što je ovo koje slijedi, a koje se

pojavljuje u *Fiction as History* G. W. Bowersocka, profesora stare povijesti na Sveučilištu Princeton u New Jerseyju. On kaže:

> ... u nizu Nortonovih predavanja Frank Kermode okrenuo se također Bibliji, posebice Novom zavjetu, kako bi razvio sofisticiranu analizu novelističkih elemenata u Evanđeljima. On je tvrdio da je problem historijske istine toliko neuhvatljiv u evanđeoskim tekstovima da je te priče bolje promatrati *samo kao fikciju* nalik istini. Značenje, a naravno i inspirativna vrijednost te vrste djela *ne ovise o njihovoj historijskoj vjerodostojnosti* iako razumijevanje tog značenja ipak ovisi o privremenom vjerovanju u njihovu vjerodostojnost. To je, Kermodeovim riječima, „benigna obmana" koju čitatelji i danas nastavljaju podržavati.[42]

Ovdje vidimo da znanstvenik Kermode priznaje da je Novi zavjet fikcija, a profesor Bowersock misli da takva „benigna obmana" nije važna jer knjiga ima „inspirativnu vrijednost". Kao prvo, ta obmana nije benigna nego iznimno maligna već 2000 godina, doprinoseći beskonačnim genocidima te zatiranju duha i uma. Drugo, kakvu to vrijednost imaju obmana i laži u duhovnoj potrazi ili vjerskom životu? Nisu li oni u potpunoj suprotnosti s takvim iskustvom? Nije li na putu prema zrelom, duhovnom biću cilj riješiti se obmanjivanja i laži? Jasno je da su znanstvenici znali za mitološki karakter Biblije, ali su se svojski potrudili sakriti ga, uključujući upotrebu sofisticiranog jezika, kao i svećenici koji su koristili mrtvi latinski jezik kako ih neobrazovane mase ne bi razumjele. Moguće je i da su neki od tih učenjaka Masoni ili članovi sličnih tajnih bratstava pod krvnom prisegom. Ili su možda jednostavno proizvodi svog zanimanja, utoliko što su mnoga sveučilišta i škole pod vlašću bratstava i velikog majstora pape, tj. Katoličke crkve. U svakom slučaju, oni su bili pijuni, nehotice ili drukčije, u Planu Krist, uroti koja je zamaglila drevna znanja i mudrost pod lažnom krinkom povijesnosti i najsavršenijim metodama, kao što su držanje u tajnosti, krivotvorenje, sila i razaranja.

' Walker, WEMS, 122.

[2] Walker, WEMS, 440.

[3] Roberts, 267.

[4] Graham, 281.

[5] Doresse, 311.

[6] Higgins, I, 593.

[7] Walker, WEMS, 320.

[8] Walker, WEMS, 208.

[9] Massey, HJMC.

[10] Doane, 438,

[11] Higgins, II, 107,

[12] Doresse, 12.

[13] Bamstorie, xix.

[14] Knjiga Enohova, 3.

[15] Wheless, 85-7.

[16] Carpenter, 203.

[17] Knjiga Enohova, 37-38; Wells, WWJ, 169.

[18] Wells, WWJ, 170.

[19] Massey, HJMC.

[20] Hazelrigg, 96.

[21] Higgins, I, 551-2.

[22] Higgins, I, 544-5.

[23] *The Forgotten Books of Eden,* 85.

[24] *The Forgotten Books of Eden, 220.*

[25] Barnstone, 202.

[26] *The Forgotten Books of Eden,* 226.

[27] *The Forgotten Books of Eden,* 230.

[28] Massey, HJMC, 152.

[29] *The Missing Books of the Bible*, II, 279-80.

[30] Waite, 63.

[31] Waite, 86.

[32] *The Other Bible,* 52.

[33] *The Lost Books of the Bible,* 129.

[34] *Early Christian Writings.*

[35] *The Lost Books of the Bible*, 150.

[36] *Early Christian Writings,* 183.

[37] Euzebije, 19.

[38] Larson, 319.

[39] Walker, WDSSO, 60.

[40] Euzebije, 2.

[41] Higgins, 1,583.

[42] Bowersock, 123.

Kao što je vidljivo iz ove knjige, kršćanska religija i spasitelj nisu originalni, nego svoje korijene vuku iz astrološke mitologije i religije iz davnina. Međutim, te su davnine obavijene velom tajne, tako da je teško odrediti odakle i otkada potječu sami ti korijeni. Aktualna ortodoksna paradigma značajan dio kulturnih korijena smješta u Sumer s početkom oko 4500 godina prije nove ere. Ipak, ima i drugih „starosvjetskih" arheoloških nalazišta vrijednih pozornosti koji su stariji od onih sumerskih, kao što su Catal Hayuk u Turskoj, star barem 9000 godina; Jerihon, čiji prethebrejski temelji potječu od oko 9000 godina pr.n.e.; Lepenski Vir u bivšoj Jugoslaviji, star oko 7000 godina; i ostaci na Malti za koje se procjenjuje da su stari 7000 godina. Uz to, niz istraživača tvrdi da je lokalitet u Stonehengeu u Engleskoj mnogo stariji od onog što se službeno tvrdi. Osim toga, kao što je navedeno, postoje dokazi da bi neki egipatski hramovi mogli biti tisućama godina stariji nego što se danas pretpostavlja, a starost indijske kulture također se pomiče ranije u prošlost.

Sadašnja antropološka/evolucijska paradigma tvrdi da se pojava prvog čovjeka vezuje uz Afriku. Usprkos sadašnjim tendencijama da se korijeni ljudske kulture smještaju u Mezopotamiju i Sumer, Egipat se, dakle, čini logičnim mjestom da ih se traži ondje. Međutim, Indija također poziva na detaljnija istraživanja. Vidjeli smo da se gomila kršćanskih mitova i obreda mogla naći i u Indiji i u Egiptu tisućljećima prije kršćanskog doba i upravo je na te dvije zemlje većina istraživanja ukazivala kao na izvor korijena kršćanstva. Ta je činjenica prepoznata tijekom stoljeća, ali pitanje koja je od njih bila prva nije riješeno jer su eruditi i čvrsti dokazi stajali na obje strane, ostavljajući zagonetku otvorenom. Niz tih učenjaka nije posjedovao moderno arheološko znanje. Međutim, oni su svoje procjene donosili na temelju valjanih znanstvenih ispitivanja i metodologije. Ti su pioniri zapravo imali pristup informacijama i otkrićima koji su danas uništeni ili izgubljeni - a bilo ih je mnogo - i bili su bliži događajima, tako da su njihovi zaključci bili i točniji od onih današnjih. Na primjer, arheolozi i drugi znanstvenici prije 200 godina bavili su se Velikom piramidom oko

koje je bilo nekoliko metara ostataka, poput aluvijalnog pijeska, soli i morskih školjki, koji su ukazivali na to da je ta masivna struktura nekoć djelomično bila pod vodom. Kao što navodi Joseph Jochmans:

> Srednjovjekovni arapski povjesničar Biruni u svojoj raspravi *Kronologija drevnih naroda* kaže: „... Tragovi vode Potopa i djelovanja valova još uvijek su vidljivi na sredini tih piramida, iznad čega voda nije dosezala." Tome treba pridodati i da su, kad se Piramida prvi put otvorila, u njoj pronađene inkrustacije od soli debele oko 2,5 centimetra. Većina te soli je naravno posljedica prirodnog lučenja iz kamenih zidova, ali kemijska analiza također pokazuje da dio te soli ima mineraloški sastav kao i morska sol.[1]

Otkad se piramida očistila, međutim, premalen broj modernih analiza uzima tu činjenicu u obzir u utvrđivanju starosti ovog zdanja.

Egipat

Drevnost i profinjenost egipatske kulture doista je velika i, kao što smo vidjeli, ona je imala izuzetan utjecaj na stvaranje judaizma i kršćanstva, koji su karnalizirali i historicizirali velik dio mita i rituala u svojim Pismima. Mnogi su učenjaci tvrdili da je Biblija u potpunosti egipatska. O egipatskom utjecaju na Hebreje A. Churchward kaže:

> „Sveti povijesni dokumenti" Hebreja uopće nisu povijesni već samo tradicija i kopije nekih drugih, mnogo starijih dokumenata, koji vode isključivo do Egipta... Moderna istraživanja u hebrejskim zapisima otkrivaju složeno djelo koje nije jedinstveno djelo hebrejskog zakonodavca nego urednički kolaž semitskih legendi pomiješanih s kozmopolitskim mitovima, koji su kopirani od Egipćana, izravno ili neizravno, ali bez gnoze.[2]

Osim toga, fenički grad Biblos, od čijeg imena i dolazi riječ „Biblija", bio je egipatska kolonija već u Drugoj dinastiji, tj. 2850.-2600. pr.n.e.. Churchward također kaže:

> „Hebrejska Pisma" su bez sumnje *pisana feničanskim znakovima* mnogo stotina godina, *iako nisu preživjela u tom obliku*, a Feničani su bili prvo Egipćani sa stelarnim kultom, a kasnije Egipćani sa solarnim kultom... čitavo slikovlje hebrejskih zapisa može se čitati i razumjeti na temelju originalnih egipatskih i nijednih drugih izvora. Tajna pobožnosti hebrejskih zapisa je u tome što su izvorno bili egipatski. Stare mudrosti, mitovi, parabole i mračne izreke koje su sačuvane nama su predstavljene u zastrašujuće izobličenom obliku koji je posljedica njihova mijenjanja tijekom povijesti.[3]

Govoreći o Novom zavjetu, A. Churchward je napisao: „Može se pokazati da su kanonska evanđelja zbirka izreka iz egipatske mitologije i eshatologije." Jackson ponavlja mišljenje dr. Alvina Boyda Kuhna:

> Cijela kršćanska Biblija izvedenica je iz svetih egipatskih knjiga, kao što su *Knjiga mrtvih, Tekstovi o piramidi* i *Totova knjiga.*[4]

Taylor je glasno ustvrdio: „SVE JE U KRŠĆANSTVU EGIPATSKOG PODRIJETLA."[5] Massey se naravno s time složio.

Jackson dalje obrazlaže Kuhnovo mišljenje o podrijetlu hebrejskih Svetih pisama i kršćanske religije:

> Dokazano je da je čitava kršćanska Biblija - legenda o stvaranju svijeta, silazak u Egipat i izlazak iz njega, alegorija o arki i potopu, izraelska povijest, hebrejsko proročanstvo i poezija, Evanđelja, Poslanice i slikovlje Otkrivenja - rezultat prelaska drevnih egipatskih svitaka i papirusa u ruke kasnijih naraštaja koji nisu poznavali ni njihovo pravo podrijetlo, ni njihovo duboko značenje... Iz pet do deset tisuća godina starih svitaka papirusa na vidjelo izlazi čitava priča o egipatskom Isusu koji iz mrtvih podiže egipatskog Lazara u egipatskoj Betaniji, uz dvije egipatske Marije... Egipat je klečao pred svetištem Madone s djetetom, Iziđe i Horusa, stoljećima prije nego što je povijesna Marija primila povijesnog Isusa u naručje. Egipat je od davnina obožavao Krista koji je oživljavao mrtve i iscjeljivao hrome, bogalje, slijepe, oduzete, gubave i sve unesrećene, koji je vraćao govor nijemima, istjerivao demone iz opsjednutih, razmještao svoje neprijatelje riječju ili pogledom, borio se sa svojim suparnikom Sotonom, odolijevao svim iskušenjima i pobjednički izvršio sve što mu je naložio njegov nebeski Otac. Egipat je odavna poznavao Isusa, Iusu, koji se rodio po nebeskom pretkazanju bezgrešnim začećem, koji je obrezan, kršten, iskušan, koji se preobrazio na planini, proganjan, uhićen, suđen, proglašen krivim, razapet, pokopan, uskrsnuo i uzdignut na nebesa. Egipat je slušao Propovijed na gori i Iusine izreke od davnina.[6]

Ove Iusine izreke su, naravno, Logia Iesou, koje su postojale u misterijskim školama davno prije kršćanskog doba.

Indija

Utjecaj Egipta je očit, ali Higgins, Jacolliot i drugi su jednako tako gorljivo tvrdili da je kultura potekla iz Indije, a ne Egipta, pristižući u valovima s početkom prije nekoliko tisuća godina, kao na primjer s državom Mitani, indijskim kraljevstvom u Siriji (1400. pr.n.e.), čiji su se stanovnici zvali „Huriti" u Bibliji, i, kao što je i nave-

deno, s novim priljevom koji je na zapad donio Aleksandar Veliki tri stoljeća prije kršćanskog doba. Kao što kaže Walker: „Od doba Aleksandra Velikog Jain redovnici su putovali na zapad kako bi zadivili i utjecali na Perzijance, židovske esene, a kasnije i kršćane."[7] Ustvari, kao što smo vidjeli, podudarnosti između judeokršćanske mitologije/religije i one indijske brojne su i bitne.

Razvidno je da su indijska kultura i religija vrlo stare. Kao što je „proslavljeni orijentalist" *sir* William Jones primijetio, indijska pisma - Vede - izgleda potječu iz „najstarijih davnina".[8] Neki učenjaci tvrde da Rig Veda spominje astronomsku konfiguraciju koja se mogla dogoditi samo pred 90.000 godina. Hinduska kronologija zapravo traje milijunima godina i postojali su pokušaji da se prava ljudska civilizacija, a ne čovjekovi majmunoliki prapretci, smjesti dublje u povijest, u to doba. Takvu „zabranjenu arheologiju" pravovjerje naravno odbacuje zbog navodnog nedostatka čvrstih dokaza. Međutim, nešto u aktualnoj ortodoksnoj paradigmi zacijelo nije u redu i trebalo bi je pažljivo preispitati. Naravno, teško je pronaći uvjerljive dokaze za takvu starinu jer su prošli milijuni godina, tijekom kojih je zemljina površina doživjela mnoge kataklizme i brisanja.

Što se podrijetla indijske kulture tiče, sadašnja teorija o „arijskoj invaziji" također je osporavana, posebno od strane indijskih učenjaka. Teorija o arijskoj invaziji tvrdi da su kavkazoidi sa sjeverozapada upali u Indiju prije otprilike 4000 godina i ondje utemeljili civilizaciju i složeni svećenički zakon brahmanizma. Ta teorija pretpostavlja da su prije „invazije" indijski starosjedioci bili necivilizirani barbari. Međutim, indijski učenjaci drže da je Indija stvorila visoku kulturu davno prije navodnog dolaska Arijaca, a toj teoriji u prilog govore i arheološki i povijesni dokazi.

Postojale su ustvari predbrahmanske kulture i religije u Indiji, one rišija i jainista, koji tvrde da je njihova religija najstarija na svijetu. Neki aspekti brahmanizma zapravo su slični arijskom zoroastrijanizmu i egipatskoj religiji. Brahmanizam ustvari znači degradaciju u usporedbi s ranijom rišijskom kulturom, kao što ni kasnija egipatska kultura nikad nije dosegla visine graditelja piramida. Fanatični brahmanizam bio je primitivan kao i katolicizam za vrijeme Inkvizicije, a katolički inkvizitori uzeli su od brahmana svoju hijerarhiju i metode mučenja.

Larson podrijetlo monasticizma i odricanja vidi u Indiji i brahmanskom svećenstvu pripisuje najvulgarniji barbarizam:

> Kada su točno asketi i pustinjaci postali brojni ne možemo znati, ali možemo pretpostaviti da je to bilo barem šest stoljeća prije Krista. *Zašto* su se pojavili nije teško razumjeti jer u toj gusto naseljenoj zemlji, neukoj i pod dominacijom svećenstva, punoj bijede i nezadovoljstva, nebrojena su srca pucala od potisnutog očaja. Radost življenja iz drevne Rig Vede davno je nestala i nije bilo nade i utjehe za milijune u okove bačenih ljudi, opkoljenih sa svih strana strogom

kastom, lišenih svake nade i zadovoljstva u ovom svijetu razočaranja i očaja. *Ovaj* život bio je baruština prepuna sužanjstva i gladi, a onaj zagrobni čak i strašniji... I tako je Majka Indija rodila čudovište Odricanje, koje je odigralo tako veliku i spektakularnu ulogu u europskoj i svjetskoj povijesti.[9]

Brahmanizam je uveo rasizam po kojem je svjetlija koža bolja od tamnije, tako da su kaste bile određene bojom. Osim toga, žene se tretiralo na stravičan način i gorljivo seksistički patrijarhat očigledno je nastao u brahmanizmu.

Na temelju svih dokaza Jacolliot je čvrsto vjerovao da su zapadne kulture potekle iz Indije, a ne Egipta. On kaže:

Istraživači koji su za svoje područje istraživanja uzeli Egipat i istražili ga u mnogo navrata od hramova do grobnica htjeli bi da vjerujemo da je ta zemlja kolijevka naše civilizacije. Ima i nekih koji govore da je Indija od Egipta preuzela svoje kaste, jezik i zakone, dok je baš suprotno tome Egipat taj koji je u potpunosti proizašao iz Indije... Sam sanskrt je najnepobitniji i najjednostavniji dokaz indijskog majčinstva i indijskog podrijetla europskih rasa.[10]

Nije posve sigurno da postoji jedinstven izvor svih ljudskih jezika, ali velik dio zapadnih jezika sigurno potječe iz Indije, što je činjenica koja je poznata tisućama godina i sada joj novi značaj daje „nostratička" teorija, koja začetke jezika traži u Indiji prije nekih 12.000 godina. Nostratički jezik bio je možda „kaldejski", drevna sveta *lingua franca* koju je koristilo bratstvo, ili čak neka starija varijanta.

Jacolliot navodi i sljedeće:

Vidjet ćemo uskoro da Egipat, Judeja, Grčka, Rim, čitava antika zapravo, kopiraju brahmansko društvo i njegove kaste, njegove teorije, njegova religijska uvjerenja i preuzimaju njegove brahmane, svećenike, njegovu lakoumnost, kao što su već preuzeli i jezik, zakone i filozofiju tog drevnog vedskog društva iz kojeg su njihovi pretci krenuli svijetom širiti velike ideje primitivnog otkrivenja.[11]

Higgins slično tomu kaže:

Ne postoji ni najmanji dokaz u meni poznatim povijesnim izvorima da je ijedna kolonija ikad prešla iz Egipta u Indiju, ali postoje, kao što vidimo, sigurni povijesni dokazi da su Indijci došli u Afriku. [12]

O raznim indijskim migracijama svjedoči i činjenica da je budizam, koji je daleko stariji od onog što se misli, raširen već tisućama godina prije. Uz već prethodno razmotrene primjere, tu je i primjer da su Makedonci invocirali Bedua (Budu)[13], a egipatski faraoni ili kraljevi pastira bili su Rajputi, odnosno kraljevski budisti.[14]

Međutim, A. Churchward jednako odlučno tvrdi: „Budisti i brahmani u mnogim svojim vjerskim ceremonijama koriste riječi koje nisu sanskrtske i za koje se govori da pripadaju vrlo drevnom jeziku koji je danas mrtav. Tim se riječima mogu pronaći njihovi stari egipatski korijeni."[15] Osim toga, drevnog egipatskog boga Ozirisa navodno se pamtilo u zabačenim predjelima Indije, gdje je postojala legenda da je on ondje stigao pred mnogo tisuća godina i utemeljio svoju religiju. Na sanskrtu *sat* znači uništiti sjeckanjem na komadiće, a Ozirisu je upravo to učinio Set.

Kao što vidimo, u našoj potrazi za podrijetlom mita i rituala koji su postali kršćanstvo zapinjemo u izboru između Egipta i Indije.

Sumer

Kao što je već spomenuto, današnja paradigma naklonjena je Sumeru kao kolijevci ljudske kulture. I dok to možda nije tako, Sumer ipak zauzima važno mjesto u ovoj debati jer je raskrižje između kultura Egipta i Indije. Kao i u Egiptu, i u Sumeru je postojao bog „Anu" i, kao što kaže Stone, „mišljenje da je postojao kontakt između Egipta i Sumera u to doba potvrđuje prisutnost pečata Jemdet Nasr tipa".[16] Stone na temelju gradnje i drugih rukotvorina također primjećuje da su grobnice egipatske Prve dinastije bile pod utjecajem Mezopotamije i da je zamka za lovljenje ribe koja se prikazuje u egipatskim grobnicama identična onoj koju su koristili sjeverni Europljani, očigledno iste rase kao i rani Sumerani, koju su, kako se tvrdi, činili zloglasni „arijski uljezi". O tim arijskim/iranskim uljezima Larson kaže:

> Ovi Iranci nisu samo otjerali semitske rase u vječnu sjenu - kao potomci starih Sumerana, oni su bili i pretpovijesni osvajači Egipta i Indije te preci Grka, Rimljana i Teutonaca. Ukratko, vladali su najvećim dijelom civiliziranog svijeta dva i pol tisućljeća.[17]

Ovi su Arijci očigledno bili „Šemsu Hor" ili „Horusov narod", koji su upali u Egipat i navodno postali Huriti, odnosno Mitani. Kao što kaže Stone:

> Arheologija Kanaana od dvadesetog do šesnaestog stoljeća prije nove ere pokazuje stalne nomadske upade. To se uglavnom pripisuje lokalnim nomadskim ratovima. Međutim, kao što nam govori profesor Albright, koji ulazak Indoeuropljana u Kanaan opisuje kao „migracijski pokret", „u petnaestom stoljeću indoarijski i huritski prinčevi i plemići postojali su gotovo posvuda".[18]

Kao što je navedeno, Hebreji/Izraeliti su bili mješavina različitih naroda, što potvrđuje „Ezekiel", koji je za njih rekao „da im je otac Amorićanin, a majka Hetitkinja",

to jest arijka. Izraeliti su stoga bili kombinacija „sinova Jafetovih" (Indoeuropljani/ Arijci) i „sinova Šemovih" (Semiti), kao i „sinova Hamovih" (Kanaanci/Afrikanci/ Kušiti). Kao što je spomenuto, tvrdi se da je levitsko svećenstvo bilo indoeuropsko/ arijsko, tj. jafetitsko. Uz njihovog vatrenog planinskog boga i druge primjere, levitski bračni običaji slični su onima indoeuropskih naroda.[19] Drugim riječima, semitski pustinjski narodi bili su Egipćani, Kanaanci i drugi, okupljeni pod vodstvom svećenika levita, koji su, kako se čini, velikim dijelom bili Indoeuropljani/Arijci, od kojih su neki bili iz Sumera.

Abrahamska seoba

Stanovnik Sumera navodno je bio i biblijski „patrijarh" Abraham, čija priča ustvari odražava spajanje arijskih/egipatskih kultura. Kao što smo pokazali, mit o Abrahamu svoju inačicu ima u Indiji, tako da „Ur Kaldejaca" izgleda ne znači sumerski grad nego „Ur Culdee" u Indiji, a priča o Abrahamovoj seobi u Haran odražava seobu arijskog brahmanskog plemena u Levant. Mit o Abrahamu očito predstavlja fanatične patrijarhalne sljedbenike Brahme koji napuštaju Indiju tijekom rata spolova koji je izazvala promjena ekvinocijskih doba iz Bika u Ovna. Ovo brahmansko pleme je navodno migriralo iz indijske regije Oudh (Judeja), moguće iz sela Matureje, na zapad kroz Perziju i završilo u Gošenu, „kući Sunca", tj. Heliopolisu u Egiptu, gdje je utemeljilo mjesto pod imenom Maturea/Matura. Dok je pleme selilo iz Indije, raznim je dijelovima krajolika u kojem bi se nastanilo davalo imena slična ili identična onima u svojoj rodnoj zemlji. Abramiti ili brahmani kasnije su se vratili u Kanaan iz Egipta kako bi stvorili vlastiti narod, podijelivši zemlju i postojeće narode na 12 zodijačkih dijelova pod vlašću „Jakova" ili Seta i njegovih „sinova", koji su zapravo bili plemenski bogovi.

Među brojnim drugim etimološkim primjerima koji potkrjepljuju ovu teoriju o seobi, od kojih su mnogi već dani, Higgins navodi da se Hebreji nazivaju „Yehudi" i da sanskrtska riječ „Yuddha" znači 'ratnik', što su Yehudi svakako tvrdili da jesu u svojim svetim tekstovima. Uz to, Krišnin otac je bio Yadu/Yuda/Yudi, ili Judi, a riječ „Shaitan", koja znači „neprijatelj" i od koje dolazi „Sotona", ista je u hebrejskom i u sanskrtu. Higgins dalje govori da je kolijevka budističke i jainističke vjere bila u indijskom gradu Jesulmeru, što je očito isto što i Jeruzalem, koji se, kao što smo vidjeli, nalazi i u Egiptu. Poveznice se nastavljaju jer Higgins pronalazi siro-hebrejsko-kršćanskog spasitelja boga/apostola Tamuza/Tomu ne samo u Indiji nego i u Egiptu: „Tamus je bilo ime glavnog egipatskog božanstva, kao i Tamus u Siriji."[20]

Vjerojatno je da su migracije između Afrike/Egipta i Indije započele prije mnogo tisuća godina i da su te kulture imale zajednički korijen. Kao što kaže Jackson:

„Drevni narodi Indije bili su azijatski Etiopljani i ne smije nas iznenaditi da su dijelili zajedničku predaju sa svojom braćom u Africi." Suočen s ovom zbrkom, Higgins je jednostavno zaključio da su indijska i egipatska kultura bile iste i da su razdvojene prije razvoja hijeroglifa.[21] Značenje tajanstvenih egipatskih hijeroglifa navodno je izgubljeno i ponovno otkriveno tek kad su Napoleonove trupe i njegov lingvist Champollion iskopali kamen iz Rozete. Međutim, Higgins je tvrdio da je kamen iz Rozete lažan. Ako je ta tvrdnja točna, a svakako bi mogla biti s obzirom na to da su lažiranja i krivotvorenja bila posve uobičajena, to bi značilo da značenje hijeroglifa nikad nije izgubljeno i da su kamen napravili članovi bratstva, koje je sačuvalo drevno znanje. Možemo nagađati da je te pojedince u objavljivanju ovih skrivenih podataka ili zanimala slava zbog otkrića, ili su željeli da se hijeroglifi obznane, a to „ponovno otkriće" je, naravno, na kraju dovelo do raskrinkavanja egipatskog pretkršćanskog mita i rituala čiji odraz nalazimo u Novom zavjetu.

Druidi

Rasprava o podrijetlu zapadne kulture ne završava se s Egiptom i Indijom, nego se širi i na tajanstveno druidsko bratstvo, koje su činili drevni svećenici Sunca i masoni na Britanskom otočju. Kao i mnogi drugi, A. Churchward je tvrdio da su druidi bili „egzodus solarnih kultista iz Egipta".[22] Pike također kaže:

> Prvi druidi bili su prava djeca maga i njihova je inicijacija došla iz Egipta i Kaldeje, dakle iz čistih izvora primitivne Kabale. Oni su obožavali Trojstvo pod imenima *Isis* ili *Hesus,* Vrhunski Sklad; *Belen* ili *Bel*, što na asirskom znači Gospodin, odnosno ime koje odgovara imenu Adonai...[23]

Druidi su zapravo dijelili istu drevnu „kaldejsku" kulturu s Egipćanima, Indijcima i Feničanima, uključujući i protohebrejski sveti jezik. Vidjeli smo mnoge primjere lingvističkih veza u kulturama od Egipta do Indije, ali podudarnosti nalazimo i u Britaniji. Na primjer, na hebrejskom „Brith" ne samo da znači „zavjet" nego i „sveta zemlja", jednako kao i na sanskrtu „Bharata", što znači „čista ili sveta zemlja", što se odnosi i na „Britaniju" druida.[24]

Higgins ukazuje i na masonsku vezu između Indije i Europe jer su masoni gradili „gotičke" građevine u Indiji tisućama godina prije pojave tog oblika arhitekture u Europi.[25] Uz to, britanski znakovi i signali Majstora masona isti su kao i u Indiji.[26]

Pike dalje obrazlaže teškoće pri razmrsivanju raznovrsnih utjecaja na Britanskom otočju:

> Druidski obredi nesumnjivo su stigli iz Indije, a druidi su izvorno bili budisti. Riječ *Druidh,* kao i riječ *Magi,* označava mudrog ili učenog čovjeka. Oni su bili filozofi, suci i proricatelji. Postojala je iznenađujuća sličnost između hramova, svećenika, doktrina i štovanja perzijskih maga i britanskih druida. Bogovi u Britaniji isti su kao Kabiri na Samotraki. Oziris i Izida pojavljivali su se u njihovim misterijima pod imenima Hu i Ceridwen...[27]

Hislop kaže:

> Neki su mislili da su druidsko štovanje prvi uveli Feničani, koji su stoljećima prije kršćanskog doba trgovali sve do rudnika kositra u Cornwallu. Međutim, nedvosmisleni tragovi tog štovanja nalaze se i u predjelima Britanskog otočja do kojih Feničani nikad nisu prodrli...[28]

Unoseći još jedno gledište u debatu, neki su autori, kao na primjer Conor McDari u *Irish Wisdom: Preserved in Bible and Pyramids,* pokušali pokazati da su zapadna i bliskoistočna kultura potekle s Britanskog otočja, točnije Irske, a ne obrnuto. McDarijeva hipoteza kaže da „piramide i Biblija, kad se pravilno dešifriraju, otkrivaju da je najstarija i prava religija štovanje Sunca".[29]

Misteriji

Štovanje Sunca, koje je preraslo u kršćansku religiju, sačinjavalo je „misterije", odnosno mit i rituale. Koliko god detaljno proučavali ove misterije, svejedno ćemo nailaziti na problem njihova podrijetla, koje je prava misterija. Kao što kaže Pike: „Gdje su nastali misteriji nije poznato. Pretpostavlja se da su došli iz Indije preko Kaldeje u Egipat, a da su odatle preneseni u Grčku."[30] Međutim, Jackson tvrdi da su „misterijske škole u Egiptu bile najstarija svjetska sveučilišta".[31] Albert Churchward je rekao da je „Velika piramida sagrađena na način da simbolički objašnjava sedam misterija astrostelarnog kulta te da se primjenjuje i eshatološki te bilježi vrijeme i vrši razna mjerenja".[32] Mnogi drugi su primijetili takav hram svetih misterija u takozvanoj Kraljevoj sobi u Piramidi. Ustvari, taj hram služio je kao centar za inicijaciju, u kojem su inicijati prolazili kroz dvanaest vrata ili hodnika. James Churchward kaže:

> Kad bi prošao drugu etapu, inicijat je smio ući u hodnik koji se zvao Deseti hodnik istine ili Pokusni podij, koji je imao crno-bijeli četverouglastim pločicama obložen pod, koji je označavao Dobro i Zlo, Istinu i Laž.
>
> Iz ovog hodnika vodilo ga se u Odaju novog rođenja, odnosno mjesto za obnovu duše. U toj su se odaji nalazili simboli smrtnosti i prazan sarkofag. Maleni otvor dopuštao je da u odaju uđe svjetlost sjajne jutarnje zvijezde Sotis...[33]

Velika piramida tako nije, niti je ikad bila „grobnica", osim simbolički, jer se koristila za upućivanje inicijata u velike tajne smrti. Služila je i kao nebeski „kompjutor" koji kodira kretanja mnogih planetarnih tijela i mnogo svete matematike.

Crni Bude i Pigmeji

Postoji još jedna zagonetka koju treba razriješiti jer, kao što se sjećate, u spiljama u Indiji pronađene su figure Buda koje nisu bile samo crne bojom nego i crnačkih fizičkih obilježja, što dokazuje da je negdje vrlo rano crna rasa dosegla naprednu civilizacijsku razinu. Kao što je Higgins rekao prije stoljeće i pol:

> *Sir* William Jones je smatrao da je veliki crni narod nekoć vladao Azijom te da je sjedište svog carstva imao u Sidonu. To mora da je bio narod koji gospodin Maurice naziva Kušitima ili Kutitima koji se opisuju u Knjizi Postanka. S mišljenjem da su bili crnci slažu se i prevoditelji Petoknjižja, takozvana Sedamdesetorica, stalno koristeći riječ *Kuš* za Etiopiju... Poznato je da je Budina religija u Indiji vrlo stara. U najdrevnijim hramovima razasutima po Aziji, gdje se njegovo obožavanje nastavlja, nalazimo ga crnog poput crnog jantara, sa spljoštenim licem, debelim usnama i crnačkom kovrčavom kosom.[34]

Jackson navodi:

> Slavno crnačko doba je, izgleda, prethodilo svim kasnijim rasama. Moralo je jednom doći do ogromne crnačke ekspanzije jer su izvorni gospodari zemalja između Iberije i Rta dobre nade i istočne Indije bili primitivni i vjerojatno patuljasti crni ljudi. Dugo već raspolažemo dokazima da je primitivna negroidna rasa Pigmeja nekoć živjela oko Sredozemlja. Crnci su bili prvi koji su orali blato Nila. Bili su to Kušiti tamne kože i kovrčave kose. Crnci su bili gospodari Sumera i Babilona prije nego što je postao zemlja četiriju jezika.[35]

U svaku ozbiljnu analizu doista treba uključiti jedan zanemareni narod koji je, ukoliko je teorija evolucije točna, jedna od najstarijih rasa na Planetu - Pigmeje. Pigmeji su zapravo ključni dio mozaika jer je velik dio njihove drevne predaje u biti jednak predajama kultura koje su je naslijedile. Već smo vidjeli da su bili pretkršćanski monoteisti koji su štovali križ. Belgijski antropolog Jean-Pierre Hallet, koji je velik dio života proveo među Pigmejima, objašnjava:

> Moji pigmejski prijatelji imaju vlastitu priču o Adamu... To je priča o bogu, rajskom vrtu, svetom drvetu, o plemenitom Pigmejcu koji je oblikovan iz zemljane prašine i zloj Pigmejki koja ga navodi na grijeh... Legenda govori o Bogu koji je zabranio jednu vrstu voća, ženi koja nagovara, muškarcu

koji želi odoljeti, izvornom grijehu, Božjem otkriću grijeha i strašnoj kazni koju je odredio drevnim pigmejskim grešnicima, o gubitku besmrtnosti i raja, porođajnim mukama i teškom radu kao prokletstvu.[36]

Jackson otkriva još jedno iznenađenje vezano za Pigmeje, koje smo mogli očekivati:

Pigmeji su vjerovali u Boga-Oca koji je ubijen i Djevicu Majku koja je rodila Sina Božjeg i Spasitelja, koji je osvetio smrt svog oca. To su na kraju postali egipatski Oziris, Izida i Horus. Pigmejskog Krista rodila je djevica, umro je za spas ljudi, ustao iz mrtvih i na kraju uzašao na nebo. Ovo zasigurno sliči na kršćanstvo prije Krista.

Zagonetka ide još dalje jer su Pigmeji tvrdili da su se proširili svijetom prije mnogo tisuća godina:

Halletovi prijatelji Pigmeji rekli su mu da su u dalekoj prošlosti razvili visokotehnološku i naprednu materijalnu kulturu i da su gradili brodove i putovali diljem svijeta, ali da im ta tehnološka razvijenost nije donijela ništa osim nesreće tako da su se, pretpostavivši sreću mukama i nevoljama, na kraju odrekli te visoke materijalne civilizacije. U ovoj predaji bi moglo biti mnogo istine jer su fosili Pigmeja pronađeni u svim dijelovima svijeta.[37]

Ostaci Pigmeja i njihova kultura pronađeni su diljem svijeta, uključujući prostor od Egipta do Indije. Prema Higginsu, „stanovnici tvrde da je brojne krugove koji se mogu naći u Indiji podigla rasa ljudi koji se zovu Keoni ili Kaoni, za koje se govori da su bili Pigmejci".[38] Pigmeje su u drevnim kulturama iznimno štovali, naročito Egipćani, kao što navodi A. Churchward:

Egipćani su prirodne pojave toliko pomno promatrali i bilježili da su najstariji božanski ljudi u njihovoj mitologiji opisani kao Pigmeji, a najraniji oblik Ljudske Majke prikazan je s karakteristikama pigmejske žene.[39]

Churchward nastavlja:

Ptah se prikazuje u obliku Pigmeja, a njegovi Ari su sedam malih Pigmeja. Egipćani su ovu vrstu preuzeli od praiskonskog, prvog čovjeka koji se razvio iz antropoidnog majmuna u Africi. [40]

Iako su možda najstarija rasa ljudi, Pigmeji su uistinu prava ljudska bića i očito su dosegli naprednu razinu daleko prije nego što je „divova" bilo u velikom broju. Pigmeji su antropološka enigma jer ih se opisivalo i kao negroide i kao kavkazoide. O ovim zagonetnim ljudima Walker govori:

> ... Pigmeji su kavkazoidni ljudi tankih usana, svijetle boje kože, često plavooki. Antropološka istraživanja pokazuju da Pigmeji nisu bili pravi primitivci nego ostaci nekoć sofisticirane rase, protoberberskih ljudi koji su nastanjivali ono što Hallet naziva „starom bijelom Afrikom". Pigmeji imaju stas koji je gotovo jednak onom egipatskih mumija. Stari Egipćani nisu bili visoki ljudi... Ne samo da pigmejski mitovi i božanstva potječu od onih iz drevnog svijeta nego i njihove tradicionalne priče jasno govore o vremenu kad su njihovi preci živjeli visoko civilizirano, u velikim gradovima, sa sjajnim alatima i vještinama koje su im omogućavale da čine čuda.[41]

U Pigmejima ne nalazimo samo vrlo stare korijene ljudske kulture i religije nego očito i „kariku koja nedostaje" između crne i bijele rase. Treba napomenuti da tim iznimnim ljudima sada prijeti izumiranje.

Jasno je da se korijeni ljudske kulture ne mogu sa sigurnošću smjestiti u Indiju ili Egipat, čak niti u Europu, jer su se kroz tisućljeća ovim prostorima kretali valovi imigranata i osvajača. Pigmeji ustvari predstavljaju jednu čak stariju kulturu s mitovima i ritualima. U našoj potrazi za prvobitnim izvorom kršćanstva navodi nas se da zaključimo da su tvrdnje Pigmeja i drugih o prethodnoj globalnoj civilizaciji istinite.

' www.aa.riet

[2] A. Churchward, 305-6.

[3] A. Churchward, 269-9.

[4] Jackson, 115-6.

[5]Taylor, 61.

[6] Jackson, 116-8.

'Walker, *WEMS,* 460.

[s]Jacolliot, 24-5.

'Larson, 117-8.

[10]Jacolliot, 24-5.

"Jacolliot, 68.

[12]Higgins, I, 54.

[13]Higgins, 1,584.

[14]Higgins, 1,612.

[15] A. Churchward, 337.

[16] Stone, 87

"Larson, 83.

[18] Stone, 98-9.

"Stone, 108.

[20]Higgins, I, 584.

[21] Higgins, I, 19.

[22] A. Churchward, 304.

[23] Pike, 103.

[24]Higgins, 1,585.

"Higgins, 1,725.

[26]Higgins, 1,767.

[27] Pike, 367.

[28]Hislop, 103.

[29]Wilson, 259.

[30] Pike, 353.

[31] Jackson, 131.

[32] A. Churchward, 145.

[33] J. Churchward, *LCM,* 326.

[34]Higgins, 1,52.

[35] Jackson, 174.

[36] Jackson, 174.

"Jackson, 175.

[38]Higgins, II, 135fn.

[39] A. Churchward, 7-8.

[40] A. Churchward, 304.

[41] Walker, *WEMS,* 831-2.

23

DOKAZI O DREVNOJ GLOBALNOJ CIVILIZACIJI

Civilizacije su se uvijek iznova rađale, završavale i potom zaboravljale. Ništa novo pod kapom nebeskom. Što jest već je bilo. Sve što naučimo i otkrijemo i prije je postojalo; naši izumi i otkrića samo su ponovni izumi i ponovna otkrića.

Puk. James Churchward

Kao što smo vidjeli, doslovce je nemoguće utvrditi koja je nacija pramajka zapadne kulture, pa tako i judeokršćanske predaje, te moramo razmisliti i o drugim izvorima, kao što su Pigmeji, koji tvrde da su oni prije mnogo tisućljeća bili globalna kultura. Činjenica da se standardizirani mit i rituali sa svojim pojedinostima nalaze diljem svijeta poziva na objašnjenje barem jedne takve globalne civilizacije koja je davno uništena kataklizmama, ali sačuvana i u priči i u kamenu. Pokušaji da se takva pojava smjesti u Indiju i/ili Egipat nisu dovoljni da objasne kako to da su takve priče i obredi bili poznati i prakticirani u Meksiku i na tako udaljenim mjestima kao što je Polinezija. Ne nude ni objašnjenje za brojne arheološke ostatke koje nalazimo diljem svijeta, koji služe kao zagonetni i stalni podsjetnici da su u neko drevno doba takozvani primitivni ljudi umjeli raditi ono što prema evolucijskim i kreacionističkim teorijama nisu trebali znati raditi.

Te impresivne ruševine očito idu ruku pod ruku s globalnom civilizacijom koju otkrivaju zajedničke legende i mitovi drevnih ljudi jer ondje gdje su postojali takva napredna tehnologija i graditeljsko umijeće koji su se koristili da bi se napravili i pomicali megaliti od 10-200 tona ili podigla nevjerojatno precizna Velika piramida, morala je postojati i napredna kultura. Kao što smo vidjeli, ove predaje sežu tisuće i tisuće godina u prošlost i međusobno su si sve bliže, što se ide dalje u prošlost. Takve sličnosti medu kulturama diljem Planeta mogu se naći u religiji i mitologiji, običajima, obredima i simbolima, jeziku, astrološkom i astronomskom znanju te arheološkim i arhitektonskim ostacima. U proučavanju takvog kulturnog zajedništva bilo bi razumno zaključiti da naša sadašnja globalna civilizacija nije

prva. Što dublje poniremo u prošlost, to je dakako teže doći do čvrstih činjenica a rasprava postaje sve spekulativnija.

Religija, obredi i običaji

Kao što to ova knjiga pokazuje, doktrine i obredi mnogih religija doslovno su identične, a kršćanstvo je samo konačni proizvod dugog niza istih tradicija. U ovoj smo se analizi uglavnom bavili kulturama Bliskog/Srednjeg istoka i Europe jer se Bliski istok smatra izvorom biblijske predaje, Rajskog vrta itd., a Europa je posvojila kršćanstvo. U „Starom svijetu" smo se zadržali i zato što je raširenо vjerovanje da su zapadna i istočna hemisfera rasle zasebno, s vrlo malo ili nimalo kontakta sve do prije nekoliko posljednjih stoljeća. Kao što je navedeno, međutim, mnoge se najvažnije predaje čovječanstva mogu naći diljem svijeta, s detaljima koji si međusobno odgovaraju i pokazuju daje kontakt ostvaren i započeo prije mnogo tisuća godina.

U objema Amerikama, primjerice, nalazimo mitove o Rajskom vrtu, potopu i Joni; priču o Suncu koje staje; obožavanje zmije; rođenje od djevice; raspeće; običaj obrezivanja; asketske manastire i ženske samostane. Kao još jedan primjer možemo navesti da su starosjedioci Britanske Kolumbije boga Sunca/neba zvali „Sin", kao i boga u Starom svijetu, a Sinovu majku prikazivali kao ženu drvodjelje koji svog solarnog sina uči svom zanatu.[1] Nadalje, kao što kaže Carpenter: „Zanimljivo, ista legenda o bogovima (idolima) koji se rađaju u spiljama spominje se i u Meksiku, Gvatemali, Antilima i drugim dijelovima Srednje Amerike."[2] Isto tako, navodno je za vrijeme kršćanske invazije otkriveno da floridski starosjedioci pjevaju „Hosanu".[3]

Određene vjerske svetkovine i obrede nalazimo u različitim mjestima. Na primjer, J. Churchward spominje riječi R.G. Haliburtona, koji „pišući o 'Svetkovini predaka' kaže: 'Sada je, kao i prije, početkom mjeseca studenog održavaju Peruanci, Hindi, ljudi s pacifičkih otoka, ljudi s otočja Tonga, Australci, stari Perzijanci, stari Egipćani i narodi sa sjevera Europe, a tri dana je slave Japanci, Hindi, Australci, stari Rimljani i stari Egipćani.'"[4]

Robertson govori o praksi žrtvovanja u Aziji i Americi: „Teško je vjerovati da su se neobična žrtvovanja 'glasnika ili 'poslanika' Suncu bojanjem u crveno ili vješanjem njegove kože i kože drugih žrtava, prepariranih u znak svetosti, razvila zasebno na dvjema hemisferama." [5]

Osim toga, kao što je spomenuto, vrlo staru budističku religiju nalazimo u mnogim dijelovima svijeta. Robertson o tome kaže: „Na kontakte s budizmom osobito ukazuje... niz meksičkih kipova; mnogi prikazi Quetzalcoatla praktički su identični Budi."[6] Kao što smo vidjeli, Quetzalcoatlova religija u mnogo je pogleda gotovo iden-

tična Isusovoj - spasitelj kojeg rađa djevica stavlja se na kušnju i posti 40 dana, umire i vratit će se u svom Drugom dolasku - očekivanje koje je dovelo do propasti Asteka kad su Cortesa zamijenili za miroljubivog boga i učitelja Quetzalcoatla, koji je postojao davno prije krvožednih Asteka.

Uz to, jedan od meksičkih bogova bio je „Yao", isto kao i egipatski Iao i hebrejski „Yah".[7] Rani Hebreji i njihovi susjedi, kao na primjer Feničani i Kanaanci, svog su Gospodina zvali „Baal", ali začudo „*Bal* je i majanska riječ koja znači 'Gospodar polja'".[8] Astečka ljudska žrtva bila je ista kao i ona hebrejska, zbog koje je Kingsborough Hebreje nazvao „strašnim ljudožderima". Nadalje, priču o Adamu nalazimo u majanskom Chimalpopoca rukopisu, koji „govori da je Stvoritelj stvorio svoje djelo u epohama, pri čemu je čovjek stvoren od zemljane prašine *sedmog dana".*[9] Sličnosti između Meksikanaca i Semita toliko su upadljive da je nemali broj učenjaka i istraživača srednjoameričke starosjedioce želio nazvati „Židovima" i u njima (i drugima) naći „izgubljeno pleme" Izraela. Međutim, kao što smo vidjeli, prema Samaritancima izgubljenih plemena nije bilo i u smislu rase taj se odnos ne naznačuje, barem ne između starosjedioca proteklih nekoliko tisuća godina. Međutim, u drevnije doba u Srednjoj Americi doista je postojala rasa vrlo slična onoj semitskoj - bradati bijelci nalik Feničanima. Ustvari, navodno su u luci Rio de Janeiru i na drugim brazilskim lokalitetima pronađene rukotvorine koje ukazuju na to da su Feničani prešli Atlantik barem 1000 godina prije dolaska Europljana.

Tragove bijele rase, kao i crne, nalazimo u legendama u Srednjoj Americi i slikama na stelama, a crna rasa je ovjekovječena i u golemim kamenim glavama koje su navodno napravili Olmeci. U svakom slučaju, Meksikanci nisu kolonije Semita s Bliskog istoka, iako je vjerojatno da je postojao trajan kontakt i kolonizacija u doba Feničana. Pa ipak, meksički su starosjedioci tvrdili da su njihovi preci stigli preko oceana sa zapada, ne s istoka.

Meksička civilizacija ne nalikuje samo semitskoj. Maje imaju puno toga zajedničkog i s Indijcima. O sličnostima između majanske i hinduske religije *Hinduism Today* kaže: *„Chacla* na majanskom označava energetska središta u tijelu, slična *čakrama* u hinduizmu. *K'ultanlilni* na majanskom znači silu Božju u čovjeku koja se kontrolira disanjem, značenjski slično *kundalini.* Majanska riječ *chilambalam* odnosi se na sveto mjesto, kao i tamilska *Chidambaram. Yok'hah* na majanskom znači „na vrhu istine", slično kao i *yoga* na sanskrtu."[10] Maje su imali i istu božicu Maju, majku bogova i čovjeka, kao i u Indiji.[11] Uz to, legendarni utemeljitelj Maja bio je bog Votan ili Wotan, ime identično imenu boga teutonskih plemena. Mnogo je ovakvih podudarnosti između Starog i Novog svijeta.

Ne nalazimo samo u Amerikama globalnu religiju, koja je ustvari mit koji se vrti oko nebeskih entiteta i njihovog odnosa međusobno i sa Zemljom. Priču o prvom

paru nalazimo i na udaljenim mjestima kao što su Tahiti, gdje je žena „Ivi" napravljena iz kosti muškarca, kao i na polinezijskom otoku Bowditchu, gdje je mit gotovo identičan hebrejskoj verziji sa zmijom, Drvom života i slično.[12]

James Churchward kaže:

> Činjenica koja najviše začuđuje jest da su Polinežani, koji su više od 12.000 godina odsječeni od ostatka svijeta, imali predaju o stvaranju svijeta identičnu onoj biblijskoj, kao na primjer imena prvog muškarca i prve žene; to da je prva žena stvorena iz muškarčevih kostiju; da je čovjek bio posebna Božja kreacija. Markižani i drugi Polinežani nikako nisu mogli preuzeti ove predaje iz vanjskog svijeta. Predaja Polinežana svoj početak vuče od prije 12.000 godina, a koliko je od toga i starija nitko ne može pretpostaviti. Biblijska je predaja započela s Mojsijem prije otprilike tri tisuće godina, što dokazuje da je u nekom obliku predana Mojsiju. Naacal i Egipćani nam pokazuju u kojem je to obliku predana i od koga.[13]

Osim toga, kao i u biblijskoj priči o Kainu i Abelu, „predaja na Tongi kaže 'da je sin prvog čovjeka ubio svoga brata'".[14] Također i na Fidžiju „još uvijek postoji mjesto na kojem je izgrađena golema kula jer su Fidžijci bili znatiželjni i željeli su zaviriti u Mjesec da vide je li nastanjen",[15] što je priča koja podsjeća na biblijsku priču o Babilonskoj kuli. Kao što kaže Walker: „Mit o Kuli babilonskoj nalazimo diljem svijeta, uključujući Indiju i Meksiko."[16] Barem je jedna skupina otočana s Južnog mora, Melanežani, prikazivala Sunce s 12 polubogova ili junaka, kao što su „pomagači" i „učenici" u mitu o Horusu/Isusu. Otok Java u Južnom moru, mjesto koje je nastanjeno prije mnogo desetaka tisuća godina, također obiluje takvim misterijima, uključujući i onaj po kojem posljednji avatar treba stići jašući na bijelom konju, baš kao i solarni junaci Krišna i Isus.[17] Aboridžini u Australiji imaju mitologiju sličnu egipatskoj i nekoliko je australskih izraza gotovo identično egipatskim.[18]

Astrologija/astronomija

Mit i rituale nalazimo diljem svijeta. Znamo isto tako da to znanje tvori ne samo religiju, nego i znanost, predstavljajući detaljna promatranja neba i njegova odnosa sa Zemljom, kao i prirodnih sila na sam Planet. Ako je ijedna civilizacija htjela biti globalna, morala je imati mitove jer takva je u biti astronomska priča. Detaljno poznavanje astronomije, kao i oceanskih struja, meteoroloških uvjeta, migracijskih putova ptica i riba omogućavalo je starim narodima da plove diljem kugle zemaljske. Ustvari, takozvani primitivni polinezijski narodi smatraju se „najvećim moreplovci-

ma u povijesti čovječanstva" i uspješno su kolonizirali niz pacifičkih toka već prije 30.000 godina. Takav pothvat iziskivao je veliko znanje o zvijezdama i pokazuje da su ti narodi bili vrhunski astronomi već prije više desetaka tisuća godina. Detaljno znanje pokazuje se i u nebeskim „kompjutorima" u kamenu koje su moreplovci ostavili širom svijeta.

Dokaze o globalnoj civilizaciji nalazimo u zajedničkim astronomskim i astrološkim detaljima, kao što je štovanje Plejada, Velikog medvjeda i konstelacije Škorpiona ili „škorpionovih zvijezda", što su oznake koje susrećemo od Indije do Grčke i u Srednjoj Americi. Kao što kaže Walker:

> Kaldejci su vjerovali da će se svijet rastopiti i vratiti na svoje praiskonske elemente kad se svi planeti poredaju u konstelaciji Raka. Ista je doktrina postojala i u Indiji, Egiptu, Perziji, Kini, sjevernoj Europi i pretkolumbovskoj Srednjoj Americi.[19]

Starost astrološkog/astronomskog znanja je velika. Zodijak u hramu u Denderi u Egiptu započinje sa Suncem u Lavu, po čemu bi bio 10.000 godina star, iako je sam hram očigledno star svega nekoliko tisuća godina. Dupuis je podrijetlo zodijaka smjestio u sjevernu Afriku pred 15.000 godina, a Volney prije 17.000 godina. Prosuđuje se da je Egipat u to doba imao iznimno kvalitetno tlo i čisto nebo i kao takav poslužio kao savršeno mjesto za osmišljavanje takvog kompleksnog sustava. Uz to, Massey kaže da je astronomska mitologija stara barem 30.000 godina.[20] A. Churchward je smješta mnogo dalje u prošlost.

Simboli

Kao što smo naveli, brojni su simboli koji postoje globalno, uključujući križ koji je, kao i mnogi drugi, bio simbol Sunca. Jedan od najčešćih simbola sada je zloglasna svastika odnosno kukasti križ, također simbol Sunca koji „se naziva najstarijim simbolom na svijetu" i nalazi diljem kugle zemaljske, kao na primjer na Aljasci, Sjevernoj i Srednjoj Americi, Indiji, Rusiji i Kini.[21] Svastika je čak bila kršćanski simbol mnogo stotina godina prije nego li ju je oživio gorljivi rimokatolik Hitler. Walker kaže:

> Svastike se pojavljuju na paleolitičkim rezbarijama na bjelokosti mamuta iz Ukrajine, koje potječu približno 10.000 godina prije nove ere. Svastike se pojavljuju i na najstarijim novčićima u Indiji... Svastika je predstavljala i mnoga druga božanstva od Islanda do Japana, od Skandinavije do sjeverne Afrike... Rani kršćani su preuzeli svastiku kao znak za Krista...[22]

Jezik i etimologija

O važnosti lingvističkih dokaza u otkrivanju podrijetla čovjeka James Churchward kaže: „Svi se slažu da je jezik najprecizniji vodič u otkrivanju odnosa različitih naroda, čak i kad je riječ o zemljama koje su razdvojene ogromnom vodom ili prostorom."[23]

Lingvistički/etimološki dokazi koji povezuju svijet iznenađujući su i na njih smo ukazivali u ovoj knjizi. Naša se analiza, međutim, ograničavala uglavnom na „Stari svijet". Već smo vidjeli neke sjajne primjere koji pokazuju kako su jezici obaju svjetova povezani. Kao temeljni primjer može poslužiti riječ „mama", koja označava majku u brojnim kulturama diljem svijeta. Kompleksnija etimološka sličnost može se naći u meksičkom imenu 'Mexitli' ili 'Mesitli' koje znači „Pomazanik"[24] i očito je povezano s egipatskim 'Messu' i hebrejskim 'Mesija'. Kod Maja „balaam" je svećenik, a u hebrejskom prorok. Brojne su korelacije između drevnog jezika u Meksiku i jezika na Bliskom istoku, uključujući sumerski. Meksička kultura ima brojne paralele u umjetnosti, religiji i jeziku sa Sumerom.

Osim toga, majanski bog stvoritelj zvao se „Hurakan", a karipski bog oluja ,,Hurukan", a oboje su gotovo identični tibetanskom gnjevnom božanstvu „Heruki", koje je opet u vezi s Heraklom, odnosno Herkulom. Iz imena ovog boga oluja dolazi riječ „hurikan". Walker pretpostavlja da je „Hor" bio istočni „Heruka" i navodi da su Pigmeji štovali Herua, što je arhaično ime za Hora. „Hul-Kin" u indijskom jeziku Naga-Maya i Hurki u akadskom/kaldejskom oboje znače „sunčani udar"[25], što bi bio još jedan gnjevni aspekt boga Sunca.

Brojne su podudarnosti između riječi „Starog" i „Novog" svijeta. Charles Berlitz navodi, na primjer, sličnost između „teocalli", što znači „kuća bogova" na astečkom/Nahuatlu, i „theou kalia", što znači „Božja kuća" na grčkom. Riječ za „rijeku" na grčkom je „potamos", što je vrlo slično rijeci Potomac u Sjevernoj Americi. U južnoameričkom jeziku Aymara „malku" znači „kralj", kao i „melek" ili „melechi" u semitskim jezicima. I u američkom araukanijskom i u egipatskom riječ „anta" znači „Sunce", dok su brojni izrazi u kečuanskom jeziku svojim oblikom i značenjem slični sumerskim. Ovaj popis se nastavlja i obuhvaća kulture od južnih mora do sjeverne Europe.

Arheološki dokazi

Globalna civilizacija i njezini mitovi vidljivi su u nevjerojatnim materijalnim ostacima diljem svijeta, koje srednjostrujaške vlasti nikad nisu do kraja razjasnile i kojima se nikada nisu adekvatno posvetile. Od Gize i Baalbeka do Stonehengea, Tia-

huanaca, Kine i Pohnpeija nalaze se ruševine neobjašnjenog podrijetla i međusobne sličnosti, što je Johna Keela navelo da usklikne: „Morala je postojati jedna svjetska kultura u neko doba u drevnoj povijesti... Netko ili nešto nadahnulo je drevne ljude da izvode nevjerojatna graditeljska umijeća."[26]

Robertson naglašava neke od tih sličnosti:

> Postoji upadljiva iako možda ne i presudna sličnost između astečkih, predastečkih i peruanskih hramova-piramida i onih u Mezopotamiji, koje su potekle od ranijih Akađana i Sumerana. Njihove ruševine još uvijek postoje u Srednjoj Americi i Peruu i mogu se uspoređivati s navodima koji postoje o onima iz Babilonije te primjerom koji se nalazi u Saqqari u Egiptu.[27]

Postoji isto tako i upadljiva sličnost između srednjoameričkih i južnoameričkih struktura i onih u Indiji, kao što navodi indijski arhitekt Sri V. Ganapati Sthapati, koji je pokazao da su rezidencijalni tlocrti u Machu Picchuu bili identični onima u harapskoj civilizaciji u razrušenom gradu Mohenjo Daru u dolini Inda.[28] Uz to, neki istraživači sada tvrde da je zagonetni Mohenjo Daro znatno stariji nego što se inače misli, možda i 8.000 godina. Zanimljivo, utvrđeno je da je Mohenjo Daro bio kozmopolitsko mjesto jer su pronađeni kosturi sljedećih tipova: „sredozemnog, kavkazoidnog, armenoidnog, alpskog, australoidnog i mongoloidnog".[29] Starost Machu Picchua vjerojatno je tisućama godina veća od službene, kao što su tvrdili i njegovi nasljednici, Inke.

Arhitekt Sthapati utvrdio je i da je majanski hram u Chichen Itzi „sagrađen prema istim načelima dizajna kao i hinduski hramovi u Indiji". J. Churchward tvrdi da su čudesne strukture u Chichen Itzi, koje službena znanost pripisuje „Majama" prije samo 1.500 godina, zapravo stare najmanje 11.500 godina. Ove strukture i druge diljem svijeta preuzele su kulture koje su se pojavile iza njih, na što ukazuje i činjenica da neke od njih ne samo da pokazuju stara popravljanja nego i „poboljšanja" u obliku zatvaranja izvornih ruševina.

U proučavanju graditeljskih ostataka drevnih civilizacija jedna je kategorija posebno neobična - piramide. Kao što Keel kaže u *Disneyland of the Gods:*

> Znamo daje gradnja piramida nekoć bila univerzalna pojava diljem svijeta. Prije više od šest tisuća godina nepoznati su narodi podizali velike piramide u Meksiku. Gigantski brežuljci podizali su se u Kini, Velikoj Britaniji, Sjevernoj Americi i na udaljenim pacifičkim otocima dok su Egipćani još uvijek živjeli u kolibama od blata uz Nil. Tijekom Drugog svjetskog rata leteći nad tim planinskim područjem, piloti su izjavili da su vidjeli jednu ili više masivnih piramida kako u tišini stoje u izoliranim himalajskim dolinama.[30]

O sveprisutnosti i međusobnoj sličnosti piramida David Hatcher Childress kaže:

> Majanske piramide nalazimo od Srednje Amerike pa sve do indonezijskog otoka Jave. Piramida kod Sukuha na obroncima planine Lawu kod Surakarte u središnjem dijelu Jave čudesan je hram s kamenim stelama i stepeničastom piramidom koja bi se mogla usporediti s bilo kojom u džunglama Srednje Amerike. Ta piramida je u biti doslovno identična piramidama koje se nalaze na drevnom majanskom lokalitetu kod Uaxactuna, u blizini Tikala.[31]

Govoreći o globalnoj civilizaciji Keel razjašnjava slabosti današnje arheološke paradigme:

> Sve ove stvari čine se međusobno povezanima, kao da su nekoć bile dio jedne velike civilizacije - neke zajedničke kulture koja se proširila cijelim svijetom i onda nestala... Raspolažemo donekle potpunom poviješću proteklih dvije tisuće godina i poludovršenom arheološkom rekonstrukcijom posljednjih pet tisuća godina. Međutim, u našem je znanju toliko 'rupa' da većina popularnih arheoloških teorija ima vrlo malu vrijednost. Štoviše, ne možemo biti sigurni ni da su Egipćani sagradili Veliku piramidu...[32]

Ustvari, kao što navodi Hotema, Velika piramida je mnogo starija od samih Egipćana:

> Kad je većina drevnih Egipćana prvi put vidjela zagonetnu Sfingu i velike piramide kod Gize samo su njihovi vrhovi izvirivali iz vjetrom nanesenog pijeska u pustinji. O svrsi tih struktura, njihovim graditeljima i vremenu izgradnje nisu znali ništa više od nas danas... Velika piramida nikako nije mogla biti djelo egipatskih starosjedioca, niti je itko ikad tvrdio da ona to jest.[33]

U riječi „piramida" Anderson otkriva „pyr-a-met", što on prevodi kao „velika središnja vatra".[34] Piramida je nebeski „oltar usred Egipta". Ona je tako diljem svijeta bila simbol oltara i čuvar „svetog znanja".

Na temelju *Records of the Past* A. Churchward je ustvrdio da je Velika piramida „morala biti sagrađena pred barem 269.870 godina".[35] Naravno, sadašnja paradigma tvrdi da je takav datum besmislen. Ono što nije besmisleno jest to da se datumi nastanka rukotvorina diljem svijeta stalno pomiču sve dalje u povijest.

Premda današnja paradigma ne dopušta takvu dataciju i čitavu civilizaciju smješta u razdoblje poslije vremena sumero-babilonskih kultura, piramida kod Cuicuilca u Meksiku očito je najmanje 2500 godina starija od najstarijih poznatih sumerskih ostataka jer je ta meksička struktura navodno iskopana ispod polja lave koje je stvorila vulkanska erupcija prije 8500 godina.

Grad Tiahuanaco na obalama jezera Titicaca u Boliviji jedno je od najzagonetnijih i najčudesnijih mjesta na kugli zemaljskoj. Leži na osamljenom mjestu na nekih 3800 metara nadmorske visine i već stoljećima zadivljuje i zbunjuje putnike. Iako ortodoksni učenjaci ovu megalitsku zagonetku proglašavaju inkanskom tvorevinom, sami su Inke tvrdili da je ona postojala davno prije nastanka njihove kulture. Službena znanost ovaj grad ne datira prije 5. st. n.e., ali neortodoksni znanstvenici smatraju da bi mogao biti star i 15.000 godina. Zaključak o tolikoj starosti donesen je na temelju mnogih pojedinosti, među kojima značajno mjesto zauzima astronomski razmještaj koji susrećemo u nizu megalitskih konstrukcija diljem svijeta, te na temelju činjenice da se grad nekoć očito nalazio u razini s morem.

Uz ove monumentalne strukture koje ukazuju na naprednu globalnu civilizaciju tu su i brojni drugi „artefakti koji se ne uklapaju", uključujući i babilonske „akumulatore" i predmete prikazane na muralu u Denderi koji izgledaju kao staklene cijevi s „električnim jeguljama" u sebi i navode nas da se upitamo jesu li se ovi uređaji mogli koristiti za osvjetljavanje spilja, grobnica, piramida ili drugih građevina. Ashoka stup u Indiji je golemi lingam izrađen od željeza i „stručno zavaren". O tom stupu Jochmans kaže: „Zagonetka se sastoji u tome što bi se svaka druga takva masa željeza izložena indijskim monsunskim kišama, vjetrovima i temperaturama 1600 godina ili više već odavno pretvorila u hrđu."[36] S jedne olupine broda u Grčkoj iz prvog stoljeća prije nove ere poznat je navigacijski uređaj ili „astrolab", koji je „računao godišnja kretanja Sunca i Mjeseca". Minijaturne figure zrakoplova pronađene su i u „Starom" i u „Novom" svijetu, a u legendama različitih naroda govori se o „letećim strojevima". Tu su i čudesni crteži u Nazci i drugdje koji se mogu vidjeti samo odozgo. Isto tako, u Peruu je pronađeno 50.000 izrezbarenih kamena koji „pokazuju ljude, postojeće i izumrle životinje, zvjezdane karte, zvjezdani zodijački prsten i karte neidentificiranih kopnenih teritorija. Ljudi su prikazani u lovu ili u borbi s raznovrsnim čudovištima koja nalikuju na brontosaure, triceratopse, stegosaure i pterodaktile koji pripadaju mezozoiku (prije 225-65 milijuna godina). Još više iznenađuje to što je prikazano da ljudska bića imaju pripitomljene domaće životinje koje su, čini se, dinosauri i koriste ih za transport i ratovanje. Prikazuje sa da ljudi koriste teleskope, promatraju zvijezde i izvode kirurške zahvate".[37] Premda se ovo zbunjujuće kamenje napadalo kao moderne prevare, a neki to doista i jesu, navodno ih spominje jedan španjolski svećenik iz 16. stoljeća koji je neke od njih poslao u Španjolsku. Uz to, oksidacija rezbarija pokazala bi da su mnogi od tih kamena najmanje nekoliko stoljeća stari i da potječu iz vremena kad ni američki starosjedioci ni bilo tko drugi o takvim stvarima nije trebao išta znati. U Srednjoj Americi pojavljuje se još jedan tehnološki anakronizam u obliku masivnih i gotovo potpuno savršeno okruglih kugli. Izgleda da su još jedan takav anakronizam i slike

konja i magaraca koje su česte u meksičkim hijeroglifima, [38] iako u Amerikama takve faune prije 12.000 godina nije bilo.

Zagonetka Sjeverne Amerike

U analizi hipoteze o naprednoj drevnoj globalnoj civilizaciji čini se da Sjeverna Amerika još uvijek ostaje dio stare paradigme s nevelikim naznakama neke napredne kulture ili vanjskog utjecaja osim u legendama. Međutim, takva percepcija je netočna jer je u Sjevernoj Americi bila jedna ili više naprednih kultura koje su doista ostavile svoje tragove, koji su ponekad do te mjere izbrisani da su zacijelo iznimno stari. Mnogima će biti šokantno čuti da u Sjedinjenim Američkim Državama postoje brojne ruševine i strukture na tlu koje su toliko stare da ni starosjedioci koje su Europljani ondje zatekli nisu znali tko ih je sagradio. Kao što kaže Keel:

> Stručnjaci nam govore da Sjevernu Ameriku prije dolaska Europljana nije nastanjivao nitko osim Indijanaca. Pritom previđaju sve one kamene kule i strukture na koje se naišlo diljem ovog kontinenta (uključujući i kilometre popločenih cesta) kad su stigli hodočasnici. Pronađene su razne vrste metalnih predmeta, od mačeva i sjekira do novčića, koji su datirani kao pretkolumbovski. Netko je već vadio rude i ugljen u ovoj zemlji i crpio naftu u Pennsylvaniji prije nego se Kolumbo otisnuo na more. Umjesto da se pozabave problemom identificiranja tih zagonetnih Sjevernoamerikanaca, arheolozi su odlučili ignorirati ove artefakte. [39]

J. Churchward prenosi zapise povjesničara iz Kentuckyja Georgea Rancka, koji govori da se pod sadašnjim gradom Lexingtonom skriva „mrtva metropola izgubljene rase... i da su bez imalo sumnje postojali ostaci velikoga grada i moćnih ljudi... Tu su podigli svoje kiklopske hramove i gradove bez predodžbe o crvenim ljudima koji će doći iza njih i loviti jelene i bizone preko njihovih sravnjenih i travom prekrivenih zidina. Tu su živjeli, radili i umrli prije nego što je Kolumbo donio standarde stare Španjolske na obale Novog svijeta; dok su Galiju, Britaniju i Njemačku okupirala lutajuća barbarska plemena i moguće davno prije nego što je carski Rim dosegao vrhunac svoje slave i sjaja".[40]

Uz kamene strukture u Sjevernoj Americi bilo je i nevjerojatnih struktura na tlu, od kojih su neke bile i milju ili više duge, a tvorile su geometrijske slike kao što su krugovi, elipse, osmerokuti, pravokutnici i kvadrati, kao i zmije i druge životinje, od kojih su neke navodno bile izumrle u doba kad su u Ameriku došli ljudi. Kao što kaže Christopher Dun: „Moja analiza otkriva da... je među graditeljima humaka postojala matematička škola čija su se razmišljanja o geometrijskim konceptima razlikovala od

onih pitagorejskih u antičkoj Grčkoj samo po stupnju."[41] Kamene kule, zidine, kuće i druge strukture podigli su, naravno, masoni, koji su također vješti u geometrijskoj znanosti. Drugim riječima, pojedinci uključeni u ove kreacije očito su bili učeni članovi jedne ili više škola.

Kao i Veliku piramidu, razna zdanja u Sjevernoj i Južnoj Americi nisu sagradile kasnije kulture, nego su preuzete silom ili naslijeđene jer su ih napustile ranije kulture. Ustvari, premda se Egipćane često smatra začetnicima značajnog dijela ljudske kulture, oni su sami naveli da su naslijedili veliku civilizaciju koja je potekla negdje drugdje. I doista, čini se da se egipatska kultura pojavila niotkud na visokoj razvojnoj razini, kao i ona sumero-mezopotamska i južnoamerička. Ova se činjenica može objasniti ako su civilizatori bile napredne skupine koje su dolazile od nekud drugdje, iz zemalja koje su uništile klimatske promjene, ratovi ili druge kataklizme.

O globalnoj kulturi Keel kaže:

> Vjerojatno je vrhunac dosegla prije Ledenog doba prije deset tisuća godina, a potom opadala uslijed geoloških katastrofa. Ta je rana kultura napravila zemljovid cijelog Planeta, čiji su se fragmenti prenosili stoljećima i tako stigli i do Kolumba. Divovi koji su nekoć podizali goleme kamene blokove i gradili zbunjujuće monolite koji još uvijek stoje na svakom kontinentu postupno su se okrenuli necivilizaciji, potaknuti potrebama za preživljavanjem.[42]

O tim „Zemljovidima kraljeva mora" koje je proslavio Charles Hapgood, Zecharia Sitchin dodaje:

> Do sada je pronađen doista iznenađujuće velik broj zemljovida iz pretkolumbovskog vremena; neki (kao Medicejski zemljovid iz 1351., Pizingi iz 1367. i drugi) prikazuju Japan kao veliki otok u zapadnom Atlantiku te, što je vrlo značajno, otok pod imenom „Brazil" na pola puta do Japana. Drugi sadrže nacrte obiju Amerika i Antarktika - kontinenta čiji je oblik nejasan zbog leda koji ga prekriva, što ukazuje na to da su, što je nevjerojatno, te mape iscrtane na temelju podataka koji su bili dostupni kad je ledeni pokrov nestao, a to je bilo odmah poslije Potopa oko 11.000 godina prije nove ere i neko vrijeme nakon toga.[43]

Dokazi o kataklizmi

Kroz priču o globalnoj civilizaciji provlači se jedna stalna tema koju nalazimo i u činjenicama i u legendi - kataklizma. Ruševine koje nalazimo razasute po Planetu služe kao dovoljni dokazi o različitim katastrofama, kao što su poplave, požari, potresi, vulkanske erupcije, izdizanje planina, promjene polova, pomicanje Zemljine kore

te udari kometa ili meteora. Ove nesreće nebrojeno su puta u povijesti pogodile Planet. Tijekom kvartara (prije 2,5 milijuna do 10.000 godina), kad se navodno pojavio čovjek, jedna četvrtina površine Planeta navodno je bila pod ledom, što bi zasigurno uništilo gotovo sve tragove naprednih kultura. Kraj kvartara donio je mnoge promjene sa strašnim poplavama zbog otapanja ledenjaka koje su oblikovale lice Zemlje poput glinene skulpture i uništavale život na Zemlji. U *Fingerprints of the Gods* Graham Hancock opisuje utjecaj ove kataklizme na faunu „Novog svijeta":

> U Novom svijetu... više je od sedamdeset rodova velikih sisavaca izumrlo između 15.000 i 8000 godina prije nove ere... Ti ogromni gubici nisu se događali podjednako tijekom cijeloga ovog razdoblja; naprotiv, ogromna većina tih izumiranja dogodila se u samo dvije tisuće godina, između 11.000 i 9000 godina prije nove ere. Za usporedbu, tijekom proteklih 300.000 godina nestalo je svega dvadesetak rodova.[44]

Berlitz prenosi riječi oceanografa dr. Brucea Heezena o ovom burnom razdoblju:

> Prije 11.000 godina razina oceana diljem svijeta bila je možda devedesetak metara niža nego što je to danas. Istočna obala Sjedinjenih Američkih Država, na primjer, u to davno doba bila je nekih 160 kilometara u Atlantskom oceanu.
> A onda iznenada, prije više od 11.000 godina, Ledeno doba je završilo... milijarde litara leda i snijega ulilo se u more. Rezultat je bilo dramatično, iznenadno i zastrašujuće podizanje razine mora diljem svijeta - poplava koju potvrđuje nekoliko vrsta istraživanja koja su nam danas dostupna. To podizanje je nedvojbeno uzrokovalo poplavljivanje mnogih obalnih zajednica nastanjenih na nižim nadmorskim visinama, na kojima je primitivni čovjek odlučio sagraditi svoje rane naseobine i gradove.[45]

Ovaj „čovjek i njegove zajednice", međutim, očito uopće nisu bili primitivni i bili su dio napredne svjetske kulture. Ova i druge kataklizme su ih očito pretvorile u mit koji, kao što su to dokazali Giorgio de Santillana i Hancock, odražavaju mitovi iz „Hamletova mlina" (Hamlets Mill) o simboličnom obliku pješčanog sata ili mlina koji radi precesija ekvinocija i njezino „poremećenje". Motiv mlina nalazimo i u biblijskoj priči o Samsonu, a kao što kaže Hancock: „Tema se pojavljuje i u Japanu, Srednjoj Americi, među Maorima na Novom Zelandu i u mitovima u Finskoj."[46]

Još jedan aspekt mita bilježi, čini se, „poremećenje nebesa", jer je u hebrejskoj mitologiji bog E1 i Sunce i planet Saturn („uzvišeni Otac"), što pokazuje da su u mitologijama drevnog svijeta postojala dva „sunca": dnevna kugla i „vječna" ili nepomična polarna zvijezda, oko kojih se izgleda okreću sva druga nebeska tijela. Planet Saturn se smatrao „Nebeskim Ocem" jer je bio najudaljeniji unutarnji planet i stoga

se smatrao nadzornikom ili roditeljem. Velikovskijevim teorijama naklonjeni David Talbott kaže da Izaija „Elovo prijestolje smješta na krajnji sjever", što znači da je El/ Saturn polarna zvijezda. Kad Saturn više nije bio „središnje sunce", „El" je postala dnevna sunčeva kugla; otud je El/Saturn bio i planet i Sunce. Ova promjena na nebesima mogla bi biti odraz promjene u polu ili osi.

Starost čovječanstva

Zbog ovog je neprekidnog uništavanja bilo teško utvrditi vrijeme i mjesto pojave ljudskih bića. Ta činjenica pokazuje ne samo krhkost ljudskih rukotvorina i ostataka nego i prirodne procese - ponekad spore i postupne, a ponekad brze i silovite - koji neprestano oblikuju Zemlju i čiste je od takvih ostataka. O takvom jednom čišćenju James Churchward kaže:

> Ostaci drevnog čovjeka u Europi su ograničeni jer su se na zemlju sručile vode ledenih planina u posljednjoj magnetskoj kataklizmi koja je sve pretvorila u pulpu i iza sebe ostavila tek poneki trag života.[47]

O toj mogućoj starosti ljudske kulture Albert Churchward iznenađujuće tvrdi:

> Solarni kult je trajao oko 100.000 godina, a lunarni prije njega oko 50.000. Njima je prethodio stelarni kult koji je trajao najmanje 300.000 godina; koliko točno duže nemoguće je reći, ali pronađeni ostaci ljudi koji su pripadali stelarnom kultu u formacijama iz pliocenskih slojeva govore nam da su postojali pred najmanje 600.000 godina.[48]

Na temelju arheoloških, antropoloških, astroloških i mitoloških dokaza A. Churchward je ustvrdio da su moderni ljudi morali postojati prije barem 2,8 milijuna godina.[49] Premda je Churchward pisao prije nekoliko desetljeća pa bi se s obzirom na toliko mnogo znanstvenih otkrića i zaključaka donesenih od tada mogao učiniti zastarjelim, njegovi argumenti ipak plijene pozornost. Ova procjena u svakom slučaju možda i nije pretjerana. Slažući se s hinduskom kronologijom, koja seže milijunima godina u prošlost, Keel govori: „Otisci ljudskih stopala i predmeti izrađeni ljudskom rukom pojavljivali su se često u rudnicima ugljena i geološkim slojevima starima na milijune godina."[50]

Keel tvrdi i sljedeće: „Naš planet je star najmanje tri milijarde godina i sve je više dokaza da su velike civilizacije postojale ovdje dok su se naši preci još uvijek penjali po drveću."[51]

Prema sadašnjoj paradigmi, moderni su se ljudi pojavili tek prije 100.000 godina, no ta brojka se pomiče sve dalje u prošlost. Međutim, ljudi se iz nekog razloga nisu značajno razvili 70.000 godina kad su, između ostalog, započeli slikati prekrasne slike u spiljama. Pa ipak, ako ljudska vrsta može uznapredovati u mjeri u kojoj je to učinila u posljednjih pet stotina godina, onda nema razloga zašto to ne bi bila u stanju učiniti i prije nekoliko desetaka tisuća godina. Ustvari, nema smisla da je *homo sapiens,* ako se pojavio pred 100.000 godina, dosegnuo naprednu razinu kulture tek u posljednjih 6000-8000 godina.

Evolucija religije

Koliko god stara bila i kako god se pojavila, ljudska vrsta ima zajedničku kulturu koja postoji već tisućama godina. Ta je kultura uključivala religijsku i duhovnu predaju koja je bila jednostavna i jedinstvena, ali i puna detalja jer se zasnivala na kompleksnostima prirode. Međutim, nije se temeljila na kompleksnostima ljudskih bića, kao što su rasizam, seksizam, fanatizam, ratovanja i tako dalje sve dok joj se ljudi nisu nadredili i nametnuli. Ta protoreligija nije bila usmjerena na neku osobu, proroka, spasitelja ili sveca nekoga određenog etničkog podrijetla ili roda, već na „Arhitekturu" Velikog Arhitekta, Nebeski svod i Stupove Zemlje. Veliki Arhitekt nije bio samo Otac nego i „Velika Majka... praiskonske vode i izvor kreacije", što je uobičajena tema u mitologijama i kozmogonijama diljem svijeta, kao i ideja samostvorenog muškog/ženskog entiteta koji se razdvaja u „nebo i zemlju". Još jedan uobičajeni koncept jest da je „Bog" Jedan, ali ga predstavljaju Mnogi. Sunce i Mjesec su „njegove/njezine" oči, na primjer, a nebo „njegov/njezin" dom. ,,On/a" je zapravo i dan i „noćna zmija". Veliki Arhitekt je svoje vrhunske vještine pokazivao preciznim funkcioniranjem Sunčeva sustava, koje je ne samo štovala drevna globalna kultura, nego je i imitirano na Zemlji u masivnim kamenim strukturama u domeni masona, koji su čuvali i znanje o svetoj geometriji koje im je predao Arhitekt. Ovi svećenici-masoni očito su strastveno nastojali čuvati „Arhitektov sat" gdje god pošli; tako su gradili nebeske „kompjutore" širom svijeta i poučavali nebeski mit da se sveto znanje nikada ne izgubi. Toliko su zapravo bili strastveni da su svim silama nastojali očuvati mit i sveto znanje i učiniti ga razumljivim. Međutim, ono se ignoriralo, omalovažavalo i historiciziralo na najvulgarnije načine kako bi onima željnim moći omogućilo da se međusobno natječu. Zbog toga smo naslijedili ne samo materijalne ruševine velike globalne civilizacije nego i duhovni krah.

' O'Hara, 57.

[2] Carpenter, 25.

[3] Higgins, II, 31.

[4] J. Churchward, LCM, 310.

[5] Robertson, 140.

[6] Robertson, 141.

[7] Higgins, II, 21.

[8] J. Churchward, LCM, 80.

[9] A. Churchward, 348.

[10] *Hinduism Today,* sv, 17, br. 6

" J. Churchward, LCM, 78.

"Jackson, 14.

[13] J. Churchward, LCM, 300.

[14] J. Churchward, LCM, 100.

[15] J. Churchward, LCM, 100.

'"Walker, WEMS, 87.

[17] Higgins, II, 38.

[18] Massey, EBD, 115.

[,9] Walker, WEMS, 183.

[20] Massey, HJMC, 201.

[21] Hazelrigg, 135.

[22] Walker, WEMS, 965.

[23] J. Churchward, LCM, 311.

[24] Sitchin, LR, 28.

[25] J. Churchward, CM, 235.

[26] Keel, 40.

[27] Robertson, 139.

[28] *Hinduism Today,* sv. 17, br.6

[29] „Fixing History", *Hinduism Today,* 5/98.

[30] Keel, 34-5.

[31] „Top Ten Ancient Civilizations with Advanced Technology", *Atlantis Rising,* #1.

[32] Keel, 110.

[33] Massey, EBD, 18-22.

[34] Anderson, 8.

[35] A. Churchward, 152.

[36] „Top Ten Out-of-Place Artifacts", *Atlantis Rising,* #5.

[37] Berlitz, AEC, 193.

[38] Higgins, II, 35.

[39] Keel, 16.

[40] A. Churchward, LCM, 223-4.

[41] „High-Tech Agenda for the Mound Builders?", ***Atlantis Rising*****,** #10,12/97.

[42] Keel, 13.

[43] Sitchin, LR, 246.

[44] Hancock, 213.

[45] Berlitz, AEC, 72.

[46] Hancock, 252.

[47] J. Churchward, CM, 125.

[48] A. Churchward, 149.

[49] A. Churchward, 343.

[50] Keel, 13.

[51] Keel, 108.

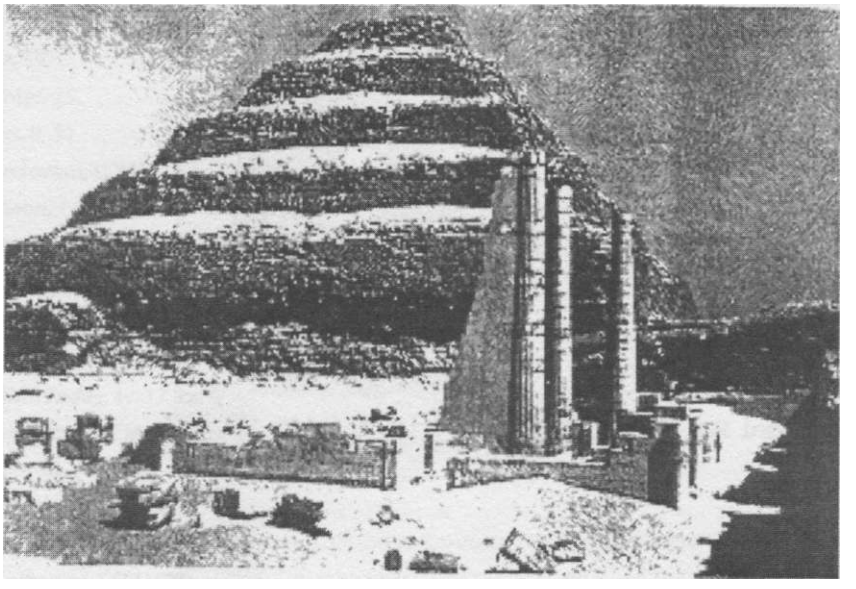

Stepeničasta piramida u Sakkari u Egiptu, sagrađena
oko 2900 g. pr.n.e.

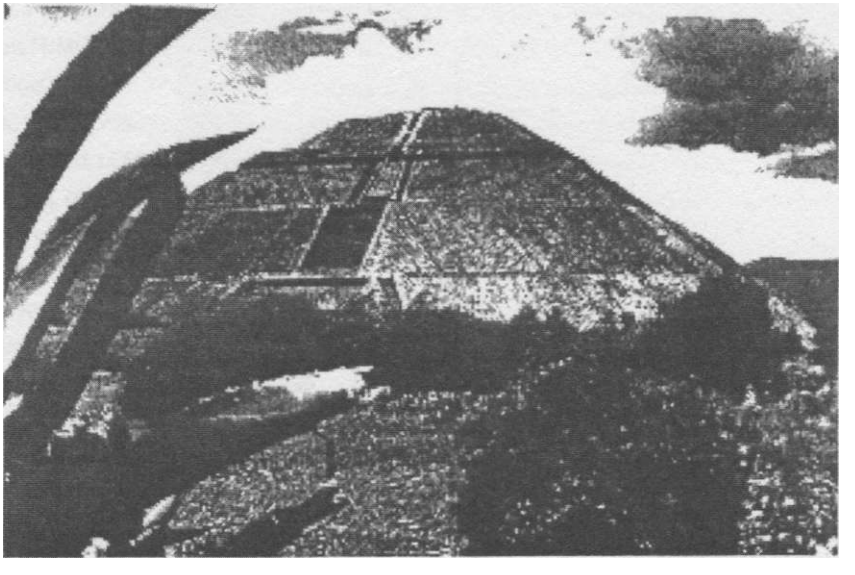

Sunčeva piramida uTeotihuacanu u Meksiku.
(Muck)

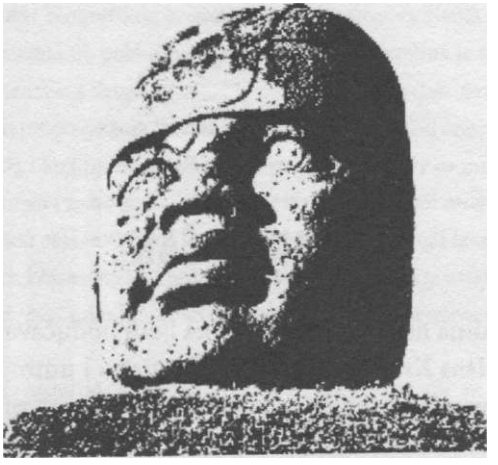

Divovska kamena glava s crnačkim obilježjima iz olmečke kulture u Meksiku, prije otprilike 3000 godina.
(Muck)

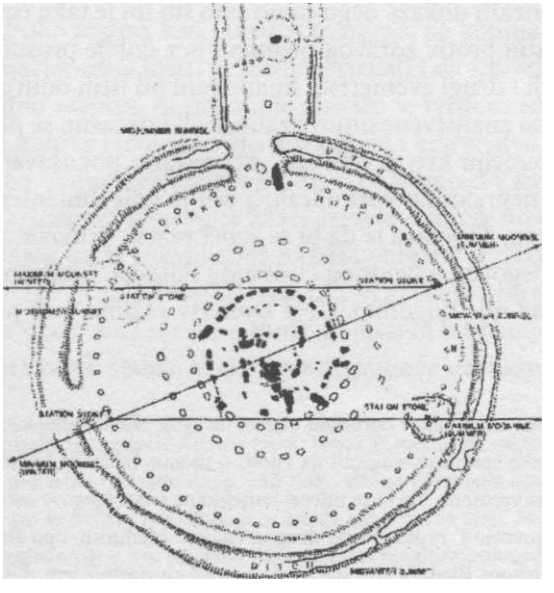

Stonehenge - nebeski kompjutor.
(Mysteries of the Past)

Gotovo 2000 godina na stotine se milijuna ljudi podučavalo da je historijski „Sin Božji" pod imenom Isus Krist živio, činio čuda, patio i umro za otkupljenje grijeha, koje je jednom za svagda posebno utemeljio sam Bog, stvoritelj čitavog kozmosa. Evanđeoska priča o Isusu ustvari nije činjenični prikaz historijskog „učitelja" koji je Zemljom hodao prije 2000 godina, već mit sazdan na temelju drugih mitova i bogoljudi, koji su pak bili personifikacije sveprisutnoga solarnog mita i obreda koje nalazimo u mnogim zemljama diljem Planeta tisućama godina prije kršćanskog doba. Kao takva, priča je služila da združi brojne religije, kultove i sekte Rimskog Carstva i šire te stvori državnu religiju koja se širila krivotvorenjima, prijevarom i silom.

Usprkos tome, nebrojeni su vjernici tvrdili da se priča iz Evanđelja doista dogodila, ne na temelju nekih dokaza nego samo zato što im je tako ispripovijedano, a oni su to slijepo prihvatili protiv zdravog razuma i bez dublje prosudbe. Uz to, učenjaci skloni historicizaciji i drugi evemeristi, financirani od istih onih agencija koje su mit i kreirale, na svoje su znanstvene umove zaboravili i nečasno se posvetili svome očajničkom poslu na temelju krivih premisa, neprestano pokušavajući podupirati ono što je nemoguće i neprekidno spekulirajući ondje gdje činjenice uopće ne postoje. Da je Isus bio stvaran, činjenica je da bi se svijet razvio drukčije nego što jest, osobito odmah nakon njegovog navodnog čudesnog dolaska. Međutim, svijet je nastavio dalje kao da se ništa nije dogodilo. Grof Doherty sažima ovaj problem evanđeoske „povijesti":

> Da je taj čovjek Isus imao takav ogroman utjecaj na svoje sljedbenike kao što se priča i na tisuće vjernika koji su tako spremno reagirali na vijesti o njemu, takav bi čovjek zablistao kao zvijezda na pozornici svoga vremena. Taj bi se utjecaj temeljio na snazi njegove osobnosti, na jedinstvenim stvarima koje je govorio i radio. Nema drugog načina. Međutim, ono što vidimo odmah nakon Isusove smrti i tijekom sljedeća dva naraštaja u svakom postojećem dokumentu tome potpuno proturječi. Sjajna zvijezda odmah nestaje. Ne spominje ga nijedan njemu suvremeni povjesničar, filozof ili popularni spisatelj. Nema ni traga predaje ili s njim povezanog fenomena. Više od pola stoljeća i sami kršćanski pisci u potpunosti ignoriraju njegov život i službu. Ne citira se nijedna njegova izreka. Nema divljenja nijednome njegovom čudu. Ne spominje se nijedan aspekt njegove

ljudske osobnosti unutar biografskog konteksta. Detalji njegova života i mjesta koja su mu obilježila karijeru u vjernicima ne pobuđuju nikakav interes. Pomrčina je to koja nam ne ostavlja ni trag od aureole! Ako je Isus, s druge strane, bio samo običan čovjek, neuobražen (makar pomalo karizmatičan) židovski propovjednik, koji je zapravo rekao malo od onoga što mu se pripisuje, koji nije izvodio prava čuda i koji naravno nije ustao iz mrtvih - a sve to možda objašnjava zašto nije privlačio veliku pozornost i zašto su kasniji sljedbenici njegov život mogli zanemarivati kao nevažan - na koji način onda objasniti kako su takav život i osoba mogli izazvati tako snažnu reakciju o kojoj govore učenjaci, kozmičku teologiju o njemu, uvjerenje da je ustao iz mrtvih i nezaustavljiv pokret kakav je, čini se, bilo rano kršćanstvo? Ovo je jedna nerazrješiva nedoumica.

Kad ih se pritisne, učenjaci i svećenstvo će priznati da je osnivanje kršćanske religije zavijeno stoljećima intriga i prijevara. Priznat će da nijedan povjesničar suvremenik ne spominje Isusa te da su navodi u Bibliji neistiniti, da ih nisu napisali oni za koje se tvrdi da su autori i da broje na desetke tisuća pogrešaka, nemogućnosti i proturječnosti. Priznat će čak da je na stotine tih tekstova krivotvoreno i kasnije interpolirano i osakaćeno. Takvi će „stručnjaci" možda priznati čak i to da se Kristova povijesnost od početka dovodila u pitanje i da je i ta činjenica sama bila zavijena velom eufemizama i obmane. Priznat će možda da nema apsolutno nikakvog fizičkog dokaza o događajima ili tom čovjeku i da su mnoge relikvije krivotvorine, uključujući i zloglasno Torinsko platno, kao i turistička mjesta na kojima se drama navodno odigrala. Ti će učenjaci možda imati hrabrosti priznati i da židovska religija, na kojoj se kršćanstvo navodno zasniva, ni sama nije ono što se tvrdi da jest, nego samo skup recikliranih starijih mitova i teologija, što je na kraju i kršćanstvo.

Drugim riječima, poput kršćanskih otaca, ti će učenjaci i stručnjaci priznati da evanđeoska priča i kršćanska ideologija znače izravan odmak od takozvanog poganstva. Priznat će čak daje priča iz Evanđelja fikcija i oprezno je nazvati „benignom obmanom". Međutim, ti će učenjaci i istraživači nastaviti svoju potragu za „povijesnim" Isusom, neprekidno izbacujući sveske o tome, kojima bi bilo bolje da su očuvali prirodu i umjesto papira ostali stabla. Waite opisuje njihova uzaludna pregnuća:

Bilo je mnogo pokušaja da se napiše Kristov život. Teško je, međutim, otkriti odakle bi, osim Evanđelja, trebao doći materijal za takvo djelo. Isto tako, ako se Evanđelja uzmu kao temelj, jednako je teško razumjeti što se dobiva prepisivanjem onoga što u njima stoji. Svaki takav pokušaj samo jasnije iznosi nedosljednosti u tim pričama i u konačnici rezultira pokazivanjem domišljatosti biografa u njihovim nastojanjima da ih pomire; ili, kao u slučaju nekih pisaca, uzvišenim neprimjećivanjem bilo kakvih nedosljednosti.[1]

Nastojanja da se pronađe povijesni Isus bila su jadna i mučna, zasnovana uglavnom na onome što on *nije* bio: rođenje od djevice nije povijest i Isusovi se roditelji

nisu zvali Marija i Josip. Isus nije bio iz Nazareta, koji u to vrijeme nije postojao, a mudraci, zvijezda, anđeli i pastiri nisu se pojavili u trenutku njegova rođenja. On nije izbjegao u Egipat jer Herod nije vršio pokolj djece i nije zadivio svećenike svojim učenjem u hramu u dobi od 12 godina. Nije se s 30 godina ponovno pojavio i zbunio ljude koji bi ga, da su priče o njegovu rođenju bile točne, već poznavali. „Povijesni" Isus nije činio čuda i uskrsavao mrtve. Izreke i propovijedi izvorno nisu bile njegove. Juda ga nije izdao jer bi to bilo nelogično ako je već bio „svjetski poznat". Nije bilo suđenja, raspeća i uskrsnuća.

To su samo neki od brojnih dijelova priče iz Evanđelja koje su kroz stoljeća izbacivali „skeptični" historicisti i evemeristi jer predstavljaju elemente koji su sveprisutni u mitovima o solarnim junacima i misterijskim obredima. Izbacimo li sve te dijelove, još se s više skepse možemo upitati: Gdje je povijesni Isus Krist? Jesmo li pronašli jezgru u luku? Vjerovanje evemerista usprkos nedostatku dokaza zapanjuje. Ako se 99 posto ove priče temelji na mitovima, a samo jedan posto na „povijesti", čemu se ljudi dive i što štuju?

Premda ih se uči daje „Isus" označio nevjerojatan odmak od „staroga poganskog svijeta", vjernici u biti štuju isto božanstvo ili božanstva kao i pogani - ustvari, sve njih strpane u jedno. Ne znajući to, međutim, vjernici su se samodopadno odvojili od pogana i bezbožnika u ozračju superiornosti i sažaljenja, ako ne i otvorene mržnje, za one koji „nisu od vjere". Kao što kaže Jackson: „Mnogi kršćani odbacuju poganstvo kao krivu religiju. Ako je to točno, onda je i kršćanstvo pogrešno jer je poganskog podrijetla, tako da ako jedno od njih nije pravo, onda to nije ni drugo."[2]

Da ponovimo, kao što kaže Robertson: „Ne postoji nijedan koncept koji se vezuje uz Krista koji nije poznat u nekim ili svim drevnim kultovima Spasitelja."[3] Carpenter tvrdi da je „doktrina Spasitelja poznata i stara diljem svijeta i da je kršćanstvo samo prisvojilo to isto (kao i drugi kultovi) i dalo mu poseban začin".[4] Kaže i sljedeće:

> Glavne kršćanske doktrine i svetkovine, uz velik dio legendi i ceremonija, zapravo su izvedene iz prethodnih štovanja prirode, a to njihovo podrijetlo skrivalo se isključivo svjesnim krivotvorenjima i mistifikacijom. [5]

Jordan Maxwell kaže:

> U svemu što nalazimo u judaizmu i kršćanstvu ne postoji doslovno nijedan koncept, vjerovanje ili ideja koji se ne mogu u velikoj mjeri pronaći u mnogim različitim religijama. To je vrlo stara, drevna priča. To je *najveća priča ikad ispričana.* [6]

O toj *najvećoj priči ikad prodanoj* Massey kaže:

Može se tako dokazati da je naša kristologija mumificirana mitologija i legendarna predaja koja nam je podvaljena u Starom i Novom zavjetu kao božansko otkrivenje izgovoreno glasom samoga Boga. U Novom zavjetu imamo isto pretvaranje mita u povijest kao u Starom, pri čemu se ovaj prvi predstavlja kao navodno ispunjenje drugog! Mit i povijest jednom su zamijenili mjesta i moraju ih zamijeniti još jednom prije nego uspijemo shvatiti njihov pravi odnos ili stvarno značenje.[7]

Evanđeoska priča, koja je od početka osporavana jer se pogrešno prikazivala kao istinita, sada je stalnim nametanjem i nastojanjem da se pridobiju mase ušla u ljudsku psihu i postala dio kulture koji je doveo do toga da velik dio ljudske rase živi u svijetu grozne fantazije i beskonačnog očekivanja čuda i dolaska božanstva, kao što je to navodno učinio „On" prije 2000 godina. Međutim, ovo navodno „čudo" Isusova dolaska nije bilo ništa stvarnije od pojave Ozirisa, Krišne, Horusa, Quetzalcoatla ili bilo kojega drugog od brojnih mitova i bogova spasitelja na kojima se zasnivao lik Krista. Vjerovati da je mitsko povijesno ne znači samo biti neiskren, nego i zatirati značenje mita i uništavati njegovo pravo čudo. Historicizacija mita briše njegovu vrijednost i um čini idiotskim. Razumjeti gnozu koja se skriva iza njega znači postati mudar.

Kao što također govori Massey:

Čudesno je ono što pokazuje mitsku prirodu povijesti; identična čuda iscjelitelja Krista dokazuju da je on bio isti lik kao i iscjelitelj Iu-em-hept ili Asklepije te istjerivač demona Khunsu. Ljudska povijest je bila ta koja se razvila oko božanstva, a ne ljudsko biće koje je postalo božanstvo. Kad se govori o teoriji o povijesnom podrijetlu i tumačenju, nepodudarnosti je nebrojeno mnogo i nemoguće je doći do istine; priča nikada ne može biti koherentna i konzistentna. Mitsko podrijetlo, međutim, objašnjava sve... Samo mitsko podrijetlo objašnjava zašto postoje dvije Marije koje se obje prikazuju kao Isusove majke. Samo mitski korijeni mogu objasniti zašto je Isus trebao biti ponovno začet kao pomazani sin u dobi od trideset godina... Samo mitsko podrijetlo može objasniti zašto nema povijesti od vremena kad je Krist kao dijete imao oko dvanaest godina pa do odrasle dobi od trideset godina. Samo mitski korijeni mogu pokazati kako je Riječ mogla postati tijelom... Mitski Krist je mogao imati dva dana rođenja kao Horus sa svoje dvije prirode - jednom na solsticij i jednom na ekvinocij.[8]

Massey nastavlja:

Krist iz Evanđelja ni u kom smislu nije povijesna osoba ili vrhunski primjer čovječnosti, junak koji je htio spasiti svijet svojom smrću, prošao muku i nije uspio. Nemoguće je utvrditi njegovo postojanje kao povijesne osobe, ***čak i kao samozvanca.*** Za takvo nešto dva svjedoka, astronomska mitologija i gnosticizam, pružaju ***alibi.*** Krist je popularna figura koja nikada nije živjela, i to figura poganskog podrijetla; figura koja je nekoć bila Ovan, a poslije Riba; figura koja je u ljudskom obliku bila portret i slika na desetke različitih bogova.

Govoreći o otrcanim evemerističkim argumentima u prilog ovim „različitim bogovima" i drugima kojima ih se prikazuje kao legendarne drevne junake, a ne kao aspekte nebeskog mita, Higgins pokazuje njihovu pogrešku i njezine posljedice, koje su se u njegovo vrijeme prije 160 godina očito shvaćale, ali potiskivale:

> Ovako je izgledala drevna povijest po gospodinu Bryantu i ništa nije istinitije od toga: „... očito je da većina deificiranih osoba nikada nije postojala, već se radilo samo o titulama božanstva, Sunca, kao što je u velikoj mjeri dokazao Makrobije. Ništa u drevnoj povijesti nije bilo štetnije od pretpostavljanja da su bogovi Nevjerničkog svijeta potekli iz zemalja u kojima su se štovali. Na taj su način ušli u anale vremena i glavna je zadaća učenih bila da zabilježe legendarne priče o njima: da usuglase besmislice i cjelinu poslože u kronološki red - što je bio uzaludan trud koji ne može dati objašnjenje - jer je u tim bajkama toliko nedosljednosti i proturječnosti koje nijedna umjetnost ili industrija ne može popraviti."[9]

Doba mraka

Doista ništa nova pod kapom nebeskom. A „Isus" je u biti isto staro Sunce, helenizirani Jošua, judaizirani Horus i Krišna, kojeg su zavarane mase smatrale urođenikom zemlje u kojoj se štovao. Je li samo slučajnost da je nakon što su nebeski mit i astronomsko znanje pali u zaborav i osporeni Zapadni svijet uronio u Doba mraka?

Jackson opisuje posljedice ovog gašenja Sunčeve svjetlosti:

> Gnostička mudrost nije se u potpunosti izgubila, ali je njezin veliki, univerzalni obrazovni sustav zamijenjen. Čvrsta je povijesna činjenica koju Crkva ne poriče da je trebalo oko 500 godina da se ostvari ovo potonuće gnosticizma i da nove generacije u svom neznanju degradiraju do razine imbecilnosti. Povijest ponovno kao krivca optužuje žive dokaze. Strašne posljedice takvog zločina protiv prirode i čovječanstva pokazuju se u Dobu mraka... Čak ni svećenicima i prelatima nije bilo dopušteno učiti čitati i pisati. Čak su i biskupi jedva natucali svoj latinski. Tijekom tog razdoblja mentalne tmine neuke se mase učilo nesnošljivosti, slijepom pobožnjaštvu, fanatizmu i praznovjernom strahu od nevidljive sile, sve pod tajnom kontrolom Crkve, što je zajedno dovelo do stanja histerije i zaostalosti.[10]

Robertson objašnjava zašto se pojavilo kršćanstvo i koja mu je bila svrha:

> Religije se kao i organizmi i mišljenja bore za opstanak, a opstaju one najsposobnije. To znači da opstaju one koje najviše odgovaraju određenoj sredini, a ne one koje su najprikladnije s gledišta nekih drugih, viših vrijednosti. Koja je to onda religija najbolje odgovarala propadajućem Rim-

skom Carstvu, u kojem su neukost i podjarmljenost polako nagrizali inteligenciju i karakter, a civilizirane provincije nisu mogle izdržati pred nadiranjem barbara? ... Kršćanstvo... To je bila religija za Doba mraka..."

Larson kaže:

Vjerujemo da bi, da nije bilo kršćanstva, grčko prosvjetiteljstvo nakon oštre bitke s mitraizmom i njegovim izdankom manihejstvom izašlo kao pobjednik. Doba mraka ne bi bilo...[12]

Za vrijeme ovoga užasnog doba bez sunca učenost i pismenost su zatirani. Knjižnice su se spaljivale kako bi se sakrila strašna tajna kršćanske religije, a svijet velikih mislioca koji je posezao za zvijezdama sada je pokoren u tmini koja se lažno prikazivala kao „svjetlo svijeta". Kao što kaže Pike:

Rimska crkva polagala je pravo na vlast nad dušom i čitavim životom, od kolijevke do groba. Davala je i prodavala odrješenje prošlih i budućih grijeha. Tvrdila je da je nepogrešiva u pitanjima vjere. Desetkovala je Europu kako bi je očistila od krivovjernika. Desetkovala je Ameriku kako bi obratila Meksikance i Peruance...
Povijest svega ovog jest ili će biti ista - bogaćenje, komadanje i uništavanje... Podjarmiti ***volju*** drugih i zarobiti im ***dušu*** u znak najviše moći čini se najvećom ljudskom ambicijom. To je ono što leži u osnovi svakog pokušaja pridobivanja sljedbenika i propagande...[13]

Kao što tvrdi Wheless:

Nakon što su sveta prijevara i krivotvorenja ostvarili početnu pobjedu vjere, „istina o Kristu" se morala očuvati i nametnuti čovječanstvu kroz tisućljeće krvavih i brutalnih svećeničkih zakona punih muke, kazni, pljenidbi, pravne nezaštićenosti građana, mučenja i smrti od vatre, mača ili na spravama za mučenje, koji tvore najprljavije poglavlje Knjige ljudske povijesti - Povijest Crkve![14]

Podrijetlo kulturne zadrtosti i rasizma

Jedan od najnesretnijih aspekata historicizacije ove *„najstarije priče ikad prodane*" bilo je slavljenje i uzdizanje jedne određene etničke skupine kao „od Boga izabrane", „svetog naroda" i duhovnih učitelja cijelog čovječanstva. Drugi aspekt je bilo ocrnjivanje tih istih ljudi kao „ubojica Krista" i pobješnjelih ubojica i samog Svemogućeg Boga. Vjerovanjem u evanđeosku priču kršćani su tako silom ugurani u odnos ljubavi i mržnje prema Židovima, koje u isto vrijeme treba promatrati i kao „Božje odabranike" i „Kristove ubojice". Ne samo da ovakav shizofreni plan spasenja

i nasljeđe nisu djelo nekoga dobrog boga, nego izazivaju grube podjele i okreću jedne protiv drugih ljude širom svijeta.

Isto tako, mnogo se ljudi pitalo zašto su iste takve priče o „nevjerničkim" i „poganskim" likovima izvan Biblije „mitovi", a biblijske o Hebrejima i Židovima „povijest". Kao što navodi Jacolliot:

> S prezirom odbacujemo grčku i rimsku mitologiju. Čemu onda s poštovanjem priznavati židovsku? Bi li nas Jehovina čuda trebala impresionirati više od Jupiterovih? ... Ja imam mnogo više poštovanja prema grčkom Jupiteru nego prema Mojsijevu Bogu jer ako i daje neke primjere koji nisu moralno najčišći, barem ne zalijeva svoj oltar potocima ljudske krvi.[15]

Evanđeoska priča znači kulturnu zadrtost i nanosi štetu ljudskoj povijesti. Suprotno uvriježenom mišljenju, drevni ljudi nisu bili neuka i praznovjerna gomila koja je vjerovala da su njihova božanstva stvarni likovi. Isto tako, nisu bili ni nemoralni ni neprosvijećeni. Ta propaganda bila je dio zavjere kojom se drevne ljude željelo prikazati neprosvijećenima i zaostalim ološem kojem je trebala „Isusova svjetlost". Massey kaže:

> Slika Novog početka koja se uobičajeno prikazuje rembrandtovska je po svom tonu. Čitav svijet oko Judeje ležao je u sjeni i mraku kad se u središtu iznenada pojavila jaka svjetlost i lice zatečenog svijeta obasjala je pojava djeteta Krista polegnutog u Marijinu krilu. Takav je bio osvit kršćanstva kad se konačno pojavilo Svjetlo svijeta! Ovo objašnjenje je tako krasno jednostavno za priproste, ali ta slika je lažna - ili, grublje rečeno, ona je u potpunosti lažna.[16]

Pike postavlja pitanje: „Je li Božanstvo ostavilo čitav svijet bez svjetla dvadeset punih stoljeća da bi osvijetlilo samo malen kutak Palestine i brutalne, neuke i nezahvalne ljude?"[17]

Prava je istina da drevni ljudi nisu bili ništa manje napredni, a u brojnim slučajevima i mnogo prosvjećeniji u svom moralu i duhovnoj praksi od kršćana i njihovog navodnog morala i ideologije, koji su u svojoj želji za povijesnošću zapravo degradacija drevne nebeske i zemaljske religije. I doista, za razliku od kršćana, prava inteligencija među drevnim ljudima bila je itekako svjesna činjenice da su njihovi bogovi po svojoj naravi astronomski i atmosferski. Čak su i ocrnjivani Babilonci jasno rekli da su njihovi bogovi i bogovi drugih kultura i povijesnih razdoblja Sunce, Mjesec, zvijezde i planeti, pokazujući tako da su po tom pitanju bili ne samo napredni nego i iskreni. Osim toga, istaknuti grčki filozofi Sokrat, Platon i Aristotel zasigurno su znali da njihovi bogovi, kao na primjer nebeski bog i otac Zeus koji je u Grčku preselio iz Indije i/ili Egipta, nikada nisu bili stvarni ljudi.

Ova tri grčka lučonoše začudo su iznimno cijenili rani kršćanski urotnici koji su, kao i u slučaju brojnih ranijih izvora mudrosti i ideologije, postignuća tih mudrih ljudi u filozofiji lažno prikazivali kao božansko otkrivenje Crkvi. To prisvajanje prepoznali su i drevni ljudi. Na primjer, platonist Amelije iz 3. stoljeća „nakon pročitanog prvog retka Ivanova evanđelja uzviknuo je: 'Tako mi Jupitera, ovaj se barbar slaže s našim Platonom.'"[18] Kardinal Palavicino je navodno rekao: „Bez Aristotela ne bi bilo mnogih naših vjerskih uvjerenja."[19] Zabavno je misliti da su sveznajućem „Gospodinu", koji je došao dati „novi oprost", bili potrebni Aristotelovi zapisi da utvrdi doktrinu „svoje" Crkve. Zanimljivo je isto tako da su svojim stalnim posuđivanjem od slavljenih filozofa, za koje se mislilo da su prodrli u zagonetke kozmosa, i usklađivanjem s njima kršćani i sami priznali koliko su njihovi prethodnici bili napredni. Vidimo, dakle, da je slika drevnog svijeta koju nudi kršćanstvo krajnje lažna.

Umjesto da posluži kao napredak, kršćanstvo je ustvari bilo psihička trauma sa svojim iskorjenjivanjem ideja i božanstava koji su se štovali još od neolitika, osobito prirodnih bogova i božica. Seksistička judeokršćansko-islamska ideologija ratovala je protiv svega što se smatralo ženskim, uključujući Prirodu i Majku Zemlju. Patrijarhalno doba značilo je vojnu kampanju nebeskog boga i oca protiv božice zemlje i majke. Pritom su Božičini lugovi - toliko sveti drevnim ljudima da je posjeći ih značilo najveći zločin - preorani, a njezina stvorenja poubijana u zlotvornoj potrazi za bogatstvima i „nebom". Današnja kultura se kreće prema ekološkoj kataklizmi jer je ova ideologija ljudska bića odvojila od zemlje i njihovu pozornost stalno usmjeravala ne na ovaj život i ovu stvarnost, nego na zagrobni život i drugi svijet.

Kao što kaže Graham: „Priča kakvu nam iznose Evanđelja nije dostojna našeg poštovanja. To je, ponavljamo, najveća prijevara i obmana čovječanstva u povijesti."[20] Ne može opstati nijedna ljudska kultura koja svoja temeljna uvjerenja i shvaćanja zasniva na obmani, naročito ona u kojoj je rezultat bilo nepotrebno mučenje i pokolj milijuna ljudi diljem svijeta.

Kršćanstvo je ustvari bilo proizvod multinacionalnog tajnog udruženja koje su činila razna bratstva, tajna društva i misterijske škole, a osmišljeno je da podari moć i bogatstvo tim pojedincima i ujedini njihovo carstvo. Kako bi to postigli, ovi su urotnici uzeli mnoštvo mitova i rituala iz gotovo svih poznatih kultura i iskombinirali ih u jednu te stvorili bogočovjeka koji će ih sve nadjačati. Taj nadmoćni fiktivni lik otad se smatra „najvećim čovjekom koji je ikad hodao zemljom", s kojim se nitko drugi ne može usporediti i osim kojeg nitko drugi ne zaslužuje priznanje i poštovanje. Svi drugi su ustvari sažaljenja vrijedni, u grijehu rođeni bijednici. Međutim, on nije hodao zemljom i stoga moramo dostojanstvo i svetost priznati ne samo jednom „čovjeku" nego čitavoj kreaciji.

Predrasude i fanatizam koje je širilo kršćanstvo i druge monolitske religije koje dovode do podjela uzrokovali su strašno mnogo razaranja kulturne raznolikosti. Vi-

djelo se koliko je prekrasno šaren i raznolik svijet u kojem živimo. Diljem svijeta tisućljećima je postojao mit kao srž razumijevanja, koji je kozmički i vječan po prirodi. Nekoć je imao beskrajnu raznovrsnost okusa i obuhvaćao velik dio kreacije u božanskoj i poštovanjem ispunjenoj igri. Reducirati čitavo to veličanstvo na nekoliko likova određenog etničkog podrijetla koji su navodno odigrali kozmičku dramu jednom u povijesti znači ukrasti nam istinu te našu raznolikost i univerzalnost. Osim toga, lišavajući nas mogućnosti da propitujemo „autoritet" i razvijamo vlastitu individualnost, ova ideologija nas homogenizira na način koji nije koristan, već ružan i ograničen. Razumijevanjem zemaljskog i kozmičkog mita koji se prenosi tisućljećima možemo konačno ući u doba prosvjećenosti i uživati u raznolikosti ljudskog uma, nesputanog kontrolom nekih koncepata i „nadzorom misli" koji ograničavaju kreativnost i mudrost.

Novo doba

Pokazalo se da je kršćanstvo u gotovo svemu pogriješilo, osim u ciljevima koje je željelo postići svojim pogrešnim sredstvima - uspjelo je u mnogo navrata dati bogatstvo i moć svojim najučinkovitijim pristalicama. Prema astrološkom sustavu koji se koristio u stvaranju kršćanstva, doba takvih podjela, fašizma i hijerarhijskog iskorištavanja sada se primiče kraju i laži, obmane, varke i krađe će prestati. U tom će se dobu, u kojem „će se istina izvikivati s krovova", otkriti i Zemljina „prljava mala tajna". Kao što kaže Jacolliot:

> Isusovi apostoli, previše ste računali na ljudsku lakovjernost, previše vjerovali da budućnost neće razotkriti vaše postupke i izmišljene priče - zbog svetosti vaših ciljeva zaboravili ste na upotrijebljena sredstva i iznenađenjem ste pridobili vjeru naroda ponavljajući priče iz nekog drugog vremena, za koje ste vjerovali da su zauvijek pokopane.[21]

Budućnost je, međutim, sada, a postupci se razotkrivaju. O ulozi kršćanstva u ovome „Novom dobu" Carpenter kaže:

> Kršćanstvo stoga mora ili iskreno istupiti i priznati podrijetlo koje vuče od velikog Reda iz prošlosti, pokušati ga rehabilitirati i odvesti čovječanstvo korak dalje na njegovom razvojnom putu ili, u suprotnom, nestati. Alternative nema.[22]

Usprkos omalovažavanju ovog *New Age* pokreta, činjenica *jest* da ulazimo u takvo novo doba. „Ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta" - tako završava Evanđelje po Mateju. Što znači ta zagonetna rečenica i zašto je ova važna knjiga zavr-

šava upravo njome? Doba o kojem govori evanđeoska priča je doba Riba. Lukavošću i prijetvornošću, prisilom i pokoljima riblji bog „Isus", riblji solarni avatar, uistinu je bio s nama, ali to doba sada završava i njegovo je vrijeme prošlo.

Kao što kaže Hancock: „Danas živimo na astrološkoj ničijoj zemlji, na kraju 'doba Riba' i na pragu 'doba Vodenjaka. Tradicionalno se vjerovalo da takva prijelazna razdoblja između jednog i nadolazećeg doba donose nesreću."[23] Da, doista donose nesreću jer neprekidno uništavanje Zemlje i neprestani ratovi zbog ideologije doista će dovesti do „Armagedona" koji su toliko dugo čekali i planirali oni koji ne mogu živjeti za danas, nego moraju gledati u zagrobni život. Međutim, uvidi li kulturno jedinstvo koje mu se otkriva iza Plana Krist, čovječanstvo se može zajednički oduprijeti, spriječiti ovu propast i stvoriti bolji svijet.

[1] Waite, 22.

[2] Jackson, 213.

[3] Robertson, 52.

[4] Carpenter, 130.

[5] Carpenter, 19.

[6] „The Naked Truth".

[7] Massey, *Lectures on the Moon.*

[8] Massey, HJMC, 182.

[9] Higgins, 1,371.

[10] Jackson, 122.

[11] Robertson, 128-9.

[12] Larson, 416.

[13] Pike, 74.

[14] Wheless, FC, 303.

[15] Jacolliot, 119.

[16] Massey, GHC, 2.

[17] Pike, 102.

[18] Wheless, FC,33.

[19] Wheless, FC,33.

[20] Graham, 356.

[21] Jacolliot, 304.

[22] Carpenter, 264.

[23] Hancock, 240.

O PISCU

D. M. Murdock, također poznata pod pseudonimom «Acharya S.», autorica je nekoliko knjiga o komparativnoj religiji, uključujući «The Christ Conspiracy« (Plan Krist), «Suns of God» (Božji sinovi), «Who Was Jesus?» (Tko je bio Isus) i «Christ in Egypt» (Krist u Egiptu). Također je autorica knjige «The Gospel According to Acharya S» (Evanđelje po Acharyi S.) koja nastoji odgovoriti na neka vjekovna pitanja u vezi s prirodom Boga, religijom i mjestom čovječanstva u svijetu.

Murdoch je bivša studentica Franklin & Marshall koledža u Lancasteru u Pennsylvaniji gdje je studirala klasičnu grčku civilizaciju. Živjela je u Grčkoj, a također je bivša studentica Američke škole klasičnih studija iz Atene. Acharya je radila na iskapanjima u Korintu u Grčkoj, gdje se prema predaji sv. Pavao obratio Korinćanima, kao i na paleoindijanskom nalazištu u SAD-u. U različitoj mjeri govori, čita i/ili piše na engleskom, francuskom, španjolskom, starom i modernom grčkom, latinskom, njemačkom i drugim jezicima.

Acharya/Murdoch ima nekoliko web-lokacija, uključujući TruthBeKnown.com, StellarHousePublishing.com, TBKNews.blogspot.com i FreethoughtNation.com.

BIBLIOGRAFIJA

Aarons, Mark and Loftus, John, *Unholy Trinity,* St. Martin 's, 1991.

Akerley, Ben, *The X-Rated Bible*, American Atheists, 1989.

Allegro, John, *The Dead Sea Scrols and the Christrian Myth,* Prometheus, 1992.

Allegro, John, *The Sacred Mushroom and the Cross,* Doubleday, 1970.

Anderson, Karl, *Astrology of the Old Testament,* Health Research, 1970.

Atlantis Rising,http://alantisrising.com/

Baigent and Leigh, *The Dead Sea Scrolls Deception,* Simon&Schuster, 1991.

Barnstone, Willis, ed., *The Other Bible,* Harper,1984.

Ben Yehoshua, Hayyim, *The Myth of the Historical Jesus,* www.inlink.com/~rife/jesus

Berlitz, Charles, *Atlantis: The Eight Continent,* Fawcett, 1985.

Bernard, Raymond, PhD, *Apollonius the Nazarene,* Health Research, 1956.

Biedermann, Hans, *Dictionary of Symbolism,* Facts on File, 1992.

Blavatsky, Helena, *Isis Unveiled,* Theosophical University Press, 1988.

Blavatsky, Helena, *The Secret Doctrine,* Theosophical University Press, 1988.

Book ofjasher, The, J.H. Parry Publishers, 1887.

Book of Enoch, The, Artisan Sales, 1980.

Bowerstock, GW, *Fiction as History: Nero to Julian,* University of California, 1994.

Bramley, William, *The Gods of Eden,* Dahlin Family Press, 1990.

Campbell, Joseph, *Creative Mythology: The Masks of God,* Penguin, 1976.

Campbell, Joseph, *The Hero with a Thousand Faces,* Princeton University Press, 1968.

Carpenter, Edward, *Pagan and Christian Creeds,* Health Research, 1975.

Charlesworth, James, *Jesus and the Dead Sea Scrols,* Doubleday, 1995.

Childress, David Hatcher, *Lost Cities series,* Adventures Unlimited

Churchward, Albert, *The Origin and Evolution of Religion*

Churchward, Col. James, *The Children ofMu,* BE Books, 1988.

Churchward, Col. James, *The Lost Continent ofMu,* BE Books, 1991.

Doane, T.W., *Bible Myths and Their Parallels in Other Religions,* Healt Research, 1985.

Doherty, Earl, *The Jesus Puzzle: Was There No Historical Jesus?* http://www.magi.com/~oblio/jesus.html

Doresse, Jean, *The Secret Books of the Egyptian Gnostic,* Inner Traditions International, 1986.

Dowling, Levi, *The Aquarian Gospel of Jesus the Christ*

Dujardin, Edouard, *Ancient History of the God Jesus,* Watts&Co., 1938.

Early Christian Writings, Penguin, 1987.

Eusebius, *History of the Church*, Penguin, 1989.
Fox, Robin Lane, *Pagans and Christians,* Alfred A. Knopf, 1989.
Frazer, Sir James, *The Golden Bough,* MacMillan, 1963.
Friedman, Richard, *Who Wrote the Bible?,* Simon&Schuster, 1989.
Gaster, Theodore, *The Dead Sea Scriptures,* Doubleday, 1976.
Golb, Norman, *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?,* Scribner, 1995.
Goodspeed, Edgar, tr., *The Apocrypha,* Vintage, 1989.
Graham, Lloyd, *Deceptions and Myths of the Bible,* Citadel, 1991.
Graves, Kersey, *The Biography of Satan,* Book Tree, 1995.
Graves, Kersey, *The World's Sixteen Crucified Saviors,* University Books, 1971.
Hancock, Graham, *Fingerprints of the Goods,* Crown, 1995.
Harris, Roberta, *The World of the Bible,* Thames and Hudson, 1995.
Haught, James, *Holy Horrors,* Prometheus, 1990.
Hazelrigg, John, *The Sun Book,* Health Research,, 1971
Helms, Randel, *Gospel Fictions,* Prometheus, 1988.
Higgins, Godfrey, Esq, *Anacalypsis,* A&B Books, 1992.
Hinduism Today, Vol. 17, No. 6, June, 1995.
Hislop, Rev. Alexander, *The Two Babylons,* Loizeaux Brothers, 1959.
Historical Atlas of the World, Barnes&Nodle, 1972.
Holley, Vernal, *„Christianity: The Last Great Creation of the Pagan World,"* 1994.
Jackson, John G., *Christianity Before Christ,* American Atheists, 1985.
Jacolliot, Louis, *The Bible in India,* Sun Books, 1992.
Keel, John, *Disneyland of the Gods,* Amok, 1988.
Keeler, Bronson, *A. Short History of the Bible,* Health Research, 1965.
Keller, Werner, *The Bible as History,* Bantam, 1982.
Kuhn, Alvin Boyd, PhD, *The Great Myth of the Sun-Gods,* http://magna.com.au/~prfbrown/ab_kuhn.html
Larson, Martin A., *The Story of Christian Origins,* Village, 1977.
Leedom, Tim, ed., *The Book Your Church Doesn't Want You to Read,* Kendall/Hunt, 1993.
Lackhart, Douglas, *Jesus the Heretic,* Element, 1997.
Lost Books of the Bible, The, Crown, 1979.
Maccoby, Hyam, *The Mythmaker : Paul and the Invention of Christianity,* Harper, 1987.
Mack, Burton, *The Lost Gospel ofQ: The Book of Christian Origins,* Harper, 1993.
Mangasarian, MM, *The Truth about Jesus,* www.infidels.org
Massey, Gerald, *Gnostic and Hitoric Christianity,* Sure Fire Press, 1985.
Massey, Gerald, *The Egyptian Book of the Dead,* Health Research
Massey, Gerald, *The Historical Jesus and the Mythical Christ,* Health Research
Maxwell, Jordan, *„Symbols, Sex & The Stars"* video series
Mead, GRS, *Did Jesus Live 100 B.C.?,* Health Research, 1965.
Mead, GRS, *The Gospels and the Gospel,* Health Research 1972.
Mead, GRS, *Pistis Sophia,* Garber Communications, 1989.
Missing Books of the Bible, The, Halo, 1996.

Muck, Otto, *The Secrets of Atlantis,* Time Books, 1978.
Mysteries of the Past, American Heritage, 1977.
„Naked Truth, The" video series, IRES, 1990.
New Larousse Encyclopedia of Mythology, Hamlyn, 1983.
Notovich, Nicholas, *The Unknown Life of Jesus Christ,* Tree of Life, 1980.
O 'Hara, Gwydion, *Sun Lore,* Llewellyn, 1997.
Pagels, Elaine, *Adam, Eve and the Serpent,* Vintage, 1989.
Pagels, Elaine, *The Gnostic Gospels,* Vintage, 1989.
Parker, Julia and Derek, *Parker's Astrology,* Dorling Kindersley, 1991.
Past Worlds: Atlas of Archaeology, Harper, 1996.
Pike, Albert, *The Morals and Dogma ofSchottish Rite Freemasonry,* LH Jenkins, 1928.
Piatt, Rutherford, ed., *The Forgotten Books of Eden,* Crown, 1981.
Potter, Charles Francis, *The Great Religious Leaders,* Simon & Schuster, 1958.
Roberts, JM, Esq., *Antiquity Unveiled,* Health Research, 1970.
Robertson, JM, *Pagan Christs,* Dorset, 1966.
Sitchin, Zecharia, *The Lost Realms,* Avon, 1990.
Sitchin, Zecharia, *When Time Began,* Avon, 1993.
Steele, John, Phd, *„Was Jesus a Taoist?"*
Steiner, Rudolf, *Christianity as Mystical Fact,* Anthroposophic Press, 1972.
Stone, Merlin , *When God was a Woman,* Dorset, 1976.
Taylor Rev. Robert, *The Diegesis,* Health Research, 1977.
Verms, Geza, *The Dead Sea Scrolls,* Penguin, 1987
Waite, Charles, *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred,* Caroll Bierbower, 1992.
Walker, Barbara, *The Woman's Dictionary of Symbols and Sacred Objects,* Harper, 1988.
Walker, Barbara, *The Woman's Encyclopedia od Myths and Secrets,* Harper, 1983.
Wells, GA, *Did Jesus Exist?,* Pemberton, 1986.
Wells, GA, *The Historical Evidence for Jesus,* Prometheus, 1988.
Wells, GA, *Who Was Jesus?,* Open Court, 1991.
Westerman and Lessing, *The Bible: A Pictorial History,* Seabury Press, 1977.
Wheless, Joseph, *Forgery in Christianity,* Health Research, 1990.
Wheless, Joseph, *Is It God's Word?,* www.infidels.org
Whinston, William, tr., *The Complete Works ofjesephus,* Kregal, 1981.
Williams, Sandra, *„Sadducean Origins of the Dead Sea Sectarians,* "http://ddi.digital.net/~biUw/Scrolls.html
Wilson, Ian, *Jesus: The Evidence,* Harper, 1988.
Wilson, Robert Anton, *Everything is Under Control: Conspiracies, Cults and Cover-ups,* Harper, 1998.